ATHY CASH SPELLMAN

BINECUVINTAT FIE COPILUL

CATHY CASH SPELLMAN s-a născut în statul New Jersey, din Statele Unite. S-a lansat în lumea modei și a reclamei. Fostă vicepreședintă a rețelei de magazine Bloomingdale și directoare a compartimentului creație la firma Revlon, a realizat campanii publicitare de milioane de dolari pentru nume de răsunet precum Yves St. Laurent, Chanel și Armani. Autoare a trei romane nominalizate ca bestseller de ziarul „New York Times" — *So Many Partings*, *An Excess of Love* și *Paint the Wind* —, precum și a unui volum de nonficțiune intitulat *Notes to My Daughter*, Cathy Cash Spellman a fost publicată într-un mare număr de țări. Contribuie cu articole la reviste de mare succes precum „Cosmopolitan", „Vogue", „Mademoiselle". Romanul *Bless the Child* (Binecuvîntat fie copilul) a apărut în aprilie 1993 și s-a bucurat de un imens succes, atrăgîndu-i din partea presei calificative de genul: o „excelentă naratoare" („Washington Post"), o „scriitoare importantă" în rîndul scriitorilor noi („Copley News Service"), o „scriitoare desăvîrșită" („Ocala Star-Banner").

CATHY CASH SPELLMAN

BINECUVÎNTAT FIE COPILUL

RAO International Publishing Company

Traducere din limba engleză
FLORENTINA CONSTANTINESCU

RAO International Publishing Company S.A.

1995

Pentru toate poemele citite
Durerile alinate
Înțelepciunea liber împărtășită.
Pentru tot ceea ce știu despre curaj, onoare,
forță și generozitate.

Dedic această carte înțeleptului și blîndului meu tată Harry Cash, cu mai multă dragoste și recunoștință decît s-ar putea exprima vreodată în cuvinte.

MULŢUMIRI

Scrierea unui roman este o îndeletnicire de suflet şi asta nu numai din partea autorului. Oameni remarcabili îşi aduc contribuţia – foarte adesea cu profundă dăruire. Sper sincer ca fiecare dintre cei care au contribuit cu atîta generozitate la romanul de faţă să înţeleagă recunoştinţa şi plăcerea de-a fi împărţit această călătorie cu ei.

Raphael şi Linda Benaroya, care au contribuit cu atîta dragoste şi mărinimie cu cunoştinţele lor despre înţelepciunea şi spiritul iudaismului, au oferit personajelor rabinului şi lui Abraham şansa de-a fi veridice.

Robin Beningson, care mi-a permis contactul cu lumea extraordinară a anticarilor şi comorile despre care ei cunosc atît de multe lucruri.

Valerie şi Joel Brodsky, care cu magia lor fotografică au reuşit întotdeauna să facă imaginea mai frumoasă decît realitatea.

Reverendul Dudney Breeze, care mi-a vorbit cu atîta entuziasm despre teologie şi războiul dintre Dumnezeu şi Diavol, în timpul exerciţiilor de Wing Chun, la ora şapte dimineaţa.

Calansanz, remarcabilul meu profesor de arte marţiale, care m-a ajutat să înţeleg cît de puţine sînt limitele spiritului omenesc.

Detectiv sergent William Cavanaugh, care mi-a dat prilejul să înţeleg talentul, complexitatea, realismul, codul de onorare şi imensa bunătate sufletească ce au construit personajul Malachy Devlin.

Dr. Richard Chin, care m-a învăţat atîtea lucruri despre medicina chineză şi artele marţiale şi mi-a îngăduit să pătrund tainele înţelepciunii şi filozofiei chineze.

Jessica Gordon, care a făcut un lucru extraordinar dactilografiind acest manuscris atît de complicat.

Robert Gottlieb, primul care a crezut în Maggie, Cody şi mine, ale cărui însuşiri deosebite au făcut totul posibil pentru mine şi scrisul meu, într-un fel cu totul aparte.

Michael Josephson, ale cărui comentarii despre etica în lumea modernă se regăsesc în convingerile lui Devlin.

K.T. Maclay, ale cărui pasiune şi cunoştinţe despre universul brazilian i-au dat Mariei Aparecida atît numele cît şi minunatul ei suflet.

Mary Muryn, prietenă minunată şi mistică, ale cărei cunoştinţe extraordinare şi legături cu lumea nevăzută au avut o uriaşă contribuţie la scrierea şi protecţia romanului **Binecuvîntat fie copilul**.

Nancy Neiman, prietenă şi editoare strălucită, a cărei contribuţie la stilul şi spiritul romanului s-a făcut cu graţie, geniu şi dragoste. Îi sînt profund recunoscătoare.

Dr. Jeffrey Pascal, care, împărtăşindu-mi cu atîta generozitate din cunoştinţele sale despre filozofia chineză, a pus multe cuvinte minunate în gura domnului Wong.

Joseph şi Alice Rynear, prieteni dragi şi mentori spirituali, ale căror cunoştinţe enciclopedice despre doctrina ezoterică şi adevărul universal au constituit mai mult decît o simplă contribuţie la povestirea mea. Spiritul lor se regăseşte în Ellie.

Dr. Francis Virgulak, ale cărui cunoştinţe, de primă mînă, despre clerul catolic şi exorcism au fost determinante în crearea personajului Peter Messenguer şi a cărui experienţă, generos împărtăşită, şi înţelepciune au contribuit extrem de mult la scrierea acestei povestiri.

Rabinul Mordechai Weiss mi-a împărtăşit cu atîta generozitate bagajul său vast de cunoştinţe, ajutîndu-mă să înţeleg mai bine locul femeii în credinţa iudaică.

Dr. Jeffrey Zimmerman, care nu numai că m-a sfătuit în legătură cu tratamentul chinezesc urmat de Maggie, dar mi-a menţinut propriul echilibru energetic cît timp am lucrat.

Uneori cred că familia mea trăieşte cărţile mele la fel de intens ca şi mine, oferindu-mi permanent dragoste şi sprijin.

Connacht Cash, sora mea şi sprijinul meu, omul pe care întotdeauna te poţi baza, cea care dezleagă permanent problemele cu farmecul ei. Nici o mulţumire nu poate fi de-ajuns pentru ea.

Roe Callahan, care a menţinut arhitectura romanului şi

care a citit şi recitit manuscrisul cu atîta devotament, încît a ajuns probabil să-l ştie pe dinafară.

Dakota, nepoata mea, fără de care n-aş fi ştiut niciodată cît de mult poate iubi o bunică o fetiţă fermecătoare.

Joe Spellman, soţul meu, ascultător fidel şi prieten de suflet. Cel care face totul posibil şi toate visele realizabile. Te iubesc, Joe. Asta-i tot.

Aceasta este o operă de ficţiune. Personajul şi instituţiile menţionate nu există în realitate.

Nu există Talismanul Zeiţei Isis ori Piatra lui Sekhmet.

Din cîte ştiu.

Partea I

FEMEILE

„La început a fost Isis. Cea mai Veche dintre Vechi. Ea a fost Zeița din care totul a Răsărit. A fost Suprema Doamnă, Stăpînă peste Casa Vieții. Stăpîna peste Cuvîntul lui Dumnezeu. A fost irepetabilă. În toată marea și minunata ei creație, Ea a fost un magician mai înțelept și mai priceput decît oricare alt Zeu."

Teba, Egipt
Sec. al XIV-lea î.e.n.

„... nu uitați că Sekhmet este Zeița Sudului, a ținutului Flăcărilor și al întunecatului Zeu Set, Stăpînul Abisului și al nisipurilor întunecate ale deșertului, învolburate de stihiile vînturilor care scufundă totul în Noaptea Vremii..."

Kenneth Grant
Zeița Sekhmet

Capitolul 1

Maggie O'Connor puse în funcţiune alarma cu mîinile tremurînde şi inima bătîndu-i nebuneşte. Răsuci cheia, încuind uşa micului magazin de antichităţi care îi asigura existenţa, situat la intersecţia Străzii 68 cu Madison Avenue, şi încercă să-şi redobîndească stăpînirea de sine. Dar amintirea vocii de la telefon o răscolea profund. Sunase Jenna. Fiica ei. Jenna cea răzvrătită, încăpăţînată, ostilă şi *absentă* de aproape doi ani. Vocea aceea grăbită, nu prea familiară... durerea amintirilor mistuită de cadenţa ei aproape copilărească... brutalele semne de întrebare în legătură cu unde fusese, enigmă pe care o simţea ca pe o pedeapsă. Un carusel de viziuni o copleşise pe Maggie, la auzul ei. Jenna, copilul adorat, pe care îl iubea mai mult ca viaţa; Jenna, sfidătoare şi neiertătoare după fiecare tratament inutil, de dezintoxicare; Jenna sclava heroinei, care ţi-ar fi smuls inima ca să-şi plătească următoarea doză. Maggie îşi scutură cu putere capul, pentru a îndepărta imaginile ce o copleşeau, şi făcu semn unui taxi ce se apropia prin perdeaua de ploaie.

„Trebuie să te văd *diseară*, mamă", dictase Jenna cu o voce impersonală, venită de nicăieri. Era furie, nerăbdare sau disperare în glasul ei? „Acasă. La şase şi jumătate. Pentru numele lui Dumnezeu, *să fii acolo!*". Apoi, tonul telefonului rămăsese singura dovadă a convorbirii lor.

Unde intervenise ruptura dintre ele? Maggie îşi schingiuise sufletul de milioane de ori, în căutarea unui răspuns. Unde se spulberase toată dragostea? Fără îndoială că fetiţa deosebită, a cărei imagine îi era atît de vie în amintire, o iubise cîndva. Copilul acela cu păr blond argintiu, strălucitor, şi ochi albaştri ca Marea Irlandei, care obişnuia să-i strîngă mîinile şi să inventeze poveşti, o iubise.

Patrusprezece ani fusese vîrsta inexplicabilă, cînd copilul de argint dispăruse pentru totdeauna şi o adolescentă obraznică şi morocănoasă îi luase locul. Patrusprezece, anul cînd iubita ei fiică se metamorfozase în ceva greu de iubit şi greu de atins. De cîte ori, de atunci, încer-

case Maggie să-i răspundă la reproşuri şi acuzaţii ostile? „Urechile ei nu sînt conectate la frecvenţa ta, draga mea", obişnuia să spună soţul ei, Jack, clătinînd consternat din cap. „E îngrozitor să asişti la asta, Maggie, dar parcă, pur şi simplu, nu pricepe un cuvînt din ce-i spui. E probabil încă o chestie freudiană, care o să-i treacă. Ai să vezi. O să rîdem cu toţii de ea, cînd o să fim bătrîni şi cărunţi".

Maggie îşi ţinu respiraţia simţind întreaga durere ascunsă în acele cuvinte. Vocea lui Jack îi răsuna încă în urechi... figura lui Jack îi era atît de proaspătă în amintire. Oare timpul nu ar fi trebuit să vindece toate rănile? N-ar fi trebuit să simtă mai puţin singurătatea?

Lacrimile îi inundară ochii, dar le reţinu. Acum nu vor mai rîde împreună, nu vor îmbătrîni, nu vor înţelege niciodată de ce viaţa lor luase o întorsătură atît de neaşteptată. Jack era mort. Chiar dacă ea îl căuta, pipăind perna, în nopţile lungi şi întunecate... chiar dacă stătea încă de vorbă cu el, în sinea ei, cînd avea nevoie de un sfat. Chiar dacă visa uneori că l-a obţinut. Jack nu mai exista.

Cel puţin el nu mai apucase să vadă înţepăturile de pe braţele fetiţei lui, care îşi vindea trupul pe Strada 8, pentru bani de heroină. Maggie înfruntase, toate acestea, singură.

Încercînd să-şi potolească bătăile inimii, plăti şoferului, apoi şi ridică gulerul ca să se apere de ploaia pătrunzătoare şi monotonă. Maggie simţea nevoia confortului casei.

Jenna stătea ghemuită în faţa uşii, cu o legătură de haine în braţe. Sau cel puţin aşa crezu Maggie pînă auzi ţipătul.

— E frig aici!

Vocea Jennei era acuzatoare, ca şi cînd Maggie ar fi fost vinovată de vreme. Fără salutări. Fără „Mi-a fost dor de tine, mami. Cum o mai duci?"

— Am venit cît am putut de repede, draga mea. Nu-mi venea să cred că eşti, într-adevăr, tu. Mi-a fost al naibii de dor de tine!

Maggie îmbrăţişă silueta udă, încercînd să-şi potolească bătăile inimii rănite cînd Jenna se trase înapoi.

Maggie descuie cu mişcări nesigure şi bîjbîi după comutator; lacrimile înăbuşeau toate cuvintele pe care ar fi

trebuit să le spună. Rămase cu privirea aţintită asupra micuţei fiinţe din braţele Jennei, şocată de vederea unei creaturi atît de mici şi de presupunerile în legătură cu trecutul şi viitorul.

— Altceva n-ai de gînd să spui, mamă? Credeam că o să te bucuri să ne vezi.

Jenna, slabă ca un ţîr, stătea în antreu, răspîndind apă ca o ţeavă spartă. Dar încă furioasă, încă neiertătoare.

— M-aş fi bucurat să te văd acum doi ani! izbucni Maggie, dezbrăcîndu-şi haina, apoi regretă ieşirea.

E acasă, îşi zise. Asta contează. Trăieşte. Restul se poate rezolva.

— Bineînţeles că mă bucur, iubito, sînt doar copleşită să te văd. Visez de atîta timp clipa asta! O, Jenna, nici măcar n-am ştiut dacă mai trăieşti... am încercat atît de mult să te găsesc – detectivi particulari, poliţie. Dar mi-au spus că n-au dat de nici o urmă...

Cuvintele erau numai fragmente, prescurtări ale durerii, ale suferinţei ascunse pentru totdeauna într-un colţişor al inimii.

Jenna nu mai asculta. Ochii ei cercetau camera, cîntărind situaţia. Un supravieţuitor cîntărind realitatea.

— Mi-e foame, spuse, punînd copilul pe un scaun, ca pe o sacoşă de tîrguieli.

Maggie se cutremură, încercînd să scape de sentimentul de ireal, de teamă.

— Copilul, Jenna. E al tău? Stupidă întrebare. „Nu, mamă. L-am găsit în metrou".

Maggie ridică cu grijă legătură, desfăcînd pătura udă de pe fiinţa plăpîndă şi rămase uimită de perfecţiunea ei.

— Dumnezeule, Jenna. Copilul e nou-născut!

— Are zece zile. Certificatul de naştere e prins cu un ac de pătură. Mi-am imaginat că o să-ţi trebuiască la ceva.

Maggie îşi ridică imediat privirea, cercetînd faţa fiicei ei.

— O să-mi trebuiască? Pentru Dumnezeu, de ce *mie*?

Jenna privi în altă parte, ca şi cînd n-ar fi auzit întrebarea.

— E vreo problemă dacă mănînc ceva? N-am mîncat cam de multişor. Şi ei îi e foame.

Discontinuitatea în vorbire e tipică narcomanilor, își zise și stomacul i se strînse. Ca și cum creierul s-ar concentra asupra unor aspecte la întîmplare.

Încercă să-și risipească încordarea. Dădu la o parte pătura îmbibată de apă și ridică fetița lipind-o de piept.

— Ciudat, dar niciodată nu uiți cum să ții un copil, indiferent cît timp trece, șopti ea pierdută în îmbrățișare. Cincizeci de milioane de ani de genetică, cred.

Jenna își privi mama, impasibilă ca o stîncă.

Nesigură de ceea ce ar trebui să facă în continuare, Maggie se îndreptă spre bucătărie, cu lacrimile gata să izbucnească.

„Lucrurile se descurcă mai bine cu stomacul plin", rosti ea stins. Orice era mai bine decît să stea acolo, privind la ochii aceia goi.

— Cum o cheamă pe fiica ta, scumpo? rosti ea peste umăr, străduindu-se să sune cît mai fermecător.

— Cody. I-am spus Cody.

Maggie zîmbi spre fetiță, încercînd să facă legătura cu numele.

— E un nume frumos... și cred că i se potrivește. E din familia tatălui?

Replica fetei o izbi imediat.

— Ascultă! Mă aflu aici pentru că n-am unde să mă duc.

În vocea ei clocotea ceva anume.

Maggie trase cu greutate aer în piept și încercă din nou.

— Nu vreau să-ți rănesc sentimentele, Jenna..., dar sînt puțin dezorientată. Tot ce știu e că te iubesc și oricare ar fi problemele tale, le putem rezolva...

Un gest categoric al fetei o amuți.

— *Ascultă*, mamă. Am făcut un copil. Nu pot să-i port de grijă. Trebuie să-l las undeva. Pentru numele lui Dumnezeu, e nepoata ta!

Uluită, Maggie se întoarse din fața frigiderului, iar cuvintele țîșniră fără voia ei.

— Nu poți vorbi serios, Jenna! *Apari* brusc după doi ani de tăcere și vrei să spui că ai venit doar să-ți depo-

zitezi copilul pe treptele mele? De unde vine copilul ăsta? Dacă ai nevoie de ajutor, știi că am s-o fac...

— *Îmi trebuie* un loc unde să las copilul ăsta, insistă vocea dură ca lapovița, dar de două ori mai rece.

Totul se întîmplă cu adevărat, gîndi Maggie; sîngele îi pulsa năvalnic și se simțea amețită. Strînse instinctiv copilul la piept. *O, Jack unde ești cînd am atîta nevoie de tine?*

— E udă toată, Jenna, șopti Maggie blînd, neștiind ce altceva să spună, dorind să transforme atmosfera într-una mai veselă. Mai ai scutece? N-am vrut să țip la tine. Hai să ne liniștim și să încercăm să rezolvăm situația, bine?

Jenna cercetă, neliniștită, fața mamei.

— Pe bancheta din hol, răspunse era repede, e o sacoșă cu scutece. Ți le aduc.

Maggie azi tîrșîitul picioarelor umede pe parchetul din hol și își aminti de alți pași, de alte vremuri, mai bune. Apoi auzi ușa de la intrare trîntindu-se și înțelese că Jenna plecase.

Maggie ședea în vechiul balansoar, adus din pivniță, cîntînd copilului din brațele ei. Baladele revoluției irlandeze... cu douăzeci și șapte de versuri, foarte emoționante. Stătea acolo cîntînd încet, de mai bine de o oră, depănînd amintiri, amintiri... *Viața merge veșnic înainte, ca ronțăitul unui șoarece*, spunea Millay. O femeie știe asta.

Dar simpla imagine a copilului îi încălzea inima. Ochii translucizi erau închiși în somn, iar buzele îi erau umezite de laptele cumpărat de la prăvălia din colț. Un pumn mic era încleștat pe degetul lui Maggie într-un gest care părea veșnic.

Doar cu o oră în urmă era nebună de furie și durere din cauza plecării Jennei. Suspina încet, legănînd copilul – simțindu-se bîntuită de forțe scăpate de sub control, la fel ca atunci cînd murise Jack. Dar nimic din toate astea nu mai părea important acum. Copilul le transformase în ceva fără însemnătate. Cody era perfecțiunea. Cody era dragoste. Merita hohote de rîs, nu lacrimi. Cum să nu fii recunoscătoare că există?

Maggie se ridică încet, puse legătura adormită în

mijlocul patului ei mare, se întoarse să stingă lumina şi se aşeză lîngă nepoata ei, cu grijă să nu o trezească. Mîine va avea nevoie de un pătuţ şi de un milion de alte lucruri. Luminile de afară se întretăiau pe tavan într-un aranjament artistic şi, privindu-le, mulţumi, în gînd, recunoscătoare, pentru orele de linişte rămase pînă dimineaţă.

Simţea nevoia să se gîndească, nu să doarmă.

Şi să se roage.

Capitolul 2

Maggie ciocăni scurt în uşa de sticlă a magazinului pe care îl avea de zece ani, aşteptînd nerăbdătoare ca Amanda Bradeshaw să-i deschidă. Nici o maşină nu circula pe Madison Avenue, la opt dimineaţa, iar strada, de obicei aglomerată, părea ireală în seninătatea ei.

— Spune-mi că nu ai un copil în braţe!

Figura Amandei era surprinsă şi îngrijorată; observase expresia obosită de pe faţa lui Maggie. Era directoarea magazinului lui Maggie, ceea ce nu afecta prietenia sinceră şi strînsă care se ţesuse între cele două femei, de-a lungul anilor.

— *Tu* eşti surprinsă? replică Maggie agitată, scoţîndu-şi haina. Jenna s-a materializat din perdeaua de ploaie, mi-a plasat copilul ăsta şi-a dispărut din nou. Am stat trează toată noaptea...

— Copilul a fost agitat?

— Nu. *Eu* am fost agitată! Neuronii mei sînt supraîncărcaţi, Amanda. Unde a fost Jenna în tot acest timp? Se mai droghează? Are de gînd să se întoarcă? Mă simt ca şi cînd aş fi căzut într-o vizuină de iepure şi în fundul ei am găsit un copil.

Lui Maggie i se păruse dintotdeauna că silueta lungă şi deşirată a Amandei se mişcă într-un fluid de natură incertă; o graţie tainică, rodul a generaţii de privilegii, credea ea. Mîinile frumoase, cu manichiură îngrijită se strecurară în pătură pentru a descoperi copilul.

— O, Doamne, Maggie, e minunată. Are ceva strălucitor, nu-i aşa? Cum e posibil ca cineva care se droghează să dea naştere la ceva atît de deosebit?

Magie privi la micuţa din braţele ei, rostind:

— Sînt deja subjugată de ea, Amanda. Nu-ţi trebuie mai mult de zece minute ca să te îndrăgosteşti.

— Şi fermecătoarea Jenna? întrebă Amanda cu buzele ţuguiate a dispreţ. Ce poveste ţi-a îndrugat?

Fusese alături de Maggie în încercările disperate de a o

îndrepta pe Jenna, care cădea prea des pentru a exista o speranţă cît de mică. Unul din treizeci şi şase de toxicomani se vindecă, spuseseră doctorii; ea nu crezuse nici o clipă că Jenna va fi acela.

— Orice ar fi sau ce-ar fi fost, nu voi şti poate niciodată. A plecat din nou.

— A dispărut?

Maggie încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Mi-a spus că avea nevoie de un loc unde să lase copilul.

— Şi te-a găsit pe tine.

— Da.

— Bună treabă. Iar tu ai de gînd, pur şi simplu, să cazi în cursă, dîndu-ţi peste cap întreaga viaţă, ca să devii Mama Cabrini?

— Cred că, în mare, asta e ideea.

Sprîncenele frumos conturate ale Amandei se ridicară elocvent.

— Această jigodie mică şi egoistă se reproduce ca o căţea şi apoi spală putina? Iar tu dregi oalele sparte de plăcerea ei, Maggie.

— Amanda! interveni Maggie, o iubesc pe Jenna. Am încercat s-o ajut, dar se fereşte de mine... Părea distrusă. Disperată şi singură. Chiar dacă o găsim, mă tem că n-ar fi în stare să se ocupe de micuţă.

— Şi tu eşti?

Înainte să răspundă, Maggie privi îndelung copilul.

— Cred că da, rosti fără convingere. Nu e o nebunie? Într-adevăr, cred că aş putea.

„Maggie pare mai tînără decît cei patruzeci şi doi de ani ai ei, gîndi Amanda, în ciuda nopţii nedormite". Avea o faţă drăguţă, nu frumoasă, dar trăsăturile deveniseră plăcute, cu trecerea anilor, bărbia fermă din tinereţe se îndulcise, iar strălucirea ochilor supravieţuise în ciuda necazurilor; şi apoi era şi acel zîmbet, gata oricînd să înflorească. Dar exista şi tristeţe, deşi încerca s-o ascundă. O faţă care îi acoperea sufletul vulnerabil, lăsînd să se vadă doar o caldă generozitate.

Maggie căută privirea prietenei ei, cerînd înţelegere.

— De atîta timp n-a mai avut cineva nevoie de mine,

Amanda... cineva pe care să-l iubesc cu-adevărat. E greu de explicat, dar această micuţă şi cu mine ne cunoaştem deja într-un mod cu totul special.

— Dar bineînţeles, dragă. Doar sînteţi împreună de douăsprezece ore.

Maggie mormăi:

— O, Doamne, sună chiar a bunică, nu-i aşa?

— Ce denumire înspăimîntătoare. Trebuie să găsim alt nume pentru situaţia ta. Eşti destul de tînără ca să-i fi mamă, draga mea... O mulţime de femei au copii la vîrsta ta.

Maggie zîmbi auzind complimentul prietenei sale. O angajase pe Amanda datorită extraordinarelor ei cunoştinţe în domeniul antichităţilor şi a relaţiilor sale, care aduceau elita colecţionarilor în magazinul ei. Dar la scurt timp descoperise calităţi mult mai profunde şi speciale. O inimă cu adevărat bună, un simţ al umorului remarcabil, în ciuda manierei sobre, şi o inteligenţă ascuţită, care putea descoperi la fel de bine un gînd sau un obiect fals.

— Toată noaptea m-am gîndit cum reuşeşte Soarta, cîteodată, să te readucă pe linia de plutire, Amanda. Fără ocolişuri, fără echivoc, doar: Cine dracu eşti cu adevărat, Maggie? Te întreabă. Mama obişnuia să spună: „Doar în întuneric eşti, cu adevărat, tu însuţi“ şi încep să înţeleg ce-a vrut să zică.

Amanda zîmbi, sprijindu-se de muchia unei mese din secolul al XIX-lea.

— Ei bine, draga mea, în ultimele două luni am avut mult de lucru şi sîntem cam obosite.

— Am patruzeci şi doi de ani, continuă Maggie cu seriozitate. Prea mulţi pentru a creşte un copil. Jack nu mai este şi nu e drept să lipsesc fetiţa de un tată. Deci sînt mari semne de întrebare...

Ezită un pic, apoi continuă:

— De cînd a murit Jack şi Jenna a fugit... m-am simţit devastată de pierderea lor, Amanda. De durere... de vină... chiar pedeapsă, cred. Şi de milioane de emoţii care au trecut peste mine, aşa că nu mai sînt ce am fost.

— Eşti muncită de probleme, nu-i aşa? rosti Amanda

încet. Dar ai vrea să încerci... am dreptate? Împotriva tuturor şi a bunului simţ... deci fiecare în legea lui.

Un rîs uşor, gutural, dar lipsit de răutate îi însoţi spusele.

— Nu e de mirare că te iubesc, Maggie. Pari atît de puternică şi realistă, dar pe dinăuntru eşti la fel de slabă ca un castron de ciulama. Dacă nu te superi, cum ai de gînd să îngrijeşti un copil şi să munceşti toată ziua? Din cîte ştiu, Jack nu ţi-a lăsat cine ştie ce. În plus, ai nevoie de locul ăsta ca să rămîi în contact cu oamenii. Fără el, te-ai sălbătici cu siguranţă.

Maggie nu răspunse.

— Şi, cel mai important lucru, te-ai gîndit la furia Mariei Aparecida? insistă Amanda ca şi cînd ar fi trebuit să iasă dintr-un mare impas.

Maggie scutură capul.

— Ştii doar că e de modă veche, zău. N-are nici o vină că e construită ca Pilar din *Şi soarele răsare.*

— Şi cu un temperament pe măsură, din cîte îmi aduc aminte.

— Dar cînd are dreptate... şi numai în unele zile de joi... în plus e mană cerească pentru mine, de cînd am rămas singură. Ca menajeră, Maria e singura legătură cu vremurile trecute.

— Tu n-ai nevoie de legături cu vremurile trecute, Maggie. Ai nevoie de o viaţă nouă, în *prezent.*

Copilul din braţele ei deschise ochii şi gura în acelaşi timp, scîncind; Maggie o ridică spre umăr, cu blîndeţe.

— Se pare că e mîna Destinului, rosti ea zîmbind.

— Eşti complet nebună, bineînţeles, replică măgulitor Amanda. Dar o persoană al naibii de cumsecade.

Le conduse pe Maggie şi copilul pînă în faţa magazinului şi rămase privindu-le cum se îndreptau de-a lungul străzii, spre un taxi. Era probabil doar lumina argintie a unei dimineţi în New York, sau poate puţin mai mult Courvoisier după cina din seara precedentă, dar ar fi putut să jure că amîndouă tremurau încet sub razele soarelui care tocmai răsărise.

— *Nossa Senhora!* Puteai să-mi spui că aşteptăm un

copil, rosti Maria furioasă, iar Maggie izbucni în rîs, în vreme ce femeia corpolentă şi puternică îi smulgea copilul din braţe, lipindu-l de sînii ei mari ca pe o legătură de cîrpe.

Drept răspuns, Cody scînci.

— Ţi-aş fi spus dacă ştiam, replică Maggie, eliberîndu-şi buclele de sub pălăria pe care şi-o pusese împotriva aerului rece de dimineaţă.

Avea păr castaniu, cu reflexe blonde, iar buclele erau pline de personalitate. Îndurase multe în tinereţe ca să le stăpînească, acum însă le era recunoscătoare că îi pretindeau atît de puţin.

— Jenna? murmură Maria, cu intimitatea unui servitor vechi, care cunoaşte toate secretele de familie.

— A venit şi a plecat aseară.

— Şi cu drogurile? Tot aşa?

— Bănuiesc că da.

— Deci vrăbiuţa asta se trage totuşi din sîngele nostru, pronunţă femeia cu vădită satisfacţie. Asta-i bine. Cînd adopţi un copil, nu ştii sigur ce originea are.

Maggie aproape izbucni în hohote de rîs. Nu ştiai niciodată la ce să te aştepţi de la Maria. O inimă generoasă şi un temperament schimbător, dar cinstită pînă în măduva oaselor. Nici nu-şi amintea cîţi ani se ocupase femeia asta de casa ei. Probabil douăzeci. Fusese şi tînără odată, deşi pentru Maggie avusese mereu aceeaşi vîrstă incertă.

— Dacă o s-o creştem, va fi multă muncă în plus, Maria, şi nu-ţi pot cere să...

— Cum adică, dona Maggie, dacă o s-o creştem? interveni Maria. E din *familia* noastră. Ce altceva putem face? S-o dăm la orfelinat?

Femeia corpolentă luă copilul în braţe murmurînd „*Coitadinha, Coitadinha*“ în timp ce se îndrepta spre bucătărie. *Bietul micuţ.* Maggie nu vorbea portugheza, dar după atîţia ani petrecuţi cu Maria Aparecida, învăţase cîteva expresii. Rămase privind în urma lor, gîndindu-se că poate Domnul ştie ce face pînă la urmă.

Maggie îşi scoase pantofii şi se aşeză pe pat, încercînd să-şi ordoneze gîndurile. De la moartea lui Jack, colţişorul fotografiilor cu rame de argint, de lîngă patul ei, devenise

paradisul în care se refugia cînd trebuia să ia o hotărîre. Desprinse una dintre ele din lăcaşul ei, iar faţa soţului ei o privea cu ochi veseli, încreţind uşor pielea de la tîmple. Ciudat cum de nu observase firele argintii din părul lui, cînd trăia... acel păr bogat prin care obişnuia să-şi treacă degetele... Lacrimile îi înceţoşară vederea, împăienjenind imaginea bărbatului pe care îl iubise atît de mult şi atîta vreme şi, în ciuda faptului că încerca să le înăbuşe, ele stăruiau. „Băşica ta e prea aproape de ochi", spunea deseori tatăl ei, irlandez, cînd era mică... Şi de el îi era dor. Cîţi dintre cei pe care îi iubise plecaseră? Şi Jenna era acum pierdută... Poate pentru totdeauna.

Oare ce-i spusese doctorul după ultima cură de dezintoxicare? „Nu dumneavoastră *i-aţi provocat* dependenţa, doamnă O'Connor. N-o puteţi *controla* şi nici *vindeca*. Pînă cînd n-o să vă împăcaţi cu gîndul, n-o să vă găsiţi liniştea."

Dar doctorul oare de ce nu înţelegea că inima era aceea care refuza să coopereze? Iar sufletul spera s-o salveze. De asta nu putuse să renunţe... de asta niciodată n-ar putea să renunţe.

— Iubia mea, iubita mea Jenna, şopti Maggie către silueta din rama de argint. Mi-e dor de tine. Te iubesc atît de mult.

Facă-se voia Ta, Doamne. Încerca s-o spună cu toată vechea smerenie a copilăriei. „Trebuie să înveţi să accepţi Voia Domnului, Maggie, o dojenise Maica Superioară, cînd ea o întrebase de ce Dumenzeu nu vindecă boala mamei ei, oricît de tare s-ar ruga. Crezi că Dumnezeu ar face bine să ia în seamnă rugămintea ta. Acesta e păcatul mîndriei, Maggie! N-ai nici un drept să intervii în Planurile Lui. Nu poţi vedea destul de departe pentru a şti ce este în mintea Lui".

„Dar ar fi atît de uşor pentru El s-o vindece, Maică. De ce El nu are mai multă grijă de prietenii Lui?".

Oftînd, Maggie atinse fotografia cu buzele, înainte de a o pune înapoi.

„Ştii ceva Doamne? rosti ea, conform vechiului obicei de a conversa cu El. O să am grijă de copil, iar Tu să te îngrijeşti de Jenna, în locul meu".

Capitolul 3

Maggie se plimba prin cameră cu Cody în brațe. Încerca să nu bage în seamă durerea care-i chinuia spatele, brațele și umerii din cauza greutății celor paisprezece luni. *Nu e grea, tată, e nepoata mea*... Amintirea acestor cuvinte o amuza mereu.

Lui Cody îi ieșeau dinții. Și avea gripă. Maggie simțea cu o intensitate înspăimîntătoare fiecare respirație grea ce i se transmitea prin spatele copilului. „Nu trebuie să vă îngrijorați prea tare din cauza respirației, doamnă O'Connor, spusese pediatrul cu o zi înainte. Antibioticele își vor face efectul". Dar Cody nu era copilul *lui* și ce bunică nu s-ar îngrijora de o asemenea problemă? De două nopți Maggie se trezea la fiecare jumătate de oră ca să asculte în întuneric respirația anevoioasă a lui Cody. În seara asta nu trebuia să-și mai facă probleme cu trezitul.

Răceala pardoselii îi ajungea sub cămașa de noapte, iar picioarele îi înghețaseră, dar nu se putea opri din mers. Cody era aproape adormită, iar copiii bolnavi se trezesc la orice mișcare sau zgomot. Strîngea copilul la piept ca și cînd astfel ar fi putut îndepărta pericolele sau boala, insuflîndu-i propria rezistență.

Pot s-o fac! Maggie se dezmetici imediat, pentru că începuse să moțăie. Nu-i de mirare că Dumnezeu dăruiește copii la douăzeci și trei de ani. Ceasul arăta ora trei și treizeci și opt și se simțea epuizată. „Pot să trăiesc fără să dorm", își spuse hotărîtă. Sfîntul Simion stătuse în vîrful unui catarg treizeci de ani. Nu dormise prea mult.

„Dar Sfîntul Simion nu trebuia să se trezească dimineața ca să-și cîștige existența, nu-i așa?", îi șopti o voce dinăuntrul ei.

Oftă și merse mai departe. Să crească singură copilul ăsta era cea mai grea sarcină pe care a avut-o, iar sarcinile sînt mai înspăimîntătoare noaptea. Dinții și gripa erau doar începutul. Pojarul și variația meselor, orele de joacă și întîlnirile cu femei avînd jumătate din vîrsta ei. Ca să nu

mai vorbim de şcoală, matematică şi educaţie. „Ia *re-vino-ţi*, Maggie, murmură ea pentru sine, în timp ce o aşeza cu grijă pe Cody, adormită, în leagăn. Eşti doar extenuată, atîta tot – lucrurile vor arăta mai bine mîine dimineaţă."

O acoperi cu pătura, apoi rămase o clipă uitîndu-se la faţa angelică a copilului pe care îl iubea atît de mult.

— Nu-mi pasă cît îmi e de greu, sau cît de obosită sînt, şopti ea copilului adormit. Tu preţuieşti mult mai mult.

Maggie căscă, sorbind a treia ceaşcă de cafea din dimineaţa aceea, străduindu-se să pună în ordine actele de achiziţie din Londra. Mica statuetă de bronz înfăţişîndu-l pe zeul Ptah era ce-şi dorise unul din clienţii ei favoriţi de mai bine de zece ani; fusese o adevărată şansă că proprietarul se hotărîse să-şi descompleteze colecţia.

— În sfîrşit, am rezolvat una din cele mai mari enigme ale vieţii, îi spuse ea, strîmbîndu-se, Amandei, care stătea de partea cealaltă a micului birou din magazin. Elementele succesului în afaceri sînt: talent, umor, viteză de reacţie, tact, ambiţie, răbdare, intuiţie, spirit comercial, îndrăzneală, garderobă, muncă şi suficient somn. Ultimul fiind cel mai important.

Amanda ridică ochii din caietul ei cu o expresie amuzată şi adăugă:

— Nu strică în plus să te naşti într-o familie cum trebuie, să te duci la şcolile cele bune, să frecventezi cele mai selecte cluburi şi ca femeie să ai fantezii sexuale.

Maggie izbucni în rîs. Cu Amanda era greu să ai ultimul cuvînt.

Capitolul 4

Maggie împingea leagănul trăgînd în piept, cu voluptate, aerul acelei zile splendide. Rîsul lui Cody o înfiora întotdeauna. Cît de repede pot trece trei ani, gîndi ea, privind felul în care picioruşele lui Cody făceau vînt leagănului. Trei ani de redescoperire a vieţii şi de reînvăţare a bucuriei. De dragoste şi de rîs, de renunţare la egoism şi de sărutări, de explicare a micului univers din jur şi un milion de alte treburi „materne", care îi dăduseră un nou ţel în viaţă.

Vremea rece, frumoasă era reconfortantă, iar cerul mai albastru decît fusese toată iarna. Îşi încheie vechea jachetă de ploaie irlandeză, care îi plăcea atît de mult lui Jack, şi ascultă sunetul cristalin al vocii lui Cody în bătaia vîntului de sfîrşit de ianuarie.

— Vă iubeşte, dona Maggie, constatase Maria Aparecida în timpul micului dejun. E neobişnuit, dar copilul ăsta vă iubeşte. Eu sînt prietena ei, dar inima îi e legată de a dumneavoastră prin corzi de oţel. O să vedeţi. Cuvintele mele sînt adevărate.

Maggie ştia că sînt adevărate. Ea şi Cody îşi intuiau mişcările ca doi dansatori... Potrivindu-şi paşii după ritmul celuilalt. Cînd erau împreună, lumea devenea minunată. „Cît de diferită este viaţa de aşteptările noastre", spunea Jack cu înţelepciune, înainte de moarte... avea dreptate desigur... dar uneori surprizele erau extraordinare. Ca acest minunat copil, vesel, tandru, care venise pe neaşteptate în viaţa ei pustie.

— Mai sus, Mim, mai sus! rosti vocea cristalină printre chicote.

Dar, brusc Maggie opri leagănul, îmbrăţişînd-o. Rămase aşa o vreme, strîngînd-o pe Cody, simţind nevoia să fie îmbrăţişată.

— Ai buba, Mim? întrebă Cody, observînd lacrimile din ochii lui Maggie.

Şterse una cu degeţelul.

— Nu, iubito, minţi bunica, străduindu-se să zîmbească. Cred că mi-a intrat soarele în ochi.

— Dă-mi să pup, se oferi fetiţa, fericită că ştie cum să aline suferinţa.

Apăsă buzele pe obrazul lui Maggie, îndepărtînd cu un sărut supărarea.

— Hai în casă să vedem ce bunătăţi ne-a pregătit azi Maria, propuse Maggie, restabilită de dragostea copilului. Sper că fursecuri cu ciocolată.

Încheie nasturii de la jacheta lui Cody, sărutîndu-i bărbia catifelată.

— Te iubesc, dovlecel, spuse simţind-o cu fiecare fibră a fiinţei ei.

— Şi eu te iubesc, replică fetiţa fericită, apoi porniră mînă în mînă spre St. Luke Place.

— E prea isteaţă pentru vîrsta ei, dona Maggie.

Maria clătină din cap cu tristeţe şi admiraţie. Părul ei era cărunt şi împletit într-o coadă ce-i atîrna pe spatele drept. O iubea nespus pe Cody după toţi aceşti ani în care o îngrijise.

— I-a spus măcelarului să ducă felia de plăcintă pe care i-o oferise bieţilor copii de la Orfelinat. Îţi dai seama? Ca şi cînd ar avea patruzeci de ani şi ar fi binefăcătoarea sărmanilor.

Maggie rîse, imaginîndu-şi scena.

— E ca o răţuşcă ciudată, rosti Maggie drăgăstos. Educatoarea mi-a spus că Cody caută întotdeauna să aplaneze conflictele dintre copii. „Ai zice că e de la Tribunalul Suprem, doamnă O'Connor", imită vocea educatoarei. Iar ceilalţi copii îi povestesc necazurile lor. N-am văzut niciodată aşa ceva.

Maria îşi făcu cruce.

— Are ceva magic. Ai să vezi, dona Maggie. E Dăruită. Era la mine în sat cineva care avea Har... Se născuse cu căiţă. E semnul Celor Aleşi.

Maggie oftă.

— Numai Jenna ştie dacă maimuţica asta a avut căiţă sau nu, Maria. Şi după atîţia ani mă îndoiesc că o să ne spună.

— Doamna se culcă tristă în fiecare seară, murmură Maria sincer îndurerată. Fără să știe dacă fiica ei trăiește sau moare.

— Nu, Maria, rosti Maggie hotărît, trăiește *undeva*.

Era singurul lucru de care era sigură. Ar fi știut dacă s-ar fi întîmplat ceva. Moartea ar fi tăiat coarda ce o lega de Jenna, dar ea vibra încă, păstrînd amintirea vie, păstrînd speranța.

Menajera se închină, făcînd un semn de apărare împotriva diavolului. Va trebui să fiu cu ochii pe superstițiile Mariei cînd Cody va crește, gîndi Maggie absentă. Nu contrazisese niciodată pornirile religioase ale femeii, chiar dacă erau puțin exagerate, dar n-ar fi dorit ca Cody să se înspăimînte de poveștile despre Necunoscut.

— Știai că Cody și-a dat ieri mîncarea unui cerșetor din University Place, Maria? își aminti deodată Maggie. Cel care locuiește în cutia de carton. Ne îndreptam spre locul de joacă cu sandvișurile cu unt de arahide și jeleu, cînd l-a văzut și a hotărît că pare înfometat. Așa că i-a strecurat punga în pălărie atît de repede, încît abia mi-am dat seama ce s-a întîmplat.

— Inima ei e mare și are multă bunătate în suflet, dona Maggie, intonă Maria. Cel mai mare dar este o inimă generoasă.

Cuvintele ei îi amintiră lui Maggie o altă întîmplare, care o făcu să rîdă.

— La locul de joacă, Maria, e un băiețe blond. Și în fiecare zi, în ultimele săptămîni, vine și se cațără la mine în poală. Se joacă cu părul meu și își alintă fețișoara pe pieptul meu, apoi coboară spunîndu-i „Melsi" lui Cody și pleacă. Pînă la urmă am întrebat-o despre ce e vorba și mi-a explicat foarte drăgălaș. „Mămica lui are părul scurt și n-are piept, așa că te-am închiriat un pic și lui".

Amîndouă izbucniră în rîs; își făcuseră un obicei din a-și împărtăși întîmplări de-ale fetiței. Mica lor familie, oarecum ciudată față de standardele obișnuite, era extraordinar de fericită.

Cody ținea pasărea rănită în căușul palmelor ei grăsuțe,

prea mici pentru această povară. Vrabia nu mai mişca, iar Maggie o crezu moartă.

— Pot s-o vindec, murmură Cody mai mult pentru sine.

— Mă tem că vrăbiuţa e pe moarte, altfel nu te-ar lăsa să o ţii aşa, draga mea, rosti Maggie cu tristeţe. Nu avem cum s-o salvăm.

Cody îşi ridică privirea spre bunică, îngîndurată, ca un adult care încearcă să se decidă cît de mult să dezvăluie copilului.

— Eu ştiu cum s-o fac, Mim, şopti plină de încredere. Nu-ţi face griji. Ştiu cum să vindec durerile.

Maggie se încruntă uimită, neştiind ce să spună.

— Poţi tu, prichindelule? întrebă surprinsă. De unde ai învăţat?

Cody zîmbi, ţinînd încă pasărea într-o mînă şi mîngîind-o, încet, cu cealaltă.

— N-am *învăţat*, Mim, spuse Cody calmă. Ştiu cum.

Fără să mai spună nimic, intră în casă în căutarea Mariei. După ce Maggie o ajută să aşeze pasărea într-o cutie de pantofi, o luă pe menajeră de-o parte.

— Ştii ceva despre chestia cu vindecatul durerilor, Maria?

— O, da, dona Maggie. Are mîini care vindecă, puişorul. Nu ştiaţi? Cînd reumatismul îşi face de cap în piciorul meu bolnav, micuţa îşi pune mînuţele ei mici în jurul lui şi durerea dispare de parcă nici n-a fost. O să vedeţi, mîine pasărea o să zboare.

După ce Maria se apucă de dereticat, Maggie rămase o clipă gîndindu-se la această fantezie vindecătoare, dar părîndu-i-se o joacă, îşi văzu de treabă.

Capitolul 5

Îmbrăcată în haina nouă, galbenă, Maggie se simți radioasă. Înnodă în jurul gîtului eșarfa de mătase negru cu alb și aruncă o ultimă privire în oglinda din hol. Nu-i deloc rău pentru o bunică de vîrsta a doua, își zise zîmbind. De fapt, perechea din parc care o crezuse, ieri, mama lui Cody o făcuse să se simtă din nou tînără. Cody o făcea să se simtă din nou tînără.

Maggie ascultă o clipă rîsetele amestecate ale lui Cody și Mariei Aparecida, care răzbăteau din bucătărie – vocea cristalină a copilului și cea gravă și blîndă a bătrînei. Erau bune prietene, ceea ce o făcea pe Maggie să lucreze, fără grijă, la magazin, jumătate de zi, alături de neobosita Amanda, care nu se plîngea niciodată. Maggie reușea să fie mamă adoptivă în fiecare jumătate de zi, nopțile și la sfîrșit de săptămînă.

Verifică dacă are tot ce-i trebuie în poșetă și ieși pe ușă fericită că trăiește.

Limuzina neagră, sclipitoare încetini exact cînd Maggie păși pe ultima treaptă. Se opri ușor surprinsă că o asemenea mașină se afla în vecinătate. Fiul cuiva devenise probabil vedetă rock și ea nu știa.

Coborî un șofer în uniformă, care deschise ușa din spate unui bărbat atrăgător, în jur de patruzeci de ani. Atenția lui Maggie fu atrasă de croiala impecabilă, italiană a hainelor și aerul de încredere în sine al bărbatului, care îl făceau să pară european sadea. Se mișca aidoma unui jucător de polo, sigur de sine, obișnuit să fie ascultat. Privirea lui o întîlni pe a lui Maggie, iar el zîmbi, apoi se întoarse spre mașină ca să ajute să coboare o tînără femeie grațioasă, cu picioare lungi.

Înaltă, subțire ca o trestie, cu părul blond fluturîndu-i pe umeri... Maggie își ținu respirația, șocată. Fata era Jenna.

— Permiteți-mi să mă prezint, doamnă O'Connor, rosti bărbatul cu un accent european, pe care Maggie nu reuși

să-l localizeze. Mă numesc Eric Vannier. Fiica dumneavoastră mi-a povestit atît de multe, încît v-aş fi recunoscut şi fără fotografiile pe care mi le-a arătat.

El îi întinse o mînă îngrijită, pe care Maggie o strînse automat. Nu-şi putea lua ochii de la fiica ei. Toaleta Armani, poşeta Hermès, coafură şi machiaj direct de pe coperta revistei *Vogue* – dar totuşi Jenna. Ochii verzi-cenuşii înconjuraţi de gene negre... Ovalul palid al feţei şi buzele senzuale, totul şocant de familiar.

Fără să stea pe gînduri, Maggie se repezi s-o îmbrăţişeze. Jenna nu se retrase.

— Mă bucur să te văd, mamă, rosti ea afabil, scuturîndu-şi părul cu un gest nervos, ca un mînz în galop. Eric şi cu mine tocmai ne-am întors din luna de miere petrecută în Europa şi sîntem nerăbdători să o luăm pe Cody.

Să o luăm pe Cody. Cuvintele o loviră pe Maggie ca un pumnal. *Să o luăm pe Cody!* Ca şi cînd copilul ar fi fost un colet uitat în metrou şi revendicat la *Obiecte pierdute.* Încercă să rămînă calmă ca să dea răspunsul potrivit, oricare ar fi fost el. Intuind încordarea, Eric continuă:

— Ne-am mutat într-o reşedinţă de familie, în Greenwich, doamnă O'Connor, la mai puţin de o oră de aici. Am fost siguri că veţi dori s-o vedeţi în continuare pe Cody, aşa că ne-am hotărît să locuim în State o vreme, pentru ca tranziţia să fie mai uşoară pentru toţi. Jenna mi-a povestit cît de minunată aţi fost, îngrijindu-vă de fiica ei cît timp ea nu s-a simţit bine.

S-o vedeţi pe Cody... tranziţia... o vreme. Cuvintele lui îi bubuiau în urechi, rostogolindu-se înăuntrul ei, ca un strigăt mut. Cine sînt oamenii ăştia? Cum se pot *gîndi* măcar să i-o ia pe Cody?

— E o mare surpriză, îngăimă ea. Atîţia ani nici măcar nu am avut veşti de la fiica mea. N-am reuşit să aflu nici dacă mai trăieşte... dacă se mai întoarce... Tăcu, incapabilă să-şi închipuie cum să spună tot ce-ar fi vrut.

Zîmbetul lui Eric era fermecător. Dantură perfectă, maxilare perfecte, aplomb perfect... dar în spatele lor se ascundea ceva imperfect. Mintea lui Maggie era gata să sesizeze fisura, dar Jenna interveni.

— Să nu mă întorc? Cum ai putut să te gîndeşti la aşa

ceva, mamă? Pur şi simpu nu m-am simţit bine. Doar îţi aduci aminte că am avut probleme cu drogurile, nu?

— *Dacă îmi aduc aminte că ai avut probleme cu drogurile?* şuieră Maggie. Eşti nebună! Fireşte că ştiu. Altfel de ce dracu' m-ai fi lăsat cu un copil de zece zile şi n-ai mai fi venit trei ani?

Devenise brusc furioasă; pe atitudinea lor distantă şi pe felul în care îi manipulau viaţa.

— Procedezi ca şi cînd aş fi o căsuţă poştală, unde laşi anumite lucruri şi vii să le iei cînd îţi trece prin cap. Crezi că fiica ta e un *obiect* pe care îl revendici cînd îţi convine? Unde dracu' ai fost, Jenna? Ce-ai făcu cu viaţa ta nenorocită? De ce n-ai trimis măcar o carte poştală? Nu s-ar zice că n-aveai bani de timbru. Cred că merit cîteva răspunsuri înainte să discutăm despre a lua ceva ce nu e un obiect.

Jenna se întoarse spre Eric, cu întreaga bunăvoinţă transformată în furie.

— Ţi-am spus că aşa o să fie, Eric. Egoistă şi duşmănoasă.

Tonurile ridicate o scoaseră din casă pe Maria; rămăsese în prag urmată de Cody.

Eric schimbă subiectul.

— Doamne, ce fetiţă frumoasă eşti, exclamă cu sinceritate prefăcută. Ai ochii minunaţi ai bunicii şi părul extraordinar al mamei tale.

Zîmbetul fascinant se ivi imediat, dar Cody nu răspunse. În schimb, îl studia atent, de după silueta impunătoare a Mariei, pe posesorul lui.

Maggie urcă scările ameţită, poftindu-i în casă.

— Mim? şopti Cody grăbită, agăţîndu-se de mîneca bunicii. Cine e doamna aia?

Maggie se apleca, căutîndu-şi cu disperare cuvintele; inima îi bătea atît de tare, încît abia mai putea să respire.

— Am o surpriză minunată pentru tine, scumpa mea, reuşi să rostească, străduindu-se să-şi calmeze vocea. Îţi aminteşti poveştile pe care ţi le-am spus despre frumoasa ta mămică? Doamna din fotografia de lîngă patul meu?

Aşteptă încuviinţarea lui Cody, apoi continuă.

— Ţii minte că-ţi spuneam cît de mult te iubeşte şi că va veni într-o zi, să ţi-o spună chiar ea?

Fetiţa încuviinţă şovăielnic; ceva anume din vocea lui Mim o făcea să se simtă puţin tulburată.

— Iubita mea, adăugă Maggie cu blîndeţe, încercînd să-şi reţină lacrimile. Doamna asta frumoasă e mămica ta.

Căpşorul lui Cody se întoarse încet, la aflarea acestei uluitoare veşti şi se uită cu mare atenţie spre Jenna. Privirea era, fără îndoială, cercetătoare. Şi mai avea ceva în ea, greu de definit.

Jenna privea copilul, vrăjită: se apropie cu braţele deschise, dar Cody întoarse capul şi îl îngropă la pieptul lui Maggie, căutînd refugiu. Dezamăgită dar hotărîtă, Jenna încercă să o tragă din braţele ei. Cody ţipă „Nu“ şi se prinse de gîtul lui Maggie, într-o încleştare de moarte.

Maggie o strînse instinctiv. Observă că Eric încerca să aplaneze situaţia.

— E normal să nu fie obişnuită cu tine, iubito, comentă el cu o voce ca uleiul încins.

Observă că e un bărbat foarte frumos; senzualitatea de dansator spaniol, aer de bunăstare.

— O să fie bine îndată ce ajungem acasă.

— Acasă? răbufni Maggie. Imposibil. Doar nu aveţi de gînd s-o luaţi cu voi, *astăzi*! E absurd. Ăsta e singurul cămin pe care îl ştie Cody.

— E copilul *meu*, mamă, nu al tău, rosti Jenna tăios. L-am lăsat la tine doar cît am fost bolnavă, nu pentru totdeauna. Acum m-am întors şi-mi *vreau* fiica înapoi.

Maggie se îndreptă, ţinînd încă fetiţa în braţe, lipită de inima care-i bătea nebuneşte.

— Poţi să *vrei* Jenna, dar asta nu înseamnă că este şi cel mai *potrivit* lucru în clipa asta. Este o schimbare prea bruscă pentru mine, dar pentru un copil atît de mic? Va trebui să ne dai timp să ne obişnuim.

Trase aer în piept, străduindu-se să rămînă calmă.

Continuă.

— Spuneaţi că aveţi o casă în Greenwich? Şi că v-aţi căsătorit? Mai aveţi şi alte surprize? Poate prezidaţi General Motos sau puneţi la cale să preluaţi o ţară din lumea a treia spre sfîrşitul zilei...

Temperamentul irlandez al lui Maggie răbufnea greu, dar odată pornit...

Eric încercă să aplaneze tensiunea.

— Doamnă O'Connor, vă asigur că eu şi cu Jenna vă înţelegem perfect surprinderea şi împotrivirea în privinţa copilului, de care, fără îndoială că v-aţi ataşat. Poate o să vă răzgîndiţi dacă o să vă povestesc cîte ceva despre mine, ca să nu mai par un străin misterios.

Maggie încuviinţă din cap, impresionată de politeţea bărbatului. Făcu semn spre canapea şi cei doi oaspeţi se aşezară.

— Familia mea este una dintre cele mai vechi şi respectate în Europa, doamnă O'Connor.

— Unde anume în Europa?

Eric zîmbi.

— La origine sîntem din Orientul Mijlociu. Dar, cu multe generaţii în urmă, familia Vannier s-a mutat la Paris şi, în ciuda faptului că avem sucursale bancare şi societăţi filantropice în toată Europa, ne putem considera parizieni.

Era ceva greţos în atitudinea lui Eric, care-i părea prea animalică.

— Dacă îmi permiteţi să continui, vă promit destule elemente din *curriculum vitae*, cu care sper că voi reuşi să îndepărtez măcar o parte din temerile dumneavoastră, doamnă O'Connor. Deşi la originea averii familiei mele stă o reţea internaţională de bănci, personal conduc Fundaţia Vannier, o societate care distribuie pe scară largă foarte mulţi bani în scopuri nobile. Natura muncii mele mă obligă să călătoresc destul de mult, totuşi, avînd în vedere cît sînt de devotat soţiei şi fetiţei sale, ne-am stabilit într-una din reşedinţele familiei mele, destul de aproape, astfel încît trecerea dumneavoastră de la rolul de mamă adoptivă la cel de bunică...

Zîmbi din nou alunecos.

Indiferent cît de absurd sună „bunică" cînd e vorba de dumneavoastă, doamnă O'Connor... O să fie mai puţin dureroasă.

Maggie primi complimentul cu o uşoară înclinare a capului, străduindu-se să pară amabilă. Cel puţin era civilizat, poate că se putea chiar discuta cu el.

— Îmi permiteţi să vă întreb cum aţi cunoscut-o pe fiica mea, domnule Vannier? replică Maggie. Cînd am

văzut-o ultima oară nu mi s-a părut că se învîrtea în asemenea cercuri.

— Spuneţi-mi Eric, doamnă O'Connor. Sînt, la urma urmelor, ginerele dumneavoastră, răspunse bărbatul, cu ochii sclipind fermecător. Şi poate aş putea să vă spun Maggie!

Continuă fără să aştepte răspunsul.

— A fost o întîmplare fericită că ne-am întîlnit. Am avut un accident minor la coloana vertebrală, călărind în Central Park, şi m-am dus la spitalul Roosevelt unde, cum ne-a hărăzit destinul, Jenna urma un tratament de dezintoxicare. Din terapie făcea parte şi îngrijirea altor bolnavi internaţi. Era deosebit de drăguţă cu mine, care mă simţeam ca un tigru în cuşcă.

Eric îi zîmbi Jennei cu înţeles.

— Mă tem că am fost subjugat de ea, iar cînd mi-au spus că puteam părăsi spitalul, am rugat-o pe Jenna să vină cu mine, ca să mă ajute să mă vindec. Jenna mi-a spus că nimic nu o reţine... iar restul este, cum se spune, istorie. Ne-am restabilit împreună... şi, spre bucuria mea, am rămas de atunci împreună.

În timpul acestei extraordinare destăinuiri, Cody slăbise strînsoarea şi stătea tăcută, în poala lui Maggie, privind cercetător spre cei doi. Jenna încercă să atragă atenţia copilului, iar Cody se uita la mama ei, dar fără să facă nici un gest de apropiere.

— Îmi iubesc fiica, mamă, răbufni dintr-o dată Jenna, cu o voce rugătoare. Foarte mult. Şi mi-a fost teribil de dor de ea. Ştiu că nu ai prea multe motive să mă crezi, dar trebuie să observi că acum sînt bine. Am o căsnicie fericită, un bărbat minunat, care o să aibă grijă de amîndouă. În sfîrşit am ocazia să-i ofer lui Cody o viaţă perfectă. Te rog, te rog ajută-mă să alătur vieţile noastre, cum ar fi trebuit să fie de la început... Pentru binele meu şi al lui Cody.

Ochii ei mari străluceau, iar Maggie observă că-şi reţinea cu greu lacrimile. Dar Jenna era într-adevăr vindecată de droguri? Şi era, într-adevăr, *capabilă* să aibă grijă de Cody şi chiar dorea asta? Iar Cody putea avea, în sfîrşit, nu numai o mamă şi un tată, ci şi toate privilegiile pe care

i le oferea acest bărbat bogat? Era datoria ei să renunţe la egoism şi să fie cinstită.

Maggie o îndemnă pe Cody să coboare pe podea, sperînd că-i va arăta Jennei un semn, cît de mic, de afecţiune, dar aversiunea fetiţei era neschimbată.

— Cred că mi-ar face bine o ceaşcă cu ceai, rosti Maggie, invocînd un pretext să se retragă o clipă. Scuzaţi-mă puţin. Îi spun Mariei să pună ceainicul.

Telefonul din bucătărie, gîndi Maggie disperată. L-ar putea suna pe John McCarthy, avocatul familiei, să-i ceară sfatul. Puse ceainicul şi-i şopti Mariei.

— Jenna s-a căsătorit. Au venit să ia copilul.

— *O meu Deus! Senhora...*, izbucni temperamentala portugheză, iar tonul nu lăsa nici o îndoială asupra intenţiilor ei. Nu puteţi permite un asemenea păcat. E mînă Diavolului!

— Maria, rosti Maggie tăios. Să fim realiste. Te rog.

Vorbea în timp ce forma numărul.

— John, slavă Domnului că te-am găsit! răsuflă uşurată, auzind vocea avocatului; îi fusese bun prieten de-a lungul anilor. Mă tem că am nevoie foarte repede de un sfat vital. Jenna s-a întors, dintr-odată, şi vrea s-o ia pe Cody. S-a măritat cu un european bogat, au o reşedinţă în Greenwich şi ... o, Doamne, John, vor să ia copilul, *astăzi*... acum! Ce să fac?

— Mai întîi linişteţte-te, ca să înţeleg ce-mi spui, Maggie. S-o luăm de la capăt. Jenna s-a întors şi, presupun, a renunţat la droguri! Bun. Şi căsătorită. Asta complică foarte mult lucrurile, mai ales dacă e bogat. Legea e teribil de clară în cazurile astea. Maggie, copilul e al Jennei. A stat la tine pentru că mama lui n-a fost în stare să-l îngrijească, dar Jenna e bine acum... capabilă să aibă grijă de Cody... Aş zice că va trebui să i-l dai.

Lui Maggie i se strînse inima.

— O, John, nu sînt prea sigură de ce e *bine* aici. Dacă Jenna e într-adevăr bine, fireşte că va trebui să o ia pe Cody... indiferent cît de mult îmi va zdrobi inima. Ştiu că aşa e *bine*. Dar pentru ea, sînt străini amîndoi. Cody nu-i cunoaşte deloc! E îngrozită. Pur şi simplu nu pot să-i las să iasă cu ea pe uşă. De unde *ştiu* eu că Jenna e bine... de

unde *știu* că el nu e un asasin maniac? Ce e bine în toate astea, John? La dracu' cu legea, eu vorbesc despre ce e drept!

La capătul celălalt al firului, avocatul oftă, apoi spuse încet.

— Dacă mă întrebi ca tată și ca unul care a asistat la comportamentul fiicei tale din ultimii ani, Maggie, aș zice că ar fi *bine* să-i trimiți la dracu'! Dar ca jurist, trebuie să-ți spun că legea e de partea lor. Iisuse, Maggie, trebuie să dovedești că o mamă își opărește copilul în ulei încins, de două ori pe zi, ca să i-l poți lua... și, în esență, e o lege bună. În lumea obișnuită... dar în cazul ăsta... cine dracu' știe cum e mai bine? Bineînțeles că nu avocații, te asigur. Dar un lucru pot să-ți spun: dacă ea cheamă polițaii și le spune că o vrea pe Cody, va trebui să le-o dai.

Maggie închise telefonul și își șterse lacrimile de durere. O văzu pe Maria cercetîndu-l din pragul sufrageriei pe Eric. Farmecul său nu părea s-o impresioneze pe bătrîna menajeră.

— Adu haina copilului, se răsti el la Maria. O, Doamne, pleacă!

Maria Aparecida își încrucișă brațele pe pietul voluminos, ridică o sprînceană și așteptă un semn de la stăpîna ei.

— Jenna, te implor, rosti Maggie apropiindu-se de fiica ei. Gîndește-te în primul rînd la Cody! E o fetiță foarte sensibilă, iar voi sînteți niște străini pentru ea. Nu putem aranja într-un fel, ca să se obișnuiască încet cu voi? Să vin cu ea în weekend-uri, sau să veniți voi în vizită... O să contribui din toate puterile ca să reușiți să vă apropiați.

— Mă tem că voi, americanii, vă alintați foarte tare copii, Maggie, răbufni Eric. În Europa considerăm că, cu cît insistăm mai mult pe disciplină și regulamente, cu atît le este mai ușor să se supună. Reguli de comportament, disciplină... din cîte am văzut, nici vorbă de așa ceva în America.

— Dar avem altceva, dragoste și milă, îi aruncă Maggie. Poate astea înlocuiesc defectele.

Zîmbetul lui Eric dispăru.

— Se prea poate, Maggie, insistă el, cu vocea cu cîteva grade mai rece ca pînă atunci. Primul meu doctorat a fost

în avocatură şi te asigur că, indiferent dacă punctul nostru de vedere, în privinţa educaţiei copilului, este altul, instanţa ni-l va încredinţa nouă. Se pare că ai ţinut, foarte bine, locul mamei în această perioadă, dar această substituire nu mai este necesară. Mama *naturală* există şi îşi vrea copilul. Pentru binele tău şi al lui Cody, nu încerca să ne stai în cale pentru că vom fi nevoiţi să o scoatem pentru totdeauna din sfera ta de influenţă.

Eric lăsă ameninţarea să plutească, iar Maggie simţi un impuls puternic să-i tragă un şut în genunchi. Se holbă la Eric, apoi la Jenna, dar era clar că nici unul nu o sprijinea.

— O pregătesc, şuieră ea printre dinţi. Maria o să-i împacheteze lucrurile.

Maria murmura un potop de blesteme, în timp ce aranja micuţa valiză, din care Maggie reuşi să prindă doar „părinţi denaturaţi". O ţinea pe Cody de mînă, simţindu-se curentată parcă de teama copilului. *O, Doamne, nu pot face asta*! Nu-i pot lăsa să o ducă în *necunoscut*. Să nu-i mai aud rîsul, să nu-i mai alin supărările! O, Sfinte Iisuse, de unde să ştie ei că ea nu doarme fără puişor de pernă. O să le pese că e alergică la fulgii de ovăz şi că doarme cu pisica de pluş în pat?

— Nu-mi place doamna aia, îi spuse Cody în şoaptă. Şi bărbatul are ochi răi.

Maggie se lupta cu lacrimile, încercînd să fie curajoasă faţă de Cody.

— Ascultă-mă, iubita mea, o rugă ea. Trebuie să mă asculţi. Mămica te-a lăsat în grija mea, cu mult, mult timp în urmă...

Simţi un nod în gît, dar reuşi să-şi învingă lacrimile.

— Ea era foarte bolnavă şi m-a rugat să te ţin aici unde erai iubită şi îngrijită. Şi am făcut-o pentru că te iubesc din toată inima. Acum ea s-a vindecat, îngeraş, i-a fost foarte dor de tine şi vrea să te întorci acasă.

— *Acasă e aici!* rosti Cody.

Maggie simţi cum i se strînge stomacul.

— Da, iubito, aici va fi mereu căminul tău, dar mămica are o casă nouă acum, pe care vrea s-o împartă cu tine.

— O să vii şi tu acolo?

— Nu, iubito, eu trebuie să rămîn aici, cu Maria.

— Şi eu vreau să rămîn aici!

Maggie observă spaima înstrăinării din ochii copilului. „Te rog n-o goni pe Cody, Mim, se ruga ea cu lacrimile curgîndu-i pe obraji. Te rog nu mă face să plec cu oamenii ăştia răi. *Te iubesc*. Şi o să fiu cuminte".

Începu să suspine, iar Maggie aruncă o privire spre Maria, a cărei faţă era deja scăldată de lacrimi şi se hotărî. Se va lupta dacă va fi nevoie, dar nu-i va lăsa să ia copilul. Cel puţin nu astăzi.

Maggie o îmbrăţişă pe Cody, coborînd scările. Simţea inima fetiţei bătînd alături de a ei.

— Jenna, Eric... începu ea, strîngînd-o pe Cody la piept. Vă rog, încercaţi să înţelegeţi ce am să vă spun, pentru că e foarte, foarte important. Sînt convinsă că *locul* lui Cody e lîngă mama ei, dacă Jenna e în stare să o îngrijească - dar nu asta e calea cea mai potrivită. Vedeţi cît de greu ne este, mie şi lui Cody... ea nu a cunoscut alt cămin sau altă familie în afară de mine şi de Maria...

— Exact ceea ce noi vrem să îndreptăm, replică Eric. Dacă prelungim această despărţire, nu o facem mai uşor de suportat, Maggie.

— De ce trebuie neapărat să fie o despărţire? întrebă Maggie. De ce nu o lăsaţi să înveţe să vă iubească înainte să o luaţi din locul care îi dă siguranţă.

Apoi totul se derulă cu viteza fulgerului. Cody îşi încleştă mîinile şi picioarele în jurul lui Maggie, ţipînd, în vreme ce Jenna încerca să o desprindă. Îngrozită şi ostilă, Cody o lovi pe Jenna peste faţă, iar Eric, care pîndea un moment prielnic, o smulse brutal dintre cele două femei.

— Nu, ţipă Maggie. Nu face asta!

Dar Eric ieşise deja pe uşă.

— Are doar trei ani. Nu înţelege de ce faceţi toate astea, răcni ea.

— O să înţeleagă, Maggie, îi aruncă el peste umăr, coborînd scările în fugă, cu Cody bălăngănindu-se jalnic în braţele lui.

Maggie alergă în urma lor, dar cei doi erau prea repezi ca să-i mai poată ajunge; în scrîşnet de roţi, limuzina ţîşni,

dispărînd după curbă. Maggie mai apucă să vadă faţa fetiţei lipită de geamul din spate, cu gura deschisă într-un strigăt mut.

Simţindu-se de parcă cineva i-ar fi smuls inima din piept, orbită de lacrimi, cu tîmplele zbătîndu-i-se nebuneşte, Maggie se prăbuşi pe scări, cu fruntea în palme, zguduită de hohote de plîns.

Capitolul 6

Se împlineau treizeci de zile de cînd Maggie primise cartea de vizită cu înscris de mătase, cu o adresă din Greenwich, ce o înştiinţa să stea de-o parte o lună „astfel încît Cody să se adapteze noului mediu“.

Maggie controlă indicaţiile lipite cu scotch pe bordul Volvo-ului şi coti din Autostrada Interstatală–95 pe Roundhill Road, aducînd kilometrajul la zero, pentru a putea controla cei patru kilometru şi jumătate pînă la următoare curbă. *Stînga la semafor, din nou stînga după biserică*, şi se trezi într-o zonă rustică. Vlăstari mici încercau, fără prea mult succes, să învingă covorul de frunze moarte, dar vîntul tăios de iarnă îşi mai pierduse parcă din cruzime. În alte condiţii, Maggie ar fi gustat peisajul sfîrşitului de iarnă şi aerul din Connecticut. Astăzi însă, un singur lucru conta: Cody se afla undeva, după prima cotitură a drumului. Cody, a cărei voce atît de dragă nu o mai auzise de o lună, se va afla curînd în braţele ei, rîzînd şi sporovăind; uşurîndu-i temerile ce o chinuau de la întoarcerea Jennei. Cît de tragică fusese această întîlnire ce ar fi trebuit să fie, de fapt, o reunire fericită. Trebuia să existe o cale de-a vindeca rănile.

Fiecare copil aparţine mămicii lui, îşi spusese de mii de ori de la îngrozitoarea despărţire. Dacă Jenna se restabilise, aşa cum părea, ea şi Cody se vor iubi, vor fi bune una cu alta, aşa cum era voia lui Dumnezeu. Iar Maggie devenea o bunică, la fel ca toate celelalte. Ea va alinta copilul, vor merge împreună la grădina zoologică sau la Muzeul de Ştiinţe Naturale. O va învăţa şi o va iubi cu indulgenţă, aşa cum o făceau şi celelalte bunici, fără severitatea şi responsabilitatea părintească. A avea grijă de Cody fusese mai degrabă o binecuvîntare decît o obligaţie şi avea să-i simtă lipsa pînă la sfîrşitul zilelor.

Coborî geamul oftînd, pentru ca aerul rece să-i lim-

pezească mintea. *Nu-i vorba de tine, Maggie,* își reaminti ea. E vorba în primul rînd de Cody și de viața ei fericită.

Atît timp cît e în siguranță, își zise, străduindu-se să rămînă calmă. *Doar asta contează.*

Peisajul se schimbase, de la casele masive și înghesuite, la clădiri elegante și impunătoare. Maggie privi kilometrajul și își dădu seama că porțile imense de fier din fața ei trebuiau să fie ale reședinței Vannier. Păreau descuiate și nepăzite.

O alee lungă cotea ușor spre dreapta, șerpuind printre brazii canadieni care împădureau domeniul. Maggie își conduse mașina pe banda nesfîrșită de astfalt, pînă cînd îi apăru în față casa – deși „casă" nu era tocmai cuvîntul potrivit pentru conacul uriaș ce se profila în spatele ultimului pîlc de arbori. La sfîrșitul gazonului excepțional îngrijit, se înălța un castel francez în stil gotic tîrziu. Turnulețele lucrate cu migală, acoperișul cu mansardă și balcoanele cu balustrade de lemn, dădeau impresia unei fortărețe din alt veac. Dorința de nemurire a vreunui baron-tîlhar la drumul mare. Mai știi!

Maggie parcă în mijlocul peronului, cutremurîndu-se de neașteptata grandoare a edificiului. Porțile de fier ce străjuiau ușile de lemn, înalte de aproape trei metri, nu reușiră să-l calmeze nervozitatea.

Sună, apoi păși în holul cu pardoseală de marmură, lăsîndu-i haina servitoarei în uniformă care deschisese ușa.

— Doamna vă primește în Salonul de Pictură, rosti femeia în taină, făcîndu-i semn lui Maggie să o urmeze dintr-o camera în alta.

Tăcerea ciudată care domnea o umplu de presimțiri negre; nici un semn de viață, nici un hohot de rîs. Unde erau zgomotele copilăriei, în acest mausoleu? Dar micile amprente de pe pereți? Un ceas începu să bată, speriind-o, și Maggie se concentră asupra camerei unde fusese condusă.

Privirea ei de specialist observă imediat colecția de pumnale vechi din Noua Guinee și cuțite malaieziene; deasupra ușii, în arcadă, era practicată o cornișă, ca un altar, iar Maggie își aminti că triburile de pe rîul Sepik care sculptau asemenea imagini erau triburi de canibali. Ciudată

colecţie pentru Greenwich. Un ansamblu de metal straniu şi piele, aşezat într-o vitrină de sticlă îi atrase atenţia; îi părea, oarecum, cunoscut dar singurul obiect cu care semăna era o menghină medievală de tortură, ceea ce ar fi fost absurd.

— Bună dimineaţa, mamă, o întrerupse vocea Jennei care suna de parcă luase lecţii de dicţie de la Katherine Hepburn.

Maggie se răsuci şi-şi privi fiica intrînd în cameră, îmbrăcată într-o impecabilă toaletă Ungaro. Pantofii cu tocuri înalte, ciorapii, bijuteriile erau perfect alese, dar ciudat de elegante pentru acea oră matinală.

— Ai o alură atît de... ai crescut atît de mult, Jenna, exclamă Maggie derutată de imaginea din faţa ei. Mi-e greu să nu mă gîndesc la adolescenta pe care o păstrez în amintire şi acum... eşti atît de elegantă.

Zîmbi îndreptîndu-se spre ea. Jenna îi suportă, fără entuziasm, îmbrăţişarea. Maggie inspiră adînc şi încercă din nou.

— În toţi aceşti ani, continuă ea, am crezut mereu că te vei întoarce într-o zi acasă, iubito, dar sinceră să fiu nu mă aşteptam la atîtea surprize din partea ta.

— Acum am o viaţă minunată, mamă, răspunse Jenna, dar Maggie nu sesiză nici un pic de bucurie în cuvintele ei.

— E o casă extraordinară, iubito. Tu, Eric şi Cody trebuie să presăraţi firimituri de pîine ca să găsiţi drumul, seara, spre camerele voastre.

Jenna se mai destinse puţin.

— Sînt peste cincizeci de camere aici... Nici eu nu le-am văzut încă pe toate. Bunicul lui Eric a construit casa înainte de începutul secolul, reproducînd castelui lor de pe Valea Loirei.

— Iar aceste colecţii sînt uluitoare, interveni Maggie întrebîndu-se dacă umorul ei mai reuşea să risipească încordarea. Cine e designerul... Torquemada? Nu toată lumea colecţionează menghine, ştii!

Jenna clipi, neştiind ce să răspundă.

— Bunicul lui Eric şi tatăl său vînau în toată lumea, mamă. Au cules obiecte de artizanat de peste tot. O să-l

rog pe Eric să te conducă să le vezi.

— Şi cum se împacă Cody cu aceste splendori?

Jenna se ridică. *Pare hotărîtă şi lucidă,* gîndi Maggie nemulţumită. *Ce-s presimţirile astea?*

— Vorbeşte-mi despre Eric, Jenna. Eşti fericită cu el?

— Eric e strălucitor şi fermecător, mamă. Are perspective extraordinare. E un soţ şi un tată minunat. Cody îl adoră.

Vorbeşte ca o soţie model. Ca o jucărie mecanică, după ce-i întorci cheiţa, gîndi Maggie tulburată. Unde erau efuziunile de dragoste şi adoraţie din adolescenţă? *O, mamă, e extraordinar. Ai văzut ce gropiţe adorabile face cînd rîde?* Şi nu i se părea deloc, pupilele Jennei erau puţin dilatate.

— Te conduc spre camera ei, mamă. Ai să vezi cu ochii tăi ce bine o duce Cody.

Jenna alunecă încet, ca o prezenţă spectrală, prin camerele tăcute.

— Camera copiilor este în aripa vestică, îi explică ea, arătîndu-i drumul. Familia lui Eric are un regulament foarte strict de educare a copiilor şi tot felul de reguli în legătură cu creşterea lor. N-au încotro – în lumea lor copiii trebuie să se comporte perfect, de la cea mai fragedă vîrstă.

Maggie înghiţi replica ce-i veni în minte şi o urmă pe Jenna printr-o serie de camere extraordinar mobilate, pline de obiecte de artă şi de artizanat de o valoare incalculabilă. Ceea ce părea a fi un Raphael decora un culoar, un Tizian şi un Goya se găseau în altul. Toate picturile erau remarcabile, dar Maggie considera că tratau teme deprimante.

— O să-ţi placă biblioteca, mamă, explică Jenna în timp ce străbăteau o cameră etajată, pe pereţii căreia se întindeau rafturi pline cu cărţi legate în piele.

Maggie păşea uimită de biblioteca impunătoare, iar privirea îi fu atrasă de o carte ce părea foarte veche, protejată de-o vitrină de sticlă. Se opri s-o cerceteze.

— Nu se poate ca asta să fie, într-adevăr, *Clavicula lui Solomon*, Jenna? întrebă ea, sincer uimită de această posibilitate. Singurul exemplar pe care-l ştia fusese în posesia familiei Borgia. Vreau să spun că trebuie să fie o copie... Originalul nu are preţ! Cred că e mai valoroasă decît Bibliile lui Gutemberg.

— Va trebui să-l întrebi pe Eric despre amănunte, mamă, dar mă îndoiesc să aibă altceva decît originalul. Soțul meu detestă imitațiile.

Atunci ce naiba găsește la tine?..., îi trecu prin minte lui Maggie, dar se mustră pentru aceste gînduri josnice și nu spuse nimic.

Urcară cîteva trepte, în capătul aripii, și intrară într-o cameră de copii imensă.

— Jenna, dar astă nu-i cameră de copii, e o adevărată lume.

— Da, nu-i așa? Este exact ca o grădiniță; apartamentul bonei, dormitorul lui Cody, camera de joacă, clasa și o mică bibliotecă. Chiar și o bucătărie și o sufragerie. Totul e perfect amenajat.

— Și foarte departe de restul casei.

— Lui Eric nu-i place să fie deranjat cînd lucrează.

— Înțeleg. Și-atunci Cody cînd vă vede, pe tine și pe Eric? La masă... în timpul zilei?

— Cody mănîncă aici, bineînțeles. E mult prea mică să aibă voie în sufragerie.

Dădu colțul și, deodată, Maggie o văzu pe Cody stînd într-o rază palidă de lumină, pe podea. Colorînd desenele unei cărți.

— Iubito, exclamă ea fericită, deschizînd brațele și așteptînd ca fetița să-i alerge la piept.

Cody ridică privirea; o expresie de bucurie și relaxare înflori pe chipul ei, dar se retrase imediat. Copilul se ridică, îndreptîndu-se cu demnitate spre ele; tensiunea era prezentă în fiecare mișcare.

Maggie alergă, ridicînd-o în brațe.

— Mi-a fost atît de dor de tine! respiră ea părul fetiței, îmbrățișînd-o. M-am gîndit la tine în fiecare minut și mi-a fost dor de tine tot timpul! Ia să te văd, îngerașule. Trebuie să-mi povestești absolut tot ce s-a întîmplat în noua ta viață...

Maggie simți trupușorul fetiței înghețîndu-i în brațe. Își ridică brusc capul și privi spre ușă.

Își făcu apariția silueta fantastică a unei negrese. Avea aproape doi metri și părea mai înaltă din cauză coafurii specifice. O ținută imperială, iar ochii negri, arzători erau

fixați asupra copilului din brațele lui Maggie. Lîngă ea se aflau doi cîini Rottweiler uriași, tăcuți și supuși. Cody se desprinse din brațele ei și rămase în picioare, privind-o pe negresă cu o atenție mută, ca și cînd ar fi așteptat ordine.

— Mamă, ea e Ghania, bona lui Cody, spuse Jenna repede. E din Madagascar, iar familia lui Eric a luat-o acum foarte mulți ani. A fost, de fapt, și dădaca lui Eric. L-a crescut încă din fașă. Mare noroc c-o avem pentru Cody.

Cam ce vîrstă să aibă? se întrebă Maggie, instinctiv. Dacă l-a crescut pe Eric, care trebuie să aibă patruzeci... Ghania părea fără vîrstă, ca o stîncă din Atlanticul de Nord. Și la fel de maleabilă.

— Bună ziua, Ghania! o salută Maggie politicoasă, dar destul de încordată. „*Bietul și dragul meu copilaș, ce-o să se aleagă de tine în grija femeii ăsteia?*“

— Respectele mele, Madame, răspunse Ghania, iar vocea îi trăda originea malgașă.

— Mi-a fost atît de dor de nepoata mea, rosti Maggie. A fost cuminte? Ce să spui unei asemea creaturi?

— A fost. Dacă nu era, o restauram eu.

— Ca pe un scaun Queen Anne? replică Maggie necăjită.

Dar dădaca nu avea simțul umorului; făcu un gest, iar Cody înaintă supusă spre ea, ca un cîine la semnalul dresorului.

„*Nu e, nici pe departe, Mary Poppins*“, gîndi Maggie cu o strîngere de inimă.

Copilul se întoarse, șovăind. Fără să aștepte încuviințarea, Maggie traversă camera și o smulse de lîngă Ghania, înainte ca aceasta să poată interveni.

— Hai afară să ne jucăm, draga mea, rosti.

— Copilul trebuie să se odihnească acum, interveni negresa.

— Copilul trebuie să se joace cu bunica ei, răspunse Maggie, dulce, ieșind pe ușă. Se mai relaxă văzînd că fiica ei o urmează.

Pe tot parcursul zilei, Maggie încercă o duzină de metode ca s-o aducă pe Jenna la un nivel omenesc, dar toate ușile și ferestrele sufletului ei păreau închise. Fațada

era nespus de frumoasă, dar cine se ascundea în spatele ei? *„Din ce era formată, aici, viața?* întrebă Maggie. *Avea un psihiatru sau un sfătuitor care s-o ajute? Ce făcea Jenna toată ziua? A reluat legăturile cu vechii prieteni?"* Maggie pusese toate aceste întrebări, dar Jenna evitase răspunsurile. Legătura dintre mamă și fiică se dovedi foarte firavă, iar de cîte ori venea vorba de Eric, Jenna îi răspundea ca un mesaj înregistrat.

Maggie și Ghania se contraziceau în privința fiecărei activități a lui Cody. I se spuse bunicii că fetița nu are voie să se joace cu alți copii. De grădiniță obișnuită nici nu se punea problema. Bona trebuia să-i fie singura profesoară și companie. Jenna păstră o distanță dezinteresată, aprobînd-o pe Ghania în toate privințele.

„Ți-ai strîns vreodată copilul în brațe, mulțumind lui Dumnezeu că există? ar fi vrut să întrebe Maggie, dar n-o făcu. *Te-ai jucat cu ea, ai rîs sau ai ajutat-o să învețe să fie fericită? Sau numai Ghania manipulează fiecare nuanță a vieții lui Cody?"* Gîndul acesta o îngheță.

— N-ai impresia că Ghania e prea mînă de fier? întrebă ea într-un tîrziu.

— E o doică minunată, mamă, rosti Jenna cu glas hotărît. De ce crezi că numai după o lună, comportarea lui Cody e impecabilă? Și nu mai e deloc răsfățată?

Maggie acceptă reproșul fără să comenteze; dacă pierde dreptul de a o vedea pe Cody, fetița va fi înghițită de această lume ferecată și lipsită de rîs, a mamelor care se îmbracă fără să plece undeva, a taților deranjați de zgomotele copiilor și a bonelor care arată ca și cînd ar trebui să îngrijească de copiii familiei Adams.

Întreaga după-amiază, Maggie se strădui să spargă noul zid de reținere pe care îl avea Cody; jucară vechile lor jocuri, cîntară melodiile din Gymboree... la fel cum un psihiatru tratează amnezia cu imagini cunoscute. Spre sfîrșitul zilei copilul începu să semene un pic mai mult cu Cody cea veche. Apoi sosi timpul să plece.

Maggie amînă cît mai mult clipa de bun rămas; departe de-a fi mai relaxată de ceea ce vedea, se simțea cu mult mai tulburată ca la sosire.

Cody stătea supusă lîngă Ghania, privind-o fix pe

Maggie cum se pregătește de plecare; suferința din ochii copilului era oglinda propriei suferințe. Maggie se aplecă s-o sărute, îmbrățișînd-o mai mult decît era nevoie, insuflînd din puterea ei micuței fetițe. Simți că e un gest criminal s-o lase în acest loc înspăimîntător, dar nu vedea nici o soluție.

— Te iubesc, gîndăcel, rosti ea luînd-o încă o dată în brațe și stîngînd-o la piept. Acum trebuie să plec acasă, dar îți promit să mă întorc foarte, *foarte* curînd.

Maggie simți mînuțele fragile în jurul ei, încleștîndu-se cu disperare.

— Ia-mă cu tine, Mim, șopti copilul rugător în urechea bunicii. *Te rog,* ia-mă acasă. Ei îi fac rău copilului.

Lui Maggie i se strînse stomacul; acestea erau cuvintele, pe care ea și Maria, le foloseau cînd Cody se lovea la cap sau își julea genunchii. *„Ceva a făcut rău copilului? Lasă, pupăm noi și trece".*

— Ar trebui să te grăbești, să nu prinzi aglomerația de la ora de vîrf, îi aruncă Jenna, privindu-și semnificativ ceasul Patek-Philippe.

Se întinse să ia copilul din brațele mamei ei. Maggie și Cody se despărțiră cu greu, iar bunica abia apucă să ajungă în pragul ușii cînd se întîmplă ceva.

— Mim! țipă Cody cu o voce dureros de disperată, eliberîndu-se din strînsoarea Jennei. Alergă după Maggie, înlănțuindu-i picioarele într-o încleștare de fier.

— Nu mă lăsa aici! urlă ea. *Ei fac rău copilului!*

Ghania înaintă cu incredibilă repeziciune pentru cineva atît de voinic. Din cîțiva pași fu lîngă Maggie smulgîndu-i-o pe Cody din brațe cu atîta sălbăticie, încît bunica se văzu silită să-i dea drumul ca să nu rupă copilul în două.

— Ajută-mă, Mim! *Ajută-mă!* țipă Cody, lovind-o pe Ghania cu pumnii și picioarele, în timp ce femeia se îndepărta cu ea.

— *Te rog*, Jenna! Nu face asta! o imploră Maggie cu lacrimile șiroind pe obraji. Las-o să se întoarcă la New York, cu mine, cîtva timp. Mi-e îngrozitor de dor de ea. Ți-o aduc într-o zi, două. Te rog Jenna. E atît de disperată!

Țipetele lui Cody aproape îi acopereau cuvintele.

— Cred că cel mai bine ar fi să pleci, mamă, replică Jenna pe un ton glacial.

— Jenna, te rog. Simte nevoia de alinare, spuse Maggie. Măcar lasă-mă s-o liniştesc.

— Mim! Ajută-mă! răsuna ecoul ţipetelor lui Cody, de–a lungul coridoarelor, părînd să vină de tare departe.

— Pentru Dumnezeu, Jenna!

Maggie respira furioasă, speriată.

— De ce faci asta?

— Dacă vizitele dumitale îi vor provoca copilului asemenea tulburări, doamnă O'Connor..., interveni vocea unui bărbat, iar Maggie se întoarse exact cînd Eric intra în cameră. Era mai solid decît şi-l amintea şi cu trăsături mai aspre.

— Mă tem că nu-ţi vom mai permite s-o vizitezi, dacă dragostea dumitale o afectează în felul ăsta.

— Cum îndrăzneşti să mă ameninţi, îi aruncă Maggie scîrbită de sinistrul situaţiei. Nu *eu* o supăr. Pur şi simplu îi e dor de mine! Eu sînt singura familie pe care a avut-o vreodată... Sînt sigură că înţelegi cît de mult îi lipsesc şi cît de mult îmi lipseşte ea.

— Iar eu sînt sigur că înţelegi cît de dăunătoare este această tulburare pentru constituţia unui copil. Nu te-am ameninţat, doamnă O'Connor, mai degrabă mă îngrijorează sănătatea copilului.

— Dar cum rămîne cu mulţumirea sufletească? Atunci cînd lumea îi pare întoarsă cu fundu'n sus?

— O să-i treacă.

Nu mai era nimic de spus şi nici un motiv să mai rămînă.

După plecarea lui Maggie, Cody se aşeză pe patul ei din camera de copii austeră cu o figură înspăimîntată dar sfidătoare. Îi vedea discutînd în pragul uşii pe Ghania şi pe bărbatul pe care mămica îi spusese să-l numească „Tătic", dar nu-i păsa. *Ea o voia pe Mim!* Indiferent ce spuneau sau făceau ei, ea o voia pe Mim. Două lacrimi mari îi coborau pe obrajii bucălaţi. Îi spuseseră că nu trebuie să plîngă. Dacă mai plîngea, nu o vor lăsa pe Mim să vină. Cody se străduia din răsputeri să n-o facă, dar înlăuntrul ei

exista un ghem mare şi lacrimile ţîşneau de acolo. Mim o făcuse să se simtă, din nou, în siguranţă, vreme de o zi întreagă! Pieptul lui Mim rămăsese la fel de cald şi primitor cum şi-l amintea. Părul şi pielea ei miroseau a acasă... şi toată dragostea din lume era în ochii lui Mim. Cody şedea pe marginea patului, încercînd să descopere o cale de a o aduce înapoi.

Cuvintele celor doi ajunseră pînă la ea.

— Trebuie să ţinem femeia la distanţă, decretă emfatic Ghania. Copilul se va contamina. Există între ele o legătură de suflet. Foarte puternică. Foarte veche.

— N-avem de ce ne teme, replică Eric, cu încredere în glas. Mai este foarte puţin timp. Chiar dacă află, nu poate face nimic.

Eric privi un timp copilul aşezat pe pat.

— Uneori nu-ţi vine să crezi că o fiinţa atît de mică are o asemenea importanţă în lume.

— Nu te lăsa indus în eroare că e copil, Eric. Învelişul e o iluzie.

Bărbatul încuviinţă din cap şi părăsi camera.

Cody îl văzu pe bărbatu-tătic închizînd uşa în urma sa. Ghania îi zîmbi răuvoitor.

— O să rămîi aici pînă mă întorc. Apoi o să vedem ce pedeapsă meriţi.

Nu părea deloc furioasă, doar rea.

Ghania trecu din dormitorul lui Cody în al său. Deîndată ce intră, se privi în oglindă. De sub turban îi ieşeau cîteva şuviţe de păr, aşa că se opri să le bage la loc, dar brusc îşi scoase legătura şi, scuturînd capul, eliberă un torent de păr negru, foarte lung, care i se revărsă pînă la talie. Ghania se uită din nou în oglindă; avea privirea cercetătoare a unei femei cu o extraordinară vitalitate.

Desfăcînd nasturii mari ai *djellabah*-ului, îl lăsă să cadă pe podea. Înveşmîntată în jurul şoldurilor doar un un *ibante*, sursa de putere a preoţilor Juju, Ghania rămase în faţa oglinzii, respirînd din ce în ce mai adînc, pînă căzu într-o stare de transă.

Înaintă apoi încet spre dulapul mare, ce ocupa întreg peretele din faţa patului. Răsuci cheia şi deschise larg cele două uşi, dînd la iveală un altar.

În centru trona capul unei capre, cu coarnele mînjite de sînge şi ochii roşii strălucind ireal. Lumînări negre îl străjuiau, în sfeşnice făcute din cranii omeneşti; oase mai mici zăceau risipite în jurul unui potir foarte vechi şi uzat.

Dintre buzele scîrboase ale caprei, ieşea o păpuşă de cîrpă, cu mînuţele şi picioarele atîrnînd printre dinţii galbeni şi limba neagră.

Păpuşa avea chipul lui Cody.

După ce părăsi reşedinţa Vannier, Maggie se aşeză plîngînd la volan. *Pentru numele lui Dumnezeu, oare ce-i fac lui Cody în casa aia?* Ţipetele alea disperate... Spaima îngrozitoare din ochii ei...

Claxonul unui camion uriaş îi atrase atenţia că e pe şosea; evită în ultimul moment ciocnirea. Mulţumi lui Dumnezeu că şoferul o trezise la realitate cu claxonul! Autostrada nu era locul cel mai potrivit pentru o femeie distrată. *Ţine-ţi firea, ce naiba*!

Ţipetele lui Cody îi stăruiau, încă în urechi. Ce-ar putea face ca să scape copilul din lumea aceea plină de ură? Şi ce *dracu'* se întîmpla cu Jenna, de nu vedea schimbările dezastruoase petrecute cu Cody în numai o lună? Ce fel de creatură zămislise, care putea smulge un copil dintr-o casă plină de dragoste, ca să-l arunce într-un loc atît de îngheţat şi ostil?

Maggie intră, uşurată, în garaj. Abia îl salută pe portarul cu care, de obicei, schimba cîteva amabilităţi; simţea nevoia să ajungă în casă şi să se gîndească.

Casa era caldă şi primitoare, dar Maggie îşi scoase cu greu haina şi pantofii, apoi orbecăi spre sufragerie. Cînd trecu pe lîngă dulăpiorul cu băuturi, aproape că se opri să-şi toarne ceva, lucru nemaiauzit. Nu-i plăcea alcoolul şi rareori bea ceva mai tare ca vinul, dar în seara asta se simţea îngheţată pînă la oase, de o răceală neobişnuită. Ca şi cînd toată căldura din lume dispăruse, lăsînd în urmă un îngheţ nepămîntean.

Trecu pe lîngă dulap şi formă un număr.

— Amanda? Maggie. Am fost s-o văd pe Cody.

Apoi îi povesti totul.

— Ghania nu prea aduce cu nici o dădacă din cîte am

cunoscut eu, răspunse Amanda tulburată. Pare dură ca o piatră de moară, cum se spune pe la noi.

Maggie era deşteaptă şi raţională şi nu exagera niciodată; situaţia din Greenwich trebuie să fi fost într-adevăr stranie, altfel n-ar fi fost în starea asta.

— Mi se pare că simt ceva din întunecimea Madagascarului, draga mea, spuse. Parcă bunica Erline mi-a spus ceva despre asta, cu mulţi ani în urmă... Trebuie să mă gîndesc.

Se opri, încercînd să-şi amintească.

— Eşti sigură că n-ar trebui să te duci la poliţie?

— Încep să cred că ar trebui să discut cu cineva, care să afle mai multe despre oamenii ăştia. Dar nu ştiu cu cine.

— Fii atentă, dragă, replică Amanda îngrijorată. Tata îmi tot spunea. „Să nu laşi pe nimeni să vadă că adulmeci pe cineva, pînă nu ştii ce fel de oameni sînt cei pe care îi adulmeci". Cu banii pe care îi au aceşti Vannier, precis sînt foarte puternici.

Maggie se lăsă să cadă într-o baie fierbinte, încercînd să se încălzească şi să risipească încordarea din fiecare oscior, dar singura imagine care îi stăpînea mintea era a unei fetiţe îngrozite, implorînd ajutor.

Capitolul 7

Cody stătea în picioare, faţă în faţă cu Ghania, încercînd din răsputeri să nu-i asculte vorbele. Trecuse mai mult de-o săptămînă de la vizita lui Mim; zilele erau lungi, nopţile şi mai lungi. Ghania îi spune, din nou, poveşti rele despre Mim.

— Chiar crezi că bunica ta te iubeşte? şuieră ea. Nici măcar nu vine să te vadă; e foarte fericită că ai plecat.

Cody simţi cum i se umplu ochii de lacrimi, dar reuşi să se stăpînească.

— Mim mă iubeşte, spuse hotărît, dar era din ce în ce mai greu să ştie ce-i adevărat şi ce nu.

Trecuseră opt zile de la vizita lui Mim şi nici măcar nu sunase. Şi în fiecare zi Ghania spunea lucruri urîte... lucruri dureroase. Lucruri care o făceau să se îndoiască...

— A mai venit să te vadă? întrebă Ghania. Sau ţi-a dat măcar un telefon?

Îndurerată, fetiţa scutură din cap, recunoscînd că nu. Nu ştia de ce Mim nu se întorsese s-o vadă – doar îi *promisese*. Ea nu avea de unde să ştie de zecile de telefoane trîntite, la ordinul Ghaniei. În fiecare seară, înainte de culcare, se ruga, se ruga, dar Mim nu se întorcea.

— Bunica ta e atît de fericită că a scăpat de tine şi o spune tuturor prietenilor „Fetiţa aia mi-a mîncat trei ani din viaţă. Acum mă distrez, în sfîrşit".

Ghania rîse, dar expresia ochilor rămase neschimbată. Cody ura ochii aceia. Străluceau ca nişte ochi de fiară şi o înfricoşau.

— Mim mă iubeşte, murmură ea, temîndu-se atît s-o spună tare cît şi să n-o spună deloc.

Dacă n-o spunea, ar fi încetat, probabil, s-o creadă.

Ghania rîse, dîndu-şi capul pe spate.

— Ce copil prostuţ! Nici nu ştie ce prieteni are. Ghania trebuie să fie singurul tău prieten. Ghania e vrăjită. Ghania ştie *tot* ce faci şi *tot* ce spui. Ghania ştie chiar şi ce gîndeşti! Nu poţi ascunde nici o taină de Ghania, aşa că ai

face bine să fii atentă la fiecare gînd, pentru că eu mă uit înăuntrul tău şi le văd! Ca şi cînd ai fi făcută din sticlă.

Cody rămase cu ochii măriţi. Dacă era adevărat? Ghania avea să afle cît de mult o ura şi cît de tare o dorea pe Mim.

— Aseară, cînd erai în pat, Ghania s-a uitat în creierul tău, copile, ca într-o sferă de cristal. Ghania a auzit cum te rugai Dumnezeului acela stupid căruia nu-i pasă, nici un pic, de tine.

— Dumnezeu mă iubeşte, rosti Cody sfidătoare. Aşa zice Mim!

— Te iubeşte, pufni Ghania. *Ridicol!* Ţi-a răspuns la rugăciuni? *Nu!* A făcut-o pe bunica ta să te iubească atît de mult, încît să vină să te ia? *Nu!* Dumnezeul tău prostesc habar n-are că exişti.

Femeia prinse privirea îngrozită a lui Cody şi rosti cu ochi mieroşi.

— Ghania cunoaşte Zeii *prietenoşi*, copile... cei care-ţi îndeplinesc dorinţele.

— Nu exista decît un singur Dumnezeu, zise Cody cu încăpăţînare. Mi-a spus mie Mim.

— Ce ştie ea! replică Ghania vehement. Insula mea are Zei de care bunica ta nici n-a auzit. Zei care te omoară dacă îi superi... Zei care îţi îndeplinesc toate visurile, dacă ştii să le-o ceri. Te-am auzit aseară cum te rugai... ca să vină Mim. A venit? *Nu.* Zeul cel prost n-a adus-o! O să-ţi spun cărui Zeu să te rogi, dacă o să fii prietena mea. O să-ţi dovedesc ce puternic e Zeul meu. Diseară o să te rogi Zeului al cărui nume ţi-l voi şopti la ureche. Şi o să-ţi dea tot ce îi ceri.

Cody părea nesigură. Probabil, Zeul Ghaniei era înfricoşător, ca ea şi ca bărbatul-tătic.

— Dacă te rogi să vină bunica mîine, el o s-o trimită.

Ghania insista, jucîndu-şi atuul. O instruise pe Jenna s-o ţină departe pe Maggie, dar va schimba ordinul. Vrei să-i afli numele sau nu?

Cody ezită. Ghania îşi ridică trupul uriaş dar agil ca o felină, îndreptîndu-se se uşă.

— Stai, strigă Cody agitată. O vreau pe Mim!

Ar fi făcut orice pentru asta. Mim va înţelege că a trebuit s-o facă.

Ghania zîmbi satisfăcută şi se aplecă şoptind de trei ori un sunet straniu în urechea copilului.

Nu semăna cu un nume, ci cu un şuierat. Cody începu să-l repete cu voce tare, dar palma lui Ghania îi acoperi gura, înainte să spună cuvîntul.

— *Niciodată*, ţipă ea. E un Zeu al *puterii!* Nu-i rosti numele decît în gînd.

Cody simţi un fior de spaimă. Dacă era un Zeu rău?

— Mîine o să-ţi dea ce vrei.

Ghania îi aruncase momeala, iar promisiunea că o va vedea pe Mim era prea puternică să-i poată rezista. După ce Ghania plecase, Cody repetă de multe ori în gînd numele, ca să nu-l uite.

Capitolul 8

— M-a surprins puțin invitația ta urgentă de azi dimineață, Jenna, spuse Maggie ajungînd în Greenwich, după telefonul fiicei sale. Am încercat zile întregi să dau de tine, dar fără succes și apoi, dintr-odată, mă chemi? Am fost teribil de îngrijorată în privința lui Cody. E sănătoasă?

— Bineînțeles că e sănăoasă, mamă, replică tăios Jenna. De ce n-ar fi?

— Probabil pentru că a fost smulsă dintr-un mediu familiar și aruncată într-unul cu totul special. Poate pentru că a fost răpită din brațele mele de Dădaca-Jabba, care pare să aibă talentul de a crește copii al lui Josef Mengele.

— Zău, mamă, n-ai impreia că ești cam melodramatică?

— Nu, Jenna. Nu cred. Am impresia că-i dai prea mult frîu liber acestei femei. *Tu* ești mama lui Cody, nu Ghania. Cred că ai observat schimbarea din personalitatea copilului, numai în decurs de o lună.

— Am observat-o mamă și cred că e spre binele ei.

Maggie oftă și încercă din nou.

— *Tu* te simți bine Jenna? întrebă ea, dezvăluindu-și frustrarea. Pari atît de inabordabilă. Chiar nu putem găsi o cale să comunicăm?

— Ascultă, nu vreau să ne certăm, mamă, replică fata. Așa că te rog, nu mă provoca. Aici duc o viață perfectă, iar tu vii încercînd să schimbi lucrurile, în legătură cu Cody, ceea ce mă scoate din minți. Asta-i tot.

— O, Jenna. E dureros că nu reușim să comunicăm una cu alta, rosti Maggie calmă, în ciuda respingerii fetei. Îmi pare rău dacă n-am spus ce trebuia – dar sînt îngrijorată și în privința ta, nu numai a lui Cody. Aici ceva nu merge, Jenna! Locul ăsta e dezolant și straniu. Sigur ești fericită aici?

Jenna zîmbi glacial.

— Absolut fericită, mamă. Cum aș putea să nu fiu – uită-te la tot ce-am obținut.

— Lucrurile nu aduc fericirea, Jenna. Ci oamenii. Şi munca de valoare. Şi...

— Auzi mamă, i-o tăie Jenna. Eu nu văd lucrurile ca tine. N-am făcut-o niciodată. Şi nici nu vreau. Te-am chemat ca să nu mai fi îngrijorată în privinţa lui Cody. Aşa că, ce-ar fi să mergem la ea şi s-o lăsăm baltă cu analiza vieţii mele, bine?

Încă o uşă trîntită. Maggie îndură ieşirea fetei cu stoicism; cel puţin de data asta fusese civilizată.

— Mă bucur că ai sunat – nu-mi place cînd sîntem în relaţii proaste. Şi chiar îmi doream să stau puţin singură cu Cody, dacă se poate. Cred că-ţi dai seama cît de singură mă simt de cînd a plecat.

Maggie citi foarte clar pe faţa Jennei... *Poate dacă o las singură cu copilul, o să plece.*

— Bine, mamă. Dacă nu doarme, poţi să stai cu ea o oră.

— Fără Ghania?

— Dacă asta te face fericită!

Jenna rămăsese uimită cînd Ghania îi spusese s-o cheme azi pe Maggie. N-avea nici cea mai mică ideea de ce insistase.

— O, Jenna, bineînţeles! Îţi promit că nu vor mai fi probleme cînd o să plec. Dacă vede că m-am întors atît de repede, n-o să mai fie agitată.

Jenna se îndepărtă, iar Maggie rămase privind pe fereastră gazonul nesfîrşit. Ochii Jennei erau dilataţi şi înceţoşaţi – vorbea destul de incoerent. Ştia că n-avea nici un sens să se certe cu o femeie în starea ei, dar era nespus de îndurerată. Nu avea de gînd să plece pînă nu afla ce se întîmplă în această casă ciudată.

Cînd dădu cu ochii de Maggie, faţa lui Cody se lumină de fericire. Era bucurie, destindere, surpriză şi încă ceva, greu de descifrat. Ceva teribil şi dureros. Luă copilul în braţe, strîngîndu-l la piept o vreme, fără să rostească un cuvînt. Simţea cum se risipeşte încordarea şi cum relaxarea îi ia locul.

— Iubito, ce-ai zice de o plimbare pe-afară? rosti ea,

abia cînd fu sigură că-şi poate controla vocea. Vremea e minunată şi putem sta de vorbă în linişte.

Cody o aprobă, dînd din cap, dar cu o privire atît de speriată, încît Maggie trebui s-o împingă pe uşă. Cînd păşi pe gazon, se simţi mai bine, dar Cody privi înspăimîntată, de două ori, înapoi spre casă. Urmărindu-i traiectoria privirii, Maggie o observă pe Ghania, stînd ca o santinelă la una din ferestrele de la etaj.

O îndemnă pe Cody să se grăbească, protejînd-o cu propriul trup de privirea aceea duşmănoasă. O luă la stînga şi depăşi gazonul întreptîndu-se în zig-zag spre plajă. Exista cu siguranţă un loc în acest vast domeniu, unde prezenţa Ghaniei să nu se simtă, măcar o oră.

Pe plajă, aerul de martie era destul de rece, iar apa liniştită, tulburată din cînd în cînd de cîte o creastă înspumată de val. Maggie încheie haina copilului, o îmbrobodi cu eşarfa de la gîtul ei, pentru a o feri de briza îngheţată.

— Te iubesc, draga mea, începu ea, neştiind cum să procedeze ca să n-o sperie. Ştii că te iubesc din toată inima...

— Ghania zice că nu, murmură Cody cu capul în pămînt, fără s-o privească. Zice că dacă mă iubeai, m-ai fi luat acasă.

Lui Maggie i se strînse inima de cruzimea minciunii.

— Nu te iubesc? izbucni ea. Cum îndrăzneşte să spună un lucru atît de groaznic? Ascultă-mă, iubito, ascultă-mă cu toată fiinţa ta, înţelegi?

Cody încuviinţă, dînd din cap, dar nu-şi ridică privirea.

— Motivul pentru care nu te-am luat acasă este pentru că mămica ta şi Eric *nu mi-au dat voie*. Te iubesc atît de mult, Cody, încît mi-a fost dor de tine zi şi noapte, *în fiecare clipă!* Cum ai putut să crezi o asemenea minciună, dragostea mea, cînd ştii, de cînd erai cît un şoricel, ce mult te iubesc?

— Ghania ştie o mulţime de lucruri, Mim, şopti Cody.

— Ce lucruri, Cody? Ce ştie Ghania?

— Ştie cum să privească în mintea mea ca să vadă la ce mă gîndesc, explică ea şovăind.

— *Nu* știe asta, Cody, rosti Maggie îngrozită. Nimeni nu știe.

— Ghania îl cunoaște pe Dumnezeu, Mim, spuse fetița cu evlavie, descumpănind-o pe Maggie.

— Ce vrei să spui iubito? Cu toții îl cunoaștem pe Dumnezeu, de aceea ne rugăm Lui.

Cody își scutură capul cu vehemență.

— Nu e Dumnezeul *ăla*, Mim. Ghania cunoaște altul.

— *Cody*! exclamă Maggie extrem de serioasă. Există un singur Dumnezeu și indiferent de ce spune Ghania, noi Îl cunoaștem mai bine!

— Ba nu, insistă copilul.

— De unde știi?

— Pentru că eu l-am rugat mereu să mă salvezi și tu n-ai venit. Ghania mi-a spus despre Dumnezeul care o să te aducă. Și aseară l-am rugat pe el și ai venit.

Maggie simți o furie nebună împotriva negresei și a felul în care manipula copilul. O apucă pe Cody de umeri, întorcîndu-i fața către ea, astfel ca ochii fetiței să nu-i poată ocoli privirea.

— Acum ascultă-mă, iubito, spuse pe un ton fără echivoc. Și ascultă-mă *foarte*, foarte atent. Uite cum poți să te convingi că te iubesc: Caută în sinea ta, Cody, și amintește-ți fiecare zi și noapte petrecută cu mine. Adu-ți aminte cum te *simțeai*. În siguranță, ocrotită și iubită. Și fiecare clipă fericită, de cînd erai în fașă. Nimeni nu-ți poate lua aceste amintiri. *Sînt ale tale*. Pentru totdeauna. Și dacă cineva încearcă să te influențeze, să te mintă sau să-ți spună lucruri rele despre mine, caută în inima ta și vei afla adevărul. Mă înțelegi, Cody? Dragostea te face să te *simți* bun. Să te simți ocrotit și fericit. Asta simți cînd te iubește cineva, înțelegi? Să ai încredere în ceea ce simți, iubito, chiar cînd oamenii încearcă să te influențeze cu vorbe. Bine?

Cody confirmă din cap, șovăind.

— Acum povestește-mi de Ghania. *Nu* citește gîndurile pentru că nimeni nu poate face asta. Unii oameni doar se prefac. Iar eu n-am venit astăzi pentru că m-a trimis Dumnezeul ei; am venit pentru că te iubesc și mi-a fost dor de tine. Și am vrut să mă conving că ești sănătoasă.

Am dat telefon în fiecare zi, de cînd ne-am văzut, încercînd să cer voie să vin la tine. Dar mămica ta nu m-a lăsat pînă azi.

Încă o încuviințare.

— Și-acum, Cody, ceva foarte, *foarte* important. Data trecută mi-ai spus că *ei fac rău copilului*. Explică-i lui Mim ce-ai vrut să spui.

Cody șovăi în strînsoarea lui Maggie, evitînd din nou s-o privească în ochi.

— Mi-e frică, șopti într-un tîrziu, înfricoșată.

— De ce, iubito? De ce ți-e frică?

— Țipă cineva, bolborosi ea printre lacrimi. Noaptea. Și aud. Cineva e lovit foarte rău și, cînd aude, Ghania zîmbește și mie mi se face frică.

Maggie se încruntă. Putea oare să fie televizorul și Cody să înțeleagă greșit? Sau Eric și Jenna? Ceva nu se potrivea.

— Ești sigură, dragostea mea? E foarte important, Cody. Nu era televizorul?

Cody scutură capul cu hotărîre.

— O dată, șopti ea atît de încet, încît Maggie abia reuși să-i deslușească vorbele, am văzut și sînge.

— Sînge? Care sînge?

— De la cei care țipă.

Inima lui Maggie se zbătea să-i spargă pieptul. Încercă să pară calmă.

— De unde știi că era de la Țipători, Cody? De unde știi că era sînge? Poate era *ketchup*.

Cody păru din nou terorizată, acea grimasă pe care Maggie i-o observase și mai devreme.

— Mi-a spus Ghania, șopti ea atît de încet, încît Maggie trebui să se concentrze foarte tare. N-am fost cuminte și mi-a arătat sîngele Țipătorilor. Mi-a spus că poate să mă facă și pe mine Țipător.

Vocea copilului se înăspri la sfîrșit, ca și cînd ar fi rostit, foarte greu, cuvintele.

Lui Maggie i se întoarse stomacul pe dos. O îmbrățișă pe Cody pentru a-și ascunde lacrimile. Își mușcă buzele ca să-și revină.

— Mai e ceva, Cody? Te-a mai rănit, te-a mai înfricoşat ceva?

— Încearcă să mă facă să beau cocteilul. Dar eu nu vreau, aşa că mă bate, îmi suceşte mîna şi mă doare.

— Cocteil? întrebă Maggie stupefiată. Ce fel de cocteil, îngeraş, are alcool?

Cody scutură din cap.

— Atunci ce-i? Ce are în el şi de ce vrea, neapărat, să-l bei?

— Ghania zice că asta o să mă facă una de-a lor.

— Una de-a lor? Cum adică?

Cody ridică din umerii ei mici, neputincioasă.

— Nu ştiu, Mim. Dar îţi face rău. Odată m-a ţinut de nas şi m-a silit să beau, dar l-am vărsat pe ea şi m-a lăsat în pace.

— Bravo ţie! aplaudă Maggie.

Ce să-nsemne asta? Cody ar putea avea coşmaruri? Nimic nu avea sens, doar violenţa şi abuzurile.

— Acum pot să vin acasă, Mim? întrebă Cody cu blîndeţe. Îţi promit că o să fiu foarte cuminte, dacă mă laşi să vin.

Doamne Sfinte, crede că se află aici din vina ei...

Lacrimi fierbinţi brăzdau obrajii lui Maggie, gîndindu-se cum să-i spună copilului că trebuie să rămînă.

— O, Cody, aş vrea atît de mult să te iau acasă... Te iubesc mai mult decît orice pe lume. Vreau să ştii asta, *în inima ta.* Acolo o să ţinem, deocamdată, tot ce e între noi... în inimile noastre, bine? Aşa că, dacă cineva te întreabă ce-am vorbit, sau îţi spune că-ţi citeşte gîndurile, tu ştii că secretele noastre nu pot fi descoperite, pentru că nu sînt în gînd, sînt în inima ta. O.K.?

— O.K.

Cody îşi muşcă buza de jos, gest pe care-l făcea atunci cînd era înspăimîntată.

— Acum vine partea cea mai grea, iubito. Nu pot să te iau cu mine astăzi.

Faţa lui Cody se umplu de lacrimi.

— Nu... nu... ascultă-mă, puiule. Trebuie să mă asculţi. O să te ajut, Cody. Îmi dau cuvîntul de onoare că n-o să las pe nimeni să-ţi facă rău, înţelegi? Nu te-am minţit

niciodată, nu-i aşa? Niciodată de cînd te-ai născut. Nici un pic. Te rog, puiule, spune-mi că înţelegi.

Maggie şi Cody se îmbrăţişară pe plajă, cu lacrimile îngheţate pe obraji de vîntul rece.

— Legea spune că nu pot să te iau azi, iubito.

Mîinile lui Cody se încleştară în jurul gîtului lui Maggie, într-un gest disperat.

— Dar îţi promit că o să găsesc o cale ca să fii din nou în siguranţă. Trebuie să stau de vorbă cu cîţiva oameni care ştiu cum să facă asta şi s-ar putea să mai dureze puţin.

Acum Cody plîngea în hohote, iar suspinele scuturau haina lui Maggie. Dar era un plîns tăcut, neobişnuit pentru un copil. Mut şi disperat.

Maggie le văzu pe Jenna şi Ghania venind spre ele.

— Ascultă-mă, Cody, uite-le că vin şi trebuie să-ţi spun ceva foarte repede. *O să mă întorc* după tine. Indiferent ce-ţi zic alţii. O să mă întorc să te iau. Pentru că te iubesc! Mai mult ca orice pe lume! Şi tu mă iubeşti. Nimic nu poate schimba asta. Tot ce-am vorbit rămîne în inimile noastre şi nimeni, mai ales Ghania – nu poate vedea sau afla ce-i în ele. Ai înţeles?

Graba din vocea lui Maggie aduse copilul la realitate.

— Acum nu trebuie să ne mai purtăm ca data trecută, fiindcă...

Nu voia să spună că nu o vor lăsa să se întoarcă; ar fi avut prea mare rezonanţă în mintea copilului.

— Fiindcă or să spună că te tulbură vizitele mele şi nu vreau să creadă asta.

Cody respiră adînc şi încuviinţă.

— Trebuie să fim curajoase, Cody, pentru binele nostru. Ţine minte. Te iubesc. Asta contează. *Şi o să mă întorc*. Jur pe Dumnezeu că o s-o fac.

Maggie luă copilul în braţe, strîngîndu-l cu căldură şi trecu pe lîngă bonă, fără un cuvînt.

Capitolul 9

În dimineața următoare, la ora opt, Maggie bătea nervoasă cu unghiile ei tăiate scurt în tablia biroului, încercînd să-și potolească neliniștea; nu dormise jumătate de noapte, încercînd să pună la punct un plan. Trebuia să existe cineva care s-o ajute să iasă la liman.

Oare nici unul din prietenii vechi ai Jennei nu mai era în relații cu ea? Poate găsea pe cineva din trecut, în fața căruia Jenna să vrea să se laude cu viața ei nouă. Maggie răsfoi agenda, neștiind prea bine pe cine caută. Formă șase numere, dar fără succes... nici unul n-o văzuse, de ani de zile, pe Jenna, iar dacă o văzuseră probabil nu voiau să spună. Descurajată, apelă la ultima posibilitate.

Cheri Adams, fusese, împreună cu Jenna, la ultima cură de dezintoxicare; se apropiaseră destul de mult acolo, iar Maggie o plăcuse suficient ca să-i ceară ajutorul cînd fiica ei dispăruse. Prima oară rămăsese chiar în relații bune cu fata, după ce căutarea se dovedise zadarnică, dar pierduseră apoi legătura, pînă cînd, într-o zi, ea și Cody dăduseră nas în nas cu Cheri, în Washington Square Park.

Maggie formă numărul, neîndrăznind să spere. Vocea lui Cheri părea sobră și normală. O văzuse pe Jenna în ultima vreme? întrebase ea. Da. Jenna nu pare în apele ei, rosti Maggie. Știi cumva dacă a pățit ceva? La celălalt capăt al firului se lăsă o tăcere plină de înțelesuri, de parcă Cheri îi cîntărea loialitatea.

— Am văzut-o de două ori, doamnă O'Connor, de cînd stă în Greenwich, mărturisi într-un tîrziu. Voia să se fălească cu casa aia formidabilă și cu tipul ciudat care a luat-o de nevastă.

Ezită din nou.

— Cred că se droghează în continuare, doamnă O'Connor. Zdravăn. Am încercat, explică Cheri cu vocea tulburată și șovăitoare, s-o conving să facă ceva, dar crede că l-a prins pe Dumnezeu de un picior. Consider că fiecare face cum crede, așa că n-am mai insistat. Dar a spus unele

lucruri care m-au cam speriat... adică nu e amestecată numai în chestia cu drogurile. Vă spun toate astea doar de dragul fetiței. Jenna are dreptul să-și bată joc de viața ei cum îi place, dar cînd e vorba de copii, e altceva. Au și ei drepturile lor.

— Cheri, ce te-a înspăimîntat? Cody e în pericol?

— Mă simt vinovată că înșel încrederea Jennei, dar ați fost întotdeauna drăguță cu mine și, îmi amintesc, din ziua în care ne-am întîlnit în parc, cît de bună erați cu copilul ei. Mi-am dat seama cît de mult o iubiți și tot...

Se opri din nou, iar Maggie o auzi respirînd adînc, de două ori, ca să prindă curaj.

— Ascultați-mă, doamnă O'Connor, nu mă întrebați de ce spun asta, dar cred că ar fi mai bine să luați copilul din casa aia.

— De ce, Cheri? Ce se întîmplă acolo?

Inima lui Maggie bătea și mai tare.

— Nu pot să spun, doamnă O'Connor. Jur că nu pot! Am aflat cîte ceva prin niște prieteni de-ai mei. Nu sînt sigură și nu vreau să aibă încurcături din cauza mea, în cazul în care m-am înșelat... dar dacă nu, atunci Cody e în mare pericol.

— Te rog, Cheri. Explică-mi ce vrei să spui! N-am cum s-o iau pe Cody fără nici-o explicație! E împotriva legii!

— Dacă nu mă înșel, Jenna și Eric sînt amestecați în niște lucruri mult mai ilegale decît ați fi dumneavoastră. Așa că, vă rog, scoateți copilul din casa aia...

Vocea lui Cheri deveni tulbure și agitată de gravitatea lucrurilor pe care le ascundea.

— Ascultați-mă și luați copilul de acolo, înțelegeți? Chiar și Jenna ar fi de acord dacă ar fi în toate mințile. Dar se întîmplă ceva rău cu ea... mai mult decît drogurile. Parcă e altcineva, nu Jenna. Nu știu cum să vă explic vreau să spun, doar, e ceva necurat. Nu pot să spun mai mult, doamnă O'Connor. Jur pe Dumnezeu!

Telefonul se închise, iar Maggie rămase cu receptorul în mînă, ascultînd tonul persistent și monoton.

Poate agenția de detectivi particulari pe care o angajase s-o caute pe Jenna ar putea s-o ajute într-un fel, gîndi agi-

tată, în timp ce forma numărul. Directorul, Bill Schmid, lucrase pentru F.B.I.; ascultă intervenind din cînd în cînd în explicațiile ei, apoi spuse:

— Ascultați, doamnă O'Connor, vă simpatizez și n-aș vrea să vă induc în eroare. Dar realitatea nu seamănă cu ceea ce vedeți în filme. Nu putem da buzna în casele oamenilor, cum face Magnum la TV. Dacă doriți să facem investigații de constatare, o să le facem, dar ca să intrăm într-un loc atît de bine păzit ne trebuie aparatură electronică sofisticată. Mașini, oameni, dispozitive de înregistrare... v-ar costa cel puțin o mie de dolari pe noapte și, ca să fiu sincer, tribunalul nu prea acceptă probe înregistrate de detectivi particulari; bănuiesc că sînt false. Și nici să spargem ușa, ca John Wayne, și să vă aducem copilul, nu se poate. Regret sincer, doamnă O'Connor, că sînteți într-o asemenea încurcătură, dar părerea mea e că aruncați banii pe fereastră angajîndu-ne. De ce nu încercați la Asociția pentru Protecția Copilului sau la poliție.

Asociația pentru Protecția Copilului avea același aer birocratic ca orice alt birou al municipalității. Maggie se mustră în sinea ei că se lăsa influențată de aparențe; pînă la urmă nu asta conta, ci ce anume putea oferi. Cu siguranță că, aici, cineva se va ocupa de un copil în pericol.

O femeie îmbrăcată într-un costum albastru șleampăt o împinse într-o cămăruță cu birou de metal și se așeză.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă ea cu interesul unei lucrătoare de la ghișeul de reclamații.

— Fiica mea e toxicomană, început Maggie tulburată de propriile cuvinte. A născut, acum trei ani, un copil pe care mi l-a lăsat în grijă, ca să se întoarcă pe stradă. N-am mai știut nimic de ea pînă acum o lună, cînd s-a întors, căsătorită, și s-a stabilit în Greenwich.

— Dacă are o casă în Greenwich, o întrerupse femeia, dînd primul semn de viață, v-ați orientat greșit. Nu răspundem de Connecticut.

— Dar *eu* locuiesc aici în oraș, ripostă Maggie. Copilul – Cody o cheamă – a locuit pînă acum în New York. În Connecticut e doar de o lună.

— Așa o fi, doamnă O'Connor, dar dacă părinții locu-

iesc în Connecticut, cazul nu-i de competența noastră.

— Vă rog... lăsați-mă doar să termin, insistă ea. Sînt îngrozită că nepoata mea s-ar putea afla într-o mare primejdie. Cred că mama ei se droghează din nou...

— Puteți dovedi asta?A fost testată de curînd?

— Nu. Adică, nu știu. Are 21 de ani, așa că nu pot s-o forțez să facă testul împotriva voinței ei.

Femeia clătină din cap dezaprobator.

— Chiar dacă se droghează, doamnă O'Connor, statul nu consideră asta un impediment în îngrijirea copilului.

Părea enervată că Maggie îi răpea din timp.

— Există semne fizice de violență? Cicatrice, arsuri, vînătăi inexplicabile?

Maggie scutură din cap.

— Mă tem că nu e chiar așa de simplu. Violența pare mai mult psihică. Cody e înspăimîntată... dezorientată. N-a fost niciodată așa. N-are voie să se joace cu alții copii, singura persoană îngăduită este o bonă care seamănă cu un personaj din Lumea Umbrelor. E amenințată și silită să bea un soi de fiertură.

— Doamnă O'Connor, izbucni femeia nervoasă, să nu ne pierdem timpul. În ultima vreme, vin la noi o mulțime de bunici cu povești asemănătoare. Un copil toxicoman le aduce plocon progenitura și se întoarce după cîțiva ani, cînd bunica s-a atașat deja de ea. Legea e foarte clară în privința asta. Nu aveți nici un drept. Copilul aparține fiicei dumneavoastră, iar tribunalul este interesat să dea copiii în grija mamelor naturale, atunci cînd nu există dovezi de molestare fizică. Mă tem așadar că trebuie să stați de-o parte. Dacă insistați, vă sfătuiesc să lăsați copilul o vreme, pînă la prima molestare și abia atunci să sesizați autoritățile. *Atunci* abia veți avea motiv.

Uluită, Maggie rămase țintuită în scaun.

— S-o las pe fiica mea s-o *molesteze*... ca să am motiv? Bănuiesc că dacă îmi las fiica s-o *omoare*, o să am un motiv și mai temeinic!

Femeia din spatele biroului se rezemă o clipă, privind-o pe Maggie. Începu să vorbească cu o voce perfect controlată.

— Doamnă O'Connor, sînt convinsă că sînteți foarte

stresată, aşa că voi trece cu vederea jignirea. Dar este o realitate de care mă lovesc zilnic. Am trei mii de dosare cu copii care prezintă, *într-adevăr*, semne certe de violenţă... copii arşi sau torturaţi sau legaţi cu lanţuri în cadă. Copii care intră în zona arondată mie. Nu am nici resursele, nici investigatorii, nici timpul necesar să mă ocup de-o treime din aceşti copii. Pînă cînd ne mişcăm noi, pentru majoritatea va fi prea tîrziu.

Respiră adînc, semn că avea propriile necazuri.

— *Dumneavoastră* nu aveţi motive. Chiar dacă bănuielie sînt adevărate, *nu aveţi motiv.*

Maggie rămase o vreme în faţa clădirii municipale, privind, fără însă să vadă, porumbeii. Apoi se hotărît ca primul drum, a doua zi dimineaţă, să-l facă la poliţie.

Maggie şedea pe canapeaua din living, înconjurată de un maldăr de hîrtii. Încercase toată seara să se concentreze, dar fără prea mult succes.

Orizontul ei, odată atît de larg, se concentrase asupra unui singur punct. Cody plecase. Cody era în pericol. Aceste două gînduri le alungaseră pe celelalte.

„O, Doamne, puiule, ce dor îmi e de tine!“ Un val de tristeţe o cuprinse, ca pe un naufragiat ajuns aproape de mal, aruncînd-o în singurătate...

Se luptă însă să ţină piept acestui torent îngheţat, cutremurată de puterea lui. Impozitele nu suportă amînare, se dojeni cu greutate. Iar Serviciul Fiscal nu dă doi bani pe inima mea zdrobită. *Viaţa merge înainte. Doar că am uitat de ce.*

Îşi împinse ochelarii pe nas, nervoasă că îi trădau vîrsta. Încă un punct slab. „Dacă eşti atentă, poţi vedea cum creşte iarba, copile“, îi spunea bunica pe vremuri; credea că va rămîne aşa, pentru totdeauna. Iar acum, se pricopsise cu ochelarii ăştia caraghioşi care-i alunecau de pe nas şi nu erau niciodată unde ar fi trebuit să fie.

Telefonul veni ca o binecuvîntată schimbare; Maggie păşi desculţă pe covor şi ridică receptorul.

— Ştiu ce face fiica dumitale, doamnă O'Connor, rosti gîjîit o voce necunoscută de femeie.

Părea speriată.

— Fiica dumitale e amestecată în Maa Kheru, Dumnezeu s-o ajute.

Creierul lui Maggie simţi brusc pericolul.

— Cine eşti? întrebă ea. Ce ştii despre fiica mea?

— Nu contează cine sînt. Doar Maa Kheru contează!

— Ce Dumnezeu e Maa Kheru?

— E o sectă plină de oameni puternici. Controlează multe lucruri! Poliţia... ziarele... Nici nu ştii ce periculoşi sînt. O, Doamne... ce n-aş da să nu ştiu nici eu!

Vocea deveni aproape isterică.

— Îl venerează pe Satana, doamnă O'Connor. Şi-au vîndut sufletele pentru glorie şi bani.

— Cine eşti? răcni Maggie, speriată cu adevărat. De unde ştii toate astea?

— Am trăit cu Maa Kheru... habar n-ai de ce sînt în stare....

Urmă un suspin sfîşietor, apoi...

— Mi-au omorît copilaşul! Mă ascund... Sînt pe urmele mele şi or să mă prindă – e doar o chestiune de timp pînă mă vor ucide. Te-am sunat ca măcar tu să faci ceva să salvezi copilul. Te rog nu-i lăsa s-o sacrifice ca pe Stacy a mea. *Au jupuit-o de vie*, doamnă O'Connor, pricepi? Mi–au jupuit copilul şi *i-au băut sîngele*!

Pînă să-şi revină Maggie, ca să-i poată răspunde, telefonul amuţi.

Înşfăcă haina agăţată în cuierul din hol şi alergă spre secţia de poliţie.

Capitolul 10

Secţia Şase se afla pe Strada 10 Vest, între străzile Bellecker şi Hudson. Maggie urcă scările, încercînd să se calmeze şi să devină coerentă.

Poliţistul de serviciu era un negru solid şi vizibil obosit. O întrerupse din explicaţii cu un gest scurt.

— N-are rost să-mi spuneţi toată povestea, doamnă. Vă trebuie un detectiv, decretă el. Să văd cine e liber.

Îi făcu semn spre banca din lemn, de lîngă perete, dar Maggie era prea agitată ca să se aşeze. Poliţistul de serviciu îşi completă întîi documentul de pe birou, apoi ridică receptorul.

Într-un tîrziu, în pragul uşii apăru un bărbat greoi, cu un aer leneş, care îi făcu semn să intre; era cenuşiu din cap pînă-n picioare, părul şi ochii, pantalonii şi cravata – chiar şi pielea lui pămîntie avea tenta de gri a cuiva care n-a văzut lumina soarelui. Maggie gemu în sinea ei urmărindu-l spre birou; avea mina unui om nemulţumit de munca lui. Detectivul Hillyer o invită să ia loc, apoi o ignoră mai mult de cinci minute, timp în care răspunse la două telefoane şi formă un număr.

— O.K., rosti el într-un tîrziu, cercetînd hîrtia pe care o completase poliţistul de serviciu. Ai un copil toxicoman care-ţi face probleme, este? Ca majoritatea celor din New York.

Maggie clocotea, dar încercă să rămînă calmă. Începu aceeaşi poveste, atentă să nu pară o bunică exagerată. Îşi consultă agenda pentru date şi ore. Hillyer se rezemă de spătar, fără comentarii, mai răspunse de trei ori la telefon, unul după altul, silind-o pe Maggie să se întrerupă de fiecare dată. Într-un tîrziu, ridică mîna pentru a opri şuvoiul de vorbe ce devenea din ce în ce mai agitat.

— Destul, doamnă... O'Connor, rosti el, aruncîndu-şi privirea pe documentul de pe birou, ca să-şi amintească numele ei. Asta nu-i problema poliţiei. N-aveţi nici crimă, nici victimă. Aveţi doar o familie care nu cade la învoială

cum să crească un copil. Ceea ce vă trebuie este, probabil, un consilier...

— Aţi ascultat vreun cuvînt din tot ce-am spus, domnule detectiv? întrebă Maggie tăios. Sau aţi fost prea ocupat cu telefonul ca să mă auziţi? În ultimele douăzeci de minute aţi vorbit cu toată lumea din New York, în afară de mine. Între timp eu am încercat să vă explic în ce pericol se află un copilaş de trei ani, care are nevoie de ajutorul dumneavoastră, iar dumneavoastră mă sfătuiţi să-mi iau un consilier?

Vocea i se ridicase suficient ca să stîrnească interesul urechilor din vecinătate.

— Ascultaţi, doamnă O'Connor, îmi băgaţi pe gît o poveste cu un copil care locuieşte într-un lux exorbitant, în Greenwich – nici măcar în jurisdicţia noastră – şi aşteptaţi de la mine să scot un iepure din pălărie...

— Nu *aşteptam* decît să ascultaţi ce aveam de spus şi un sfat realist, domnule detectiv. Aşteptam să vă pese că un copil se află în primejdie. Doar sunteţi poliţist, pentru numele lui Dumnezeu. N-ar trebui să ajutaţi oamenii aflaţi în primejdie?

Toţi ochii celor din jur erau aţintiţi asupra ei, de parcă ar fi vorbit E. F. Hutton. Hillyer deschise gura să-i răspundă, dar o voce puternică îl opri.

— Hank, rosti vocea cu o autoritate blîndă, ce-ar fi să-mi cedezi mie cazul?

Uluită, Maggie privi în direcţia vocii.

În pragul uşii din spatele ei, cu mînecile suflecate, stătea un bărbat înalt şi deşirat. Părea obosit şi irlandez. Dar Maggie era prea furioasă ca să mai fie politicoasă. Respiră adînc şi rost apăsat:

— *E ultima oară* cînd spun povestea, după care explodez. În acest caz, ar fi bine ca primele trei rînduri de curioşi să facă un pas înapoi!

Hillyer îşi împinse scaunul şi schimbă o privire cu noul venit, care parcă spunea „Ăsta e chiar un caz idiot". Apoi ieşi, după ce-i dădu noului venit micul dosar. Acesta părea uşor amuzat, ceea ce o înfurie mai tare pe Maggie.

— Ascultaţi, domnule detectiv...

— Devlin, spuse el, locotenent Malachy Devlin.

— Domnule locotenent Devlin atunci, exclamă ea tăios. Aşa cum i-am povestit şi dezinteresatului dumitale coleg, detectivul Hillyer, am o nepoată care, cred eu, se află în mare pericol.

Observă surprinderea lui Devlin la auzul faptului că e bunică, dar nu-i dădu atenţie. Am venit cu speranţa că cineva m-ar putea ajuta s-o salvez.

Bărbatul simţi tremurul vocii ei şi orice urmă de amuzament dispăru.

— Nu ştiu ce să fac – şi Dumnezeu mi-e martor cît sînt de îngrozită că nici statul nu ştie, domnule locotenent – dar pînă găsesc o modalitate s-o ajut, fetiţa asta de trei ani, pe care o iubesc ca pe ochii din cap, s-ar putea să nu mai apuce să împlinească patru.

Devlin întinse mîna şi închise uşa. Se aşeză pe marginea biroului, lîngă Maggie, şi dădu, intenţionat, de o parte dosarul. Ea observă că silueta de aproape doi metri se deplasa cu uimitoare agilitate, în ciuda oboselii care se ghicea.

— Am tras cu urechea la discuţie suficient ca să doresc să vă ajut, mărturisi el, dar nu destul ca să-mi dau seama cum. Regret că trebuie să o luaţi de la capăt, doamnă O'Connor, dar dacă încercaţi, vă promit să fiu numai ochi şi urechi şi să vă sfătuiesc cît de bine am să pot.

Se opri, aşteptînd parcă hotărîrea ei, iar Maggie îl văzu clar, pentru prima oară.

Exista în ochii lui ceva care inspira încredere. Erau cenuşii, cu reflexe aurii, destul de neobişnuiţi pentru o fiinţă omenească, dar o prezenţă surprinzătoare pe figura aspră irlandeză, peste care părea că trecuseră de toate, şi bune şi rele, dar mai ales lovituri dure. Privirea lor te pătrundea pînă în cele mai ascunse cotloane.

Furia lui Maggie se mai potoli, dar simţi lacrimile înţepîndu-i ochii. Trase aer în piept şi repetă povestea.

Intervenţiile lui Devlin fură puţine, dar inteligente, urmărind nu să verifice starea ei mentală, ci evenimentele povestite.

— Lumea e îngrozitoare uneori, doamnă O'Connor, nu–i aşa? rosti el pe neaşteptate, ca şi cînd ar fi văzut şi

auzit multe în viaţa lui. Daţi-mi voie să vă explic pe ce poziţie vă situaţi.

Inspiră îndelung, semnificativ, şi începu:

— Ceea ce-mi spuneţi nu este, totuşi, ieşit din comun. Oameni răi schingiuiesc zilnic copii în oraşul ăsta. La fel şi în Greenwich, probabil. Uneori, oamenii ăştia sînt destul de bogaţi, aşa că nimeni nu vede nimic. Regret că trebuie să vă spun, dar legea nu va fi de partea dumneavoastră. Vedeţi, drepturile fiicei vor fi protejate înaintea celor ale nepoatei. Să luăm întîi drogurile... chiar dacă o dovediţi... ceea ce e puţin probabil, fiindcă fiica dumneavoastră e majoră şi nu o puteţi obliga să-şi facă testul împotriva voinţei ei – dar dacă reuşiţi, în faţa legii, depedenţa de heroină, în sine, nu e incompatibilă cu rolul de mamă.

Maggie vru să protesteze, dar el o opri cu un gest.

— Noi discutăm despre lege, doamnă O'Connor. N-am spus nimic despre ce e bine sau rău, sau ce e drept în problema asta. Doar legea.

Vocea îi era plină de compasiune; Maggie îi simţea furia împotriva nedreptăţilor societăţii.

— În privinţa satanismului... Pariez că nu există nici un regulament în New York care să susţină că un satanist nu-şi poate creşte copilul în propria religie. De fapt, aţi părea ridicolă doar dacă aţi încerca să pretindeţi tutela pe asemenea considerente. Libertatea religiei, chiar cînd ea se numeşte satanism, e un drept fundamental al omului. De exemplu, preoţii din West Point au o biblie satanică, pentru ca adepţii aflaţi în armată să beneficieze în egală măsură de duhovnici. Sună aberant, dar Dumnezeu mi-e martor că e purul adevăr. Deci, să vedem despre ce e vorba. Trebuie să puteţi *dovedi* – nu incrimina, ci *dovedi* că Cody a fost neglijată sau agresată. Şi nu văd cum o să reuşiţi. Copilul este în îngrijirea unei bone de profesie şi a mamei, în propria casă. Are mîncare, jucării, haine, educaţie – chiar dacă educaţia nu vă convine – deci nu e neglijată. Iar agresiunea... cum o să izbutiţi s-o dovediţi vreodată? Aţi văzut semne pe trupul ei? Şi dacă există, vor rămîne ele pînă cînd cei de la Biroul de Asistenţă vor termina cu hîrţogăraia şi-şi vor mişca fundul la faţa locului?

— Dar cu mintea cum rămîne? înteveni Maggie intri-

gată. Îi spală creierul. E ca o stafie pe lîngă femeia aia şi e îngrozită de moarte.

— Am văzut copii de toxicomani, doamnă O'Connor, şi am văzut o mulţime de copii agresaţi, deci, credeţi-mă, sînt de partea dumneavoastră. Dar să privim lucrurile din punctul de vedere al juraţilor. Cody are trei ani. Ce psihiatru, care a văzut-o cît timp a fost cu dumneavoastră, va declara, sub jurămînt, că aceşti oameni o agresează psihic? A schimba comportamentul unui copil de trei ani este ceva obişnuit la părinţi.

Maggie ridică mîinile în semn că se dă bătută, ştia că el are dreptate.

— Ce s-ar întîmpla dacă aş lua-o, pur şi simpu? întrebă disperată. Dacă aş plecă din oraş, undeva, *oriunde*, ca s-o ajut?

— V-ar aresta pentru răpire, rosti el sec. Delict federal, doamnă O'Connor. F.B.I. Puşcărie. Ţineţi minte femeia care susţinea că bărbatul îi bătea copilul şi care l-a dus Dumnezeu ştie unde? A făcut *doi ani* de puşcărie, pînă ce Preşedintele a amnistiat-o. Dumneavoastră s-ar putea s-aveţi mai puţin noroc... şi apoi, cum rămîne cu Cody dacă intraţi în închisoare? Atunci nu va avea pe nimeni de partea ei.

Maggie lăsă capul în piept, prea îndurerată ca să mai poată rosti o vorbă. Devlin o privi cum se chinuie să se stăpînească, simţind instinctiv că nimic din ce-i spune nu o va face să renunţe. Era impresionat.

— Cît de departe aveţi de gînd să mergeţi, doamnă O'Connor? întrebă el cu voce scăzută. Genul ăsta de lucruri poate dura o viaţă, fără prea mari speranţe de rezolvare.

Ridică privirea, ţintuindu-l mai bine de zece secunde înainte de a-i răspunde răspicat.

— Nu contează cît, domnule locotenent.

Devlin se ridică în picioare, cu mîinile în buzunar, privind-o atent o clipă. Discuţia părea încheiată, aşa că Maggie se ridică să plece.

— Sînteţi irlandeză ca şi mine, doamnă O'Connor, constată el fără nici o legătură, iar ea încuviinţă. Atunci ştiţi ce spuneau Cristopher-ii, nu?

Maggie îl privi uimită, apoi cită:

— „Decît să înjuri întunericul, mai bine aprinzi o lumînare".

Devlin zîmbi.

— Oficial, nu pot face nimic, doamnă O'Connor, dar neoficial... ca între irlandezi...

Şi apoi, insinuant:

— Să văd dacă găsesc vreo lumînare în situaţia asta. Bine? Poate aflu, măcar, dacă această chestie cu Maa Kheru există sau nu. O să iau legătura cu dumneavoastră, într-un fel sau altul.

Îi întinse o carte de vizită cu numărul secţiei de poliţie şi scrise alături şi numărul lui direct.

Maggie plecă, nu înainte de a-i mulţumi. Devlin o urmări, de la fereastra biroului, gîndind că era ultimul lucru care-i mai trebuia. Avea de lucru pînă peste cap şi un şef care nu-l va lăsa nici mort să se ocupe de copilul din Greenwich. Dar aici era *ceva*... Poate va face cîteva investigaţii. Oftă. Toţi tembelii din lume se adunaseră în Circumscripţia Şase.

Dar ceva îi spunea că ea nu făcea parte dintre ei. Devlin admira demnitatea şi curajul în faţa necazurilor, iar Maggie O'Connor părea să le aibă pe amîndouă. Se întrebă dacă ăsta era motivul pentru care simţea nevoia s-o revadă.

Maggie ajunse acasă în culmea enervării. Nu putea lucra la impozite, aşa că le împinse într-un colţ al canapelei şi rămase pe gînduri, privind şemineul. N-avea nici cea mai vagă idee despre ce-ar fi trebuit să facă în continuare.

Era aproape ora unsprezece cînd sună telefonul. Era locotenentul Devlin; Maggie îl auzi cum îşi caută, foarte atent, cuvintele.

— Doamnă O'Connor, am căutat cîte ceva în legătură cu Maa Kheru şi cred că am găsit cîteva informaţii. Versiunea oficială ar fi că totul e o fabulaţie prostească, dar eu sînt convins că lucrurile nu stau chiar aşa.

Maggie respiră adînc.

— Dacă Maa Kheru există, continuă el, atunci este un cartel de oameni bogaţi şi puternici din toate domeniile.

Bancheri, politicieni, mulţi oameni de teatru, doctori, avocaţi, deputaţi, senatori. Se spune – dar, bineînţeles, nimeni nu va confirma – că practică Magia Neagră – sataniştii, adepţii Voodoo, Palo Mayombe... un fel de elită ecumenică a sectei care-l venerează pe Diavol. Şi-au vîndut sufletele diavolului în schimbul gloriei, averilor, puterii. Cuvintele „Maa Kheru“ sînt anticele Cuvinte ale Puterii, care deschid poarta Infernului. Toate astea sînt greu de crezut pentru epoca în care ne aflăm, dar sînt acolo multe chestii ciudate, aşa că poate nu reuşim să le descurcăm la telefon. Există o mulţime de crime monstruoase, neinvestigate, în fiecare an, doar pentru că procuratura nu vrea să alarmeze populaţia, etichetîndu-le ca pe ceva satanic şi apoi nefiind în stare să le rezolve. După cum v-am spus mai devreme, satanismul e protejat de constituţie, ca oricare altă religie.

— N-am idee ce-aş putea face cu aceste informaţii, domnule detectiv, rosti Maggie, doar să mă îngrozesc.

— Pe moment n-aveţi ce face, doamnă O'Connor. Dar v-aş sfătui să *rămîneţi* îngrozită pînă aflăm mai multe. Dacă Jenna e într-adevăr în pat cu Diavolul, nu numai nepoata e în pericol. Ci şi dumneavoastră.

Convobirea o îngheţase, aşa că sunetului telefonului o luă prin surprindere: era Amanda.

— Draga mea, mi-am amintit, în sfîrşit, ce era atît de deosebit în legătură cu malgaşii şi cred că ar fi bine să-ţi spun, chiar dacă n-o să te bucuri. Majoritatea africanilor se tem de negrii din Madagascar, pentru că practică un fel de Magie Neagră foarte puternică. Ceva cu adevărat lugubru. Mai înapoiată decît Candoblé şi toate acele ritualuri tribale sud-americane. Persoana care mi-a spus, susţine că e chiar originea celei mai diabolice părţi din Voodoo practicat în Caraibe. Doar nu crezi că Jenna ar fi amestecată în ceva atît de sinistru, nu?

Satanism. Magie Neagră. Diavol. Înspăimîntătoarele cuvine se zbuciumau în ea ca nişte flăcări mistuitoare. *Sfinte Dumnezeule, ce-o să fac acum?*

Capitolul 11

Maggie lovi puternic salteaua, în cădere, şi pară, la timp, o lovitură mortală ce se îndrepta spre gîtul ei. Transpira abundent, atît din cauza efortului cît şi a emoţiei. Se ridică în picioare, înfruntînd adversarul, în poziţie de luptă.

— Ştiu, Sifu, recunoscu ea, am clipit.

— Clipeşte cînd lupţi şi vei închide ochii pe vecie, răspunse corpolentul maestru chinez, cu amabilitate.

Nici măcar respiraţia nu i se tulburase. Maggie îl văzuse luptînd cu zece centuri negre, într-o demonstraţie, cu mai multe luni în urmă. Domnul Wong nu gîfîia niciodată, doar dacă voia.

Maggie înclină capul, încuviinţînd cu părere de rău.

— O să lucrez mai mult, rosti spăşit. Încă treizeci şi cinci de ani şi o să-mi reuşească.

Domnul Wong zîmbi, iar ochii pe jumătate acoperiţi de pleoape erau blînzi şi ageri, în ciuda feţei neclintite. Nu mai era tînăr, dar ochii rămăseseră vii şi pătrunzători.

— Aşa de repede o să înveţi, Maggie? Foarte bine. Majoritatea au nevoie de mai mult timp.

Maggie îi zîmbi bătrînului, pe care-l admira profund. Existaseră momente, în timpul suferinţei lui Jack, cînd se simţise în pragul nebuniei – de frică, durere, epuizare şi din cauza neputinţei în faţa declinului şi agoniei bărbatului pe care-l iubea. Apoi începuse să practice karate la clubul Y, ca o defulare – şi după un an fusese prezentată de instructorul ei domnului Wong, cu care începuse studiul serios al artelor marţiale. Antrenamentele şi disciplina o echilibraseră, o întăriseră, ajutînd-o să meargă înainte în cele mai grele clipe.

Îşi şterse cu dosul palmei sudoarea de pe frunte, străduindu-se să-şi controleze respiraţia. Îşi reluă poziţia de luptă atît pentru ea, cît şi pentru a nu-şi dezamăgi instructorul, lăsînd de-o parte mica înfrîngere.

Era singurul lux pe care şi-l permitea, o oră, două pe

zi, în sala de antrenament sau în clasă. De la şase la opt dimineaţa, înainte să se trezească ceilalţi; singurele ore din zi care erau, în întregime, ale ei. Lovituri cu mîna, cu picioarele, echilibru, concentrare. Graţia puternică a corpului, concetrarea disciplinată. Înţelepciunea domnului Wong. Ceea ce o aducea zilnic la antrenament era mai presus de pregătirea fizică.

„*Corp, minte, spirit, toate trebuie armonizate*, îi reamintea domnul Wong, călugăr taoist, deghizat în maestru de arte marţiale. *Tehnicile astea existau dinainte ca tu să te naşti şi vor rămîne multă vreme după moartea ta. Lasă-le să curgă prin tine şi minunează-te de frumuseţea lor.*" El înţelegea universul şi energiile care îl guvernau; avea parabole care-i deschideau drumul, cînd îi părea întunecat şi de nepătruns.

Oamenii o întrebau deseori dacă studiază artele marţiale pentru autoapărare, iar ea încuviinţase mereu... dar ea nu se referea la ce se gîndeau ei. Singura autoapărare de care ai nevoie în viaţă e cea a spiritului.

Maggie privi ceasul, era aproape opt; se afla aici de la cinci şi jumătate. Se înclină în faţa domnului Wong şi se grăbi spre casă, să facă un duş. Aflase că biblioteca se deschidea la nouă. Astăzi avea de gînd să afle tot ce se putea în legătură cu Satana.

Capitolul 12

Maggie se încruntă privind dicționarul. Nimic. Bine măcar că indexul calculatorului era plin de trimiteri. Selectă primele douăsprezece și începu să citească.

La origine, Satana a fost un înger important. Conducătorul serafimilor și al Ordinului Virtuții, foarte apropiat de tronul lui Dumnezeu.

El a ieșit din Grația Divină, după ce s-a revoltat împotriva lui Dumnezeu, considerîndu-se egalul Lui.

Pentru păcatul Mîndriei a fost surghiunit din Rai, cu toți supușii săi, prin puterea Arhanghelului Mihail și a paloșului său de foc.

Maggie descoperi o mulțime de volume. Foarte interesant. Talmudul, Revelația și Thomas d'Aquino, toți pomenesc de Satana... Deci toți marii gînditori mistici credeau în existența lui. Maggie căută altă sursă și începu să citească.

Satan este numit uneori Lucifer, cel care dă lumină, iar Lucifer mai este considerat *Consilierul principal al Iadului.*

Zîmbi. Ar fi trebuit să știe că era un fel de avocat. *La dracu'!* Ar fi vrut să-și amintească mai multe de la orele de religie, în legătură cu Anti-Cristul. Era clar că se ascundea sub o mulțime de nume: Ahriman în teozofia persană, Belzebut în Evanghelie, Iblis în Coran și Samael în Scriptura Evreiească. Era uimitor că toate religiile importante recunoșteau existența Diavolului. Și nu părea să fie singur; existau referiri și la o mulțime de alți demoni. O sută trei îngeri căzuți aveau numele lor, iar alte cîteva sute purtau nume din diferite culturi și perioade de timp. Din Babilonia, Caldeea, Egipt, Sumeria...

Maggie se întoarse la raft, după alte cărți. Se pare că o mulțime de grupuri venerau deschis Diavolul, pe tot teritoriul Americii. Existau biserici satanice ca și diferite secte ale diavolului ca Juju, Voodoo, Palo Mayombe și anumite manifestări ale Santeriei. Nu găsi nici o informație despre Maa Kheru, dar una dintre cărți, *Secte ucigașe*, pomenea:

„Există şi alte grupuri satanice ortodoxe, ale căror nume nu le vom cunoaşte niciodată, pentru că nu sînt făcute publice. S-ar putea ca acestea să fie cele mai periculoase dintre toate."

Spre stupefacţia ei, lucrarea era plină de amănunte în legătură cu scrificiul uman. În practica vrăjitorească, sacrificarea unei victime inocente mărea şansele Vrăjitorului Negru de a reuşi o vrajă.

Maggie se rezemă de spătar, încercînd să-şi calmeze disperarea. Cody se afla în mîinile unor oameni care credeau în asemenea lucruri. Deschise încă o carte; erau interviuri luate oamenilor legii, în legătură cu subiectul.

Căpitan Dale Griffis de la Departamentul de Poliţie, din Tifflin, Ohio: „Folosirea sîngelui este foarte imporantă în ritualurile satanice. Conform credinţelor adepţilor, sîngele conţine forţa vieţii. O dată cu el, dobîndeşti puterea. De aceea, în timpul ritualurilor, beau sînge sau îl toarnă pe ei.

De aceea sacrifică oameni. Cînd cineva este sacrificat, ei cred că, în momentul morţii, acesta eliberează întreaga lui energie vitală. Această putere, în credinţa sataniştilor, se află în slujba lor. Iar copiii sînt cei mai buni, pentru că sînt nevinovaţi; n-au fost corupţi încă şi nici n-au păcătuit. Şi deţin o putere mai mare decît adulţii. Cînd sacrifici un copil, capeţi mai multă putere decît în cazul unui adult. Unul dintre cele mai preţioase obiecte pentru un satanist este lumînarea făcută din grăsimea unui copil nebotezat."

Maggie nu-şi putea dezlipi privirea de pe pagină.

Detectiv Sandi Gallant, Divizia Contrainformaţii, Departamentul de Poliţie San Francisco: „Unii satanişti cred că dacă deţin anumite părţi ale unui corp omenesc, pot folosi puterea acestora. Capul conţine spiritul, iar inima conţine sufletul. Lucrurile astea le dau senzaţia de putere. Se spune că le place, îndeosebi, să aibă un deget de la mîna stîngă. Nu ştiu exact care. Înţeleg de ce din partea stîngă, dar oare de ce tocmai un deget? Cine ştie?"

Puse cartea deoparte şi respiră adînc. Sataniştii existau într-adevăr... aveau biserici... ţineau slujbe... sărbători. Era mai rău decît îşi imaginase.

Maggie înapoie cărţile la ghişeu şi cercetă dosarele cu transcrierile unor emisiuni TV care abordaseră subiectul.

Geraldo prezentase satanismul în mai multe emisiuni: deschise la transcrierea emisiunii „Venerația Diavolului; din practicile satanice“ și începu să citească:

CHERYL HARTON, fostă membră: Fiica mea, pe nume Wendy, a fost sacrificată la naștere cu o cruce întoarsă cu capul în jos, apoi dusă afară și îngropată. Pe fiul meu l-am crescut pînă la doi ani, apoi l-au sacrificat.

SANDY O'CONNELL, fostă membră: Eu și Michael am avut un copil, închinat lui Satana încă de la naștere, iar la șase luni i-a fost adus ca jertfă.

LAUREN STRATFORD: autoarea *Practicilor satanice:* Este ceva obișnuit ca inima copilului să fie scoasă și oferită Satanei.

GERALDO (voce): Aceste femei susțin că vorbesc din proprie experiență, pretind că au fost adepte, forțate să nască copii atît pentru a crește noi membri ai sectei, cît și pentru ritualuri de sacrificare.

JACQUIE, fondatoare: Și primii doi copii ai mei.

GERLADO: Au fost sacrificați?

JACQUIE: Mi-au spălat creierul. Am crezut în filozofia lor.

GERALDO (voce): Jackie ne-a spus că a reușit să scape din secta ei satanică. Astăzi ajută alte femei ca „Donna“, care încearcă să evadeze.

GERALDO (în imagine): Ți-ai omorît copiii?

„DONNA“, fostă membră: Ca să le iau pielea.

GERALDO: Ai jupuit copilul? I-ai luat pielea?

„DONNA“: Da.

GERALDO: Nu te mustră conștiința, ai spus poliției?

„DONNA“: Trebuia s-o fac, altfel m-ar fi ucis ca pe copiii pe care îi priveam cum mor, apoi mi-i puneau în brațe, „Supune-te sau pățești la fel“, îmi spuneau.

GERALDO: Așa au murit și copii tăi?

JACQUIE: I-au decupat o bucățică de piele, de 3 x 4 pe stomac, apoi au jupuit-o și i-au spus: „Dacă vorbești sau plîngi te jupuim de tot“. Nici nu știți cît de repede înveți să nu plîngi.

Maggie citi transcrierile unei emisiune de peste o oră: Geraldo, Donahue, Oprah, Sally Jesse Raphael, *20/20, 60 minute*, toate se ocupaseră de satanism. Incest...

Pornografie cu copii... crime rituale... născătoare de copii... sacrificii umane.

Închise ultimul dosar şi se ridică în picioare, prea agitată ca să mai poată rămîne. Existau cu adevărat oameni care îl adorau pe Satana... torturau, omorau şi violau pentru el. Chiar acum, în 1993! Chiar aici, în New York City. Şi în California, şi în Texas. Şi peste tot.

Iar Cody era în mîinile lor.

Foloseau copii mici... copii nevinovaţi erau mutilaţi, violaţi şi distruşi psihic, fără putinţă de vindecare. Copii crescuţi doar în scopul de a fi mîncaţi...

Iar Cody era în mîinile lor.

Deodată lui Maggie i se tăie respiraţia. Firul gîndurilor se rupse. Trebuia să plece. Să scape de aici. La aer... Ameţeală. Întuneric. Frig. Alunecare....

— Vă simţiţi bine, doamnă! întrebă agitat bărbatul aplecat deasupra ei.

Maggie încercă să-şi concentreze privirea suficient ca să-şi dea seama de ce era întinsă pe podea. *O, Doamne, am leşinat.*

Se chinui să se ridice.

— Mă simt bine, murmură jenată şi dezorientată. Cred că am uitat să mănînc astăzi.

Brusc simţi o nevoie violentă să vomite şi se ridică în picioare, şovăind. Bărbatul o privi neîncrezător. Ceilalţi o priveau curioşi. Accidente de acest fel nu se prea întîmplau în bibliotecă.

Maggie adună teancul de cărţi, încercînd să-şi facă o ieşire cît mai demnă, în ciuda privirilor iscoditoare. *N-au decît să se uite!* îşi zise, brusc enervată şi scîrbită. *Ei chinuiesc copii şi au pus mîna pe Cody! Trebuie s-o scot din casa aia.*

Maggie traversă strada Bleecker într-un suflet; biblioteca îi oferise prea multe informaţii terifiante, iar tîmplele îi zvîcneau. Vîntul rece era binevenit; rămăseseră multe volume necitite, dar avea de gînd s-o facă în aerul curat din Washington Square Park.

Trecînd în grabă pe lîngă o librărie, o carte îi atrase atenţia: *Autoapărarea psihică. Doamne, chiar aş avea*

nevoie de aşa ceva, îşi zise, şi intră. Era un loc cald şi intim, plin de cristaluri sclipitoare. Lumina soarelui la asfinţit cădea pe un grup de cristale de cuarţ, reflectîndu-se la cel puţin doi metri în jur, într-o duzină de curcubee. Toate tremurau din cauza aerului, producînd un soi de dans luminos ce dădea strălucire întregii încăperi.

Magazinul era plin de cărţi şi un clinchet de clopoţei se auzi cînd închise uşa. Afişe cu imagini ezoterice decorau pereţii, iar într-un colţ se zăreau două fotolii cu huse uzate pe ele. Pe măsuţa dintre ele trona un glob de cristal uriaş, alături de un serviciu de ceai, din argint strălucitor.

Unul dintre fotolii era ocupat de o femeie. La prima vedere, părea o fată tînără, îmbrăcată modern; privind-o mai bine, însă, Maggie îşi dădu seama că avea în jur de patruzeci de ani. Perfecţiunea corpului era cauza care o făcuse să se înşele.

Femeia îşi ridică privirea din cartea pe care o citea şi zîmbi, un zîmbet frumos şi sincer, neaşteptat pentru un locuitor al New York-ului.

— Eu sînt Ellie, spuse ea cu o voce vioaie, ce trăda o fire plină de viaţă. Dacă doriţi să lăsaţi cărţile aici, pînă căutaţi în rafturi, o să vi le păzesc eu.

Avea ochi deosebiţi, de un albastru violet, cu o strălucire incandescentă. Era ceva unic în privirea ei inteligentă, puţin neumană, ca a unei creaturi hibride. Galadriel, Regina Zînelor, desprinsă din paginile lui Tolkien. Maggie încercă să-i ghicească originea. Poate slavă. Sau rusă. Şuviţele negre şi ondulate îi cădeau pe umeri, ca pletele ţiganilor; mărgele de toate felurile îi atîrnau la gît, alături de amulete de aur, semne zodiacale şi un cartuş de argint. *Am nimerit, cu viteza luminii, drept la Woodstock,* îşi zise Maggie, zîmbind.

— Aveţi aici o adevărtă colecţie, exclamă Ellie, cercetînd titlurile cărţilor aduse de Maggie. Vă pregătiţi doctoratul în Ştiinţe Oculte?

— Cam aşa ceva, replică Maggie. Mă tem, însă, că sînt puţin cam în afara subiectului. Ca şi cînd aş încerca să învăţ fizica nucleară.

Ellie rîse, sincer amuzată.

— Poate vă pot ajuta, se oferi ea. Am legături cu

metafizica, încă dinainte de a mă naşte. Nu-mi place să mă laud că aş fi expertă în ceva, dar probabil vă pot ajuta pînă veţi găsi unul adevărat. Ce anume căutaţi?

— Încerc să aflu cît mai mult despre Magia Neagră; satanism cred că se numeşte.

Ellie făcu ochii mari, apoi se încruntă.

— Sînt convinsă că n-aveţi de gînd să vă specializaţi în Arta Neagră. Vreau să spun că eu nici măcar nu ţin asemenea cărţi – doar Magie Albă. Sînteţi sigură că ştiţi ce faceţi? Asta e ca şi cînd te-ai juca cu fisiunea nucleară.

Părea sincer îngrijorată.

— Ştiţi ce... eu tocmai mă gîndeam la o ceaşcă de ceai. Ce-ar fi să beţi una cu mine?

Maggie zîmbi cu înţelepciune.

— Mama obişnuia să spună că, pentru un irlandez, o ceaşcă cu ceai rezolvă toate problemele care-l frămîntă.

— Sînt sigură că avea dreptate. Probabil că valoarea terapeutică s-a imprimat deja în matricea genetică.

Maggie se mai destinse puţin, simţind ceva atrăgător în această femeie. Ellie turnă ceaiul negru, fierbinte, în două ceşti, oferindu-i frişcă şi zahăr, apoi se sprijini de spătarul fotoliului.

— Acum spuneţi tot. De unde interesul pentru Magia Neagră? Sînteţi cercetător? Sau doar în căutarea de senzaţii satanice?

Maggie izbucni în rîs.

— E o întîmplare ciudată; de fapt, toate poveştile de genul ăsta sînt stranii. Dar nepoata mea se află într-o situaţie ciudată, periculoasă – şi cineva mi-a sugerat că poate fi vorba de satanism. Aşa că mi-am zis că e mai bine să aflu cu cine am de-a face. Pînă azi, am crezut că e numai un subiect pentru presa de scandal. Dar acum sînt de-a dreptul îngrozită.

— Înţeleg, rosti Ellie îngîndurată... Ar fi bine să-mi daţi mai multe amănunte, ca să vă pot sfătui. Ştiu destul de bine despre ce e vorba.

Maggie şovăi o clipă, apoi începu. Fusese întotdeauna un bun psiholog şi poate că, discutînd cu o expertă, rezolva ceva.

Ellie o asculta cu atenţie.

— Ai făcut bine că mi-ai povestit, Maggie, rosti ea cu o expresie gravă. Satanisml nu e lucru de joacă. E mult mai extins şi mai bine organizat decît ţi-ai imaginat vreodată. Magia, Albă sau Neagră, poate fi o forţă foarte puternică – despre care trebuie să înveţi al naibii de multe lucruri înainte de a o înfrunta. Crede-mă, mă pricep la asta şi nu numai din viaţă. Un Vrăjitor de Magie Neagră de Rang Mare, să-i spunem Magister Templi sau Zeu interzis, şi Ipsissimus, te poate ataca pe plan astral chiar în somn, Maggie. Sau poate abate împotriva ta energiile unui Sabat Negru. Chiar dacă nu te ucide, deşi ar putea, te înnebuneşte de-a binelea. Sînt mii de oameni în spitale de nebuni, doar pentru că au deranjat, cu sau fără voia lor, un Vrăjitor Negru.

Maggie clătină din cap, neîncrezătoare.

— Nu ştiu ce să spun. Totul mi-e atît de străin...

Ellie o privi cercetător.

— În general vorbind, oamenii nu se simt atraşi de magie decît dacă au practicat-o în alte vieţi... Poţi descoperi că ştii mai mult decît ai impresia. Sufletul tău încearcă, probabil, să-şi amintească ce ştii deja, ca să poţi înfrunta această primejdie. Poate ar trebui să încerci cîteva regresii în vieţile anterioare, ca să vedem despre ce e vorba şi unde ne-am mai întîlnit.

— Cum adică, unde ne-am mai întîlnit?

— În Univers, nimic nu e întîmplător, Maggie. Tu n-ai nimerit aici la noroc... ai fost condusă aici de nevoia de a găsi ceva... un aliat, probabil. Uite ce e... de ce nu te duci acasă, termină cărţile şi după aia mai discutăm. Trebuie să meditez şi eu la ce mi-ai povestit. Adică, eu nu dau tîrcoale oricui, ca să-mi pun pielea astrală în saramură pentru un străin... dar s-ar putea ca pînă la urmă să nu fii străin. Ştii ceva... ce-ar fi să cinăm la mine diseară şi să vedem cum descurcăm iţele.

Ellie îi mai dădu cîteva cărţi, iar Maggie plecă spre casă, stupefiată de cîte informaţii aflase despre un subiect pe care abia îl bănuia.

Ellie urcă treptele scăriţei metalice pe care o folosea pentru rafturile bibliotecii ei şi îi întinse lui Maggie două

volume. Apartamentul avea tavanul foarte înalt şi aerul fermecător al locuinţelor de dinainte de război.

— E o locuinţă fantastică, Ellie, exclamă Maggie cuprinsă de admiraţie. Ca a unui lup de mare... plină de comori exotice.

— Fie binecuvîntat controlul chiriilor, răspunse Ellie. Cum altfel mi-aş fi putut permite un asemenea apartament? Cît despre comorile mele, sînt prea ataşată de lucruri, poate din cauza zodiei Leului. Am locuit într-o mulţime de locuri, de unde am adunat amintiri.

Unul din dormitoare fusese transformat în bibliotecă; pe pereţi şi la tot pasul se aflau cărţi. Obiectele de cristal, care nu-şi găsiseră loc în magazin, erau înşirate pretutindeni, sub scaune, pe mese, în dulapuri. Sub patul din dormitor se găsea un cristal de cuarţ uriaş.

— E minunat pentru deschis ceakra inimii, explică Ellie.

Alături, un gong de bronz era străjuit de două picturi tibetane. Ochiul exigent al lui Maggie observă imediat că fiecare piesă fusese aleasă cu mult gust.

— Nu-mi dau seama cum ai reuşit să aşezi toate cărţile astea, rosti ea, concentrîndu-şi din nou atenţia asupra rafturilor. Cum le găseşti dacă nu sînt în ordine alfabetică?

— Vai, dar sînt în ordine alfabetică. După prenumele autorului. Puţin snobism intelectual din partea mea. Uneori mă înfurii cînd oamenii mă consideră o prostănacă doar pentru că mă ocup de metafizică. Atunci ripostez într-un fel amuzant. Cred că de asta am jumătate din lucrarea de doctorat în sertarul biroului.

Ellie e uluitoare în toate privinţele, gîndi Maggie, reţinîndu-şi zîmbetul. Înţelepciunea tumultoasă alături de inteligenţă şi intuiţie erau dovezi clare că femeia privea lumea dintr-un punct de vedere cu totul deosebit.

— Unde ţi-ai luat titlul de master? întrebă ea.

— La Berkeley, fireşte, răspunse Elie turnînd un pahar de vin.

Gătea o specialitate din Moscova, spusese, rostind cuvîntul cu un acent rusesc, fermecător. Aroma pătrunzătoare se răspîndi în cameră în sunetul melancolic de balalaică al casetofonului.

— Am trecut toate cele nouă încercări, Mags, la sfîrșitul anilor șaizeci.

Maggie observă amuzată că Ellie îi dăduse o nouă poreclă, fără prea multe formalități.

— Am făcut tot ce putea face un viitor inițiat. Trei ani în India, cu un guru, am studiat sanscrita... am petrecut doi ani într-o rezervație de indieni Cherokee, experimentînd premoniția... un an și jumătate într-o mînăstire Zen, unde mă trezeam la patru dimineața și îmi îngheța fundul cît timp mă rugam.

Le contabiliza pe degete.

— A, da, să nu uit cît am bîntuit prin America de Sud, optsprezece luni, în carierele de cristal, studiind Capoiera. Apoi m-am întors acasă și doi ani am ucenicit pe lîngă un medic chinez, ca să învăț acupunctura.

Ellie avea o față puternică și osoasă, observă Maggie; frumoasă, interesantă, care-i trăda foarte puțin vîrsta.

— Am făcut tot ce-ți închipui, rosti Ellie cu o grimasă satisfăcută. Proteste contra războiului, închisoare în Chicago...

Sorbi din paharul cu vin, amestecă puțin mîncarea, adulmecă, mai adăugă arome, apoi se așeză la loc, în mijocul camerei, pe podea.

— Și ce nu-mi închipui?

— Mda. Cred că poți spune și așa. Familia mea e pe jumătate rusească, pe jumătate indiană Cherokee, așa că, din copilărie am fost sortită să devin un bun mediu... viziuni, experiențe în afara corpului, amintiri din vieți anterioare, mult mai reale decît grădinița. Le-am trăit pe toate. Spre norocul meu, am fost crescută mai mult de bunici, căci mama lucra și tata colinda lumea. Am pendulat între cele două lumi ale bunicilor și niciuna nu a considerat ciudate aceste talente pe care le aveau și ele, mai mult sau mai puțin. Așa că, în loc să mă împiedice, m-au învățat magie, de-o parte, îndrumarea spiritului, de cealaltă. Pe amîndouă, lumea le considera ciudate. În fiecare miercuri seara, mă duc la Armata Salvării, strîng în brațe copii bolnavi de SIDA, ca să răsplătesc Universul pentru tot ce mi-a dăruit.

— E fantastic, exclamă Maggie, gîndindu-se cît de

banală fusese copilăria ei. Ce s-ar fi ales de talentele tale, dacă nimereai într-o familie obişnuită?

— O, nu cred că Universul îngăduie asemenea greşeli, Mags, replică serioasă. Te pune exact unde trebuie, ca să-ţi îndeplineşti *karma*. Nu era prima oară cînd le vizitam pe cele două bunici – cu ele completam un ciclu.

Maggie se încruntă uşor.

— Încă nu m-am deprins cu toate astea, Ellie. Mi-e greu să accept că cineva atît de inteligent şi instruit ca tine crede în magie.

Aplecată deasupra mesei, Ellie se ridică privind-o pe Maggie.

— Nu te agăţa de denumire. Magia e doar un cuvînt folosit ca să descrie forţele neînţelese încă. Va trebui să te dezobişnuieşti să gîndeşti prin prisma educaţiei secolului douăzeci, să începi să-ţi foloseşti intuiţia... *să simţi* adevărul, în loc să accepţi cele învăţate ca fiind literă de evanghelie. Demult se spunea despre lume că e plată. Despre atom că e indivizibil. Dacă cineva i-ar fi zis lui Isaac Newton că peste cîteva sute de ani imaginile se vor transmite în sufragerie, prin sateliţi, ar fi aruncat cu mărul în el.

Maggie pricepu unde bătea.

— Îmi dai voie să-ţi pun o întrebare indiscretă, Ellie?

— Dă-i drumul!

— De ce cineva care are o teză de doctorat în sertar vinde cristaluri şi beţişoare parfumate? N-ai încercat niciodată altceva?

— Bună întrebare, remarcă ea în timp ce se aşezau amîndouă la masa pe care se mînca sau se lucra, în funcţie de necesităţi.

Focul ardea în spatele lor, iar Maggie îşi zise că se află în cea mai fermecătoare sufragerie pe care o văzuse vreodată.

— De cînd eram mică, am aflat de la bunicile mele că am aptitudini spirituale deosebite şi că aceste daruri aduc obligaţii. Aşa cum spune şi Scriptura „De la cel dăruit, mai mult se va cere“. Asta mi se pare cinstit. Şi mai spune: „Nu te poţi supune şi lui Dumnezeu şi lui Mamona“, ceea ce iarăşi e adevărat, Mags – trebuie să alegi în viaţă. Dacă aş fi fost medic sau avocat, sau director de marketing, ar fi

însemnat să-mi pun energia în slujba succesului... ceea ce nu e rău. Am făcut-o de multe ori, în celelalte vieți. Dar de data asta aveam nevoie să studiez alte lucruri. Așa că trebuia să găsesc o sursă de venit care să-mi ofere timpul necesar învățăturii esoterice.

Se potriveau, într-adevăr, în ciuda trecutului diferit, își zise Maggie mai tîrziu, în timp ce o ajuta să spele vasele. Caracterul n-are legătură cu originea sau conturile din bancă, ar fi spus tatăl ei. Ellie avea un caracter frumos; la fel ca mulți alți oameni de altădată, înainte ca autoservirile să ia locul cafenelelor, iar Soho să devină *șic*, apoi capcană pentru turiști. Pe atunci caracterul și intelectul erau apreciate cel puțin cît gloria sau averea. Fuseseră vremuri mai bune.

— Deci, Ellie, ce mă sfătuiești să fac? întrebă Maggie la cafea.

— Citește cărțile pe care ți le-am dat și lasă-mă să-mi întreb Îndrumătorul. Avem nevoie de aliați. Universul nu ar fi eliberat forțele Diavolului fără să ne dea și aliați, pe Planurile Interioare. Bineînțeles, singurii aliați pe care îi putem controla sînt cei pe care îi vedem... ca mine, poate. Dacă am dreptate, ai să afli mai multe.

Maggie încuviință, neavînd încotro.

— De ce faci toate astea, Ellie? întrebă ea. De ce te bagi în bucluc pentru o străină?

— Nu cred că am fi stat acum de vorbă, dacă eram cu desăvîrșire străine, Mags. Sînt și eu implicată, într-un fel... doar că încă nu știm cum.

— Dar, ce anume te-ar putea face să te amesteci în așa ceva?

— Cunoașterea, replică Elie, zîmbind. E singura răsplată pentru care merită să lupți.

Capitolul 13

Cody păşea, tăcută, în urma cameristei, întorcîndu-se din bucătărie spre aripa grădiniţei. Uneori, Ghania o lăsa, pentru scurt timp, cu camerista şi de fiecare dată mergeau în bucătărie. La început, Cody încercase să intre în vorbă cu fata, dar ea nu ştia prea multe cuvinte englezeşti. Ghania spunea că e din Ţara Veche, dar Cody nu înţelegea ce înseamnă asta. Şi, în plus, fata nu zîmbea niciodată şi nici nu încerca să fie prietenoasă.

Copilul înainta cu capul în piept, urmărind cu privirea desenul de pe pardoseală, doar ca să-şi ocupe gîndurile. Mai întîi gresia din bucătărie, apoi parchetul de pe coridor... apoi covorul din salon... marmura de culoare albă-neagră, ca o tablă de şah a holului...

Deodată îl zări.

Un nasture mic, auriu, în faţa caloriferului, chiar lîngă tocul uşii.

Era *nasturele lui Mim*!

De la jacheta pe care o purta cînd venise prima oară! Inima lui Cody începu să bată cu putere şi imediat îşi dădu seama de ce se afla acolo. *Ca s-o apere*!

Mîna lui Cody se întinse imediat şi cuprinse comoara aurie. Nasturele se afla ascuns în palma ei înainte ca fata să întoarcă privirea.

Inima îi bătea încă, speriată, în timp ce strecură nasturele în buzunarul puloverului.

Acum putea să *simtă* dragostea lui Mim, să-i *vadă* faţa, să-i audă vocea... toate *reale* într-un fel, ascunse în micul talisman.

Cody o urmă pe cameristă pe scări, în camera pe care o ura din tot sufletul, dar nimic nu mai conta.

Avea în buzunar o părticică din Mim. Trebuia să găsească o ascunzătoare, unde Ghania să nu caute *niciodată*. Privirea copilului scotocea camera cu un nou scop. Dacă preţiosul nasture era în casă, poate mai existau şi alte

lucruri. Bucăţele din Mim, pe care Ghania nu i le putea lua. *Acum* exista o speranţă...

Cody aşteptă plecarea cameristei, apoi se îndreptă spre micul raft cu cărţi şi jucării. Luă ursuleţul pe care îl găsise în cameră, cînd venise. Era singurul lucru drăguţ în locul ăla îngrozitor. Îi amintea de ursuleţul cu care dormea acasă. Ursul avea o gaură în gît, sub bentiţa veche de satin care îl înconjura. Strecură hoţeşte nasturele şi acoperi gaura la loc, cu inima bătîndu-i nebuneşte.

Aşeză cu grijă ursul pe raft. Diseară, după ce toţi ceilalţi se vor duce la culcare, va rămîne singură cu taina ei.

Capitolul 14

— Maggie? rosti vocea din receptor, iar ea avu nevoie de un moment să-şi dea seama că era vocea lui Malachy Devlin.

— Locotenentul Devlin?

— Mă întrebam dacă n-ai vrea să cinezi cu mine.

— Zău?

Invitaţia era atît de neaşteptată, încît Maggie nu o înţelese imediat.

— E vorba de Cody?

— Am noutăţi pentru tine, Maggie, rosti el, dar nu e singurul motiv. Te rog nu mă refuza. Înseamnă mult pentru mine.

Cum nu găsi nici un răspuns politicos, înafară de unul afirmativ, Maggie încuviinţă. Atunci îşi dădu seama că nu-i mai spunea doamna O'Connor.

Restaurantul de pe Minetta Lane era mic şi intim. Măsuţele, aranjate într-un fel de grădină mică, păstrau ceva din atmosfera de altădată. Perechile rîdeau sau şuşoteau pe deasupra paharelor cu vin, iar toată lumea părea să se simtă bine. Proprietarul îl recunoscu pe Devlin, adresîndu-i un salut.

— Aşază-ne într-un loc puţin circulat, Dominic, îl rugă detectivul în timp ce-i strîngea mîna. Avem de discutat afaceri.

— Afaceri personale sper, spre binele tău, Malachy, rosti Dominic cu subînţeles. Cu o doamnă atît de drăguţă... Îi făcu complice cu ochiul lui Maggie, conducîndu-i la o masă mai retrasă, pe care pîlpîia flacăra unei lumînări. În spatele scaunului ei se vedea o explozie de flori multicolore.

— N-am mai fost niciodată aici, spuse ea, aşezîndu-se. E un loc minunat. Şi din cîte înţeleg, Dominic ţi-e prieten.

— Am copilărit împreună, în South Bronx, răspunse Devlin. Poţi să devii poliţist, preot, proprietar de restaurant sau gangster. Ai multe posibilităţi în cartierul ăla.

Dominic le aduse o sticlă cu vin, fără să aştepte comanda, iar Maggie observă că Devlin o privea foarte atent în timp ce vorbea, ca şi cînd ar fi vrut să ţină minte amănunte despre ea. Se întrebă dacă toţi detectivii procedează la fel.

— De ce mi-ai sărit în ajutor, la secţie, cînd discutam cu celălalt detectiv? întrebă ea după ce comandaseră.

— Hank e un tip cumsecade, zău, răspunse Devlin conciliant. Doar că atunci l-ai prins după trei nopţi nedormite.

Zîmbi, apoi continuă:

— Am senzaţia că te cunosc de undeva... ca şi cînd aş deschide uşa unui vechi prieten. Nu-mi dau seama exact. Numai că te-am considerat foarte drăguţă şi m-am simţit un pic stînjenit, atunci, la poliţie. Era ceva deosebit.

Rîse.

—Mama îşi cîştiga existenţa ca mediu şi poate îi moştenesc talentul. Cel puţin în parte.

Maggie îl privi surprinsă.

— Tatăl tău ce spunea de asta?

— N-am apucat să aflu. A murit cînd aveam şapte ani, aşa că n-am prea multe amintiri în legătură cu el. Locuiam într-un cartier foarte sărac, iar după moartea lui, mama a trebuit să găsească o soluţie ca să nu murim de foame.

Îşi zicea Ghicitoare şi Sfătuitoare. Purta turbanul acela grozav... mai degrabă caraghios, deasupra feţei irlandeze pline de pistrui. Dar era foarte bună în ceea ce făcea. Fireşte, nu perfectă. Avea zile în care antena nu funcţiona, dar în mare parte talentul ei era real, aşa că am învăţat să cunosc oamenii mai mult intuind. Bănuiesc că pentru noi, celţii, vălul care desparte cele două lumi e mai subţire decît pentru ceilalţi.

E plin de surprize, îşi zise Maggie, privindu-l şi ascultîndu-l. Părţi dure dar şi foarte sensibile; mult mai interesant şi mai vulerabil decît i se păruse la secţia de poliţie. Avea ochi frumoşi. *Nu fi nesinceră cu mine*, parcă spuneau. *O să-mi dau seama*. Lui Maggie îi plăcea că nu se codeau cînd se uita la ea.

— Cum erai în copilărie? întrebă el părînd sincer interesat. Aveai ceva din Cody?

Îşi dădu seama că voia s-o facă să se relaxeze.

— O, nu-mi mai aduc mainte. E aşa mult de-atunci. Cred că eram mai degrabă ciudată, tocilară şi mistică.

Vinul începu să-i risipească neliniştea; părea ceva neobişnuit să trăiască un moment de siguranţă în mijlocul unui coşmar.

— Am fost mereu îndrăgostită de bisericile pustii, cînd eram mică şi locuiam lîngă Biserica Sfîntul Iosif, mărturisi ea. Aşa că, în fiecare după-amiază, întorcîndu-mă de la şcoală, intram să-l salut pe Dumnezeu.

El zîmbi; părea că o găseşte stranie şi interesantă, aşa că Maggie continuă:

— Îngenuncheam, iar lumînările aprinse şi mirosul de tămîie mă făceau să mă simt sfîntă; acolo am avut cele mai fantastice vise... Sau poate erau un fel de viziuni. Mă vedeam în chilia Sfintei Tereza cu care vorbeam îndelung despre Dumnezeu... îl ajutam chiar pe Sfîntul Francis să hrănească păsările.

Maggie rîse de propriile amintiri.

— De mică aveam obiceiul să mă scufund, parcă, într-un somn ciudat, pentru că uneori timpul dispărea şi simţeam, cu coada ochiului, prezenţa îngerilor...

Maggie zîmbi îngăduitor.

— Am impresia că, într-un fel sau altul, sîntem cu toţii mistici... numai că nu prea vorbim despre asta.

Devlin o privea cercetător. Figura ei nu ascundea secrete.

— Nu, rosti el. Nu toţi. Doar unii oameni, ca mine şi ca tine. Cred că din cauza asta scriu versuri... ca să ating acele sfere unde majoritatea nu pot ajunge.

— Eşti poet?

— E un subiect pe care n-aş vrea să-l cunoască cei de la secţie... ei, da, am publicat cîte ceva. Te surprinde?

— Uimitor, exclamă ea, sincer. Sau poate nu chiar atît de uimitor cît mi s-ar fi părut acum o oră.

Bărbatul stătea cu braţele încrucişate pe masă, cu mînecile puloverului spălat de multe ori suflecate pînă la coate; braţe puternice, în care bănuiai o forţă latentă. *Musculatură lucrată, dar nu proeminentă,* gîndi ea. Avea o frumuseţe aspră şi o vioiciune a feţei şi corpului, genul de

bărbat care ia lucrurile în serios cînd e vorba de meseria lui. Devlin scoase un carnețel și reveni la Cody.

— Am mai aflat cîte ceva despre soțul Jennei, rosti el clătinînd din cap. Printre altele, fiica ta pare să fie extrem de bogată. Sau, cel puțin, soțul ei. Acest Vannier e un personaj foarte interesant, Maggie. Familia lui deține o corporație privată, de afaceri bancare, așa că nu poți să-i consulți registrele. Toată lumea e de părere că proprietățile lor sînt uriașe. E licențiat în drept la Harvard, dar n-a practicat niciodată. Ți-a spus adevărul – administrează fondurile Fundației Vannier, o instituție filantropică internațională. Averea familiei Vannier este foarte veche și își are originea în Orientul Mijlociu, dar încă nu știu precis unde și cînd a fost adunată. El e primit în înalta societate de pe aproape toate continentele. Tipul excelează în iahting, călărie, e un sportiv desăvîrșit – stăpînește perfect tot ce e periculos și foarte scump, așa că nu e recomandabil să-l provoci, pentru că e în cea mai bună formă. Are legături cu oamenii cei mai importanți sau cu apropiații lor, dar – și aici e primul semn de întrebare... n-a fost însurat niciodată și, din cîte am aflat, nici n-a fost amestecat în vreo afacere amoroasă cu vreo femeie, ceea ce e destul de ciudat în asemenea cercuri. Nu văd cum s-a întîlnit cu fiica ta, doar dacă nu cumva a călcat-o cu Rolls-ul lui.

— Iar problema numărul doi ar putea să se lege cu cazul tău, continuă el ușor neliniștit. Cel mai bun prieten al lui Eric, încă din vremea cînd erau amîndoi la Choate, este Nicholas Sayles... gazda emisiunile în direct.

Maggie clipi surprinsă.

— Un amestec între Geraldo și Mike Wallace, nu? Dar fantastic.

Devlin încuviință.

— Nicky e un tip incisiv, foarte prudent și complicat. Provine dintr-o familie brahmană de frunte din Boston, ai cărei bani nu au origine prea curată. A absolvit dreptul la Harvard în același an cu Eric și are minte pentru un batalion întreg, dar a făcut carieră în televiziune.

Se opri o secundă, semnificativ.

— Nu ți-aș fi spus toate astea, Maggie, doar ca să te

tulbur; dar există zvonuri, din ce în ce mai persistente, că e satanist.

— Dar cum se poate așa ceva? Toată viața a prezentat secte și alte tîmpenii în direct...

— Mda, așa e, dar se zice că e felul lui de a băga ceva rău în conștiința publicului. Știi doar cum se procedează, faci publicitate răului, pretinzînd că-l demaști. Adică spunea lumii: „Hei, băieți, îi aveți aici, dacă vreți. N-aveți decît să cereți o listă de vampiri, perversiuni sexuale și criminali înrăiți care-și mănîncă victimele și le veți avea".

Devlin privi o clipă în agendă, apoi continuă.

— Tatăl lui Sayles e fabricant de muniții, nu neapărat curat, dar bogat ca Cresus. Compania lui ființează din vremea Revoluției. Nicholas a fost un copil inteligent, cel mai bun în școlile din Est, dar întotdeauna cu probleme de comportament. Pentru că avea note mari și mai ales pentru că tatăl său alimenta războiul din Afganistan, profesorii nu l-au persecutat niciodată. După ce a absolvit Harvard, a început să-și croiască drum în jurnalistica TV, dar adevăratul său succes a fost în spatele camerelor de luat vederi, nu în fața lor. Ca și Merv Griffin, Nicky era geniul din spatele scenei, făcînd emisiunile cu un simț artistic desăvîrșit, cucerind admirația publicului și avînd suficienți bani ca să le finanțeze. Astfel a cîștigat o avere pe care a adăugat-o la cea moștenită.

— Nicky și Eric au fost colegi de cameră tot timpul facultății, iar de-atunci au rămas la fel de buni prieteni. Fiecare e considerat „de-al casei" în familia celuilalt... au interese comune, investiții comune și prieteni comuni, în ciuda aparentei diferențe dintre profesiunile lor.

Maggie asculta cu atenție.

— Cum ar putea face cineva legătura cu Magia Neagră? întrebă ea încurcată. Pare puțin probabil ca o asemenea personalitate publică să iasă cu fața curată, dacă ar fi adevărat, nu-i așa?

— Nu știu, Maggie, rosti Devlin neutru. Succesul e un deodorant fantastic. Și banii pot șterge orice urme. De exemplu, în ultimul an de studenție, s-a petrecut un incident straniu, cu un copil omorît într-un ritual. Poliția l-a considerat neclar. Mai tîrziu, s-a zvonit că asasinatul avea

legătură cu un grup de studenţi care practicau Magia Neagră. Apoi a intervenit o sumă importantă de bani şi zvonurile au încetat. Mai tîrziu, după ce Sayles ajunsese în vîrful piramidei la televiziune, s-a auzit că unii actori din emisiunile lui îşi vindeau sufletul Satanei în schimbul succesului, dar toată lumea a considerat-o o nouă manevră publicitară a inteligentului producător. Şi bineînţeles, aceste speculaţii erau atît de ridicole, încît lumea nu le-a luat în seamă.

— Deci, tu ce crezi că este adevărat? întrebă Maggie, încruntată.

Devlin observă cutele verticale de pe fruntea ei, care-i dădeau un aer de gravitate.

— Aş zice că tipii sînt amestecaţi în ceva urît şi periculos, dar nu-mi explic de ce o vor tocmai pe Cody. Sau pe Jenna. Cînd cineva are toţi banii de pe lume, nu e greu să facă rost de femei. Dacă sînt băgaţi, într-adevăr, în porcării satanice, e destul de uşor pentru nişte nebuni ca ei să-şi facă rost de copii pentru ritualurile lor – îi răpesc de pe stradă, sau îi cumpără de la furnizorii de cadavre.

— Ce?

— Companiile care aprovizionează cu cadavre şcolile medicale, dar sînt şi abuzuri...

— Asta e prea mult pentru mine, îl întrerupse Maggie.

Imaginea lui Cody folosită într-un ritual satanic o înnebunea.

— Lucrurile astea îmi sînt cu desăvîrşire străine...

— Uite ce e, Maggie, rosti Devlin cu blîndeţe, nu poţi face o meserie ca a mea fără să cunoşti caracterul oamenilor. Părerea mea e că nu vei renunţa, în ruptul capului, să ajuţi fetiţa. Eu îţi povestesc toate astea că să nu fi nepregătită în faţa duşmanlui.

— Profesorului meu de arte marţiale i-ar plăcea cum gîndeşti, răspunse ea.

Venise rîndul lui Devlins să fie surprins.

— Practici arte marţiale? Ce stil?

— Goju Ryu şi Wing Chun. Cinci sau şase ani am făcut Karate şi Kung Fu.

— Deşi nu eşti Bruce Lee, poţi, probabil să te aperi dacă e nevoie, nu?

— Atunci cînd îmi aleg adversarii, rosti ea şi amîndoi izbucniră în rîs.

— Am practicat şi eu puţin Goju la Academia de Poliţie. Şi am avut un amic, la drept, care era foarte bun. Eu şi Pak obişnuiam să exersăm în parc, cînd ne oboseau prea mult cursurile.

— Ai urmat facultatea de drept? întrebă ea, realmente surprinsă de toate aceste contradicţii.

Devlin zîmbi îngăduitor.

— Acum te gîndeşti, probabil, ce dracu' e-n neregulă cu tipul ăsta? Nu? Are diplomă de drept şi nu e suficient de isteţ ca s-o folosească. Probabil a promovat al două sutelea dintr-o clasă de o sută douăzeci şi şase.

Ochii lui erau prietenoşi şi Maggie îşi dădu seama că se simte foarte bine în compania acestui bărbat străin, care nu părea deloc un străin.

— Nu, rosti ea scuturînd din cap, mă gîndeam doar că eşti plin de surprize.

Faţa lui Devlin era din nou serioasă.

— Ştii ceva, nu mă dădeam bătut dacă mă refuzai în seara asta.

Maggie îl privi amuzată.

— De ce?

— Perseverenţa e una din calităţile mele. Cînd e vorba de ceva important, nimic nu mă poate opri.

— O, Doamne, replică ea şocată. Sper să nu crezi, locotenente Devlin, că am avut cine ştie ce motiv pentru care am acceptat. Nici prin cap nu mi-a trecut... adică, trăiesc în mijlocul unui uragan şi nu-mi permit să mă abat de la drumul meu, de a o ajuta pe Cody. Te rog să mă scuzi dacă ţi-am lăsat altă impresie...

Lăsă fraza neterminată, jenată şi neştiind ce să spună, dar dorind să fie sinceră.

— Uite ce e, Maggie, şopti el cu vocea caldă. Am fost căsătorit cu o fată din cartier, cum s-ar zice în South Bronx. O fată drăguţă... caldă, frumuşică şi prea isteaţă ca să rămînă mult timp în Bronx. Semănam în multe privinţe. Am fost căsătoriţi aproape nouă ani...

Se opri, iar Maggie îi simţi durerea adîncă provocată de amintire.

— Cînd lucrurile au început să meargă prost între noi, am luat-o razna puțin și am făcut multe prostii. Mi-am asumat riscuri inutile, am ieșit cu femei care aveau corp frumos în loc de suflet... dar în felul ăsta nu poți umple golul din inimă. Cînd mi-am venit în fire, am devenit atît de pretențios, încît o bănuiam și pe Fecioara Maria.

Clătină din cap dezaprobator.

— Apoi te-am văzut, în seara aia, la poliție și am simțit ceva. Nu spun că m-am îndrăgostit la prima vedere, Maggie, așa că nu te speria. Dar am vrut să stăm de vorbă. Să ajung să te cunosc. Nu neapărat să te bag în patul meu, deși te-aș minți spunîndu-ți că nu mi-a trecut prin cap. Dar nu asta era pe primul plan cînd te-am sunat.

Zîmbi trist, sperînd ca ea să-l înțeleagă.

— Mi-am zis... aș vrea ca doamna asta să-mi devină prietenă.

Maggie se rezemă de spătar, privindu-l cu atenție pe bărbatul din fața ei. Nu citi în ochii lui decît sinceritate.

— Și eu simțeam acum nevoia unui prieten, răspunse ea, și observă că remarca sunase destul de bine. Deci cred că ar trebui să-ncep să-ți spun Malachy.

— De fapt, majoritatea prietenilor îmi zic Dev, răspunse el încet. Dar tu, Maggie... tu poți să-mi spui cum vrei.

Capitolul 15

Malachy Devlin trase piedica pistolului 38 Special, roti butoiul, îl închise la loc și-l vîrî indiferent în tocul vechi de piele al centurii. Așeză și 380-ul cu amortizor la gleznă cu gesturi atît de obișnuite, de parcă cele două arme ar fi făcut parte din el. Avea de gînd să-și petreacă ziua liberă făcînd cercetări.

Se gîndea la Maggie O'Connor. Ceea ce îl contraria. Trebuia să fie realist și să și-o scoată din cap; ultimul lucru de care avea acum nevoie era un nou prilej de durere cu prea puține speranțe de reușită. Toată această ciudățenie, femeia și povestea ei îi stăruiau în minte, undeva în lăuntrul lui, și nu reușea s-o alunge.

Nu era nebună, o simțise instinctiv, iar întîlnirea de la cină i-o confirmase. Dar era polițist de cincisprezece ani și dacă învățase o regulă de bază, aceea spunea că puține lucruri sînt ceea ce par a fi. Deci, trebuia să lămurească semnele de întrebare. Să discute cu oamenii. Să adulmece. Să ia legătura cu surse confidențiale. Apoi va lua o hotărîre. Continuă sau nu.

Malachy își îmbrăcă haina, băgînd neglijent agenda și stiloul în buzunar. Poate astăzi va afla ceva care să-l facă să se răzgîndească și să n-o mai ajute pe Maggie O'Connor și pe nepoata ei. Dar se îndoia.

Capitolul 16

Biserica Sfîntul Iosif, situată la intersecția lui Sixth Avenue cu Strada 4 Vest, era pustie aproape toată ziua. Credincioșii catolici, majoritatea în vîrstă de peste cincizeci de ani, veneau la slujba de la șase sau șapte dimineața, apoi, în afara vreunui îngrijitor, vreunei călugărițe sau vreunui vagabond ocazional, catedrala, veche de două sute de ani, rămîne goală. Maggie iubise dintotdeauna bisericile pustii. Fără predici sonore, fără admonestări, fără reguli sau ispășiri de păcate... doar Maggie și Dumnezeu la adăpostul semiîntunericului.

Îngenunche în fața altarului, cu spatele drept, întorcîndu-se cu gîndul în copilărie. Cu cît te dureau mai tare genunchii și spatele, cu atît te pătrundea mai mult harul divin, spuneau maicile. Era pregătirea pentru martiriu. Sora Benedict îi povestise despre copiii chinezi, cărora comuniștii le smulgeau unghiile și le înfigeau țepi în urechi ca să se lepede de credința lor. Suferința contează. Suferința te purifică. Suferința te apropie de Dumnezeu.

Sfîntul Laurențiu fusese ars, Sfîntului Arden îi scoseseră ochii. Maria Goretti primise douăsprezece lovituri de pumnal pentru că își apărase fecioria. Apoi îl iertase pe atacator, înainte să moară, sau cel puțin așa povesteau maicile. Și fusese sanctificată. Dar Maggie nu credea așa ceva. Care idiot ar fi iertat douăsprezece lovituri de pumnal?

Gîndul păgîn o readuse pe Maggie la realitate. Era aici ca să se roage lui Dumnezeu s-o îndrume.

Simți, sub brațe, balustrada altarului; i se părea că îngenunchease acolo de un milion de ori, încă din copilărie, cînd se ruga Sfintei Fecioare și Sfîntului Iosif. Acum avea nevoie de ajutorul lor ca să salveze copilul pe care-l iubea; familiile erau specialitatea lor. *Ce să fac?* se rugă ea. *Unde să mă duc? În cine să mă-ncred?* Șoaptele se rostogoleau într-un șuvoi nesfîrșit, în lumina palidă consolatoare a lumînărilor.

Părintele Peter Messenguer. Numele îi răsări în minte, la fel de brusc ca aprinderea unei reclame cu neon. *Părintele Peter Messenguer.* Bineînţeles! Dacă ştia cineva, atunci omul acela era el. *Mulţumesc, mulţumesc!* murmură tulburată în timp ce părăsea biserica, cu gîndul la Amanda, care o aştepta la magazin.

— Precis ai auzit de el, Amanda, exclamă Maggie exaltată.

— Messenguer? repetă Amanda. E vorba de faimosul teolog izgonit din Vatican pentru ideile sale eretice, nu-i aşa?

Maggie confirmă energic.

— E strălucitor şi un iconoclast înverşunat... cea mai uimitoare inteligenţă, din cîte am auzit. Genul de om care te lasă perplex. Din cîte îmi amintesc, vorbeşte şaptesprezece limbi, dintre care zece limbi antice. A ţinut o dată o conferinţă la Fordham, cînd eram în ultimul an, aşa că l-am condus, la sfîrşit de săptămînă, prin campusul universitar, la conferinţe şi ceaiuri. Era incredibil – şi total deosebit în anumite privinţe; cînd a obosit să tot zîmbească în stînga şi-n dreapta, m-a rugat să-i arăt oraşul. Eram în culmea fericirii.

Amanda rîse cu blîndeţe. Maggie era capabilă de un entuziasm sincer şi contagios. Arăta ca o fetiţă exaltată, cu buclele fluturînd şi ochi strălucitori. Maggie ascundea atîta lucruri, îşi zise Amanda privind-o. Puternică şi fragilă, impresionabilă cînd era vorba de o poveste tristă sau de un biet cerşetor; dar de fiecare dată exista ceva în plus, ce nu se vedea.

— E un renascentist, Amanda, spuse ea. O autoritate în domeniul teologiei comparate şi al religiilor antice – am impresia că are şi doctoratul în antropologie.

— Şi, dacă nu te superi, de ce discutăm despre el într-un asemenea moment?

— Pentru că e specialist în taine... Nu-nţelegi? Dacă reuşesc să-l găsesc, s-ar putea să-mi amintească!

Maggie privi, exasperată, expresia mirată a Amandei; doar îi vorbise despre satanism.

— Se pricepe la ritualuri oculte, Amanda. Sînt convinsă. Problema e cum îl găsesc.

— Nu există o statistică a clericilor pe undeva? întrebă Amanda.

Maggie clătină din cap.

— Poate există vreo bază de date, dacă știi unde s-o cauți, dar eu *nu știu* – dar am impresia că a trecut în ilegalitate. Care o fi echivalentul bisericesc al marginalizării?

— Dar eu credeam că e vorba de un băiat stilat. Genul intelectual care devine cardinal la cincizeci de ani.

— Așa e. A urcat repede în ierarhia ecleziastică, a studiat la Pontifical Biblical Institute din Roma, a predat la Loyola... Dar convingerile iconoclaste erau atît de puternice, încît ierarhia a hotărît să-l prigonească. Nici măcar laicii nu mai au acces la scrierile lui.

— Văd că știi o mulțime de lucruri despre el.

— I-am urmărit cu mare interes cariera, Amanda. Cred că am stabilit cu omul ăsta o comunicare spirituală sau cum vrei să-i spui. Oricum, era singura persoană cu adevărat remarcabilă pe care o întîlnisem, așa că, de cîte ori găseam cîte un articol în legătură cu el, îl citeam. Pînă acum cîțiva ani, cînd nu s-a mai auzit nimic de el.

— Nu numai că e un geniu, Amanda, dar e și profund mistic... un credincios desăvîrșit. Din cîte știu, nimeni nu s-a îndoit niciodată de credința lui... dar această nouă viziune asupra relației om-Dumnezeu e atît de șocantă, încît frizează erezia. Și cred că refuza să îngenuncheze în fața autorităților, fie ele și laice. Așa că l-au trecut pe linie moartă, departe de oameni. Papa își dă seama, cu siguranță, că părerile lui Messenguer în privința Bisericii nu pot fi controlate. Ții minte că au făcut același lucru cu Teilhard de Chardin?

Amanda încuviință.

— Oricum, l-au ascuns undeva, iar tu trebuie să-l găsești.

— Eu? Dar eu abia dacă mă pot consideră baptistă, cu atît mai puțin urmăritoare de preoți pierduți. Ce te face să crezi că o să-l găsesc? În plus, pare atît de sfînt, încît poate nu-i nevoie decît să privești în sus...

Se aştepta ca Maggie să izbucnească în rîs, dar ea o privea extrem de serioasă.

— Am, într-adevăr, *nevoie* de el, spuse Maggie rugător. Cel puţin el e un început în această confuzie groaznică şi poate, din om în om...

Amanda confirmă, deschizînd fişierul din creier, căutînd pe cineva care depusese vreo activitate caritabilă pentru Arhidioceza din New York.

— Dă-mi cîteva ore şi un telefon, draga mea, rosti ea optimistă. Ţi-l găsesc şi-n gaură de şarpe.

Trei ore mai tîrziu o sună pe Maggie.

— L-am găsit. L-au trimis într-un fel de Siberie a Bisericii. Un depozit de cărţi, lîngă Rhinebeck, unde depozitaseră toate cărţile interzise de Biserică credincioşilor catolici. N-o să-ţi vină a crede, dar l-au făcut un fel de bibliotecar de frunte al cărţilor cu probleme. Dacă ar pune mîna pe Stephen Hawking, l-ar face mai-marele aritmeticii elementare. Se opri indignată. Totuşi, Harriet Mc Carthy e de părere că slujba „e plină de seducţie intelectuală, şi nu se putea oferi decît unei persoane aflată în afara ispitelor lumeşti". O, Doamne! Sună ca şi cînd ar fi dat lovitura.

Părintele Peter era dispus s-o primească.

Capitolul 17

Peter Messenguer nu avea nimic din înfățișarea unui preot. Stînd în picioare, în fața ei, încălțat cu sandale de piele, părea să aibă aproape doi metri înălțime, și o musculatură puternică, moștenită probabil de la strămoși. Anii petrecuți pe șantierele arheologice îi bronzaseră pielea. O mulțime de riduri îi brăzdau fața, dovedind că rîdea des și din tot sufletul. Cu trecerea timpului, colțurile ochilor îi coborîseră puțin, atît cît să-i dea un aer de permanentă tristețe. Ca și cînd, privind lumea, ar fi găsit-o iremediabil de defectuoasă.

Nasul acvilin era prea mare ca să fie atrăgător, și dădea feței o duritate prea bărbătescă pentru un prelat. Era o față fină, distinsă și marcată de furtunile vieții. Părea genul de bărbat pe care te aștepți să-l întîlnești printre pescarii irlandezi. Sau pe o corabie de vikingi. Dar privirea lui oglindea tristețea celui care vedea acea parte a lumii tăinuită celorlalți.

Părul mai păstrea șuvițe blonde, deși albise. Îl purta lung, obicei căpătat de-a lungul unei vieți monahale închinată cultivării spirituale.

Maggie îl salută, iar el zîmbi și strălucirea inteligentă a ochilor lui o făcu să se întrebe dacă s-ar fi așteptat să rămînă tot de nouăsprezece ani, sau, poate, vîrsta ei îi reamintise că și el e totuși o ființa trecătoare.

— Îmi amintesc de tine, rosti el simplu. Am petrecut un weekend la Fordham, pe vremuri. Mi-am zis atunci că erai singurul lucru nevinovat din New York.

Se încruntă puțin, ca și cînd își amintise o mare taină și, luînd-o de braț, o conduse într-un mic salonaș. Maggie zîmbi în sinea ei; „lucru nevinovat" nu era tocmai impresia pe care ar fi dorit, atunci, să o lase.

— Bei un ceai, nu-i așa? întrebă el. E singurul meu viciu – moștenit de la bunica mea irlandeză.

Cît de strălucitor i se păruse acest preot, la nouăsprezece ani... ea, o școlăriță catolică, el, atît de inteligent

şi bun, neaşteptat de uman. Privindu-l, Maggie simţi un fior adolescentin şi rămase surprinsă.

— Deci, dragă Maggie, spuse el turnînd ceaiul, explică-mi de ce m-ai căutat în exil. Nu ţi-a fost prea uşor.

— Nici nu ştiu de unde să încep, Părinte. S-ar putea să vă răpesc degeaba timpul. Am motive să cred că nepoata mea a fost amestecată în satanism, iar eu nu ştiu nimic despre practicile oculte. Aşa că m-am rugat lui Dumnezeu să mă călăuzească şi, deodată, mi-am amintit că dumneavoastră aţi practicat exorcismul. Mi-am zis că, poate...

Tăcu, neştiind prea bine ce voia să ceară.

Părintele Peter stătuse rezemat de spătar, cu ceaşca de ceai suspendată între genunchii desfăcuţi. Brusc, se înclină tulburat, aşeza ceaşca pe masă şi o ţintui pe Maggie cu o privire pătrunzătoare.

— De ce nu începi cum vrei, Maggie, spuse cu blîndeţe. Mijlocuri, sfîrşituri, începuturi – cine ştie care este şi ce este cu adevărat? Ai fost călăuzită aici, aşa că, poate, vom afla şi de ce.

Maggie trase aer în piept şi îi spuse ce ştia, ce credea că ştie şi ce anume o înspăimînta. În tot acest timp, el asculta tăcut, cu scaunul uşor dat pe spate şi cu degetele formînd o mică piramidă în jurul buzelor. Ea se întrebă dacă n-o considera nebună.

— Tulburătoare poveste, Maggie, conchise el îngîndurat şi serios. Şi nu e de mirare că eşti disperată. Întrebarea care se pune este cum te pot eu ajuta.

Se ridică.

— Gîndesc mai bine cînd merg.Ce-ai zice de-o plimbare printre copaci, iar eu, în timpul ăsta, să reflectez?

Te implici sau nu? se întrebă el, punîndu-şi haina. *Dacă o asculţi pînă la capăt, te implici... dacă te implici, nu mai ai scăpare.* Întotdeauna era aşa. Întîi alegi, apoi suferi consecinţele. Iar Diavolul ştie că n-o să spui nu.

O cărare ducea de la depozitul de cărţi spre Hudson; se îndreptau spre apa argintie, care se zărea din cînd în cînd printre copaci.

— Ţin să te asigur, Maggie, rosti el după ce parcurseseră o bucată de drum, că veneraţia lui Satana este o crudă realitate a lumii în care trăim, de la Căderea Îngerilor

încoace. Sectele care îl divinizează pe Satana au preocupat întotdeauna Biserica. De exemplu, în confesional, oamenii mărturisesc crime atît de macabre, încît cu greu îţi poţi imagina penitenţa care ar reuşi să le şteargă. Şi, din cînd în cînd, bisericile şi cimitirele sînt profanate de adepţii lui Satana, dar poliţia îl roagă pe episcop să ascundă faptele sub mitra lui, ca să evite panica. Acelaşi lucu se întîmplă şi cu asasinii. Uneori se petrec nişte monstruozităţi, în care semnele unor ritualuri satanice dinainte de moarte sînt evidente la bietele victime, dar cum nimeni nu doreşte să deschidă Cutia Pandorei, legătura cu satanismul este ascunsă, în general, presei şi publicului.

— De exemplu, unii dintre cei mai influenţi jurişti pe care-i cunosc cred că Fiul lui Sam a fost satanist şi vinovat, doar în parte, de crimele pentru care l-au închis. Ipoteza este că asasinatele erau dictate de cei din ierarhia satanică şi săvîrşite de adepţi, dar cînd poliţia ajunsese destul de aproape, ei l-au oferit pe domnul Berkowitz ca pe un miel de scrificiu. Un fel de-a scoate castanele din foc cu mîna altuia. Şi apoi, fireşte, mai există şi Charles Manson...

— Şi Maa Kheru? întrebă ea. De asta aţi auzit vreodată?

Părintele Peter încuviinţă.

— Biserica adună de cîţiva ani informaţii despre această sectă dezgustătoare. Am convingerea nu numai că există, dar este o unealtă a Diavolului foarte puternică şi foarte ascunsă în toată lumea. Se pare că atage mai mulţi intelectuali decît oricare alt cult – oameni foarte influenţi în societate. Se zvoneşte că au legături în guvern, industrie etc.

— Nu prea ştiu ce să spun, Părinte. Totul mi se pare atît de absurd.

— Nici nu mă îndoiesc, rosti el zîmbind. Dar ţine minte, Maggie, Satana este un arhanghel izgonit. Trebuie să ne gîndim că nu şi-a pierdut puterea – a pierdut doar graţia şi compania lui Dumnezeu. Să ne aşteptăm ca puterea lui să fie mare, iar supuşii lui cruzi şi bogaţi.

— Cel puţin nu-mi spuneţi că mă lupt cu morile de vînt.

— Deloc, răspunse el, dar dacă îl înfrunţi pe Maa Kheru vei avea nevoie de o lance mai puternică. Dar ceva nu mi-e clar în legătură cu povestea ta, Maggie. Lipseşte un element important. De ce ţin morţiş să aibă tocmai copilul ăsta? Sînt convins că au un milion de alţi copii la îndemînă, fără să rişte să fie descoperiţi. Din cîte am înţeles, sectele Diavolului folosesc chiar femei care produc copii pentru ritualurile lor infernale. Din ce mi-ai povestit, familia Vannier are toţi banii din lume la dispoziţie. De ce-ar risca să te duci la poliţia şi să tulburi apele? Poate aici trebuie să căutăm cheia, să aflăm de ce Cody este atît de deosebită?

O privi, pe Maggie, întrebător.

— Ştii cumva, întîmplător, locul şi ora naşterii nepoatei tale?

Maggie confirmă.

— Hai înapoi la bibliotecă, exclamă el entuziasmat. Să trasăm o hartă astrologică pentru Cody şi poate descoperim ce are nepoata ta atît de deosebit.

— O hartă astrologică? rosti Maggie neîncrezătoare. N-aş fi crezut că Biserica e de acord cu ceva care miroase a ocultism.

Părintele Messenguer zîmbi blînd.

— Ai dreptate. Mă tem că îi incomodez teribil pe superiorii mei, spuse simplu. Dar vezi tu, Maggie, în strădania mea de a descifra secretele uluitoarei creaţii dumnezeieşti, am studiat toate marile religii, în cele mai mici amănunte. De fapt, am deveni lingvist ca să pot să-mi fac cercetările în limbile de origine ale marilor învăţători. În călătoriile mele, am cîştigat multe îndemînări ezoterice, care nu se învaţă la seminar. Am trăit în locuri ciudate, unde spiritul nu cunoaşte constrîngerile paradigmelor noastre. Cîteva din mijloacele pe care le stăpînesc – cum ar fi astrologia – sînt respinse de preoţii Bisericii – cel puţin cei din generaţia actuală. Ei uită, probabil, că marii înţelepţi erau astrologi şi că naşterea Mîntuitorului nostru a fost vestită de o nouă stea. Am fost iniţiat în ştiinţa stelelor de un bătrîn călugăr hindus, pe care îl consider un sfînt. Era foarte înţelept şi de o bunătate fără seamăn, iar cînd am învăţat de la el misterul stelelor, am acceptat că există în

el ceva ştiinţific, şi de-a lungul anilor, observaţiile mele empirice mi-au demonstrat adevărul spuselor lui. Pe scurt, am descoperit că astrologia este o unealtă folositoare şi, nu de puţine ori, l-am binecuvîntat pentru învăţătura lui. Mă aştept ca adevărul ei să fie explicat, spre satisfacţia oamenilor de ştiinţă, în secolul următor.

— De ce crezi asta, părinte?

Maggie părea foarte tulburată.

— Vezi tu, draga mea, mulţi fizicieni consideră acum Universul ca fiind o reţea gigantică de cîmpuri energetice legate între ele. Personal, planetar şi intergalactic. Dacă aşa stau lucrurile, de ce n-am accepta şi influenţa cîmpurilor electromagnetice planetare asupra oamenilor, la fel cum ele influenţează mareele sau viaţa sexuală a moluştelor? Totdeauna am considerat necesar să reamintesc că vrăjitoria unui secol este adesea ştiinţa secolului următor.

Preotul continuă să vorbească, destul de dezlînat, dar cu o claritate şi erudiţie care o stupefiau. Intrară din nou în uriaşa bibliotecă ce adăpostea cărţile interzise de Biserică, pînă la sfîrşitul anilor '60, îndreptîndu-se către o masă de refectoriu, din lemn masiv. Timp de aproape o oră, părintele luă mai multe cărţi de pe rafturi, introduse date într-un calculator, notă din cînd în cînd ceva într-o agendă galbenă – iar Maggie îl privea vrăjită. Vorbea fără să se oprească din lucru, cu un entuziasm aproape adolescentin, iar ea asculta nerăbdătoare, fascinată de iuţeala minţii şi de setea lui de cunoaştere. Nu rezistă tentaţiei să se întrebe ce vîrstă ar putea avea. Probabil aproape de şaizeci de ani. Îi privea mişcările; totul îi inspira forţă şi vigoare.

— O hartă astrologică cuprinde, pur şi simplu, poziţia planetelor exact în momentul naşterii, explică el. Ea surprinde interferenţa energiei individuale cu uriaşele energii cosmice. Vechii Celţi asemănau această relaţie cu o plasă energetică care ne cuprinde pe toţi. Dacă cineva scutură plasa, spuneau ei, vibrăm cu toţii. După părerea astrologilor, poziţia planetelor în momentul naşterii descrie caracterul omului – forţa, slabiciunea, talentele şi toate celelalte. Mai cred că ea dezvăluie bagajul pe care îl aducem cu noi în viaţa asta, din neantul pe care îl numim, de obi-

cei, trecut. Şi în mod sigur arată încercările prin care ne e dat să trecem în timpul unei vieţi.

Se opri o clipă, muşcînd capătul creionului, apoi o părăsi, întorcîndu-se după cîteva minute cu un braţ de cărţi ce păreau vechi şi uzate.

— Scuză-mă un moment, rosti el cu creionul între dinţi. S-ar putea să găsesc ceva aici.

— Să vă ajut cu ceva? se oferi Maggie, simţindu-se ca Alice la petrecerea Reginei Albe. Într-un tîrziu, preotul scrise ceva pe carneţel, într-o limbă necunoscută şi răspunse:

— Dacă nu te superi, ai putea să mai faci nişte ceai. Doamna O'Leary nu se va supăra pentru această mică încălcare a domeniului ei. Ceea ce ne trebuie e scris cu hieroglife, aşa că o să-mi ia ceva timp să tălmăcesc corect, şi ceaiul ajută întotdeauna.

Zîmbi şi în acel moment părea mult mai tînăr decît era cu putinţă să fie.

Cînd Maggie se întoarse de la bucătărie, îl găsi înconjurat de hîrtii şi cărţi, în care subliniase pasaje întregi. Preotul ridică privirea, iar ea încercă să deslușească expresia ciudată, din ochii lui, dar nu reuşi.

Se încruntă, parcă neştiind cum să-i spună ce aflase.

— Ceea ce avem aici s-ar putea să fie puţin cam greu de crezut, Maggie, spuse el. Nu prea se poate explica în termeni occidentali. Mă tem că nepoata ta este ceea ce în locuri îndepărtate, unde viaţa este privită într-o perspectivă mult mai vastă decît a noastră, se numeşte o vizionară.

Părea tulburat.

— Vezi, draga mea, în anumite părţi ale lumii, unde reîncarnarea este o noţiune acceptată, se crede că anumite Suflete Superioare se încarnează la un moment dat ca să ajunte omenirea să se salveze din cataclismele ce-o pîndesc. Cody a ta este, se pare, unul din aceste Suflete Superioare. Şi din cîte văd aici, copilul ăsta nu are *karma* lui în această viaţă, Maggie, cu alte cuvinte nici o datorie de plătit. Se află aici doar ca să ajute omenirea. Se pare că nu trebuie să ţină seama de timp, adică e liberă să rămînă sau să părăsească trupul cînd doreşte. Mă tem că, dacă temerile tale sînt îndreptăţite şi aceşti oameni vor s-o

trimită în Întuneric, ea va muri pentru a se reîncarna din nou, în altă parte, tocmai ca să-și îndeplinească destinul în slujba omenirii.

— Dar de ce să trimită Dumnezeu un asemenea suflet – presupunînd că este așa cum spuneți – doar pentru a fi distrus de slujitorii Diavolului? N-are nici un sens.

Maggie rămase descumpănită de implicațiile spuselor lui și de faptul că acceptase atît de ușor ideea reîncarnării.

— Sufletele nu se distrug niciodată, Maggie, replică preotul calm. Dacă teoria reîncarnării este corectă – iar eu am insistat asupra ei, nemaivorbind de faptul că nenumărați învățați au subscris acestei teorii – fiecare își alege următoarea viață înainte de a se naște. Sau, într-un sens mai științific, fiecare este îndrumat energetic spre locul care îi oferă cele mai potrivite circumstanțe pentru a-și îndeplini destinul – *karma* – dacă vrei.

— Dar spuneai că Cody nu are *karmă*, îi aminti Maggie, fascinată și încurcată.

— Am spus că nu are *datorii* karmice, o corectă el. Dar are o misiune de îndeplinit și am impresia că pe voi două vă leagă o dragoste puternică, legătură pe care o acceptă de bună voie. Totodată, e posibil ca ea să se afle aici și ca să te ajute să-ți descoperi propriile daruri spirituale, nu numai să ajute omenirea.

Maggie se străduia din răsputeri să înțeleagă, iar Părintele Peter continuă, răsfoind cărțile pe care le adunase.

— Harta ei e foarte greu de interpretat, Maggie... Mă tem că va trebui să apelez la surse și mai ezoterice ca să găsesc informațiile care ne interesează.

Apoi, după un moment de gîndire, spuse:

— Poate ar trebui să-mi dai și datele tale, Maggie... E posibil să descifrăm și rolul tău în drama asta.

Destul de contrariată, spre seară, Maggie își luă rămas bun de la el. Nu era de mirare că Biserica avea de furcă cu Peter Messenguer.

A doua zi, dis-de-dimineață, Părintele Peter o sună, foarte agitat. Putea s-o viziteze acasă? Două ore mai tîrziu bătea la ușa ei.

— Cred că știu despre ce e vorba, intră el direct în subiect.

Căra un braț de cărți și două sacoșe, pe care Maria le luă murmurînd în portugheză ceva în legătură cu un preot îmbrăcat în pulover în loc de rasă. Cu un zîmbet dezarmant, Părintele i răspunse în același dialect, iar Maria rămase îndeajuns de surprinsă ca să amîne comentariile pentru mai tîrziu.

Maggie îl conduse în bibliotecă; era camera ei preferată, care mai păstra încă lambriurile lustruite și siluetele de îngeri de ipsos ce sprijineau tavanul.

— Cred că nepoata ta este în mare pericol, Maggie, rosti Părintele Peter cu voce joasă. Mai mare decît ți-ai putea imagina.

Magie se arcui în scaun.

— Ați descoperit ceva în harta ei?

Peter se aplecă înainte, vizibil tulburat de ce avea de spus.

— Sună puțin nebunește, începu el. Și nici măcar nu pot avansa o părere dacă ceea ce-ți spun este adevărat sau pură fantezie... dar simt că trebuie să afli ce am descoperit.

Se opri și respiră adînc.

— Există o legendă foarte veche, Maggie – iar eu nu sînt o autoritate în egiptologie, din păcate – cel puțin nu în dinastia despre care e vorba – dar am unele cunoștințe, pot descifra hieroglifele, deci nu sînt un neavizat.

Ea observă că era zguduit de ceea ce urma. Apoi, cu o voce plină de venerație rosti:

— Cody ar putea fi Mesagera Zeiței Isis.

Maggie simți cum îi fuge pămîntul de sub picioare. Pentru o clipă, ca într-un film, văzu *ceva*. Prea puțin ca să-l poată recunoaște. *Dar vechi*. Iisuse, de mii de ani! Și acel *sunet*. Ca un clinchet de clopoței, abia auzit, dar care o înfioră.

Maggie se strădui să-și redobîndească stăpînirea de sine.

— Ai spus Mesagera Zeiței Isis?

Încercă să readucă experiența clipei de dinainte, dar în zadar. Pentru Dumnezeu, ce înseamnă Mesagera Zeiței Isis?

Părintele Peter îşi puse ochelarii şi privi rîndurile scrise în carneţel fără să pară a avea nevoie de ele.

— Există o legendă foarte veche, Maggie – documentele o consemnează în Egipt, cu aproape cinci mii de ani în urmă – care spune că atunci cînd omenirea e ameninţată de un mare pericol, va apărea un copil cu o frecvenţă de vibraţie capabilă să reînvie Talismanul Zeiţei Isis.

Spunînd asta, ridică mîna ca să stăvilească torentul de întrebări pe care îl presimţea.

— Forma exactă a Talismanului s-a pierdut în uitarea istoriei, dar toate documentele vorbesc despre el cu o deosebită evlavie. Vezi tu, se pare că deţine puteri oculte extraordinare, investite de însăşi Marea Zeiţă Mamă Isis. Talismanul este predestinat, spune legenda, să salveze pămîntul de la distrugere, întărind puterea Binelui şi luptînd împotriva Răului.

Maggie încercă să intervină, dar el o opri cu un gest.

— Dă-mi voie să termin draga mea, şi îşi promit că o să mă străduiesc să-ţi răspund la toate întrebările.

Privind din nou pagina din faţa lui, continuă:

— După spusele lui Hermes Trismegistus – care a fost cea mai mare autoritate în istoria magiei – dacă forţele Diavolului ar dobîndi, vreodată, Talismanul, l-ar folosi ca să regăsească opusul său cosmic, Piatra lui Sekhmet. Această Piatră controlează puterea terorii şi a războiului.

Se opri o clipă.

— Trebuie să înţelegi, Maggie, că aşa cum creştinii au căutat Pocalul Sfînt, alchimiştii au căutat Piatra Filozofală, magicienii de Magie Albă sau Neagră au căutat de-a lungul timpului Talismanul Zeiţei Isis şi Piatra lui Sekhmet.

Maggie părea derutată. El respiră adînc şi urmă:

— Labirintul pe care forţele Universului l-au construit în jurul acestei puteri nemărginite, ca ea să nu încapă în mîini rele, este, din spusele lui Hermes şi ale altora, complicat şi periculos. Pentru a redobîndi Piatra lui Sekhmet, un ocultist de rang înalt trebuie, mai întîi, să intre în posesia Talismanului Zeiţei Isis... şi *numai* Mesagerul ei poate materializa Talismanul. Dacă printr-o şansă demonică, Forţele Întunericului intră în posesia celor două talismane, Sekhmet va distruge pe vecie Talismanul Zeiţei Isis şi

forțele Binelui. Nu e nevoie să-ți explic consecințele pe care le-ar avea acest lucru asupra omenirii.

Părintele Peter privi direct în ochii tulburați ai lui Maggie.

— Dacă nu mă înșel, dragă Maggie, Cody este Mesagerul, iar tu Paznicul trimis s-o apere.

— Părinte, asta e deja prea mult! izbucni ea. Cum e posibil ca o asemenea poveste nebunească să fie adevărată? Nu talismanele guvernează lumea! Nu pietrele controlează Diavolul! *Ființele umane* controlează Binele și Răul, nicidecum niște simple obiecte. E de-a dreptul ridicol!

— Dar nu înțelegi, Maggie, insistă Peter. Ce contează dacă totul e praf în ochi? Dacă acești Vannier sînt membrii unei secte satanice și cred în acestă posibilitate, Cody ar putea fi în cel mai mare pericol...

— Pentru ei nu e mare lucru să-i facă harta astrologică, cum am procedat eu. Și dacă au făcut-o, au văzut ca și mine aceeași conjuncție a planetelor.

Deși Maggie încera să-și păstreze cumpătul, ca să poată răspunde, vocea îi tremura.

— Ce-ar putea să-i facă, Părinte, dacă ei cred în aceste inepții?

— Nu știu sigur... dar presupun că, sau o sacrifică în timpul unui Ritual de Materializare, sau îi iau sufletul prizonier, iar trupul îl jertfesc lui Sekhmet.

— Și cine naiba e Sekhmet? întrebă Maggie tăios.

— Echivalentul feminin al lui Set sau al Satanei, Maggie. Ai putea s-o numești Zeița Infernului – deși e mai mult decît atît. Războiul, foametea, molima, moartea, cataclismele, toate aceste forțe par să îi aparțină.

— Minunat, n-am ce zice! Zeițele Răului... Talisman care guvernează lumea... e de-a dreptul ridicol! Nu pot să cred că port această discuție și, mai ales, sînt al naibii de sigură că *nu* cu un preot!

Părintele Peter îi luă mîinile într-ale sale, pentru a-i risipi tulburarea. Era, fără îndoială, îngrijorat pentru ea.

— Draga mea Maggie, ascultă-mă! Pe moment mi-e clar că nu contează, nici cît negru sub unghie, dacă noi credem sau nu în legenda asta. Important este că am găsit motivul pentru care Eric și Jenna sînt interesați de Cody.

Înţeleg perfect groaza şi îndoiala ta – îmi dau seama că fiecare cuvînt pe care l-am spus pare al unui om nebun – dar tu ştii că nu sînt nebun, Maggie. Şi n-aş fi venit să-ţi spun toate astea, dacă n-aş fi fost convins că e foarte important să le afli. Informaţiile acestea pot să ne ajute să desluşim taina. Ca să-i învingem, trebuie mai întîi să înţelegem ce gîndesc. Vezi legătura, Maggie?

El aşteptă să se calmeze suficient ca să poată confirma şi continuă:

— Ceilalţi te pot ajuta, draga mea, dar dacă ceva din toată nebunia asta e adevărat, tu şi Cody sînteţi doi actori foarte importanţi. Neîncrederea nu trebuie să te facă vulnerabilă.

— Cum o să reuşesc vreodată să înţeleg ce se petrece, Părinte? rosti ea descurajată. Şi cum Dumnezeu să conving autorităţile că e adevărat? Dacă aş povesti asta aparatului birocratic de la Asociaţia pentru Protecţia Copilului, ar veni după mine cu cămaşa de forţă. Şi n-aş zice că aş avea motive să o condamn.

— Legal nu te pot ajuta, Maggie. Dar spiritual, am cunoştinţe solide, care s-au dovedit eficiente, aşa că vreau să mă asculţi cu atenţie. Am cutreierat locuri ciudate şi am văzut lucruri pe care nici nu ţi le imaginezi. Am văzut vraci care operau cancerul cu cuţite murdare din piatră cioplită, vindecîndu-şi pacienţii... Am întîlnit vînători de scalpuri care ghiceau viitorul în craniile victimelor lor. Am văzut aborigeni murind la un semn al vraciului lor. În timpul şedinţelor de exorcizare, am comunicat cu demonii care vorbeau fluent limbi străvechi, pe care persoana posedată de ei nu le auzise niciodată. Te rog să iei lucrurile în serios, Maggie! În Univers acţionează o sumedenie de forţe, pe care ştiinţa nu le cunoaşte.

Se opri o clipă, iar figura lui trăda o puternică încordare. Maggie îşi dădu seama cît de mare era efortul pe care-l făcea preotul pentru ea.

— Te ascult, Părinte, zise ea încet.

Respiră adînc şi urmă.

— Lucruri sfinte ai, Maggie? Mătănii, crucifix, apă sfinţită?

Ea încuviinţă.

— Păstrez încă mătăniile de la confirmare şi crucifixul de la înmormîntarea soţului meu. Apă sfinţită, nu.

El scoase două sticle din sacoşa cu care venise.

— În timpul şedinţelor de exorcizare, am observat că apa sfinţită sau Sfîntul Mir nu prea priesc demonilor. Ţine-le cu tine, Maggie. Încearcă să-i dai una şi lui Cody. Am adus şi medalionul ăsta sfinţit, făcător de minuni, pe care, dacă poţi, pune-i-l la gît – pe el e zugrăvită Maria, zdrobind capul năpîrcii. E sfinţit cu ani în urmă, la Roma, de Papa Ioan al XXIII-lea, alesul lui Dumnezeu.

Se opri, încercînd să-şi dea seama dacă uitase ceva.

— Înţelege-mă, Maggie, n-am practicat niciodată ritualuri magice, rosti el. Doar le-am studiat, ceea ce e cu totul altceva. Totuşi, respect puterea ritualului şi nici nu mi-a trecut prin cap să-i subestimez potenţialul. Aşa că ţi-am adus şi cîteva rugăciuni de ocrotire.

Îi întinse o carte de rugăciuni, apoi scoase din sacoşă un mănunchi de ierburi, cu miros amărui, care semănau cu fînul.

— N-am idee la ce ţi-ar putea folosi, dar ţi-am adus-o. Este iarba asafoctida din America de Sud, Maggie – un prieten, vindecător apaş, mi-a spus că îndepărtează diavolul. Cred că nu mă înşel în privinţa copilului. Dacă este Mesagerul Zeiţei Isis, atunci forţele Întunericului nu se vor da în lături de la nimic ca să pună mîna pe ea şi s-o folosească.

Maggie făcu ochii mari.

— Credeţi, cu adevărat, Părinte că asta e realitatea? Tot ce ştiam eu despre univers n-are nici o legătură cu talismanele care guvernează Binele şi Răul sau cu copii cu puteri divine. Ca să fiu sinceră, sînt descumpănită că dumneavoastră credeţi în asemenea lucruri.

Părintele Peter rămase o clipă tăcut, reflectînd, apoi spuse:

— În tinereţe, Maggie, eram convins că ştiu totul despre acest „Univers raţional". Acum ştiu un singur lucru... că Dumnezeu lucrează în taină, iar lucrarea lui e mai presus de înţelegerea noastră. Că cei aleşi de El, la fel ca şi căile Lui nu sînt cele la care ne aşteptăm. Şi că tot

ceea ce știu, sau cred că știu, nu înseamnă nimic în comparație cu ce mai e de învățat.

— Important nu este dacă într-adevăr Cody e Mesagerul lui Isis sau dacă Mesagerul are puteri miraculoase... ci că niște oameni diabolici și corupți pot crede în aceste puteri, de aceea ea se află într-un mare pericol. Și, probabil, și tu.

— Pentru că o iubesc?

— Pentru că ești Paznicul ei – și indiferent cum privești lucrurile, în sens metafizic sau din punctul de vedere al bunicii, ei sînt conștienți că vei lupta pentru ea, oricît te-ar costa.

Maggie îl conduse pe Părintele Peter spre ieșire și rămase sprijinită de ușă, încercînd să-și recapete echilibrul. Se simțea ca și cînd s-ar fi prăbușit de pe marginea pămîntului.

Maggie ajunse într-un suflet la magazinul lui Ellie și bătu cu putere, în ciuda plăcuței „ÎNCHIS" care atîrna pe ușă. Interiorul era luminat și, auzind zgomot de pași îndreptîndu-se spre ea, răsuflă ușurată.

Ellie purta un veșmînt lung, un fel de robă, foarte puțin fard, dar era senină și frumoasă.

— Trebuie să-ți vorbesc, spuse Maggie pe nerăsuflate, arătîndu-i harta astrologică pe care i-o dăduse Părintele Peter.

— De unde o ai? întrebă Ellie, făcînd un pas înapoi ca s-o lase să intre.

— De la Părinele Peter. Știi s-o descifrezi?

Ellie surîse enigmatic, întinzînd mîna s-o ia.

— Catolică?

— Mi-a spus cea mai nebunească versiune, Ellie. Nici acum nu mi-am revenit. Ceva în legătură cu o străveche legendă egipteană.

Dar Ellie nu o asculta. Privea harta astrologică cu ochii dilatați și gura întredeschisă.

— Iisuse Hristoase, Maggie! îngăimă ea. Ea e Mesagerul!

Străbătută de un fior, Ellie simți sîngele pulsînd în tîmple. *O viață. Mii de vieți în așteptarea acestei clipe.*

Visul tuturor credincioşilor de la începutul veacurilor... Să fie chemaţi de Zeitate. Pentru ce anume? Să lupte? Să se sacrifice? Să aducă mărturie? Auzea inima bătîndu-i în piept, dar se străduia să-şi păstreze cumpătul. Nu ştiai niciodată cum va fi chemarea. Cum nu ştiai nici dacă erai, cu adevărat, pregătit. Provocarea Nemuririi era cea mai mare onoare. Provocarea mortală.

— O, Mags, şuieră ea închizînd uşa de la intrare. Trebuie să judecăm foarte bine lucrurile... S-ar putea să fiţi amîndouă într-un mare pericol.

Maggie o privea împietrită. Dacă şi ea ştia de asta...

— Nu-mi vine să cred că ştii şi tu de chestia asta cu Isis, exclamă ea agitată. Există cumva vreun ziar la care eu nu m-am abonat şi ceilalţi au făcut-o? Cum de-am trăit patruzeci şi doi de ani, gîndindu-mă că lumea e un loc raţional, cînd de fapt nu e?

Ellie se aşeză, îndemnînd-o pe Maggie să facă la fel.

— Ascultă, Mags, începu ea sfătos, se pare că ai nimerit în ceva foarte mare şi foare important. Toată viaţa am ştiut despre legenda Mesagerului Zeiţei Isis. Am auzit-o în aproape şaisprezece versiuni, dar ideea de bază e aceeaşi. Cine are Mesagerul are şi talismanele, şi cine deţine talismanele stăpîneşte lumea.

Maggie ţinea mîna la gură, muşcîndu-şi degetele să nu ţipe.

— Şi tu crezi? şopti ea.

— La fel cum cred în Pocalul Sfînt sau în Piatra Filozofală, Maggie. Toate legendele care datează de milenii au un sîmbure de adevăr, chiar dacă e ascuns în metaforă. Unde e adevărul... cine poate şti? Dar dacă ea e Mesagerul şi tu eşti Paznicul, sînteţi în mare primejdie, fiindcă, adevărat sau nu, există o grămadă de oameni care vor dori să controleze această putere.

— Ce-ar trebuit să fac, Ellie? întrebă Maggie simplu. Şi ce trebuie să ştiu?

Ellie o privea pe noua ei prietenă, căutînd răspunsul. Într-un tîrziu, vorbi:

— Vreau să elimini, pentru puţin timp, cea ce numeşti tu gîndire raţională şi să mă asculţi cu *intuiţia*... cu *percepţia ta interioară*. Nimic din ce-o să-ţi spun nu poate

fi acceptat de preoţi sau de umanitate, cel puţin pe acest continent. Dar pentru cei care practică ritualuri magice, sau ceva asemănător, ce-ţi voi spune este o înţelepciune acceptată. Deci, te implor, fii atentă.

Seriozitatea şi bunătatea din vocea femeii o impresionară pe Maggie.

— Iartă-mi neîncrederea, Ellie, rosti ea. Dacă un simplu abuz mi se pare îngrozitor... îţi dai seama cum mi se pare asta?

Expresia lui Elie deveni gravă.

— Din harta ta, Maggie, se vede clar pentru oricine crede în înţelepciunea stelelor că în multe din vieţile tale anterioare ai practicat ritualuri magice, la nivel înalt.

Întinzîndu-i diagrama astrologică, îi indică mai multe puncte:

— Neptun în conjuncţie cu Saturn înseamnă nu numai că ai practicat Magie Superioară, fiind o vizionară pe drumul Cunoaşterii, ci că ai un potenţial uriaş să devii Adept *în această viaţă*.

— Scuză-mă, Ellie, dar sînt tot atît de aproape de a deveni Adept, cum sînt de a deveni Papa Margaret Întîi.

Ellie zîmbi ca în prezenţa unui copil foarte isteţ, dar recalcitrant.

— Hai să cercetăm chestia asta, spuse calmă. Eşti un bun mediu, nu-i aşa? Poate tu îi spui altfel... intuiţie? premoniţie? Poate ştii nişte lucruri înaintea celorlalţi? Sau ai avut viziuni? Gîndeşte-te, Maggie! Ajută-mă. Să ştii că n-o fac ca să mă aflu în treabă. Te învîrţi foarte aproape de Marile Taine, şi cu ele nu te poţi juca.

— Uneori se pare că *ştiu* lucruri pe care alţii nu le ştiu, Ellie... rosti Maggie şovăind, răsar undeva înlăuntrul meu... de parcă aş fi legată la o sursă pe care alţii nu o cunosc. Credeam că se întîmplă pentru că sînt irlandeză. Ştii, ca viziunile pe care, noi celţii, le avem cînd ne rugăm sau faptul că m-am îndrăgostit de comerţul cu antichităţi pentru că înţeleg antichităţile într-un fel organic, nu intelectual. Directoarea magazinlui meu, Amanda, mă tachinează mereu... Spune că niciodată nu e nevoie să mă uit de unde provine piesa, e suficient s-o ţin în mînă o vreme. La aşa ceva te referi?

Ellie confirma din cap, energic.

— Exact la asta, Mags. Şi Cody? Simţi pentru ea *chiar* un devotament de bunică? Sau ceva mai mult? Există şi ceva mai puţin obişnuit? Menajera aia a ta, ce zice? Din cîte mi-ai povestit, provine dintr-un cult destul de apropiat de natură ca să menţină încă legăturile cu Universul, pe care alte religii mai evoluate le-au pierdut.

Maggie se încruntă, uimită.

— Maria crede că eu şi Cody sîntem legate prin ceva neobişnuit. Crede că fetiţa are, într-un fel, ceva magic. Eu cred că e vorba de superstiţii înapoiate.

Păru încurcată şi adăugă.

— Dar există *ceva*, Ellie, între mine şi Cody. Nu ştiu cum să-ţi explic... Poate toate bunicile şi nepoţii trec prin asta, dar am impresia că ne citim gîndurile, ca şi cînd am intra una în pielea celeilalte. Şi însuşirile lui Cody sînt, într-adevăr, neobişnuite. Felul cum vorbeşte, uşurinţa cu care înţelege concepte ce depăşesc vîrsta ei. O, nu ştiu, Ellie, poate e doar mîndria de bunică.

— Ştii ceva, Mags, zise Ellie autoritar. N-ai timp de pierdut cu falsă modestie, sau cu alte fleacuri de felul ăsta. Dacă eşti, într-adevăr, Paznicul ei, pe un cîmp *karmic* de bătălie, pe care nu-l înţelegem deocamdată, trebuie să-ţi *aminteşti* lucruri pe care nu le-ai ştiut niciodată în viaţa asta. Nu e momentul să-ţi pierzi vremea cu scepticisme... şi, fii sigură, nici cu polemici. Cred că va fi o încleştare pe viaţă şi pe moarte. Pentru numele lui Dumnezeu, Maggie, nu e un exerciţiu de la Şcoala de Duminică. Lupţi împotriva nenorocitului de Prinţ al Întunericului.

Maggie o privea uimită. Înţelesese.

— Spune-mi ce-am de făcut, rosti simplu. Ce trebuie să învăţ.

Capitolul 18

— Eşti sigur că ştii ce faci, locotenente? întrebă detectivul Gino Garibaldi, întizîndu-i lui Devlin o ceaşcă cu cafea fierbinte de la Magazinul grecesc de pe strada Hudson Street.

Deşi de statură mijlocie, era un bărbat atît de voinic, încît l-ai fi crezut halterofil într-un bîlci al anului 1912. Şuviţe negre de păr încadrau o faţă pe care femeile o socoteau atrăgătoare şi senzuală.

Devlin îi aruncă o privire plictisită, dar amintindu-şi de cît timp erau prieteni, rosti calm.

— Sînt sigur.

— Adică vrei să spui că avem aici un caz şi nu unul uşor, este?

Devlin se strîmbă, fără să vrea. Garibaldi ştia, ca toţi ceilalţi, că poţi să te arzi atunci cînd sentimentele sau anatomia îţi întunecă judecata.

— Sînt convins.

— Bine. Bine. Trebuia să întreb. Deci ai nevoie de ajutorul meu? Vreau să spun, în privinţa cazului.

Devlin rîse din toată inima, sorbind din cafeaua fierbinte, dar faţa i se crispă.

— Chestia asta parc-ar fi acid de baterie.

— Îhî. Acum îmi dau seama de ce sînt atîtea cafenele greceşti în New York. În Grecia, nimeni n-ar pune gura pe porcăria asta.

— Ai putea să-mi dai nişte ponturi, Gino, dacă ai timp.

Garibaldi avea fler şi puţine lucruri îi rămăseseră necunoscute în legătură cu lumea interlopă a oraşului.

— Timp? Berechet, locotenente. Care poliţist din New York n-are timp?

Întinse mîna după dosarul lui Devlin.

— Chestia e neoficială, nu? întrebă el coborînd vocea.

— Deocamdată. Dar sper că nu pentru totdeauna.

Garibaldi aruncă o privire grăbită prin hîrtii.

— Ce-ai zice să dăm o raită pe la localul lui Clancy, după slujbă, şi să mă pui la curent?

— Vorbeşti de parcă ar exista „după slujbă" în meseria noastră, replică Devlin sarcastic. După program, înainte de program, în timpul programului. Ca detectiv n-aveai parte de aşa ceva.

Garibaldi asculta. Cînd asculta pe cineva, exista în el o concentrare pe care Devlin i-o admirase întotdeauna. Parcă îi şi auzeai creierul lucrînd, descifrînd, deschizînd fişierele minţii. Gino era, de fel, un mucalit, renumit pentru farsele lui. Dar nu atunci cînd asculta.

— Nenorocitul, izbucni el cînd Devlin termină de povestit. Te-ar putea surprinde, dar există femei în New York care se oferă de bună voie, nu trebuie să apelezi la Forţele Diavolului ca să le duci acolo. Aşa că, locotenente, nu e simplu de loc.

Devlin scutură din cap.

— Nu e simplu şi s-ar putea să dăm peste o treabă murdară, Gino, aşa că te înţeleg dacă nu vrei să te amesteci.

— Cine-a zis că nu vreau! La dracu', am toate motivele. Ce vrei să fac?

— Deocamdată am două piste. Jenna şi apelul telefonic. Dacă-mi faci rost de înregistrarea convorbirilor din noaptea cînd Maggie a primit apelul anonim, poate reuşim să aflăm ceva.

— Ce avem în legătură cu tipa? Vreo poză?

Devlin îi întinse fotografia unei adolescente înalte, blonde, îmbrăcată în blugi.

— Din cîte mi-a spus Maggie, arată ca picată din revistă. Păr lung, coafură perfectă, toalete croite la Paris, foarte cochetă şi bine educată în stil Greenwich.

— Mda, întotdeauna am fost de părere că sataniştii stau bine cu educaţia.

— Ştii la fel de bine ca şi mine că toxicomanii lasă urme. Sînt neglijenţi, fură, ajung în închisoare. Sînt sigur că a fost la zdup în perioada cînd vagabonda pe străzi. Maggie spunea că s-a prostituat o vreme. Probabil că are şi

amprentele pe undeva. Poate vom reuşi să-i găsim şi cîţiva prieteni vechi.

— Da, da, da. Nu mă mai dădăci. O să verific pe stradă.

Sorbi îndelung din paharul cu bere, apoi adăugă:

— Cred că nu-i nevoie să te mai întreb dacă ai verificat-o pe această Maggie. Vecini, prieteni, cazier şi aşa mai departe. Nu-i exclus să fie o escroacă cu faţă de călugăriţă.

— Am verificat. N-are cazier. N-are amenzi pentru depăşire de viteză. E o doamnă foarte cumsecade, care a intrat într-o încurcătură teribilă, din care nimeni nu se oferă s-o scoată, iar eu, fiind puţin într-o ureche, am acceptat s-o ajut pe cît posibil. De altfel, o să-ţi placă şi ţie.

— Trebuie să fie o bucăţică bună, dacă ţi s-au aprins călcîiele, locotenente... N-am vrut să insinuez că-ai gîndi cu ce ascunzi în pantaloni. Sper numai ca treaba să nu ne iasă de sub control şi să nu o mai putem ascunde. Din cîte mi-ai povestit, ea joacă împotriva multor barosani. Iar cucoanele cumsecade nu prea ştiu cum s-o facă.

Devlin îl privi în ochi.

— Tocmai de-asta ne are pe noi, conchise.

Capitolul 19

Puteai spune despre Nicholas Sayles că era un bărbat frumos, dacă nu ţineai cont de sufletul lui. Nasul arogant şi fruntea aristocratică, buzele senzuale şi ochii adînci întunecaţi nu erau prea obişnuiţi, chiar şi pentru o vedetă a massmedia. Maxilarele puternice de căpetenie maghiară şi sprîncenele negre dădeau un plus de virilitate figurii. Părul brunet îi flutura pe umeri, ca un bobîrnac la adresa conformismului. Strîns într-o coadă de cal adăuga o tentă animalică acestui bărbat; lăsat pe spate, îi dădea aerul unei feline, ceva între leu şi panteră. Nicky Sayles părea a fi o fiinţă mai mult decît umană... dar şi mai puţin. Era unul din motivele succesului său la televiziune.

Celălalt îl constituia inteligenţa. În spatele unui exterior sofisticat, urban se ascundea un creier de primă mărime. Şi total lipsit de conştiinţă, fapt pe care învăţase să-l camufleze în prezenţa celor încătuşaţi încă de iluzia moralei şi a eticii. Reuşita lui se baza pe inteligenţă, farmec şi lipsă de scrupule şi pe ritualuri magice, deşi numai o mînă de oameni cunoşteau această ultimă armă din arsenalul lui.

Nicky se instală confortabil pe canapeaua tapisată cu piele din biroul reşedinţei Vannier. Eric era singurul lui prieten faţă de care se simţea, cu adevărat, el însuşi.

— Cum se înţelege copilul cu Ghania? întrebă el, încruntîndu-se. Să fii în grija unei vrăjitoare bătrîne e o soartă pe care n-aş dori-o nici măcar producătorului meu.

Eric se încruntă. Cîteodată sarcasmul lui Nicky îl enerva.

— Ştii foarte bine că Ghania e specialistă în „treziri“, Nicky. O chinuie, o încîntă, o obişnuieşte cu teroarea, dar fără să-i strice spiritul. Pînă una-alta. Ea e cea care o răsplăteşte, dar şi coşmarurile din nopţile de pedeapsă.

— Asta aduce cu „Sesame Street“, rosti Nicky rîzînd. Dar aici nu e vorba de o simplă spălare de creier, Eric. Nu trebuie să trezească prea devreme puterile copilului, fiindcă n-o să le mai putem controla.

— Într-adevăr. Reuşeşte să menţină un echilibru foarte delicat... îi întinde momeala, apoi o ia. Îi întinde momeala, apoi strînge şurubul. Dar Ghania e cea mai bună... nu există altcineva pe lumea asta în care să am aceeaşi încredere. La timpul potrivit, copilul va fi pregătit.

Sayles încuviinţă, fără convingere, şi îşi întinse picioarele lungi pe podea.

— Aş fi vrut să fiu la fel de optimist ca tine, în privinţa acestui rahat de ritual. Dar eu tot mai cred că ar fi fost mai simplu dacă omoram copilul. Forţa virgină a fetiţei ar fi fost o rezervă excelentă. Putem folosi agonia ca să fim siguri că reuşim Materializarea.

— Ca şi cum ai omorî găina care face ouă de aur, replică Eric.

— Chiar crezi că trebuie s-o lăsăm să trăiască după ce punem mîna pe Talisman? Să nu fie vreo nenorocită de capcană – Zeiţa a avut întotdeauna un ciudat simţ al umorului. Asta ar fi culmea, Eric... Materializăm talismanele, omorîm copilul şi ne trezim că avem nevoie de ea ca să mergem mai departe.

Rîse amar de această posibilă ironie.

— Nu cred că ne ajută cu ceva dacă ucidem copilul, rosti Eric netulburat de posibilitatea crimei. Presupun că Sekhmet va dori trupul pentru ea, ce zici? E greu să fii chintesenţa voluptăţii, fără să ai grijă de poftele tale. Chiar şi zeii au nevoile lor.

Sayles ridică sprîncenele.

— Aşa că surghiunim Ka-ul lui Cody şi îi dăm trupul pe mîna Gestapoului demonilor, pînă cînd Sekhmet va fi suficient de pofticioasă ca să-l vrea?

Continuă, mustăcind:

— Ce dracu', doar e vorba de veşnicie, nu?

— Cody nu e decît un pion în jocul zeilor, Nicky. Karma ei o face vulnerabilă.

— Da, însă îi dă şi putere. Nu uita că atunci se va „trezi". Trebuie să ştim exact ce puteri va avea, înainte de-a sparge zăgazurile. Isis e un duşman necruţător.

— La fel şi Sekhmet. Adu-ţi aminte că Isis a pus la cale întrecerea. Aşa că nu poate interveni pentru pionul ei, fără să-şi strige propriul joc.

Sayles plescăi din buze, cu admirație.

— Știi ceva, Eric, ești grozav! De cînd ai devenit așa înțelept în problema asta? Din cîte îmi amintesc, noi am aruncat doar o privire peste Materializare, și era o chestiune plină de lucruri încurcate și ambigue, un rahat pe care nu l-a mai făcut nimeni de vreo două mii de ani – cel puțin nimeni nu l-a făcut cum trebuie.

Eric păru plictisit.

— Magia este o știință, Nicky. Nici mai mult, nici mai puțin. Guvernată de reguli naturale și supranaturale; dacă le manevrăm cum trebuie, aceste legi vor face ca Universul să se supună scopurilor noastre. Nu face pe misticul cu mine, purtîndu-te ca și cum am putea da greș din cauza neprevăzutului. Vom *controla* Destinul și îl vom supune voinței noastre. Adu-ți aminte preceptul lui Crowley: „Fă tot ce poți pentru Triumful Legii".

— Crowley e un cur, Eric. A sfîrșit ca un bătrîn neputincios, povestind verzi și uscate despre puterea pe care a *avut-o* pe vremuri. Legile *există*, nu te contrazic – da, la dracu', nu le cunoaștem pe toate. Ai dreptate, putem supune natura, dar numai cînd avem la îndemînă formulele exacte. Dar cu o mare parte a magiei noi încă nu știm cum trebuie să procedăm. Și, în acest caz de invocație, dă-mi voie să-ți reamintesc, n-avem de-a face numai cu demoni – nenorocitele astea sînt *zeități*.

Eric se ridică de la birou și, privindu-și prietenul în ochi, rosti tăios.

— Consiliul celor Treisprezece cuprinde cei mai puternici magicieni ai planetei. Ei reprezintă toate disciplinele importante ale Forțelor Întunericului. Dă-mi voie să-ți reamintesc, Nicky, că și noi sîntem niște *zeități*. Am traversat Abisul... Putem s-o tragem oricui vrem.

Sayles ridică mîinile într-un gest care spunea: *destul*.

— O mică divergență de păreri, puștiule, replică el. Nu sînt prăpăstios... Pur și simplu nu vreau să devenim imprudenți de atîta înțelepciune. Sîntem la un pas de fericire... și n-am chef ca cineva să se pișe contra vîntului.

Nicky se ridică, întinzîndu-și trupul deșirat; era mai puternic și mai agil decît părea pe canapea.

— Adevărată problemă la care ar trebui să ne gîndim

este care din oamenii noştri ne-ar putea trăda. Care dintre stimaţii noştri colegi ar fi tentaţi să pună mîna pe talismane, după Materializare?

— Aproape toţi cei importanţi, aş zice. Ghania întocmeşte deja lista neagră. E destul de relativă, fireşte - oricine e destul de abil pentru a încerca e şi destul de abil ca să-şi ascundă intenţiile. Oricum, ea îi urmăreşte pe plan astral, iar la nevoie îi va ucide.

— Ce-ar fi să administrăm tuturor, înainte de ceremonie, cîte puţin din acele otrăvuri chinezeşti lente, pe care le tot învîrte Ghania. După aia, noi hotărîm cine primeşte antidotul.

Eric Vannier izbucni în rîs.

— Ţi-am spus eu că sîntem zei, Nicky... viaţă, moarte, destinul planetei, toate în mîinile noastre. Zău că e mult mai bine decît să fii republican!

Capitolul 20

Cele două tinere preotese se aflau față în față, despărțite de pardoseala uriașă a templului. Lumina efemeră a soarelui pătrundea prin geamurile de cristal, scăldînd dalele de piatră într-un dans de raze colorate, sclipitor ca apa unei piscine.

Era un vis, dar Maggie știa, într-un cotlon al minții, că preoteasa brunetă era ea însăși, într-un timp imemorial, iar cea frumoasă, Cody, îndreptîndu-se spre ea, cu brațele larg deschise, implorînd-o:

— *Nu-ți amintești de mine, Mim? striga fata. Nu-ți amintești de mine? Maggie din vis se apropie, încercînd s-o ia de mînă.*

Deodată, pămîntul se căscă între ele, iar din adîncurile pline de pucioasă țîșni o creatură demonică. Capul monstruos scotea un sunet straniu, nepămîntean – și picături de lavă vîscoasă i se prelingeau printre buzele scîrboase. În acel trup era ceva cît de cît uman, deși copitele îi erau crestate și pulpele bovine. Un strat de păr și pene îl acoperea pînă la degetele ca niște gheare. De corp îi atîrnau sîni de femeie și avea o erecție uriașă.

Monstrul o apucase pe Cody/preotesa cu ghearele însîngerate, tîrînd-o în crăpătura ce cobora în adîncuri Maggie/preoteasa văzu o scară abruptă, ce ducea în inima Abisului. Undeva, foarte jos, izbucneau flăcări, pucioasă și răsuflări de fum, scuipate parcă de un uriaș din adînc.

Maggie știa că privește în inima Infernului.

Foarte departe, la capătul prăpăstiei, Jenna – în transă – cobora scările.

Cody/din vis, se zbătea în brațele monstrului, simțindu-i răsuflarea scîrboasă și ghearele murdare mîngîindu-i carnea nevinovată. Maggie/din vis încerca din greu să ajungă la ea, dar picioarele i se scufundau în nisipuri mișcătoare, care-i aspirau fiecare pas. Demoni furioși se

ridicau din adîncuri s-o oprească – împroşcînd flăcări care s-o împingă înapoi...

Cody!

Maggi se trezi, ridicată în capul oaselor. Dar visul o obseda, umplîndu-i sufletul cu negre presimţiri. Cody era în pericol de moarte. Jenna pornise pe drumul damnării.

Toată viaţa avusese visuri ce se adeveriseră. Uneori alegorice, dar suficient de clare ca să le deosebească pe cele vizionare de cele obişnuite.

Pielea udă de sudoare i se încrîncenă. Trebui să-şi încordeze fălcile ca să nu-i clănţăne dinţii. Era adevărat. Era iminent.

Trebuia s-o scoată pe Cody din casa aia.

Astăzi.

Maggie sorbi, pe nerăsuflate, o ceaşcă de cafea şi porni la drum. Ceasul nu arăta încă opt dimineaţa cînd ajunse la reşedinţa Vannier şi ceru să-şi vadă fiica. Jenna era încă în capot. Cînd îşi salută mama, avea pleoapele întredeschise, iar vocea părea a fi pe turaţie greşită.

Lui Maggie i se strînse inima; nu mai exista nici o îndoială că fata se droga din nou.

— Ce cauţi aici, mamă? mormăi Jenna. Nu te aşteptam astăzi.

Încă sub influenţa coşmarului, Maggie se apropia de Jenna şi îi puse mîna pe umăr. Ar fi îmbrăţişat-o, dar ştia că fiica ei nu i-ar fi permis.

— Jenna, scumpo, trebuie să mă asculţi, spuse ea repede. Tu ştii cum e cu visele mele... care se adeveresc. Am avut unul azi noapte, care m-a prevenit că tu şi Cody sînteţi în mare pericol. De asta am venit. Trebuie să veniţi cu mine, Jenna! Chiar acum. Astăzi. O să te duc la cel mai bun sanatoriu de dezintoxicare – o să fac tot ce pot, să te ajut. O să luptăm împreună, iubito. Te rog, lasă-mă să te ajut, pînă nu e prea tîrziu!

Jenna părea să se concentreze anevoie. Se smulse din braţele mamei sale, împingînd-o cu violenţă.

— Eşti ridicolă! Tot timpul ai impresia că e vorba de droguri! Nu mă droghez. Nu vezi ce viaţă perfectă duc

aici? Sînt bogată... măritată cu un bărbat extraordinar... fiica mea are cea mai bună îngrijire.

Vocea îi era stridentă, iar fața era desfigurată de furie.

— Pur și simplu ți-e necaz că mă vezi fericită, asta e. Nu-ți vine să crezi că am reușit, este?

Maggie se holbă la ea, șocată și îngrozită.

— Cum îți închipui așa ceva, Jenna? întrebă lovită de tăișul furiei ei. Știi doar cît de mult te iubesc!

Cum s-o convingă de pericolul care le înconjura? Le sugruma, gata să le înghită...

— Știu că te droghezi, Jenna. Se vede pe fața ta – pupilele sînt dilatate ca niște farfurii și abia vorbești. Dar nu-mi pasă! Nu te judec – încerc să te ajut! Nu pricepi că drogurile te împiedică să vezi ce se întîmplă în jurul tău? Cody e în mare primejdie, Jenna. *Chiar în clipa asta.* O simt cu fiecare părticică a ființei mele. E în pericol de moarte... și tu la fel.

Jenna se îndreptă, înfășurîndu-și strîns halatul cu un gest nervos.

— E de-a dreptul ridicol! Cody e foarte *bine*, mamă. Ghania a crescut generații de copii în familia Vannier și uite ce bine au ajuns.

— Atunci lasă-mă s-o văd, ceru Maggie.

Nu vorbește Jenna, ci drogurile, își zise. Poate că Jenna pe care o iubise nu mai trăia de mult în trupul ăsta. Se rugă lui Dumnezeu să salveze copilul pînă nu era prea tîrziu.

Maggie o văzu pe Jenna cum își calculează următoarea mișcare.

— Bine, mamă, rosti într-un tîrziu, dacă îmi promiți că pleci *imediat după aia.*

Maggie inspiră adînc și acceptă. Jenna alesese, deși îi era greu să recunoască..., alesese, iar Maggie trebuia să se împace cu gîndul. Dar asta nu însemna că o va lăsa pe Cody să se scufunde o dată cu ea.

Cody stătea nemișcată la masa din camera copiilor, ca o siluetă cioplită în piatră, perfect educată și manierată. Micul dejun rămăsese neatins în fața ei. Părea aproape catatonică, de parcă s-ar fi zăvorît în sine, datorită

amenințărilor exterioare. Cînd Maggie intră în cameră, Cody ridică privirea și lacrimi mari începură să se rostogolească pe obraji, dar nu se clinti de la locul ei.

Bunica înaintă încet și o ridică în brațe. Copilul își sprijini capul letargic pe umărul ei, șoptind foarte încet. „Cody o iubește pe Mim“, repetînd cuvintele la nesfîrșit – ca pe o litanie lipsită de viață.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce i-ați făcut copilului? întrebă Maggie tăios, tremurînd. E aici doar de șase săptămîni, Jenna, și uită-te în ce hal e. Are ochi sticloși, în letargie. Ca o păpușă catatonică... *ce i-ați făcut*?

— Cody e copilul meu, mamă, și acum eu sînt răspunzătoare de viața ei, chiar dacă îți convine sau nu.

— Atunci *asumă-ți* răspunderea, pentru Dumnezeu! Du-o la doctor, Jenna. Se întîmplă ceva oribil cu ea!

— N-are nevoie de doctor. Ghania o poate îngriji foarte bine.

— Dacă o îngrijește atît de bine, de ce e în halul ăsta?

— Vreau să pleci, mamă, rosti Jenna, întinzîndu-se s-o ia pe Cody. Vreau să *pleci, chiar acum*!

Jenna încercă să desprindă copilul din brațele ei, dar de data asta Maggie era pregătită să acționeze.

Strîngînd-o pe Cody la piept, trecu pe lîngă fiica ei și coborî sările în fugă. În urma ei răsuna ecoul vocii Jennei, strigînd-o pe Ghania. Ajunsă la capătul scărilor se izbi de ușa închisă. La dracu! Porcăria asta de ușă cîntărește sute de kilograme! Reuși s-o deschidă și se năpusti spre mașină.

Cody o strîngea atît de tare, încît se temea că nu va izbuti să se așeze le volan.

Maggie blocă portierele și răsuci cheia în contact. Mîinile îi tremurau. Demară în trombă exact cînd Ghania, Jenna și doi servitori cu alură de gorile ajungeau pe alee, alergînd zadarnic în urma ei și strigînd cuvinte pe care nu le putea auzi.

Cu siguranță aveau să vină după ea. Maggie se strădui să rămînă calmă, cu toate că inima îi bătea nebunește, iar nervii îi erau încordați la maximum, ca nișe corzi de oțel. Va duce copilul la Amanda – Jennei nu i-ar trece prin cap să-l caute acolo. Apoi va căuta cel mai pun psiholog din

New York ca s-o consulte. Amanda cunoştea pe toată lumea... Amanda ştia precis pe cineva care-i putea ajuta.

Cody zăcea chircită pe scaunul din dreapta, în poziţie fetală cu degetul mare în gură. Niciodată nu-şi supsese degetul! Îşi ţinea picioarele strînse, ca şi cum ar fi vrut să se apere şi era perfect imobilă.

— De-acum va fi bine, iubito, o linişti Maggie, privind în oglinda retrovizoare. Totul va fi bine.

Chiar şi cînd rostea aceste cuvinte, ştia că nu va fi aşa.

Pediatrul care o îngrijea pe Cody era plecat din oraş. *Rahat!* Maggie încercă să-i explice situaţia medicului care-l înlocuia, dar el refuză să se implice într-o acţiune litigioasă. Amanda o sună anunţînd-o că va fixa o întîlnire cu doctorul Engle, a două zi dimineaţă.

Soneria de la intrare se auzea insistent. Maggie ştiu din prima clipă, că era Eric. Mulţumi lui Dumnezeu că Cody era în siguranţă, în afara casei.

Îi deschise Maria Aparecida, iar Eric încercă să treacă pe lîngă ea, de parcă n-ar fi existat, dar femeia voinică îi tăie calea, iar Maggie, din capătul scărilor, observa în mîna ei o tigaie uriaşă. Întreaga înfăţişare a Mariei deborda de un eroism demn de admiraţie.

— Unde e copilul? şuieră Eric.

— Nu-i aici, rosti Maria fără să se clintească.

— Dă-te la o parte, ţopîrlanco, zbieră el. Sau trec prin tine.

— Încearcă numai, Senhor, răspunse Maria cu vocea gravă, şi o să scuip pe mormîntul tău!

— E-n regulă Maria, rosti Maggie iute, coborînd scările în grabă. Vorbesc eu cu el.

— Cum doriţi, dona Maggie, murmură Maria, dar se retrase doar cîţiva paşi, ţinînd tigaia la vedere.

— Unde e? şuieră el fără urmă de politeţe.

Stătea la oarecare distanţă de Maggie; arăta mai ameninţător decît ultima oară cînd îl văzuse.

— Nu-i aici.

Eric se apropie, ameninţător. Ochii lui întunecaţi se îngustară.

— Eşti nebună dacă ai impresia că poţi păstra copilul,

spuse. Am prieteni foarte puternici, Maggie, iar formalitățile de adopțiune sînt în lucru. O să am grijă să n-o mai vezi niciodată, din pricina acestui incident.

— Nu mă amenința, Eric, rosti ea, controlîndu-și perfect vocea. Știu cine ești. Și mai știu și *ce* ești. Și n-am să te las, în ruptul capului, s-o folosești așa cum intenționezi.

Eric o privi cercetător.

— Habar n-ai ce intenții am, Maggie, și chiar dacă ai, nimeni n-o să te creadă. E o nebunie să-ți închipui că poți ține copilul departe de mine. *Dacă* ceea ce-ți *imaginezi* despre mine e adevărat, atunci realizezi că e vorba de niște forțe uriașe, care ar putea strivi o insectă măruntă ca tine, fără ca lumea să bage de seamă.

Zîmbi, iar Magie văzu pentru prima oară adevăratul demon ascuns în ochii lui.

— Știi ce-i aia *durere* Maggie? Te-aș putea face să mori într-o agonie pe care nici un medic să n-o poată ușura. Îți poți imagina nebunia? Există în Univers creaturi care mă sprijină și care ți-ar provoca nebunia, doar ca să se distreze, lăsîndu-te să te chinuiești într-un sanatoriu tot restul vieții tale mărunte. Nu te lupta cu ce nu ești în stare să înțelegi, o preveni el disprețuitor, iar toată politețea și farmecul se transformaseră în cinism. Pur și simplu, nu poți învinge. Și acum, unde e copilul?

— Nu-i aici.

— O să mă conving singur, spuse încercînd să o dea la o parte.

Trupul lui Maggie îi bară calea, tăcut. Încercă să treacă pe lîngă ea, dar nu reuși.

— Zău, Maggie, rosti el disprețuitor. Chiar crezi că vei reuși să te ferești de mine, apelînd la bietele tale arte marțiale? Dă-te la o parte!

Maggie făcea un efort îngrozitor să se controleze. *Folosește-ți furia Maggie*, îi răsună în urechi vocea domnului Wong. *Nu te lăsa folosită de ea.*

— Ia ascultă, nenorocitule, ucigaș de copii ce ești, răcni ea cu o voce necunoscută pînă acum. Poate nu sînt în stare să te dobor, dar cel puțin o să te *rănesc*. Ai face bine să ții cont de asta, o să *te fac să sîngerezi*!

Vulpea luptă să mănînce, iepurele – să trăiască.

Privirea lui Eric se întunecă; Ghania îi spusese să nu subestimeze creatura asta. Şi mai era şi ţopîrlanca cealaltă cu tigaia, care nu glumea.

Eric o ţintui pe Maggie cu privirea, nehotărît, apoi se întoarse spre uşă.

— La noapte o să-ţi trimit un mesaj, o avertiză el.

Apoi dispăru.

Cînd Maggie se întoarse spre Maria Aparecida, văzu că femeia făcea în aer semnul crucii, ca să alunge diavolul.

Capitolul 21

Maggie verifică, pentru a doua oară în seara aceea, încuietorilor tuturor uşilor şi ferestelor. Neliniştea o chinuia din ce în ce mai mult, o dată cu apropierea nopţii, plus că nu reuşise toată după-amiaza să dea de Ellie.

— Parcă aş fi un copil care se teme de întuneric, se dojeni cu glas tare, încercînd să-şi alunge teama ce-i pătrundea în oase.

Mulţumi Domnului că fetiţa era din nou în camera ei, jucîndu-se cu Maria, ca în vremurile bune.

Maggie ridică receptorul şi formă, pentru ultima oară, numărul lui Elie. Nu răspunse nimeni. *Fir-ar să fie*! Şovăi o clipă, apoi se îndreptă hotărîtă spre raftul unde lăsase toate cărţile despre protecţia psihică.

— Nu-mi vine să cred că fac asta, murmură, cercetînd cuprinsul.

Dacă ar fi găsit-o pe Elie, n-ar fi trebuit s-o facă de una singură. Oricum, totul era ridicol... dar cel puţin îi oferea un sprijin mental ca să poată depăşi tensiunea nopţii.

— Aşa, murmură ea, încurajată de propria decizie, simţind nevoia să audă o vocea, fie şi a ei. Am găsit. Cum se construieşte o Pentagramă protectoare... Citi lista celor necesare. Pături curate, perne, haine groase... toate proaspăt spălate sau noi. *Oare de ce*? Citi mai departe:

„Orice lucru murdar sau degradat atrage energia negativă, ca un magnet. Persoana care are nevoie de protecţie nu trebuie să dea atacatorului astral nici un obiect care conţine esenţa proprie. Toată lumea cunoaşte procedeul doctorilor Voodoo, care folosesc păr sau bucăţi de unghii atunci cînd îşi construiesc păpuşile. Asta, din cauză că fiecare părticică a trupului nostru conţine suficientă esenţă individuală pentru a stabili o *legătură* energetică. Această legătură formează un fel de dispozitiv eteric pe care atacatorul îl poate folosi ca să ajungă la sursa de energie a victimei sale".

Maggie recapitulă: cretă, sfoară, apă sfinţită, ceşti, lumînări albe... Se bucură, amintindu-şi că avea deja apă

sfinţită şi iarbă *asafoetida* de la Peter. Chiar şi două din cele cinci potcoave cerute, culese, demult, într-o excursie în ţinutul Amish. Dar rădăcinile de mătrăgună, patru femeieşti şi una bărbătească, erau prea din cale afară. Maggie şovăi, apoi se hotărî să înceapă fără ele; poate că o Pentagramă pregătită doar pe jumătate e totuşi mai bună decît nimic.

Simţindu-se prost şi lipsită de îndemînare, Maggie îi explică Mariei că se hotărîse să construiască un spaţiu protector, pentru ea şi Cody, în care diavolul să nu poată intra, dacă Eric avea de gînd să le facă probleme la noapte.

Maria se închină.

— Foarte înţelept, dona Maggie, răspunse ea foarte grav. *Sai pra là Satanas*! Cei răi nu trebuie lăsaţi să intre. O să stau eu cu copilul pînă îl terminaţi.

Maggie atinse, cu blîndeţe, braţul menajerei, în clipa în care Maria dădu să plece.

— Maria, *tu* te simţi ameninţată, cu noi, în situaţia asta?

— Doamnă, replică bătrîna femeie cu convingere. În dormitor am un altar al Fecioarei... şi mătăniile binecuvîntate de Sfîntul Părinte, la Roma, atîrnă deasupra patului. Diavolul în persoană n-ar putea zdrobi o asemenea apărare.

Făcu cîţiva paşi, apoi se întoarse.

— Aş lupta pînă la moarte, dona Maggie, împotiva oricui de pe lumea asta, sau ailaltă, pentru micuţa noastră.

— Îţi sînt recunoscătoare din tot sufletul, Maria, răspunse Maggie, profund impresionată de aceste cuvinte.

Se îndepărtă cu ochii în lacrimi.

Luă cu un gest hotărît mătura şi făraşul din cămară, apoi duse tot echipamentul adunat în bibliotecă. Încăperea era sanctuarul ei preferat, iar mobila veche, tapiţată cu piele se putea muta mult mai uşor decît în alte camere. Trecu ceva timp pînă curăţă conform îndrumărilor din carte, dar munca brută îi făcea bine; în sfîrşit un fapt concret într-o lume stranie, plină de nisipuri mişcătoare. Reluă instrucţiunile:

„Construiţi în centrul camerei un cerc interior cu diametrul de doi metri şi zece centimetri şi unul exterior de doi metri şi şaptezeci de centimetri. Apoi trasaţi o stea cu cinci colţuri care să atingă cercul exterior, colţurile inte-

rioare fiind așezate pe cercul mic. Unghiurile trebuie să fie perfecte, pentru că exactitatea geometrică este esențială pentru puterea de apărare pe care o conferă Pentagrama".

— Extraordinar! mormăi Maggie, începînd să măsoare sfoara pentru primul cerc. Ca și cînd în ultimii treizeci de ani, n-aș fi făcut altceva decît geometrie.

Pe diagrama desenată în carte, între cele două cercuri, erau litere și semne ce păreau foarte vechi. Textul consemna că erau Cuvintele puterii ce puteau îndepărta Diavolul. Maggie le cercetă cu atenție, pregătită de scris, apoi se strădui să le copieze pe Pentagramă.

In nomine Pa+tris et Fi+lii et Spiritus + Sancti! + El Elohum + Sother + Emmanuel + Saboath + Agia + Tetragrammaton + Agyos + Otheos + Ischiros... Încercă să respecte caligrafia îngrijită. Recunoscu un ochi al lui Horus și alte simboluri egiptene pe ce le mai văzuse, dar altele îi păreau complet necunoscute și stranii; se concentră intens pînă reuși să le redea în întreaga lor complexitate. Maggie privi de la carte la podea, de la podea la carte, de cîteva ori înainte să-și dea seama că *inelele de pe degete nu erau ale ei.*

De fapt, mîna și brațul la care se uita, nu erau ale ei, deși păreau atașate de trup. Dar degetele lungi și zvelte care țineau bucata de cretă erau mai întunecate, iar unghiile vopsite în albastru. Un inel cu safir uriaș acoperea, pe jumătate, degetul arătător; un altul mai mic, cu rubine și ametist, înfrumuseța inelarul, iar o brățară de aur în formă de șarpe, cu lucrătură deosebită, îi încercuia brațul...

Maggie își scutură mîna, ca arsă de flăcări; creta se rostogoli cu zgomot pe podea.

Îngenunche, ocrotindu-și mîna cu cealaltă. Dar era din nou *mîna ei*, fantoma nepămîntenei mîini dispăruse. Maggie scutură capul consternată. „*Halucinație. Asta e. Sînt înspăimînată de moarte și am halucinații. O, Doamne, e ceva foarte serios...*“

Se strădui să apuce din nou creta. Dacă nu-și construiește un fel de sistem protector, pe care să se bazeze la noapte, poate să se ducă la balamuc. Mai bine ar termina iute chestia asta și s-ar duce la culcare. Asta era! Exact asta era pentagrama! Un placebo magic, care s-o ajute să petreacă noaptea.

Maggie se grăbi să termine și restul diagramei. Nu

avea toate elementele necesare, aşa că improviză cu ceea ce avea. Cupe de apă sfinţită în fiecare unghi interior, alături de lumînări albe, aprinse. Cartea vorbea de cinci potcoave, în fiecare colţ, dar ea nu avea decît două, aşa că le puse de-o parte şi de alta a Pentagramei.

Cartea spunea să facă Semnul Crucii în fiecare direcţie, iar ea se supuse, recunoscătoare.

— Hristos a fost, fără îndoială, cel mai mare învăţător planetar al erei noastre, citi ea cu glas tare. Urmaşii lui au creat vreme de două mii de ani o inconştienţă colectivă uriaşă – un fel de rezervor de rugăciuni şi intenţii sfinte, pavăză foarte puternică împotriva răului. Invocînd numele şi protecţia Dumnezeirii, te plasezi, cu energie, în şuvoiul puterii lui.

Maggie zîmbi în sinea ei, gîndindu-se ce-ar fi spus Sora Magdalena despre ideea unui Crist care are un şuvoi uriaş.

„Puteţi pune apă sfinţită în centru, dar nu beţi din ea dacă nu e neapărată nevoie. Ţineţi minte că nu puteţi părăsi cercul ca să mergeţi la baie. Cu alte cuvinte, chiar dacă pînă dimineaţă izbucneşte războiul nuclear, tot nu puteţi pleca".

La sfîrşit, Maggie aprinse focul în şemineu; fără îndoială că nu va putea să-l înteţească pînă dimineaţă. Apoi o aduse pe Cody, adormită, în patul improvizat de ea în mijlocul cercului, întrebîndu-se dacă nu cumva copilul va fi profund traumatizat, cînd se va trezi, văzînd aceste ciudate pregătiri în jurul ei. Va trebui să prefacă totul în joc, ca să îndulcească lucrurile.

Cody fusese atît de traumatizată de plecarea din conac – ca să nu mai vorbim despre ce i se întîmplase acolo – încît un nou episod straniu n-ar mai produce vătămări ireparabile.

Maggie murmură rugăciunile ceremoniale, din carte, străduindu-se s-o facă cît mai bine, sperînd ca pronunţia să nu conteze prea mult, din moment ce erau scrise într-o limba necunoscută.

Sărută mătăniile primite de la mama ei, la confirmare, apoi le aşeză la încheietura mîinii, s-o apere, prinzîndu-şi pe bluză medalia Sfîntului Benedict. *„El ţine într-o mînă crucea şi în cealaltă Sceptrul Sfînt,* îi spusese Peter. *Se spune că Fiinţele Întunericului se tem de el.*"

Maggie mîngîie bărbia catifelată a copilului, înduioşată de cît de normală era respiraţia lui dulce, egală. Părea atît de angelică în somn, încît o podidiră lacrimile. *O, Doamne, ajută-mă s-o păzesc de rău.*

Aruncă o ultimă privire în carte.

„Rămîneţi în cerc indiferent de ce veţi vedea, sau auzi, sau mirosi în noaptea asta. De asta depinde sănătatea mentală şi viaţa voastră! Nici Satana însuşi nu poate zdrobi această pavăză... doar dacă îl lăsaţi să intre. Dacă stricaţi geometria cercului, sanctuarul nu mai există".

Maggie îşi muşcă buzele. Nu resimţise niciodată singurătatea atît de groaznic.

Umbre dansau pe pereţi, şi faruri luminau din cînd în cînd ferestrele. Vîntul zguduia obloanele, cînd ea se instală lîngă copilul pe care îl iubea. Strînse mînuţa lui Cody într-a ei, rugîndu-se, pînă ce se scufundă într-un somn agitat.

O trezi un frig năprasnic şi certitudinea că *ceva anume* intrase în bibliotecă.

O carte căzu cu zgomot de pe un raft de sus; Maggie întoarse capul. *Nimic.* Adulmecă aerul; simţi cum pătrunde în cameră un miros greţos de putreziciune ca de canal deschis. Într-un colţ, un bec pocni ca scurcircuitat. Maggie ridică fetiţa adormită, strîngînd-o la piept; Cody deschise o clipă ochii, trezită de zgomote, apoi adormi la loc.

Un tablou cu rama masivă căzu de pe perete, spărgîndu-se, dar Maggie nu-l observă pentru că, pe neaşteptate, canapeaua se ridică de pe podea, clătinîndu-se încoace şi-n colo.

— Nu se poate. Nu-i nimic adevărat, strigă. Teroarea din propria voce o îngrozi. Un şuierat îi întoarse privirea spre şemineu. Ca sub un şuvoi de apă nevăzut, flăcările se domoliră, micşorîndu-se pînă la dispariţie.

Atunci îl văzu.

Uriaş, întunecat şi duhnind a Rău, o ţintuia cu ochi galbeni în semiobscuritatea camerei. Fără formă, doar un sac amorf de răutate, pulsa şi gîfîia la marginea Pentagramei. *Iisuse, era Răul. Inuman.* De pe alt plan al existenţei. Din altă sferă. Dintr-un loc groaznic.

Se metamorfoza sub privirea ei. Substanţa băloasă se întrupă într-un bărbat de o frumuseţe infernală, infernală. Pan-Dionisius Lucifer. *Iisuse, ce frumos era.* Cu ochii

aţintiţi în ai ei, ademenind-o, văzînd-o. Inteligenţa diabolică zugrăvită pe faţa lui îţi tăia răsuflarea. Senzualitate. Emana senzualitate înr-un fel ciudat şi inexplicabil, seducător ca Infernul însuşi. Maggie simţi un şuvoi de dorinţă sfredelind-o pînă în vîrful unghiilor, pînă în cele mai intime locuri, rostogolindu-se şi făcînd-o să ardă de *dorinţă*... Sex, nu dragoste. Împreunări anormale. Obscenităţi josnice şi violente pe care nu şi le imaginase vreodată. *Dorinţa* o ardea. Ochii aceia, nu-şi putea dezlipi privirea din acei ochi demonici. O subjugau, îi ordonau, trăgînd-o spre marginea cercului. *Sfinte Iisuse, ajută-mă*, strigă disperată, iar arătarea se transformă din nou. Topindu-se într-o masă leproasă şi purulentă. Demonica putere creştea, pulsa, răspîndind putreziciune prin toate rănile hidoase.

O gură din care se prelingea saliva, printre colţii galbeni, se materializă într-o *creatură* diformă, tremurătoare şi rînji nebuneşte. Apoi gura se deschise şi entitatea ţipă la ea, un ţipăt mut, în timp ce se tîra spre marginea Pentagramei. Cody se ridică brusc, încercînd să atingă bestia. Maggie se întinse, strîngînd-o la piept, dar Cody, cu o putere mult prea mare ca să fie a unui copil de trei ani, se zbătea să scape. Fiinţa exercita o atracţie ciudată asupra copilului; Maggie îi simţea puterea, acum, cînd trupşorul fetiţei aproape îi scăpase din strînsoare.

Cody o lovea înnebunită, cu pumnii, tîrîndu-se, străduindu-se să iasă. Zgîria faţa lui Maggie şi o trăgea de păr. Copilul devenise un animal sălbatic, cu ochii sticloşi şi imobili; Maggie îşi dădu seama că nu o mai putea ţine mult timp în interiorul cercului. Scîrboşenia rîdea, scoţînd un zgomot demenţial ce n-avea nimic de-a face cu bucuria. Privirea ei o ţintuia pe Cody, iar puterea copilului creştea.

— În numele lui Iisus Hristos. *Ajutor! Să mă ajute cineva*! urlă Maggie.

Contururile creaturii deveniră neclare şi se cutremură. Oare i se părea numai că se retrage? Se dădu înapoi, urlînd. Încurajată, strigă:

— Sfîntă Fecioară, apără-mă! Cody căzu, în transă, pe podea. Pe neaşteptate, îi veniră în mine versetele Psalmului 91, nu se mai gîndise la ele de cînd era copil:

„Cela ce locuieşte supt adăpostul celui Prea Înalt Supt umbra Atotputernicului va fi şi mînea".

Se trezi ţipînd cuvintele.

„Zice-voiu către Domnul: Tu ești adăpostul meu și cetățuia mea, Dumnezeul meu, în care mă încred. Că el te va mîntui de lațul păsărarului. De ciuma pierzătoare“.

Fiinţa se micşora, se rarefia.

Maggie rosti toate rugăciunile ştiute, cîntă toate imnurile pe care reuşi să şi le amintească de la corul bisericii, din copilărie. Cînd era pe sfîrşite la *Tantum Ergo*, un al Pslam, necunoscut, îi răsări în minte şi intonă cuvintele, întrebîndu-se de unde veneau:

„Cu aripile sale te va acoperi. Şi sub penişul său te va adăposti. Scut şi pavăză îţi va fi adevărul său“.

Le recită cu voce tare, neştiind de unde le cunoaşte.

„Nu te vei teme de ceea ce înspăimîntă noaptea, De săgeata ce zboară ziua. De ciuma ce umblă prin întunerec, De boala molipsitoare ce pustieşte la amiază“.

Creatura dispăru la fel de repede precum apăruse. Împietrită, tremurînd în frigul insuportabil, Maggie atinse trupul lui Cody cu mîini nesigure; copilul zăcea într-o somnolenţă stranie, şi părea că abia mai respiră. Suspinînd, o ridică în braţe, strîngînd-o la piept şi privind îngrozită în vidul întunecat ce începea la marginea cercului.

Şi se rugă, şi se rugă... Străduindu-se să rămînă trează.

Era cea mai lungă noapte a vieţii ei.

Într-un tîrziu, spre zori, Maggie îşi simţi pleoapele grele. Se chinui să nu adoarmă, muşcîndu-şi degetele pînă la sînge... ameninţînd cu pumnii întunericul îngheţat. Nu era numai epuizare; se simţea ameţită, dezorientată, drogată. Încercă să înfrunte amorţeala ce o cuprindea, dar fu peste puterile ei. Lumina din ea scădea ca flacăra unei lămpi. Într-un ultim efort disperat, se răstigni peste Cody, încercînd s-o protejeze cu trupul ei.

Apoi adormi.

Cînd Maggie se trezi, Cody dispăruse. Privi ţintă cupele cu apă sfinţită, răsturnate; funia de usturoi şi mătăniile pe care le purtase copilul zăceau risipite pe podea. Într-un fel sau altul, reuşiseră să o ademenească în afara cercului protector. Pentagrama se năruise din interior.

Învinsă şi bolnavă de frică, convinsă acum de puterea extraordinară cu care avea de luptat, Maggie plecă, deznădăjduită, capul şi izbucni în lacrimi.

Apoi îi sună pe Ellie şi pe Peter.

Partea a II-a

ÎNFRUNTÎND DIAVOLUL

"Chiar astăzi pleacă-ţi, Doamne, urechea către mine;
Spre Tine calea-mi este îngrozitor de lungă."

Theodore Roethke

Capitolul 22

Părintele Peter măsură biblioteca cu paşi mari, în vreme ce Ellie stătea pe podea, cu picioarele încrucişate. Ghemuită în colţul canapelei, cu ochii roşii, Maggie termină de povestit.

— *Nu* din vina ta s-a năruit fortăreaţa, Mags, rosti Ellie cu compasiune. Ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă – doar că n-ai avut nici cunoştinţele, nici uneltele necesare. Şi aşa e un miracol că l-ai ţinut la distanţă! Au trimis probabil împotriva ta, o Entitate Saiitii, or ele ştiu cum să procedeze, chiar dacă ai experienţă.

Ellie privi spre Peter.

— S-ar putea să-l cunoşti ca pe un „Trimis". Sînt foarte periculoşi, chiar cînd eşti pregătit. Probabil Maggie a apelat, inconştient, la cunoştinţe anterioare cînd a construit Pentagrama, altfel ar fi omorît-o.

Părintele Peter încuviinţă.

— Am văzut atacuri demonice asemănătoare, în Africa şi America de Sud, rosti el. Nu trebuie să te învinovăţeşti, Maggie. Ai înfruntat o adevărată urgie.

— Eric a asmuţit împoriva ta un locuitor al Infernului, explică Ellie. Iar cînd puterile te-au părăsit, probabil te-a hipnotizat, apoi au ademenit-o, într-un fel, pe Cody. Presupun că Ghania are sînge, păr şi unghii de la ea, ca să păstreze legătura. Au făcut-o să păşească peste apa sfinţită, distrugînd astfel puţina putere ce i-o mai oferea Pentagrama... pariez că nenorociţii ăia o aşteptau lîngă fereastră.

— După cele trăite azi-noapte, Ellie, *ştiu* că ei nu s-ar da în lături s-o omoare, dacă le-ar sluji scopurile. Treaba asta se hrăneşte cu violenţă.

— Întotdeauna Diavolul a făcut aşa, interveni Părintele Peter. *Misterium iniquitus* e brutal, greu de prins şi se hrăneşte cu tot ce e mai rău în noi.

— Spune-mi dacă mă înşel, Peter, zise Ellie. Pot să-ţi spun Peter, nu-i aşa? Eşti mult prea tînăr ca să-mi fii tată.

Peter zîmbi.

— M-aş bucura dacă amîndouă mi-aţi spune Peter.

— Trebuie să existe o explicaţie în legătură cu faptul că toate astea se întîmplă *acum*, continuă ea. Există un motiv pentru care au aşteptat atîta, pînă să vină Jenna după ea.

— Crezi că au aşteptat să se apropie momentul ritualului, nu-i aşa, Ellie? Şi, dintr-un motiv sau altul, nu puteau s-o răpească şi s-o jertfească a doua zi dimineaţă. Deci, trebuie să presupunem că o pregătesc într-un fel.

„*Îmi place preotul ăsta*, îşi zise Elile. *Are o minte deschisă.*"

— Dacă într-adevăr intenţionează s-o folosească pe Cody ca să capete Talismanul şi Piatra, Mags, vor apela la un Ceremonial Magic Superior, care, aproape sigur, nu a mai fost desfăşurat în secolul nostru, explică ea cu răbdare. Se spune că în anul 1929, Aleister Crowler, a încercat o Evocare, şi a fost la un pas de moarte, neputînd ţine sub control forţele pe care le chemase. Cei din Maa Kheru trebuie să fie adepţi ai Magiei Negre. Ca să încerce măcar o asemenea Materializare, trebuie să ceară ajutorul cuiva mult mai important decît simplele elemente. Cred că unuia dintre Îngerii Izgoniţi sau chiar lui Satan. Echivalentul egiptean ar fi Set sau Sekhmet, deci îl vor chema pe unul din ei sau pe amîndoi.

— Vezi tu, Maggie, întreg ceremonialul magic depinde de pactul făcut de Adept cu anumiţi demoni, care se află astfel în puterea lui. E o treabă foarte primejdioasă – Magul se află în mare pericol dacă, la sfîrşitul ceremonialului, nu poate controla şi trimite demonul înapoi, în Infern. Dacă dai greş, nu numai că creatura demoniacă se pierde în lume, dar însuşi Magicianul poate înnebuni sau poate fi ucis, iar sufletul său jertfit Satanei. Maggie, continuă Peter grav, m-am gîndit foarte mult la această uriaşă partidă de şah tridimensională la care ne-a provocat Universul. Ascultă-mă pînă la capăt. Talismanul Zeiţei Isis şi Piatra lui Sekhmet sînt metafore reprezentînd eterna contradicţie dintre Bine şi Rău, în toate formele ei de exprimare. Ca atare, avem de-a face cu o ultimă încercare la

care este supusă omenirea – sîntem, oare, în stare să comandăm forțele comandate, dintotdeauna, de Dumnezeu?

Zîmbi către Ellie, cu îngăduință.

— Sau de *zei*... așa cum ar spune alții.

Surîse și ea, simțind o simpatie sinceră pentru bărbatul care vorbea.

— Pe acest cîmp de bătălie cosmic, din motive aflate mai presus de puterea noastră de înțelegere, tu, Maggie, ai fost aleasă să fii de partea Binelui. La fel cum Eric, se pare că poartă culorile Răului.

— Și dacă nu sînt suficient de puternică pentru un asemenea meci? întrebă Maggie. Nu știu ce trebuie să *fac* cu toate astea.

— Bănuiesc că eu și Peter am ajuns la aceleași concluzii, Mags, interveni și Ellie. Noi sîntem antrenorii tăi. După cele petrecute aseară, trebuie să recunoști că ai nevoie de ceva pregătire. E treaba noastră să ne ocupăm de musculatura ta.

— Cum?

— Te vom învăța, Maggie, răspunse preotul. O să-ți spun tot ce știu despre Dumnezeu... teologie... Bine și Rău. Ereziile pe care le-au generat, sfinții pe care i-au creat. Ellie îți va ține un curs de metafizică și magie. Și amîndoi ne vom alătura eforturile la egiptologie. Dacă tu ești cea aleasă să intri în arenă, vom avea grijă să nu-l înfrunți pe Goliat cu mîinile goale.

Peter și Ellie schimbară o privire plină de înțeles. Ceea ce nu spusese el, era că și ei fuseseră chemați pe cîmpul de bătaie.

— Nu știu ce să zic, răspunse Maggie îngrijorată, doar că... o să-mi dau silința. Îmi dau seama că amîndoi v-ați primejduit deja, alăturîndu-vă mie, iar acum îmi oferiți înțelepciunea și timpul vostru, cu atîta dragoste, știind din capul locului că nu vă așteaptă nici o recompensă.

— „Chiar și în vremurile cele mai întunecate, e timp să iubești, cită Peter blînd, pentru că actul iubirii poate înclina balanța".

— Eschil, rosti Ellie, a spus-o foarte înțelept.

Ieșind de la Ellie, Părintele Peter își ridică gulerul

hainei, înfrigurat de aerul îngheţat al nopţii. Drumul către casa lui Maggie nu era prea lung, iar el avea nevoie de aerul rece, ca să-şi limpezească gîndurile confuze.

Privi spre femeia care mergea alături, încercînd să-şi închipuie ce trebuia să simtă în legătură cu toate întîmplările ce-i tulburaseră viaţa tihnită. Părea atît de vulnerabilă în lumina lunii; răvăşită şi tînără. Ce anume îl impresiona la ea? Se gîndise mereu că dacă vreodată o femeie îl va cuceri, va fi din cauza sexului. Dar aici găsea ceva mult mai profund şi cu atît mai periculoasă era tentaţia.

— Ce-ai zice să intrăm undeva, Maggie? întrebă el pe neaşteptate. Poate, la o ceaşcă de cafea. Sper că mai sînt cafenele care nu s-au transformat în taverne.

Maggie îl privi surprinsă, cu gîndul foarte departe.

— Cafea, murmură ea. Cu plăcere.

Apoi se uită la ceas, îngrijorată.

— Nu e prea tîrziu, Peter? Dacă pleci spre Rhinebeck în noaptea asta...

— Nu. Stau cîteva zile în apartamentul unui prieten. M-am gîndit să rămîn în oraş pînă desluşim puţin lucrurile.

— Poţi face asta? Să pleci pur şi simplu?

Imediat zîmbi de propria prostie.

— Iartă-mă, Peter. Te vedeam ca un fel de soldat la ordine.

El rîse încetişor.

— Am prieteni la Slujitorii Catolici, care m-ar primi cu braţele deschise. Apoi este amicul meu care conduce un sanatoriu pentru bolnavi de SIDA, pe Strada 13, care are nevoie oricînd de încă un preot. Mă aflu, mai mult sau mai puţin, într-o mică vacanţă, Maggie. Îndatoririle mele n-au de suferit dacă lipsesc o vreme.

Ea zîmbi din tot sufletul, ceea ce o surprinse.

— La Figaro este încă minunat Peter, zise întorcîndu-se spre Strada Bleecker. Aproape ca pe vremuri.

Clădirea vechii cafenele, discret luminată, răspîndea un miros îmbietor, *boabe de cafea şi camaraderie*, îşi zicea în sinea ei, cu înţelepciune, ca şi cînd atmosfera prietenoasă îi trezise amintiri de mult uitate.

Se aşezară la o masă retrasă într-un colţ şi comandară. Reţeaua fină de riduri din colţurile ochilor lui Peter se

strînse cînd sorbi din cafeaua fierbinte. Avea o figură plină de viață, ce răspîndea bunătate, observă Maggie. O figură complicată.

— Ce te-a îndemnat să te faci preot, Peter? întrebă ea, așezîndu-se mai comod pe scaun.

„*Doamne, locul ăsta ascunde amintiri scumpe*, realiză dintr-o dată. *Tinerețea și lipsa de griji trec atît de repede... mulțumesc lui Dumnezeu că amintirile nu se risipesc la fel*". Era bine în încăpere și dintr-o pricină greu de definit, se simțea bine cu Peter.

— Am fost atras de Dumnezeu, Maggie, răspunse cu un ușor surîs. Din fragedă tinerețe m-a acaparat universul Lui, puterea Lui, măreția Lui. Mai tîrziu, cînd mi-au crescut aripile intelectuale, m-a sedus nesecatul izvor de cunoaștere care este calea către El. Îți amintești poemul *Urmărit de Paradis*?

Maggie zîmbi și închizînd ochii se lăsă puțin pe spătarul scaunului, amintindu-și:

— „*Am fugit de El nopți și zile în șir...*" recită ea cu intonația celui care iubește cu adevărat poezia.

Auzea parcă inflexiunile grave din vocea de bariton a tatălui ei, însoțind-o; amintirea poeziilor citite de mult rămăsese la fel de vie. „*Am fugit de El prin labirintul întortocheat al minții mele și în lacrimi, am fugit de El...*"

Peter zîmbi, surprins de cît de bine cunoștea acel vechi poem, ce însemnase atît de mult în viața lui... dar era un zîmbet trist, plin de amarul atîtor renunțări.

— „*Trădat vei fi de toate, tu cel ce Mă vei trăda...*"... rosti el. Draga mea Maggie, cred că ăsta a fost versul fatal pentru Peter Messenguer. Vezi, din clipa aceea am vrut să nu-l trădez niciodată, să nu-l dezamăgesc. Mi-am dorit să-l urmez în tainele Universului... să descopăr cu El toate marile Mistere...

Ridică din umeri neputincios în fața enormității inimaginabile a acestor dorințe.

— Deci seducția a fost intelectuală? găsi ea răspunsul, intrigată de complexitatea acestui bărbat. În cine, dacă nu în Dumnezeu, își putea găsi un om atît de dotat ca tine un tovarăș de drum?

Sincer uimit de neaşteptatul compliment, Peter o privi pe Maggie din ce în ce mai amuzat.

— Toţi ceilalţi care mi-au ascultat povestea au fost şocaţi... eşti singura care a văzut adevărul. Mîndria a fost întotdeauna păcatul meu cel mai mare, Maggie. Orgoliul intelectual. Siguranţa că pot înţelege anumite lucruri pe care minţile altora nu reuşeau să le înţeleagă. Ca un copil din ghetto care are un talent neobişnuit pentru baschet. Însă, la mine, darurile au fost ale minţii, nu ale trupului.

Rîse de propria comparaţie.

— E greu să nu fii mîndru cînd te naşti aşa... şi totuşi, cel mai puţin îndreptăţit să se mîndrescă e cel care nu a asudat pentru ele.

— Sînt convinsă că ai asudat destul, Peter, răspunse ea cufundată în gînduri. Talentele sînt doar începutul. Abia după aceea vine truda, care dovedeşte că le meriţi.

El încuviinţă, iar ea continuă, incitată de descoperirile făcute.

— Deci, ai ales Liga cea mai mare dintre toate, ca să te pui la încercare, nu? Politica, armata sau Biserica – sînt singurele bastioane ale adevăratei puteri care mai există în lume, nu-i aşa?

Peter izbucni în rîs. Franchețea ei era o minunată eliberare. Toţi ceilalţi îl tratau ca pe o icoană sau ca pe un paria. Nu şi Maggie. Ea îl înviora, făcîndu-l să se simtă din nou tînăr.

— Şi nu te-ai temut niciodată, Peter, asemenea celui urmărit de Paradis, că, „avîndu-l" pe El, s-ar putea să n-ai pe nimeni alături?

Peter se trezi privind-o în ochi, peste ceaşca de cafea; nu era sigur ce anume căuta.

— Avîndu-l pe El mi se părea destul, în acele zile, Maggie, răspunse el încet. Şi, ca să fiu sincer, viaţa asta mi se potriveşte ca o mănuşă. Toate posibilităţile intelectuale, compania unor confraţi străluciţi, educaţia extraordinară, aristocraţia Bisericii din Roma. Am crescut într-o familie săracă, Maggie – nu mi-aş fi permis o asemenea pregătire. Am savurat plăcerea călătoriilor, m-am bucurat de îndeplinirea tuturor visurilor băieţelului din oraşul acela cenuşiu, pierdut în lume.

— Dar femeile? Sau copiii? continuă ea. Lipsa unei familii... a sexualității, toate aceste sacrificii nu ți s-au părut prea mari? Pentru cei din lumea noastră e greu de crezut cum cineva poate alege celibatul, Peter – pare un gest plin de abnegație. Iartă-mă, dacă e o întrebare prea personală...

Magie se miră de propria îndrăzneală.

— Te întreb fiindcă aş vrea, într-adevăr, să înțeleg...

Peter nu-i răspunse imediat.

— Cred că a te afla atît de aproape de Dumnezeu mi se părea destul. Părea cu o octavă mai sus decît dragostea dintre bărbat şi femeie... o alegere mai celestă. Iar liturghia... o, Maggie, împărtăşania din fiecare dimineață mă făcea să mă simt cel mai binecuvîntat om de pe pămînt! Nu-mi închipuiam că vreo dragoste omenească mi-ar fi putut da, vreodată, un asemenea extaz transcendental...

Zîmbi.

— Eram atît de tînăr. Liturghia... Biserica... totul era de-o măreție amețitoare, plină de vrajă.

— Şi mai tîrziu?

Inspiră adînc înainte de-a răspunde.

— Am înțeles mai bine la ce renunțasem. Viața te hărțuieşte... îți smulge carnea de pe oase. Cînd eşti tînăr, consideri celibatul ca fiind sacrificiul suprem – dar pe măsură ce îmbătrîneşti, ajungi să înțelegi că tovărăşia dragostei este, de departe, cea mai dureroasă pierdere. Există trepte ale singurătății, Maggie dragă. La început am fost singur cu Dumnezeu în căutarea înțelepciunii – şi asta era o singurătate minunată, elitistă. Apoi, undeva pe drum, am trăit o criză. Ajunsesem să mă simt izolat. După un timp, pînă şi asta ajunsese acceptabilă, oferindu-mi ocazia să cuget, să emit ipoteze, să-mi urmăresc menirea mistică...

— Şi acum? Renegarea Bisericii, cu siguranță, te-a făcut să te simți abandonat.

Privirea lui Peter o întîlni pe-a ei, iar Maggie citi în ea o revoltă tristă. Şi înfometare. Se întrebă după ce.

— *Acum*, Maggie, rosti el încet, cu grijă, mă tem că am atins expresia celei mai desăvîrşite singurătăți. Mă tem că sînt iremediabil singur. Şi îmbătrînit, fireşte, ceea ce mi se pare mai îngrozitor acum decît mi se părea în tinerețe.

Maggie rîse. Rîdea frumos și Peter. Din toată inima.

— M-am plîns odată tatălui meu, în legătură cu asta, își aminti ea. Împlineam treizeci și cinci de ani și descoperisem că sînt o ființă muritoare. I-am spus „Niciodată n-am găsit nimic bun în faptul că îmbătrînim, tată... chiar și de înțelepciunea dobîndită puteam foarte bine să mă lipsesc". El a chicotit și a spus doar: „Așteaptă pînă ai să fii de vîrsta mea, iubito. Memoria pălește și nu reușești să-ți amintești nici măcar înțelepciunea".

Amîndoi izbucniră în rîs, dar Peter îi observa ochii umezi.

— Povestește-mi de el, o rugă Peter.

Înainte să răspundă, ea rămase o clipă pe gînduri. Cum să descrie o dragoste atît de adîncă în cîteva cuvinte?

— Tatăl meu se mișca în nori de dragoste, rosti ea într-un tîrziu. „Prin ceea ce era, prin darurile spiritului său, făcînd din fiecare dimineață o bucurie a nopții, tatăl meu pășea prin profunzimea înălțimilor".

Peter zîmbi; îl uimea din ce în ce mai mult.

— Deci E. E. Cummnings a înțeles mai bine ce mult l-ai iubit și l-ai admirat? deduse el și ea aprobă cu o mișcare a capului.

— Credeam că ura era singura rațiunea de a trăi a bărbaților – dar tatăl meu trăia doar pentru dragoste, ceea ce conta cel mai mult.

Ea surîse la amintirea acelui fluviu de iubire, apoi oftă.

— Deci ai fost norocoasă în privința bărbaților, răspunse el, profitînd de ocazie.

Simțea nevoie să știe despre ea mai mult decît dorise să știe vreodată în legătură cu altă femeie.

Cu bărbia împinsă înainte, obrajii înfierbîntați de amintiri, Maggie zîmbi.

— Atît tatăl cît și soțul meu au fost minunați, Peter. Foarte umani, decenți și aproape unici în puterea lor de a iubi. Fără ei, lumea este un loc mai rece și mai pustiu.

— Iar Cody umple golul?

— Cu bucurie, sens și continuitate, completă ea. Îi regăsesc, bineînțeles, în ea. Zvîcnirea capului ei, ca o scînteiere de soare printre copaci... un zîmbet, un gest, mi-i

readuce, aevea, timp de o bătaie a inimii. Deseori o văd în ea pe Jenna, chiar dacă sînt atît de deosebite.

Peter observă umbra tristeții înnegurîndu-i fața.

— Ce s-a întîmplat între voi? întrebă el blînd, cu glasul plin de compasiune. Dacă e o întrebare prea personală, nu trebuie să răspunzi.

Ridică spre el o privire tăioasă.

— Nu prea personală, Peter, doar prea nemăsurată. Cît a fost mică, eram foarte apropiate. N-am mai putut avea alți copii, așa că mi-am revărsat toată dragostea și atenția asupra ei. Poate prea multă, mă gîndeam uneori – iar pentru cineva atît de răsfățat, lumea nu se va putea măsura niciodată cu amintirea acelei stări de securitate. Mi-am dat seama că aceste speculații sînt o mlaștină foarte adîncă și foarte primejdioasă.

Oftă cu înțeles. Era, cu siguranță, o mlaștină la care se întoarcea foarte des.

— Apoi a venit adolescența – ea devenise îngrozitor de răzvrătită și inabordabilă. Am crezut și sperat că o să treacă. Jack mă liniștea ori de cîte ori Jenna mă respingea... Sufeream atît de tare cînd mă îndepărta de ea...

Privirea ei se desprinse de pe figura lui Peter, părînd că se pierde printre amintiri dureroase. Continuă, dar glasul suna șovăitor:

— A urmat apoi boala lui Jack și am fost prinsă în vîrtejul acaparator și crud al cancerului. Diagnosticări, neîncredere, disperata căutare a unui miracol... știi cum e. Apoi toate acele tratamente care fac din viață un infern. Radiații. Chimioterapie. Durere, suferință, teroare. Furia împotriva medicilor. Furia împotriva Sorții...

Își ridică privirea spre el, implorînd alinare și, poate, iertare. El văzuse prea des nevoia din ochii oamenilor, ca să n-o înțeleagă.

— Trei ani i-au trebuit lui Jack să moară. Ani îngrozitori și dureroși. După asta, cînd Jenna m-a părăsit, m-am condamnat pentru că ar fi trebuit să descopăr mai devreme că se droga, s-o ajut *cumva*. Dacă n-aș fi fost atît de înnebunită să-l salvez pe Jack...

Lăsă gîndurile să se risipească.

— Ai mai avut cazuri de toxicomani în familie? întrebă

el, dorind să-i aline durerea, s-o pună la adăpost de suferință.

Ea confirmă.

— Doar sîntem irlandezi, Peter. Care familie de irlandez nu are alcoolici în mijlocul ei?

— Știi, Maggie, *există* o componentă ereditară. O legătură genetică, ce se manifestă prin droguri, alcoolism, diabet, depresii și diferite tipuri de boli mintale. Mulți oameni de știință presupun că un anume dezechilibru biochimic predispune pe anumiți oameni la dependența de droguri, poate chiar la un anumit comportament legat de ele.

Maggie aprobă din cap; el putea observa ușor cît de extraordinar fusese prețul plătit de Maggie pentru suferința Jennei.

— Crezi că o iubești pe Cody atît de mult fiindcă te simți vinovată pentru mama ei, Maggie?

— Sînt convinsă că oamenii așa cred, Peter, răspunse ea tristă. Dar nu, eu nu cred asta.

Pe neașteptate, un zîmbet îi lumină fața.

— O iubesc pe Cody pentru ceea ce este... dacă ai cunoaște-o, m-ai înțelege. Pentru dragostea ei, pentru rîsul ei. Și pentru bunătatea ei. Pentru felul în care mi-a răspuns la fiecare dovadă de afecțiune. Dacă aș crede că dragostea mea izvorăște dintr-un sentiment de vinovăție, ar însemna să ne înjosesc pe amîndouă.

Peter Messenguer se rezemă de spătar, ascultîndu-o cu luare aminte. Femeile erau cele puternice. Aflase asta încă de la începutul carierei lui. Ele îndurau, sufereau, îngrijeau și suportau nedreptăți. Și ajungeau să le depășească. Nu înțelegea cum reușiseră bărbații să înscăuneze minciuna că ei sînt sexul tare. De la naștere pînă la moarte, femeile erau cele care înfruntau mizeria vremurilor, încercînd să învingă necazurile. Lăsînd în spate lumea în urcușul lor. Se încăpățînau chinuindu-se să schimbe lucrurile în lume, sfidînd glasurile care le reaminteau că sînt pe locul doi. Întreabă orice preot ce s-ar alege din sistemul de valori al lumii, dacă ar rămîne pe mîinile bărbaților, și-ți va spune cine e bucătarul și cine cartoful, cum ar fi spus mama lui irlandeză.

— Am admirat întotdeauna femeile, spuse el cu glas tare, dar mai mult pentru sine. Ele reuşesc încă să *simtă* prin cicatricele lor. Să mai iubească. Am impresia că noi bărbaţii le confundăm blîndeţea cu slăbiciunea. Sau poate ne înspăimîntă atît de tare să le recunoaştem tăria, că trebuie să ne minţim şi să denigrăm ceea ce noi nu putem face. Bărbaţii sînt deseori proşti.

Maggie simţi regretul ascuns în vorbele lui şi se întrebă de unde pornea.

— Eşti un bărbat foarte ciudat, Peter Messenguer, replică ea blînd. Am ştiut-o de cînd ne-am cunoscut. Nu intri în nici un şablon.

El rîse.

— Cred că asta mi-a zis şi Papa cînd m-a dojenit.

Îţi vine atît de uşor să vorbeşti cu această femeie, gîndi el. Atît de uşor să-i împărtăşeşti punctele slabe. Ai grijă, Peter, îşi zise în sinea lui. Ai mare, mare grijă.

O oră mai tîrziu, Peter o conducea acasă, în St. Lukens Place.

— Unde te duci acum? rosti ea, îngrijorată de ora tîrzie.

— Toată seara m-am întrebat acelaşi lucru, replică el încet.

Părea să nu mai fie nimic de spus, aşa că Maggie îi ură noapte bună, dispărînd în întunericul casei. Rămase o vreme în spatele uşii închise, străduindu-se să-şi regăsească echilibrul. De ce o tulbura atît acest bărbat reuşit, interesant şi singuratic... acest preot. *Bărbat.* Dacă n-ar fi fost preot... îşi zise, neştiind unde ar fi dus-o gîndul, dacă l-ar fi urmat. Temîndu-se să afle.

Dar el e preot.

Rosti cuvintele cu glas tare. Ca o încheiere.

Apoi urcă scările spre dormitor.

Ce ciudat. Ce căuta ursuleţul lui Cody pe podeaua dormitorului? De parcă o mînuţă mică tocmai îl scăpase, cu cîteva clipe în urma. Mirată, Maggie apucă jucăria, uzată de atîta dragoste, şi se aşeză pe marginea patului, privind-o plîngînd, copleşită de amintiri... *„Of, iubirea mea, unde eşti? Cine te mai strînge în braţe şi-ţi alungă temerile? Cum adormi fără ursuleţul tău lîngă inimioară?"*

Maggie strînse jucăria la piept şi începu să se legene, înainte şi-napoi, înainte şi-napoi, cu eternul ritm înscris în genele mamelor. Ritmul care leagă, alină şi vindecă. Ritmul care uneşte pe cei care se leagănă într-o dragoste nefîrşită, care-nseamnă dintotdeauna puterea... Aproape că *simţea* greutatea lui Cody în braţele ei; căldura încrederii şi a iubirii alături de inima ei. „*O, Doamne, ea a crezut în mine! A crezut că n-am s-o las, niciodată, să i se întîmple ceva rău*".

Maggie se lungi pe pat, fără să se dezbrace, o singură ființă cu ursuleţul. Pur şi simplu nu-l putea lăsa din mînă... era singura legătură. Chircită în poziţia fetală, cu jucăria lipită de piept, apăsată de propriul trup şi de amintirea copilului pe care îl iubea atît de mult.

După o vreme, adormi.

Capitolul 23

Maggie privea afară, prin fereastra bucătăriei; în ciuda tuturor împotrivirilor, primăvara încerca să se arate. Doamne, cîtă nevoie avea să vadă semne de viață. Ceva... orice care să-i treazească speranța.

În ultimele trei dimineți o sunase pe Cody. Și de fiecare dată o refuzaseră. De fapt se așteptase, dar copilul trebuia să fie atît de îngrozit, încît telefonul era o legătură, cît de slabă. *„Mă străduiesc, iubito. N-am să mă opresc niciodată."*

Teamă, groază, teroare... cuvintele nu puteau reda întreaga îngrijorare. Îi era teamă pentru Cody. Și pentru ea. *„Sînt prea neînsemnată pentru asta, Doamne! Nu-mi cere asta, te rog. Nu știu ce să fac."*

Plecă de la ferestră; era timpul să meargă la magazin; avea întîlnire cu doi colecționari importanți. Nu-și putea permite să-și neglijeze treburile. Un comision substanțial de la oricare dintre ei putea recupera tot ce pierduse de cînd începuse coșmarul.

După plecarea primului client, Maggie rămase în fața biroului, încercînd să-și adune gîndurile. Întrevederea fusese bună; era aproape sigură că va reuși să obțină cel puțin două dintre piesele cerute de domnul Cox, chiar dacă îi va lua un pic de timp. Se bucura de cîte ori avea ocazia să întîlnească un colecționar care-și iubea, cu adevărat, obiectele, așa cum făcea acest omuleț fermecător.

— Noi, cei binecuvîntați de soartă cu bani ca să ne îndeplinim dorințele, sîntem, într-un fel niște curatori de muzee, Maggie, îi spusese el. Niște servitori pe Arca Domnului și trebuie să protejăm frumosul, cît ne stă în putință.

Maggie își întoarse privirea spre Amanda, care stătea lîngă biroul ei cu stiloul pregătit parcă pentru a semna un tratat. Simțea nevoia să stea de vorbă cu un prieten.

— Trebuie să-mi reamintesc mereu că Jenna are o

boală care o împinge să facă aceste lucruri îngrozitoare, Amanda, rosti pe neaşteptate, iar prietena ei îşi ridică privirea, uimită şi îngrijorată. Dar sînt atît de furioasă pentru ce-i face copilului, încît uit că drogurile sînt o boală.

— Sînt, într-adevăr, o boală, replică, fără urmă din obişnuita ei bună dispoziţie. O boală a coloanei vertebrale!

O, Doamne, fostul soţ al Amandei fusese alcoolic, îşi aminti Maggie cu întîrziere. O boală care lasă urme adînci. Brusc, îşi aminti curele de dezintoxicare ale Jennei – trei într-un singur an. La început, medicii o încurajaseră, apoi îi mărturisiseră cît de puţini oameni se vindecă de fapt.

— Nimeni nu te poate vindeca, numai tu singură, îi spusese medicul; puterea de seducţie a heroinei e atît de mare, încît nimic nu o poate înlocui.

— Ai impresia că drogurile sînt venin de viperă, mamă, ţipase Jenna demult, într-o şedinţă de terapie, dar eu cred că sînt cea mai minunată ambrozie din lume. N-o să existe o zi din viaţa mea în care să nu le doresc cu toată fiinţa!

Acea nevoie teribilă care-i acapara pe toţi. Unul singur vindecat, din treizeci şi şase. Nimic din toate relele pămîntului nu se compară cu asta.

— Heroina te schimbă, doamnă O'Connor, îi spusese unul din medici. Îţi soarbe viaţa, înlocuind-o cu altceva. După un timp nu mai eşti acelaşi. Ai acelaşi corp, pe dinafară. Dar înăuntru eşti cu totul altcineva.

Asta trebuie să se fi întîmplat şi cu Jenna, gîndi Maggie cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Jenna nu mai trăia acolo.

— Ştii, Amanda, nu mi-ai povestit niciodată cum ai ajuns să-ţi părăseşti soţul, rosti Maggie încet, dornică să împărtăşească tristeţea cu cineva care fusese în aceeaşi situaţie. Din cauza băuturii?

Amanda se sprijini de spătar, lăsînd stiloul din mînă.

— Mare parte a căsniciei noastre a fost alcoolic, răspunse cu voce gravă. I-am fost alături în momente foarte grele – pierderi în afaceri, bani, sănătate, pierderea încrederii în sine, prietenilor, familiei – obişnuita decădere. Totuşi, într-un tîrziu, l-am pus pe picioare, datorită, în mare măsură, strădaniei mele herculeene. Apoi devenise la

fel de obsedat să cîştige bani, cum fusese de alcool. Atunci şi-a găsit „amanta". Am aflat din întîmplare şi l-am întrebat, fireşte. Frederick mi-a mărturisit foarte serios că ne iubeşte la fel de mult pe amîndouă. Mi-au trebuit douăzeci şi patru de ore ca să mă obişnuiesc cu această veste stupefiantă... încercînd să-mi păstrez demnitatea, deşi sîngeram de moarte.

Amanda tăcu, iar siguranţa ei obişnuită părea tulburată de amintiri. Îşi privi o clipă mîinile împreunate, apoi se uită din nou spre Maggie.

— În seara următoare, bucătăreasa avea liber. Dintr-un motiv ciudat, mă hotărîsem să gătesc friptură de miel – o mică fantezie domestică, în speranţa că voi reînvia trecutul. Oricum... în timp ce friptura era în cuptor, Freddy se lega de mine din orice fleac... coafura, cheltuielile casei, munca mea... A început apoi să ţipe din cauza fumului ce umpluse bucătăria, din cauza fripturii arse. Era de-a dreptul absurd – după ce trecuserăm prin atîtea, era un pretext meschin... dar a fost şi ultimul. Am lăsat cuptorul deschis, am părăsit casa şi nu m-am mai întors.

Amanda ridică din umeri şi schiţă un zîmbet.

— Friptura de miel care-a umplut paharul, nu? rosti Maggie, dîndu-şi seama că nimeni nu trece, prea uşor, prin viaţă. *Viaţa ne răneşte pe toţi. Unii se oţelesc sub ploaia de lovituri.*

Amanda încuviinţă, cu o sclipire ştrengărescă în ochi.

— Cea mai bună răzbunare este să pleci frumos, mai spuse ea.

Capitolul 24

Ghania, cu silueta ei puternică, dar în același timp foarte grațioasă, cobora scările de piatră ce duceau în pivnița reședinței Vannier, cu încetineală voită. În urma ei pășea tăcută o pisică abisiniană albă, iar cei doi Rottweileri, docili ca doi pudeli, încheiau mica procesiune.

Pătrunse în camera stranie de la capătul scărilor. Era întunecată și părăginită, în contrast cu splendorile casei de deasupra. Era cu cincisprezece-douăzeci de grade mai frig, așa că luă o haină din cuier și se înfășură cu ea.

Apăsă comutatorul unei lămpi, ce împrăștia o lumină slabă, dar suficientă ca să se poate desluși șirurile de cuști mari. Ghania făcu semn animalelor să o urmeze.

Celulele erau pline de prizonieri mutilați, care trăiau încă. Multe animale, dar majoritatea oameni. Se vedea că toți suferiseră torturi groaznice. Răni deschise, picioare contorsionate în poziții anormale. Brațele prizonierilor erau crucificate pe scînduri de lemn, făcînd imposibilă orice mișcare, astfel încît acele și tuburile atașate lor să funcționeze nestingherite. Fiecare bărbat și băiat încarcerat era un depozit de sînge omenesc. Ei erau cei care țipau.

Cei mai mulți erau prea sfîrșiți ca să se miște sau să se împotrivească – doar unul sau doi, mai tineri, reușeau să scuipe blesteme, cînd Ghania trecea pe lîngă ei; cîțiva loveau chiar cu picioarele gratiile cuștilor, într-o jalnică tentativă de apărare. Rottweilerii se repezeau, lătrînd și mușcînd printre gratii, dar stăpîna lor nu-i lua în seamă, continuîndu-și treaba.

Ghania verifică atent fiecare sticlă, convingînd sau obligînd donatorii recalcitranți să accepte situația. Rugămințile, blestemele și apelurile la milă o lăsau neclintită, de parcă n-ar fi existat. Majoritatea victimelor erau prea sfîrșite de durere, dar ochii lor îi urmăreau fiecare mișcare, în timp ce trecea prin fața cuștilor. Știau că, la nevoie, deschidea ușa și nu ezita să taie gîtul nefericitului

dinăuntru, dacă acesta înceta să producă. Unii cereau îndurare, alţii se rugau să li se curme agonia.

Într-un tîrziu, mulţumită de rezultate, se îndreptă spre frigiderul uriaş de la capătul cuştilor şi deschise uşa. În interior, aliniate, se aflau sticle cu sînge omenesc, ca într-o bancă de sînge în spital. Luă una, o deschise şi mirosi conţinutul aşa cum miroase un degustător de vinuri un soi deosebit. Mulţumită de prospeţimea lui, Ghania o puse la loc. Rottweilerii adulmecau la piciaorele ei, cu scîncete rugătoare, dar ea nu-i băgă în seamă. Obiceiul de a hrăni animalele cu sînge data din vremuri străvechi, dar puţini magicieni se mai oboseau s-o facă în timpurile moderne.

Ghania închise depozitul de sînge, oftînd mulţumită. Trebuia găsită o cale de a convinge copilul să bea cocteilul de sînge, fără să vomite. Libaţia rituală îi va scădea rata vibraţiilor, consolidînd legătura cu asistenţa. Nimeni nu izbutise să rezite atît. Dar fireşte, nici unul nu fusese Mesagerul Zeiţei Isis.

Din frigiderul aflat lîngă depozitul de sînge, scoase o bucată mică de carne. Luîndu-şi instrumentele de măcelar, o tăie în cîteva bucăţi, pentru cina animalelor.

Copiii jupuiţi erau pasiunea lor, îşi zise ea, aşezînd coapsa şi piciorusul într-un bol, iar braţele şi umerii în altul. Din păcate, inima şi rinichii erau atît de mici, încît pisicii nu-i ajungeau nici pe-o măsea. Uneori, aveau dificultăţi în a obţine copii proaspeţi; cei mai buni erau întotdeauna folosiţi pentru Comuniune. Dar mamele fuseseră fecundate, iar necesarul era asigurat din belşug. O dată nu strica să le dea şi animalelor ei, ca să le amintească traiul de acasă.

Capitolul 25

Malachy Devlin închise telefonul după convorbirea cu Maggie, surprins de propria bună dispoziţie. Nici nu-şi amintea de cînd nu se mai simţise atît de bine. Nu-şi dădea seama de ce, dar gîndul că urma s-o vadă în acea seară îl bucura nespus.

Se întîlniseră deja de cinci, şase ori, punîndu-i întrebări sau răspunzîndu-i, încercînd să lege faptele. Se gîndise la zeci de pretexte ca s-o sune; erau mai degrabă dorinţe spirituale decît investigaţii; ocazii ca s-o cunoască dincolo de aparenţe, acolo unde oamenii erau vulnerabili şi deschişi, curajoşi şi interesanţi. Exista în ea o blîndeţe care-l impresiona, poate fiindcă sub ea bănuia existenţa unei extraordinare rezistenţe.

Cine oare putea măsura atracţia? De ce îl împrospăta prezenţa ei, redîndu-i speranţa? Ca şi cînd lucrurile la care încetase să se mai gîndească redeveneau posibile.

Îi plăcea francheţea şi dorinţa de a înfrunta greutăţile şi simţul umorului, care îl lua prin surprindere. Dacă s-ar fi cunoscut în alte împrejurări, i-ar fi fost mai uşor să procedeze... cum să joace vechea piesă, cum să se distreze. Pe de altă parte, în alte împrejurări nu s-ar fi întîlnit deloc.

Zîmbi de propriile gînduri; de mult nu-i trecuse prin cap că ar putea iubi pe cineva. Se întrebă ce anume dorea de la ea? Alinare, căldură, sau doar o clipă petrecută împreună? O eliberare animalică, o revoltă împotriva trecutului, o afirmare a vieţii într-o lume ostilă? Poate toate la un loc. Şi probabil multe altele pe deasupra.

Îşi dădu seama că simţea o dorinţă de a-i *da* ceva. Numai că, deocamdată, nu ştia ce putea fi acel ceva.

Capitolul 26

Aripa de Egiptologie a Muzeului Metropolitan fusese, dintotdeauna, locul preferat de Maggie pentru plimbările cu Jenna, în duminicile ploioase, își aminti ea cu o grimasă amară, în timp ce trecea pe lîngă exponatele străvechi, grăbindu-se la întîlnirea cu doctorul Hazred. Îl sunase pe directorul muzeului, cerîndu-i o întrevedere cu un specialist în ritualurile magice religioase ale Egiptului antic, iar el îi aranjase o întîlnire cu doctorul Hazred, la ora zece dimineața. Poate că un adevărat expert în Egiptul antic va reuși să clarifice întrucîtva legenda Talismanului.

Se opri cîteva minute în Templul lui Dendur, lăsîndu-se pătrunsă de straniul lui magnetism. Ajunsese intenționat mai devreme, ca să poată cerceta încă o dată ruinele. O atrăseseră întotdeauna, într-un fel organic, inconștient... ca în excursia în Insulele Britanice, din copilărie, cînd ea văzuse istoria locului într-un fel extrasenzorial, pe care nu-l înțelesese. Maggie se simți din nou înfiorată de templul străvechi, un fel de senzație psihică independentă de voința ei.

Rămăsese împietrită de acea puternică senzație în fața zeilor nubieni Arensnuphis și Mandulis, cînd simți, în spate, prezența cuiva.

— Sînteți cumva doamna O'Connor? rosti un glas de bărbat.

Vocea o surprinse și se întoarse pentru a fi mai surprinsă de profilul lui. Bărbatul care vorbise arăta exact ca una din statuile de faraoni care o înconjurau, trăsături autocratice, reduse la scară umană.

Regăsindu-și stăpînirea de sine, întinse mîna.

— Sînteți doctorul Hazred?

— La dispoziția dumneavoastră.

— Ați fi putut fi model pentru unele din statuile astea.

— Poate că unii dintre strămoșii mei chiar au fost, replică el blînd, conducînd-o spre biroul lui.

— Păreați de-a dreptul acaparată de templul în care v-am găsit, doamnă O'Connor, remarcă deschizîndu-i ușa. A fost adus aici în 1963, din Dendur, unde dăinuia de mii

de ani. Guvernul egiptean l-a dăruit Statelor Unite – dar mulţi au avut senzaţia, fireşte, că a fost mai degrabă o nouă profanare a antichităţilor Egiptului, în scopuri politice. Mă tem că în Vest obiceiul de a spolia comorile strămoşilor mei este foarte vechi.

— Într-adevăr? rosti ea uşor jignită de punctul lui de vedere. Sînt sigură că egiptenii înşişi au profanat mormintele faraonilor, cu mult înainte ca Vestul să fi auzit de ele, doctore Hazred. Aveam impresia că templul a fost mutat aici tocmai pentru a-l proteja de lacul Nasser, care ameninţa să-l distrugă.

Abdul Hazred ridică aprobator din sprîncene.

— Sînteţi pasionată de egiptologie? întrebă el cu un interes sporit.

— Mă ocup de antichităţi, aşa că ştiu cîte ceva despre vestigiile egiptene, dar, din nefericire, nu suficient ca să-mi lămuresc anumite probleme – şi tocmai de aceea am apelat la dumneavoastră.

El se înclină uşor.

— Mă voi strădui să vă fiu de folos.

— Mă interesează amuletele magice şi talismanele, doctore Hazred, începu ea. Mi-aţi fi de mare ajutor dacă mi-aţi povesti puţin despre cum le foloseau vechii egipteni.

— L-aţi citit pe Petrie.

Ea confirmă.

— Lucrarea lui mai degrabă clasifică decît explică. Iar legăturile cu metafizica sînt slabe. Speram să aflu mai multe despre presupusele lor puteri.

— Înţeleg, spuse el reflectînd asupra răspunsului. Ştiţi cu siguranţă că această credinţă în însuşirile magice ale unor obiecte nu este în nici un caz specifică numai Egiptului antic. Se foloseau în mod obişnuit amulete şi talismane vindecătoare, sau protectoare împotriva diavolului. Cu ele te puteai pune sub protecţia unei anumite divinităţi, aşa cum, în zilele noastre, catolicii poartă cruciuliţe sau medalii făcătoare de minuni. S-ar putea spune că reprezintă un opiu pentru mase într-o formă atrăgătoare şi uşor transportabilă.

Maggie era hotărîtă să nu-l lase pe acest bărbat s-o împingă pe o pantă greşită, dacă deţinea cumva informaţii folositoare.

— Există, bineînţeles multe explicaţii plauzibile ale ataşamentului încăpăţînat al omenirii pentru aceste farmece, doamnă O'Connor. Postfreudienii ar putea spune că, purtînd un obiect care crezi că te apără sau îţi aduce noroc, capeţi încredere în tine. Fireşte, încrederea contează, dar talismanul e cel ce ţi-o dă.

Zîmbi, apoi continuă:

— De asemenea, este posibil, în condiţiile psihologice moderne, să ne închipuim că amuletele medicale canalizează energia pozitivă către locul afecţiunii, determinînd creierul să producă endorfin sau alte substanţe curative. Există apoi şi credinţa unor populaţii primitive că un *obiect* poate conferi celui care-l poartă însuşirile specifice dorite... colţii de urs – puterea, pielea de năpîrcă – nemurirea, coada unei vulpi – şiretenia etc. etc.

Se sprijini de spătar, încîntat de subiect.

— Aceste obiecte erau, vreodată, sanctificate de vreo divinitate? întrebă Maggie.

— Categoric. Horus, Min, Osiris şi mulţi alţii erau consideraţi protectori talismanici puternici. Aţi văzut, cu siguranţă, reprezentări ale Ochiului lui Horus purtate ca să privească în inima celorlalţi, protejîndu-şi stăpînul de intenţii rele.

Maggie se foi pe scaun, apoi se înclină, apropiindu-se de el.

— Doctore Hazred, mă interesează în special două amulete despre care am citit, ce par să reprezinte două divinităţi deosebite – Talismanul Zeiţei Isis şi Piatra lui Sekhmet.

— Voi americanii vă daţi în vînt după noţiunile de blestem antic şi alte prostii despre care habar n-aveţi, replică Hazred, iar amabilitatea de mai devreme deveni caustică. Presupun că aveţi un colecţionar nesănătos de bogat care vrea să adauge, acum, colecţiei sale un exponat prin care să conducă lumea.

Brusca schimbare din atitudinea lui o descumpăni.

— Am impresia că am atins o coardă dureroasă, doctore Hazred, dar n-am vrut să vă supăr. Ca anticar, am fost intrigată de această interpretare magică. Cineva foarte drag mie a fost implicat în povestea asta, într-un fel cu totul special, şi am vrut să aflu mai multe în legătură cu ea.

— Îmi cer scuze, doamnă O'Connor. Deseori mă întristează acei americani pe care nu-i interesează adevărata

noastră istorie, ci mai degrabă subiectele de senzaţie din mitologia noastră. Ca specialist, mă simt jignit de aceste perversiuni... dar, fără îndoială, dumneavoastră nu faceţi parte dintre ei.

O privi cercetător, apoi adăugă:

— Vă voi spune tot ce ştiu despre legendă, doamnă O'Connor, deşi nu cred să vă lămurească prea mult. Se spune că în antichitate, în timpul celei de-a treia dinastii şi a domniei Faraonului Zoser, Zeiţa Isis a cerut să se construiască o amuletă căreia i-a dăruit puterea extraordinară a propriei bunătăţi. Ea deţinea puterea atît asupra binelui din oameni, cît şi a bunătăţii din natură, aşa încît muritorul care deţinea această comoară stăpînea tot ceea ce era bun pe pămînt.

— Legenda nu explică de ce a creat ea un asemenea obiect?

— Marea Mamă a arătat dintotdeauna o dragoste neţărmurită omenirii, în ciuda slăbiciunilor noastre. Va veni o vreme, spunea Zeiţa – în viitorul foarte îndepărtat – cînd omenirea va fi zguduită de înfruntarea dintre Bine şi Rău, atît de puternică încît existenţa ne va fi pusă în pericol. Pentru zei noi sîntem un simplu experiment, doamnă O'Connor. Iar lumea, un laborator în care sîntem testaţi. Se pare că am putea da greş. Povestea mai spune că în apropierea acelui moment va sosi pe pămînt un Mesager... un emisar al Binelui, trimis de Mama Supremă, ca să zic aşa. Acest Mesager va avea puterea să materializeze Talismanul Zeiţei Isis. În mîinile celor drepţi, amuleta va putea schimba destinul omenirii, consolidînd tot ce e bun în matricea planetei noastre. Pe scurt, Binele va triumfa, iar planeta va fi salvată.

— Dar Piatra lui Sekhmet? Care e rolul ei în alegorie?

— „Acesta e întrebarea", ar spune poetul dumneavoastră doamnă O'Connor. Dacă Talismanul Zeiţei Isis ajunge în mîinile adepţilor Întunericului, ei o vor folosi, fără îndoială, ca să reînvie Piatra lui Sekhmet.

— Care este...

— Întruchiparea Diavolului... antipodul cosmic al Talismanului Zeiţei Isis, Yin şi Yang, doamnă O'Connor, Lumină şi Întuneric, agonie şi extaz. În felul acesta, zeii dau ocazia oamenilor să aleagă greşit.

— Şi de ce ar face-o, doctore Hazred, dacă s-ar solda cu dispariţia totală?

— Din lăcomie, fireşte! Cel care stăpîneşte Piatra lui Sekhmet controlează puterile Răului şi haosul. Gîndiţi-vă numai ce lucruri îngrozitoare poate dezlănţui. Controlînd dezastrele geofizice, stăpîneşte toate bogăţiile pămîntului... dirijînd armatele şi armele, conduce toate popoarele pămîntului. Oamenii au ucis, au asuprit, au distrus naţii întregi pentru scopuri mult mai modeste. Cu asemenea forţe în mîna unui singur om, nu vor mai exista reguli sau limite.

— Deci Isis a pus la cale ultimul test, rosti Maggie. O metaforă adevărată, oglindind eterna încleştare dintre Bine şi Rău. O ultimă şansă de a afla încotro va apucă omenirea, dacă întreaga putere din Univers s-ar afla în mîinile *noastre*, nu în ale zeilor.

Hazred zîmbi.

— Vorbiţi de parcă aţi crede în adevărul legendei.

— Trebuie să ştiţi, doctore Hazred, răspunse Maggie cu gravitate, că în acest moment nu mă mai miră nimic.

Se opri şi surîse; el observă că era într-adevăr o femeie atrăgătoare.

— Spuneţi-mi, dacă ar fi adevărat... pe ce cale credeţi că ar merge omenirea? Cine ar învinge?

— Natura umană este coruptă, doamnă O'Connor, răspunse el fără ezitare. Am întîlnit multe exemple de oameni corupţi de putere pînă în fundul sufletului şi nici unul care să sugereze că cei slabi vor moşteni pămîntul. Oamnii bogaţi şi fără scrupule pot distruge fără şovăire pe cei care întorc şi celălalt obraz.

— Ghandi n-ar fi fost de acord cu dumneavoastră, doctore Hazred, îl contrazise Maggie, iar Hristos cu atît mai puţin. Dar aceasta este o dezbatere filozofică, ce ne-ar răpi mai mult timp decît avem la dispoziţie.

Se ridică şi, întinzîndu-i mîna, spuse:

— V-aş fi recunoscătoare dacă mi-aţi recomanda nişte cărţi. Ceea ce mi-aţi povestit îmi va lua multe ore de meditaţie.

Maggie părăsi muzeul gîndindu-se la o mulţime de lucruri.

Abdul Hazred duse receptorul la ureche şi formă un număr. De cealaltă parte, cineva ridică fără să răspundă, aşa că Hazred vorbi primul.

— Jocul a început, rosti el. Interesantă alegerea Paznicului.

Fără să aştepte replica, închise şi începu să adune hîrtiile împrăştiate pe birou; împreună cu plăcuţa de bronz, pe care era gravat numele lui, le băgă în servietă, cînd uşa se deschise.

Intră un bărbat scund, cu figura nervoasă, care, observîndu-i pregătirile de plecare, începu să vorbească precipitat:

— Sînt convins că am făcut ceea ce trebuia, informînd guvernul nostru cu privire la cererea ei, doctore Hazred, spuse.

Între timp, deschizînd sertarul biroului, scoase plăcuţa cu numele său şi o puse pe birou. Apoi se aşeză pe scaunul capitonat cu piele din faţa lui Hazred.

— Cînd a adus vorba la telefon de Talismanul Zeiţei Isis, mi s-a părut necesar, avînd în vedere momentul...

Hazred încuviinţă din cap, întrerupîndu-l:

— Aţi procedat excelent, doctore Gerard. Fără discuţie.

— Deci era femeia pe care o aşteptaţi?

Hazred clădină din cap.

— Din păcate, doctore Gerard, nu am permisiunea să discut această problemă, care vizează securitatea noastră naţională. Vă pot asigura doar că eforturile dumneavoastră în slujba Egiptului nu vor trece neobservate sau nerăsplătite.

Acelaşi zîmbet liniştitor îi răsări pe faţă.

— Bineînţeles, nu veţi discuta cu nimeni despre asta. Nici cu soţia, nici cu copiii sau cu amanta, în cazul în care aveţi una. Dacă va mai fi nevoie de serviciile dumneavoastră, vom lua legătura.

Gura directorului era încă plină de întrebări nerostite, dar Hazred se ridică brusc, părăsind biroul. Dacă renumele lui Abdul Hazred ca egiptolog n-ar fi fost impecabil, directorul l-ar fi repezit din caŭza purtării nepoliticoase. Dar aşa, se simţea uşurat că oficialităţile guvernamentale nu lăsau această problemă în mîinile vreunui idiot de la Serviciile Secrete, şi aleseseră un specialist de talia lui Hazred să se ocupe de această chestiune delicată.

Capitolul 27

Ceasul arăta unsprezece dimineaţa, cînd Gino Garibaldi îşi făcu apariţia în biroul lui Devlin.

— Ghici de unde venea telefonul anonim, locotenente, spuse el rînjind.

— De la reşedinţa lui Cheri Adam, replică Devlin.

Avertismentul telefonic pentru Maggie sosise prea repede după convorbirea cu Cheri, ca să poată fi vorba de o simplă coincidenţă.

— Poate ar trebui să vedem ce ne va spune ea despre desfăşurarea evenimentelor.

Punîndu-şi carnetele în buzunar, cei doi bărbaţi porniră către adresa din Strada 9 Vest.

După patruzeci de minute de tergiversări şi ezitări, Cheri le dădu cu greutate un nume.

— Allie Roberts, rosti ea, dorind să se descarce, dar fiind în realitate înspăimîntată. Cea mai bună prietenă a mea din copilărie. I-am povestit de doamna O'Connor şi ea a sunat-o de-aici.

— De ce ai vrut ca Allie s-o sune pe doamna O'Connor, Cheri? întrebă Devlin, forţînd-o să continue. Ce te-a făcut să crezi că ea şi Jenna sînt amestecate în aceeaşi poveste?

— Cele întîmplate în ziua aceea, la Greenwich, răspunse ea neliniştită. Jenna etala tot ce obţinuse. Ştiţi, bani, haine, bijuterii. M-a dus în dormitorul ei ca să-mi arate garderoba, care era mai mare decît tot apartamentul meu. Apoi a început să probeze diferite toalete, în faţa mea. Atunci i-am văzut, pe umăr, tatuajul acela straniu – şi era identic cu cel pe care îl avea Allie pe spate, de la Maa Kheru. Aşa că mi-am zis, la dracu', poate şi banii Jennei sînt tot de-acolo de unde îi are Allie. Vreau să spun că Allie zice că indivizii din Maa Kheru sînt plini de bani. Rools-Royce-uri, domenii, de toate. Pe urmă m-a sunat doamnă O'Connor şi era atît de disperată – mi-am zis că poate dacă o fac pe Allie să vorbească cu ea, reuşesc să

salvez copilul Jennei din porcăria asta. Nu mi-a trecut prin cap că ascultaţi convorbirile, zise ea scîrbită.

— Unde e acum prietena ta, Cheri? o iscodi Garibaldi.

— Nu pot să spun. I-am promis. Zicea că or s-o omoare.

— Uite ce e Cheri, rosti Devlin cu blîndeţe, daca Allie e într-o asemenea primejdie cum spui, trebuie s-o găsim şi asta cît se poate de repede. Are mai mult şanse să rămînă în viaţă sub protecţia noastră, decît de una singură.

Cheri cîntări înţelepciunea vorbelor lui, apoi zise şovăind:

— Stă în zona artiştilor din Strada Great Jones. Una din clădirile vechi a fost împărţită într-o grămadă de studiouri ieftine. O, Doamne! Nădăjduiesc că fac bine spunîndu-vă.

Devlin şi Garibaldi pătrunseră în holul mizer. Părea cu desăvîrşire pustiu. Scările miroseau de parcă nu mai fuseseră spălate din 1906; treptele de marmură, odată albe, erau acum de un gri murdar, purtînd pecetea zecilor de ani în care fuseseră călcate de picioare murdare.

Bătură în uşa indicată de Cheri, dar dinăuntru nu răspunse nimeni.

— Acoperă-mă, murmură Devlin, cu o mînă pe clanţă şi strîngînd în cealaltă un pistol calibru 38.

Uşa veche cedă, scîrţîind – o deschise larg, cu piciorul, apoi dădu colţul cu ambele mîini încleştate pe pistol. Privirea celor doi bărbaţi scrută cercetător încăperea. Într-un colţ, o somieră murdară, o cutie de pizza colcăind de gîndaci, un dulap cu sertarele scoase şi răvăşite. Hainele din sertare, sfîşiate şi aruncate peste tot.

Garibaldi o luă la dreapta, Devlin la stînga. Singura dependinţă era un closet micuţ, pe partea lui Devlin.

— Aici, locotenente, strigă Gino de lîngă pat.

Aşternutul era îmbibat de sînge.

— Cheri spunea că se aştepta să fie găsită, murmură Devlin privind orgia.

— Asta nu prevesteşte nimic bun pentru proiectele ei de viitor.

Devlin încuviinţă.

— Anunță medicul legist, Gino, rosti el, deși n-o să facă mare brînză fără cadavru.

Garibaldi clătină din cap, dezamăgit.

— Mda, dar asta poate să-i dezlege limba lui Cheri, să ne spună ceva mai mult.

— Posibil. Și, pe urmă, mai e și pista cu tatuajul. Roag-o să-l descrie și poate găsești autorul.

— Nu crezi, locotenente, că e momentul să facem treaba asta puțin mai oficial?

Devlin se încruntă.

— Să vedem, întîi, ce reușim să scoatem de la Cheri. N-ar fi rău să știm cu ce avem de-a face, înainte să tulburăm apele. Poate că n-a jucat cinstit într-o afacere sau, pur și simplu, a lichidat-o peștele. Nici măcar nu sîntem siguri că e sîngele ei.

Întorși în apartamentul lui Cheri, Devlin și Garibaldi o așteptau calmi, să iasă din baie; icnetele de vomă erau de neconfundat. Nu era doar îngrețoșată de dispariția lui Allie, ci și îngrozită pentru ea însăși, după ce aflase de petele de sînge din pat.

— Ascultă, Cheri, îi spuse Devlin cînd fata intră în cameră, cu nasul și ochii înroșiți de plîns, dacă Allie a avut încredere în tine cînd a sunat-o pe doamna O'Connor, sînt convins că ți-a spus mai multe.

Cheri scutură capul categoric.

— Pe Allie au omorît-o pentru că știa prea multe, rosti ea grav. Nu vreau să fiu a doua pe listă.

— Te putem ajuta să rămîi în viață, Cheri, spuse Devlin privind-o insistent, însă doar dacă vei colabora cu noi. Ascultă, fetițo, dacă taci, ne va lua o grămadă de timp să dăm de urma împuțiților care ți-au omorît prietena. N-aș vrea să te sperii, dar ai putea sfîrșit într-o baltă de sînge, la fel ca ea – și ar fi mai bine să nu se întîmple.

Devlin tăcu o vreme, pentru ca vorbele să se întipărească în mintea fetei; cei doi auzeau parcă semnalele de alarmă declanșate în creierul ei.

— Ce vreți să știți? întrebă ea într-un tîrziu, cu glasul stins.

Devlin și Garibaldi se priviră o clipă.

— Tot ce ți-a povestit despre Maa Kheru, răspunse

Garibaldi. În primul rînd, cum a ajuns printre tipii de la Maa Kheru?

Cheri inspiră adînc.

— Allie se droga, ca și mine... știi cum e cînd depinzi de asta, ți se întîmplă o grămadă de lucruri. Ea lucra în clubul de pe Christopher, *Loopy Jupiter.* Allie era o dansatoare extraordinară și nu avea prea mare importanță dacă dansa fără sutien, sau goală de tot, o făcea cu pasiune și avea un corp care înnebunea bărbații... se droga cu un amestec special, așa că putea să danseze toată noaptea.

— Cocaină și heroină? interveni Garibaldi.

— Și încă ceva. Nu știu precis ce. Oricum, într-o noapte a venit un tip care nu părea sărăntoc – știți cum, costum, cravată, de toate. A luat-o de-o parte și i-a spus că el umblă după fete talentate care să danseze pentru niște oameni deosebiți, care-i vor aprecia talentul. I-a mai zis că dacă acceptă, o să aibă o grămadă de haine, droguri, mîncare, tot ce vrea – și pentru asta nu trebuia decît să danseze pentru prietenii lui și să-i distreze. Așa că și-a lăsat slujba și s-a luat după el.

A dus-o într-un apartament din centru, foarte elegant și scump – plin de femei și bărbați foarte bogați. Allie zicea ca atmosfera i s-a părut stranie – ca o întrunire, sau cam așa ceva. I-au dat o doză de ceva foarte bun, apoi au pus-o să danseze. Muzica era grozavă, așa că a dansat extraordinar. După aia, i-au mai dat niște cocaină, au pus-o să-și dea jos hainele, iar ei s-au strîns în jurul ei, s-o privească. Zicea că pe toți îi interesa corpul ei de parcă ar fi fost doctori și făceau tot felul de comentarii despre cît era de grozavă, ce sîni teribili avea și altele. De-aia bănuiesc că se simțea foarte importantă.

Oricum, s-a învîrtit, o vreme, printre ei – dansa la petreceri, se culca cu cine spuneau ei. Trăia pe picior mare, se îmbrăca la croitori și învîrtea o groază de bani. Se credea buricul pămîntului – povestea de bărbații cu care se culca – nume mari de la televiziune sau din politică...

— Și-ai crezut-o? întrebă Devlin.

— Îhî, am crezut-o. Uite ce e, locotenente, n-ai decît să te uiți la știri la televizor și-ai să vezi cu cine și-o trag barosanii ăștia. În nici un caz cu neurochirugi.

Devlin și Garibaldi erau gata să izbucnească în rîs.

— Dar era ceva straniu în toată afacerea și ea devenise neliniștită. Ca atunci cînd îi făcuseră tatuajul egiptean...

— Ai putea să-l descrii? interveni Garibaldi.

— Cred că da. Avea o cruce din aia egipteană, caraghioasă, cu o buclă la capăt...

— Un ankh?

— Da, așa e! Și avea o scriere antică – hieroglife, ca pe vechile piramide – zicea ea. Oricum, Allie a trăit cu tipii ăștia un an și ceva. Apoi a aflat că rămăsese gravidă și și-a închipuit că totul s-a dus de rîpă. Dar s-a petrecut ceva ciudat. Cînd i-a cerut tipului care organiza totul bani de avort, el s-a împotrivit. I-a zis că oamenii din clubul lui iubesc copiii și n-avea decît să-l lase, iar ei îi vor purta de grijă pînă cînd o să nască. Allie m-a sunat și mi-a zis „A dracului chestie! Cheri, ăștia au un fel de program de protecție socială pentru salariatele care rămîn gravide. Au chiar și o casă unde te lasă să stai. O reședință grozavă, lîngă Bear Mountain."

Devlin și Garibaldi schimbară o privire semnificativă.

— Așa că a continuat să lucreze pînă a început să se vadă, chiar și după aia n-au lăsat-o în pace și au pus-o să se culce cu tipi care se dădeau în vînt după femei gravide.

— Sfinte, rosti Garibaldi, ce om cumsecade.

Devlin îi făcu semn să continue.

— Într-un tîrziu, cînd mai avea puțin pînă să nască, au trimis-o la locul acela. Nu mi-a spus exact unde, doar că era undeva pe lîngă Bear Mountain.

— Ei, dar abia de aici începe treaba sinistră, zise Cheri acaparată de poveste și fericită să se elibereze de amănuntele pe care le știa. În casa aia, un fel de pensiune, i se dădea să bea în fiecare zi un lichid scîrbos, pe care ea îl refuza. Îi spuneau că trebuia să-l bea pentru copil, fiindcă avea drojdie de bere și vitamine, dar Cheri zicea că avea gust metalic de sînge și mirosea ca dracu'! Deci n-a vrut, dar ăia parcă înnebuniseră de furie și, într-un tîrziu, doi tipi au silit-o să-l înghită. I-au zis că dacă le mai face probleme, vor trebui s-o dea afară. Atunci, cred eu, a început să-și dea seama ce se petrece... să bănuiască și să înceapă să adulmece în jur, pentru că simțea că ceva nu era în regulă. Oricum, mai erau și alte fete acolo și unele

ştiau cîte ceva din întreaga afacere... atunci a auzit prima oară că clubul se numeşte Maa Kheru.

Apoi, cu vreo două nopţi înainte să nască, i-a venit timpul unei alte fete şi Cheri a auzit ţipetele. A făcut pe ea de frică. La început a crezut că sînt durerile naşterii, dar după aia i-a auzit spunînd că duc copilul undeva, iar mama îi implora să n-o facă. Apoi, cineva le-a numit, pe toate, „cloşti". Tipul zicea „Tîmpito, nu-mi spune că n-ai ştiut că copiii ăştia sînt pentru masa Satanei".

Obrazul lui Devlin părea cioplit în piatră; Garibaldi îl cunoştea prea bine ca să-şi dea seama că se gîndea la nepoata lui Maggie.

— Înainte de asta, mai auzise ceva despre satanism, Cheri? întrebă el pe un ton glacial.

Era clar că Cheri nu voia să răspundă şi îşi ferea privirea.

— Haide Cheri. E şi viaţa ta în joc.

Cheri îşi trecu, nervoasă, degetele prin părul deja răvăşit.

— Auzise cîte ceva de la servitori şi de la fetele celelalte. Cum că oamenii ăia făceau parte dintr-un club foarte select, care-l venera pe Diavol. Ea credea că erau numai bîrfe... ştiţi, ca ăia care se strîng la Moose Club, îşi pun pălării caraghioase şi cred că fac rahatu' praf. Avea impresia că şi aici era la fel, doar că pentru oameni bogaţi.

Garibaldi observă colţurile gurii lui Devlin zvîcnind.

— Şi ce-a făcut? întrebă el.

— A încercat să fugă, dar au prins-o înainte să ajungă prea departe şi au dus-o cu sila înapoi. Era sigură că o s-o omoare, dar ei i-au spus că se dovedise o mamă minunată. Celelalte, pe care le auzise ţipînd, ziceau ei, erau nişte tîrfe care nu-şi iubeau copiii. Oricum, îi dădeau voie să păstreze copilul, atîta vreme cît făcea ce-i cereau ei. Era prea îngrozită ca să se împotrivească.

— Cît a durat asta?

— Aproape un an. Eu am ajuns la Areba...

— Sanatoriul de dezintoxicare din Strada 57? interveni Devlin.

— Îhî, încuviinţă Cheri, aşa că eu nu mă mai drogam cînd am văzut-o, din nou, pe Allie. Atunci m-a sunat într-o noapte cu o voce isterică şi m-a rugat în genunchi să mă

întîlnesc cu ea în Soho, la intersecția Spring cu West Broadway. N-o văzusem de atîta timp și-mi ziceam că poate murise, așa că m-am bucurat că o s-o văd. Și moartă ar fi arătat mai bine... adică nu-mi venea să cred că e ea. Slabă de-i numărai coastele și cu o privire dementă. Se tot uita în dreapta și-n stînga ca scoasă din minți. Zicea că au folosit-o pe Stacy – ăsta era numele copilului – într-un fel de sacrificiu de Magie Neagră. O siliseră să se uite, cînd o jupuiau de vie.

Privirea lui Devlin o întîlni pe a lui Garibaldi.

— Mi-a arătat o rană pe pîntece, unde o jupuiseră și pe ea, așa că știa cum e. Rana avea vreo zece centimetri pătrați și arăta groaznic.

— Cum reușise să scape? o iscodi Devlin, întrebîndu-se cît din povestea asta putea fi adevărat.

Un lucru îl știa sigur polițistul, și anume că toată lumea minte.

— După cum v-am mai spus, Allie era dansatoare. Făcea tot felul de acrobații – ai fi zis că se întoarce pe dos – de parcă n-ar fi avut încheieturi. Oricum, ei o închiseseră într-o cameră la mansardă, care avea un ochi mic de geam, dar reușise să se strecoare pe acolo, dislocîndu-și un umăr. Coborîse pe niște coarde de viță, apoi pe burlanul de la colțul acoperșului și evadase în oraș.

Făcuse rost de la un amic de al ei, artist, de cămăruța din Great Jones, unde ați găsit sîngele. Dar era speriată de moarte. Zicea că or s-o găsească, negreșit fiindcă erau vrăjitori și-i spuseseră că bucata de piele pe care i-o jupuiseră îi punea în legătură cu ea.

— Dar Jenna cînd te-a căutat, Cheri? răsună vocea lui Devlin, cu o gravitate înspăimîntătoare.

— După ce s-a mutat în Greenwich... să fie vreo șase săptămîni de-atunci. Cred că a vrut să se grozăvească cu casa și cu tipul pe care-a pus mîna.

— Și doar din cauza tatuajului te-ai gîndit că e amestecată în Maa Kheru?

— Asta pe de o parte... Allie zicea că îl au toți. Și, în plus, toată situația ei era ciudată. Adică, de ce s-ar fi însurat cu ea un asemenea tip? Chiar dacă provenea dintr-o familie bună, e totuși o toxicomană... și, dintr-o dată, devine bogată și pleacă în Europa. Poate dacă s-ar fi lăsat

de droguri, aş mai fi crezut într-o minune – dar se droghează în continuare.

— Eşti sigură?

— Oho, şi încă cum. Mi-a oferit şi mie. Zicea că toţi prietenii ei sus-puşi iau aşa ceva.

— Ai idee cum de copilul Jennei nu s-a născut toxicoman? Doamna O'Connor o îngrijeşte de la zece zile şi ne-a spus că nu a avut nevoie de dezintoxicare.

Cheri se încruntă.

— Ştiu eu, poate. Allie mi-a povestit că le scoteau heroina şi le dădeau metadonă, cît erau gravide. Poate că şi cu Jenna au făcut la fel.

— Nu ştiu. Ea zicea că nu omorau toţi copiii imediat. Poate le era mai greu să-i dezintoxice după aia.

— Încă ceva, Cheri, spuse Dev, înainte să închidă carnetul. Adu-ţi aminte, Allie ţi-a pomenit vreun nume? Dintre cei care se închinau Diavolului?

Cheri zîmbi cu subînţeles, eliberată parcă fiindcă povestise totul.

— Îhî. Îmi amintesc şi nişte nume. Dar întîi să-mi spuneţi cum o să mă protejaţi dacă vi le spun.

După ce lăsaseră fata, temporar, în grija unei mătuşi, pentru a se afla în siguranţă, Devlin şi Garibaldi rămaseră în maşină, privind întîi lista plină de nume importante, apoi unul spre celălalt.

— Nu poate fi... adevărat, locotenente, rosti Garibaldi într-un tîrziu. Tipa a fost toxicomană, are o imaginaţie bolnavă şi şi-a închipuit că dacă ne bagă pe gît ceva important, o s-o protejăm. Am dreptate?

— Dacă stăm cu mîinile în sîn, n-o să aflăm niciodată, conchise Dev, pornind maşina şi ieşind din parcare. La urma urmei, nici nu sînt greu de găsit. Dacă citim în fiecare dimineaţă *Times*, aflăm pe unde îşi fac veacul.

— Ştii ce, locotenente, nu m-am îndoit nici o clipă că trebuie să calci pe cadavre ca să ajungi bogat şi plin de glorie, zise Garibaldi, dar nu m-aş fi gîndit că trebuie să te faci frate cu Dracu'.

Capitolul 28

Devlin se perpeli toată noaptea, neştiind cît anume să-i spună lui Maggie din cele aflate; în mod obişnuit, ar fi păstrat cea mai mare parte pentru el. Dar asta nu era o situaţie obişnuită; nu o putea proteja decît prin aceste informaţii. La urma urmei, ştiind cu ce avea de-a face, ar fi acţionat cu prudenţă.

Devlin văzu atît expresia şocată de pe faţa lui Maggie, cît şi strădania de a o stăpîni.

— Biata, biata fată, murmură ea. Dev, chiar crezi că e moartă?

— Cei de la criminalistică consideră cantitatea de sînge găsită în pat compatibilă cu o rană mortală şi au dreptate – numai că nu avem dovezi că ar fi sîngele lui Allie. Dar partea bună este că am obţinut ceva ajutor din partea departamentului.

— Dacă există un sîmbure de adevăr în povestea lui Cheri, indivizii ăştia nu pot fi oameni, zise Maggie căutînd aprobare în privirea lui Malachy. Iar Cody e în mîinile lor, Dev. Ar putea fi deja moartă... sau torturată.

El observă efortul ei, supraomenesc, de a rosti cuvintele.

— Iar Jenna... O, Doamne! Cu ea ce-i de făcut? Oscilez între a mă înfricoşa de siguranţa ei şi impulsul de a o ucide, pentru că a pus-o pe Cody într-o asemenea primejdie.

Maggie se ridică şi începu să măsoare încăperea cu paşi mari.

— Mi se rupe inima, Dev! izbucni ea, prea tulburată ca să poată rămîne pe loc. Cum am putut să greşesc atît de groaznic, încît ea să ajungă atît de jos? Mă gîndesc nopţi întregi, recapitulînd iarăşi şi iarăşi fiecare clipă a vieţii mele. Ce am uitat să spun? Ce am uitat să fac?

Ridică ochii spre el, privindu-l cu tristeţe şi îndoială de sine.

Devlin se abţinu, cu greu, să n-o îmbrăţişeze. Nu era cinstit să profite de un moment de slăbiciune. Văzuse de prea multe ori acest sentiment de vinovăţie care măcina sufletele părinţilor ai căror copii se drogau. Pe vremuri, fiecare familie avea cîte-o rudă alcoolică – era ceva obişnuit, ca buruienile întîlnite la tot pasul. Nimeni nu-i condamna; nimeni nu se învinuia de acest refugiu ales de cei pe care-i iubeau. Dar acum jocul era altul, presărat cu perioade de dezintoxicare care nu-i vindecau, plin de teoreticieni care nu erau condamnaţi să trăiască alături de egoismul şi dezastrul sufletesc al toxicomanilor.

— Uite ce e Maggie, rosti el cu hotărîre, trebuie să-ţi spun ceva în legătură cu asta şi aş vrea să mă asculţi pînă la capăt.

Trase un scaun lîngă el şi o obligă să se aşeze, forţînd-o astfel să-l privească în ochi.

— Prin natura muncii mele, am întîlnit foarte mulţi toxicomani – destul de mulţi ca să-mi formez o părere. După mine, Maggie, ei singuri fac opţiunile cele mai egoiste – iar familiile şi societatea suferă urmările acestor opţiuni. Există, bineînţeles, şi toxicomani care sînt victimele propriilor familii – bătăi, abuzuri, violuri sau cum vrei să le spui. Dar nu e cazul Jennei şi nici al multor altora ca ea. Uneori o fac din slăbiciune, uneori din lene, alteori din prostie. Dar de fiecare dată e vorba de o *opţiune.*

— Ştiu că ţi-ai fi dorit să poţi face tot ce trebuie pentru copilul tău. Tot timpul, în fiecare clipă a vieţii ei. Dar ăsta e un vis irealizabil. Fiindcă ar fi trebuit, pentru numele lui Dumnezeu, să stăpîneşti Destinul, şi norocul, şi ereditatea şi orice altceva ar fi atins-o. Ar fi trebuit să ştii cu ce ambiţii s-a născut şi care au fost tertipurile de care s-au folosit prietenii ei ca să-şi îndeplinească visurile. Ar fi trebuit să te afli în mijlocul războiului împotriva drogurilor care se duce pe străzile New York-ului, ca să afli ce tentaţii mortale oferă acest sfîrşit de secol. Nu *vezi,* Maggie, că nu puteai face mai mult! Am ajuns să te cunosc. Mi-ai dovedit, de fiecare dată, că ai un caracter frumos. Eşti bună, tenace şi deşteaptă şi capabilă de dragoste şi, la dracu', ai făcut tot ce ţi-a stat în putere pentru Jenna! Pentru numele lui Dumnezeu, Maggie, dacă tot

vrei să mergi pînă în pînzele albe pentru Cody, nu crezi că-ţi faci probleme inutile cu fiica ta?

Maggie părea atît de nesigură, atît de tristă, încît Devlin se simţi mişcat.

— Deci, continuă el cu voce calmă, ai făcut tot posibilul, şi n-a mers. Aşa e viaţa, uneori. Crudă şi nedreaptă. Şi cu asta, gata. Nu eşti Dumnezeu, Maggie. Şi nici ea nu e Sfînta Fecioară. Dacă tot te pricepi aşa bine să-ţi contabilizezi păcatele, ce-ai zice să ne uităm un pic şi la păcatele Jennei? Deci viaţa n-a fost aşa cum şi-a dorit-o. Ce-a ales ea să facă în legătură cu asta? Şi-a mişcat cumva fundu' ca s-o facă mai bună? A încercat să-şi alunge dezamăgirea ajutînd pe alţii, ducînd de mîncare unor bătrîni care nu mai erau în stare să-şi gătească? Nici gînd! S-a drogat. S-a prostituat. Şi-a amăgit conştiinţa cu un drog care i-a furat sufletul. Şi apoi şi-a vîndut fetiţa Satanei. Ia mai scuteşte-mă Maggie! Aşa cum tu şi cu mine purtăm răspunderea faptelor noastre, atunci, pentru Dumnezeu, aşa trebuie să facă şi Jenna. Sau Eric, sau Sayles şi toţi ceilalţi nenorociţi care sînt gata să smulgă inima cuiva, doar ca să-şi mai cumpere un iaht sau puţină putere.

Maggie rămăsese cu privirea ţintuită pe faţa lui, şocată de duritatea ieşirii.

— Era cazul să te simţi vinovată, dacă *nu* făceai tot posibilul, rosti el cu glas tăios. Dacă ai fi putut face şi, la naiba, n-ai fi făcut-o.

Ea îi aruncă o privire cercetătoare; simţea că nu numai Jenna era motivul.

— Ce-i asta, Dev? şopti ea. Ce tot spui...

— Am avut un fiu, Maggie, rosti el cu voce stinsă. Îl chema Daniel.

Maggie înmărmuri, dîndu-şi seama că folosise trecutul; Devlin întorsese capul, iar ea nu reuşi să-i vadă faţa.

— În perioada aia nu stăteam prea mult acasă, urmă el, mai mult pentru sine. Eram tînăr... credeam că pot schimba lumea de unul singur. Să aduc toţi nenorociţii în faţa justiţiei... să desfiinţez corupţia... Ce mai, Justiţiarul din South Bronx... Eram în stare de orice.

Clătină din cap, vrînd parcă să se elibereze de toate amintirile dureroase.

— Îmi făcusem o mulţime de duşmani...

— Nu trebuie să-mi spui toate astea, Dev, îl întrerupse Maggie impresionată.

El clătină din cap, cu tristeţe şi continuă:

— Într-o noapte, m-am certat cu soţia mea, Jan, pentru că veneam foarte tîrziu acasă... ne enervaserăm amîndoi, iar atmosfera era îngrozitor de încărcată. Mi-a reproşat că sînt un ucigaş, că petrec mai mult timp între criminali decît cu ea şi Daniel. Şi avea dreptate... mă înfuriasem doar că nu pricepea cît de mult mă chinuiam să schimb ceva. În orice caz, aproape că am băgat-o'n măsa...

Se opri cu priviea pierdută, oftînd înainte de-a continua.

— După cearta asta stupidă, irlandezul din mine s-a răzvrătit... „Vrei să mă joc mai mult cu copilul? am răcnit Atunci n-ai decît să-l ţii treaz pînă vin eu de la slujbă."

Privi spre Maggie ca un păcătos care imploră iertare. Glasul îi deveni blînd, aproape şoptit.

— Cel mai ciudat lucru e că îl adoram, Maggie. Danny era cel mai grozav băieţel din lume. Mi-ar fi plăcut să stau tot timpul cu el. Adică îmi doream să-l învăţ cum să lovească mingea, să meargă pe bicicletă, ştii doar cum visează taţii...

Vocea îi tremura.

— Cum îţi spuneam, fiind atît de furios, l-am trezit pe Danny şi l-am dat jos din pat. Era în pijama... Iisuse, îmi amintesc că botoşeii îi erau mari şi că, moleşit de somn şi cu ochii cîrpiţi, se bălăngănea ca păpuşă de cîrpă. Era atît de fericit că mă vede.

Devlin îşi muşcă buza de sus, ca pentru a reţine vorbele.

— I-am pus o jachetă pe el, i-am îndesat pe cap o pălărie şi, cu el în braţe, am ieşit, trîntind uşa...

Maggie simţi revolta ascunsă în vorbele lui.

— N-am mai ajuns în stradă, continuă el monoton. Fratele unui tip arestat de mine mă aştepta ascuns pe verandă, iar eu eram atît de furios şi de convins că aveam dreptate, încît n-am observat ce avea în mînă. Braţul a coborît... a lovit o singură dată. Pumnalul a străpuns corpul copilului, apoi m-a rănit la umăr. Danny a gemut uşor, ca

o pasăre... uneori îl mai aud şi azi... şi apoi a urmat sîngele...

Devlin îşi descleştă pumnii, privindu-şi mîinile. N-a durat mult pînă a murit şi eu n-am putut face nimic ca să-l ajut. Aşa am continuat să-l strîng în braţe, privind ochii aceia care mă implorau să-l ajut... *Iisuse!* Parcă îi văd. Era atît de sigur că o să-l salvez.

Întoarse capul, dar Maggie îi ghici lacrimile. Îi înapoie batista pe care i-o dăduse mai devreme, iar el şi le şterse.

— O, dragul meu Dev, şopti ea, iartă-mă că am păşit pe acest tărîm sacru.

— Nu! răspunse el repede. Să nu spui asta. *Am vrut* să ştii. Am cunoscut o mulţime de femei, de cînd m-am despărţit de Jan, Maggie. Am încercat să mă folosesc de ele ca să umplu toate golurile din viaţa mea, după ce m-a părăsit. N-am condamnat-o că n-a mai vrut să mă vadă, dar mi-au lipsit amîndoi al naibii de mult.

Glasul i se stinse, dar tuşi ca să nu-şi trădeze emoţia.

Deci aşa căuta să se reabiliteze în ochii lui, îşi zise ea... un copil pentru un alt copil. Unul pierdut, celălalt aşteptînd să fie salvat.

Copleşită de uriaşul sentiment de vinovăţie şi durere, Maggie îl îmbrăţişă şi rămaseră înlănţuiţi în această suferinţă, ca doi refugiaţi ai unui cataclism cosmic, pe care nu-l puteau nici împiedica, nici înţelege.

Capitolul 29

Un superb buchet de flori înviora tristețea mesei din hol. Maggie citi, surprinsă, cartea de vizită. Abdul Hazred. Egipteanul. Ce ciudat! „Cred că vă pot fi de folos“, scria el. Orice speranță e binevenită, își zise, în timp ce-i telefona să stabilească o întîlnire. Ieși apoi și luă primul taxi spre clădirea muzeului.

Maggie trecu în grabă prin expoziția egipteană, spre sala de consiliu de lîngă biroul lui Hazred. Fu surprinsă să-l găsească înconjurat de papirusuri, cărți și un calculator; părea agitat, nerăbdător, de parcă și-ar fi petrecut noaptea căutînd ceva anume. Ea observă că mînuia cu aceeași pricepere atît antichitățile cît și tehnică ultramodernă.

— Vă rog să luați loc, doamnă O'Connor, o invită el arătînd spre cele cîteva scaune din jurul mesei.

Părea ceva mai uman decît la prima întîlnire.

— Florile au fost minunate, doctore Hazred, rosti ea. Și m-au luat prin surprindere.

— Păcat că nu au fost mai aproape de problema noastră, răspunse el. Margarete de lună sau poate flori de lotus. În perioada asta florile egiptene sînt extraordinar de frumoase.

Maggie zîmbi, întrebîndu-se ce urmărea.

— După ce ați plecat, doamnă O'Connor, începu el pe un ton împăciuitor, m-am tot gîndit la discuția noastră... Vă rog să mă corectați dacă greșesc, dar am simțit că informațiile ce vă interesau însemnau foarte mult pentru dumneavoastră.

Ridică sprîncenele, întrebător.

— Vă sugerez un pact, doamnă O'Connor. Dacă îmi mărturisiți de ce vă interesează acest subiect, poate reușim, împreună, să umplem un gol în acest puzzle care preocupă cercetătorii de mii de ani.

Maggie încercă să-i citească intențiile, dar fața lui Hazred era impenetrabilă; putea fi de partea lui Eric, dar putea avea și propriul lui interes. Din noaptea cu aparițiile,

se temea de toată lumea. Dar părea că știe ceva, și în această privință orice ajutor era binevenit, așa că Maggie îi expuse o versiune redusă a poveștii. Hazred ascultă cu atenție, întrebă acolo unde era cazul, trăgînd-o de limbă. Apoi îi făcu semn către un teanc de notițe la care lucra.

— Trebuie să știți, doamnă O'Connor, că șansele ca nepoata dumneavoastră să nu fie Mesagerul sînt de cincisprezece milioane la unu.

— Credeți-mă, doctore Hazred, replică ea rîzînd, aș fi de-a dreptul încîntată dacă mi-ați dovedi că nu este.

— Totuși, ceea ce m-a făcut să revin asupra cererii dumneavoastră, doamnă O'Connor, continuă cu voce gravă, este faptul că la momentul Materializării trebuie să contribuie anumite condiții. Mama Supremă nu e fraieră – a pus la punct o serie de obstacole de netrecut, înainte ca talismanul să se materializeze. Cercetările mele m-au convins că, în acest moment, există forțe în Univers care pregătesc reînceperea străvechiului joc. Se pare că ați fost amestecată în această încleștare.

Se sprijini de spătar, privind-o o clipă, cercetător.

— Cred că nepoata dumneavoastră este Mesagerul, iar dumneavoastră, doamnă O'Connor, sînteți Paznicul – ceea ce mă determină să vă fac o propunere.

Se opri un moment.

— Trebuie să avem încredere unul în altul, doamnă O'Connor, pe cît posibil – pentru că dacă *sînteți*, într-adevăr, Paznicul, *karma* mea este aceea de a vă da cheia întregii strategii. Data trecută n-am fost prea sincer... de fapt, mi-am închinat cea mai mare parte a vieții legendei Talismanului. Am studiat atît surse documentare, cît și la fața locului, punîndu-mi deseori viața în primejdie.

Rămase un moment pe gînduri.

— Vă înțeleg perfect neîncrederea, dar trebuie să vă previn, doamnă O'Connor, că vă asumați riscuri uriașe dacă nu profitați de oferta mea.

— În ce sens?

— Mă tem că aici e vorba de ceva mult mai important decît viața acestui copil. Cunoașteți semnificația conceptului Ka, doamnă O'Connor? Să-i spunem suflet sau spirit... de fapt înseamnă mult mai mult. Ka este esența vieții,

adevărata forță vitală, mentală și spirituală – care dă viață corpului. Acest Ka este hrănit și îmbrăcat după moarte, de popoarele străvechi, în ritualurile funerare.

Maggie încuviință.

— În scrierile vechi, se spune că Forțele Întunericului vor căuta să pună mîna pe Mesagerul Zeiței Isis, ca să obțină Piatra lui Sekhmet – dar se pare că ele însele ar putea fi dirijate de un alt stăpîn, mult mai puternic – Zeița Sekhmet, care poate avea un plan ascuns. Dacă am interpretat corect acest papirus, zeița doarme de multe milenii, asemenea spiritului din sticlă. Dar dacă un vrăjitor al Magiei Negre va reuși să obțină Piatra ce ascunde în ea puterile ei distrugătoare, s-ar putea ca zeița să folosească trupul unui muritor, pentru a trăi plăcerile carnale după care a tînjit atîtea milenii.

Mă tem, doamnă O'Connor, că soțul fiicei dumneavoastră urmărește să ia prizonier sufletul copilului, acel Ka de care vorbeam, înlocuindu-l cu cel al lui Sekhmet. Dacă se va întîmpla așa, sufletul lui Cody va rătăci în Lumea Subterană pentru eternitate, iar Sekhmet va elibera demonii infernului. Și astfel lumea, așa cum o cunoaștem, va înceta să mai existe.

Maggie scutură capul cu vehemență.

— Zeițe, blesteme și demoni, doctore Hazred, rosti ea dornică de puțină rațiune. Mă simt ca un musafir nepoftit la petrecerea din *Alice în Țara Minunilor*. Ce vreți să spuneți de fapt?

— Vreau să spun că nepoata dumneavoastră ar putea fi în primejdie nu numai din partea celor Răi, doamnă O'Connor. Vedeți, dacă toate celelalte metode eșuează, cealaltă tabără va fi silită s-o ucidă, pentru a împiedica reîncarnarea lui Sekhmet.

— Adică insinuați că se află în primejdie indiferent de care parte pune stăpînire pe ea?

Maggie se ridică brusc, plimbîndu-se neliniștită. Hazred văzu că înghițise momeala.

— Cred că aveți nevoie de sfatul cuiva care înțelege toate dedesubturile situației, rosti el. Universul este un uriaș sistem de energii electrice, doamnă O'Connor. Tot ce se află în el – inclusiv noi – vibrează pe frecvențe speci-

fice. Orice magie depinde de manipularea acestor modele energetice. Dacă Cody este, într-adevăr Mesagerul lui Isis, atunci ea este *diapazonul*, doamnă O'Connor. *Singurul* diapazon. Numai frecvenţa ei, împreună cu instrumente magice speciale şi rituale, va fi în stare să scuture plasa Universului, făcînd-o să renunţe la uriaşa pradă.

Iritată de insistentele lui oferte de ajutor, Maggie plecă spre casă, întrebîndu-se ce anume avea de cîştigat doctorul Hazred.

Capitolul 30

„Astăzi vine din nou Peter să lucrăm împreună", gîndi Maggie recunoscătoare, uitîndu-se la ceas. Ellie îi spusese atîtea lucruri pe care simțea nevoia să le discute cu cineva. Ca să nu mai vorbim de ipotezele lui Hazred...

Aruncă o privire vinovată pe lista mesajelor telefonice de la magazin, pe care le neglijase. *Să le ia dracu'.* Cody era pe primul plan și cu asta, basta.

Auzi soneria, apoi zgomotul șoaptelor schimbate în portugheză. Maria Aparecida îl inclusese pe Părintele Peter în elita preferaților ei. „La urma urmei, donna Maggie, decretase ea într-una din seri, trebuie să avem încredere în acest preot".

„Chiar dacă nu-și poartă totdeauna sutana?" o tachinase Maggie.

„Dumnezeu vede inima, nu îmbrăcămintea", replicase femeia cu hotărîrea specific braziliană.

— Mă tot întreb, spuse Peter de cum intră în bibliotecă, în timp ce-și așeza servieta pe birou, dacă tot ce te învăț eu are vreo valoare practică, Maggie. Nu există nici o programă pentru acest curs, nu-i așa?

— Ceea ce mă înveți tu contribuie la sănătatea mea mintală, răspunse ea cu seriozitate. Asta nu contează?

Maggie i se părea ușor consumată de tensiunea crescîndă, dar o simți mai puternică decît oricînd.

— Nu mă îndoiesc nici de sănătatea ta mintală, nici de curajul tău, dragă Maggie, o gratulă el. Tensiunea nervoasă prin care treci ar distruge pe mulți alții, iar tu devii, pe zi ce trece, mai puternică și mai hotărîtă. Ca să fiu sincer, îmi întreci așeptările.

— Nu te lăsa amăgit de aparențe, Peter. Sînt speriată de moarte. Dar învățătura ta mă face să mă simt mai puțin neajutorată... de parcă aș face ceva, nu doar să mă pieptăn, cînd țara arde.

— Atunci să începem din nou, zise el scoțînd un caiet din servieta uzată. Astăzi, Maggie, m-am gîndit să-ți

povestesc despre întîlnirile mele cu ceea ce exorciștii numesc „Prezența"... marele Dușman al oamenilor și al lui Dumnezeu.

Rostea cuvintele cu o gravitate extraordinară.

— N-am de unde să știu cît de mare este puterea supranaturală a lui Eric și a oamenilor lui, dar entitățile Saiitii pe care le-au trimis ca să o răpească pe Cody demonstrează că pot chema entități demonice foarte puternice. Deci probabil că măcar o mică parte din experiența mea te poate ajuta.

Maggie se așeză pe canapea, strîngîndu-și sub ea picioarele, ca într-un gest reflex de apărare.

— M-am întrebat mereu ce înseamnă, de fapt, Posedarea, zise ea curioasă, și cum reușește exorcistul s-o alunge.

Peter se apleca în scaun, cu coatele pe genunchi și își împreună palmele; Maggie simți tensiunea din glasul lui. Cu siguranță, exorcismul nu era o noțiune despre care Peter Messenguer vorbea cu plăcere.

— S-ar părea că există mai multe grade de întrepătrundere a demonicului cu ființa omenească, începu el. Cea mai puțin severă formă de manifestare, în care o femeie sau un bărbat este stăpînit de una sau mai multe entități demonice de sub influența cărora nu pot scăpa, se numește Hărțuială sau Opresiune. Majoritatea celor care apelează la Biserică, fac parte din această categorie – atunci cînd nu sunt doar cu crize nevrotice, depresii psihice sau halucinații datorate drogurilor. Adevărata Posedare este pe cît de rară, pe atît de mortală.

Maggie se încruntă. Totul părea ireal.

— Cum măsori diferența?

— Cel mai simplu test este să încerci să așezi un obiect sfințit pe corpul persoanei, Maggie. În cazul adevăratei Posedări, prezența demonică nu-l va îngădui. Am văzut oameni zvîrcolindu-se, vomitînd, ridicîndu-se de la pămînt sau împingînd mobile grele ca pe niște simple jucării.

Își scutură capul ca pentru a alunga prezența groaznică a acelor întîmplări.

— Peter, cum arată, întrebă ea fascinată, acea Prezență? De unde știi că se află acolo?

Preotul se sprijini de spătar, întinzîndu-și picioarele lungi și făcu un efort spre a-și alunga încordarea. Trase adînc aer în piept înainte de-a vorbi.

— Prezența *vrea* ca tu să știi că e acolo, Maggie. Se pare că toate acțiunile ei sînt motivate de o mîndrie uriașă și mistuitoare.

— Cel care vorbește nu poate fi subconștientul persoanei?

— Biserica se străduiește să elimine cazurile de demență, bineînțeles. Trebuie îndeplinite criterii psihologice și medicale foarte drastice, înainte de a apela la exorcist. Se opri o clipă. Dar atunci cînd toți psihiatrii și medicii și-au terminat investigațiile, cînd nu pot explica în nici un fel comportamentul aberant al unui caz, atunci singura explicație rămîne aceea că este provocat de ceva neomenesc.

— Ca de exemplu?

— De un demon, Maggie. De o Inteligență Demonică Dușmană, din altă lume. Pe care noi nu o înțelegem.

Maggie se încruntă.

— Cum poți fi sigur de o asemenea posibilitate stranie, Peter?

— Criteriile sînt foarte clare, Maggie... persoana respectivă trebuie să aibă capacitatea de a face lucruri de care oamenii obișnuiți nu sînt în stare să le facă. Vorbesc limbi complet străine, levitează, prezintă puteri supraomenești, telekinetice, sau citește gîndurile celor din jur. Cunoaște uneori cele mai intime păcate ale celorlalți, pe care îi consideră inamici.

— Iar tu ai văzut asemenea lucruri?...

— Odată am discutat cu un fermier într-un străvechi dialect sumerian, care nu mai fusese vorbit de glas omenesc vreme de patru mii de ani. Am eliminat criptomnezia – amintiri din copilărie – pentru că accesul acelui om la educație fusese foarte limitat. Cu alte ocazii, am văzut demoni care erau, de fapt, zei caldeeni ai Răului, uitați pînă și de specialiști.

— Cum Dumnezeu ajunge o persoană să fie posedată

de Diavol, Peter? Sînt convinsă că nimeni nu-l invită, spunîndu-i: hei tu de colo, aş vrea să încheiem un pact.

— O, Maggie, nu fi aşa de sigură. S-a mai auzit ca oamenii, în imensa lor lăcomie, să creadă că bunurile acestei lumi sînt un schimb avantajos. Şi nu uita, unii apelează la Diavol, ca să se apere, prin minciună, înşelăciune, furt şi altele de felul ăsta. Diavolii mărunţi deschid drumul altora, mai mari. Drogurile şi alcoolul par, de asemenea, să aibă rolul de a deschise căile spre locul unde diavolii îşi aşteaptă accesul spre omenire. Şi fiecare traumă – fizică sau psihică – care determină pe cineva să-şi piardă controlul poate fi o cale de acces.

Peter se opri, gîndindu-se dacă n-a uitat ceva, apoi adăugă:

— Uneori, copiii sînt sortiţi Satanei încă de la naştere de către părinţi, astfel încît nu se ţine seama de propria voinţă.

— Adică, vrei să zici, spuse Maggie îngrozită, că sufletul cuiva se poate vinde împotriva voinţei lui?

— La Botez, Maggie, noi creştinii dedicăm sufletele copiilor noştri lui Hristos, lepădîndu-ne de Satana şi de toate uneltele lui. Voinţa copilului nu se ia în considerare. Ceilalţi fac acelaşi lucru.

Peter zîmbi, ridurile de pe faţa lui apărură de parcă s-ar fi uitat la soare.

Maggie scutură capul, fluturîndu-şi buclele negre.

— După experienţa cu Trimisul lui Eric, nu mai am nici o îndoială, dar mă întreb cum poate o fiinţă omenească să spere că va putea învinge o asemenea Inteligenţă Demonică?

— Cu grijă, Maggie, răspunse el prompt. Cu mare grijă. Nu vezi că încearcă să te *atragă*... să te ameţească în încleştare, să te îmbete cu acea mîndrie care spune „Pot să înving". Un fel de nebunie, fireşte. Dar este şi provocarea supremă, nu înţelegi?

Ce mai putea să spună, se întrebă Maggie.

— Atunci, cum reuşeşti totuşi să-l înfrîngi, Peter?

Preotul zîmbi satisfăcut.

— Bineînţeles că tu nu reuşeşti. Tu nu poţi. Hristos poate. „*În numele lui Iisus Hristos, te iau în stăpînire*", tre-

buie să spui, tună Peter, iar Maggie îl privi uimită. „*În numele lui Iisus Hristos, te leg, te resping, te exorcizez...*" Doar Numele Sfînt te împuternicește să alungi Marele Dușman. Singur, ești complet neajutorat...

— Cum de îndrăznește cineva măcar să încerce? șopti ea.

Peter zîmbi trist.

— Numai combinația de umilință și furie nestăpînită te ajută, Maggie. Noi îndrăznim acolo unde ceilalți se tem, pentru că noi credem atît de fierbinte în puterea și bunătatea lui Dumnezeu.

Maggie încuviință, începînd să priceapă.

— Această Inteligență Potrivnică, Peter, zise ea gînditoare, cum se manifestă?

Făcu un gest care spunea că vorbele sînt neputincioase.

— Prezența este inconfundabilă... puternică, groaznică, nimicitoare. Îți folosește cele mai tainice slăbiciuni împotriva ta... Uneori se joacă de-a v-ați ascunselea, zgîndărîndu-ți psihicul cum zgîndărește pisica șoarecele... Dar întotdeauna știi cînd este acolo. Și trebuie să fii foarte atentă cînd ai de-a face cu ea, Maggie, pentru că sînt în joc propria-ți credință, sănătate fizică și psihică, iar ele pot fi foarte grav primejduite.

— Atunci cum să reușesc să mă pun la adăpost, pe mine și pe Cody, Peter? Să zicem că Eric dezlănțuie împotriva noastră o forță demonică îngrozitoare. Nu pot trăi pentru totdeauna într-o Pentagramă, chiar dacă aș reuși să clădesc una bună.

— Prin rugăciune, Maggie! Trebuie să te alături celor două mii de ani de creștinism și Spiritualității Colective pe care a creat-o. Și nu trebuie să te angajezi în vreo dispută cu el... un bătrîn exorcist, un franciscan irlandez, mă prevenea întotdeauna. „*Nu discuta cu el, fiule. Altfel te va învinge cît ai clipi*". Nu-l pomeni, nu-i recunoaște niciodată puterea și nu-i pune existența la îndoială. Trebuie să-ți controlezi perfect mintea și sufletul, în fiecare clipă a vieții tale, Maggie. N-ai voie să bei, sau să te lași pradă trăirilor negative. Și n-ai voie să te temi...

— Dar, pentru Dumnezeu, cum aș putea să-mi controlez teama, Peter? întrebă ea disperată. Dacă aș pătrunde

în casa aceea îngrozitoare, ca s-o salvez pe Cody, aş fi înspăimîntată de moarte!

— *Trebuie* să-ţi stăpîneşti frica, exact ca un luptător care intră pe cîmpul de bătaie. Dacă nu poţi, nici măcar nu încerca s-o salvezi. Diavolul nu joacă cinstit – şi, la rîndul lui, este sprijinit de o forţă colectivă, ce dăinuie de mii de ani. Teama te slăbeşte, iar lui îi dă putere. Trebuie să-ţi îndrepţi credinţa spre Puterea Binelui şi să-ţi încredinţezi soarta în mîinile lui Dumnezeu. Dragostea perfectă elimină teama, Maggie. Altfel nu poţi învinge.

Ea oftă adînc; un adevăr îl recunoşti de cum îl auzi, chiar dacă nu eşti sigur că poţi trăi la înălţimea lui. De multe ori, domnul Wong îi spusese acelaşi lucru: „*Cînd îţi pierzi teama de moarte, devii invulnerabil, Maggie. Ce altă ameninţare te-ar mai putea atinge?*"

Lecţia se prelungise pînă tîrziu. Poveştile despre demoni se învălmăşeau în capul ei, luptîndu-se unele cu altele, ca să cîştige teren.

— Am nevoie de o pauză, Peter, spuse ea obosită, cînd ceasul arăta ora patru după-amiază. Cred că mi-ar face bine un pic de aer curat şi o conversaţie despre orice alt subiect în afară de ăsta.

Porniră deci spre mica grădină din spatele casei, care, vara, era locul preferat al lui Maggie.

Ea scoase două şezlonguri demodate, punîndu-le în bătaia ultimelor raze de soare, şi se aşezară. Şi Peter se simţea mulţumit de schimbare; în ziua aceea îşi amintise prea multe lucruri tulburătoare. Îşi sprijini capul de spătarul scaunului, ridicîndu-şi gulerul. Era încă destul de frig pentru o siestă în grădină, dar aerul era atît de reconfortant. Puloverul împrumutat de la Jack era cam mic pentru umerii lui largi.

— Spune-mi, Peter, cum a fost, zise ea, încercînd să-şi limpezească gîndurile şi căutînd un subiect care să le ofere un moment de răgaz, cînd erai tînăr şi abia păşeai pe calea Bisericii.

— O, Maggie, răspunse el cu un surîs obosit, a trecut atîta timp... dar a fost una din perioadele cele mai minunate din viaţa mea.

— Cum a început totul?

— Pe-atunci, dacă aveai un intelect deosebit, erai imediat observat de profesori, iar laudele ajungeau la urechile episcopului. Filozofia era singura mare pasiune a unui tînăr aspirant la preoție, iar Roma singura destinație, dacă aveai aspirații înalte.

Am fost trimis să studiez la Colegiul Nord American... atunci mi-am zis că Paradisul nu poate fi mai grozav decît orașul etern. Închipuie-ți, Maggie, ce-a însemnat pentru mine... eram un băiat sărac, dintr-un univers provincial, muncitoresc, iar aceea era Roma cezarilor și a sfinților! Eram fascinat, vrăjit de maiestatea, de ritualurile și de istoria ei. Și mai ales de faptul că puteam urma Greg, ceea ce puțin reușiseră.

Își întoarse fața spre ea, dorind s-o facă să înțeleagă și părul îi căzu pe frunte. Avea un păr romantic, își spuse ea, lung și cu firul gros.

— Ce înseamnă Greg?

— Universitatea Gregoriană – pepiniera elitei intelectualilor Bisericii. Dacă nu reușeai la Greg, te trimiteau la Angelica, dar Greg era locul pe care-l vizau toți.

— Cum era Greg? întrebă ea încercînd să-și închipuie un univers populat în întregime de clerici.

— Exclusivist, intelectual, auster. Toate cursurile se țineau, bineînțeles, în latină – prelegerile, examenele orale, totul în latină. Majoritatea studenților americani nu reușeau să pătrundă dedesubturile străvechii limbi – așa că studenții cei mai bun la latină luau notițe și pentru ceilalți. Existau chiar și preoți americani, numiți corepetitori, care locuiau acolo, veniți din Statele Unite ca să-i mediteze pe studenții americani, să-i ajute să-și ia examenele, să nu se facă de rîs și, o dată cu ei, și episcopii care-i sponsorizau. Eu am avut noroc – latina a fost a doua mea natură.

— Deci solicitarea era imensă, comentă Maggie.

— Dumnezeule, da! *Toți* erau talentați, extrem de competitivi, iar ștachetele foarte ridicate. Și, firește, trebuiau luate decizii importante, cum ar fi dacă să urmezi legea canonică sau teologia.

— Poftim?

Peter surîse.

— Principalul drum al unui student spre episcopat era, fără îndoială, legea canonică. Dar dacă voiai să nu devii birocrat, ci un adevărat gînditor, alegeai teologia. Mi-am zis că, afirmîndu-mă în timpul academiei, aş fi reuşit să găsesc o dioceză mare, în care preotul să urmeze legea canonică, iar pe lîngă el să existe şi un ajutor teolog. Am ştiut că asta îmi va deschide drumul spre poziţii înalte.

Maggie se încruntă auzind acele planuri atît de calculate, iar Peter îi observă dezamăgirea.

— Nu uita, Maggie, eram încă tînărul inocent provenit din periferia Pittsburghului şi abia începeam să înţeleg cum funcţionează lumea. Eram fascinat de splendorile Romei, de aristocraţia intelectualităţii şi de experienţele trăite printre clericii de acolo. Nu erau preoţi de ţară, ci nobili şi prinţi în slujba celui mai înalt monarh al tuturor timpurilor. Şi mai exista şi acea dragoste extraordinară pentru clerici, pentru istoria lor şi a catolicismului – pe care doar locuitorii Romei ştiu s-o ofere.

— Ceea ce făceam noi se chema *romanita* – adică trebuie să fii mai roman în spirit şi comportament decît romanii înşişi. *Romanita* m-a sedus... şi m-a sprijinit ca să-mi urmez calea.

— Deci pînă şi într-un asemenea mediu cerebral şi auster existau pasiuni mistuitoare?

— Într-adevăr, Maggie. Inima omului ascunde mereu pasiuni. Mai ales la oamenii cei mai inteligenţi şi mai activi, cum erau din belşug la Greg.

— Ceea ce-mi descrii tu este o societate elitistă şi închisă a bărbaţilor. Ultimul bastion. Ei, şi-acum să vedem... mustăci ea jucăuş, dacă criteriile de selecţie erau bărbăteşti, atunci puterea trebuie să fi ţinut loc de sex!

O spuse atît de agitată, de parcă ar fi descoperit o taină.

— Ai tendinţa să concentrezi lucrurile, nu-i aşa, Maggie? rosti Peter, punînd ceaşca pe masă şi zîmbindu-i. Puterea era obiectul... expresia tuturor pasiunilor noastre.

Ea zîmbi, acceptînd acestă declaraţie interesantă.

— Iar răscrucea, eterna dilemă a preoţilor era ce alegeri incomode să facă pentru a-şi asigura ascensiunea.

Peter dădu din cap.

— Atunci am început să văd că viaţa e mai necinstită şi mai grea decît credeam şi că cei descurcăreţi şi lipsiţi de scrupule supravieţuiau mai uşor. Am început să mă întreb cum aş putea trece de acel labirint, onorîndu-mi atît talentul cît şi nevoia de glorie, fără a-mi sacrifica integritatea menirii de preot. Mă aflam la o răscruce extraordinară, Maggie. O perioadă de oscilaţie de meditaţie; între ciocan şi nicovală.

— Oamenii sînt siliţi atît de des să-şi înăbuşe pornirile bune şi propria blîndeţe, ca să obţină gloria, chiar şi în sînul Bisericii, nu-i aşa Peter? întrebă Maggie.

— Învăţai atît de mult despre slăbiciunile umane ale structurii puterii, răspunse el, confirmînd din cap, dar în acelaşi timp învăţai despre grandoarea *binelui* ca motivaţie de bază a acestei structuri – conservarea spiritului şi a doctrinei lui Hristos. Observai că pentru a supravieţui în această lume, departe de a fi perfectă, Biserica *trebuia* să facă alegeri departe de a fi perfecte şi totuşi... o, Maggie, era depozitara sacră a învăţăturii Domnului! Grea dilemă pentru un băiat din provincie, oricît ar fi fost de isteţ. Mai tîrziu, în perioadele de criză, această dilemă se adăuga exponenţial celor deja existente. Vezi tu, ştiam că nici ei nu sînt perfecţi... dar poate nu atît de imperfecţi ca mine.

Tăcură amîndoi o vreme, apoi Maggie vorbi:

— Mi-ar plăcea să aflu ce s-a întîmplat, Peter... cum ai ieşit din graţiile mai marilor Bisericii. Dar n-aş vrea să deschid nişte răni vechi.

Ochii lui cenuşii îşi pierdură, o clipă, concentrarea, de parcă ar fi privit undeva în spatele ei, către un liman îndepărtat.

— L-am urmărit pe Dumnezeu după un colţ, rosti încet, enigmatic, şi n-am mai găsit niciodată drumul înapoi.

Maggie se aştepta să audă mai mult, dar el nu mai spuse nimic.

— Am depăşit limitele prieteniei noastre, întrebîndu-te, Peter? zise ea contrariată. Dacă da, te rog iartă-mă... n-aveam nici un drept... numai că tu ştii toate secretele vieţii mele şi de aici, cred, nevoia de a te cunoaşte la fel.

O nelinişte a senzaţia că se simţea atrasă de el.

Peter o privi intens, o clipă.

— Cred că prietenia noastră nu are limite, Maggie, spuse. Nu știu de ce a trebuit să fie așa... Uneori, mă simt cu tine ca un înotător care s-a aventurat prea departe în larg, și nu mai e sigur dacă vrea să se întoarcă la țărm.

Tulburată, Maggie simți slăbiciunea și tristețea acestui bărbat care i se păruse atît de invulnerabil. Pentru ea era preot, prieten, profesor... ce altceva era pe cale să devină? Exista, fără îndoială, acea legătură sufletească ce se adîncea între ei, cu fiecare întîlnire. Dar era neobișnuit să vadă că și el simțea la fel.

— Odată, pe vremea cînd urmam colegiul..., începu ea m-am dus la o petrecere cu un băiat din cartier. Un tînăr m-a invitat la dans, iar din clipa în care m-a îmbrățișat, am știut că eram făcuți să dansăm împreună. Ca Fred și Ginger, Marge și Gower, Pavlova și Nijinski... cum să-ți spun, Peter? Pentru o secundă, la scară mai mică, am fost la fel ca ei. Îmi cunoștea mișcările. Și eu pe ale lui. Toți ceilalți s-au dat la o parte ca să ne privească, iar eu făceam pași pe care nu-i mai făcusem niciodată pînă atunci și nici n-am mai reușit să-i fac după aceea. Din noaptea aia nu l-am mai mai văzut, dar vreme de un dans, Peter, am fost o *singură ființă*... și n-am să uit niciodată vraja acelui dans.

Trase aer în piept și continuă:

— La fel mi se pare că se întîmplă și acum între noi, dar legătura este spirituală. M-ai schimbat, m-ai ridicat, m-ai făcut să văd altfel lumea și viața, Peter. De parcă te-aș cunoaște dintotdeauna, de parcă aș avea încredere în tine dintotdeauna, întotdeauna...

— Draga mea Maggie, interveni Peter, evitînd să plonjeze în necunoscut. Mă tem că sîntem doar niște biete piese într-un joc al lui Dumnezeu... și nici unul dintre noi nu știe, deocamdată, care sînt regulile jocului.

Ea își cuprinse umerii cu palmele, îmbrățișîndu-se înfiorată și se ridică din scaun, simțind nevoia să umble.

— Cred că s-a făcut frig. Poate ar fi bine să intrăm.

El era la fel de recunoscător ca și ea, pentru mica diversiune tactică. Ajunseră la ușile terasei, în același timp, iar Maggie se lipi o clipă de Peter, cînd el se aplecase să-i deschidă ușa; ea simți că el dorește s-o atingă, la fel de

mult cît dorea și ea să-i primească atingerea. Dar lăsară clipa să treacă, iar Maggie intră pe ușă înaintea lui.

În atmosfera liniștită a casei, erau din nou, elev și profesor.

*

Peter înainta cu mîinile adîncite în buzunarele jachetei. Strada Bowery era, ca de obicei, pustie și tristă. Sufletul cenușiu al umanității se imprima în aerul străzilor, parcă mai mult ca oricînd. Unde era *căminul* lui? Cît de multe sensuri ascundea acest cuvînt. Lipsit de căldură și confort. Lipsit de familie. Lipsit de demnitate. Lipsit de speranță. Durerea nesfîrșită a cuvîntului răsuna spre Paradis, cerînd ajutor.

Oficiase slujba de dimineață, îndatorire rezervată, pe vremuri, preotului celui mai în vîrstă. Zîmbi amintindu-și că preoții mai tineri îi dăduseră automat sarcina asta. Dar fuseseră și voluntari de la Misiunea Catolică la slujbă – suflete bune, pline de credință, încercînd să propovăduiască învățătura Domnului, pe bani. Dar cei care umpleau rîndurile tînjeau după un cămin; veniseră acolo, în disperarea lor, căutînd să petreacă o oră cu Dumnezeu. De fiecare dată vederea lor îl deprima și amuza.

Simți dintr-o dată o durere tăcută, care părea să-l însoțească pretutindeni. O foame ciudată, care nu-și ceruse pînă acum drepturile. Maggie se afla în inima lui, bătînd, pulsînd, curgînd în interiorul lui, o dată cu sîngele. Iar figura ei o avea în minte – nu trebuia decît să închidă ochii ca s-o vadă. Tînjea după compania ei. O *dorea*. Respinse cu putere acel gînd inoportun și inimaginabil. Ce avea atît de aparte încît îi spulberase apărarea? Există acea bucurie în ființa ei, pe care nici spaima înfruntată zilnic nu reușea s-o spulbere. Cel mai mic pretext o scotea la iveală. Probabil era vorba de vitalitatea ei, în care dorea să se scufunde.

„O, Doamne, ascultă-ne ruga, trimite-ne Puterea Ta; doar sub Aripa Ta merităm adăpost în fața primejdiilor cu care ne amenință păcatele“.

Maggie era asemenea mamei lui. Veselă, în ciuda greutăţilor. Plină de bunătate în faţa necazurilor şi a tristeţii. Şi crezuse întotdeauna în el, în harul lui, în devotamentul lui pentru Dumnezeu. Tatăl său suferise din cauza alegerii lui. „Ăsta nu e loc pentru un bărbat adevărat. Eunuci, lumea e plină de ei! Ce dracu' le place să dea ordine bărbaţilor, nemaivorbind de sex, căsătorie şi copii."

Jacques Messenguer se simţise foarte prost, neştiind cum să le spună amicilor lui că băiatul său viril şi înalt de aproape doi metri alesese o viaţă de eunuc.

Dar ea îl înţelesese. Înţelesese nu numai că avea o inteligenţă sclipitoare, dar şi faptul că el nu respingea dragostea, ci doar tînjea către o formă a ei mult mai evoluată.

Binecuvîntă în şoaptă amintirea mamei lui, aşa cum o făcuse de mii de ori de la moartea ei. Pînă acum nu-şi dăduse seama cît de mult îi lipsise în toţi aceşti ani veselia ei.

O, Maggie, *Maggie*. Ce să mă fac cu tine? Nici dacă eram liber, n-aş fi ştiut. Şi nici măcar nu-mi dau seama dacă mi-aş *dori* să fiu liber...

Peter dădu colţul Străzii 4 Vest, îndreptîndu-se spre rîu. Simţea nevoia să-şi limpezească gîndurile legate de Maggie–femeia, înainte de-a o ajuta pe Maggie-eleva să înveţe ceea ce trebuia. Îi preda acum zilnic, şi era un profesor bun, ştia asta de pe vremea academiei. Probabil că şi un mare profesor, cînd este pus în faţa unei probleme dificile...

Iar Maggie era o elevă minunată. Îi plăcea să înveţe, o făcea cu pasiune – înfiorată de eforturile ce trebuia să le facă. Şi avea o memorie fantastică. Nu *ea* era problema.

Ci ce anume trebuia s-o înveţe? O iniţiase în practica exorcismului, povestindu-i experienţele lui, pentru ca Adversarul, sub orice formă s-ar fi prezentat, să nu o prindă nepregătită. Dar chiar şi aşa, simţea o disperare cumplită la gîndul că învăţătura lui s-ar dovedi nefolositoare în faţa unei asemenea violenţe supraomeneşti. Nimeni nu poate explica enormitatea *energiei* negative... o energie cu rădăcini proprii, cu inteligenţă şi *existenţă* proprie.

Data viitoare îi va povesti ce spuneau marii gînditori

despre Bine şi Rău, dar amîndoi ştiau prea bine că Răul nu era o noţiunea teoretică. Ci perversă, pricepută la deghizări. Clipa confruntării sosea pe stradă, la birou, în patul conjugal, unde hotărîrile trebuiau luate pe plan practic, omenesc, nu pontifical. O învăţase tot ceea ce credea că ştie despre om şi Dumnezeu. Dar i se părea că trecerea ei prin viaţă, dragoste, căsnicie, familie ar fi îndreptăţit-o, la fel de bine, să-l înveţe ea pe el.

„Rogu-te Doamne, pleacă-ţi urechea către noi şi luminează-ne întunericul minţii cu harul Tău.“

A doua zi se întorcea la Rhinebeck; avea de căutat ceva în bibliotecă. Cîteva documente ce puteau clarifica lucrurile. Iar acolo îl aştepta James. Umărul unui prieten e cel mai bun sprijin la greu.

Rîul era negru şi murdar. „Bietu Hudson, îşi zise. Oamenii te-au vîndut, şi pe tine, în goana lor după bani.“ Răul era peste tot. Deopotrivă în grabă, ambiţie, lăcomie şi nevoie. Şi aproape întotdeauna într-o deghizare greu de descifrat.

„Singurul lucru necesar triumfului răului este ca destui oameni buni să nu facă nimic“; spunea Burke. Peter oftă, rugîndu-se pentru călăuzire.

„*Et clamor meus ad te veniat*“ murmură el.

„Primeşte-mi lacrimile la Tine“...

O va învăţa tot ce ştia, lăsînd apoi restul în mîinile Domnului.

Cody aştepta, ţinîndu-şi răsuflarea, ca paşii Ghaniei să se îndepărteze... apoi încă puţin. Cîteodată, Ghania apărea fără s-o auzi venind, aşa că trebuia să fii foarte atent.

Cu ochii măriţi de teamă, fixaţi pe uşă, copilul luă ursuleţul şi începu să scotocească după micuţa comoară ascunsă în gîtul lui. Era acolo. Respiră uşurată. Un nasture auriu, un fir de lînă care putea fi din puloverul lui Mim, cel puţin avea aceeaşi culoare, aşa că poate... o scoică mică din grămăjoara de nisip pe care stătuse Mim cînd îi spusese despre colţişorul secret din inimile lor. Mai rămînea destul loc şi pentru alte lucruri, numai de le-ar găsi...

Cody îşi scoase comorile una cîte una, lipindu-le

drăgăstos de obraji. De cîte ori făcea asta, îi veneau în minte o mulțime de imagini. Imaginea lui Mim. Cîteodată, își amintea scene din trecut. Dar nu mereu. În ultima vreme vedea și altele. De două ori o văzuse pe Mim plîngînd. Altădată, mergînd pe stradă, lîngă un bărbat înalt. Odată chiar îi auzise vocea.

Auzi un zgomot pe culoar. Băgă repede micile comori înapoi, speriată. Ascunse ursul sub pătură, ascultînd bătăile nebunești ale inimii, *bum-bum, bum-bum,* în pieptul ei. Asta se întîmpla ori de cîte ori îi era frică. Ușa se deschise, iar ochii Ghaniei cercetară încăperea, apoi, mulțumită că totul era în regulă, plecă din nou.

Cody zîmbi sub pătură. Avea acum comorile ei vrăjite, cu ajutorul cărora o vedea pe Mim. Și mai avea acel colțișor din inimă, unde-și păstra tainele.

Iar Ghania habar n-avea de ele.

Capitolul 31

Abdul Hazred sună la uşa casei lui Maggie; ţinea într-o mînă o carte, iar în cealaltă o sticlă de vin.

Maria Aparecida îl pofti înăuntru, coborîndu-şi semnificativ sprîncenele şi se îndepărtă s-o caute pe Maggie.

— Egipteanul e în antreu, dona Maggie, anunţă ea cu dispreţ în glas.

— Nu prea-ţi place, nu? replică Maggie amuzată.

— Nici lui Moise nu-i plăceau cei ca el, răspunse femeia, iar Maggie îşi reţinu un hohot de rîs în timp ce se îndrepta să-şi întîmpine musafirul.

— Bună seara, doctor Hazred, îl salută ea. Sinceră să fiu, m-a surprins telefonul dumneavoastră.

— Te-aş ruga mult să-mi spui Abdul, răspunse el. Ca semn că nu mai ai reţineri faţă de mine şi că-mi accepţi ajutorul în privinţa talismanelor.

— Deci, Abdul, se învoi ea. Dar mă tem că nu sînt prea sigură cum mă poţi ajuta.

El îi oferi sticla cu vin.

— Regret că ţara mea nu excelează în fabricarea vinurilor, aşa că a trebuit să apelez, cel puţin în această privinţă, la Franţa. Acesta e soiul meu preferat... m-am gîndit că poate ne-ar prinde bine cîte un pahar, în timpul discuţiei.

Era, fără îndoială, fermecător, gîndi Maggie; poate ar fi fost bine să lase de-o parte antipatia şi să-l asculte pînă la capăt.

— Dacă ai lua loc, Abdul şi mi-ai povesti la ce te-ai gîndit, te-aş înţelege mai bine.

Îl conduse spre fotoliu, de unde bărbatul o urmări cu privirea, în vreme ce ea desfăcea sticla în faţa barului.

— Aşa cum ţi-am mai spus, Maggie, am studiat foarte mulţi ani legenda Talismanului Zeiţei Isis şi a Pietrei lui Sekhmet. Destul, cel puţin, ca să devină o adevărată obsesie pentru mine. Am ştiut dintotdeauna că Materializarea va avea loc în cursul vieţii mele. Tocmai pentru

această eventualitate am cercetat fiecare cale posibilă. Cînd ai luat legătura cu muzeul, intuiţia mi-a dat de ştire că Mesagerul trebuie să fi sosit printre noi. Nu mai este nevoie să-ţi spun că ard de nerăbdare să-l întîlnesc.

— Înţeleg. Deci, pur şi simplu, doreşti s-o vezi pe Cody... nu s-ar zice că ăsta e ajutorul de care vorbeai.

Hazred răspunse jignit.

— O, nu, Maggie. Dimpotrivă... dacă nepoata ta este *aleasa*, va trebui pregătită pentru misiunea ce i-a fost încredinţată. În termeni mistici, vorbim despre o *Trezire*. Vezi tu, contrar credinţei populare, aleşii zeilor nu sosesc pregătiţi în acest plan de existenţă, nici în deplinătatea puterii lor. Ca şi Buddha, Krishna şi Hristos, uriaşa lor capacitate vizionară trebuie trezită încetul cu încetul şi apoi îndrumată atît de viaţa însăşi, cît şi de oameni instruiţi special în acest scop. În cazul nepoatei tale, timpul de pregătire este foarte scurt, fiindcă în momentul Materializării, ea va fi încă un copil.

Îşi opri pentru o clipă monologul.

— Deci, eu, cu atît mai mult, am motive să-mi ofer umil serviciile ca îndrumător spiritual al copilului. Originea mea nu este numai princiară, dar şi clerică. Sper să consideri că am ce să-i ofer lui Cody.

Maggie se încruntă.

— Fără îndoială nu ştii, doctore Hazred, că nepoata mea nu mai este la mine.

— Nu mai este la tine? Pentru Dumnezeu, ce înseamnă asta?

— Înseamnă că mama ei a răpit-o, cu aproape trei luni în urmă şi mi-e teamă că m-au declarat *persona non grata* la reşedinţa Vannier.

Hazred deveni anormal de agitat. „*Nenorocitul ăla de Vannier şi-a călcat jurămîntul solemn; îmi promisese că voi lucra la Trezirea Mesagerului înainte de ritual. Cum îndrăzneşte să răpească copilul fără ştirea celorlalţi? Mai mult ca sigur, a fost mîna vrăjitoarei. Vrea să facă Trezirea prin metodele ei; Zeiţa s-o aibă în pază pe biata copilă.*“

— Sînt foarte dezamăgit de această veste, Maggie, îngăimă el, străduindu-se să-şi adune gîndurile şi să înnoade conversaţia. Ca să fiu sincer, asta mă face să fiu

extrem de îngrijorat de siguranța copilului. Acestea sînt probleme foarte delicate...

— Vă asigur, doctore Hazred, că nimeni nu este mai îngrijorat ca mine. Dacă aş crede că există o cale s-o iau înapoi, credeți-mă că aş face-o.

Fără îndoială nu mai erau prea multe de spus, aşa că Hazred plecă, iar Maggie rămase întrebîndu-se ce anume i-ar fi spus acest bărbat lui Cody, dacă ar fi găsit-o.

— Ți-ai dat cuvîntul! răcni Hazred la Eric. Ştii la fel de bine ca şi mine că Trezirea e o problemă critică.

Vannier rămase calm în fața tiradei egipteanului.

— Condițiile s-au schimbat, Abdul. Femeia aceea, O'Connor, complica foarte mult lucrurile, aşa că am hotărît să scot copilul de sub influența ei.

— Cum îndrăzneşti să iei o asemenea decizie fără să consulți Consiliul celor Treisprezece?

— Am îndrăznit la fel cum voi îndrăzni să hotărăsc cine şi ce rol va juca în Materializare, Abdul, replică Eric cu o uşoară tentă de enervare. Democrația nu e nici pe departe atît de eficientă ca dictatura, poți să fii sigur de asta. De exemplu, eu te-am ales pe *tine* să mă asişti la altar în timpul Ceremoniei, în ciuda faptului că mai există încă alți doisprezece care se consideră la fel de pregătiți.

— Deci, îmi arunci un os? exclamă Hazred furios. *Originea şi talentul* meu îmi dau dreptul să fiu în altar, în noaptea aceea – în nici un caz mărinimia ta.

— Cum doreşti, Abdul, dar din moment ce sacrificarea copilului e deja planificată, ai face bine să-ți măsori cuvintele, înainte ca relațiile dintre noi să se agraveze.

Deşi înfuriat, Hazred observă imediat avantajele, aşa că încercă să dreagă, pe cît posibil, oalele sparte, apoi părăsi reşedința Vannier.

Eric avea, fără doar şi poate, propriile planuri în această problemă.

Dar şi el le avea pe ale lui.

Capitolul 32

În depozitul bibliotecii, Peter se apucase, dis-de-dimineață, de lucru, transcriind, notînd, confruntînd documente în diferite limbi. Teancurile de hîrtii acopereau, în întregime, tăblia mesei, iar alte grămezi de documente ce apteptau să fie consultate zăceau pe podea, în jurul lui, ca sateliții în jurul Pămîntului. Cu cît citea mai mult, cu atît se simțea mai deprimat. Nu știa ce să mai creadă. Adevăr, mit, pură fantezie. Totul gravita în jurul Binelui și al Răului. Războiul etern. Tărîmul ereziei. Iar copilul era metafora fatală. Și Maggie... Peter își odihni fruntea în palme; umerii îi căzură, apăsați parcă de o greutate uriașă.

Într-un tîrziu, se ridică și își întinse oasele. Simțea o tulburare spirituală mai puternică decît cea fizică; avea nevoie de o satisfacție subtilă și profundă, acea satisfacție ce putea veni numai de la Dumnezeu. Ieși pe coridorul lung, îndreptîndu-se spre capelă. Încăperea era plăcut de mică și intimă. Ciudat, întotdeauna se simțise mai aproape de Dumnezeu în capelele mici sau în bisericuțele sărăcăcioase, ale misiunilor. Dumnezeu părea să nu se simtă prea bine în catedrale. Acestea vorbeau prea tare despre putere și bani. Hristos iubise, mai degrabă, oamenii simpli, nu regii. *„Mai ușor intră o cămilă prin urechile acului, decît un bogătaș în Împărăția Cerurilor.“* Era o alegorie, firește... cămila ar fi trebuit să fie o funie, dar ce conta? ăsta era adevărul. Oftă și îngenunche în fața altarului pentru rugăciune.

Era clar pentru oricine l-ar fi văzut că se simțea profund tulburat... umerii căzuți, capul mult plecat peste palmele împreunate, rugîndu-se pentru călăuzire sau iertare.

Rămase așa vreme îndelungată, apoi se ridică, se închină și, străbătînd un labirint de coridoare, ajunse în aripa în care locuiau prelații. Se opri în fața unei uși și ciocăni, ezitînd.

— James, strigă el, neprimind nici un răspuns. Ai vrea să-mi asculți confesiunea?

Uşa se deschise, făcînd loc unui preot negru, înalt şi destul de frumos, care-l privi mirat. Era părintele James Uxor, din Etiopia; cel mai apropiat confident al lui Peter. Preţul strălucirii şi al iconoclasmului este, întotdeauna, singurătatea – puţine minţi rămîneau prietenoase şi cu atît mai puţine erau suficient de apolitice ca să îmbrăţişeze cauza unui eretic.

James şi Peter descoperiseră prietenia deasupra tablei de şah. Apoi alunecaseră în discuţii despre credinţă, morală şi condiţia umană, încercînd să cerceteze uimitoarea şi misterioasa Creaţie a lui Dumnezeu. Peter descoperise în confratele mai tînăr un adevărat credincios – o raritate în zilele noastre să găseşti în sînul Bisericii un om cu o credinţă absolută. Asta îl înviorase, ca un semn de la Dumnezeu. James credea în diferenţa dintre Bine şi Rău, în existenţa demonilor şi în inimaginabila puterea dumnezeiască. Şi asta nu pentru că ar fi fost un om simplu sau prost, ci tocmai dimpotrivă. Părintele Peter îl plăcea şi îl admira în mod deosebit şi tocmai de aceea îl rugase, de patru ori, să-l ajute la exorcizare.

— Simţi nevoia să te spovedeşti, prietene? întrebă James cu un surîs blajin. Îţi trebuie cineva cu care să dezlegi marile enigme ale Universului, pe care Dumnezeu ni le-a trimis?

Era mai înalt decît Peter, cu o siluetă perfect constituită, ca a unui luptător. Se mişca totuşi cu un fel de sfială blîndă, de parcă n-ar fi vrut să tulbure lumea cu trecerea lui.

— Poate amîndouă, răspunse Peter, iar James observă că bărbatul mai vîrstnic părea foarte tulburat. Mi-ar fi de mare folos sfatul tău, James.

— Cît de folositor e sfatul meu rămîne de văzut, comentă James, rîzînd din toată inima. Dar e sigur că sînt gata să-l împart cu tine, Peter.

Cei doi porniră împreună spre bucătăria mare, iar Peter se aşeză la masă în vreme ce Părintele James prepara, cu foarte mare grijă, ceai pentru amîndoi. Mai întîi încălzi vasul cu apă fierbinte, în stil englezesc, apoi supraveghe cu atenţie frunzele, aşteptînd momentul potrivit pentru a turna lichidul în ceşti. Odată îi spusese lui Peter că se simţea îndurerat ori de cît ori prepara mîncare, pentru că în ţara

lui mîncarea era atît de puţină, încît trebuia tratată cu respect şi recunoştinţă. Îi mai povestise atunci şi de şacalii care coborau noaptea, de pe dealuri, şi devorau copiii înfometaţi care dormeau pe străzile din Addis Abeba...

— Te bucuri de cele mai mici lucruri ale Creaţiei, prietene, rosti Peter privindu-l.

— Ah, dar vezi cît de echitabil a împărţit Dumnezeu poverile Universului? Eu mă îngrijesc de lucrurile mărunte, iar tu de cele mari... cum ar fi tainicul Plan al Domnului. Asta te nelinişteşte astă seară, prietene?

Peter rîse, scuturînd capul. În ciuda hohotelor de rîs, exista o tristeţe profundă în fiecare gest al său.

— Nicidecum ceva atît de grandios, James, rosti încet. Dar, fără îndoială, dureros. E vorba de un copil... şi de o femeie... şi amîndoi au nevoie de ajutorul pe care eu îl pot oferi. Şi vreau să-i ajut... mai mult decît am dorit ceva în viaţa mea. Simt chiar că sînt predestinat s-o fac. Dar...

James ridică ochii de la ceaiul pe care tocmai îl turna, iar Peter îşi înălţă la rîndul lui privirea.

— Mă simt atras de ea, James, într-un fel pe care eram sigur că l-am depăşit de mult. Mi-am zis că, la vîrsta mea, sînt eliberat de ispitele cărnii, dar ceva anume în femeia asta m-a tulburat.

James ridică sprîncenele. Nu era o problemă uşoară, ci o provocare ce se ivea în calea oricărui bărbat. O luptă dusă de unul singur.

— Eşti, în egală măsură, bărbat şi preot, Peter, spuse James plin de înţelegere. Cîtă vreme ne aflăm în trup, depindem de el. Ţi-ai ales o cale foarte grea.

Se gîndi o clipă – erau atît de multe de spus, dar atît de puţine ajutau cu adevărat.

— Îţi aminteşti de Diavolul din al Şaselea Cerc, prietene? întrebă el într-un tîrziu.

Peter dădu din cap afirmativ.

— Înţelepţii chinezi spuneau, continuă el ideea zîmbind, că fiecare om care se apropie de lumină trebuie să treacă, înainte de a atinge cunoaşterea lui Dumnezeu, printr-o încercare finală, confruntarea cu Diavolul din al Şaselea Cerc. Cel mai viclean dintre diavoli, pentru că împotriva noastră foloseşte atît puterea cît şi slăbiciunile

noastre. Nu ține seama de nici un fel de reguli... minte, înșeală, ne împinge la compromisuri... și ne cunoaște mai bine decît ne cunoaștem noi înșine.

— Dar nu trebuie să uiți, Peter, rosti bărbatul mai tînăr cu blîndețe, că, într-un fel, ne e prieten, pentru că ne forțează să fim la înălțimea învățăturii. Ca să-l învingi, trebuie să te depășești pe tine însuți... să fii slujitor, luptător, profesor, preot și înțelept. Tot ce putem să fim, Peter. Pentru că este și ultimul adversar.

— Ce vrei să spui, James? întrebă Peter, grav ca în Ziua Judecății de Apoi.

— Femeia asta, prietene, replică James. Mi se pare că ea ar putea fi pentru tine Diavolul din al Șaselea Cerc. Iar tu s-ar putea să te afli foarte aproape de capătul călătoriei.

Peter rămase cu privirea țintă la tînărul preot, cîntărind implicațiile spuselor lui.

— Te rog rămîi lîngă mine, James, rosti el într-un tîrziu, cu vocea tremurînd nesigură. Am senzația că Dumnezeu e pe cale să mă supună unor încercări grele. Aș putea avea nevoie de un prieten.

— De asta poți fi sigur, Peter, rosti James categoric.

Cei doi bărbați se sfătuiră pînă noaptea tîrziu, iar Peter îi destăinui întreaga poveste care-l chinuia.

Apoi, întors în camera lui, luă o carte din raftul de lîngă pat și, răsfoind-o, căută un anumit pasaj. După ce îl găsi, se așeză pe marginea patului și începu să citească:

„Diavolul din al Șaselea Cerc este cel mai puternic dintre toți diavolii. El îți va lua în stăpînire părinții, soția și copiii, credincioși sau necredincioși, încercînd prin ei, să te abată prietenos de pe cărarea spre Cunoaștere. Sau ți se va opune de-a dreptul.

El este ultimul adversar, dar și cel mai îngrozitor."

Partea a III-a

CONFRUNTAREA

„Omul e o coardă întinsă între animal și supraom – o coardă peste un abis."

Friedrich Nietzsche

Capitolul 33

— Mi-am zis că dacă tot treceam pe aici, să intru şi să văd cum te mai simţi, Maggie, spuse Devlin de îndată ce păşi în hol.

Ea zîmbi neîncrezătoare, conducîndu-l în salon.

— Ştii cum încep să mă simt, Dev, vorbi ea îngîndurată. De parcă viaţa mea ar fi o serie de absurdităţi.

El rîse scurt.

— Cînd eşti poliţist de atîta amar de timp, Maggie, realizezi că la fel este viaţa tuturor. Nu ştii vorba aia? Viaţa e ca o poveste spusă de un idiot. Tragedie sau triumf, depinde de zi... dar niciodată ce te aştepţi. Uite, de pildă, viaţa mea – nici pe departe nu e desprinsă din „Tata ştie cel mai bine".

Maggie îi surîse indulgent; ajunsese să-i placă bărbatul ăsta, deşi îl cunoştea de puţină vreme.

— Cum *a fost* viaţa ta, în copilărie, Dev? întrebă ea, aşezîndu-se picior peste picior la un capăt al canapelei şi îndemnîndu-l să facă la fel. Eşti un amestec extraordinar... Mi-am imaginat fel de fel de începuturi în legătură cu viaţa ta.

El zîmbi. Întotdeauna considerase zîmbetul lui ca soarele după ploaie; brusc şi neprevăzut, şi Maggie se întrebă dacă existaseră în viaţa lui multe motive să zîmbească.

— Crescînd în South Bronx, răspunse el, ai zice că educaţia mea a constat în egală măsură din sex, religie şi capacitate de autoapărare. Primele două le-am învăţat în acelaşi timp, fiindcă mama ea era combinată cu preotul cartierului... al treilea l-am dobîndit fiind obligat să străbat, pînă la şcoală, opt cvartale, prin cartierele italian şi polonez, în care farmecul irlandez avea foarte puţin succes în rîndul locuitorilor.

Maggie îşi dădu seama că Devlin o amuza întotdeauna.

— Familia mea era, fireşte, democrată, fiindcă Partidul Democrat ne hrănise în timpurile grele şi dăduse de lucru

tuturor băieţilor. Partidul Democrat nu este o simplă opţiune politică, într-un cartie sărac, ci un mod de viaţă. Nimeni nu pomenise ca vreun republican să vină prin zonă, să aducă unei văduve un coş de mîncare, sau să-i scoată copilul de la puşcărie.

Rîse binevoitor.

— Ia gîndeşte-te, e clar că nimeni nu auzise de republicani.

Îi plăcea să-l audă vorbind. Vocabularul lui era un amestec ciudat de isteţime a străzii şi de neaşteptată sensibilitate... cadenţa nestudiată a unui menestrel de trotuar.

— Am crescut... am ajuns în Vietnam fiindcă trebuia, sau fiindcă şi ceilalţi tipi mergeau acolo. Aşa am aflat ce înseamnă sălbăticia lumii.

Îşi scutură capul, vrînd să spună că nici măcar Bronxul nu te pregăteşte pentru asemenea brutalităţi.

— Eram un copil... şi destul de idealist, spuse el. A fost un adevărat şoc să văd barbaria oamenilor la un asemenea nivel visceral. Ştii, cînd treci printr-un coşmar ca cel din Vietnam, te întrebi după aia de ce ai supravieţuit. Doamne, de ce tocmai eu? Şi nu Jimmy, sau Fredo, sau Petrie? De ce am scăpat? Ce-mi ceri în schimb? De asta m-am îndreptat către poezie, oricît ţi-ar părea de straniu. În mocirla aia uitată de Dumnezeu, era singura cale de afirmare a vieţii, cred, şi posibilitatea ca undeva să mai existe frumuseţe.

Scutură din nou capul, cu ochii plini de tristeţea amintirilor.

— Am fost mereu un fanatic al cititului – imaginîndu-mi lucruri cu totul diferite decît întîlneam zi de zi. Am moştenit asta de la mama, cred... presimţirea că sărăcia nu era singurul lucru oferit de viaţă, că totul era posibil.

Rămase tăcut o vreme.

— Oricum, cînd m-am întors am început şcoala... şi m-am descurcat chiar foarte bine. Simţeam un fel de grabă în fiinţa mea, poate din cauză că văzusem atîta moarte. Aveam deja un an de facultate de drept la activ, cînd m-am căsătorit cu Jan. Atunci am intat în armată, Maggie. Instrucţia militară părea ceva concret şi, într-un fel, oferea

o anumită siguranță și o șansă de a face ceva bun într-o lume plină de rău.

Oftă.

— Am urmat în continuare cursurile serale. Mi-a luat mult timp. În unele privințe, disciplina școlii mă făcea să pot continua cînd lucrurile mergeau prost... îmi ordona gîndurile, cînd se instaura haosul.

— Ai avut vreodată de gînd să practici dreptul? întrebă ea impresionată și curioasă.

El o privi înainte de-a răspunde; exista în ochii lui o rugăminte de a fi înțeles, de a fi înțeles fără să fie nevoit să se explice. „*M-ai cunoaște dacă ai fi, într-adevăr, cea potrivită. Ai înțelege ceea ce nu se poate, nicicînd, explica.*“

— Nu știu răspunsul la întrebarea ta, Maggie. Am iubit legea... ordinea, inteligența, forța ei civilizatoare. Dar superficialitatea cu care se practică m-a lăsat rece. Munca de polițist îți oferă mai multe satisfacții. Îmi *place* să fiu detectiv. Și mă pricep. Uneori, ajung chiar să văd că se face dreptate. Niciodată n-am simți asta cînd a fost vorba de lege. Dreptatea pare să fie străină de ea.

— Deci, ca detectiv, crezi că sistemul funcționează, dar profesînd avocatura aveai impresia că nu?

— Cam așa ceva.

— Dar tu ești mulțumit de viața ta, Dev? Din afară pare aspră și respingătoare.

Cu mîinile băgate adînc în buzunare, Devlin se rezemă de spătarul confortabil al canapelei. Avea ochii plini de amintiri.

— Uneori... murmură, inspirînd adînc. Am întîlnit un singur caz... zise el ezitînd. Fiecare polițist are un caz care-i rămîne, Maggie. La mine a fost ăsta. Ne chemaseră vecinii fiindcă auziseră țipete. În sufragerie am găsit ce mai rămăsese dintr-o femeie tînără... moartă, violată, mutilată. Eu am intrat primul în dormitor.

Se opri.

— Am văzut întîi un ursuleț mare de pluș – din ăia pe care-i cîștigi la bîlciuri – așezat pe patul îmbibat de sînge. Era emonționant. În spatele lui se afla copilașul. O fetiță.

Să fi avut vreo trei ani. Se ascundea acolo... tremurînd, prea sfîrşită ca să poată plînge, dar încercînd încă să nu fie zărită de „omul rău". Fusese înjunghiată de zeci de ori, iar stomacul ei era tot o rană deschisă.

Pe figura lui se citea întreaga suferinţă a amintirii.

— Iisuse, ţin minte că am vrut s-o iau în braţe, să-i spun că totul va fi bine... dar mi-era frică s-o ating, rănile erau atît de groaznice. Aşa că am luat-o de mînă şi nu i-am mai dat drumul. Nu poţi să-ţi imaginezi cîtă putere aveau degetele acelea micuţe...

Ochii i se umplură de lacrimi. Le şterse cu dosul palmei.

— Mă duceam zilnic la spital, s-o văd, după slujbă. Era atît de mică în patul acela de spital, agăţată de sute de tuburi şi de monitoare. A rămas în comă tot timpul, dar eu îi vorbeam, Maggie, îi cîntam. Cred că ceilalţi mă socoteau nebun. Dar n-a fost aşa. I-a trebuit o săptămînă ca să moară.

Oftă.

— Cînd s-a întîmplat, i-am mulţumit lui Dumnezeu fiindcă nimeni nu putea trăi cu ceea ce i se întîmplase ei. Nimeni nu era obligat să trăiască aşa.

Îşi sprijini ceafa de spătarul canapelei, privind în tavan.

— Mi-a trebuit foarte, foarte mult timp ca să-l prind pe tipul care a făcut-o, rosti el.

— În ce lume oribilă trăieşti, Dev, şopti Maggie impresionată şi tristă, şi încă mai poţi crede într-un deznodămînt fericit...

El zîmbi, pe neaşteptate, privind-o.

— Mai mult, cred în împrejurări fericite.

— Cum adică?

— Adică nu întotdeauna poţi trăi pentru viitor. În meseria mea, Maggie, prezentul e singurul lucru concret. Trebuie să înveţi să te bucuri cît poţi de el.

Maggie îl privi pe Devlin, întrebîndu-se ce simte pentru el. O tulbura, într-un fel neaşteptat, făcînd-o să se simtă protejată, ca şi cînd cuiva i-ar fi păsat, din nou, de ce se întîmplă cu ea. Bănuia în el ceva înăbuşit de asprimea existenţei; puterea şi forţa celui care rabdă.

Își dădu seama că îl observase cu atenție la fiecare întîlnire, iar acum dorea să afle mai multe în legătură cu el, temîndu-se ca nu cumva să-și rănească sentimentele și sufletul. Dezordinea, rebelă, a șuvițelor întunecate de păr era adorabilă, într-un anume fel, fiindcă îi dădeau un aer de băiețel, în ciuda înfățișării aspre. Iar spiritul său ascuțit sfredeleau orice obstacol.

Maggie știa exact, chiar dacă nu făcuse dragoste cu el, cum s-ar fi comportat în pat. Ca o furtună ispititoare, puternic, nerăbdător, bucurîndu-se de fiecare clipă, cu ardoarea unui adolescent. Discuția lor căpăta de fiecare dată un anumit ritm. Începea întotdeauna de unde o lăsaseră. La fel ar fi fost și în pat.

Maggie se trezi, ușor șocată de propriile gînduri, și se strădui să le îndepărteze. Cum se potriveau toate astea cu ceea ce simțea pentru Peter?

— Ce crezi c-ar trebui să fac acum, Dev? întrebă ea, lăsîndu-și meditația pe mai tîrziu. Cum să ies din impasul ăsta?

El simți rugămintea din vocea ei, durerea și încă ceva, ce nu putea defini.

— Cred că ar trebui să mă lași să fac ce știu eu, Maggie, rosti el repede. Legea nu va fi de partea ta, dacă nu voi reuși să dovedesc cîte ceva din porcăriile pe care le-am mirosit la Vannier. Abia atunci o vom putea cere pe Cody. Fără probe, n-ai nici o șansă.

— Pînă acum ai găsit ceva să ne ajute?

Devlin își feri privirea.

— Destul ca să-mi dau seama cu cine am de-a face, dar nu suficient ca să constituie probe. Investigațiile durează. Mai ales cînd nu sînt oficiale. Îmi dau seama cît îți vine de greu, Maggie, dar trebuie să ai răbdare. Probabil ți se pare o eternitate, dar Cody e plecată doar de opt săptămîni.

Maggie părea atît de împietrită, încît avu impresia că îi auzea bătăile inimii; apoi șopti încet, îngrijorată:

— În fiecare zi, Dev, mă trezesc gîndindu-mă: I s-a întîmplat ceva? E moartă? A devenit și ea unul din Cei

care Ţipă? Cît de nesfîrşită trebuie să i se pară acestui copil fiecare zi. Cît de îngrozitoare fiecare noapte.

Privirile li se întîlniră o clipă, în tăcere.

— Eu te aud Maggie, rosti blînd. Crede-mă, chiar te aud.

Capitolul 34

Jenna stătea, dezbrăcată, în fața toaletei ei. Avea ce admira în imaginea reflectată de oglinda veche. Era poate puțin cam slabă, dar sînii frumoși și obraznici păreau să compenseze această mică deficiență. Nașterea lui Cody nu-i slăbise musculatura abdomenului, iar semnele înțepăturilor nu se vedeau prea mult, mai ales de cînd le făcea între degetele de la picioare, sau în alte locuri ascunse. Își petrecuse aproape toată dimineața încercînd diferite machiaje și coafuri. Își țuguia buzele, le admiră linia perfectă, apoi observă un fir de păr rebel, lîngă sprînceană. Jenna îndepărtă jignirea și își reexamină sprîncenele cu atenția unui neurochirurg în căutarea unor ganglioni care o luaseră razna. Avea tot timpul să se ocupe de frumusețea ei.

Ghania se strecură în cameră, fără să bată la ușă, îndreptîndu-se spre budoar. Ignoră, în aparență, goliciunea stăpînei casei, dar de fapt, întregistră cu coada ochiului silueta aproape perfectă. Ea alesese dintotdeauna trupurile pentru patul lui Eric, chiar după ce el îl părăsise pe al ei, iar acesta era unul dintre cele mai frumoase specimene pe care le găsise pe acest continent.

Ghania o depuse pe Cody pe podea lîngă scaunul Jennei, iar copilul alergă recunoscător, căutînd adăpost în brațele mamei.

— Bună, mica mea minune! exclamă Jenna cu un entuziasm teatral.

O îmbrățișă, sărutînd-o cu zgomot și făcu o remarcabilă demonstrație a bucuriei de a o vedea. Ghania, răbdătoare, privea desfășurarea jocului; știa că nu durează prea mult.

— Aș putea s-o las cu dumneavoastră în dimineața asta, Madame Vannier? întrebă femeia cu un servilism obraznic, dar Jenna nu prinse nuanța.

— O, mi-ar plăcea foarte mult, Ghania, pe cuvînt, replică Jenna, surîzînd prefăcut, dar în clipa asta sînt groaznic de ocupată. Știi cît de mult ține Eric să fiu fru-

moasă, iar unghiile mele arată dezastruos. N-ai putea s-o supraveghezi în locul meu?

Înţelegînd perfect că mămica avea de gînd s-o gonească din nou, Cody o înlănţui cu braţele, strîngînd-o puternic. O vedea foarte rar, dar atunci se distrau de minune. Un minut sau două. Şi lîngă Mami era de o mie de ori mai bine decît lîngă Ghania. Mami n-o lovea niciodată... doar o întrista, cîteodată.

— Mami, vreau să ne jucăm, zise Cody rugătoare. Te rog, mami. Te rog, lasă-mă să stau cu tine!

Jenna ridică fetiţa deasupra capului, acoperind-o de sărutări, dar foarte atentă să nu-şi strice machiajul.

— Te iubesc *atît* de mult, puiule, exclamă ea dramatic. Dar mami e îngrozitor de ocupată acum. Tăticul trebuie să vină dintr-o clipă în alta, iar diseară vom avea o petrecere foarte mare, aşa că mămica trebuie să arate bine.

În timp ce vorbea, Jenna se detaşă deja de copil, desprinzîndu-i mîinile şi picioarele şi împingînd-o spre doică. Ghania se întinse să ia copilul, iar mîna ei mîngîie o secundă sînul Jennei. Ca din greşeală.

Dîndu-şi seama că orice împotrivire era zadarnică, Cody se supuse, acceptînd braţele Ghaniei, cu o expresie tristă pe faţa ei mică.

Văzîndu-le plecînd, Jenna îi trimise cîteva sărutări... apoi oftă uşurată la auzul paşilor care se îndepărtau. Îşi mîngîie sfîrcurile cu mişcări leneşe; atingerea Ghaniei o excitase. Mai tîrziu o s-o roage să-i facă un masaj. Nimeni nu făcea masaj atît de senzual ca Ghania. Numai gîndindu-se, se simţi excitată şi umedă. Dar, deocamdată, avea alte nevoi, mult mai urgente.

Jenna deschise sertarul noptierei, dînd la iveală tot arsenalul viciului său, aflat într-o dezordine plăcută: linguriţa de ars, pudra albă, apa de Evian, şi o mică lampă cu gaz. Îşi examină amănunţit braţele şi mîinile, căutînd vena potrivită apoi, amintindu-şi cît de furios devenea Eric la vederea înţepăturilor, se hotărî pentru o venă destul de ascunsă la picior şi începu să injecteze în corpul ei suficientă heroină pentru a estompa tot ce nu era perfect în noua ei viaţă.

O auzise pe Cody ţipînd în mîinile Ghaniei... vizitase

cuştile din pivniţă... participase la ritualuri pe care prefera să le uite. Dar nu putea face nimic, îşi zise, simţind cum o cuprinde o moleşeală plăcută. Iar viaţa cu Eric merita tîrgul.

Trecură cîteva minute. Se simţea deja mai puternică... şi mai liberă. Şi foarte, foarte inteligentă. Suficient de inteligentă să realizeze totul.

Dar poate ceva mai tîrziu.

Capitolul 35

— Ai să faci cum zic eu! dictă Ghania tăios.

Ochii ei scînteiau de furie; nu suporta împotrivirea nimănui.

— Nu, refuză Cody, scuturînd capul cu vehemență.

Își mușcă buzele și se trase înapoi, încercînd din răsputeri să intre-n legătură în gînd cu Mim. Măcar de-ar fi avut nasturele la ea...

— Ai să faci cum zic eu, altfel la noaptea o să dormi iarăși cu Malikali. În întuneric. Singură.

Buzele lui Cody deveniseră o linie de rezistență, dar care tremura auzînd numele șarpelui uriaș. Rece și înfricoșător, nu alunecos cum ar fi crezut, ci mult mai groaznic... rece ca moartea și destul de puternic ca să-ți taie respirația, cînd te încolăcea. Chiar dacă Ghania îl lăsase în cușcă lîngă patul ei, noaptea aceea fusese cea mai îngrozitoare pedeapsă. Stătuse acolo, prea înspăimîntată ca să se miște sau să respire, ascultîndu-l cum aluneca lovindu-se de zăbrelele cuștii, sîsîind... Deși cu mai puțină siguranță, scutură din nou capul împotrivindu-se și trăgîndu-se înapoi, dar se lovi de perete și de-acum nu mai avea scăpare. Fetița se ghemui în colț în timp ce femeia uriașă mai încercă o dată să-i dea băutura aceea oribilă.

— Mi-e scîrbă, șopti Cody încet, străduindu-se din răsputeri să nu plîngă. Îmi vine să vărs!

Simțea mirosul sîngelui din pahar, sînge și încă ceva, mult mai groaznic. Cody știuse de la prima sorbitură că nu va trebui niciodată, niciodată să bea din amestecul acela.

Ghania blestemă scoțînd un șuierat neomenesc. Puse paharul pe masă, pufnind furioasă și apucă brațul copilului într-o strînsoare de oțel. Cody țipă, săgetată de durere. Fără un cuvînt, Ghania o tîrî afară din cameră, coborî scările lovind-o și îmbrîncind-o, în timp ce Cody se răsucea zadarnic, încercînd să-și păstreze echilibrul. Piciorușele ei se străduiau, disperate, să se întoarcă din drum, dar Ghania o împingea înainte, nepăsătoare la rugămințile ei. Jos, la

capătul scărilor din pivniță, copilul se afundă într-un întuneric de nepătruns.

Undeva, în beznă, se auzeau gemete de suferință.

Ghania smuci copilul, care suspina îngrozit, și răsuci un comutator, luminînd încăperea. Cody încercă să zărească ceva printre lacrimi. În fața ei erau cuști mari, ca cele de la grădina zoologică. Clipi și scoase un strigăt de uimire. Cuștile erau pline de animale în agonie. Ochi scoși și orbite pline de sînge, membre tăiate, cîini, pisici și iepuri prinși în tot felul de instrumente de tortură, prea oribile pentru mintea ei. Copilul strînse pleoapele, ca să fugă din fața acelei priveliști înfricoșătoare.

— Rezistă, încăpățînato! strigă Ghania triumfătoare, împingînd-o dincolo de cuștile animalelor, în fața celor cu bărbați și băieți dezbrăcați, care agonizau în cele mai teribile chinuri. *Cei care Țipau!*

Șocul o făcu pe Cody să deschidă ochii. Îi văzu sîngerînd sfîrtecați în cuștile lor. Apoi, nu numai că îi vedea, dar *îi simțea.* Agonia lor o ardea ca un șuvoi de foc. Nu mai trăise o asemenea durere. Și era *mai mult* decît durere. O simțea pretutindeni, în brațe, în stomac, în inimă. Emoții ciudate o bîntuiau, o răneau, emoții ce deveneau din ce în ce mai puternice, prea puternice pentru un copil.

— Nu! țipă ea, dînd din mîinile ca să îndepărteze suferința insuportabilă.

Nu! Nu! *Nu!...* răsună ecoul pereților de piatră într-un staccato infernal... țipăt după țipăt după țipăt. Doar hohotele de rîs al Ghaniei răspunseră suspinelor lui Cody.

Ghania o tîrî înapoi în camera copiilor. Corpul fetiței, ca o păpușă de cîrpă în mîinile ei, nu se mai putea opune. Suferința care stăruia înăuntrul ei era prea mare ca să fie exprimată în cuvinte. O sfîșiase, îi zdrobise împotrivirea. Era *una* cu ea și devenise *cel mai important lucru.*

Fără o vorbă, Ghania trînti copilul pe pat și plecă, închizînd ușa în urma ei.

Cody rămase unde fusese aruncată, cu lacrimile curgînd șiroaie pe obraji. Din cauza durerii era incapabilă să se miște, să gîndească sau să respire. Trecu un timp pînă să-și dea seama că Ursulețul-Comoară se afla în pat, lîngă ea. Îi

căută încet forma atît de familiară, iar atingerea lui îi bucură degetele; îl strînse la piept, aproape de inimă și plînse pînă adormi. Alunecă în vis...

Se afla într-un loc foarte străin, cu nisipuri mișcătoare, fierbinți și clădiri ciudate. Și nu mai era fetiță. Era o tînără femeie îmbrăcată într-o rochie lungă, albă, cu garnitură purpurie, care se îndrepta grăbită spre clădirea uriașă, unde o altă femeie o chema prin semne din capul scărilor. Știu imediat că femeia era Mim.

— Grăbește-te! spuse Mim. El te-a chemat.

Cele două femei pătrunseră în cameră, trecînd printre-o mulțime de soldați. În mijloc, pe un pat impunător, înconjurat de draperii, zăcea un bărbat. Toți cei aflați în cameră protestau în șoaptă, dar Cody nu-i băgă în seamă, fiindcă simțea foarte clar suferința bărbatului și trebuia să-l ajute.

Așezîndu-și mîinile, cu un gest expert, pe capul și inima lui, observă că Mim stătea la picioarele bărbatului, ținîndu-i tălpile în mîini și imediat simți cum forța vitală începe să-i străbată pe amîndoi... îndepărtînd agonia care chinuia trupul bărbatului și înlocuind-o cu ceva mai ușor de suportat. Simțea cum energia aceea vindecă, alină, transformă totul în calea sa... îi simțea căldura electrică... simțea fluidul dătător de viață.

Era harul ei... Iar Mim o învățase cum să-l folosească.

Mim era...

Mim era...

Acum.

În cămașă de noapte, Mim stătea în picioare în dormitorul casei lor. Părea foarte, foarte speriată.

Maggie rămase dezorientată, în picioare, lîngă pat. Ceva anume o silise să se trezească din somn, fără să știe de ce. Se simțea înfiorată de teamă. Spaima îi curgea prin vene, de parcă tot sîngele i s-ar fi încins.

O *simțea* pe Cody cu fiecare părticică a trupului.

Era bolnavă.

Era îngrozită.

Era cu desăvîrșire singură.

Capitolul 36

Dimineața care urmă supliciului lui Cody se anunța senină și strălucitoare, de parcă nu se întîmplase nimic neobișnuit. După micul dejun, Eric și Ghania o luaseră din camera ei; acum se plimbau alene pe cărarea pietruită ce șerpuia prin Labirintul lui Shakespeare, construit pe proprietatea lor. Cody alerga înainte lor, rătăcind printre tufișurile ce alcătuiau gardul viu. Acum era de-a dreptul îngrozită de Ghania. Cîteodată doica era aproape drăguță cu ea, apoi, *uneori* – cum se întîmplase cu o seară înainte – devenea mai hidoasă decît vrăjitoarea din *Albă ca Zăpada*. Și n-aveai de unde să știi cum se va purta... nu puteai fi niciodată în siguranță. Ochii o usturau de atîta plîns și simțea încă o urmă din durerea trăită în pivniță. Și-ar fi dorit să vorbească cu cineva.

Labirintul era foarte frumos, dar gardul viu, înalt și stufos, părea primejdios; știa că dacă ar lăsa-o acolo, n-ar mai găsi niciodată calea de întoarcere. În casa asta teribilă ți se putea întîmpla orice și nimeni nu te-ar fi ajutat.

— Femeia e pe placul tău, Eric? întrebă Ghania, pe un ton prea intim pentru o slujnică. Ai vrea s-o formez pentru plăcerile tale deosebite?

— E tare plictisitoare în conversație, doică, răspunse el zîmbind, dar are un corp superb și, Dumnezeu mi-e martor, se străduiește cînd e vorba de plăcerile carnale... deși nu se ridică la standardele noastre, bineînțeles. Poate fi amuzant să-i descoperim talente ascunse. Lutul este minunat și cine știe ce am putea modela din el.

Mai făcu cîțiva pași, în tăcere, apoi o privi pe Ghania, amuzat.

— Spune-mi, ai întrebat cu un scop, înțeleapta mea, sau pentru că te interesează fericirea mea, ca pe vremuri?

Ghania rîse lasciv.

— Sînt greu de uitat, nu-i așa, tinere învățăcel?

— Știi bine că nu există un profesor în plăcerile simțurilor mai bun ca tine.

Ghania chicoti mulţumită.

— Plăcerea a fost şi a mea, Eric. Ai un trup adorabil şi mai multă imaginaţie decît am întîlnit la ceilalţi. Dar ai intuit bine. Te-am întrebat cu un scop. Jenna e prea absorbită de droguri ca să simtă teroarea şi a servit deja scopurilor noastre, pentru care am ales-o atît de atent. Copilul este perfect, aşa cum am prevăzut.

Eric dădu din cap, semn că o aprobă întru totul.

— Ai lucrat cum nu se putea mai bine cu slăbiciunile Jennei, Ghania. Deşi, trebuie să-ţi mărturisesc, cînd mi-ai cerut să mă însor cu ea ca să fim siguri că obţinem copilul, am avut rezerve.

— Cînd i-ai văzut corpul însă, sînt sigură că ţi-a mai trecut durerea, rosti Ghania ironic.

Îl cunoştea pe Eric pînă în măduva oaselor.

— Fără îndoială, continuă el, ignorînd remarca, nu poţi să nu te întrebi ce-a fost în mintea Bătrînilor cînd au ales un supus atît de slab.

— Bătrînii au un binecunoscut simţ al umorului, replică femeia. Ştii doar că mama Alesului trebuie aleasă şi ea, cu mare grijă. Prinţul a trebuit să răscolească întreaga planetă în căutarea ei, iar duşmanii, oamenii Luminii, au încercat, în mod sigur, s-o ascundă de el. E foarte bine că le place să joace. Altfel cum ar fi riscat s-o aleagă drogată şi prostituată. Probabil a făcut în scăldătoare, ca să merite o asemenea *karma*.

Eric zîmbi cu subînţeles; era clar că o respecta pe Ghania şi tot atît de clar era că el e stăpînul, iar ea, omul de încredere.

— O voi iniţia în tainele lui Eros pentru tine, Eric, dacă doreşti... în schimb vreau s-o laşi la dispoziţia mea. Cînd vom fi aproape de Ceremonie, vom folosi moartea ei ca să distrugem armele maică-sii. Jenna e singura legătură între copil şi bunică şi, odată rezolvate formalităţile de adopţiune, propun s-o lichidăm pe *soţia* ta, în momentul şi în maniera cea mai folositoare pentru noi.

— Şi cum plănuieşti lovitura de graţie?

— Dacă bunica se opune planurilor noastre în vreun fel, o să-i pregătim fetei o moarte de coşmar de care să-şi amintească pe vecie. Şi, las' pe noi, o să-i arătăm exact

cum va muri. N-are decît să încerce, după aia, să convingă lumea; toţi or s-o creadă nebună. Trebuie s-o *înspăimîntăm*, Eric... apoi să-i controlăm spaima... ştii bine că frica o va face vulnerabilă pe Planurile Interioare. Această Maggie O'Connor are o minte şi o voinţă foarte puternice şi o forţă pe care nu-şi aminteşte cum s-o folosească. Cred că va fi o confruntare foarte amuzantă.

— Deocamdată pare destul de neputincioasă, rosti el dispreţuitor.

— Asta se poate schimba cît ai clipi. Multe partide se pierd din cauze unei prea mari încrederi în sine, Eric. Nu uita că ea e Paznicul. N-a fost aleasă pentru că ar fi lipsită de putere.

— Copilul mi se pare cam trist astăzi, spuse Eric schimbînd subiectul; nu suporta să i se arate lipsurile în materie de logică. Există vreun motiv?

— O învăţ ce înseamnă durerea, stăpîne, aşa cum te-am învăţat şi pe tine, pe vremuri... Şi se răzvrăteşte împotriva *cocteilului* cu sînge. Pentru cît e de mică, are o voinţă extraordinară, mă sfidează, nu fără frică, dar dintr-o forţă interioară. E o elevă foarte dificilă, aşa cum, fireşte, trebuie să fie Mesagerul. Nu-i nevoie să-ţi spun că nu pot lovi în învelişul exterior... dar trebuie să fim siguri că va fi în stare să-şi manifeste spaima în momentul sacrificării. Energia generată de spaima unui copil nepregătit sînt de nepreţuit pentru scopurile noastre. De data asta n-avem voie să dăm greş, Eric. Stăpînul ne-ar pedepsi aspru dacă am da greş acum, cînd sîntem atît de aproape. Ar dura un secol pînă cînd stelele ar avea poziţia propice pentru a crea un al copil, şi aşteptarea m-ar obosi. Crowley a dat greş fiindcă a încercat Materializarea cu un copil al cărui ascendent nu era exact cel prevăzut de formulă. Şi din cauza gafei făcute, a ajuns să-şi trăiască neputincios anii ce i-au rămas.

Eric scutură capul.

— Nu vom da greş, Ghania. Şi ai mînă liberă în privinţa fetei care se crede soţia mea. Dar înainte de a lichida un asemenea specimen, doică, demonstrează-mi ce poate face învăţătura ta.

Strînse mîna şi o lăsă să alunece în decolteul Ghaniei,

mîngîindu-i sînul; Ghania zîmbi cu înţeles. Virilitatea lui pasională era puterea şi slăbiciunea lui; ea o folosise adesea în decursul anilor. Îşi desfăcu *djellabah*-ul ca să-i înlesnească drumul.

Cody se întoarse, privindu-i, agitată, pe cei doi adulţi. De ce bărbatul-tătic o atingea pe Ghania *acolo*? Şi de ce se purta aşa frumos cu ea, dacă era o fiinţă atît de rea? Bărbatul-tătic o chemă înapoi, dar ea rămase locului, zguduită de cele văzute. Nu era un *tătic* adevărat... un tătic adevărat n-ar fi lăsat pe cineva atît de rău să se atingă de fetiţa lui. Pe neaşteptate, Cody se întoarse şi o luă la fugă pe cărăre, cît o ţineau picioarele... dar nu avea unde.

Capitolul 37

Întinsă pe masa de masaj, Jenna se abandonă mîinilor experte ale Ghaniei, lăsînd plăcerea să o cuprindă ca un şuvoi. Apăsările lungi şi puternice îi risipeau tensiunea din spate şi din umeri; ţesuturile ei se relaxau după nesfîrşitele exerciţii fizice pe care Eric o obliga să le facă zilnic, pentru a-şi păstra forma. Era un fanatic al condiţiei fizice, antrenîndu-se el însuşi în fiecare dimineaţă, pînă la epuizare, ca un olimpic. Dacă n-ar fi fost cocaina, Jenna n-ar fi reuşit niciodată. Alergare, urcat şi coborît scări, mers pe bicicletă, sărituri, abdomene, ridicarea picioarelor – exerciţii de forţă, care ar fi părut îngrozitoare pînă şi unui atlet profesionist. Cu Ghania pe post de îndrumător. *Cu Ghania pe post de de toate...* gîndi Jenna sarcastic. Nu pricepea defel relaţia ciudată existentă între ei. Slujnică şi stăpînă, confidentă şi servitoare... Împărtăşeau taine... dar şi altceva, sexual şi întunecat. Ghania îl masa pe Eric după fiecare antrenament zilnic şi nimeni nu avea voie să asiste, dar zgomotele sugerau ceva mai mult decît un simplu masaj.

La gîndul ăsta, trupul Jennei se înfioră puţin, cînd primi atingerea mîinilor Ghaniei.

— Aici e o mică problemă pelviană, rosti Ghania cu un surîs atotcunoscător. Trebuie să ne ocupăm de ea. Spunînd asta, dădu de-o parte micul prosop ce acoperea fesele Jennei şi îşi aşeză mîna mare exact la terminaţia coloanei vertebrale. Cu cealaltă începu să-i desfacă picioarele. Jenna simţi aerul rece inundîndu-i intimitatea şi se întrebă ce va urma. Ghania era întotdeauna foarte inventivă.

Femeia îi masa fesele cu mişcări puternice, circulare... Picioarele Jennei se depărtau din ce în ce mai mult, pe măsură ce degetele Ghaniei înaintau între coapsele ei, spre osul pelvian, presîndu-l ritmic. Simţea fiori inundînd-o din zona atinsă şi se trezi aşteptînd. La îndemnul Ghaniei, se întoarse pe spate şi aşteptă excitată, în vreme ce o mînă îi masa pubisul, iar cealaltă îi căuta sfîrcurile.

Ghania zîmbi la vederea corpului, atît de maleabil, întins pe masă. Era atît de uşor să-i stăpîneşti pe cei lipsiţi de voinţă. Drogurile şi sexul puteau cumpăra pînă şi un copil al Stelelor de la aceste fiinţe libidinoase şi cu mintea îmbibată de chimicale. Dar trupul... îşi duse mînă către un loc ce oferea plăceri cu totul speciale – puţine asemenea locuri îi rămăseseră necunoscute – şi contemplă imaginea corpului întins pe masă. Era, într-adevăr, superb. Dacă ar fi pus mîna pe el mai devreme, l-ar fi transformat într-o maşină sexuală de mare clasă. Ghania oftă, regretînd ocazia pierdută... nu întîlneşti în fiecare zi un asemenea trup. Bărbaţii plăteau oricît pentru femeia potrivită, mai ales cînd erau constrînşi. Dar şi aşa, existau posibilităţi.

Eric intrase în cameră şi o privea pe Jenna unduindu-se senzual sub mîinile experimentate ale Ghaniei. Femeia îi făcu semn să li se alăture, iar el se apropie tăcut.

Mîinile lui le completau acum pe ale ei, pe trupul Jennei, iar Ghania îşi lăsă veşmîntul să cadă la picioare. Întinse mîna şi, cu gesturi experimentate, deschise cureaua lui Eric, eliberîndu-i organul erect, pe care-l mîngîie cu grijă pînă ce el îi făcu semn să se oprească. Apoi Eric o ridică pe Jenna, ducînd-o în pat. Poate Ghania îi va învăţa astăzi ceva nou...

Întotdeauna adorase programul de pregătire.

Capitolul 38

Oricît s-ar fi străduit Maggie, nu reuşea să îndepărteze copleşitoarea senzaţie de haos; prezenţa lui Cody fusese liantul vieţii ei. Micul dejun luat împreună, la masa din bucătărie, apoi lucrul la magazin, pentru Maggie, pînă la trei după-amiaza; din nou acasă pentru plimbarea, cu ea, în parc, sau la Y, sau în orice loc din Greenwich Village capabil să-i ofere mici plăceri unui copil... apoi cina în sufragerie sau lîngă şemineul din bibliotecă. Serile le petreceau, jucîndu-se, citind sau fiind, pur şi simplu, o familie, pînă la ora de culcare a fetiţei. Marele circuit al vieţii, la scară obişnuită, plăcută şi sigură. Nimic nu rămăsese la fel pentru Maggie; dacă mai catadicsea să dea, din cînd în cînd, pe la magazin. Era limpede că nu-i stătea gîndul la antichităţi.

Peter se obişnuise să vină în fiecare după-amiază pentru lecţiile lor. Cîteodată îi aducea cărţi, alteori doar o idee pe care o considera folositoare, alteori un amănunt nou în legătură cu legenda Zeiţei Isis. Era conştientă că el fructificase fiecare secundă ce-i despărţea de Ritualul Materializării. La fel şi Ellie, dar prin alte mijloace.

Maggie oftă. Cody îi lipsea atît de mult, încît era de mirare că rana nu-i sîngera. Simţea o durere organică înăuntrul ei, de parcă toată dragostea şi bucuria îi fuseseră smulse din inimă. *Te iubesc, draga mea*! suna mesajul din gîndurile ei, trimis copilului de o sută de ori pe zi. Măcar de-ar fi putut s-o atingă, s-o mîngîie, s-o consoleze. Să ştie că o iubeşte, că n-a uitat-o...

Tic-tac-ul ceasului sporea tensiunea din interiorul ei, ca o mică bombă. Cînd va putea *să facă* ceva? Cînd va *învăţa* ceva care să-i fie de ajutor?

Maggie privi teancul de cărţi şi hîrtii ce trona pe birou... Peter i le adusese ieri. Jumătate din conştiinţă îi spunea, „la ce bun această căutare absurdă“, dar cealaltă jumătate o încuraja; poate cheia problemei se afla totuşi în paginile acelea. Şi citindu-le, îşi ocupa gîndurile. Fără Ellie

şi Peter – şi fără speranţa că Devlin i-ar aduce sprijinul poliţiei – n-ar fi fost în stare nici să se mai trezească dimineaţa şi să înfrunte realitatea. Dar ceasul măsura, implacabil, scurgerea timpului şi nimic, dar absolut nimic, nu reuşise s-o apropie nici măcar cu un pas de Cody.

Maggie luă teancul de cărţi, fără prea multă tragere de inimă, şi îl abandonă pe canapeaua din salon. Dacă Peter şi Ellie nu-i anunţau repede momentul Materializării, va trece singură la acţiune. Va mai accepta o săptămînă, cel mult două, studiul acesta blestemat. Apoi va pune la punct un plan... o modalitate de-a o scoate pe Cody din casa aceea îngrozitoare. Cît poate rezista acolo un copil? Era atît de mică şi vulnerabilă... Se înfioră gîndindu-se ce i se putea întîmpla.

— Ascultă, *Doamne*! se trezi, dintr-o dată, vorbind cu glas tare. „*Cere şi vei fi ascultat*, ne-ai spus. *Caută şi vei găsi. Bate şi ţi se va deschide...*“ Ei bine, eu *cer* şi *caut* şi *bat* şi Tu ai face bine să Te ţii de promisiunea pentru că *e tot ce am*!

Furioasă, îşi şterse lacrimile ce-i inundau ochii. Apoi, apucă volumul cel mai aproape de ea, străduindu-se să fie atentă la rîndurile de pe pagină. O oră mai tîrziu, cu creierul înotînd în informaţii probabil neconcludente, se îndreptă, şovăind, către dormitor.

Visul o învălui imediat, de parcă îi aşteptase sosirea.

Frumoasa preoteasă încerca să păstreze eticheta dobîndită prin practica în templu, dar revăzîndu-şi căminul şi familia, simţi nevoia să alerge şi să zburde de bucurie. Îşi petrecu braţele în jurul bătrînei ei doici, strîngînd-o într-o îmbrăţişare complet lipsită de etichetă, rîzînd şi plîngînd.

— Astăzi avem oaspeţi de seamă, micuţo, rosti Kipa, doica ei, conspirativ. Părinţii tăi au fost privilegiaţi de Zeiţă.

Vestea stîrni curiozitatea lui Mim, fără s-o surprindă însă. Senuset, tatăl ei, era un artist atît de valoros, încît chiar şi preoţii Ptah îi cereau părerea în privinţa amuletelor, talismanelor şi tuturor instrumentelor magice. De fapt, era atît de priceput în arta magiei, încît a fi ucenic

în atelierul său era o onoare pentru cei care aveau har și aspirații înalte, de pe întreg cuprinsul regatului.

Mama ei, Niyohma, era o profetă, venerată în tot regatul lui Khemu-Amenti, sălașul Zeului tainic. Amîndoi părinții făceau parte dintr-o castă de elită a preoților, și datorită harului și inteligenței lor, familia se bucura de-o existență îndestulată. Căminul în care tocmai se întorsese se putea făli cu confortul său, iar printre obișnuiții casei se numărau oaspeți de rang înalt.

— A sosit din nou vizirul Faraonului ca să comande o bijuterie pentru degetul regal, o tachina ea pe bătrîna și sfrijita sa doică, pe care o iubea de cînd era încă o copilă.

— Mai mult, copila mea, răspunse doica în șoaptă, uimită și temătoare, însăți Marea Preoteasă ne-a onorat sălașul.

Mim izbucni uimită:

— Dar nu s-a mai auzit despre Cuvioasa Maică să-și părăsească sanctuarul.

Bătrîna chicoti scuturînd din cap și arătă cu mîna ei străveche către ușa de la atelierul lui Senuset.

— Convinge-te cu ochii tăi, copila mea.

Zîmbi în timp ce se îndepărta la treburile ei, lăsînd-o pe Mim în mijlocul curții, descumpănită, neștiind ce să facă în continuare.

Mim bătu, cu reținere, în ușa atelierului tatălui ei și un sclav îi deschise, poftind-o înăuntru.

Chipul tatălui ei se lumină îndată ce-o văzu.

— Fiica mea! strigă el, fără să-i pese de prezența înaltului oaspete. Un semn cît se poate de bun să vii tocmai astăzi.

Senuset era un bărbat voinic, robust, a cărui dragoste pentru familie devenise aproape legendară. Își desfăcu larg brațele sale mari, venind în întîmpinarea fiicei lui, și o strînse la piept înainte de-a o aduce în fața Cuvioasei Maici.

Mim făcu o reverență grațioasă și semnul tainic prin care-și arăta rangul de pregătire.

—Maică Sfîntă, murmură ea copleșită de sfială în fața augustei prezențe. Te implor, iartă-mi deranjul. Am venit

acasă, la Mennofer, pentru sărbătoare și n-am știut că venirea mea te va găsi aici.

Femeia eternă dădu din cap, semn că acceptase scuza, iar Senuset, interveni.

— E bine că ai ajuns exact în acest moment, fiica mea, zise el cu blîndețe; în ciuda uriașului său talent, rămăsese un om blînd. Cuvioasa Maică a venit să dea binecuvîntarea din urmă amuletei prin care, nădăjduiesc, am plăsmuit perfecțiunea în toți acești ani.

Mim știa, bineînțeles, de existența Talismanului Zeiței Isis. Tatăl său lucrase la podoabele ei cu atîta migală, încît ea ajunsese aproape să creadă că nu va fi terminat niciodată, deși trebuia să fie lucrarea care să încununeze strălucitoarea lui viață.

Senuset ridică un obiect de pe masa lui de lucru și îl legănă, cu pioșenie, în palme. Soarele lumina suprafața lui aurită, care împrăștia raze, ca și cînd ar fi fost însuflețită, o sursă necunoscută de energie.

— În Atlantida, secretul acestui Taslisman a fost dezvăluit pentru prima oară Marii Preotese a Zeiței Isis, rosti, pe neașteptate, Cuvioasa Maică.

Era austeră, așa cum îi cerea rangul, și pînă acum nu i se mai adresase direct lui Mim sau altcuiva aflat pe aceeași treaptă cu ea. Timbrul glasului ei o înfiora de spaimă; era înghețat ca un cadavru, deși vocea ei putea, cu siguranță, să zdrobească o stîncă de calcar.

— Marii Preotese care a adus Tainele Zeiței în ținutul lui Khemu, urmă ea, i s-a încredințat secretul Talismanului Zeiței Isis, dar i s-a cerut să nu-l întrupeze pînă cînd nu se va arăta o ființă care să fie și un artist strălucit și preot Melchizedek. Așa a fost instruită, iar secretul a trecut de la o Cuvioasă Maică la alta, pînă la mine. Tatăl tău, Senuset, a fost ales de Zeiță pentru această copleșitoare însărcinare.

Senuset zîmbi indulgent văzînd uimirea de pe chipul lui Mim și își așeză palma sa uriașă pe brațul ei.

— Nu tremura așa, mica mea preoteasă, zise el. Acest Talisman este cel mai mare dar care-a fost încredințat vreodată, spre păstrare, omenirii.

Uluită, tînăra privi spre Marea Preoteasă, căutînd aprobare. Bătrîna confirmă, dînd din cap.

— Talismanul Zeiței Isis a fost investit cu puterea de-a controla tot ce este Bun pe această planetă. Mim-Atet-Ra, răspunse femeia. Forțele Răului sînt neputincioase în fața lui.

Mim făcu ochii mari, uimită; să fii luată în seamă de o Cuvioasă Maică era destul de emoționant, dar să afli că tatălui tău i-a fost încredințată soarta omenirii, era de-a dreptul copleșitor.

—Marile Preotese din toate templele au vegheat la pregătirea Talismanului Zeiței Isis, oferindu-i puterile lor magice, continuă Cuvioasa Maică. Fiecare piatră nestemată a fost gravată cu un sigiliu magic, aplicat la momentul astrologic cel mai potrivit și sub auspiciul lunar cel mai favorabil. Dacă noi ne-am dus la bun sfîrșit sarcina așa cum trebuie, cel care va deține acest Talisman va avea Puterea să conducă Lumea. Dar numai în slujba Binelui.

—Dar cui îi va putea fi încredințată o asemenea bogăție, Cuvioasă Maică?întrebă Mim uimită. Oare nu toți regii și prinții acestei lumi – și toți cei lacomi și însetați de putere – se vor întrece s-o obțină? Cine va reuși vreodată să fie destul de puternic ca să protejeze comoara Maicii Supreme?

Tatăl său și Marea Preoteasă se priviră scurt.

— O singură preoteasă va fi aleasă ca Paznic, Mim. Ea o va păzi întreaga viață și toate celelalte vieți ce vor urma. Fiindcă asta este nu doar cea mai mare onoare posibilă, ci și cea mai copleșitoare însărcinare; însăși Maica Supremă va alege Paznicul Talismanului Zeiței Isis, odată desăvîrșit ultimul ritual magic.

Numai gîndul la pecetea necruțătoare a acestei sarcini o îngheță pe tînăra preoteasă; mulțumi în tăcere stelelor că era tînără și neinstruită și astfel nu putea fi o candidată la un asemenea destin.

— Și cum să împiedici oamenii să-l omoare, pur și simplu, pe Paznic și să-i ia Talismanul? întrebă ea cu glas scăzut.

—Paznicul nu va deține Talismanul în acest plan al existenței, Mim. El va fi păstrat în Planurile Interioare, la loc sigur, pînă cînd va fi chemat.

— O a doua preoteasă va fi aleasă ca Mesageră a

Maicii – ea va fi singura care va deține taina Materializării. Nimeni nu-i va cunoaște identitatea. Dacă în cursul încleștării omenirii Zeița va considera că trebuie să trimită Talismanul, atunci se va încarna Mesagerul. Sarcina Paznicului va fi să protejeze Mesagerul și povara lui sacră.

Mim rămase privind fix în ochii necruțători ai Cuvioasei Maici, întrebîndu-se ce se putea spune despre toate astea, care erau mai presus de cunoașterea muritorilor.

—Pot să-l văd, Cuvioasă Maică? întrebă ea într-un tîrziu, aproape în șoaptă, iar Marea Preoteasă încuviință printr-o înclinare regească a capului, ce nu admitea împotrivire.

Senuset așeză Talismanul Zeiței Isis în palma lui Mim.

Era cel mai frumos lucru pe care-l văzuse vreodată. Douăsprezece pietre prețioase uriașe îl împodobeau – rubin, smarald, diamant, safir, carneol, sardius, topaz, agat, onix, beril, ametist, jasp – fiecare gravată cu sigilii talismanice. Pe unele le recunoscu, altele erau prinse în monturi la care nici nu visase vreodată. Din fiecare nestemată pulsa puterea propriei raze, activînd ceakrele cîmpului energetic al corpului și pe cele care înălțau trupul. Toate erau conectate la pulsul inimii pămîntului și la ceva mult mai vast și implacabil. Obiectul respira în palma lui Mim ca un organism viu – dar nu un organism din această lume. Privind în ochii tatălui său, citi acolo suferința creației. Nesfîrșita încleștare pentru perfecțiunea nu a unei unelte omenești, ci a uneia care întrupează esența unei zeițe.

—Maica Supremă nu a sfințit încă Talismanul, șopti Mim, mai mult pentru sine decît pentru ceilalți oaspeți ai încăperii.

Artistul și Preoteasa păreau uluiți la auzul vorbelor ei.

—De unde știi asta?întrebă cu glas tăios Cuvioasa Maică.

Mim își ridică privirea uimită că o întrebase, din moment ce adevărul era atît de limpede.

—Bine, dar nimeni nu se poate înșela în privința energiei ei, după ce a atins-o, Cuvioasă Maică, răspunse ea cu nevinovăție. Energia ei activează bazinul pelvian și ne leagă pe toate femeile în spațiu și timp. Există deja în

Talisman o putere imensă, dar puterea lui Isis nu se află aici.

Cuvioasa Maică o privi îngîndurată.

—Așadar comunici cu Zeița? întrebă ea.

Crezînd că totul se datorează instruirii din templu, Mim răspunse că da.

— O să vorbim curînd, răspunse Cuvioasa Maică pe un ton grav, ca cel folosit în decursul ritualurilor.

Închise ochii pentru a stabili comunicarea cu Planurile Interioare, iar Mim își dădu seama că întîlnirea luase sfîrșit. Se întoarse în direcția tatălui său pentru a-i cere permisiunea să plece, cînd Marea Preoteasă vorbi din nou.

—Tu ești prietena lui Karaden, nu-i așa? întrebă ea aspru.

Mim răspunse da.

—Ai grijă! o avertiză Preoteasa.

Și asta a fost tot.

Maggie se răsucea agitată în pat. Nu mai dormea, iar visul stăruia încă cu greutate la granița conștienței. Se-nuset... Karaden... De ce o emoționau atît de puternic aces-te nume? De ce-i erau atît de familiare și dureroase?

Se strădui să-și amintească amănuntele visului, dar acesta se risipise deja precum ceața sub razele soarelui.

Se cuibări din nou în așternut, căutînd confort, iar într-un tîrziu reuși să se scufunde într-un somn liniștitor.

Capitolul 39

Ellie îşi luă rămas bun, zîmbind, de la ultimul client şi se îndreptă spre Maggie, îndemnînd-o să ia loc. Imediat ce musafira ieşi, Ellie încuie uşa şi trase obloanele.

— Ce mai faci? întrebă Ellie, aşezîndu-se lîngă ea.

— Din ce în ce mai rău, răspunse Maggie sinceră. Am avut nişte vise ciudate, pe care îmi este imposibil să mi le amintesc. Parcă ar fi fost în Egipt, sau în alt loc antic, nu îmi dau seama unde. Dar sînt vise puternice, Ellie. Cel de aseară mai ales. De parcă *ar trebui* să mi-l amintesc, dar nu pot.

Clătină din cap consternată.

— Cu Cody nu reuşesc să iau legătura... Dau telefon în fiecare zi, dar degeaba, aşa că-mi petrec timpul gîndindu-mă la ce grozăvie se poate întîmpla pînă ajung acolo...

Ridică din umeri, ca şi cînd orice comentariu ar fi fost de prisos.

—Iar visele astea mă obsedează.

— Cunoaşterea nu înseamnă suferinţă, răspunse Ellie, dar calea pînă la ea este îngrozitoare, nu-i aşa?

Rămase o clipă pe gînduri, privind-o pe Maggie, apoi rosti:

— Cred că pînă mîine vom cunoaşte data Materializării, Mags. Se pare că şi eu şi Peter am ajuns la aceeaşi concluzie. Cred că el vrea să se confrunte cu egipteanul de la muzeu, să vadă dacă e de acord cu noi. Te-ai hotărît ce vei face după ce afli?

— Singura hotărîre este că, indiferent de ce dată găsiţi, n-am să mai aştept prea mult şi o să încerc s-o scot pe Cody din casa aia infernală.

Ellie se încruntă.

— Aş vrea ca înainte de asta să încerci o întoarcere în timp, Mags, rosti ea cu toată seriozitatea. Avem de-a face cu ceva foarte important, pe care nu-l înţelegem în totalitate. De fiecare dată cînd meditez pe tema asta, ajung la

concluzia că tu trebuie să-mi dezvălui nişte lucruri, înainte să ajung la o concluzie.

— Ascultă, Ellie, deocamdată nu sînt pregătită pentru asta. Şi-aşa mi-e destul de greu să rămîn cu picioarele pe pămînt, încît nu-mi trebuie acum o întoarcere în ţinutul nimănui.

— Cunoaşterea îţi dă putere, Mags, insistă Ellie calmă. Şi sînt convinsă că trebuie să-ţi descoperi puteri pe care nici nu ţi le-ai imaginat, ca s-o poţi salva pe Cody. Visele de care vorbeai sînt, probabil, eforturile subconştientului de a-ţi furniza informaţiile de care ai nevoie. Promite-mi măcar că te mai gîndeşti la propunerea mea.

Maggie încuviinţă evaziv.

— Şi încă ceva...

— Da?

— Promite-mi că o să încerci să te distrezi puţin, oricît de idiot ţi s-ar părea. Măcar să rîzi un pic. E o problemă de echilibru, Mags... toate emoţiile negative te slăbesc, te îmbolnăvesc. Chiar şi în cea mai groaznică situaţie trebuie să găseşti un motiv de bucurie. Chiar şi pentru o clipă.

— Pentru Dumnezeu, cum aş putea face una ca asta, ştiind în ce primejdie se află Cody.

— Cîteodată e necesar să-ţi compartimentezi gîndurile, chiar şi atunci cînd Soarta ţi-e potrivnică... să-ţi păstrezi buzunăraşe de rîs şi bucurie, în ciuda tragediei care te înconjoară. Fiindcă aceste buzunăraşe înclină balanţa, Mags. Fără puţină veselie, inima omenească secătuieşte... Iar fără echilibru, întreg sistemul se prăbuşeşte. „Gîndurile trăiesc pe inimă ca orice parazit", spunea cineva. Cineva foarte înţelept.

Ellie o privi pătrunzător.

— Te-a invitat cumva Dev la cină – sau Peter de exemplu – să discutaţi şi altceva, în afară de Cody sau teologie...?

Apoi adăugă zîmbind:

— Domnul Wong ţi-ar spune acelaşi lucru, dacă l-ai întreba. Chinezii înţeleg mai bine ca oricine relaţia corp/spirit. Gîndeşte-te la *echilibru*, Mags – şi să nu te pună naiba să te simţi vinovată. Dacă stai încordată

douăzeci şi patru de ore pe zi, n-o ajuţi cu nimic pe Cody. Nu uita, dacă te prăbuşeşti, ea nu mai are pe nimeni.

Sfaturile lui Elie îi stăruiau în minte, în timp ce mergea pe stradă şi în loc să apuce spre casă, se îndreptă către locuinţa domnului Wong.

*

Bătrînul o salută călduros. Era ceva obişnuit pentru el ca elevii să-şi viziteze Sifu-l la orice oră, mai ales că, de la moartea soţiei, locuia singur.

— Prietena ta e înţeleaptă, Maggie, zise el după ce ea îi repetă vorbele lui Ellie. Un prieten adevărat te adăposteşte în vreme de furtună. Tu deja ştii de la antrenamentele noastre ce se petrece cînd ţi se tulbură armonia emoţională. Spiritul slăbeşte, iar puterile se risipesc.

— Înţeleg importanţa echilibrului, Sifu, glăsui ea abătută, dar practic cum să-mi controlez emoţiile? Cum să *nu* mă tem pentru Cody şi pentru mine? Cum să *nu* fiu furioasă cînd văd ce ni se întîmplă? Cum să *nu* mi se frîngă inima în faţa atîtor necazuri?

El zîmbi aproape imperceptibil; ridurile din colţurile ochilor şi gurii îi dădeau un aer ciudat.

— Nu poţi opri cursul vieţii, Maggie. Copacilor le place vremea liniştită, dar vîntul nu va renunţa! Şi tu nu-ţi poţi schimba felul de-a fi. Rîurile şi munţii se schimbă mai uşor decît felul de-a fi al unui om. Ceea ce *poţi* face, însă, este să-ţi vezi limpede drumul tău şi să te străduieşti, apelînd la toate energiile interioare, să-i învingi piedicile. *Cercetează-ţi* furia... păstrează ce ţi-e de folos şi aruncă restul. *Cercetează-ţi* teama. N-are nici o valoare pentru tine. Goneşte-o! *Acceptă* tristeţea; cît este nevoie. Apoi treci peste ea, pentru că nici ea n-are nici un rost în planul tău. Ceea ce nu poţi schimba tu însăţi lasă în seama celor ce te pot ajuta... Astăzi am să te tratez eu, o să-ţi restabilesc echilibrul energetic. Dar mîine ai s-o faci singură. Maestrul meu îmi spunea „Nu aştepta pînă ţi-e sete ca să sapi o fîntînă".

Maggie se lungi pe patul mic ce-i servea domnului

Wong pentru tratamentele de acupunctură. Ştia că chinezii consideră corpul un sistem electric uriaş, cu circuite complicate, ce puteau fi refăcute, aducînd trupul, mintea şi spiritul în echilibru, redîndu-i sănătatea.

La urma urmei, chiar el o învăţase în decursul anilor atîtea lucruri despre medicina tradiţională chineză. Despre rădăcinile ei, vechi de cinci mii de ani, şi despre filozofia ei atît de profundă. Ştia că punctele de intersecţie ale liniilor din hărţile de acupunctură erau centrii prin care se putea echilibra energia şi că domnul Wong cunoştea secretele străvechi de a vindeca şi întări fluxurile energetice.

Domnul Wong apucă încheietura stîngă a lui Maggie în mîna lui puternică şi „ascultă“ cu degetele sale sensibile cele nouă pulsaţii care-i dezvăluiau starea inimii, a ficatului şi a rinichilor ei. Simţi cum degetele lui experimentate îi controlau energia la diferite nivele, apoi mîinile trecură la încheietura dreaptă, care transmitea mesaje de la plămîni, stomac/splină şi de la un centru energetic uriaş, necunoscut în medicinia apuseană.

Maggie ştia că, în funcţie de ceea ce găsea, domnul Wong urma să aleagă acele de unică folosinţă, subţiri ca firul de păr, şi să le înfigă într-o mulţime de puncte de pe corpul ei, pentru a relaxa sau tonifia, în funcţie de nevoile constatate în cursul examinării. Mai ştia că tratamentul nu era dureros, aşa că se abandonă relaxării pe care o producea, întotdeauna, în vreme ce energia îndepărta suferinţa şi teama, iar circuitele îşi refăceau echilibrul.

Scufundîndu-se în reverie, Maggie văzu imaginea unui copil brunet şi zvelt, devenind brusc nespus de clară. Fata înainta în mijlocul unei procesiuni, pe coridorul lung al unui templu; strîngea cu putere mîinile părinţilor ei.

Părinţii, îşi dădu cumva seama, erau în acelaşi timp preot şi preoteasă. Maggie simţi cum se contopeşte cu fiinţa copilului, încercînd aceleaşi simţăminte şi emoţii. Era greu să nu-ţi fie teamă, dar era mare cinste să fii ales.

Urmase învăţătura templului de cînd avea trei ani, iar acum împlinea şapte, aşa că Mim-Atet-Ra cunoştea regulile ceremoniei. Dar pînă acum sprijiniseră căminul şi familia; de azi înainte, va rămîne singură în Saqqara, în uriaşul

Complex de Piramide ale Zeilor. Vor trece mulţi ani pînă cînd i se va da voie să plece şi, chiar şi atunci, nu va mai fi copila lui Senuset, artizanul, şi a lui Niyohma, Profeta din Mennofer. Va deveni preoteasa aleasă de Maica Sfîntă Isis, iar fiecare gînd al său, fiecare faptă îi va fi judecată şi cîntărită.

Mim fusese sortită; se născuse cu căiţa sacră acoperindu-i faţa, fiind astfel destinată Zeiţei din prima clipă a vieţii. Iar ea era un copil supus, care voia să facă pe plac părinţilor pe care-i iubea şi zeilor pe care îi iubea, dar de care se şi temea. Începînd de mîine însă pregătirea ei va deveni din ce în ce mai severă.

Nimeni nu avea dreptul să candideze la ordinul Melchizedek dacă nu-l merita. Faraonul însuşi nu-şi putea cumpăra accesul la Marile Taine. Mulţi elevi erau acceptaţi să înveţe Tainele Obişnuite, fiindcă templele aveau nevoie de preoţi – dar Marile Taine erau deţinute de o ierarhie ce se supunea zeilor. Era normal să-i fie teamă, îi spusese tatăl său, dar teama se va risipi o dată cu trecerea anilor. În clipa aceea însă teama, nesfîrşită ca deşertul, o însoţea în faţa porţilor uriaşe ce deschideau calea spre Piramida Scărilor; se simţea înspăimîntată şi îngrozitor de singură.

Cine sînt oamenii ăştia? se întrebă Maggie cuprinsă de relaxarea vecină cu somnul produsă de ace. *Cine sînt oamenii ăştia şi de ce îmi bîntuie visele?* Adormi puţin şi se trezi înviorată.

Renăscuse datorită tratamentului domnului Wong. Era un medic foarte priceput, pregătit de maestrul lui prin metode străvechi. În China, medicina şi artele marţiale mergeau mînă în mînă.

Întotdeauna o uimise faptul că echilibrarea energetică a organismului îi conferea o asemenea limpezire a minţii. Şi el şi Ellie aveau dreptate; echilibrul ei avusese mult de suferit din cauza celor întîmplate.

Capitolul 40

Maggie lăsă din mînă Noul Testament, pe care îl răsfoise și rosti înciudată:

— Povestea asta cu Martha și Maria m-a înfuriat întotdeauna.

Începu să-și maseze tîmplele pentru a îndepărta durerea de cap. Lucra împreună cu Peter de cîteva ore bune.

El o privi și zîmbi, în ciuda oboselii.

— Ai o companie excelentă. Și pe Kipling îl intriga.

Peter stătea pe scaunul lui preferat, în fața focului. O cam agasa faptul că ajunseseră într-o asemenea intimitate.

— Iată-l pe Hristos care venea în vizită, la o ceașcă de ceai, ori de cîte ori era prin preajmă, continuă ea. Și uite-o și pe Martha, care gătește, deretică, coase, mătură și Dumnezeu știe ce altceva mai face, în vreme ce Maria n-are altă treabă decît să stea pe podea, ascultînd poveștile Stăpînului. Apoi, cînd Martha cere o mînă de ajutor la spălatul vaselor, Domnul o dojenește fiindcă nu ia „partea bună a lucrurilor".

— Și asta te supără, este?

— Da, mă supără! Sînt, fără îndoială, de partea Marthei, pe linie de familie. Și credeam că Domnul ar trebui să-i ajute pe cei care se ajută singuri. Dacă noi vom sta cu mîinile-n sîn așteptînd ca Domnul s-o salveze pe Cody, oare o va face?

— Cred că arabii au cea mai practică religie, răspunse Peter amuzat. Încrede-te în Allah... dar leagă-ți cămila de un copac.

Rîseră amîndoi, iar Peter își dădu seama, cu o undă de regret, că a sta lîngă această femeie era acum cea mai mare bucurie a vieții lui. Ajunsese să socotească timpul după prezența sau absența ei... îi lipsea nesupunerea ei și camaraderia ce părea că o leagă de Dumnezeu, deși n-avea nici-o legătură cu dogma.

— În discuțiile tale cu Dumnezeu, Maggie, întrebă el pe neașteptate, despre ce vorbiți?

— O, nu ştiu exact. Despre orice mi se pare nimerit, cred. „Bună, Doamne, sînt eu, Maggie. Ai făcu un copac minunat" sau „Fantastică lucrare apusul ăstă, îţi mulţumesc fiincă m-ai lăsat să-l văd..." Îmi place să-I vorbesc şi cînd nu cer ceva, ca să nu creadă că sînt un prieten interesat. Cîteodată mă revolt, bineînţeles, continuă ea. Am cîte ceva de spus împotriva acelor sărutări şi strîngeri de mînă din timpul slujbei în limba engleză. Ador slujba rostită în latineşte, Peter. Are o asemenea maiestate... taină, dramă, înălţare. Slujba englezească mi se pare banală şi artificială. Limba are rezonanţa cimentului. E ca şi cînd ai încerca să construieşti Catedrala Notre Dame din blocuri prefabricate.

Peter rîse din toată inima aşa cum sperase Maggie; era mare lucru să ai cu cine rîde.

— Îmi imaginez conversaţia ta cu Dumnezeu pe tema asta, Maggie, mimîndu-i expresia şi imitîndu-i glasul „Ascultă la mine, Doamne. Ai face bine să iei în seamă ce-i fac ăştia Bisericii Tale. Nu că aş încerca să-Ţi spun ce-ai de făcut, dar cine îşi mai dă interesul în ziua de azi?"

— Peter, vorbi ea blînd, simţind deodată nevoia să ştie mai multe, să-l înţeleagă pe acest bărbat deosebit, care intrase în viaţa ei într-un mod atît de ciudat. Mi-ai spus, mai demult, că odată ai dat colţul şi n-ai mai reuşit să găseşti calea de întoarcere...

El încuviinţă din cap. Era cinstit din partea ei să vrea să afle... colţul... răscrucea... dar oare el ştia adevărul despre locul în care se aventurase?

— E o poveste atît de complicată, dragă Maggie, rosti el cu glasul cuprins de o tristeţe neaşteptată. O să mă străduiesc să-i găsesc un început...

Peter rămase tăcut o vreme, apoi vorbi din nou:

— După cum ştii, eram şi antropolog şi lingvist. Amîndouă profesiile îmi dădeau prilejul nu numai să călătoresc în locuri exotice, ci şi să trăiesc mult timp alături de oameni şi credinţele lor.

— În peregrinările mele, am aflat de existenţa unor *avatare* – fiinţe evoluate – care s-ar afla pe pămînt în acel moment, aşa că m-am hotărît să le găsesc. Nu mi se părea ceva ciudat – ci doar o extindere a studiilor teologice com-

parate. Nu l-ai căuta pe Hristos, dacă ai şti unde se află? m-am întrebat. Deci, mi-am început căutarea.

— Şi ai găsit acele fiinţe extraordinare?

— Am găsit două, deşi mi se spusese că pe planetă existau cinci în acel moment. Apoi mi-am construit o premisă care să-mi dea prilejul să petrec o perioadă de timp alături de ele. Bineînţeles, am îmbrăcat aceste motive într-un limbaj teologic, acceptabil de către noul curent ecumenic al Bisericii, pentru ca, dacă superiorii mei s-ar fi îngrijorat, să nu poată încerca să mă împiedice.

Se opri, neştiind cum să exprime magnitudinea provocată de această acţiune rebelă.

— Din cîte ţi-am povestit cînd ne-am întîlnit, am trăit în locuri unde paradigmele noastre despre realitate aveau extrem de puţină valabilitate. De pildă, pe Amazon vieţuieşte un trib de indieni, pentru care numai visurile sînt credibile – viaţa normală, susţin ei, e prea absurdă ca să fie cea adevărată. Experienţele pe care le trăiam începuseră să-mi altereze aproape radical percepţia. După întîlnirea cu primul *avatar*, el a început să mă obsedeze. L-am studiat ca pe un specimen antropologic. M-am trezit că doream să-l încerc, să-mi demonsteze puterile lui pentru a mă convinge că nu putea fi ceea ce părea.

Peter zîmbi enigmatic.

— Dar el şi-a rîs de mine. M-a provocat. M-a umilit. M-a schimbat. *Te afli în sînul lui Dumnezeu*, îmi spunea. *Iar sfîrşitul este extazul.* A fost primul care mi-a deschis ochii prin raţionamente pe care Biserica le-ar considera eretice, iar eu le-aş crede începutul înţelepciunii. Credeam că găsisem Pocalul Sfînt.

Maggie tăcea, iar Peter continuă:

— Am avut dintotdeauna o latură mistică, Maggie... acest dascăl mi-a deschis psihicul către Universul Nevăzut, pe care, pînă atunci, doar îl întrezărisem. Începusem să am experienţe vizionare... simţeam ordinea creaţiei divine. Învăţătura te luminează, iar eu vedeam omenirea parcurgînd o spirală care ducea către punctul final, comuniunea cu Dumnezeirea. O viaţă, sau mii de vieţi... oricît ne-ar trebui ca să ajungem acolo, eu aflasem că ne îndreptam spre casă. Cortina se ridicase, iar eu vedeam ceea ce trupul

uită, dar sufletul își amintește. Marea de Lumină a Misticilor din toate timpurile, *Shunrata* pentru tibetani, *Chipul Gloriei* pentru Sufis, *Punctul Terminus* pentru Teilhard de Chardin... Viața-mi fusese răvășită și deschisă de iluminarea spirituală! Văzusem măreția Divinității. Cînd m-am întors în Statele Unite, strălucind de Lumina ce mi se arătase, am publicat – mai bine zis, a circulat fără drepturi de autor – cartea care m-a făcut faimos și totodată m-a defăimat. Intelectualii presei m-au lăudat, conservatorii din sînul Bisericii m-au prigonit. Cîinii de pază ai credinței m-au pedepsit, dar datorită notorietății de care mă bucuram în acel moment, mi-au dat o ultimă șansă de a-mi salva sufletul. Superiorii mei m-au ținut din scurt, exilîndu-mă apoi într-un fel de Siberie intelectuală, o parohie săracă. Pedeapsa a fost o alegere foarte înțeleaptă, lucru de care nu mi-am dat seama la momentul respectiv. Peter Messenguer, băiatul genial, mîndria intelectualității devenise un simplu preot într-o biserică de bădărani. Trebuia să fiu redus la tăcere și copleșit de muncă... astfel nu mai aveam timp pentru pretenții intelectuale. Și s-au gîndit probabil că în acea parohie nu mai exista nimeni la nivelul meu intelectual și educațional, care să-mi dea ocazia să cad în ispită.

Peter chicoti.

— Dar s-au înșelat. Vreme de șase ani am trudit printre oameni sărmani, analfabeți și disperați... iar ei m-au învățat ce înseamnă să fii preot. Așa ceva, draga mea Maggie, nu se poate învăța la seminar nici pe coridoarele pline de putere ecleziastică din Roma. Ci numai *oamenii*, căutîndu-l pe Dumnezeu și suferind de mult îți pot dărui acest har. La început eram furios, umilit și tulburat de surghiun. După o vreme, însă, am înțeles înțelepciunea lui Dumnezeu, care-mi călăuzea viața *în ciuda* – și chiar *cu ajutorul* – minților mărunte ale superiorilor mei.

Se opri, oftînd adînc.

— Țin minte că am fost chemat o dată – asta s-a întîmplat de multe ori, dar întotdeauna îți rămîne în minte o singură pildă...

Vocea lui Peter căpătă o undă de venerație.

Am fost chemat de o femeie, în bordeiul ei dărăpănat,

unde zăcea bărbatul ei schilod – m-a rugat s-o spovedesc și să-i dau Sfînta Împărtășanie. Cînd am întrebat-o dacă aveau copii, mi-a arătat cele două gemene de nouă ani, atinse de fibroză pulmonară. O, Maggie dragă, cît de limpede îmi amintesc frumusețea lor fragilă... acea ciudată luminozitate care pîlpîie în cei atinși deja de aripa eternității. Erau blînde, răbdătoare și curajoase, iar în ochii lor am văzut intimitatea ce o împărțeau, deja, cu moartea.

— Femeia își petrecea zilele și nopțile curățindu-le plămînii de flegma care, pînă la urmă, avea să le sufoce... Nici Hercule în grajdurile lui Augis nu muncise mai greu. Îl îngrijea și pe el, firește. De la accidentul lui, aproape că nu mai aveau bani. Și cu toate că îndura atîtea, Maggie, m-a rugat să-i ascult spovedania și să-i dau Sfînta Împărtășanie. Ce păcat putea atinge un suflet ca al ei? mă gîndeam privindu-i curajul răbdător.

Se opri din nou.

— Înainte de-ai asculta mărturisirea, mi-a spus, spășită, că o chinuia problema controlului sarcinilor. Își iubea bărbatul, mi-a zis timidă, și aveau atît de puține prilejuri de bucurie... dar n-ar fi reușit să supraviețuiască dacă s-ar fi născut încă un copil bolnav și, cum nici nu se gîndeau la avort, n-aveau altă cale decît abstinența sexuală.

Peter privea fără țintă.

— În rîndurile celibatarilor, ca noi, acestea sînt numite *probleme laice*. Controlarea conștientă a nașterilor... binecuvîntarea homosexualilor... divorțul... problema celor stigmatizați care încearcă să se apropie de Dumnezeu, în ciuda păcatelor.

Oftă.

— Amîndoi știam că dacă mi-ar fi mărturisit că folosea contracepția, fără un motiv justificat, nu-i puteam acorda iertarea. Deci, preferase să mă întrebe întîi pe mine, ca să-și dea seama care e poziția mea. Mi se părea fragilă ca un pahar de cristal, Maggie. *„Nu face din mine unealta cu care să îngreunezi patimile acestei femei*, m-am rugat lui Dumnezeu. *Chiar ai putea să pedepsești aceste suflete chinuite pentru o asemenea faptă?* L-am înrebat. *Învață-mă ce să le spun! Ajută-mă să ajut copiii tăi aflați în suferință.*

Călăuzeşte-mă unde Vei vrea şi Te voi urma..." Am plecat din bordeiul ei ameţit de atîtea probleme de conştiinţă. Ea a fost doar începutul. M-am îndreptat spre casă pentru post şi rugăciune... apoi toate au început să se lege în mintea mea. Revelaţiile din Africa şi India, nevoile oamenilor, propria-mi convingere în ce priveşte dragostea şi dreptatea lui Dumnezeu, dorinţa arzătoare de-a înţelege cosmosul – din toate astea şi din orice altceva mi-a descătuşat inspiraţia, s-a născut ipoteza aceea asupra evoluţiei noastre către Dumnezeu. Emily Dickinson spunea „Adevărul trebuie dezvăluit încetul cu încetul... altfel lumea va orbi", dar o dată ce adevărul începe să se arate, nu poţi să nu-l vezi. Atunci cînd călătoria începe, Maggie, n-ai cum să te mai întorci. Am fost cuprins de tumultul unor viziuni, pe care pînă atunci nu le vedeam posibile. Ziua lucram la „canoanele" mele, iar noaptea scriam. Fireşte, mai existau în Biserică şi alţii care se îndoiau. Presa mă supranumea „Făclia" şi mă simţeam ca o torţă, Maggie, fiindcă eram convins că inspiraţia mea provenea dintr-o viziune ce urma să schimbe calea prin care omenirea aspira către Dumnezeu. Şi eram atît de tînăr! O, Maggie, mai trăia în mine acea pasiune cu care-mi susţineam viziunea. Deci, am scris despre ea. De data asta au renunţat la menajamente. Nici vorbă de „Am auzit că propovăduieşti probleme controversate, Părinte, n-ai impresia că minţile enoriaşilor trebuie ferite de asemenea confuzii?" De această dată, scrierile mele nu numai că nu au primit aprobarea să fie publicate, ci au fost interzise. „*Nu publicaţi. Nu răspîndiţi. Nu rostiţi cu glas tare o asemenea erezie, sau veţi fi excomunicaţi.*" Am fost chemat în faţa Sfintei Inchiziţii, numită în mod curent Sfînta Congregaţie pentru Doctrina Credinţei. Nici nu bănuiam că fusesem cercetat la un asemenea august nivel. Mă avertizaseră, doar, că făcusem abuz ruşinos de orgoliu intelectual. „Teologia este slujitoarea Bisericii, Părinte, nu un forum public pentru aroganţa dumitale". Bineînţeles, pentru mine nu exista nici o poziţie de compromis. Nu avusesem intenţia să fac rău Bisericii. Ci pur şi simplu nu mai aveam încotro, trebuia să-mi uşurez conştiinţa. Mă aflam la răscrucea paradoxală: Este voinţa lui

Dumnezeu să-mi ascult conştiinţa, mă întrebam chinuit... sau sacrificiul pe care mi-l cere este să renunţ la teoriile mele şi să mă supun disciplinei Bisericii? *Cum să Te slujesc?* era întrebarea ce mă chinuia. *Ce aştepţi de la mine?* Am publicat *Lungul drum al Calvarului*, în presă, nu ca o sfidare, ci ca un gest de credinţă disperată. Trebuia să-l găsesc pe Dumnezeu, sau muream. Presimţeam excomunicarea.

— Dumnezeule, Peter, exclamă Maggie încetişor. Toate astea trebuie să te fi chinuit de moarte.

— Destinul, Maggie, depinde de o clipă, răspunse el. Papa m-a convocat la Roma. S-a dovedit a fi mai bun şi mai înţelegător decît m-aş fi aşteptat după prăpădul făcut de Sfînta Congregaţie. Ne mai întîlnisem şi înainte, pe vremea cînd eram încă student – Giuseppi Pontinelli, moralistul meu favorit, locuitor strălucit al Romei, de origine patriciană era prieten apropiat al celui ce pe atunci era cardinal, aşa încît, atunci cînd prima mea carte cîştigase o oarecare celebritate, cardinalul hărăzit sceptrului papal o citise. Am descoperit că-mi citise şi ultimele scrieri. Şi le discutase, în amănunt, cu Pontinelli. Papa m-a întrebat despre fiecare nuanţă a teoriei mele, verificînd fiecare treaptă care mă condusese spre ea... punîndu-mi la încercare nu cunoştinţele teologice, aşa cum mă aşteptam, ci sinceritatea şi dragostea pentru Dumnezeu. A fost, fără discuţie, cel mai extraordinar interogatoriu la care am fost supus vreodată. În faţa mea, nu şi-a exprimat nici o părere, dar Pontinelli mi-a redat, mai tîrziu, aprecierea Papei: „Omul ăsta nu e eretic, a glăsuit Sfîntul Părinte. E doar un mistic, care l-a urmat pe Dumnezeu după un colţ şi încă nu i s-a arătat drumul către casă. Cărarea i se va limpezi, cred eu, cînd va voi Dumnezeu. Noi trebuie să-l adăpostim, Guiseppi, pînă ce Dumnezeu ne va elibera de această îndatorire".

Peter zîmbi trist, iar Maggie îi văzu lacrimile.

— N-am fost excomunicat. În schimb, am fost trimis în locul în care m-ai găsit, ascuns, acoperit de pulberea altor gînditori renegaţi. O farsă crudă din partea Sfintei Congregaţii, bănuiesc. Văzînd că nu mă pot excomunica, au

urmărit, probabil să-mi arate obscuritatea mucegăită în care sfîrşesc inevitabil cei care gîndesc la fel ca mine. Mai bine decît să mă tragă pe roată, fără îndoială. Am avut noroc să fiu eretic în asemenea vremuri mărinimoase.

Maggie îşi dădu seama că îşi ţinuse respiraţia în ultima parte a monologului.

— Iar un asemenea exil a fost mai bun decît renunţarea la biserică, Peter? Îţi puteai continua, bineînţeles, cercetările şi scrierile, din afară. Inteligenţa strălucitoare şi integritatea ta sînt de notorietate mondială.

— Exact aşa mă gîndisem şi eu, Maggie, răspunse Peter sincer. Apoi, însă, mi-am amintit cum mă revoltasem împotriva primului meu exil, la parohie – şi cît de mult greşisem judecînd astfel. Superiorii mei prescriseseră exact medicamentul necesar sufletului meu tulburat, iar eu, în ignoranţa mea, mă răzvrătisem la gustul lui atît de amar. Am început să privesc noul exil – şi tăcerea – ca o penitenţă pentru păcatele mele... atît cele ştiute de Sfînta Congregaţie, cît şi pe cele rămase necunoscute. M-am stabilit în acest nou purgatoriu, Maggie, aşteptînd ca Dumnezeu să-mi dezvăluie din ce pricină mă azvîrlise în această mlaştină. Cum avea El de gînd să lucreze *prin mine* şi *în mine*? Munca în bibliotecă devenise un prilej de a mă detaşa de chinurile mele... de teoriile mele, de viaţa de preot, de umanitarismul meu... De fapt, vedeam limpede prin cîte trecusem... mă ajuta să rămîn cinstit faţă de mine însumi. Fireşte, am continuat să scriu, să-mi explorez ipotezele. În cel mai rău caz n-au decît să se bată cu ele, după moartea mea.

— Sau să le îngroape sub o boltă a Vaticanului, ca să nu se mai audă de ele! exclamă ea, indignată de atîta nedreptate.

— Numai Dumnezeu hotărăşte dacă scrierile mele vor ieşi vreodată la iveală, Maggie. Bănuiesc că aşa trebuie să fie.

Rămaseră tăcuţi o vreme.

— Am un prieten, rosti Peter pe neaşteptate, puţin mai destins. Părintele James Uxor... Are o minte ageră şi o neţărmurită dragoste pentru Dumnezeu... Aş vrea să adaug

şi punctul lui de vedere, în legătură cu problema ta. Ce-ai zice să-l cunoşti? Ar însemna foarte mult pentru mine.

Peter schimbase subiectul şi cine îl putea condamna pentru asta.

— Şi eu am cîţiva prieteni pe care aş vrea să ţi-i prezint, Peter, răspunse ea încet. Poate ar fi bine să ne unim eforturile.

Peter făcu cîţiva paşi spre birou şi luă un teanc de hîrtii scrise; părea a spune că se vor întoarce la lucru.

I le întinse, iar Maggie se încruntă fără să vrea; erau scrise în latină. Făcuse cinci ani de latină la şcoală, dar asta fusese demult.

— Pentru tine o fi a doua natură, dar pentru mine... comentă ea luînd foile.

Peter zîmbi şi spuse:

— Fii liniştită, le traduc eu. Vreau să-ţi arăt ceva aici.

După plecarea lui Peter, Maggie rămase în picioare, lîngă fereastra salonului, privind strada, acum pustie în urma lui. Era o combinaţie complexă de inteligenţă evoluată şi pietate de modă veche. Ce simţea pentru el, se întrebă. Se putea numi dragoste? Alături de el se simţea ciudat de *completă*, de parcă i se lipise molecula care-i lipsea. Nu ca o piesă lipsă dintr-un *puzzle*, ci mai degrabă ca un adaus chimic într-un amestec de laborator, care transformă substanţa dinăuntru.

Nu era ceva *nou*, ca atunci cînd te îndrăgosteşti. Părea *vechi*, ca o melodie de mult uitată ce-ţi vine în minte şi nu o poţi alunga.

Nici nu-şi dădea seama dacă îi plăcea ce simţea. Asta era cel mai ciudat lucru. Legătura lor părea necesară, inevitabilă.

O enerva faptul că-l *dorea*, aşa că îndepărtă gîndul din minte şi plecă la culcare.

În camera de baie pardosită cu dale albe, Cody plîngea cu suspine. În jurul ei, podeaua era împroşcată cu vomă. Ghania îi ţinuse nasul pînă ce nu mai reuşise să respire, iar gura i se deschisese singură, fără să vrea, şi Ghania îi tur-

nase pe gît cocteilul acela scîrbos... pînă o sufocase, apoi ce rămăsese i-l aruncase pe față, în ochi, în nas și pe rochie. Pînă și șosetele erau îmbibate. Imediat începuse să verse, dar Ghania o lovise atît de tare, încît o dăduse cu capul de cadă și totul în jur se întunecase; femeia dăduse buzna pe coridor, strigînd din mers după servitori, să curețe mizeria, abandonînd copilul rănit și îngrozit.

Cody suspina acum convulsiv, trăgînd aer în piept, încercînd să respire. Stătea în mijlocul priveliștii zguduitoare, neștiind ce să facă sau încotro s-o apuce.

Ghania se oprise *deocamdată*, dar nu pentru totdeauna.

Cody O'Connor se tîrî spre fereastră și privi marea. Acum nu-i mai rămăsese nici un loc pe lume unde să se simtă în siguranță. Doar Mim. Și ea plecase. Vedea încă locul de pe plajă unde îi promisese că o va salva. Durerea îi sfredeli inima, fiindcă Mim nu se mai întorsese. Poate nu se mai întorcea niciodată. Poate fusese rănită într-un accident de mașină, sau se îmbolnăvise, sau poate murise. Sau poate iubea altă fetiță...

Poate Cody avea să rămînă singură în acest loc cumplit pentru totdeauna.

— Te iubesc, Mim, șopti ea fantomei de pe nisip.

Nisipul apărea și în visele ei cîteodată. Nu ca pe plajă. Alt fel de nisip. Atît de fierbinte că îți ardea tălpile și ochii. Atît de fierbinte, că te ardea cînd respirai. Iar Mim era în locul acela, nisipos, strîngînd mîna lui Cody.

Și alergau.

Și erau foarte, foarte înfricoșate.

Visul o izbi pe Maggie de îndată ce adormi. Se afla la marginea unui deșert vast. În fața ei se întindea o mare nesfîrșită de nisip, iar fetița îi strîngea mîna înspăimîntată.

Erau hăituite.

Undeva, nu prea departe în spatele lor, asasinii le luaseră urma. Deșertul fără de sfîrșit era unica lor șansă de scăpare. Cele două ființe înnebunite de teamă înaintau grăbite prin pustietatea fierbinte... și tremurau nefiresc, asemenea unei iluzii.

Maggie se trezi cu greu, ridicîndu-se, nesigură. Simțea

încă deznădejdea și spaima femeii și a copilului... sau poate copilul era Cody, iar visul o nouă manifestare a teribilei neliniști care-o înconjura.

Se întoarse în pat, chinuindu-se să-și concentreze privirea pe lucrurile din cameră.

Apoi știu adevărul.

Erau ea și Cody, alergînd, dar se aflau *undeva, în alt timp.*

Capitolul 41

Maggie privi de jur împrejurul camerei, la mica adunare de prieteni, sperînd ca Amanda să fi avut dreptate cînd insistase să-şi cheme toţi aliaţii la întîlnire. „*Ce armată ridicol de mică, pentru un război atît de mare*, gîndi ea. *Mă simt asemenea lui Frodo*". Peter stătea în faţa căminului, Amanda, mai atrăgătoare ca oricînd, se odihnea într-un fotoliu, iar Devlin se aşezase pe canapea, lîngă Maggie, după ce-şi abandonase jacheta pe un scaun şi îşi lărgise cravata. Arăta de parcă nu dormise cu o noapte înainte.

— Puternică adunătură, aş zice, remarcă Ellie, aducînd o tavă cu băuturi.

—Din care, mă tem că eu sînt cea mai neputincioasă, comentă Amanda ridicîndu-se şi luîndu-i tava din mînă. Şi cum am cel mai puţin de spus, mă voi face utilă în feluri mai obişnuite.

Îi zîmbi călduros lui Ellie, care se aşezase pe podea.

— Dacă nu vă e cu supărare, o să mai întreb, din cînd în cînd, cîte ceva, conchise Amanda şi toţi o aprobară murmurînd.

— Cu toţii avem rolul nostru aici, o asigură Ellie. Iar experienţa ta ne va fi de folos.

— Eu şi Ellie am ajuns la aceeaşi concluzie, începu Peter, aceea că Maa Kheru va folosi noaptea de 30 aprilie pentru Materializarea Talismanului.

Maggie simţi inima bătîndu-i nebuneşte în piept. Asta însemna trei săptămîni şi jumătate... *trei săptămîni şi jumătate.*

— Pe ce te bazezi cînd emiţi o asemenea ipoteză? interveni Devlin.

Maggie şi Ellie schimbară priviri; era limpede că poziţiile celor doi erau antagonice. *La naiba*! gîndi Maggie simţind atmosfera încordată. *Ar fi trebuit să le fac cunoştinţă în alt fel.* Cît de proastă fusese, închipuindu-şi că se vor înţelege.

Peter se întoarse spre Devlin.

— Punînd cap la cap scrierile străvechi – şi te asigur, ipoteza nu e prea sigură fiindcă fiecare marcaj al papirusului trebuie descifrat. Se pare însă că două lucruri sînt nece-

sare pentru Materializarea Talismanelor... prezenţa Mesagerului, născut într-o anumită confluenţă planetară, fireşte. Şi trebuie să aibă loc conjuncţia lui Saturn cu Neptun la o distanţă de 120° de Uranus şi Pluto, pentru a genera frecvenţa electromagnetică favorabilă Materializarii. Asta se va întîmpla anul acesta, pe 30 aprilie.

Ellie interveni.

— Dacă ţii seama şi de faptul că pe 30 aprilie este *Walpurgisnacht**, cînd toate energiile malefice sînt la apogeul puterii, e limpede că asta e data pe care o vor alege.

Devlin se încruntă la auzul limbajului mistic, iar Ellie îi sesiză dezaprobarea.

— Cînd în Roma, Dev..., începu ea, dar el o opri chicotind.

— Bine. Bine. Nu te-am contrazis. Probele nefondate sînt cîteodată singurele de care dispui. Doar că poliţiştilor nu le plac aproximările.

Ellie zîmbi şmechereşte; Dev corespundea exact descrierii făcute de Maggie.

— Deteşti aproximările fiindcă eşti *poet*, Dev, nu poliţist. Cel puţin aşa ar fi spus Rilke.

Devlin rîse; Ellie nu era ceea ce părea.

— O.K., acceptă el, să ne concentrăm, deocamdată, asupra datei de 30 aprilie. Asta înseamnă un răgaz de mai puţin de o lună, ca să scoatem asul din mînecă.

Ellie observă că Devlin nu-şi lua privirea de la Peter.

— Doar pentru cultura mea generală, Părinte, în ce va consta această Materializare?, întrebă el.

— Toţi cei de aici îmi spun Peter, vorbi preotul încetişor. Aş vrea să faci la fel.

Devlin scutură capul şi rîse scurt.

— Nici o şansă, Părinte, eu sînt un BIC.

— Un BIC?

— Bronx Irish Catholic** replică Devlin. Avem propriul punct de vedere în privinţa preoţilor.

Abilă retragere, îşi zise Maggie, privind spre Ellie ca să vadă dacă prinsese nuanţa. *Eşti prietenul lui Maggie, nu al meu*, părea să spună Devlin.

— Cum doreşti, glăsui Peter. Îţi voi spune cum am reuşit să ajung atît de departe. Dar te previn că este o sim-

---

*Noaptea Valpurgiei, a vrăjitoarelor (n. tr.)

** Bronx Irish Catholic - catolic irlandez din Bronx (n.tr.)

plă speculaţie pe baza unor documente codificate, care au suferit multe adaptări de-a lungul unei perioade de aproape cinci mii de ani.

— Chiar şi Biblia se deosebeşte, într-o anumită măsură, de la versiunea originală ebraică sau greacă, cea aramaică de pe vremea lui Hristos, sau versiunea Regelui Iacob...

Devlin ridică mîna, semn că acceptă amendamentul.

— Sînt obişnuit cu probe falsificate, părinte. Spune-mi doar părerea ta.

Peter trase aer în piept, gîndindu-se cum să concentreze cît mai limpede ceea ce ştia.

— Să privim procesul aşa cum ar face un fizician, începu el. Nu trebuie să uităm că ceea ce noi numim *entitatea noastră fizică* – şi implicit întreaga noastră lume – nu este materie solidă, ci mai degrabă o colecţie de miliarde de molecule, aflate în continuă mişcare. Dacă Cody este Mesagerul Zeiţei Isis, atunci ea reprezintă un fel de diapazon cosmic. Trebuie deci să acceptăm ipoteza că frecvenţa ei specială de vibraţie poate – în anumite condiţii date – intra în rezonanţă cu un tipar energetic universal, determinînd astfel producerea anumitor evenimente. În cazul nostru, de a transpune în existenţă materială o altă structură moleculară, Talismanul Zeiţei Isis. Exact cum galaxia noastră a luat fiinţă din *nefiinţă*, sau cel puţin din cazanul primordial al moleculelor, aşa va lua fiinţă şi Talismanul.

— Odată înfăptuită Materializarea, se va naşte o nouă rezonanţă electromagnetică, realizată, de astă dată, de Talismanul Materializat. Această de-a doua rezonanţă se va întruchipa material în Piatra lui Sekhmet. În acest moment s-ar putea spune că cele două talismane se află într-o existenţă potenţială, aşa cum considera Sfîntul Augustin prima creaţie, dinaintea Creaţiei descrisă în Geneză. După 30 aprilie, trebuie să presupunem că Talismanul şi Piatra pot exista, într-adevăr, pe plan material.

Se opri o clipă, privind în jur, pentru a-şi da seama dacă ceilalţi reuşiseră să-l urmărească.

— Ne-ar fi de mare ajutor dacă ne-am aminti că, din punct de vedere fizic, lumina este o formă de energie care nu are încărcătură electrică sau masă, dar poate crea protoni şi electroni, componenţi ai atomului, care este constituentul de bază al materiei. Conform teoriei cuantice a lui

Planck, lumina se propagă în „pachete“, sau cuante de acțiune, care se mai numesc și fotoni. Iar fotonii tind să se comporte aidoma ființelor umane inteligente... De exemplu, fotonii care formează o rază de lumină aleg întotdeauna acea cale, prin atmosferă, care-i conduce cel mai rapid la destinație.

— Cum adică? interveni Devlin.

— Vreau să spun că, deși teoria creării materiei din non-materie ne pare imposibilă... din punct de vedere fizic ea este oarecum plauzibilă.

— Peter insinuează că noi nu știm încă tot ce cunoșteau anticii, rosti Ellie categoric.

— Deci, cum o vor folosi pe Cody? Ce-o să i se întîmple? insistă Devlin.

Peter clătină din cap cu o expresie de adîncă îngrijorare pe chip.

— Scrierile consemnează numai că acel Ka al său îi va părăsi trupul pentru a călători în timp și spațiu, acolo unde talismanele sînt păstrate în siguranță. Trebuie să se întoarcă apoi, cu ele...

Arătă cu mîna spre Ellie.

— Oaspetele nostru metafizician, Ellie, susține că, potrivit unei tradiții orale, Masagerul va fi pus în mare primejdie în timpul acestei călătorii în afara trupului. Poate va fi atît de amabilă să ne explice...

Ellie ridică mănușa.

— Cînd un spirit omenesc – să-l numim, deocamdată, Ka – părăsește corpul fizic pentru a se aventura pe Plan Astral, Angelic, ori Budist, sau pe orice alt plan de existență, el rămîne legat de trup prin ceea ce numim noi Coarda de Argint, un fel de cordon ombilical eteric ce pare să se întindă la nesfîrșit.

— Am auzit de asta! exclamă Amanda entuziasmată. Shirley MacLaine zboară, nopțile, în jurul lumii și își găsește calea de întoarcere cu ajutroul corzii de argint. Nu-i așa?

Ellie chicoti.

— Exact, Amanda. Deci știi probabil și că acel călător astral trebuie să fie foarte atent să nu distrugă coarda și nici să-și primejduiască trupul rămas acasă, fiindcă acest trup este foarte vulnerabil cît timp spiritul e plecat din sticlă, ca să zic așa.

Amanda încuviinţă din cap, vizibil intrigată:

— Presupunînd că această uimitoare poveste ascunde un sîmbure de adevăr, atunci trebuie să fim îngrijoraţi pentru Cody nu doar în lumea asta, ci şi în alte patru sau cinci lumi, nu-i aşa? Dumnezeule mare, se pare că treaba asta ne depăşeşte.

— De fapt pericolele sînt mult mai mari, continuă Ellie. Vracii Magiei Negre pot distruge corpul fizic al copilului, pentru ca ea să nu se mai poată întoarce... Ka-ul său poate fi atacat sau capturat de demoni, în timp ce călătoreşte în Univers... sau se pot întîmpla lucruri şi mai rele...

Ellie privi îngrijorată spre Peter, iar el continuă explicaţia.

— Există un papirus aproape necunoscut – face parte din Mari Recension – atît de abscons, încît nimeni nu i-a dat prea mare atenţie. Dar citindu-l în contextul Legendei Isis-Sekhmet, ar putea transmite că Sekhmet s-ar hotărî să-şi urmeze Piatra în lumea materială, încarnîndu-se în trupul lui Cody. Pentru asta, Ka-ul fetiţei va trebui răpit dintre aştrii şi ţinut prizonier, în paza unor gardieni demonici.

Peter ridică mîinile într-un gest categoric, ca răspuns la grimasa ironică a lui Devlin.

— Nu fac decît să *raportez* ce transmite textul, locotenente, glăsui el, străduindu-se să-şi înăbuşe enervarea. Nu pot oferi argumente ştiinţifice în sprijinul acestei ipoteze.

Preotul se opri o clipă, apoi continuă:

Totuşi, am avut unele experienţe empirice în privinţa inteligenţei demonice... aşa cum s-a întîmplat şi cu Maggie în noapte cînd a vizitat-o Trimisul lor. Aşa încît, nici nu pot înlătura posibilitatea.

Trebuie să faci ceva, îşi zise Ellie reprimîndu-şi o grimasă. Era limpede că Devlin simţise legătură dintre Maggie şi Peter şi nu-i convenea. Trebuia să aplaneze lucrurile cît mai repede – dezbinarea aliaţilor nu era în folosul nimănui.

— N-ai vrea să ne povesteşti mai multe în legătură cu Isis şi Sekhmet, Peter, sau poate Ellie? interveni Amanda, pentru a risipi tensiunea din încăpere. Se pare că eu şi Dev nu sîntem la curent cu îndeletnicirile zeiţelor noastre.

Rosti cuvintele zîmbindu-i dezarmant lui Devlin şi imediat observă că el se hotărîse să rămînă civilizat.

— Amanda are dreptate, admise el. În Bronx eram total rupți de zeițe.

Peter privi spre Ellie, dar ea îl îndemnă cu un gest al mîinii, așa că după ce își drese glasul, începu:

— La început a fost Isis, rosti el. „Cea mai Veche dintre Vechi, Ea a fost Zeița din care Toate Au Răsărit. Era Suprema Doamnă, Stăpîna Casei Vieții. Stăpîna Cuvîntului lui Dumnezeu". Era unică. În tot ceea ce făcea. Era un magician înțelept, mai fantastică decît oricare alt zeu.

Zîmbi și adăugă:

Toate astea provin dintr-un document din Teba, scris în secolul paisprezece înaintea lui Hristos. Toți zeii din vechime au cîte o legendă alegorică atașată perioadei petrecute pe pămînt, alături de oameni. Cea mai bună versiunea a legendei Zeiței Isis este, probabil, cea oferită de Plutarh în trilogia sa *De Iside et Osiride*. A fost scrisă în grecește, pe la mijlocul secolului întîi, era noastră și completată apoi cu texte hieroglife egiptene. Oricum ai privi-o, ca istorie sau alegorie, povestea este extraordinară datorită complexei sale înțelegeri a naturii umane. N-am să vă plictisesc relatînd-o în întregime, ci o să mă opresc asupra pasajelor cele mai importante.

Osiris era un rege egiptean, de o extraordinară înțelepciune, care se hotărîse să-și civilizeze poporul, ridicîndu-l de la condiția de barbarism. Împreună cu regina lui, Isis, i-au învățat cum să cultive pămîntul, le-au dat un pachet de legi, i-au inițiat în cultul zeilor.

Văzîndu-și propriile pămînturi înfloritoare, Osiris s-a hotărît să învețe și alte popoare ale lumii, lăsînd-o pe Isis să împărățească în locul lui. Ea conduse poporul atît de bine, încît Set, fratele lui Osiris, un bărbat josnic și periculos, puse gînd rău regatului. Văzîndu-l atît de prosper, Set s-a înfuriat, iar la întoarcerea fratelui său, împreună cu șaptezeci și doi de nemulțumiți, a pus la cale un complot ca să-l omoare pe Osiris. După ce l-au asasinat prin trădare, i-au ciopîrțit trupul în paisprezece bucăți, răspîndindu-le pe toată întinderea Egiptului, sau Khemu-Amenti cum se numea atunci.

Khemu-Amenti! Maggie tresări la auzul numelui. Era numele din visul ei; numele care nu și-l amintea. Și auzi din nou acel *sunet*... acel clinchet de clopoțel purtat pe aripile vîntului... *Clopotele templului*... aveau legătură cu

prezența în templu... Se strădui să-și concentreze gîndurile la povestea lui Peter.

— Osiris deveni Regele Celeilalte Lumi, în vreme ce Isis își ocupă locul cuvenit ca Regină a Paradisului. Bineînțeles, ea întruchipa toate atributele feminine: dragoste, datorie, curaj, integritate și devotament pentru dreptate.

— Aș vrea să adaug ceva, aici, Peter, interveni Ellie. În Învățătura Tainelor, lui Isis i se atribuie însușiri unice pe care trebuie să le avem în vedere cînd apreciem importanța Talismanului.

Isis este Marea Preoteasă care întruchipează cele mai „ascunse" și cele mai Sfinte Taine Interioare. Ține de lună, dar puterea și-o ia de la Soare fiind Mireasa Spirituală a celui Drept. Simbolizează toate darurile fizice, intelectuale și spirituale și este deținătoarea tuturor secretelor cosmice... Numai cei cu inima curată pot ajunge să le cunoască, fiindcă ea le tăinuiește din calea profanilor.

Ea face parte din Marii Inițiați și se odihnește cu piciorul stîng pe secera lunii (simbolizînd principiul feminin), de unde și predominanta lunară a naturii ei. În științele oculte, calitățile intuitive ale femeilor sînt mai apreciate decît dorința de stăpînire a bărbaților.

Noi, oamenii, îi datorăm foarte multe. Isis a fost cea care a orînduit ca bătrînii să fie iubiți de copii și dreptatea să stea mai presus decît argintul și aurul. Ea a făcut ca femeile să fie iubite de bărbați și adevărul să fie considerat un lucru minunat.

Fiecare părticică a poveștii ei este o taină codificată ce reprezintă judecarea sufletului de către Zeii Karmei. În Tainele Egiptene, dacă sufletul se dovedea a fi cu desăvîrșire pur, i se dădea voie să treacă în nemurire; dacă nu avea „*adevărată chemare*", era lăsat în voia monstrului Amemit „devoratorul", care îl înghițea din nou în ciclul regenerării, pentru a se renaște pe pămînt, într-un alt trup.

— Cred că mi-ar prinde bine încă un pahar, înainte să trecem la Sekhmet, rosti Amanda sec. Anticii joacă tare.

Umplu paharele tuturor, inclusiv pe al său și își reluă locul.

— Ellie, vorbi Peter, ce-ar fi să ne spui ce știi despre Sekhmet.

Ea încuviință din cap, ridicîndu-se, în timp ce Peter se așeză. Ellie tăcu o clipă, ca să-și adune gîndurile, apoi, pe un ton de ceremonie, începu:

— „Eu sînt Cea care cunoaște toate Intrările și Ieșirile". Așa se prezintă, singură, Sekhmet.

„Cum a fost la Memphis,
Fie şi acum!
O, Tu Care Eşti
Sekhmet,
Mai Mare Între Magicieni
Mare e Numele Tău
Sekhmet,
Zeiţa Decadenţei,
Sekhmet –
Zeiţa Războaielor,
Sekhmet –
Regina Pustiurilor,
Cutremurător e Numele Tău,
Tu eşti Plăcerea Cărnii!
Tu eşti Viaţa!
Pururea Străluci-vei!
Tainic e Numele Tău
O, Stăpînă
Mai Puternică decît Zeii,
Mai mare decît Isis,
Mai mare decît Hathor,
Mai mare decît Bast,
Mai mare decît Maat,
Neîngăduit e Numele Tău...

Iar asta e doar o mică parte a invocaţiei, rosti ea încruntată, recăpătîndu-şi vocea obişnuită. E o fată straşnică. Numele ei i se trage din rădăcina „sekhem" care înseamnă „putere", „tărie", „violenţă". Supuşilor săi le apare sub forma unei superbe pisici negre, de mărimea unui leopard, cu zgardă de aur bătută cu rubine şi purtînd un sceptru cu terminaţie în Ankh. Un şarpe masiv îi încoronează capul şi are, fără îndoială, sînge regal. Asta pentru că Ra, Zeul Soarelui, este tatăl ei. Ea a fost copilul cel rău.

Ellie prinse zîmbetul reţinut de pe buzele lui Peter şi-i surîse la fel.

— E important de reţinut faptul că ea nu este, în întregime, rea, mai exact... Sekhmet distruge, dar distrugerile sînt deseori necesare pentru a face loc unei noi ordini. Ea întruchipează haosul primordial şi are pasiunea sîngelui, dar există oameni care susţin că, fără o energie distructivă, totul ar fi static pe pămînt şi nimic n-ar evolua.

— Grozavă distrugere, comentă Amanda, dar ne-am putea descurca singuri, dacă ea n-ar catadisi să ne distrugă înainte.

Ellie rîse.

— Aici e buba. Conform legendei sale alegorice, fiindcă ea reprezintă „forța pe care nici o altă forță n-o poate opri“, Ra i-a cerut odată să pedepsească nişte pămînteni care-i treziseră mînia. Ea a venit val-vîrtej, i-a făcut una cu pămîntul, cum ar zice Dev, şi le-a băut sîngele cît ai clipi. A pus atîta pasiune în ceea ce-a făcut, încît amenința să distrugă întreaga rasă umană.

Văzînd asta, Ra, în disperare de cauză, a cules nişte plante, care se zice că fac parte din familia solanaceelor, şi puțin opiu şi le-a trimis Zeului Sekti, la Heliopolis, care le-a amestecat iute în şapte mii de pocale cu o băutură făcută din sînge omenesc şi bere. Sekhmet a băut licoarea, care i-a plăcut grozav, a golit cele şapte mii de pocale şi, citez, „Inima i s-a umplut de bucurie“. Apoi a căzut într-un somn adînc, iar cînd s-a trezit a uitat să mai ucidă şi restul omenirii.

— Un veritabil imn înălțat beției! interveni Amanda rîzînd. Grozavă poveste.

— Şi minunat povestită, rosti Peter admirativ. Constat că majoritatea învățaților egipteni ar face bine să discute despre zeitățile lor cu tine, Ellie.

— Drăguț din partea ta, Peter. Şi, apropo, mi-ai adus aminte că ar fi trebuit să pomenesc aici şi de un alt învățat egiptean. Gerald Massey, învățat din secolul al XIX-lea şi medium transcendental, o identifica pe Sekhmet ca fiind Marea Prostituată din Cartea Revelației „Mama prostituatelor şi a celor mai mari păcate ale pămîntului“, parcă spunea el. Chiar dacă are şi manifestări bune şi rele, Sekhmet nu prezintă încredere pentru omenire. Asemenea zeiței druizilor, Morrigam, ne-ar face bine în ultimă instanță, dar cu prețul suferinței şi al distrugerii.

— Totul este interesant, rosti Devlin, cîteva clipe mai tîrziu, urîndu-i noapte bună lui Maggie, înainte de plecare, numai că n-o poate aduce pe Cody acasă.

— Cel care-şi zăvoreşte mintea, zăvorăşte şi uşa către viitor, îi aruncă Ellie scurt.

— Presupun c-a spus-o vreun străvechi înțelept egiptean, ironiză el.

Ellie rînji larg.

— Nici vorbă, replică ea. Eu am spus-o.

Capitolul 42

Abdul Hazred se înclină în fața altarului, pregătindu-se să răspîndească energiile sacre. Era un lucru esențial ca, înainte de sfîrșitul unei ceremonii, toate puterile invocate sau evocate să-și reia locul în sferele din care veniseră.

Hazred aduse, încă o dată, mulțumiri tuturor Inteligențeor care fuseseră atît de mărinimoase ca să-l ajute la oficierea ritualului magic. Aroma amețitoare a lemnului de santal ars, una dintre puținele acceptate de toți zeii, umplea încăperea, iar el simți energiile risipindu-se și topindu-se în fumul parfumat.

Coborî treptele încet, cu fața spre altar – nu era indicat să întorci spatele unui nemuritor – și se întoase în biroul care-i servea și ca vestiar.

Hazred își scoase ușurat masca grea, cu chip de leu, apoi dezlegă șorțul lui Sekhmet și-și trase veșmintele albe peste cap. Rămase o clipă cu capul dat pe spate, cu mîinile desfăcute, inspirînd adînc. Îți lua ceva timp să-ți revii după un ritual magic; o dată ce-ți deschideai aura energiilor zeilor sau zeițelor, te aflai lipsit de apărare, în stăpînirea lor. Nimic nu putea egala puterea ce te străbătea ca un șuvoi, înfiorîndu-te, radiind, făcîndu-te *mai mult* decît o ființă umană... dar puterea nu era a ta, ci a lor. Numai un nebun își permitea să uite acest lucru, iar nebunii nu rezistau prea mult în practica ritualurilor magice.

Urmase o cale lungă și anevoioasă urmînd-o pe Zeiță. Existase oare vreun moment în viața lui, în care să nu-și cunoască menirea de slujitor al ei? Universul crease intelectul, avuția, familia, ambiția... dar apoi el însuși trebuise să îndeplinească restul, anii de studiu, sacrificiul personal sub toate aspectele, ca să devină demn de o asemenea Divină Stăpînă. La sfîrșit, ea îi va recompensa strădaniile, așezînd în palmele lui cea mai mare răsplată.

Hazred își reluă înfățișarea obișnuită; acum era conectat întru totul la lumea reală... reinstalat în învelișul său trecător, redevenit el însuși. Se spălă îndelung, curățîndu-și trupul cu aceeași migală cu care preoții din vechime își purificau corpul, înainte și după ritual. Ieși de sub duș și

își unse fața și trupul cu uleiuri parfumate. Paciuli pentru sexualitate, iasomie de bun augur, ochiul boului pentru intuiție și încă cîteva care rămîneau taina lui.

Se gîndi la femeia aceea. Maggie O'Connor. Aceste nume englezești erau atît de lipsite de finețe, atît de neatrăgătoare. Dar ea nu era așa. Ci atrăgătoare. De fapt, fusese cea mai plăcută surpriză cînd se întîlniseră. Se gîndise mult, căutînd o cale să-i cîștige încrederea; dacă ar fi fost urîtă, ar fi trebuit să renunțe la cîteva posibilități. Cum ar fi...

Eric era de părere că Maggie nu avea nici o importanță, dar, în ultimă instanță, Hazred știa că se înșeală. Nici o piesă nu trebuia considerată fără importanță, pe tabla de șah a divinităților. Dacă dovedea că *știe* ceva, sau că *poate* face ceva, sau că poate activa o anume energie, n-avea de unde să știe. Dar fără îndoială îi supraveghea.

Hazred se îmbrăcă grăbit, simțindu-se împrospătat și porni mașina îndreptîndu-se către locul de întîlnire cu agentul guvernului egiptean. Nu-l interesa politica, dar respecta puterea, mai ales cînd îi putea fi de folos.

Vechea librărie de pe Strada 4 Vest părea ponosită, de parcă timpul se oprise în urmă cu cincizeci de ani. Cîțiva puști de liceu, îmbrăcați în blugi, mișunau printre rafturile prăfuite; indivizi în puterea vîrstei, genul de șoareci de bibliotecă, cu chipuri cenușii ce nu vedeau lumina soarelui, discutau retrași cu vînzătorii mai vîrstnici, ce păreau la fel de șterși ca-o carte epuizată.

Hazred răsfoi două, trei volume, simulînd interesul, și-l întrebă ceva pe bărbatul aflat în spatele biroului masiv, din lemn de stejar. Fără un cuvînt, acesta îl îndrumă către un colțișor din spatele prăvăliei părăginite. Hazred privi în stînga și-n dreapta și, mulțumit că trecuse neobservat datorită abilității sale, ocoli ultimul raft, intră pe ușa cu înscrisul NUMAI PERSONALUL LIBRĂRIEI și urcă cele cîteva scări scufundate în întuneric.

ANUBIS IMPORTING, LTD, glăsuia anunțul de pe ușă, scris cu litere înflorate. Hazred bătu și așteptă să fie poftit înăuntru. În spatele ușii și al modestei anticamere se afla un birou spațios și ultramodern, contrastînd uimitor cu ceea ce văzuse înainte. Mobila din metal lucitor, computerele și sistemul telefonic sofisticat demonstrau că Anubis Importing nu era cea ce părea la prima vedere. În realitate,

reprezenta Cartierul General din New York al unui departament special din cadrul serviciilor secrete egiptene, Mohabarat.

Hazred fu condus în încăpere; îl salută pe bărbatul din spatele biroului, pe un ton oficial, primind un răspuns asemănător. Hazred înțelegea militarismul care domina mintea colonelului din Serviciul Secret – numai că nu-i plăcea prea tare. Fusese întotdeauna de părere că, împuternicind un slujitor civil, dădeai naștere unui potențial tiran.

— Ai luat legătura cu femeia, rosti bărbatul preluînd inițiativa. Ce-ai aflat?

— E deșteaptă și instruită, dar inofensivă. Urmărește doar binele copilului și, din cîte mi-am dat seama, n-o interesează talismanele și nu crede în veridicitatea legendei.

Individul ridică neîncrezător una din sprîncenele lui groase și negre.

— Am cunoscut puțini oameni pe care să nu-i intereseze puterea, comentă el.

Tonul înghețat nu-l impresionă pe Hazred.

— Ați cunoscut vreo bunică obișnuită care să-și trădeze nepoata pentru această putere? replică Hazred imediat. Cred că aveți cunoștințe interesante.

Chipul bărbatului, din spatele biroului, se întunecă. Acest individ îi fusese recomandat ca specialist în problema talismanelor, dar nu-l înghițea și nici n-avea încredere în el. Nici el nu credea o iotă din acea legendă ridicolă – era militar de prea multă vreme ca să nu știe cine erau cei care dețineau puterea și trăgeau sforile. Dar observase valoarea publicitară a acestei absurdități, în rîndul maselor. Iar el avea ordine ce trebuiau executate. Deci va tolera obrăznicia acestui „știe tot"; cel puțin pînă va deveni intolerabilă. Imediat ce superiorii săi se hotărau în privința femeii și a copilului, Abdul Hazred avea să-și reia locul neînsemnat pe care-l merita. Gîndul îl înveseli pe colonelul Hamid suficient pentru a-și redobîndi tonul cordial.

— Deocamdată n-am primit instrucțiuni în legătură cu copilul și femeia, domnule Hazred. Îți poți continua conversațiile, ca și pînă acum, semnalîndu-ne dacă se întîmplă ceva deosebit. Și, bineînțeles, trebuie să ne anunți cînd calculezi data exactă a ritualului.

Hazred zîmbi încrezător.

— Acestea sînt probleme complexe, domnule colonel. Trebuie să înţelegeţi că strămoşii noştri au fost foarte grijulii cu Marile Taine. Fiţi convins că, atunci cînd voi fi sigur de data ceremoniei, vă voi anunţa.

Îşi luară rămas bun, ştiind amîndoi că fiecare minţea. Asta nu era de mirare. Numai proştii îşi arătau atuurile.

Hazred ieşi în stradă, bucuros că scăpase de birocraţi şi de aerele lor stupide. El ţintea mult mai sus.

Vieţi întregi, gîndi el în timp ce dădea colţul şi făcea semn unui taxi. *Mi-am petrecut vieţi întregi pregătindu-mă pentru acest moment, iar idiotul ăsta crede că mă comandă el.*

N-ar fi dat, niciodată, curs solicitării guvernului, dacă n-ar fi considerat că aceste marionete militare pot fi de folos. După confruntarea cu Eric, păreau chiar necesare. Dacă era aşa, colonelul Hamid şi oamenii lui urmau să intre-n joc.

Hazred îi învăţase pe Vannier şi Sayles din tainele magiei lui; era mai presus de orice bănuială, fiindcă doar o mînă de oameni traversaseră Abisul şi nimeni nu putea susţine că a făcut-o, dacă n-ar fi fost adevărat. Iar din cei Treisprezece Adepţi care urmau să desăvîrşească Materializarea, numai el şi Eric aveau originea cerută.

Hazred plăti şoferului şi rămase o clipă locului la întretăierea Străzii 73 cu Park Avenue; s-ar potrivi mai bine cu planurile lui dacă, ar reuşi să ajungă la copil prin Maggie O'Connor, dar oricum, la sfîrşit va ieşi învingător. Şi idiotul de colonel îl va ajuta.

Partea a IV-a

KARMA

"Viitorul pătrunde în noi, pentru a se transforma în noi, cu mult înainte să se întîmple."

Rainer Maria Rilke

Capitolul 43

Departamentul de Informaţii şi Operaţii Speciale, sau Ha Mossad, le Modiyn ve le Tafkidim Mayuhadim, nu există în mod oficial nici în Israel nici în altă parte. Dar, de fapt, puţin sînt cei care, indiferent de naţiunea civilizată căreia îi aparţin, să nu ştie că Mossadul este cel mai bun serviciu secret din lume. Spionaj, operaţiuni antiteroriste, activităţi clandestine, securitate şi multe alte activităţi.

Cîteodată se întîmplă un Entebbe... un incident în care antiteroriştii experimentaţi sînt nevoiţi să-şi asume riscuri imposibile. Uneori trebuie depistat şi deferit justiţiei cîte un Klaus Barbie. Alteori, o uzină nucleară din Irak e sabotată în mod misterios, sau planurile bombardierului Mirage sînt suflate de sub nasul oficialităţilor guvernamentale. În asemenea ocazii, cuvîntul Mossad răsare pe buzele tuturor. „Doar prin înşelăciune vei lupta" se spune că ar fi motto-ul său. Ucide-i doar pe cei cu mîinile mînjite de sînge se pare că îi este crezul. Un lucru e sigur: înaltul lor profesionalism.

În septembrie 1951, primul ministru David Ben-Gurion aproba înfiinţarea Mossadului ca agenţie de informaţii, ce avea să rămînă, pentru totdeauna, în umbră.

Bugetul israelian nu face referiri la această organizaţie, iar numele conducătorului, nu este dat niciodată publicităţii. Astăzi, nimeni nu mai pune la îndoială existenţa sau eficienţa acestui organism.

Raphael Abraham era unul dintre cei treizeci – treizeci şi cinci de ofiţeri activi, sau *katsas*, care operau în afara ţării. Cînd şeful de la Tsomet, departamentul de recrutare al Mossadului, îl văzuse pentru prima oară pe tînărul sionist, în 1961, fusese izbit de calităţile lui şi simţise în el un potenţial neobişnuit. Abraham avea statură atletică şi impunătoare, aceste trăsături oglindindu-se în psihicul lui. Îşi păstra stăpînirea de sine indiferent de presiunile la care era supus; de fapt, cu cît tensiunea era mai mare, cu atît bărbatul devenea mai puternic. Şi avea o inteligenţă remar-

cabilă; atît în şcoală cît şi în viaţă fusese dăruit cu o inteligenţă neobişnuită.

Abraham avea talent pentru limbi şi memoria vizuală care nu omitea nici cel mai mic detaliu. Fie că era vorba de hărţi, scheme sau coloane de cifre, orice nuanţe intervenite în discuţii – el stoca imediat toate informaţiile cu care venea în contact, asemeni unui calculator. Dar mult mai folositoare era priceperea sa înnăscută de a alege tărîţa de făină. Chiar şi ca tînăr recrut, dovedise un simţ al realităţii ieşit din comun.

Abraham se considera un soldat, nici mai mult nici mai puţin. Se considera un soldat foarte bun. Şi nu era singurul care credea asta.

Noua misiune ce i se încredinţase i se părea încurcată. Şeful departamentului lui, Uzi Eisenberg, nu era nici pe departe prost, lăsîndu-l pe Abraham să înţeleagă limpede că povestea talismanelor era mai mult decît părea la prima vedere. De fapt, întreg dialogul purtat în timpul întrevederii fusese uluitor. Abraham şi-l amintea cuvînt cu cuvînt:

— Talismanul Zeiţei Isis, Rafi, rostise Eisenberg mustăcind, ce idee fascinantă; un lucru să întruchipeze puterea Binelui sau a Răului. Şi ce ironic ca legenda să aşeze această minune în mîinile unui copil, ale unei fetiţe fermecătoare. Zeii aveau cu siguranţă simţul umorului.

Avea o doză prea mare de pragmatism ca să creadă în magie, dar, fără îndoială, povestea îl intriga.

— Trebuie să aflăm ce rol joacă femeia în toate astea, continuase el. E de partea cuiva, sau e curată?

— Nimeni nu e curat, răspunse Abraham categoric.

— Din punct de vedere filozofic, ai perfectă dreptate, dar pe partea practică, ea ar putea fi un simplu pion în jocul altora... sau poate are propriul său joc. Ascultă, Rafi, o să fiu sincer cu tine. Cînd primul ministru mi-a încredinţat misiunea, am izbucnit în rîs. *Ce rahat mai e şi ăsta*! i-am spus. *Boubameisas*. Talismane magice, copii magici...

Ridică din umeri semnificativ.

— Apoi am citit legenda în dosar şi mi-am dat seama de valoarea ei publicitară pentru egipteni, dacă se străduiesc atît de mult să pună mîna pe ea şi pe Talisman. În

plus, trebuie să ne lămurim dacă totul nu este un simplu paravan care ascunde altceva. Aşa că... tu va trebui să-mi găseşti adevărul. Şi copilul. Şi talismanul ei, dacă există vreunul. Primul ministru e de părere că ar sta mai bine la Tel Aviv decît la Cairo.

— Deci, ce ştim pînă acum? întrebase Abraham, pipăind dosarul subţiratic.

— O grămadă de rahaturi, legende, povestiri, replicase Eisenberg. O femeie care nu arată rău... un copilaş de trei ani, în Greenwich... o groază de bani şi putere. Şi poate ceva trafic de arme şi droguri.

— Şi acest Vannier? întrebase el răsfoind hîrtiile. Şi Sayles?

— Amîndoi, mari barosani în trafic de armament şi heroină. Toţi cazacii au aceleaşi mutre, Rafi – dar deocamdată nu ştim care e legătura dintre ele.

Discutaseră aproape o oră despre căile de investigare, apoi *katsa* se ridicase să plece.

— Deci, Uzi, te întreb ca între bărbaţi, rostise Abraham în drum spre uşă. Tu crezi în Talisman şi în puterile lui mistice? Pietre care săvîrşesc miracole? Talismane care guvernează lumea?

— Mă întrebi dacă cred în minuni, Rafi? răspunsese el. Cred în investigarea fiecărei piste.

Cei doi bărbaţi chicotiră, apoi Eisenberg adăugase:

— Iudaismul nu e clădit pe miracole? Moise şi Marea Roşie... Tăbliţele de pe Muntele Sinai... arbustul în flăcări. Spune-mi, Rafi, în familia ta nu există mistici care să te facă să crezi?

Răfi zîmbise, aducîndu-şi aminte.

— Unchiul meu Şlomo a fost un rabin sărac, Uzi... dar un învăţat şi un expert al Kabbalei. Dar s-a însurat cu mătuşa Sarah, cea mai ticăloasă femeie din Israel. Îmi închipui că dacă s-ar fi priceput la magie ar fi fost bogat şi însurat cu altă femeie.

Eisenberg rîse din toată inima.

— N-o să ne certăm pe tema asta, prietene, replicase el. Ştii vorba aia – singurul lucru cu care pot fi de acord doi evrei este suma pe care al treilea evreu trebuie s-o dea săracilor.

Se apropiaseră de uşă.

— Indiferent de părerile noastre în această privinţă, continuase Eisenberg apăsînd clanţa, prietenii noştri egipteni nu trebuie să aibă Talismanul. N-avem nevoie de un guvern arab care să deţină ceva pe care oamenii să-l creadă atît de puternic încît să guverneze lumea. Şi psihologia este o armă.

— Să guverneze lumea? răspunse Rafi cu o grimasă dispreţuitoare. Ei n-au fost în stare să stăpînească Muntele Sinai.

Era un motiv solid, dar asta nu însemna că Raphael Abraham era legat la ochi. Eisenberg n-ar fi ajuns şef peste o direcţie din Mossad dacă era idiot.

Aşa începuse totul, cu o săptămînă înainte. Deci, Abraham alesese o echipă care supraveghea şi aştepta. În munca lui, aceste două lucruri, făcute aşa cum trebuie, erau cheia succesului. Sarcina lui era observarea amănunţită a tuturor detaliilor, care pe alţii i-ar fi plictisit pînă la nebunie; pentru Abraham era doar un joc foarte interesant şi nesfîrşit. Pînă şi nodul gordian l-ar fi desfăcut cu plăcere şi răbdare.

Dosarul primit cu o săptămînă în urmă se îngroşase simţitor. Ştia deja o grămadă de lucruri despre Eric Vannier şi Nicholas Sayles. Mossadul, ca şi MI5 şi CIA, folosise Fundaţia Vannier şi reţeaua ei bancară, în decursul anilor, pentru operaţiuni secrete. Abraham nu mai judeca demult, existenţa unor astfel de organizaţii; ele erau sau nu folositoare. Asta era tot ce-l interesa în activitatea lui. Legăturile cu Magia Neagră ale celor doi indivizi apăreau demult în dosarele lor, dar nu treziseră, pînă acum, interesul Mossadului. Fiecare are un călcîi al lui Ahille; unii erau afemeiaţi, alţii homosexuali, unii jucau, unii beau, altora le plăcea să facă rău – cu toţii aveau un secret ce se putea folosi în interesul Mossadului. Deci, ăstora doi le plăcea să se deghizeze în copii şi să cheme nişte zei, morţi de cînd lumea, cerîndu-le ajutorul, care nu avea să sosească niciodată. Interesantă informaţie la dosar, dar pînă acum complet inutilă pentru Mossad. *Acum*, însă, îi va revizui valoarea.

Şi, pe urmă, mai era şi egipteanul Hazred. Altul care

ascundea un secret. Scoţînd, dintr-un teanc, dosarul Hazred, cercetă chipul arogant cu trăsături faraonice. Dorinţa de putere, ochii întunecaţi ai aristocratului care nu văd, niciodată, mai departe de vîrful nasului... o asemenea figură trebuie să fi avut Ramses cînd i-a torturat pe israeliţi, construind piramidele peste trpurile lor zdrobite.

Un caz interesant acest Abdul Hazred. Bogat, strălucitor... doctoratul la nouăsprezece ani. Existenţă de erudit, pînă acum. Nu-l subestima, Rafi, îşi zise în sinea lui. În spatele acestui chip se află inteligenţă şi viclenie; acesta e un om care urmăreşte un scop.

Deschise şi ultimul dosar. În el se găseau fotografii cu Maggie, Jenna şi Cody. Rămase multă vreme privind chipul angelic al copilului atît de rîvnit de toţi. Avea ochi cenuşii, inteligenţi... ochi neobişnuiţi; hotărîţi şi maturi. Dar în rest, părea aidoma tuturor copiilor de vîrsta ei. Obraji bucălaţi, păr blond, lung şi mătăsos, prins în două codiţe de cal. Oftă. Leah a lui arăta la fel cînd avea trei ani, dar trecuse atîta timp de-atunci. Acum avea, la rîndul ei, copii.

Abraham se înfioră privind fotografia Jennei. O figură drăgălaşă, perfectă ca şi trupul. Păr de culoarea inului şi ochi albaştri, reci. Dar ce se ascundea în spatele chipului era altă poveste. O femeie care-şi primejduieşte propriul copil... are vreo importanţă cum arată? N-avea nici o scuză.

Luă poza lui Maggie, studiind-o cu atenţie. Exista tărie în chipul ei şi feminitate. Exprima un caracter frumos, genul care nu renunţă cu una cu două. Ce-ar face proprietarul unui asemenea chip ca să salveze copilul iubit? *Ceva.* Poate, ceva neobişnuit. O fiinţa cu un asemenea chip ştie să privească. Raphael Abraham aşeză dosarele în dulap şi, după ce îl încuie, părăsi încăperea.

Capitolul 44

Cody privi hoţeşte în stînga şi-n dreapta; n-o vedea nimeni. Şterpeli cele trei prăjiturele de pe tavă, împreună cu mărul şi le îndesă în grabă în punga ascunsă sub masă. Se uită atent, cîntărind laptele, dar nu-i trecea prin cap cum l-ar putea duce fără pahar – căruia, oricum bucătăreasa sau Ghania i-ar observa lipsa. Aşa că îl bău ea, oftînd. În seara asta va încerca să-i ajute pe Cei care Ţipă.

Gîndul o înfricoşă o clipă, dar ceva dinăuntrul ei o îndemna să încerce. Planul crescuse în ea, încetul cu încetul. Oamenii aceia îi stăruiau în minte oriunde s-ar fi dus, din ziua în care Ghania o tîrîse în pivniţă. Le văzuse feţele, le auzise suspinele, *simţise* durerea lor... După acea noapte sinistră se simţise îngrozitor, zăcuse în pat plîngînd înspăimîntată, încercînd să uite. Apoi, îi revenise în mine chipul unuia dintre ei, ochii arzînd de febră, suferinţa săpată atît de limpede în gura încleştată şi obrajii subţi... şi, brusc, îşi amintise de *harul* ei. Lucruri dureroase, lucruri bolnave – ea le putea vindeca.

Poate că dacă Cei care Ţipau s-ar simţi mai bine, ar putea să fugă. Iar Ghania nu i-ar mai face, niciodată, să ţipe.

Ce i-ar face Ghania, se întrebă, dacă ar prinde-o? Cody n-o credea în stare pe doică s-o omoare. Îi auzise şi pe Ghania şi pe bărbatul-tătic discutînd despre ceva numit Ceremonie. „Pînă la Ceremonie nu trebuie să i se întîmple nimic rău“, zicea el. Şi Ghania îi răspunsese. „Au mai rămas doar trei săptămîni“. Asta însemna, credea Cody, că pe ea n-o vor face încă să ţipe. Nu ştia exact cît durau trei săptămîni, dar dacă-i ajuta pe Cei care Ţipau să fugă, ar fi ajutat-o şi ei. Poate ar duce-o, chiar, înapoi la Mim.

Servitoarea luă tava fără o vorbă, iar Cody o aşteptă, ţinîndu-şi respiraţia, să iasă din cameră. Apoi, transferă noile achiziţii, lîngă celelalte, sub hainele din dulap.

*

Toată lumea dormea, Cody auzea tăcerea care o împresura. Noaptea, nimeni nu-i dădea atenție. Odăile Ghaniei erau la capătul culoarului, şi mai încolo, camerele celorlalţi servitori, dar cum nimănui nu-i trecea prin cap că un copil de trei ani se poate aventura în beznă, n-o supravegheau.

Nemişcarea şi întunericul casei aproape c-o făcuseră pe Cody să se răzgîndească, dar fructele adunate timp de trei zile începeau să miroasă ciudat, aşa că trebuia să încerce în seara asta.

Împinse uşa şi privi cu atenție coridorul. Nu-i era frică de întuneric şi nu-i venea greu să se descurce în lumina difuză. Îndesă mica pradă în rucsacul ei, apoi îl închise cu grijă; luă lămpiţa de veghe, de pe perete, cea care funcţiona şi fără a fi pusă în priză... nu trebuia să se lovească de ceva, şi să facă zgomot.

Fără un sunet, copilul se furişă spre scări, bîjbîind în căutarea balustradei şi, prinzîndu-se de ea, coborî la etajul inferior. Nici ţipenie de om. Se grăbi spre bucătărie şi observă înciudată că era prea mică să ajungă la zăvorul uşii de la pivniţă. Cody împinse scăunelul în uşă, cu grijă, ca să nu facă zgomot, apoi, tremurînd, pătrunse în subsol.

Beciul era întunecos şi întortocheat; doar o lumină galbenă şi slabă ardea undeva, departe. Cody rămase împietrită în capul scărilor, privind în jur ca să se asigure că n-o urmărea nimeni. Gemetele slabe îi indicau drumul. Simţi furnicături în mîini în felul acela ciudat, aşa cum simţea ori de cîte ori se afla în preajma unor lucruri dureroase sau bolnave. Simţea un fluid încins străbătîndu-i degetele şi braţele, pînă la durere.

Înainte de-a ajunge la cuşti, se opri un moment ca să prindă curaj, apoi înaintă în vîrful picioarelor.

— Bună, domnule, rosti încet adresîndu-se prizonierului din prima cuşcă, dar acesta nu-i răspunse.

Era foarte, foarte bolnav. I-o spuneau furnicăturile din mîini. Atinse braţul drept, sfîrtecat, al bărbatului; braţul zăcea pe pardoseală, lîngă el, umflat şi cu o paloare dezgustătoare. Celălalt braţ era conectat la tubul prin care se scugea sîngele. Imediat ce-l atinse, Cody simţi fluidul de

energie, curgînd; îl simţea de cîte ori atingea pe cei răniţi sau bolnavi, ca un torent de apă printr-o conductă. Aşteptă răbdătoare efectul.

Omul deschise ochii, holbîndu-se neîncrezător la chipul mititel al copilului, apoi la palma care pompa „ceva" în braţul lui.

— Cum ai ajuns aici? murmură el cu un glas ce abia de mai păstra accente omeneşti. Dacă te prinde, Vrăjitoarea o să te omoare.

Vrăjitoarea! Deci *asta* era. Bineînţeles. Cody nu se gîndise la asta, pentru că Ghania nu purta haine de vrăjitoare. Dar vrăjitoarele erau singurele care făceau lucruri atît de groaznice, doar vrăjitoarele băgau oameni în cuşti... ca în Hansel şi Gretel.

— O cheamă Ghania, şopti ea. Ţi-am adus o prăjitură.

Ciudăţenia întregii scene îl făcu să hohotească dement; începu să tuşească şi să horcăie.

— Sst! îl admonestă Cody înfricoşată.

Scoase prăjitura din rucsac punînd-o în faţa lui.

— Nu vreau să vină Ghania, fiindcă o să mă bată. Mai am un măr, o portocală şi o banană. Să le dăm şi prietenilor tăi.

Ceilalţi se treziră şi murmurau.

— Linişte! îi potoli primul bărbat, tăios. Copilul a venit singur. Dacă facem zgomot, vrăjitorea o s-o omoare.

Cody începu să împartă mîncarea furată, dar îşi dădu seama că nu era de ajuns. Unii nu puteau să-şi mişte braţele ca să ia hrana, aşa că ea trebuia să rupă cîte-o bucăţică de prăjitură şi să încerce să le-o bage în gură, printre gratii, dar îi venea foarte greu.

— Fetiţo! şopti primul bărbat. Ce mi-ai făcut cu mîinile? Nu mă mai dor braţele... de cînd mi-a rupt degetele, n-am mai putut să le mişc. Ce-ai făcut?

— Pot să vindec durerile, murmură Cody, neştiind cum să-i explice harul mîinilor ei.

„Ajută-mă, ajutor...", izbucniră şoaptele în jurul ei, ameţitor. Fetiţa înainta de la o cuşcă la alta, lăsînd şuvoiul de viaţă să curgă în trupurile celor disperaţi. Îl simţea intrîndu-i în corp prin creştetul capului şi prin tălpi, şi

scurgîndu-se prin palme. Continuă multă vreme, pînă cînd se simţi epuizată şi ameţită.

— Ai putea să ne scoţi de-aici? Să ne-aduci cheia? întrebau ei într-una.

— N-am nici o cheie, rosti ea cu tristeţe, întrebîndu-se dacă mai avea putere să urce scările. Îmi pare rău, dar acum trebuie să plec. Încerc să mai vin.

Se îndepărtă de cuşti, şovăind, îndreptîndu-se spre scări.

— Dumnezeu să te binecuvînteze, copilă, strigă în urma ei primul bărbat. Dumnezeu să te binecuvînteze, repetau ceilalţi la nesfîrşit.

Ea ar fi vrut ca ei să înceteze, pentru ca Ghania să nu afle.

Urcă treptele cu paşi şovăitori, uşurată la gîndul că se întorcea în pat.

În capătul scărilor de piatră, stătea Ghania. O aştepta.

— Vasăzică nu ţi-e frică de întuneric, mititico? întrebă Ghania cu glas mieros, ce suna sinistru în dulceaţa lui. Mai vedem noi.

Stomacul i se strînse violent, simţind strînsoarea de fier a degetelor Ghaniei chinuindu-i braţul; era cît pe-aci să vomite de groază. Aproape că nici nu simţi asprimea treptelor de piatră zgîrîindu-i trupul, cînd Ghania o tîra înapoi în beci, prin faţa celulelor. Auzi glasurile prizonierilor blestemînd-o pe Ghania, dar doica le răspunse cu un hohot de rîs.

— Să nu te mişti de-aici! tună Ghania cînd ajunseră în colţul cel mai îndepărtat al încăperii şi nu mai era nici urmă de dulceaţă în vocea ei. Îţi arăt eu ce păţesc fetiţele care mă înfruntă.

Ghania scotoci înr-o cuşcă şi scoase un iepure mare, alb. Nasul şi urechile roz îi tremurau, iar Cody i-ar fi atins moliciunea blăniţei dacă n-ar fi fost atît de speriată.

Privi cum Ghania îi leagă cu burta-n sus, pe o masă metalică. Animalul dădea din picioare, într-un gest de împotrivire inutilă, încercînd să se întoarcă.

Cuţitul care străluci în mînă Ghaniei stătuse ascuns în rochie şi apăruse ca prin farmec. Părea foarte vechi, iar plăselele erau bătute în pietre scumpe.

— Din cauza nesupunerii tale, iepurele va muri în chinuri groaznice, rînji ea cu ochii strălucind ca lama cuțitului. Tu ai ucis iepurașul, tu, copil *rău* ce ești, l-ai făcut să îndure *suferința*.

Despică burta animalului, de la gît pînă la coadă, iar sîngele țîșni în toate părțile.

Iepurele scoase un țipăt ascuțit, încărcat de agonia morții și își încordă picioarele încercînd zadarnic să rupă legăturile de piele. Cody urlă și ea; palmele ei mici zburară spre gură ca să înăbușe urletul, dar el se dezlănțuise oricum.

— Din cauza ta suferă bietul animal, copil rău, *rău* ce ești, rosti doica brutal. Așa că ești obligată să-i guști sîngele!

Strînse în căușul palmelor lichidul roșu și aburind ce se scurgea din burta iepurelui muribund și-l întinse pe fața și pe gura fetiței. Cody se zbătea ca un animal în cușcă, ferindu-și capul, dar Ghania o ținea cu putere.

— Acum, drept pedeapsă, va trebui să-i scoți viermii din burtă, tună vrăjitoarea, împingînd-o pe Cody cu fața atît de aproape de intestinele pulsînde, încît le vedea cum se mișcă.

Ghania sili mîna copilului să pătrundă în despicătura aburindă. Făpturi cenușii și pline de sînge îi alunecau printre degete și încercă să scape din strînsoarea de fier a Ghaniei.

Zbiera, vomita, se lupta, aluneca în spate, se scufunda, *se scufunda în întunericul înghețat*. Murea. *Mor*, se gîndi ea. *Din cauza mea a murit iepurașul*. Acum, trebuie să mor și eu. Mim! *Ajutor!*

Atunci văzu pentru prima oară lumina aceea ciudată, albă.

Ghania ședea pe pat, alături de Cody, taponîndu-i fruntea, aprinsă de febră și murmurînd încet, în timp ce se legăna:

— Mititica n-a fost cuminte, repeta la nesfîrșit, și a omorît iepurele. Dar Ghania o înțelege... Ghania e prietena ei.

Cody zăcea într-o nemișcare de moarte, foarte bolnavă și foarte, foarte înspăimîntată. Ghania *nu* era prietena ei.

Ghania era o vrăjitoare. Ghania omora, lovea, făcea făpturile să sîngereze. Dar poate că nici nu avea alt prieten. Nimeni nu venea s-o ajute, indiferent cît de fierbinte se rugase... indiferent cît de mult plînsese şi implorase. Poate nu-i mai păsa nimănui de ea, iar Ghania va fi mereu singura ce-i va sta alături.

NU. Nu era adevărat. Lui Mim i-ar păsa dacă ar face-o şi pe Cody să ţipe. Mim ar face *ceva.* Dar de ce nu mai venise... de ce nu sunase?... Cody încercase, într-o zi, s-o sune pe Mim, dar centralista îi răspunsese că nu ştia cum să găsească pe cineva cu numele de Mim.

Copilul zăcea nemişcat, împresurat de gînduri negre şi de temeri hidoase. Va încerca să se ascundă, o vreme, aici, în întunericul din capul ei.

Aşa măcar nu va trebui să privească chipul Ghaniei.

Va închide ochii strîns şi va rămîne nemişcată, gîndindu-se la Lumină. Era atîta alinare în Lumină, atîta curaj... Şi o făcea să evadeze din locul acesta îngrozitor. Cody se scufundă în adîncurile fiinţei ei, iar Ghania, ştiind unde se refugiase, zîmbi.

Capitolul 45

Devlin bătea absent cu stiloul în carnețelul pe care îl ținea în mînă. Întrezărea niște scenarii... dar implicațiile lor erau prea mari ca să fie plauzibile.

Numele furnizate de Cheri constituiau o uriașă surpriză – un senator, conducătorul unei foarte cunoscute formații de rock, vice-președintele executiv al unei rețele de televiziune, un judecător al Curții Superioare și un faimos creator de modă – și toți începeau să-și dezvăluie legături ce depășeau limitele unor simple coincidențe. Cu cît înaintau cercetările, cu atît drumurile lor începeau să se întîlnească. Foarte interesant.

Erau mai mult decît niște simple coincidențe și prea multe. Devlin împărțise lista numelor cu Garibaldi. Dacă și grupul de personalități cercetat de Gino va dovedi măcar o parte din coincidențele consemnate în carnețelul din mîna lui, însemna că dăduseră peste o afacere mare.

De fapt, prea mare pentru puterile unor detectivi din Secția Șase, doar dacă nu se ivea o legătură cu teritoriul lor. Și prea ințesată cu nume importante, ca să-l facă pe comandant să se amestece. Cei cu nume importante aveau avocați importanți, care își cîștigau existența protejîndu-și clienții de asemenea speculații.

Speculații. *La dracu'!* Asta era problema. Deocamdată nu dispunea decît de speculații, iar data de 30 aprilie se apropia vertiginos.

Devlin închise cu zgomot carnețelul, străduindu-se să-și concentreze atenția asupra celorlalte probleme. Chestia cu Maggie era, deocamdată, neoficială, iar el mai avea și alte treburi de făcut. De asta se va ocupa mai tîrziu...

— Rahat! se trezi vorbind. Pe cine crezi că păcălești, Devlin?

Cu un gest hotărît, împinse celelalte hîrtii care-i acopereau biroul, înșfăcă agenda cu însemnările despre Maggie și părăsi încăperea în căutarea lui Garibaldi.

*

— Tot ce-am obținut pînă acum, locotenente, este un „ciripitor“ care a adulmecat de unde vin tatuajele, rosti Garibaldi strîmbîndu-se. De undeva de pe Bleecker. Tipul e un adevărat *„artist“*, susține „ciripitorul“. Specializat în chestii stranii și neobișnuite. Vrei să-ți tatuezi un păun pe vîrful nasului? E omul tău.

Devlin glumi.

— Să nu mai spui nimănui.

— Mda, poate ție nu-ți spune nimic, dar individul e prima-ntîi. Tipul care-a ciripit zicea că cei din Maa Kheru la el se duc. Vrei să vedem ce-are de spus?

Devlin încuviință din cap.

— Îl avem la mînă cu ceva?

— O afacere mai veche cu droguri și cîteva furtișaguri mărunte. E genul de găinar. Nimic serios. Nimic de curînd. Doar un singur lucru. Se pare că e un fel de vindecător, cu licori din ierburi. Strînge tot felul de buruieni pe care le prescrie clienților – cu puțin praf de ciuperci sau alt halucinogen înăuntru. Cîteodată poate și un pic de drog, pentru clienții deosebiți.

Salonul de tatuaj era cam murdar și părăginit. Sala de așteptare, înghesuită, gemea de reviste cu titlul ca *Adolescenți pofticioși și Sex pe săturate.*

— N-ai zice că face colecție de *National Geographics*, comentă Garibaldi, răsfoind unul din teancuri. I-auzi ce titlu grozav: *Dragoste cu băieței.*

O azvîrli cît colo, de parcă ar fi fost un pește împuțit.

Devlin dădu de-o parea draperia ce despărțea sala de așteptare de salon. Un bărbat aproape gol se lăfăia într-un scaun de bărbier. Două treimi din trupul masiv erau acoperite cu tatuaje de o încîlceală fantastică.

— Va trebui să luăm o pauză azi, Rudi, rosti un om slab ca un țîr, ținînd încă în mînă acul de tatuaj, fără să-și ridice privirea către musafiri.

Tocmai terminase, cu o precizie uluitoare, gheara unei gorgone care împodobea coapsa stîngă a individului. Puse apoi acul de-o parte și se ridică. Rudi se retrase în grabă.

— Să-nțeleg că sînteți de la poliție? vorbi el înainte ca

cei doi să termine prezentările. Eu sînt Jake. Nu-mi trebuie necazuri. Ce vreți de la mine?

— E opera ta? îl întrebă Devlin arătîndu-i desenul lui Cheri.

Artistul abia catadicsi să-i arunce o privire.

— Dacă aș vedea tatuajul adevărat, poate mi-aș aduce aminte – de recunoscut, îmi recunosc mîna. Dar ăsta? Ai idee cîte tatuaje fac într-un an, domnule locotenent?

Își săltă umerii scheletici, neputincios.

— Dar tu ai idee cîți nenorociți bag eu la pîrnaie în fiecare an fiindcă mănîncă rahat? șuieră Garibaldi apropiindu-se. Ia să vedem ce-am găsit în micul tău imperiu. Practici medicina fără licență, reviste porno cu copii, condiții de igienă precare, te bănuim că deții droguri...

— Stai dracu'o clipă! scuipă Jake. N-am droguri. Ce vreți de la mine?

— Ce știi despre tatuajul ăsta? vorbi Devlin încet.

Glasul lui scăzut părea mai periculos decît amenințările lui Garibaldi.

— E o parte dintr-un simbol străvechi, șopti Jake repede. Ceva legat de viața eternă și de puterea de-a manevra materia. Știți ce vreau să zic, ceva magic. Sînt și niște formule care-l însoțesc. Cuvintele sînt în enochiană, o limbă magică a Evului Mediu. Habar n-am ce-nseamnă.

— Așadar, cine sînt cei care și le tatuează?

— Diverși. Nu-s clienții mei obișnuiți...

Era pe punctul de-a spune mai multe, dar se opri.

— Dacă nu-s obișnuiți, cine sînt? insistă Devlin. Intră, pur și simplu, din stradă? Cum arată? Plătesc cu cărți de credit?

— Uite ce e, zise Jake neliniștit. Nu-mi trebuie bătaie de cap, înțelegi? Știu doar că-mi trimit o limuzină care mă duce undeva, dar n-am idee unde.

— Cum așa?

— Îmi pun ceva la ochi – ca o glugă neagră – pînă ajungem acolo. Tot ce știu e că au o casă mare, din acelea în care te aștepți să fie fantome, la țară, lîngă o apă. Mă bagă într-o cameră. Le fac tot ce vor, cîteodată numai cîte unul, alteori cîte cinci, șase. Îmi plătesc dublu, bani gheață și pe urmă mă aduc înapoi.

— Şi nu i-ai întrebat cine sînt şi de ce procedează aşa? insistă Devlin.

— Ce-mi pasă mie în ce sînt băgaţi? Ştii ceva, sînt o grămadă de lucruri în lume pe care e mai bine să nu le ştii. Corect? Aşa şi tipa asta care-şi trimite toţii gagii la mine. Habar n-aveţi ce tatuează pe tipii ăia şi unde. Şi mai sînt şi sectele alea şi cluburile, dracu' mai ştie ce... în meseria mea nu lucrezi nici cu primarul nici cu cei din Consiliul Orăşenesc, înţelegi?

Devlin şi Garibaldi avură un schimb de priviri.

— De ce vin tocmai la tine?

— Păi, băieţi, pentru Jake pieptul e ca tavanul pentru Michelangelo. Vreţi să-mi vedeţi catalogul?

— Ai în el şi simbolurile alea?

Jake clătină din cap.

— Nu mă lasă să-mi aduc aparatul. Că i-am rugat. E ceva muncă la scrierea aia veche.

— O.K., rosti Garibaldi întinzîndu-i o carte de vizită. Mă suni imediat cum te mai cheamă, 'nţeles?

— De ce-aş face-o? N-am omorît pe nimeni! Nu vreau să-mi pierd clienţii... care plătesc gras.

Sprîncenele lui Devlin se ridicară întrebător.

— Cît de gras? Cîte chestii de-astea faci pe an?

— Vreo sută din alea obişnuite şi alte douăzeci şi cinci, speciale.

— Cum adică speciale?

— Din alea cu Pomul Vieţii pe Ankh.

— Ştii ce înseamnă asta?

Jake ridică din umeri.

— Habar n-am ce-nseamnă, dar tipii care şi le fac, par foarte mîndri de ei. Şi sînt întotdeauna din ăia care arată bogaţi şi relaxaţi. Ştii, de parcă ei ar trage sforile.

— Şi ceilalţi, o sută, cum arată?

Chipul de şobolan al lui Jake se încruntă, într-o grimasă de concentrare.

— N-au nimic deosebit, aş zice. Ca mine şi ca tine.

Devlin zîmbi în sinea lui, privind strîmbătura lui Garibaldi, la gîndul c-ar putea avea ceva comun cu unul ca Jake.

— Ascultă, exclamă Devlin autoritar. Sună-mă în momentul cînd te cheamă şi o să-ţi răsplătesc efortul.

— Cum?

— Gîndindu-mă noaptea cum să te scap de puşcărie, răspunse Devlin rînjind. Ai încredere în mine.

— Spune-mi că nu arătăm ca împuţitul ăla cu mutră de şobolan, pufni Garibaldi odată ajunşi în stradă.

— Împuţitul cu mutră de şobolan i-ar putea identifica pe toţi adepţii lui Maa Kheru, dacă şi-ar da silinţa.

— Pentru asta ar trebui să şi trăiască atîta, locotenente. L-ar expedia urgent pe lumea ailaltă, dacă ar mirosi că sîntem pe urmele lor.

Capitolul 46

James şi Peter se plimbau pe aleea străjuită de pomi ce şerpuia de-a lungul rîului. Mîinile lui Peter erau adînc băgate în buzunarele jachetei, iar umerii ridicaţi împotriva vîntului de primăvară timpurie şi a dezgustului ce-l copleşea. Plimbarea le oferea intimitate. Iar el de asta avea nevoie. Simţea acum nevoia sprijinului lui James, a limpezimii şi inimii lui bune. Începea să se simtă sfîşiat de întrebări în privinţa legăturii cu Maggie şi în privinţa menirii sale de preot. Nu avea alt loc de refugiu.

— Toată viaţa mea, James, rosti el cu seriozitate adîncă, am fost posedat de o disperată nevoie de a-l cunoaşte pe Dumnezeu. Un fel de nelinişte augustă...

— *Inimile noastre nu-şi găsesc odihna decît alături de tine, Doamne*, cită bărbatul cu statură atletică, privindu-l blînd. Aş zice că e o excelentă dovadă a credinţei tale.

Peter schiţă un zîmbet.

— Tu-mi cunoşti trecutul, James. Şi mi-ai înţeles întotdeauna complexitatea dilemei. L-am văzut pe Hristos nu doar în Biserică, ci şi în afara ei, iar acolo El nu mai este nici pe departe acelaşi. L-am văzut în straie laice, în misticismul oriental, în deosebita frumuseţe a lumii! Iar acolo am stat faţă în faţă cu Biserica lui Hristos – şi, ceea ce e sigur, nu putem avea dreptate amîndoi.

Dar nu pot *şti* sigur, nu-i aşa, James? Pentru că există cîte un Hristos în fiecare Hristos, şi El e ca o ceapă cu multe foi! Dar care parte din ea mă cuprinde pe mine? Şi de ce straturile nu sînt niciodată la fel? Mi-am pierdut credinţa, sau fac un asemenea act de credinţă cum nimeni n-a mai făcut vreodată?

Peter clătină din cap, reamintindu-şi dilema care-l chinuia.

— Dar acum mă aflu în criză totală de credinţă... şi mă chinuiesc din toate puterile s-o depăşesc.

— Şi această Maggie a ta... ea e cauza crizei? întrebă James direct.

Peter încuviință din cap, evitîndu-i privirea.

— Știi, ca să fiu sincer cu mine însumi, m-a tulburat cu mulți ani în urmă, cînd am cunsocut-o. Mulți ani după acel weekend de la Fordham, mi-au stăruit în mine exuberanța și blîndețea ei... era singurul lucru limpede și adevărat.

Dar acum... îmi apare iar, în cu totul alte dimensiuni decît mă așteptam, James. E deșteaptă și e reală. Îi admir curajul. Viața o temperase, iar acum flăcările au izbucnit de sub cenușă. Ți-aș putea flutura prin fața ochilor o mie de motive, dar nici unul n-ar avea legătură cu ceea ce *simt*.

Ridică din umeri, incapabil să găsească o explicație.

— Într-un fel ciudat, am impresia că ea și cu mine sîntem camarazi în această călătorie spirituală, dar oricum aș interpreta relația noastră, mă simt în continuare frustrat.

— Și eu mi-am dat seama de legătura voastră spirituală, Peter; e limpede din tot ceea ce-mi povestești despre ea, rosti James, iar Peter rămase uluit de spiritul lui de observație. În țara mea, civilizația nu e altceva decît spoială – miezul a rămas primitiv și visceral. Uneori există atracții magnetice... greu de înțeles, dar și mai greu de evitat.

Nici urmă de reproș în vorbele lui, doar simplă constatare.

— Ea mă face să tînjesc după lucruri care nu mi-au lipsit niciodată pînă acum, James, adăugă Peter repede, încurcat. Plăcerile omenești care m-au ocolit... Atingere, dragoste, familie, toate aceste daruri la care am ales să renunț, fără să le înțeleg uriașa dimensiune. Tînjesc să am acum tot ce-am îndepărtat cu bună știință. Și simt nevoia nu doar să înțeleg de ce se întîmplă așa, ci și să aflu cum să fac față acestei dorințe.

— Probabil ea te apropie de condiția de om, Peter. Probabil îți echilibrează trupul, în care numai mintea a stăpînit pînă acum. Nu-i poți oferi lui Dumnezeu ceva lipsit de importanță pentru tine, considerîndu-l în același timp un mare sacrificiu. Poate Dumnezeu te-a ales să-i demonstrezi valoarea harului tău, înainte să te hotărăști dacă-l vei demonstra sau nu.

Tulburat, Peter încercă să mediteze la vorbele lui James.

— M-am rătăcit... oarecum. Mă trezesc cu sufletul plin de regrete şi dorinţe... îndoindu-mă de orice fără să fiu în stare, sau fără să vreau, să îndepărtez ispitele care mă amenință.

Ridică din umeri, neputincios.

— Mă tem că sînt sedus atît de omenescul din mine, cît şi de sentimentele pentru Maggie. Nu sînt un băieţel ameţit de hormoni, James. Sînt prea bătrîn ca să mai fiu ispitit de nerăbdarea carnală. Am impresia că dragostea pentru ea şi strădania de-a o salva pe Cody nu mă îndepărtează de Dumnezeu, ci mă apropie. Nu văd în sentimentele pentru ea o alunecare spre lumea carnală şi materială, ci, dimpotrivă, cea mai strălucitoare expresie a creaţiei lui Dumnezeu. O, James, *James*, mă plimb pe un teren minat! Cînd un bărbat începe să considere un potenţial păcat drept o odă închinată lui Dumneseu, atunci se zbate în ape foarte tulburi.

— Dar ai dreptate cînd consideri iubirea cea mai minunată întruchipare a Domnului pe pămînt, Peter. Totuşi, nu uita că testul stă în felul cum navighezi prin aceste ape şi nu în evaluarea greşită a mareelor. Şi, pînă la urmă, prietene, care dintre noi e atît de puternic încît să nu poată fi ispitit?

— Oare am greşit în confruntarea cu Biserica, James? Mă tot întreb în întuneric. Am fost amăgit de Duşman şi de propria mea mîndrie? Mă amăgesc *acum* în privinţa locului pe care-l ocup în enigma lui Maggie? Îmi amintesc tot timpul că însuşi Diavolul poate interpreta scriptura în folosul lui. *Oare eu chiar nu am voie să cad, măcar o dată, în păcatul cărnii?* Eu nu pot păcătui ca ceilalţi muritori şi să fiu iertat? Să-mi fie sortit să nu cunosc dragostea – chiar pentru o milionime de secundă – şi dacă nu, l-aş mai iubi apoi pe Dumnezeu cu adevărat? Să existe lucruri pe care n-ai cum să le afli decît prin *păcat?*

Suferinţa din vocea lui Peter păru că umple, pentru o clipă, văzduhul în jurul lor.

— Numai tu poţi găsi răspunsul la întrebarea asta, Peter, răspunse James încetişor, ştiind limpede care era adevărul. Unii oameni muşcă din măr cu lăcomie... Pentru Adam preţul a fost foarte mare. Şi poate ar trebui să ai

grijă, prietene, să ocolești rugăciunea lui Augustin. „O, Doamne, dă-mi puritate și castitate, dar nu chiar acum".

Peter rămase fixîndu-l pe James vreme îndelungată, apoi își lăsă privirea să rătăcească, fără să vadă curgerea lină a rîului cenușiu, către nemărginire.

— Ai vrea s-o cunoști, James? întrebă el fără să se întoarcă.

— Mi-ar plăcea foarte mult, Peter. Într-adevăr, foarte mult!

Capitolul 47

— Hai să lămurim ceva, Gino, zise Devlin sprijinindu-şi coatele pe birou, într-o atitudine meditativă.

Era obosit, dar agitat. Garibaldi văzuse această stare de spirit prea des ca să nu-şi dea seama că avea ceva în cap şi simţea nevoie unui ascultător.

— Şi dacă treaba cu Maa Kheru e mai mult decît o adunătură de nenorociţi care se joacă în costume de carnaval? Dacă avem de-a face cu un soi de cartel internaţional, care foloseşte sistemul bancar al lui Vannier, reţeaua mass-media şi traficul de armament al lui Sayles, plus puterea altor personalităţi cu adevărat influente, ca să desfăşoare o porcărie la un nivel atît de înalt, încît nimeni să nu vrea să creadă în existenţa ei?

— Exact. Care sînt cele două zone fierbinţi ale contrabandei?

— Armament şi droguri.

— Şi ştim că familia lui Sayles face afaceri cu arme în toată lumea... unde mai pui că Fundaţia Vannier pare băgată pînă-n gît în haznaua cu droguri. Aşadar, să judecăm puţin cum s-ar desfăşura afacerea.

Împinse scaunul înapoi şi-şi dădu jos picioarele de pe birou.

— Dictatorii şi regii drogurilor au nevoie de un loc unde să-şi păstreze marfa şi de altul unde să-şi spele banii, continuă Garibaldi.

Devlin încuviinţă din cap, încrucişîndu-şi braţele pe piept.

— Iar guvernele au nevoie de un loc unde să păstreze fonduri pentru operaţiuni secrete... n-ai cum să finanţezi războiul din Iran sau să dai o lovitură de stat în ţările cu indivizi coborîţi din cocotieri în văzul lumii – aşa că te duci, probabil, la unul ca Vannier şi-l pui să se ocupe de hîrţoage.

Garibaldi încuviinţă, adăugînd:

— Şi-apoi, guvernele care te folosesc pentru operaţii

dubioase te acoperă cînd ai nevoie – așa că, atunci cînd cineva începe să adulmece prea aproape, n-ai decît să-i suni pe barosanii din CIA sau MI 5, ca să scoată castanele din foc.

Devlin preluă scenariul.

— Între timp, te învîrți în cercuri selecte. Cu vedete rock, titani din Wall Street și megamilionari. Portofele bine burdușite, ambiții mari, visuri mari de a conduce lumea...

— Și ce-ai zice dacă în enclava asta de privilegiați există un grup de elită, secret, format din cei mai mari mahări, care au în cap o tîmpenie semireligioasă la care se închină și își vînd sufletul Satanei pentru a-și atinge scopurile?

Garibaldi se încruntă.

— Nu-i imposibil de crezut, locotenente... să spunem lucrurilor pe nume; oricine spală banii unuia ca Noriega sau Hussein își vinde sufletul diavolului, fie c-o recunoaște, fie că nu. Și ce mare rahat e o ceremonie și cîteva costume drăguțe, dacă te bagă în sanctuarul unor tipi care, înr-adevăr, trag sforile în lume?

— Și *ce-ar fi dacă* se adaugă și puțină atracție sexuală, violență, sînge și măruntaie, și cruzime – și în plus, ce-ar fi să și *meargă*.

Devlin strînse șurubul.

— Banii și puterea cresc, femeile și drogurile la degetul mic, și tu nu trebuie să renunți decît la ceva mărunt, pe care oricum nu puneai mare preț... cum ar fi sufletul.

— Dă-o-n mă-sa, Malachy, se strîmbă Garibaldi. Din gura ta sună al dracu' de plauzibil.

— Așa și este, rosti Devlin încruntat. Tot ce ne rămîne de făcut este s-o dovedim.

Devlin ridică receptorul și formă un număr pe care-l păstra doar pentru cazuri speciale. Harry Fisk era un tip de treabă, chiar dacă lucra în FBI. El și Harry trecuseră, împreună, prin multe, și bune și rele, dar Devlin nu profitase niciodată de asta ca să apeleze la el fără un motiv solid.

— Harry, rosti el după ce schimbară cîteva cuvinte, am nevoie de cîteva informații în legătură cu niște indivizi

foarte puternici, care s-ar putea afla, sau nu, sub protecţia oamenilor voştri.

De partea cealaltă îl întîmpină un moment de tăcere, după care Harry spuse:

— Ies pentru masa de prînz la douăsprezece şi jumătate. Cîrciuma aia, unde mă duceai pe vremuri, mai face cei mai grozavi *hamburgheri* din Manhattan?

— Patru stele, în *Ghidul Michelin*, răspunse Devlin, zîmbind în sinea lui.

Federalii erau foarte precauţi la telefon; obicei care se dovedise excelent. Fiecare poliţist cu ştate vechi avea cîţiva prieteni la FBI, care doreau să rămînă surse confidenţiale. Biroul deţinea computere pe care poliţiştii nu le aveau; cîteodată, doar cu asta scuteau o grămadă de alergătură. Alteori, federalii ştiau lucruri ce nu trebuiau cunoscute de aparatul legislativ local. Şi asta însemna economie de timp.

Devlin aruncă o privire pe ceas şi observă că mai avea timp exact cît să ajungă la „McNamara's Bar and Grill".

Harry Fisk era un bărbat bine clădit, cu păr des şi ondulat, de aceeaşi culoare cu al lui Phil Donahue. Înalt, musculos, iar Devlin ştia, mult mai periculos decît părea; recrutat după Vietnam, Harry adusese o serie de metode speciale în munca lui din cadrul Biroului. Şi era cu mult mai inteligent şi viclean decît mulţi dintre bobocii aterizaţi în Birou de pe băncile facultăţii.

— Aşadar, ce-ţi trebuie, Malachy? întrebă Fisk după ce schimbaseră cîteva vorbe. Cine crezi că-i protejează pe cei după care umbli şi de ce?

Avea acea blazare amuzată proprie celor familiarizaţi cu slăbiciunile omeneşti.

— Asta-mi aminteşte de un cîntec vechi din Belfast, Harry: „Orice-ai spune, nu spune nimic, dacă vorbeşti despre ceea ce ştii tu... fiindcă dacă ai şti cine te ascultă, ai şti şi ce ţi s-ar întîmpla".

Harry izbucni în rîs.

— Numele lui Eric Vannier şi Nicholas Sayles îţi sună cunoscut? întrebă Devlin în şoaptă, chiar dacă nu era nimeni prin apropiere.

— Ca un dangăt de clopot. De ce ar trebui să-l ascultăm?

Devlin îi furniză informaţii alese cu grijă. Profesioniştii judecau în funcţie de cine întreabă, şi nu de ce. Iar Harry Fisk era un profesionist desăvîrşit. În timp ce asculta, clătină din cap.

— Un paravan pentru afaceri murdare, rosti el în final. Dacă îi folosesc pentru operaţii speciale, de orice fel, n-ai nici o şansă să-i atingi, Malachy. În toată lumea se petrec o grămadă de lucruri dubioase, care trebuie finanţate de undeva. Asta-i calea cea mai des folosită. Un individ bogat şi şmecher are o bancă, ale cărei bunuri sînt garantate de altcineva, şi mai bogat. De obicei, banca ia fiinţă în Luxemburg şi îşi deschide o filială importantă într-un loc unde legile nu-s prea severe. Să zicem Abu Dhabi, Karaci sau Nigeria. Apoi, zvonul ajunge pînă la dictatori ca Noriega şi Marcos, sau pînă la carteluri de droguri ca cel de la Medellin, sau la grupuri combinate ca OEP, focare de conflict ca Libia sau Irak, fiindcă aici nu se întreabă de unde provin banii nici cum se cheltuiesc.

— Următoarea lecţie este că se comunică unor servicii speciale precum CIA, MI5, Mossad – sau altor organizaţii guvernamentale cu potenţiale operaţii murdare – să păstreze tăcere, că se pot stabili legături în toată lumea şi că nu se aplică nici un regulament.

— E destul de simplu să vezi cum se rulează banii, Harry, rosti Malachy, dar cum poţi să-ţi dai seama care-i filiera şi cine e implicat?

Harry zîmbi vag.

— Exact stil Şcoala Comercială Harvard, Malachy – îţi diversifici activitatea. Cumperi o companie de transport maritim, mare şi grasă, ici, o flotă de avioane, colo, un lanţ de hoteluri în altă parte. Deschizi o filială în insulele Cayman, unde totul merge bine, şi donezi o grămadă de bani societăţilor de caritate – de preferinţă acelora ai căror avocaţi au cheag la guvern sau la cercurile bancare, aşadar, dacă întreabă cineva, tu îl ai pe Clark Clifford în consiliul de conducere. Ultimul lucru, dar nu şi cel mai lipsit de importanţă, îţi pui la punct propria reţea de operaţii speciale, care să regleaze conturile cu cei care se răzgîndesc.

Angajezi mercenari – îi denumeşti bancheri, dar de fapt îi pregăteşti pentru afaceri cu arme, mituire, spionaj, şantaj, trafic de droguri şi interogatorii. Nu spun că aşa lucrează băieţii *tăi*, Malachy, dar din cîte-mi povesteşti... aş zice că probabilitatea e foarte mare. Să văd ce pot să aflu pentru tine, prietene, dar dacă faci ceea ce faci pe cont propriu, s-ar putea să-ţi frigi curul, dacă te legi de cine nu trebuie. Şi, ca să-ţi spun cinstit, n-o să-i dobori niciodată. Nici într-un milion de ani blestemaţi. Vei fi ca o muscă în curul unui elefant – un mort lipsit de importanţă.

— Tot e bine că eşti optimist, răspunse Devlin strîmbîndu-se.

— Mi-ai cerut să caut, o să caut.

Devlin încuviinţă.

— Nu-i nevoie să răstorn împărăţia diavolului, Harry. Vreau doar să ridic destul praf ca să-i oblig pe cei din departament să se implice, să-i scuture puţin pe băieţii răi, pînă eliberează copilaşul ăla.

Harry Fisk ridică din umeri.

— Chiar şi în Vietnam, Malachy... Nu nimereai ţinta cînd era vorba de copii.

— Ai pomenit vreun poliţai care să facă altfel, Harry? Noi am văzut o mulţime de porcării... şi de aia credem că trebuie să existe un loc în care îngerii să iasă învingători.

Vechiul agent FBI zîmbi sarcastic.

— E bine să mai vzei, din cînd în cînd, un om ca tine, Malachy. Te sun înainte de sfîrşitul săptămînii.

Sunetul telefonului sparse liniştea din apartamentul lui Devlin; ceasul arăta ora unsprezece şi jumătate. Adormise pe canapea, cu cartea în mînă.

— Malachy? Harry, glăsui vocea. Păzeşte-ţi fundul, puştiule. Chestia se anunţă mai tare decît credeam.

— Ce-ai aflat, Harry?

Devlin se trezise imediat.

— Încă nu ştiu, dar se pare că sînt băgaţi israelienii, poate şi egiptenii. Se fac cercetări discrete prin şi pe lîngă canalele obişnuite. Ce dracu'se petrece, Malahcy? Puştoaica e copilul nelegitim al Califului din Bagdad, sau ceva de genul ăsta?

— Ceva de genul ăsta, răspunse Malachy ambiguu, iar Fisk nu insistă.

— Cînd mai aflu ceva, te caut eu.

Apoi se uzi tonul.

Aşadar, era vorba de Mossad şi de Mohabarat. Se lega totul. Egiptenii voiau să ştie tot ce se lega de profeţie, iar israelienii voiau să ştie tot ce ştiau egiptenii. *Rahat!* conchise Devlin elocvent. Aceşti noi jucători nu făceau decît să-i complice viaţa.

Plecă la culcare gîndindu-se dacă nu cumva se apropia timpul să pună nişte cătuşe. Şi dacă da, atunci, cui?

Capitolul 48

Clinchetul strident şi insistent al soneriei o scoase pe Maggie din subsolul casei. Era obosită, cu hainele leoarcă de sudoare, ora de exerciţii şi kata îi limpezise mintea şi-i concentrase voinţa. Avînd în vedere că 30 aprilie se apropia vertiginos, iar autorităţile nu dădeau nici un semn, lecţiile domnului Wong începuseră să pară mai practice decît teoriile tuturor.

Devlin stătea pe ultima treaptă, aşteptînd. Dintr-un motiv anume, i se părea întotdeauna mai tînăr decît îl ţinea minte.

— O, Doamne, rosti cu sufletul la gură, epuizată de exerciţii şi de urcuşul scărilor în fugă. Arăt ca un drum prost şi lung de nouă mile. Trebuia să ne întîlnim?

Îşi şterse sudoarea de pe faţă cu un gest reflex şi ţinu uşa deschisă pînă ce intră. Devlin o găsi mai apetisantă ca niciodată.

— Nu, nu trebuia, rosti el afabil. Dar m-am hotărît să profit de ultimele informaţii aflate, ca să te văd. M-am gîndit la tine tot timpul.

— N-aş zice, dacă mă gîndesc cum arăt în clipa asta, comentă ea strîmbînd din nas. Doar dacă nu cumva te inspiră sudoarea, ca pe indivizii ăia din reclamele pentru deodorante.

— Asta depinde de cine transpiră şi în ce condiţii, replică el rînjind.

— Ce noutăţi ai?

— În legătură cu Maa Kheru. Se pare că s-au mai făcut cercetări... o mulţime de oameni îşi amintesc de un reporter care s-a afirmat mergînd cîţiva ani pe urmele cartelului. Ziceau că a tot încercat să publice în diferite ziare şi reviste, dar nimeni nu s-a băgat, pentru că lovea în oameni mult prea importanţi. Atunci s-a dat la fund şi, de cîţiva ani încoace, nimeni n-a mai auzit de el.

— Probabil că Eric şi-a hrănit Rottweilerii cu el,

comentă Maggie cu un zîmbet forțat. Chiar crezi că poți să afli ce-a descoperit tipul?

— Întîi trebuie să aflu cine și unde e... Abia după aia aș putea încerca, zise Dev. Și aș mai putea să te invit la cină, dacă nu te împotrivești prea tare, spuse el arătînd spre pantalonii de trening și combinezonul legat în talie.

Chipul îi era aprins de efort.

— Am o idee mai bună, se împotrivi ea. Aș putea face o omletă bună, cu salată, mai ales că Maria e liberă în seara asta, așa că n-o să ne certăm pentru bucătărie. Dacă vrei, ia-ți o sticlă de vin din bar, pînă fac eu un duș, și după aia poți să-mi povestești în liniște tot ce vrei despre reporterul ăla, fără așa multe artificii. O.K.?

— De acord, răspunse el.

Ea sesiză emoția din vorbele lui și simți o undă de interes la gîndul că el o considera nerăbdătoare.

— Maggie, rosti el dintr-o dată, înainte să te schimbi, arată-mi sala... mi-ar plăcea să văd unde te antrenezi.

Vizibil surprinsă de o asemenea cerere, ea îl conduse pe scările ce coborau în pivniță, iar Devlin rămase uluit de mărimea și calitatea încăperii construite acolo. De tavan era atîrnat un sac greu, iar alturi de el, un altul, de box, avînd silueta unui om. Unul din colțuri era dominat de un manechin, iar pe pereți atîrnau două *makiwara*.

Unul dintre pereți era acoperit, în întregime, cu oglinzi, iar de-a lungul său se găsea o bară lungă de doi metri. Pe pardoseală se înșirau gantere de diferite mărimi, iar puțin mai încolo se afla o bancă de forță.

— Cunosc boxeri profesioniști care n-au asemenea condiții de antrenament, rosti el mirat iar, ea încuviință din cap.

— Într-un fel, e sanctuarul meu. Ca și biblioteca. Dar aici jos nu sună telefonul și mă simt ca într-o ascunzătoare. Spuneai că ai practicat ceva arte marțiale... Așa că știi cît de mult te acaparează.

— Îmi plac la nebunie... mai ales procedeele practice – tehnicile de dezarmare și anihilare sînt foarte utile în meseria mea. Dar ai nevoie de multă strădanie ca să fii, cît de cît, mai bun în branșa asta... și mereu se iveau alte prio-

rități. Am adorat filozofia *„Risipește-te în fața forței mai mari, ca ceața în fața dragonului*", cită el.

Maggie îi zîmbi, fermecată de profunzimea lui.

— De fapt eu aș vrea să te sărut, Maggie, rosti el pe neașteptate, apropiindu-se atît de mult încît îi simțea răsuflarea pe obraz și căldura bărbătească a trupului. Dar mă tem că te vei risipi în ceață.

La naiba! Trebuia să mă sărute fără să mai întrebe, își zise în sinea ei, acum n-am încotro, trebuie să iau o hotărîre.

— Nu știu dacă mă voi putea descurca... murmură ea, uluită de propriul răspuns. Nu sînt sigură că am putere pentru altceva în afară de salvarea lui Cody și, Dumnezeu mi-e martor, s-ar putea să nu am putere pentru așa ceva. Dar sunt convinsă că n-aș ceda...

Se opri, teribil de jenată. Cum îi scăpase așa ceva?

— Drăguț din partea ta că te-ai gîndid că ai putea, zise el cu o grimasă de ușurare.

— O, Doamne! N-am vrut să spun așa ceva!

— Oricum, aș fi putut și eu.

— Acum mă necăjești!

— Puțin. Aș vrea să te văd rîzînd. De fapt aș vrea să te văd făcînd o mulțime de lucruri.

Zîmbi.

— Și știu o grămadă de lucruri pe care nu te-am văzut făcîndu-le, deși tare mult aș dori.

Maggie părea uluită.

— Dar nu acum, conchise el încetișor, apoi întinse mîna și-i mîngîie obrazul, atît de delicat, încît ea abia simți atingerea.

— Nu?

Maggie se simțea puțin încurcată. Devlin o prindea mereu nepregătită.

— Nu în seara asta. În seara asta mă mulțumesc și cu o omletă.

Ea izbucni în rîs. Era adorabil cînd se juca; cu greu i te puteai împotrivi.

— Mă comport ca o puștoaică prostuță de șaisprezece ani. Te rog să mă ierți, Dev. N-am mai flirtat de foarte multă vreme și atunci cînd o făceam, nu mă prea pri-

cepeam la aşa ceva. Cred că mi-am cam pierdut din deprinderi.

— De fapt, te comporţi ca cineva care are destul în farfurie şi, deocamdată, n-are nevoie de încă un fel de mîncare.

Ea încuviinţă din cap, recunoscătoare, şi se întoarse să urce scările. Dar el o apucă de braţ, răsucind-o cu faţa spre el.

— Vreau să-ţi fiu prieten, Maggie, rosti el cu blîndeţe autoritară. Deocamdată eşti atît de împovărată, încît ai nevoie de o grijă în plus ca de o migrenă. Deci, nu de asta mă aflu aici.

Ea observă îngrijorarea sinceră din ochii lui.

— Dar *sînt* aici. Şi vreau să rămîn aici. În viaţa ta. Vreau să înţelegi asta.

Cinară şi, după ce strînseră masa, el îi povesti ce aflase. E atît de irlandez în complexitatea lui, gîndea ea în timp ce mîncau; posomorît şi melancolic şi pe urmă vesel în faţa obstacolelor.

„O, marii galezi ai Irlandei sînt bărbaţii pe care Dumnezeu i-a făcut nebuni, spunea Chesterson. Fiindcă toate războaiele lor sînt vesele, iar toate cîntecele triste", exact aşa era el, dar în acelaşi timp demn de încredere, însuşire adorabilă, dar de domeniul trecutului. Şi nu numai atît. Poate mult mai mult...

Băură cafeaua în bibliotecă, în faţa şemineului, iar el plecă imediat spre casă, înainte de ora unsprezece, lăsînd-o pe Maggie copleşită de confuzia propriilor simţăminte. Dorea să-l cunoască mai bine... dorea ca şi el să *dorească* acelaşi lucru.

Capitolul 49

Părintele James şedea tăcut în jilţul chinezesc din biblioteca lui Maggie, iar statura lui impunătoare acoperea, în întregime, spătarul. Maggie fusese cuprinsă de nelinişte cînd Peter o anunţase că tînărul preot îl va însoţi astăzi.

— E o pasăre rară, Maggie, îi destăinuise el, şi un bun prieten. El poate vedea ceva care nouă să ne fi scăpat.

Se aştepta ca Părintele Uxor s-o privească cu răceală; era doar prietenul lui Peter, iar ea – o complicaţie în viaţa lui. Dar fermecătorul preot o întîmpinase cu veritabilă căldură, iar manierele sale de modă veche contrastau cu fizicul lui atletic. Aducea cu el linişte, observase ea; o seninătate specială, care-şi pogora consolarea blîndă asupra tuturor celor aflaţi în preajmă.

— Bine şi Rău, Maggie, rosti Peter în faţa căminului. Îţi vom spune tot ce ştim, sau ce credem că ştim – nădăjduind că astfel te putem ajuta.

Ea încuviinţă din cap, rămînînd în aşteptare.

— Cred că ar fi bine să începem cu o încercare de *definire* a Răului, glăsui el sigur de sine, ca de altfel ori de cîte ori se afla în postură de profesor. Sînt oare diavoleşti calamităţile naturii? Foametea, mizeria, furtunile, erupţiile vulcanice... toate aceste dezastre lovesc în oameni nevinovaţi – sîntem îndreptăţiţi să-l facem răspunzător pe Dumnezeu de toată această suferinţă? În exorcism, se ştie că deseori Prezenţa Demonică încearcă să-şi încurce duşmanii cu poveşti despre răutatea lui Dumnezeu, sau cel puţin cu refuzul Lui de a-i proteja pe oameni de furia naturii. Inechitatea morală pare mai uşor de identificat. Nu-ţi trebuie studii teologice ca să constaţi că escadroanele morţii din America Centrală sunt rele, sau atrocităţile lagărelelor de concentrare naziste, genocidul practicat de Khmerii Roşii, ori terorismul, indiferent în slujba cărei ideologii s-ar afla. În ce priveşte depravarea – ştim că asasinatele în masă, torturile, abuzurile asupra copiilor constituie crime împotriva umanităţii. Dar există şi diavoli subtili, care

scapă, cîteodată, vigilenţei noastre: micile expediente, minciuni nevinovate, fapte bune nefăcute...

James se înclină, intervenind:

— Răul *distruge* oamenii şi se opune vieţii însăşi. Este opusul civilizaţiei şi al ordinii. El *minte* ca să-şi atingă scopul final, fiindcă n-are nici o legătură cu adevărul. Răul e misterios şi malign. Nimic nu creşte pe cărarea lui, pentru că pîrjoleşte pămîntul în urmă.

— Dar Răul poate fi şi fermecător, în felul său, interveni Peter. În *Paradisul Pierdut* al lui Milton, Satana e mult mai interesant ca Dumnezeu. Şmecherii şi ticăloşii tind să fie fascinanţi şi seducători. Şi, fireşte, Răul e bătrîn şi familiar – a fost dintotdeauna alături de noi.

— Deci ce anume face Dumnezeu în vreme ce se petrec toate astea? întrebă Maggie rece. Unde intervine El?

James zîmbi.

— „Sînt la jumătatea Genezei, spunea odată scriitorul englez Ackerly, şi sînt de-a dreptul dezamăgit de comportamentul personajelor, inclusiv de cel al lui Dumnezeu".

„Îmi place preotul ăsta, se gîndi Maggie; priveşte viaţa cu afecţiunea îngăduitoare a unui amant vechi". Îi zîmbi şi ea.

— Chiar şi Thomas d'Aquino recunoştea că existenţa Răului este cel mai bun argument împotriva existenţei lui Dumnezeu, adăugă James. Dar nu uita că ni s-a dat mînă liberă. Nu Dumnezeu hotărăşte răspîndirea Răului în lume, ci *omul.* Ca să fiu sincer, Maggie, continuă James cu voce blîndă, am considerat întotdeauna că taina *binelui* e mult mai copleşitoare decît a Răului. E infinit mai uşor să minţi, să huleşti sau să furi, decît să munceşti cinstit, conştiincios şi demn. E mult mai uşor să te scufunzi în păcatele cărnii, decît să rămîi etic, moral şi rezervat. E mai simplu să cobori decît să urci, să alegi drumul care te duce la vale decît pe cel care te-naltă. Şi totuşi, Maggie, sărmana omenire se străduieşte să clădească, nu să distrugă. Să iubească, nu să urască. Să-şi îngrijească copiii, nu să le facă rău. Să aline şi să ajute, să meargă spre mai bine. Şi, în ciuda acestui efort uriaş, continuă să-l iubească pe Dumnezeu.

— „Crede în Dumnezeu şi fă numai lucruri bune", cum

spunea poetul, murmură Maggie. Îmi place înțelepciunea din vorbele tale, James, dar, totuși, trebuie să-ți pun eterna întrebare: Dumnezeu înseamnă tot ce este Bun. Dumnezeu este puterea. Și cu toate astea, Răul există. Poți împăca cel mult două din aceste adevăruri, dar niciodată pe toate trei.

— Un posibil răspuns la această dilemă l-a formulat un psihiatru, pe nume Peck, Maggie, vorbi James. De fapt, un exorcist. Spunea că Dumnezeu doar *creează*, nu distruge. Și lipsit de puterea distructivă, Dumnezeu este, probabil, incapabil să prevină atrocitățile pe care ni le săvîrșim unii altora, fiindcă El s-a limitat pe sine, atunci cînd ne-a dăruit libertatea. El nu poate decît să sufere împreună cu noi, să Se ofere pe El și învățătura Lui care ne arată *binele*, dar nu ne poate obliga să ne alăturăm Lui, dacă nu vrem.

— Totuși, amîndoi ați practicat exorcismul, argumentă Maggie, în care Dumnezeu învinge prezența Satanei. Asta nu înseamnă că Dumnezeu e mai puternic decît Răul, Dumnezeu e mai puternic decît Satana?

Peter încuviință cu o înclinare a capului.

— Nimic mai adevărat, Maggie. Dar nu uita, Dumnezeu ne folosește pe noi, bieții muritori, ca să-i desăvîrșim opera, iar noi sîntem niște unelte departe de a fi perfecte.

— Totuși, în ciuda acestei imprfecțiuni, Peter, zise ea punîndu-l la încercare, e mai multă ordine decît haos, sînt mai multe dovezi de dragoste decît de ură. Noi, biete ființe umane, lipsite de perfecțiune, încă îi mai scuipăm în față pe tirani, smulgem copiii muribunzi din gunoaiele Calcuttei, alergăm în clădiri cuprinse de flăcări pentru a salva oameni străini și aprindem o lumînare în loc să blestemăm întunericul. Știi ceva, Peter, cu cît discutăm mai mult despre asta, cu atît îmi dau seama că n-am nevoie să cunosc erezia. N-am nevoie de dialectică pentru a descoperi adevărul cînd mă aflu în preajma lui. Dacă Dumnezeu și Binele n-ar fi fost mai puternice și mai bune, noi n-am mai fi stat astăzi de vorbă. Fiindcă ființele rele nu *clădesc* civilizații, ci le distrug. Ele nu *îngrijesc* copii, ci îi brutalizează – ele nu sînt în stare de curajul și îndrăzneala noastră, fiindcă, pur și simplu, nu iubesc îndeajuns. Însă noi, da.

Se opri să respire.

N-am nevoie să definesc Răul, Peter. Îl recunosc de la o poştă.

James prinse privirea lui Peter. *Acum înţeleg*, părea să spună.

James se oferi s-o însoţească pe Maggie la cumpărături, pentru cină. Peter, împrumutînd talentele de bucătar ale prietenului său, era gata să-şi ofere serviciile la pregătirea mesei, aşa că Maggie se arătă dispusă să furnizeze ingredientele. Spre surprinderea ei, Maria Aparecida îl plăcuse imediat pe preotul etiopian şi, auzind că îi place să gătească, se grăbi să-i arate, cu mîndrie, bucătăria.

— Din cîte observ, dona Maggie, rostise ea dîndu-i afară din bucătărie pe Maggie şi Peter şi luîndu-l pe James de braţ, eu şi padre vom colabora de minune.

Maggie observă încîntarea de pe chipul lui James, la vederea abundenţei de produse, pusă la dispoziţie de Jefferson Market şi Balducci. Mînuia fiecare soi de legumă sau fruct, nu numai cu o sacră abnegaţie, dar şi cu nespusă plăcere. Durase ceva timp pînă să-şi desăvîrşească selecţia, dar ea nu voia să-l grăbească, fiindcă părea transpus de bucuria îndeletnicirii.

— Ai vrut să-mi vorbeşti între patru ochi, nu-i aşa, James? întrebase ea într-un tîrziu, cînd se întorceau spre casă.

— M-ai descoperit, răspunse el cu drăgălăşenie. Mărturisesc că am dorit doar să te cunosc, Maggie, cît de puţin, şi nu există ocazie mai bună decît discuţia între patru ochi, nu crezi?

— Nu prea eşti de acord că Peter e dornic să mă sprijine cu atîta altruism, nu-i aşa? glăsui ea.

— Nici vorbă. Cred că face ce trebuie. Şi trebuie, de fapt. Peter Messenguer este un unicat al creaţiei dumnezeieşti. Trebuie să urmeze calea arătată de inteligenţa lui ieşită din comun. Iar în cazul ăsta, şi inima.

Ridicîndu-şi privirea, Maggie observă un zîmbet fluturîndu-i pe buze.

— Am convingerea că tu şi Cody aţi apărut pe cărarea lui cu un scop, Maggie. În clipa asta, numai Dumnezeu cunoaşte acest scop. Peter trebuie să-l afle.

Merseră tăcuți un timp îndelungat.

— Vrei să mă întrebi ceva, James? vorbise ea într-un tîrziu. Am citit lucrul ăsta în ochii tăi, toată după-amiaza.

El încuviință.

— Dacă nu reușești să salvezi copilul, Maggie... cum îl vei mai privi apoi pe Dumnezeu?

— Mă tem că nu m-am gîndit la alternativa asta, James, zise ea încetișor, descumpănită puțin de întrebare.

Simțea că dintr-un motiv anume, răspunsul era foarte important pentru el.

— La moartea soțului meu, începu ea gînditoare, m-am revoltat împotriva Lui. Trei ani la rînd, cît a fost bolnav, am implorat harul divin cu rugăciunile mele și nu-mi venea să cred că Dumnezeu lăsa să moară un om atît de bun – fără motiv și în asemenea chinuri. Zădărnicia rugăciunilor mele mă umplea de furie. Am suferit cumplit cînd l-am pierdut... singurătatea îngrozitoare a văduviei... mă rodea ca un acid. Apoi, m-a lovit nenorocirea viciului Jennei și a plecării ei. M-am simțit copleșită... Asemenea unui Iov al zilelor noastre. *M-am străduit atîta, Doamne!* am exclamat. *De ce nu vrei să mă ajuți? Ce anume vrei de la mine?*

Vocea îi tremura de emoție.

— Și într-o bună zi, după multă vreme în care îl implorasem să mă facă să înțeleg, mi-am zis că, probabil, El dorea să mă supun voinței Lui. Necazurile și suferința îți înalță sufletul, James – dar nu privațiunile la care voi vă supuneți voluntar. Și mi-am dat aseama că nu pot *schimba* Soarta, ci doar învăța suficient de la ea, ca să mă schimb pe mine *însămi*... și poate este și asta una din cerințele Lui. Într-un fel, mi-am zis că nu trebuie să las moartea soțului meu să fie problema hotărîtoare între mine și Dumnezeu.

Pe chipul ei răsări un zîmbet trist.

— Încleștarea în care am fost aruncați nu e ușoară, James – trebuie să fii curajos ca să supraviețuiești, cu atît mai mult ca să te înalți. Dar eu cred că Dumnezeu așteaptă din partea noastră să ne străduim, indiferent cît de mari sînt piedicile.

Se opri o clipă, căutîndu-și cuvintele.

— Tot ce ți-am spus n-a fost decît o introducere ca să

înţelegi un singur lucru: Cred că Dumnezeu vrea să lupt din răsputeri ca s-o salvez pe Cody. Dacă o să dau greş – sau dacă intervin piedici mai presus de puterea mea de înţelegere, Dumnezeu o va lua la El... chiar dacă din nou îmi va fi greu să mă obişnuiesc.

Îşi ridică privirea spre el, iar ochii ei oglindeau o nesfîrşită vulnerabilitate.

— Înainte să fie a mea, a fost a Lui, James, murmură încet. Mă voi strădui din răsputeri să-mi amintesc asta.

James Uxor era profund mişcat de vorbele lui Maggie, înţelegînd adevărata greutate a dovezilor ei de credinţă şi uriaşul preţ pe care îl plătise ca să ajungă la ea.

Visul o cuprinse încet, purtînd-o pe Maggie pe aripile lui, dincolo de timp. Ea pulsa, răsucindu-se o dată cu el, împinsă de acea forţă nevăzută, căreia nu i te puteai împotrivi.

Ceaţa timpului s-a risipit; se afla la o curte regală. Faraonul stătea pe un tron în formă de lei uriaşi înaripaţi; în jurul lui, şedeau sfetnicii de vază, apoi, rînduri, rînduri, printre coloanele de calcar, se înşirau arcaşii, suliţaşii, înarmaţi pînă în dinţi. Trupurile lor, unse cu uleiuri, străluceau, iar umerii şi coapsele erau împodobite cu pene purpurii, pentru că erau elita gărzii Faraonului.

Lîngă tronul aurit, stătea un tînăr. Era înalt, ca o trestie de pe malul Nilului, şi, fără îndoială, avea aceeaşi origine cu Faraonul. Acelaşi nas şi bărbie, fin dăltuite, statura ieşită din comun, ţinuta unui fiu de rege îl desemnau ca urmaş al Dublului Regat.

Lui Maggie cea din vis îi părea străin şi cunoscut în acelaşi timp. Ea privea şi asculta, nerăbdătoare să afle de ce îl dorea cu atîta ardoare.

Tînărul vorbea, iar Faraonul asculta. Curtenii murmurau între ei, impresionaţi de înţelepciunea lui, iar preoţii Ptah încuviinţau înclinînd din cap, cunoscători. Maggie îi auzi spunînd că, în curînd, tînărul va fi pregătit să traverseze Abisul...

Maggie se foia în pat, neliniştită. Teama o ameninţa undeva în lumea visului... Încerca să scape, fără să ştie de ce.

Karaden Sherfu era numele lui regal, fiul lui Zoser-Horus-Neteri-Khet, dar i se spunea Karaden. Vorbea... cu atîta înțelepciune, încît părea mult mai bătrîn decît era. În înfățișarea lui, atît de impunătoare, atît de regească, era ciudat de familiară...

Peter. Ce căuta Peter în visul ăsta? Nu, n-avea cum să fie Peter la curtea Faraonului. Asta fusese atît de demult...

Atît de demult...

Atît de trist...

Atît de trist. Atît de demult...

Maggie deschise ochii, încercînd să-și amintească visul. De ce dispăreau atît de repede aceste vise, de ce erau atît de confuze, încît îi rămîneau în mine doar scurte fragmente.

Ar fi dat orice să și le amintească. Numai că, întotdeauna, o întristau.

Capitolul 50

Trupul Jennei, aşa cum se profila prin veşmîntul negru, aproape transparent, era de-o frumuseţe răpitoare. Sînii mari şi semeţi, cu sfîrcuri proeminente, talia subţire ca o trestie, coapsele mlădioase, înconjurate de o centură aurie, filigranată cu frunze şi flori. Un cerc subţire, pe care se încolăcea trupul arcuit al unei cobre, îi încorona capul; părul blond, curgîndu-i valuri de sub coroană, părea aproape argintiu în lumina lumînărilor. Îşi ocupă sigură de ea locul, lîngă altar, ridicînd braţele în văzduh spre a o saluta pe Sekhmet.

Statuia malefică, cu cap de pisică, a Zeiţei, era dăltuită din granit negru; în jurul gîtului şi braţelor se odihneau giuvaieruri uriaşe, care reflectau lumina torţelor într-un joc de străluciri ameţitoare. Arătînd prin fiecare părticică a fiinţei ei ca o preoteasă a Zeiţei Râului, Jenna îşi ocupă locul la picioarele altarului. Aşteptase cu nerăbdare acest nou stadiu de iniţiere în ritualurile Maa Kheru.

— Pînă şi tu, Ghania, trebuie să recunoşti că ea a mai făcut asta în vieţile anterioare, glăsui Eric, privind spectacolul dat de neofită cu un ochi critic, din fundul capelei. Nimeni nu învăţa asta într-o singură încarnare.

— Dacă n-ar fi fost preoteasă, ştii bine că n-ar fi fost aleasă ca să fie vasul, Eric. Pe de altă parte, dacă nu şi-ar fi trădat Zeiţa, n-ar fi fost atît de uşor de înlăturat.

— *Touché*, Ghania. Ca întotdeauna, ai dreptate. Eu şi cu tine ne slujim Stăpînul din vremuri imemoriale... Jenna a ajuns în Lumea Întunericului din greşeală. Fără îndoială însă, în seara asta îşi joacă remarcabil rolul. E o plăcere s-o priveşti, nu-i aşa? Zeiţa i-a cizelat dacă nu spiritul, măcar învelişul.

El privi cercetător la chipul Ghaniei, apoi adăugă cu veselie malitioasă.

— Eşti invidioasă pe trupul ei, Ghania... recunoaşte. Sînii perfecţi, coapsele atît de bine construite pentru

plăceri... Nu poţi să-mi spui că nu o invidiezi că se află în patul meu.

— Vîrsta e un stăpîn nemilos, Eric, comentă Ghania, iritată. Într-o zi şi tu vei ajunge să invidiezi tinereţea.

— Dar eu am fost *favoritul* tău, nu-i aşa, Ghania? o împunse el ca un copil arţăgos. Iar tu o invidiezi. Insist să-mi spui adevărul.

Ghania zîmbi forţat.

— Probabil tu ai fost cel mai bun în acest secol, băiat obraznic ce eşti. Dar au mai fost şi alte secole, mai *bune.*

Se răsuci pe călcîie şi plecă, lăsîndu-l uluit, la discreţia grimasei ironice de pe chipul lui Nicholas Sayles.

— Poţi să fi stăpînul bătrînei vrăjitoare, Eric, rosti Nicky, dar n-o s-o îmblînzeşti niciodată.

— Aş putea să-i smulg inima şi să o prăjesc la cină, replică Eric tăios.

— Nimic mai adevărat. Dar n-o s-o îmblînzeşti niciodată.

Hohotele de rîs ale lui Nicky îl iritau teribil, reamintindu-i lui Eric că îl lăsase deja să trăiască prea mult.

Capitolul 51

Cînd ajunse Gino, Maggie şi Devlin erau deja în salon. Purta pantaloni de doc şi un pulover marinăresc, care-i subliniau, într-un fel, senzualitatea mediteraneană. Nu semăna deloc cu imaginea pe care şi-o făcuse despre el.

Maggie îi strînse mîna cu un zîmbet larg.

— Am auzit atîtea despre tine, Gino. Mi-am zis că te-aş recunoaşte din prima clipă, dar Dev a uitat să-mi spună că arăţi ca o vedetă de cinema.

— O să te mire dar sînt foarte puţini oamenii cărora le spune chestia asta, rîse Garibaldi luat pe nepregătite.

— Dacă mă gîndesc mai bine, interveni Devlin, n-a fost o idee prea strălucită să vă fac cunoştinţă.

— Nu, nu, îl contrazise Gino, avem prea multe pe cap ca să ne tulbure o fată frumoasă. În plus, în viaţa ta n-ai arătat mai bine, locotenente.

Era limpede că cei doi erau buni prieteni, iar Maggie se simţi uşurată; o liniştea să vadă că Dev nu era chiar singur în strădania lui.

— Ce ne-ai adus, Gino? întrebă Devlin.

— O mulţime de lucruri, dar nu suficiente, locotenente. Am luat legătura cu un tip, care-a luat legătură cu un tip, ştii ce vreau să zic, din Agenţia Anti-Drog, iar chestia e că tipii ne urmăresc porumbeii de multă vreme. Sînt o grămadă de bani în joc. Majoritatea scoşi din Triunghiul de Aur, prin India şi Estul Africii et cetera, et cetera. Ştii filiera. Se pare că se scurg o mulţime de bani murdari prin spălătoria familiei Vannier, dar un zvon venit de sus zice că nimeni n-are de gînd să oprească operaţia, fiindcă Cineva-Învîrte-Una-Alta, aşa că e mult mai important ca rahatul să continue, decît să-i pună capăt. *Capisce*?

Maggie părea uluită.

— Vrei să spui că Agenţia Anti-Drog ştie de afacerile cu heroină învîrtite de Vannier şi Sayles şi nu mişcă un deget?

Bărbaţii shimbară priviri, iar Gino îi răspunse.

— Vreau să spun că *uneori*, pentru tipii din Agenție, diavolul pe care-l cunoști e mai bun decît cel pe care nu-l știi. Și uneori supraveghează foarte mult timp o operație, înainte de-a pune piciorul în prag, sau nu-l pun deloc, fiindcă așa li se transmite de mai sus.

— Și cine e mai sus?

— Departamentul de Justiție, președintele, FBI sau poate CIA. O mulțime de oameni. Uneori chiar și Procuratura locală, dacă are interes. Împacă-te cu gîndul, Maggie. O mulțime de porci scapă neatinși, fiindcă cineva are interes ca ei să învîrtă niște porcării mai mari... sau numai pentru că sistemul are de supt, în anumite privințe. De asta noi, polițiștii, avem uneori senzația că rearanjăm șezlongurile pe puntea *Titanicului.*

Gino se sprijini de spătar, privind-o pe Maggie.

— Am fost nerăbdător să te cunosc, zise el, cu un zîmbet sincer. Crezi sau nu, dar locotenentul ăsta este de obicei un tip cu capul pe umeri. Voiam să văd și eu ce fel de femeie l-a făcut să înfrunte Urgia Întunericului de unul singur.

— Ca să fiu sinceră, îmi pare rău că v-am amestecat în ceva atît de primejdios, spuse Maggie abătută. Habar n-am avut în ce vă bag și v-aș fi înțeles perfect dacă fugeați mîncînd pămîntul.

Gino îi cercetă chipul, cîntărindu-i sinceritatea, apoi zise:

— Ai dreptate, locotenente, e o doamnă foarte drăguță.

Apoi, pentru prima oară de cînd intrase, se destinse.

— Știi ceva? continuă el, aplecîndu-se înainte și vorbind cu voce blîndă. Ce-ar fi să-mi povestești cîte ceva despre copilul ăsta... Trebuie să fie ceva cu totul deosebit.

Capitolul 52

Ghania scoase șoricelul din buzunarul *djellabah*-ului și, ținîndu-l de coadă, îl flutură prin fața lui Cody, înainte de a-l lăsa să i se cațere de-a lungul brațului, pe umăr. În dimineața asta era bine dispusă, ceea ce se întîmpla foarte rar; Cody observă că Ghania părea că se joacă. Ceea ce o umplu de îngrijorare, fiindcă era o miciună.

Simțea un soi de amorțeală, datorată dureroasei succesiuni de brutalități și amabilități cu care o copleșea Ghania, aparent fără noimă. La început, încercase să ocolească purtările care-i atrăgeau pedepse dureroase – dar suferința revenea mereu, orice ar fi făcut. Singurul refugiu era în ea însăși, să se ascundă adînc înlăuntrul ei, unde Lumina o ocrotea. O simțea din ce în ce mai puternică... și uneori i se părea că acolo sălășluiește cineva. Cineva bun.

— Poți să te joci cu șoarecele, zise vrăjitoarea cu un surîs îngăduitor. E foare blînd și foarte inteligent.

Cody întinse mîna, șovăind, și prinse mica ființă rozcenușie de pe umărul Ghaniei. Dar ea se eliberă din strînsoare, căzîndu-i în poală, de unde traversă banca atît de repede, încît copilul chicoti.

— Poți vorbi cu micile creaturi ale pămîntului, cum ar fi șoricelul ăsta. Ai acest har, rosti Ghania, iar Cody își ridică privirea, mirată. Ascultă-le cu atenție cînd sînt lîngă tine, copilă, ascultă-ți mintea ca să le auzi, fiindcă vorbesc foarte încet. Dacă faci cum îți spun, le poți auzi gîndurile.

Cody își scutură capul, neîncrezătoare.

— Nu? exclamă Ghania. Nu crezi? Știu eu mai bine!

Își strînse buzele într-o expresie gînditoare.

— Nu-ți amintești vraja, conchise într-un tîrziu, de parcă situația ar fi întristat-o.

Cody clipi.

— Ce vrajă?

— Vraja din sufletul tău, mititico. E foarte mare, foarte puternică, dar tu ai uitat s-o folosești.

Chicoti dezamăgită.

Cody părea încurcată.

— Nu cunosc nici o vrajă.

Ghania zîmbi larg.

— O, ba *cunoşti*, copilule! O cunoşti foarte bine. Tocmai pentru asta te pregăteşte Ghania... de-asta se osteneşte Ghania cu tine! Ai multă vrajă... eu nu mă ostenesc pentru copii obişnuiţi.

— Nu?...

Cody îşi zise că ar fi fost tare bine ca Ghania să nu se ostenească nici pentru ea.

— Nu, puiule, o asigură Ghania pe tonul cel mai mieros cu putinţă. Metodele Ghaniei sînt doar pentru Cei Aleşi.

Cody se înfioră, dar nu scoase o vorbă; văzuse metodele Ghaniei la lucru. Chiar dacă Ghania se prefăcea, astăzi, că e drăguţă, nu însemna că era într-adevăr aşa.

— Ai vrea să înveţi cîte ceva despre puterile tale magice? rosti Ghania, iar Cody încuviinţă nesigură.

— Uite ce trebuie să faci, mititico. Să nu te gîndeşti absolut la nimic... Apoi să cobori adînc în sinea ta, în locurile secrete. Dacă priveşti cu atenţie, o să vezi nişte lucruri care o să te facă să-ţi aminteşti.

— Ce fel de lucruri?

Ghania rîse, iar Cody se cutremură. De obicei, rîsul Ghaniei avea urmări groaznice.

— Fiecare vede, în străfunduri, lucruri diferite, copilă. Unii văd demoni, unii văd îngeri. Tu ai capacitatea deosebită să vezi şi una şi alta! Cel mai uşor îi vezi cînd suferi sau cînd ţi-e frică. De asta se poartă Ghania urît, cîteodată. Ghania îţi face rău ca să te ajute să-ţi găseşti puterile magice.

Instinctiv, Cody se trase înapoi.

— Astăzi, nu, copilă. Nu te teme, zise Ghania cu un zîmbet cunoscător. Astăzi nu vei suferi. Dar, în vremurile de demult, pe timpul Vechilor Zei, trebuia să înduri multă suferinţă, înainte să dobîndeşti puteri magice. Eu însămi am stat îngropată trei zile într-un muşuroi de furnici, înainte să-mi capăt, pe deplin, puterile...

Îşi scutură capul ei uriaş, dezgustată de amintire.

— Şi nu te-au muşcat furnicile? întrebă Cody, fascinată şi îngrozită.

— M-au muşcat, mi-au intrat în ochi şi-n urechi... Pînă n-am mai putut să respir sau să văd. N-am ţipat, fiindcă mi-era frică să nu mi se strecoare în gură şi să mă omoare...

Chipul Ghaniei era bîntuit de amintirea ororilor.

— Dar vraja a răsărit, rosti într-un trîziu, cu glas îngheţat. Vraja a răsărit.

— Eu nu vreau să răsară aşa, exclamă Cody. N-am nevoie de vrajă! glăsui vehement, de parcă dorea s-o gonească.

— Şi la tine o să răsară, mititico, zise Ghania fără răutate, iar tonul ei suna mai compătimitor ca niciodată. Eşti prinsă în capcana puterilor magice, cum am fost şi eu. Să fii ales de Zei, este cea mai teribilă soartă cu putinţă.

Capitolul 53

Malachy Devlin o privi pe femeia de care se îndrăgostea cum se aşeză, lîngă el, pe bancă, mîncînd un *hot dog**. Descoperise că, deşi invitaţiile la cină îi erau refuzate, întîlnirile la ore ciudate, sau invitaţiile la scurte plimbări, sub pretextul discuţiilor, o luau pe nepregătite. Pînă la urmă, avea de gînd să-i învingă împotrivirea. În plus, poseda tenacitatea specifică poliţiştilor şi ştia că ea avea nevoie de el, chiar dacă nu-şi dăduse încă seama de asta. Evident că motivul era preotul. Se petrecea ceva între ei – chiar dacă doar pe plan spiritual. Dar trebuia să se termine odată, într-un fel sau altul. Însă Devlin avea şi acea viziune pragmatică asupra realităţii, specifică poliţistului.

— Cum ai aflat ce-nseamnă viaţa sexuală, Maggie? întrebă el, luînd-o pe nepregătite.

Îi plăcea să procedeze aşa, exista o asemenea sinceritate spontană în vorbele ei, încît îi dădeau toată încrederea din lume.

— Din *Rubáyiát* a lui Omar Khayybm, răspunse ea zîmbind între două îmbucături din *hot dog*. Pot să-ţi arăt şi pagina care mi-a modificat, pentru totdeauna, cunoştinţele carnale.

Devlin îşi coborî colţurile gurii, într-un zîmbet vag, uşor ironic.

— „*Degetul Mişcător, scrie*, rosti ea, subliniind vorbele cu un gest larg al mîinii *şi după ce scrie, se mişcă mai departe: nici Smerenia ta, nici Raţiunea, nu vor şterge ce-a scris, nici toate Lacrimile tale nu vor putea spăla vreun cuvînt*". Din momentul în care am deschis cartea la acea pagină, am ştiut că ea va schimba totul...

Zîmbi, iar chipul ei căpătă o expresie de copil neastîmpărat.

— Dar n-au fost numai cuvintele, ci şi imaginea aceea, Dev. Gravura înfăţişa o femeie, privind în Cartea Destinului, iar pagina era plină de păcatele ei. Chiar îi simţeam

disperarea... Părul îi cădea în dezordine pe umeri, iar degetele ei ciudate păreau încleştate pe pagina murdară. Atunci mi-am zis în sinea mea: „Dumnezeule mare! Deci aşa arată Dosarul tău! Nu mă mir de ce Sora Benedict e atît de îngrijorată de treaba asta. "Îmi amintesc cum strîngeam cărţulia cu mîinile transpirate, ascuzîndu-mă ca s-o pot citi nestingherită."

— Cum anume te-a învăţat chestia asta despre sex? rîse el, amuzat şi nedumerit.

— Ei bine, vezi tu, voiam să aflu cît mai multe despre trupuri, în ciuda faptului că cei din familia mea nu păreau să aibă aşa ceva. Adică, mamele şi taţii se văd şi se simt, de obicei, prin haine – ştii, ca păpuşile chinezeşti ale căror capete şi braţe sînt făcute din cu totul alt material decît interiorul. Dar acolo, în *Rubáyiát*, bărbaţii pofticioşi, cu sticle de vin, în mînă, dezmierdau sînii femeilor! Moartea cu coasa ei pîndea tinerii îndrăgostiţi din iarbă. Bărbaţi şi femei goi se *atingeau* unii pe alţii, Dev. În paginile alea era *viaţa*. Şi mi-am dat seama că trupurile erau cheia.

Doamne, cît de mult dorea s-o îmbrăţişeze. Să-i atingă părţile fierbinţi şi gingaşe şi să se scufunde în dulceaţa lor. Exista în Maggie o asemenea nevinovăţie, în ciuda vîrstei, a creierului, a experienţei ei.

— Ştii ceva, Maggie? rosti el, cu o tandreţe în voce, pe care nu i-o auzise pînă atunci. Aş vrea să-ţi ofer atîtea lucruri...

Ea sfîrşi ultima bucăţică de *hot dog* şi întrebă:

— Ce fel de lucruri?

— Nu ştiu exact. Nebunii. Fantezii. Flori de cîmp în vase de lut. Linişte sufletească. *Pe mine.*

Îşi înclină capul, privindu-l cu atenţie. Era ceva adorabil în făptura lui... Nu, nu voia să creadă asta. Nu-i aşa?

Era pe punctul să răspundă, dar Devlin îşi ridică mîinile, oprind-o.

— Ştiu. Ştiu. Fără complicaţii. Deocamdată. Dar să nu uiţi ce ţi-am spus, adăugă cu o figură ştrengărească. Am de gînd să-ţi fiu cel mai bun prieten, chiar împotriva voinţei tale.

Magie nu-şi putu stăpîni rîsul. *În alte condiţii...* nu! Era ridicol. Îl iubea pe Peter – sau ceva asemănător cu iubirea.

Nu poţi iubi doi bărbaţi deodată. *Poate nu-l iubea pe nici unul.* Şi în plus, nu trebuia să se îndrăgostească de Devlin fiindcă doar aşa relaţia lor era lipsită de încordare. Fără teamă, fără ascunzişuri, fără dorinţe ce nu se puteau împlini, doar o prietenie sinceră. Iar ea de asta *avea nevoie.* Îi venea atît de uşor să-i vorbească, iar el o făcea întotdeauna să rîdă. Dumnezeule, cît de mult dorea o clipă de veselie, doar să nu uite cum este...

— Uite ce e, Maggie, rosti el de parcă îi citise gîndurile. Îmi place mult Ellie, poate şi preotul are părţile lui bune, deşi, al naibii să fiu dacă-mi dau seama care sînt. Dar cu religia şi metafizica n-o să clinteşti nici un fir de păr din capul blestemaţilor care au pus mîna pe Cody, ci numai cu metodele poliţiei, aşa vechi şi demodate cum sînt. Aşa că am de gînd să mă mai învîrt o vreme prin preajmă. Şi cu asta, basta, Maggie O'Connor, fluturaş sperios ce eşti. În primul rînd, vreau să pun gheara pe nenorociţii ăştia care distrug copii pentru plăcerile lor împuţite. Apoi, să ţi-o aduc înapoi pe Cody. Şi după ce-o să se rezolve totul...

Zîmbi brusc, cu ochi veseli pe chipul bătut de vînt.

— Dacă o să fii atît de fraieră să nu te îndrăgosteşti de mine, nu eu o să fiu de vină.

Maggie avea ochii umezi şi îşi feri capul ca să-şi vină în fire; exista ceva în fiinţa lui care-o făcea să-şi recapete speranţa.

— Nu ştiu ce-aş putea să-ţi spun, Malachy Devlin, şopti ea, poate doar să-ţi mulţumesc.

Trecuse aproape o oră de cînd el o condusese acasă, cînd Maggie descoperi o hîrtie împăturită strecurată pe sub uşa de la intrare. O desfăcu şi, recunoscînd scrisul lui Devlin, citi:

„Fă-mi o favoare şi repetă, de zece ori pe zi, ce scrie în biletul ăstă, pînă la noi ordine:

Nimic nu e prea bun ca să fie adevărat.

Nimic nu e prea bun ca să mi se întîmple mie.

Nimic nu e prea bun ca să dureze o veşnicie."

Capitolul 54

„E atîta prospețime în strălucirea soarelui“, gîndea Maggie, străbătînd cu pas vioi Sixth Avenue, către strada Bleecker, însoțită de razele soarelui din zori.

Fusese la Catedrala Sfîntul Iosif, la slujba de la ora șapte, ca să se roage pentru ajutor și luminare. Acum simțea nevoie unui confident, iar Ellie era printre cei care știau să asculte, așa că se abătu pe la patiserie, să cumpere niște chifle dulci și să simtă mirosul îmbietor, atît de familiar. Își aminti că și pe vremuri, cînd se întorcea cu tatăl ei de la slujba de dimineață, cumpărau o pungă plină cu chifle calde, de la patiserie... Amintiri calde, plăcute, pline de bucurie și dragoste. *O, Doamne! Cu ce amintiri va rămîne Cody, după toate astea? Dacă va mai exista un „după“!*

Se grăbi spre Ellie, simțind nevoia unui prieten înțelept.

De cum intră în apartament, o întîmpină aroma îmbietoare de cafea europeană. Îi întinse lui Ellie punga cu chifle și îi fu recunoscătoare că aprinsese focul.

— Tu și cu mine sîntem singurii oameni destul de nebuni ca să facă focul în aprilie, comentă ea zîmbind și luînd cana aburindă din mîna lui Ellie.

— Te-nșeli! Omul care-mi aduce lemnele mi-a spus că martie e una din lunile lui grele, fiindcă mulți oameni își fac provizii în așteptarea ultimelor nopți sau dimineți friguroase.

Se așeză lîngă foc.

— Deci, ce te aduce la mine cu noaptea-n cap?

— Vreau să-ți vorbesc, Ellie, răspunse Maggie. În capul meu e nevoie de puțină ordine... cred că trebuie s-o văd pe Cody cu orice risc. Chiar dacă pentru asta aș fi nevoită să arunc cu pietre în geam, de pe gazonul reședinței Vannier – instinctul îmi spune că ea simte

nevoia să știe că n-am uitat-o. Am ostenit din pricina neputinței, tot așteptînd ca altcineva să facă ceva.

— Și eu mă gîndeam la fel, Mags. Dar cred că cea mai bună ocazie ar fi Noaptea Valpurgiei, în timpul ceremoniei.

— De ce *tocmai* atunci? Îmi închipui că va fi mai supravegheată ca oricînd.

Ellie clătină din cap neîncrezătoare.

— Nu știu, Mags. Va fi un Mare Sabat, care înseamnă și o mare serbare. Poate chiar o orgie, pentru a renaște vibrațiile. Poate încă multe altele. Cred că vor da o petrecere uriașă și în asemenea ocazii vin și pleacă mulți oameni... furnizori, poate... mai mulți servitori. Doar pentru ritual le trebuie treisprezece Adepți... dacă fiecare are cîte o soție, sînt deja douăzeci și șase. Plus alții care or mai fi avînd ranguri înalte. Și vor dori să-și etaleze puterile în fața unui număr cît mai mare de fideli. Iar noi, în acea noapte, vom avea de partea noastră elementul surpriză. Dacă tot au ajuns atît de departe fără să-i tulbure nimeni, vor fi suficient de îngîmfați ca să se creadă invulnerabili.

Maggie cugetă o clipă, apoi scutură capul.

— Pur și simplu nu mai pot aștepta pînă pe treizeci, Ellie. Poate ai dreptate, poate nu reușim s-o scoatem pînă atunci, dar trebuie măcar să încerc s-o văd, acum. Îmi vine să mă urc pe pereți că nu pot să-i vorbesc prin telefon, iar coșmarurile sînt, pe zi ce trece, mai cumplite. Doar tu mi-ai spus că visele mele sînt adevărate.

— În somn, sufletul nu mai este prizonierul timpului și al spațiului, Mags. Așa se nasc visele prevestitoare, mai ales pentru cineva ca tine, care a dobîndit capacitatea de-a călători în afara trupului, în decursul acestei vieți.

Ellie îi căută privirea.

— Într-adevăr, trebuie să lămurești lucrurile înainte de treizeci, Maggie, zise ea cu gravitate. Ai nevoie de o întoarcere în timp, care să dezlegi enigma.

Maggie se încruntă, dezgustată.

— Ascultă, Mags, sînt convinsă că e esențial să căpătăm mai multe informații înainte să acționăm. Eric, Jenna, Cody, tu, eu... Nu ne aflăm întîmplător aici. Ne-ar fi de mare ajutor să aflăm ce se întîmplă cu adevărat. Vom avea nevoie de fiecare amănunt, insistă Ellie. Nu te costă

prea mult să limpezeşti lucrurile. Cunosc o persoană, chiar două, specializate în întoarceri în timp

— Iartă-mă, Ellie, ştii că ţi-aş încredinţa, fără să clipesc, viaţa mea şi-a lui Cody, dar nu-mi permit riscul ca cineva să-mi implanteze în minte vreun gînd periculos. Hipnoza mă înspăimîntă de moarte şi un „specialist în întoarceri în timp" prea sună a reclamă de magazin.

Ellie căzu pe gînduri.

— Atunci nu te duce la specialist. Du-te la un psihiatru – hipnotizator de bună credinţă. Asociaţia psihiatrilor e plină de ei. Pariez că Amanda ţi-ar putea găsi unul, pe lista ei nesfîrşită de relaţii.

— O să mă mai gîndesc, zise Maggie nesigură. Îţi promit.

— Nu mai avem timp de gîndire... Mags, rosti ea necruţătoare. E timpul să acţionăm.

Limpezimea este o ispită seducătoare, îşi zise Maggie, părăsind apartamentul lui Ellie. Dacă ar fi ştiut mai mult, poate găsea o soluţie. Răsuci problema pe toate feţele, ore în şir, înainte să-i ceară Amandei o recomandare. Nădăjduia să fie pentru prima oară în istorie cînd Amanda nu cunoştea pe cineva care să cunoască pe cineva...

După plecarea lui Maggie, Ellie încuie uşa apartamentului, scoase telefoanele din priză şi îşi dezbrăcă hainele pe care le purta. Se rugă, cum făcea de obicei, liniştindu-şi mintea şi inima, implorînd călăuzire şi purificare. Era timpul să găsească, de una singură, răspunsurile.

Înainte de-a intra în baie, se gîndi îndelung ce esenţe să adauge în apă. Sarea şi soda îi vor curăţa aura de orice urmă negativă, la fel şi oţetul. Ghimbirul va alunga eventualele energii malefice din preajma locuinţei. Se hotărî, într-un tîrziu, pentru uleiul de cedru... un vechi leac indian, care îndepărta intenţiile demonice ale celorlalţi. Sarcina asta era prea importantă ca să-şi permită riscul invaziei unor forţe neprietenoase.

Medită, cu aceeaşi seriozitate, asupra veşmîntului. În şifonierul permanent încuiat se găseau rochii de multe culori, fiecare specifică unui anumit ritual magic. În final, se opri la violet, fiindcă îmbina albastrul Justiţiei cu roşul

Milei şi amîndouă adevărurile îi erau de folos în ceea ce căuta să afle azi. Alese o rochie lungă violetă, din mătase fină, pe care o îmbrăcă pe trupul gol, după care se încinse cu centura neagră de ceremonie, dobîndită cu mult, foarte mult timp în urmă, după ani de practică pasionată.

Ellie pipăi cordonul, centura ei magică, cu profund respect, semnificaţia lăuntrică a acelui simbol complex o fermecase întotdeauna. „*Acest cordon magic formează Cercul interior în care ne leagă propria voinţă*, glăsuise bunica ei, rusoaică, legîndu-i-o în talie. *Laţul este Simbolul eternităţii, iar capătul liber te leagă de celelalte entităţi omeneşti şi divine din marele lanţ al vieţii. Cu ajutorul lui, sîntem legaţi de Inteligenţele aflate mai presus de noi, la fel cum, tot prin el, cu puterile noastre îi ridicăm pe cei de jos, care au nevoie de sprijinul nostru. Acest cordon magic este ombilicul care te leagă de Mama Divină, Illiana. Poartă-l doar în Adevăr şi Onoare*".

Încingîndu-şi rochia, Ellie îi aranjă pliurile cu grijă, amintindu-şi...

„*Îmbracă haina potrivită ceremoniei, copilă*, spunea draga ei babuşka, *îmbraci veşmîntul călătorului pornit spre altă lume... lumea Spiritului. Cu această mantie pe umeri, poţi căuta să pătrunzi pe Tărîmurile Interioare. Cu ea, te declari părtaş, fie şi începător, la Sfintele Taine. Cu ea, îndrăzneşti să-ţi pretinzi şansa de a contribui la Marea Lucrare în care este angajată Compania Luminii. Dar nu uita o clipă că vei fi supravegheată de Superiorii tăi Spirituali şi judecată după standardele lor*".

Cu profundă smerenie, Ellie luă din dulap o cochilie mare; o umplu cu salcie argintie şi coajă de cedru, înainte de-a adăuga un smoc de iarbă parfumată. Dădu foc amestecului cu un rest de lumînarea aprinsă, şi făcu vînt deasupra, cu penele de vultur pe care i le dăduse cealaltă bunică a ei, o indiancă cherokee, încurajînd flacăra minusculă, pînă ce focul se înteţi suficient cît să cuprindă toate cele trei esenţe. După ce stinse flăcările, din vas se ridica un firicel de fum, răspîndind o aromă puternică.

— Te salut, o, Mare Spirit, prin puterea Elementelor! scandă ea, ridicînd cochilia fumegîndă. Scoică pentru apă; salcie, cedru şi ierburi mirositoare de la pămînt; fum care

purifică aerul; şi focul care le uneşte, rosti ea incantaţia, cu adîncă dragoste. Salut Străjerii din cele Patru Vînturi şi le cer ajutorul, strigă ea. Ştiut fie că în cele Patru Vînturi eu caut Calea spre Lumină! Pace fie, între mine şi Est. Pace fie, între mie şi Sud. Pace fie între mine şi Vest. Pace fie, între mine şi Nord.

Cădelniţă cu scoica fumegîndă în cele patru direcţii, în timp ce rostea formula magică. Cunoscuse multe formule magice, de-a lungul anilor, pe tot cuprinsul lumii, dar cea folosită de bunica ei, Cea care Atingea Curcubeul, avea înţelesuri deosebite.

— O, Mare Spirit, continuă ea cu glas puternic prin puterea Fumul Sacru, Te implor, purifică acest sanctuar. Ţie, Tată-Mamă, Zeu îţi cer binecuvîntarea pentru săvîrşirea acestui ritual.

Curăţă-mi sufletul şi spiritul
Purifică-mi inima
Limpezeşte-mi privirea, ca să pot vedea numai Adevărul
Dă-mi înţelepciune întru Onoare
Jur pe agonia morţii
Să respect învăţătura Ta
Să mă supun Ţie
Să-Ţi mulţumesc Ţie
Să păstrez taina celor aflate.

Ellie chema apoi cei patru Arhangheli, aleşi de Dumnezeu să-i călăuzească pe Vizionarii Creaţiei. Rafael, Mihail, Gavril, Uriel. Se adresă fiecăruia, prin incantaţii sacre, cerînd permisiunea de a-şi părăsi trupul pămîntesc şi de-a călători, în siguranţă, prin Tărîmurile Superioare.

După ce se înclină în cele patru direcţii, Ellie aprinse cîte-o lumînare, de formă conică, în cele patru puncte cardinale. Obiectele de cult se înşirau în faţa ei, pe altar. Un caliciu de argint, vechi de mai multe secole, adus din Rusia înainte de Revoluţie. Un pumnal cu plăsele de os, acoperit de o teacă, împodobită, din piele de căprioară, care-l însoţise pe bunicul ei în bătălii şi pe care-l moştenise de la tatăl lui. O baghetă, cioplită cu mîna ei, dintr-un alun doborît de trăsnet. Steaua în cinci colţuri, gravată cu simboluri atît de complicate, încît puţini pămînteni o

puteau descifra. Un săculeţ de leacuri, cu obiecte adunate de ea, în perioada de iniţiere, înainte de Căutarea Viziunii. Şi sfera de cristal, pusă în leagănul ei, la naştere.

Vindecătoare din sînul neamului cherokee, magiciană de Rang Înalt, Ellie era Femeia Curcubeu, Ellie era Illiana Petrovic – în această viaţă. Fusese multe altele, în vieţile prin care trecuse sufletul ei străvechi.

În seara asta, va încerca să descopere locul ei în Taina Talismanelor. Aceasta urma să fie o înfruntare a zeiţelor; sfatul zeilor nu avea prea mare importanţă de data asta. În locul lui, va căuta comuniunea cu Esenţa Feminină a Universului, care rămăsese tăinuită de la începutul lumii.

Ellie n-avea cum să ştie, odată scufundată în Tăcere, dacă va supravieţui următoarelor douzeci şi patru de ore.

Ajunsă acasă, Maggie se închise în liniştea bibliotecii. Se simţea zăvorîtă, prizonieră în capcana neputinţei. Incapabilă s-o ajute pe Cody, incapabilă să-şi controleze propriile gînduri. Visele Egiptului o copleşeau, deja, şi în timpul zilei.

De patru ori pînă acum, simţise pămîntul fugindu-i de sub picioare, şi senzaţia ciudată că se află în două locuri diferite.

Mai întîi îşi văzuse mîna transformîndu-se într-a altcuiva... Apoi, clopotele acelea blestemate care-i stăruiau în urechi. După aceea, în seara dinainte, stătea în bucătărie cu un pahar de jeleu în mînă, care se transformase în palma ei într-un pocal auriu, plin cu un fel de elixir magic. *Asta* era destul de rău. Dar experienţa de azi o scosese din minţi. Întorcîndu-se de la Ellie, la jumătatea drumului simţise că începe să se piardă... Alunecase într-un fel de timp atemporal. Acum, trecea prin dreptul lui Ashby Studio, pe strada Cornelia, pentru ca în clipa următoare să se afle într-o peşteră subpămîneană, luminată de torţe. Pînă şi atmosfera din jurul ei devenise îngheţată şi simţise greutatea unei centuri de aur în jurul coapselor ei, aproape goale.

Se afla într-un labirint, într-un loc străvechi şi era pusă la încercare... *de cine, în ce scop?* Şi de ce azi? Simţea înlăuntrul ei teamă şi o concentrare teribilă, dar şi multă încredere.

Apoi revenise în prezent, răceala se risipise și se afla din nou pe Strada Cornelia, aproape de intersecția cu Sixth Avenue. Dar adusese ceva cu ea... un alt fel de *încredere*, pentru o lume mai puțin bună. Îi era teamă, dar puterile ei crescuseră, de parcă ar fi știut că încercarea era grea, dar fusese pregătită s-o înfrunte. Ca un atlet olimpic care țintea la medalia de aur, știind că nu era imposibil...

Poate începea să-și piardă mințile. Tot stresul și nervozitatea... temerile în legătură cu Cody. Poate o doborîseră. Poate că nebunii nu-și dau seama că sînt nebuni. *Trebuie să mă stăpînesc.*

Așezată pe podeaua bibliotecii, în poziție jumătate de lotus, Maggie închise ochii. Simțea nevoia să mediteze, chiar acum. Îndepărtă vechile gînduri, pline de îngrijorare și frustrare, așa cum o învățase domnul Wong, luptîndu-se cu cele noi, care voiau să intre și să umple golul.

Okay. Un ecran relativ alb. Își controlă respirația, stabilind-o într-un ritm de meditație, și își concentră atenția asupra fluidului de aer care-i străbătea corpul. Strămoșii știau ce fac... limpezește-ți gîndurile ca să găsești *ne-gîndurile.* Lasă energiile Universului să curgă prin tine, ca să te vindece și să-ți dea forțe noi.

Începu să se simtă mai bine. Mai armonioasă, mai proaspătă.

Apoi o văzu pe *ea.* O hologramă vie în ochii minții. *Cody.* Șezînd pe o bancă în grădină. Niciodată nu trăise o viziune mai clară. Copilul își întorcea privirea, încetișor, în direcția ei... Părea închisă în ea și scăldată într-o tristețe nemăsurată.

Sînt aici, iubito! izbucni gîndul lui Maggie. Pentru o clipă, văzu în ochii ei o undă de recunoaștere, care dispăru imediat, ca și cînd Cody își întorcea capul, cu bună știință, de la Mim pentru a reveni la lumea ei chinuită.

Sfinte Iisuse! țipă Maggie, lovită de o nouă și îngrozitoare revelație. *A renunțat!* I-au răpit pînă și speranța.

O furie cumplită, mai puternică decît teama sau tristețea, o împinse să se ridice în picioare. Puse mîna pe receptor și-l sună pe Devlin, iar tonul vocii ei îl făcu pe bărbat să lase treburile baltă, simțind că trebuia să alerge la ea.

— Trebuie s-o văd, Dev, îi zise Maggie în clipa în care intra pe uşă. Oriunde mă-ntorc, *o văd pe ea.* Fiecare copil de pe stradă îmi frînge inima. Nu mai suport! Sînt peste două luni de cînd au luat-o şi noi nici nu ştim dacă mai trăieşte! Noi *presupunem* doar că Noaptea Valpurgiei este momentul ales pentru Materializare, nu sîntem siguri de absolut nimic.

În ultimele săptămîni Devlin simţise crescînd tumultul din sufletul ei. Cîte ore dormise oare, de cînd îi luaseră copilul? se întrebă el. Avea cearcăne întunecate, iar cutele feţei, pe care el le găsise atît de atrăgătoare, se adînciseră acum.

— Dar *ştim* cîteva lucruri, Maggie, rosti el, încercînd s-o domolească. Toţi specialiştii indică *acelaşi* moment – astrologii, egiptologii, chiar şi Ellie. Şi mai ştim că ocultiştii îşi desfăşoară ritualurile satanice cu precădere în noaptea aia. Sînt dovezi valabile. Cît despre întrebarea dacă Cody trăieşte... ştim că, moartă, nu le e de nici un folos.

— Pînă după 30 aprilie, interveni ea. Peste două săptămîni! *Două săptămîni.*

— Pînă după 30 aprilie, acceptă cu greu, întrebîndu-se ce i-ar putea spune ca să-i potolească presimţirile, de altfel îndreptăţite. Copilul putea fi, deja, mort.

— Mă duc acolo, Dev. *Acum.* Astăzi. O să bat la blestemata aia de uşă, cerînd să-mi văd nepoata. Nu-mi pasă dacă va trebui să stau pe iarbă, ţipînd pînă o să-mi scuip plămînii; trebuie să-i dau de veste că încă o mai iubesc.

Inspira adînc, cu o expresie elocventă.

— Mă gîndeam că poate vii cu mine.

Devlin cunoştea prea bine greutăţile vieţii, ca să nu-şi dea seama cît de rezistente la argumente sînt sentimentele omeneşti.

— O să vin, răspunse. Vor fi mai puţin dispuşi să te aresteze pentru violare de domiciliu, dacă o să mă vadă acolo.

Parcurseră tot drumul spre Greenwich într-o tăcere dureroasă; Maggie stătea cu capul rezemat de spătarul scaunului maşinii lui Devlin, cu ochii deschişi, dar fără să

se concentreze la banda şoselei. Dev întinse mîna şi o apucă pe-a ei; ea nu-i răspunse şi nu se-mpotrivi strîngerii mîinii lui, iar el i-o ţinu strîns pînă la Greenwich, de parcă ar fi vrut să-i transmită ceva din forţa lui bărbătească.

— Ştii, Dev, şopti ea încet. Mă tot întreb, dacă moare şi nu va afla niciodată că am încerca s-o salvez?

— Sincer, nu cred că o să se întîmple aşa, rosti el cu o convingere în glas, pe care n-o simţea cu adevărat.

Mureau mereu copii în mîinile unor nebuni.

— Cred c-o să reuşim s-o scoatem de-acolo. Doar că nu azi.

Maggie trebui să bată, de trei ori, cu pumnii în uşa reşedinţei Vannier pînă să-i deschidă o servitoare, care s-o anunţe că nu e nimeni acasă. Exasperată, Maggie o îmbrînci, pătrunzînd în casă, urmată de Devlin, în ciuda protestelor fetei.

— Să nu-mi *spui mie* că nu-s aici, o înfruntă Maggie tăios. Vreau să-mi văd nepoata şi ştiu că se află în casa asta.

Vorbea îndreptîndu-se spre aripa ce-o găzduia pe Cody; Devlin se întrebă cît de departe avea de gînd să meargă.

Vannier îi tăie calea, înainte ca Maggie să treacă de bibliotecă.

— Mă tem că voi fi silit să te dau afară, vorbi el cu fermitate, blocîndu-i drumul cu silueta lui masivă.

— Vreau s-o văd pe Cody, Eric, şuieră Maggie. M-am săturat pînă peste cap să-mi tot trîntiţi telefonul. Vreau s-o văd, *azi*!

— Mă tem că nu este posibil. Copilul este bolnav şi nu primeşte vizite.

— Cred şi eu că-i bolnav, monstrule, tună ea, încercînd să treacă, dar el o apucă de braţ, obligînd-o să se oprească.

— Ia mînă de pe ea! ordonă Devlin. În glasul lui se simţea destulă ameninţare calmă ca s-o uluiască pe Maggie şi să-l determine pe Eric să slăbească strînsoarea.

Eric îl ţintui cu privirea.

— Aţi dat buzna, amîndoi, în casa mea, zise el. Cred că bănuiţi ce s-ar întîmpla dacă sun autorităţile locale.

Devlin era pe punctul de-a răspunde, cînd, brusc, Maggie o rupse la fugă.

— Cody! ţipa ea din toate puterile. Cody! Sînt aici! *Unde eşti?*

Un strigăt slab răsună de undeva, de la etajele superioare ale casei.

— Mim! ţipa vocea subţire, cu o cutremurătoare disperare. *Ajută-mă!* Ajută... restul fu brusc redus la tăcere. Undeva, la etajul al doilea, se trînti o uşă.

Maggie se afla deja pe scările spre grădiniţă, cînd deodată, Eric o împinse, trîntind-o de muchia celei de-a cincea trepte. Devlin ajunse imediat, plonjînd în încleştarea celor două trupuri, încercînd să desfacă mîinile bărbatului de pe gîtul lui Maggie. Cei doi bărbaţi se luptau acum între ei, iar Maggie reuşi să se tîrască afară, ţîşnind pe scări în sus.

În capătul lor, Ghania îi tăie drumul, ca un zid uman.

— A fost scoasă din casă! şuieră, în timp ce Maggie încerca să se strecoare pe lîngă ea. Uite-te cu ochii tăi! Pe fereastră.

Răsucindu-se către fereastra uriaşă care flanca luminatorul, văzu doi bărbaţi care tîrau copilul, aproape pe sus, către maşina ce-i aştepta. Cody ţipa şi-şi lovea zadarnic răpitorii cu pumnii; Maggie îi putea auzi ţipetele ascuţite prin geam.

Turbată de frustrare şi furie, Maggie înşfăcă vaza cu flori aşezată pe masa din faţa ferestrei, smulse florile şi-o plesni cu ele peste faţă pe Ghania. Înainte ca masiva femeie să se dezmeticească suficient ca să facă vreo mişcare, Maggie aruncă vasul greu prin sticla groasă a ferestrei, răspîndind cioburi pînă pe pajiştea de dedesubt.

— Cody, îi strigă ea copilului, exact cînd bărbaţii o împingeau în maşină. Te iubesc! *O să mă întorc*!

Văzu chipul copilului întorcîndu-se spre ea în clipa-n care trîntiseră portiera şi ştiu că îi auzise promisiunea.

— Copilul va muri, croncăni Ghania, culegîndu-şi florile de pe rochia sfîşiată. Iar tu ai să priveşti!

Maggie se întoarse spre gigantul diabolic, clocotind de furie.

— *Tu* vei muri! rosti cu glas tunător. Şi *eu* voi privi!

Apoi se răsuci pe călcîie şi porni pe scări în jos, unde Eric şi Devlin stătea ca doi băieţei surpinşi încăierîndu-se în curte. Fuseseră, evident, despărţiţi de gorilele lui Eric.

— Scoateţi-i din casa mea! ordonă Eric turbat de furie, iar paznicii se grăbiră să-i execute dorinţa.

Dar, pe neaşteptate, pistolul lui Devlin apăru ameninţător, iar cei doi se retraseră descumpăniţi.

— O să plecăm, zise el neclintit ca Gibraltarul. Dacă staţi liniştiţi şi nu ne împiedicaţi, n-o să se întîmple nimic.

Devlin şi Maggie se retraseră cu precauţie din casă şi alergară spre maşina lor, dar limuzina în care o suiseră pe Cody dispăruse.

Maggie îşi păstră cumpătul pînă la ieşirea din Greenwich, după care începu să plîngă, la început liniştit, apoi, pe măsură ce realiză prin ce trecuse, izbucni în hohote care-i cutremurau tot trupul.

Devlin opri în Parcarea Merritt, o îmbrăţişă, şoptindu-i cuvinte de alinare, ocrotind-o ca pe un copil, pînă cînd, într-un tîrziu, ea se scufundă într-o tăcere profundă.

El se îndreptă direct spre Ellie, fără să-i ceară părerea. N-avea de gînd s-o lase singură în halul în care se găsea, iar el trebuia să se întoarcă la secţie, pentru că numai de acolo putea veni pedeapsa acestui împuţit şi arogant schingiuitor de copii. Şi chiar asta avea de gînd să facă.

— Există un cuvînt în idiş pentru ceea ce se petrece, acum cu tine, Mags, zise Ellie cu blîndeţe, după ce-şi instalase prietena într-un colţişor confortabil al canapelei.

Devlin avusese dreptate, era într-un hal fără de hal.

Maggie îi aruncă o privire îndurerată şi hăituită, iar toată încărcătura celor întîmplate răzbătu din vorbele ei.

— Cody e în pericol de moarte, sau mai rău, Jenna şi-a vîndut sufletul Diavolului, iar eu sînt înrr-un asemenea hal, încît nu mai ştiu să-mi leg şireturile, izbucni ea. Cum poate exista un cuvînt care să descrie asta?

— *Zerissenheit*, răspunse Ellie încetişor.

— Adică?

— Făcută arşice.

Înainte de-a se putea gîndi la vreo replică, Maggie izbucni în lacrimi.

— Am aflat numele hipnotizatorului, Mags, continuă Ellie. I-am telefonat Amandei.

Maggie vru să răspundă, dar Ellie ridică mîna, oprind-o.

— Acum *știu* sigur niște lucruri, Maggie, zise ea autoritar. N-ai încotro, trebuie să le afli și tu!

— Atunci, la dracu', spune-mi-le!

— Dacă ți le spun, *n-o* să le dai crezare – nu în străfundul sufletului, acolo unde ar trebui. Pentru binele tău, telefonează la numărul ăsta, Maggie. Ești prinsă într-un plan cosmic de bătaie – și îți dau cuvîntul de onoare, tu și Cody nu puteți supraviețui dacă nu aveți toate armele posibile. Sună-l pe doctorul ăsta, Maggie... Amanda l-a anunțat deja că o să-l cauți.

Învinsă de argumentele lui Ellie și de cumplita amintire a chipului îngrozit al copilului, Maggie acceptă să telefoneze.

Capitolul 55

Doctorul Heinrich Strater era vienez, fapt pentru care Maggie îi fu aproape recunoscătoare, aşteptîndu-l agitată în cabinet, întrebîndu-se ce era, de fapt, regresia hipnotică. Cel puţin avea o figură tipică de psihiatru; barbă, vîrstă mijlocie, ochelari rotunzi pe un nas semit. Ea îl considera o prezenţă familiară în această mare de nesiguranţă.

— Din cîte ţi-am spus la telefon, Maggie, rosti el apăsat, hipnoza nu e un joc de salon. Ci un procedeu medical acceptat, cu care se poate explora psihicul, la un grad de claritate neatins încă de metodele obişnuite.

— De ce, doctore?

— Fiindcă hipnoza are acces la acea parte din subconştient care este „aparatul de înregistrare". Absolut tot ce-ai văzut, ai spus, ai gîndit sau ai auzit vreodată este înregistrat fără a putea fi şters. Uneori, materialul este cursiv şi uşor de înţeles, alteori este ascuns în simboluri – limbajul specific gîndurilor, să-i spunem. Dar, indiferent de calea pe care o alege pentru comunicare, în hipnoza regresivă mintea ne permite să „reluăm" experienţele trecute, să retrăim întîmplările – prin gesturi, sunete, emoţii – chiar şi acele amintiri atît de vagi, cum sînt gustul sau mirosul.

— Ai mai asistat pe cineva într-o regresie în viaţa anterioară, doctore? întrebă Maggie, grav. Amanda mi-a spus că asta te-a rugat să faci.

El chicoti.

— N-am avut ocazia, fiindcă n-am ştiut de existenţa unor asemenea vieţi. Am asistat, fireşte, alte cazuri de regresie, foarte îndepărtată, pînă la stadiul de făt şi uneori amintirile din viaţa intrauterină au dat dovadă de o uluitoare claritate. Dar mai departe...

Ridică din umeri, sugestiv.

— Cînd Amanda mi-a transmis dorinţa ta de-a te întoarce într-o viaţă anterioară, Maggie, i-am spus că nu văd rostul unei asemenea încercări. Dar ea, insistentă cum

o știi, m-a asigurat că vei fi dispusă să te întorci în timp, cît de departe vom reuși să ajungem.

Se opri o clipă.

—Mi-ar fi de mare ajutor dacă mi-ai spune de ce simți atît de acut nevoia acestei întoarceri în timp.

— Doctore Strater, răspunse Maggie apreciindu-i franchețea, dar nevrînd să-i dea prea multe lămuriri. Am avut o mulțime de vise din ce în ce mai convingătoare, a căror acțiune pare să aibă loc în Egiptul antic. Am senzația că ele încearcă să-mi deslușească anumite fapte ce se petrec în viața mea, dar nu reușesc să depășească niște bariere din interiorul meu. Cel puțin așa mi se pare. Există acum sute de fragmente din aceste vise, care mă bîntuie; dar sînt neclare, nu le pot desluși. Mă trezesc agitată... înspăimîntată, tristă... căutînd ceva.

Se opri să respire.

— O prietenă care studiază disciplinele oculte m-a sfătuit să recurg la o întoarcere în viața anterioară, dar, sinceră să fiu, mi-a fost teamă. N-aș vrea ca vreun șarlatan să-mi strecoare în minte cine știe ce înțelesuri dubioase ale acestor vise. Dacă sînt reale și indică experiențe anterioare străvechi, atunci trebuie să știu. Dar n-aș vrea să mi se ofere vreo explicație modernă și alambicată a celor aflate.

Îl privi ca să se convingă că a înțeles.

— Îți spune ceva, doctore?

— Firește, replică el, vizibil amuzat de candoarea ei. Deci, te-ai hotărît să apelezi la o sursă psihiatrică atestată, sperînd că orice ar ieși la iveală, va fi, cel puțin, credibil. Nu?

— Întocmai.

— Bine. Deci în privința asta sîntem de aceeași părere. O să înregistrăm ședințele noastre, ca să putem discuta, mai tîrziu, pe marginea celor descoperite. Ești de acord?

Maggie încuviință cu o înclinare a capului.

— Ar fi mai bine să te întinzi pe canapea, Maggie, zise el îndreptîndu-se către fereastră și trăgînd storurile. Hipnoza are nevoie de o stare de relaxare profundă, care permite accesul de care am vorbit mai devreme.

Maggie se întinse pe canapea; era surprinzător de confortabilă, dar ea se simțea încă agitată și neputincioasă.

Doctorul Strater se aşeză pe margine, lîngă ea şi apăsă butonul magnetofonului.

— Există nenumărate metode de a induce starea de transă pe care noi o numim stare hipnotică, Maggie. Eu o prefer pe cea în care te ghidezi prin vocea mea. O să te rog să te relaxezi, respirînd adînc de cîteva ori şi apoi să-mi asculţi, pur şi simplu, vorbele, fără să faci nimic altceva.

Strater avea o voce adîncă, blîndă, rezonantă – Maggie se simţea eliberîndu-se, cu greu, din tensiune, în timp ce era îndrumată, printr-o serie de exerciţii de respiraţie profundă şi tehnici de relaxare gradată, nu prea diferite de cele folosite în yoga şi arte marţiale.

Deodată, îşi dădu seama că se află înr-un nivel dual al conştiinţei. Ştia încă exact unde se află, simţea încăperea din jurul ei, şi prezenţa doctorului, iar cînd vocea lui o îndrepta către interiorul ei, deveni conştientă de un al doilea nivel de cunoaştere – de parcă ar fi pătruns adînc într-un refugiu nespus de calm din lăuntrul ei. Auzi glasul cerîndu-i să se concentreze asupra unui eveniment petrecut în viaţa ei cu un an în urmă şi realiză, surprinsă, că şi-l reaminteşte, imediat şi foarte limpede.

— Acum ne deplasăm înapoi, în timp, Maggie, spunea vocea. Te afli într-o barcă, pe rîu – pluteşti lin, spre trecut. Ai cinci ani, Maggie; spune-mi ce vezi?

— Sînt la aniversarea zilei mele de naştere, răspunse ea cu glas subţire. Mămica mi-a pregătit un tort, cu un clovn pe el. După ce pleacă invitaţii, eu o să primesc felia cu clovnul.

— E minunat, Maggie, o felicită vocea. La mulţi ani! Cum te simţi astăzi?

— Foarte bine, răspunse ea. Am primit o păpuşică cu părul roşu de la mămica şi o pisicuţă de la tăticu.

— Ce cadouri drăguţe, Maggie, foarte drăguţe, sună glasul încurajator. Probabil că eşti o fetiţă tare cuminte. Acum aş vrea să ne întoarcem, împreună, la rîu şi să ne urcăm înapoi în bărcuţă. Călătoreşti departe, în timp şi te simţi foarte ocrotită. Acum ai doi ani, Maggie. Poţi să-mi spui unde te afli?

— Sînt în bucătărie, replică ea peltic, abia rostind

cuvintele, ca un copil mic. Robinetul e foarte sus. Vreau să beau apă, dar nu pot să mă urc.

— De ce?

— Nu-i voie. Mami zice că pot să mă lovesc.

— Aşa e, Maggie. Mămica are grijă de tine. Hai să mergem mai departe, da? Să ne întoarcem la ziua în care te-ai născut, să vedem cum a fost, da?

Doctorul Strater privi corpul adult de pe canapea, cum se chirceşte în poziţie fetală, răsucindu-se şi întorcîndu-se de pe o parte pe alta, de parcă a fi fost cuprins de dureri... chipul i se crispă, iar Maggie începu să scîncească asemenea unui nou-născut; doctorul şovăi o clipă, apoi se avîntă.

— E-n regulă Maggie, şopti cu blîndeţe. Acum totul o să fie bine. Ne întoarcem la rîu – o să plutim din nou şi asta o să-ţi aline suferinţa. De data asta căutăm ceva cu totul deosebit, iar tu trebuie să mă ajuţi. Vreau să aluneci pe rîu, Maggie, pînă cînd găseşti cea mai semnificativă perioadă. Poţi să călătoreşti foarte confortabil... şi nu trebuie să te grăbeşti, ai tot timpul să descoperi perioada care-ţi apare în vis.

Maggie se oprise din plîns, iar acum stătea într-o nemişcare totală.

— Unde te afli, Maggie? Poţi să-mi spui unde te afli?

— Sînt în templu.

Glasul era limpede şi vibra de tinereţe.

— Care templu, Maggie?

— Templul Mamei Supreme, fireşte. Mă pregătesc să-i fiu preoteasă.

Strater se încruntă şi notă ceva în agendă.

— Şi ce-ai învăţat în timpul pregătirii, Maggie?

— De ce mă strigi pe numele ăsta?

— Te rog să mă ierţi.

— Mă cheamă Mim. De ce-mi spui altfel?

Doctorul Strater strînse din buze şi notă ceva, foarte apăsat, în carneţelul său.

— Scuză-mi greşeala, Mim. O să-ţi spun pe nume. Aş vrea să ştiu mai multe în legătură cu iniţierea ta.

— Multe lucruri sînt interzise bărbaţilor. N-am voie să vorbesc despre Tainele Mamei.

— Nu, fireşte că nu. Ai dori să-mi spui ceva?

— Am fost o Prezicătoare. Asta nu-i interzis să dezvălui.

— O Prezicătoare...? Ce-i aia Prezicătoare?

— Noi sîntem ghicitoarele. Desluşim evenimentele în oglindă sau în cristal. Şi am fost pregătită să Întorc Nisipurile.

— Să întorci nisipurile? Cum adică?

Ochii lui Maggie se îngustară, deşi aveau pleoapele închise.

— Eşti străin? Am impresia că nu prea ne cunoşti.

Strater zîmbi.

— Sînt un călător, Mim. Dar aş dori să vă înţeleg obiceiurile. Poţi să-mi spui cîte ceva despre Întoarcerea Nisipurilor?

— N-am voie să-ţi povestesc cum se face, numai că pot citi trecutul şi viitorul, atunci cînd iau întruchiparea de insectă.

— Înţeleg. Mai ai şi alte haruri?

— Am fost învăţată să vindec... ştiu cum să îndepărtez Ka-ul din trup, în timpul operaţiilor, ca să nu doară. Mulţi oameni spun că e un har bun.

— Şi eu cred întocmai, răspunse Strater sincer. Poţi să-mi explici cum reuşeşti?

— Ai trecut de Al Patrulea Nivel?

— Ce înseamnă Al Patrulea Nivel?

— Nu trebuie să-ţi dezvălui cum procedez, decît dacă ai fost pus la încercare.

— Înţeleg. Înţeleg. Atunci poate ar fi bine să vorbim despre altceva, Mim. Am impresia că nivelul meu e puţin diferit de al tău.

Ea încuviinţă din cap, apoi chipul i se lumină amintindu-şi parcă un subiect de discuţie.

— Am fost învăţată să colind Astralul şi Lumea Subpămînteană, se oferi ea. Să-i însoţesc pe cei care au murit de curînd, în transformările lor. Se spune că am un deosebit talent pentru asta şi că Anubis îmi apreciază strădania. Dar trebuie să am grijă să evit mîndria. Maica Isis se supără dacă mă laud în faţa ta.

— Mim, am străbătut cale lungă ca să te găsesc, aici,

la templu. Cred că am fost adus aici cu un scop aparte; ai putea să-mi spui care este?

O expresie confuză se aşternu pe chipul lui Maggie.

— Nu cunosc nici un scop, vorbi ea şovăind.

— N-ai putea să priveşti în oglindă ca să-l descoperi?

— O să-ncerc, răspunse ea, iar trupul de pe canapea fu cuprins de o nemişcare profundă.

Maggie zăcu respirînd adînc şi egal, ca într-o transă, mai bine de patru minute. Deodată, deschise ochii şi o expresie de spaimă cumplită i se întipări pe faţă. Îşi descleştă gura şi scoase un ţipăt plin de disperare şi groază. Trupul îi zvîcni cu atîta putere, încît aproape căzu de pe canapea.

Doctorul Strater o apucă imediat de încheietura mîinii, strîngînd-o puternic şi controlîndu-i pulsul. Sprîncenele i se încruntară, simţindu-i agitaţia. Se apropie de ea şi-i vorbi:

— Mim, dragă, *nu-ţi fie teamă*, o îndemnă el, concetrîndu-se puternic. O să te ajut. Eşti în siguranţă.

Ţipetele se topiră în suspine.

— Te rog, acum te vei întoarce la Maggie.

Aşteptă un moment, pentru ca trăsăturile ei să-şi revină, apoi rosti:

— Maggie, vreau să te întorci imediat la rîu. Acolo o să fii în siguranţă. Cînd ajungi, dă-mi de ştire, ridicînd palma dreaptă.

Mîna ei începu să se ridice.

— Mulţumesc, draga mea. E foarte bine. Poţi coborî mîna. Acum păşeşte pe barca ta frumoasă şi lină şi începi să aluneci spre mine, pe rîul timpului. Îl vei urma, întorcîndu-te la începutul călătoriei noastre de azi. Nu te grăbi, ai tot timpul să te întorci în prezent... glasul meu te va călăuzi, aşa că nu fii îngrijorată că n-ai să găseşti drumul.

Din nou, trupul lui Maggie începu să tremure convulsiv, iar Strater se aplecă înainte, cu o expresie îngrijorată pe chip, în timp ce-i apuca din nou mîna.

— Spune-mi ce se întîmplă acum, Meggie. Unde eşti? întrebă doctorul cu voce autoritară.

— La mînăstire, şuieră ea. Mă urmăresc. Am fost denunţată.

— Cine te urmărește, Maggie?

— Dominicanii. O să mă ducă la Inchizitor.

— În ce an sîntem, Maggie?

— O mie patru sute optzeci și trei!

— Maggie, du-te, *imediat* la rîu. Trebuie să faci exact ce-ți spun. Aleargă la rîul timpului și îndreaptă-te spre sunetul glasului meu. Pe rîu, dominicanii nu-ți pot face nici un rău.

Așteptă un moment, privind-o atent.

— Te aștept în anul 1993, Maggie. Acum te apropii... ești foarte aproape de mine, pe rîu. Te simți în perfectă siguranță, în sunetul vocii mele.

Meggie încetă să mai tremure, iar chipul contorsionat i se destinse.

— O să număr de la cinci la unu, Maggie, ca să te readuc în prezent. Cînd ajung la unu, vei fi complet trează și conștientă de ce ți s-a întîmplat. Te vei simți bine și puternică. Înclină-ți capul dacă înțelegi ce-ți spun, Maggie.

Capul ei se mișcă încet, de sus în jos.

— Cinci... patru... trei... te afli înapoi, în 1993, în biroul meu, Maggie. Totul e bine. Voi continua să număr de la trei la unu... și cînd termin, ai să deschizi ochii. Trei... doi... *unu*, rosti el blînd, încurajator, stăpînindu-și îngrijorarea.

Maggie deschise pleoapele și privi direct spre Strater cu ochii dilatați și îngroziți.

— Am fost acolo, gîfîi ea. O, Doamne! Am fost cu *toții* acolo!

Lacrimile îi șiroiau pe obraji, împăienjenindu-i privirea și se strădui să se ridice în capul oaselor. Își scufundă fața în palme și începu să plîngă.

Doctorul Heinrich Strater puse de-o parte carnețelul și creionul și închise casetofonul cu un păcănit definitiv. Liniștea încăperii era întreruptă doar de suspinele lui Maggie.

O fixă o vreme cu privirea, înainte de-a vorbi:

— Nici nu știu ce să spun, murmură el întinzîndu-i un pachet de șervețele. Pur și simplu nu știu ce se întîmplă.

— Ce se întîmplă cu mine, doctore? întrebă ea răgușit.

Strater clătină din cap încet, gînditor.

— Ca să fiu sincer, Maggie, nu știu, pot doar să fac unele supoziții. S-ar părea că ai fost amestecată într-o realitate paralelă. Nu pot spune dacă motivul este real sau se află doar în subconștientul tău.

— Cu alte cuvinte, doctore, m-am țicnit? zise ea cu răceală.

Strater îi zîmbi cu o expresie plină de bunătate.

— Cred că cineva a spus același lucru despre William Blake, iar Doamna Edith Sitwell i-a replicat: „așa se întîmplă cînd apare Lumina".

Ea îl privi inexpresiv.

— Cine poate spune ce e posibil aici și ce nu? continuă Strater, încercînd s-o liniștească. Sînt specialiști care cred că memoria există în noi, la nivel celular, sau chiar la nivelul ADN-ului... Alți psihanaliști o privesc, mai degrabă, în termeni oedipieni, sau ca o formă de nevroză sau psihoză. Eu prefer să nu am nici un fel de prejudecăți.

— Nu-ți pot descrie cît de *real* mi s-a părut totul, zise ea, cu glas tremurător. Eram cealaltă femeie – preoteasa aceea. Am *simțit* tinerețea și forța trupului ei, îi *simțeam* temerile... cum aș putea să descriu cît de aevea mi s-a părut totul, doctore Stater?

Cunoșteam *visceral* toate privațiunile prin care trecuse ea, în timpul inițierii. Preotesele nu erau doar *slujitoarele* zeițelor sau ale zeilor... erau *canalele* prin care treceau ei! De aceea trebuiau să fie pure; de aceea trebuiau să fie fecioare! De fapt, ele erau *folosite* de zei și zeițe ca să aducă energia lor pe pămînt! Modificate la nivel celular, pentru ca energia divinității să poată curge prin ele... erau stația de recepție a transmisiei! De asta era necesară supunerea în fața zeilor... își încredințau, propria ființă zeilor sau zeițelor. În cazul meu, aceasta a fost Isis.

— Isis n-a fost și Zeița Memoriei, pe lîngă toate celelalte haruri? argumentă doctorul Strater. Conform legendei, ea a cercetat Egiptul, în lung și-n lat, căutînd trupul lui Osiris, după care l-a *reconstruit* din memorie, nu-i așa?

Maggie se rezemă de spătarul canapelei, cu mintea ca un circuit suprancărcat.

— Trebuie să mă întorc acolo, șopti ea. Răspunsurile

se află acolo, știu sigur. Pentru binele lui Cody, trebuie să mă întorc.

Doctorul Stater își strînse buzele și, încruntînd sprîncenele, vorbi cu glas hotărît:

— Singurul loc unde trebuie să te întorci astăzi, Maggie, este acasă! Dacă vei dori să mai faci o întoarcere în timp – după ce te odihnești și reflectezi la cele întîmplate – te voi ajuta cu plăcere. Dar trebuie să accepți că sînt medic și prima mea grijă este sănătatea ta psihică în cadrul *acestei* încarnări.

Maggie încuviință, ridicîndu-se de pe canapea.

— Îți sînt recunoscătoare, doctore Strater. Am impresia că s-ar putea să-mi fi oferit cheia unei taine mult mai mari decît crezi... Numai să am curajul să descui broasca.

Strater îi puse haina pe umeri și-i deschise ușa. După ce ieșiră pe culoar, îi spuse:

— Încă ceva, Maggie... înainte de-a pleca. Te rog. Știi ce ți s-a întîmplat la sfîrșitul regresiei? Ai idee ce te-a înfricoșat în halul ăla?

Ea se întoarse, privindu-l cu o expresie imposibil de deslușit.

— Mi-am atras furia unei zeițe, zise ea simplu. Și a venit vremea să plătesc.

Capitolul 56

Întorcîndu-se de la cabinetul doctorului Strater, străzile cartierului i se păreau lui Maggie străine. De un cenuşiu neobişnuit, de parcă soarele deşertului ce-o însoţise în amintirile hipnotice îi fusese răpit, împotriva voinţei ei, lăsînd în urmă doar monotonie şi sinistru.

Potoleşte-te, Maggie! E întuneric, asta-i tot, se amăgi ea. Un *amurg* în New York. Cu toată tristeţea lui cenuşiu–murdară, cu chipurile răvăşite grăbindu-se de la lucru. Nimic altceva.

Descuie uşa casei şi văzu cum mîna îi tremură pe clanţă. Se gîndi să-l sune pe Dev, sau pe Peter, sau pe Ellie, dar simplul efort de a telefona îi părea peste puterile ei.

Istovită. Se simţea prea istorivă să urce chiar şi scările spre dormitor. Maggie se demachie şi îşi răcori faţa cu apă rece. Se trînti de-a latul patului, fără să se dezbrace. Era în capul ei o agitaţie, de parcă cineva, aflat înăuntru, încerca să iasă. Iar ameţeala se accentua. Se întîmpla ceva foarte grav cu ea, dar era mult prea obosită ca să-i mai pese.

Maggie închise ochii...

Şi se trezi în Saqqara.

Grădina templului era un loc încîntător, plin de coloane, în care alternau colţişoare umbrite cu porţiuni scăldate în lumina soarelui. Grădinile regale se construiseră demult, de către credincioşi, pentru a zămisli o oază pe măsura faraonilor şi a zeilor. Calcar din Sumeria, marmură din Babilon. Conducte de irigaţii, care puteau transforma pînă şi un deşert în Paradis.

Mim adora grădina, cu bazinul nemişcat care oglindea imaginea dantelată a copacilor dimprejur. Dar astăzi se simţea agitată şi răzvrătită. Era vreme revărsării Nilului; vremea cînd sîngele se zbate să urmeze matca rîului fecundităţii, sau cel puţin aşa spunea Meri-Neyt, învăţătoarea ei.

Nu-i plăcea s-o mintă pe Meri-Neyt, aşa cum făcuse astăzi. Tînăra şi frumoasa preoteasă îi era nu numai dascăl,

ci şi prieten şi avea o permanentă bună dispoziţie, încît pînă şi studiul nesfîrşit devenea suportabil cu ea. Matematică, astonomie, arhitectură, filozofie, istorie, vindecare, religie. Avea atîtea de-nvăţat şi trebuia să exceleze...

Aşa că o păcălise pe Meri-Neyt că trebuie să se odihnească în chilia ei şi să renunţe la lecţii. Minciuna îi ardea conştiinţa lui Mim, dar chemarea libertăţii era greu de înfruntat.

Bazinul era rezervat demnitarilor de rang înalt şi era folosit foarte rar în această perioadă a anului. Mim se strecură în grădină, aţîţată de mister şi de plăcerea de a înota de una singură.

Dar nu era singură. Un tînăr sărea în bazin, exact cînd ea intra în grădină. Trupul tînăr şi graţios despică apa ca un delfin, înotînd fără efort pînă la capătul bazinului şi înapoi, înainte de-a o vedea privindu-l.

— Aşteaptă! strigă el, cînd ea se întorcea să plece. Nu pleca.

Mai tîrziu avea să se gîndească multă vreme la ce s-ar fi întîmplat dacă nu răspundea atunci chemării lui, în acea după-amiază atît de hotărîtoare a vieţii ei.

Ieşi din apă, scuturîndu-se ca un căţel, iar părul lui negru şi lung scînteia în soare. Mim avea nouă ani, iar el poate un an sau doi mai mult, dar părea mai îndrăzneţ decît ea.

— N-ar trebui să te afli aici, rosti el, prea poruncitor pentru un copil, iar ea chicoti surprinzător.

— Aici locuiesc, răspunse ea, încercînd să-şi recapete smerenia. Mă pregătesc pentru iniţiere.

Băiatul o privi uluit.

— Ca şi mine, adăugă el pe acelaşi ton serios.

Dar imediat, gravitatea se risipi şi completă conspirativ:

— Ar trebui să-mi fac lecţiile, dar m-am plictisit de ele. Cum te cheamă?

— Mim-Atet-Ra. Dar mi se spune Mim. Pe tine?

— Poţi să-mi zici Karaden. Ştii, e o mare favoare să-mi spui pe numele secret.

Mim chicoti din nou. Pînă atunci nu mai cunoscuse nici un băiat, decît, pe vremea cînd era foarte mică, acasă, la Mennofer. Aici, în templu, i se spusese dintotdeauna că

virginitatea ei era promisă lui Isis. Poate că toți băieții erau îngîmfați și lăudăroși, gîndea ea, dar nu știa sigur. Totuși părea interesant.

— Nu ți-e teamă că o să ne găsească împreună? întrebă ea.

El răspunse cu un gest scurt al mîinii.

— Eu sînt Karaden, rosti el. Cînd vorbesc eu, servitorii trebuie să se supună. Toți trebuie să se supună.

Karaden. Numele suna drăguț și elegant, așa că Mim îl repetă în șoaptă.

— Chiar nu știi cine sînt? întrebă el mirat că ea nu-i răspunsese cum se cuvenea.

Mim scutură din cap.

— Eu sînt Snefru, fiul cel mare al Faraonului. Moștenitorul Dublei Coroane.

Asta o uluise pe Mim, dar conversația o ațîța.

— Dacă ești într-adevăr moștenitorul Faraonului, cum de te afli singur aici? întrebă ea, neștiind dacă să-i creadă vorbele.

Pentru o clipă, privirea lui se întunecă, iar cînd glăsui din nou, tonul nu mai era al unui băiat care vrea să fie rege, ci al unui băiat care vrea să fie înțeles.

— Cîteodată e greu să fii singur la palat, zise el. Am multe îndatoriri zilnice, iar tata vrea să stau lîngă el la judecată, ca să învăț să fiu drept. Toată lumea e cu ochii pe mine. Vizirul, servitorii. Chiar și cel care gustă mîncarea mă spionează, de teamă ca nu cumva o greșeală de-a mea să-i bage otravă pe gît.

Băiatul își clătină capul, mai trist și mai vulnerabil decît înainte.

— Din ce-mi spui, nu pari deloc de invidiat... zise Mim cu înțelepciune. Ai vreun prieten?

Karaden își clătină capul întunecat.

— E greu să ai prieteni, cîtă vreme toți aleargă după favoruri. Poți obține multe dacă ești prieten cu fiul Faraonului, așa că e greu să cred că cineva se află lîngă mine doar pentru compania mea.

Mim își înclină capul într-o parte, privindu-l curioasă.

— Aș putea să-ți fiu prietenă, zise ea. Eu nu pot obține nimic de la tine, sau de la tatăl tău. Încă de la naștere, am

fost promisă Zeiței, iar viața mea va fi după dorința ei. Nici mai mult, nici mai puțin.

Îl privi cu ochi sinceri.

— Și eu sînt singură, spuse. Învățătoarea mea, Meri-Neyt, e o ființă minunată... foarte, foarte inteligentă și uneori foarte nostimă. Dar e mult mai în vîrstă decît mine.

Mim se opri să reflecteze o clipă, apoi urmă.

— Îți dau cuvîntul de onoare că nu-ți voi înșela încrederea, Karaden, dacă accepți să fiu prietena ta.

El se gîndi o vreme, cîntărind oferta. Era doar o fată și părea chiar mai mică decît el. Dar avea un chip drăguț; deschis și lipsit de ascunzișuri. Și avea dreptate, nu avea motiv să caute favorurile Faraonului. Preotesele Zeiței se aflau mai presus de nevoile lumești.

— O să fiu prietenul tău, pronunță el grav de parcă i-ar fi încredințat Bijuteriile Coroanei, apoi, scoțînd un inel de pe deget, i-l întinse. Și ca dovadă îți dau ăsta.

Mim chicoti din nou, îndreptîndu-se spre bazin.

— N-am nevoie de nimic de la tine, Karaden, zise ea cufundîndu-se în apa răcoroasă. Dar o să ne întrecem pînă în celălalt capăt al bazinului, și-o să înving! Mim părea o umbră sub oglinda argintie a apei, iar Karaden, destul de departe în spatele ei, se mira cum de putea refuza cineva un dar de la fiul Faraonului.

Meri-Neyt ședea pe banca de piatră, cu mantia drapată peste cărțile de lîngă ea. Ținea foarte mult la tînăra ei elevă; era conștientă de greutatea călătoriei pe care copilul trebuia s-o facă în compania ei, timp de douăzeci de ani, înainte de-a aspira la inițiere.

Buna dispoziție a lui Meri-Neyt înfrumuseța lecțiile; Mim, așezată la picioarele ei, o asculta atentă pe Meri, care-i sublinia greutățile drumului pe care pornise.

— Călătoria Neofiților *prin Primul Nivel te va învăța despre coborîrea sufletului în Hades, Mim, spunea Meri-Neyt. Bineînțeles este un simbol al încarnării sufletului într-un corp omenesc și este foarte important pentru a-ți înțelege menirea. După asta, urmează călătoria* Inițiaților, *în care ai să afli semnificația* karmei *și cum poți evita pînă la urmă ciclul reîncarnărilor pămîntești. Va trebui să treci*

prin multe încercări, din ce în ce mai dificile, ca să poți urca către Învățătură. În sfîrșit, vei atinge faza de Hierophant, *în care vei descoperi cum poate un căutător al Marilor Taine să-și unească sufletul cu Suprasufletul Divin. Numai după ce treci de toate astea poți aspira la Ordinul Melchizedek.*

Meri se opri să se convingă că Mim o asculta.

— Pentru a te alătura acestui ordin, trebuie să supraviețuiești inițierii finale în Knut, Casa înspăimîntătoare a Locurilor Ascunse, de unde puțini au reușit să se întoarcă. Tocmai de aceea eu te instruiesc atît de mult, atît de riguros în învățătura Thoth-hermes și te hrănesc cu cele mai bune fructe, semințe, alune, cereale și legume, pline de proteine, ca să-ți dezvolt creierul și inima. Trebuie să fii puternică, la minte și la trup, ca să poți supraviețui urgiei ce te așteaptă.

— Înțeleg cît de mult te străduiești cu mine, Meri, zise Mim, încercînd să-și urmărească învățătoarea. Și sînt mulțumită cu viața mea. Cele studiate în templu îmi plac și mă maturizează... și mai presus de toate, știi ce mult o iubesc pe Zeiță.

Mim se întoarse cu fața spre ea.

— Cînd mă las pradă energiei Sale divine, mă simt cea mai fericită dintre muritori.

Adevărul era că Mim se simțea atît de legată de Zeiță, încît o considera aproape o mamă pămînteană. Cu ea rîdea și plîngea; Ei îi oferea fiecare zi a vieții ei.

Meri își cercetă eleva îndeaproape. Era foarte adevărat că fata avea un devotament ieșit din comun pentru Isis, care, în afara extraordinarei inocențe și supuneri, era neobișnuit la un profan. De la bun început, copilul părea să aibă un soi de camaraderie cu Maica Divină. Era foarte ciudat.

— Te-ai gîndit vreodată, Mim, o întrebă ea cu gravitate, că s-ar putea să te lași doborîtă de greutățile drumului care duce către Tronul Ei Veșnic?

Mim părea sincer surprinsă de acest gînd.

— După cum știi, Meri-Neyt, nu sînt nici pe departe perfectă. Mă îngrijorez uneori că aș putea greși în fața Ei,

din cauza ignoranței mele. Dar nu mi se pare că-i voi ieși din grații din cauza nepriceperii.

— Drumul către ea e lung și dificil, dragă Mim, zise Meri cu tonul plin de compasiune al celui care-a suferit deja. Dragostea singură nu va fi deajuns să te protejeze pe calea pelerinilor.

Mim se încruntă.

— Indiferent ce mi-ar cere, eu îi voi da, rosti ea.

Mim avea să-și amintească aceste cuvinte, cu trecerea vremii.

Anii de pregătire nu încovoiaseră umerii lui Mim-Atet-Ra, în ciuda severității lor. Avea un deosebit har al vindecării și petrecea mai multe ore decît i se cerea în acele temple, fiindcă știa să elibereze Ka-ul din trup, în timpul operațiilor, fiind chemată deseori de chirurgi și trepanatori.

Era foarte talentată și la sport și avea agerimea și rezistența unui băiat la întrecerile atletice. Meri-Neyt fusese auzită glumind chiar, cu o altă îndrumătoare, că în cazul cînd eleva ei nu va trece încercările de preoteasă, putea sluji foarte bine în garda Faraonului.

Mim învăța tot ce i se cerea, își îndeplinea datoriile fără să se plîngă. Dar, crescînd, nu timpul învățăturii era cel care-i umplea inima de bucurii, ci singura lună din an, atît de dulce, petrecută ca prietenă de suflet a fiului cel mare al Faraonului.

Karaden îi era destinat lui Ra, iar pregătirea lui se făcea, aproape tot timpul, la On, Templul Soarelui din Heliopolis, dar fiindcă tatăl său era nu numai rege, ci și un mare mistic, Karaden primea și învățătura Marilor Taine ale Zeiței Isis, pentru a deveni un conducător imparțial. De aceea, o lună pe an Karaden locuia și studia la Saqqara.

În fiecare an, la vremea revărsărilor, el venea cu Alaiul Regal format din curteni, preoți, servitori, curieri și ceilalți slujbași care însoțeau de obicei familia regală. După ce își termina îndatoririle, trimitea după Mim. Lîngă bazinul în formă de lotus, ei se priveau cît de mult au crescut... își împărtășeau cunoștințele aflate... tainele păstrate pînă la momentul destăinuirii. Își mărturiseau dorințele și aspirațiile; numai ei îi putea destăinui cele mai ascunse

temeri, fiindcă era singura care nu-i cerea nimic în afară de prietenie.

Era cea mai mare onoare să fii Faraon, i se confesase el, dar însemna și o mulțime de responsabilități covîrșitoare. Dublul Regat era Cea Mai Mare Lucrare a civilizației lăsată de zei în grija omenirii – dar să calci pe urmele regești ale unuia ca Zoser nu era o sarcină prea simplă. Și, de asemenea, trebuia să înfrunți Abisul, unde nici măcar faptul că era fiul Faraonului nu-l putea salva de un eșec.

Mim trăia pentru aceste discuții binecuvîntate. Ea, care nu avea alt confident adevărat; a cărei familie, deși caldă și iubitoare, trăia în Mennofer, în vreme ce ea slujea în templul lui Isis; ea, care nu va putea să aleagă niciodată, în viață, ci doar să se supună destinului, tînjea după aceste clipe de intimitate.

Se întrebase, mai tîrziu, cînd totul trecuse, dacă bătrînii templului acceptaseră o asemenea libertate fiindcă ea era sortită fecioriei și nu-l putea seduce pe Karaden... sau pentru că știau prea bine ce tentație vor avea de înfruntat și o considerau ca făcînd parte din karma *lor.*

În vara celui de-al cincisprezecelea an al său, Mim se grăbea spre bazinul cu lotuși, așa cum făcea de obicei în ziua venirii lui Karaden. Era nerăbdătoare ca un copil, dar trebuia să se străduiască să-și păstreze demnitatea, fiindcă celelalte preotese ar fi murmurat la vederea unei asemenea slăbiciuni. Dar, în locul băiatului care plecase cu o vară înainte, acolo o aștepta un bărbat.

Karaden stătea în picioare, înveșmîntat într-o togă albă, regală, din in. Purta centura de aur a moștenitorului Faraonului, iar șarpele puterii îi încorona capul. Mim îl privi uimită, îndreptîndu-se spre el și simțindu-se cuprinsă de-o timiditate neobișnuită. Inima îi bătea în gît cînd îi întîlni privirea și înaintă spre el fără să știe unde calcă.

Din clipa în care se atinseră, ea știu sigur că totul se schimbase între ei, irevocabil și fără voia lor, fiindcă ochii lui Karaden oglindeau aceeași uimită dragoste care se aprinsese în pieptul ei.

Cei doi tineri rămăseseră alături, vrăjiți unul de celălalt,

de la amiază pînă cînd soarele auriu coborîse după piramide. Slujitorii intrau și ieșeau, uimiți de Karaden care nu le mai asculta chemările la îndatoririle zilnice, iar cînd Meri-Neyt venise să-i amintească lui Mim ce avea de făcut, prințul dăduse ordin ca ea să rămînă cu el. Vorbiră ore întregi, dar ea nu reușea să-și aducă aminte despre ce, ci numai de muzicalitatea neobișnuită a glasului lui. Se priviseră adînc în ochi; sufletele lor comunicaseră ca și în copilărie, dar acum era mai mult decît fusese vreodată.

— Ești atît de schimbat, șopti ea, dorind să-l atingă, dar temîndu-se s-o facă.

— Nu, sînt același, zise el. Tu ești singura care știe cine sînt.

— Dar ești un bărbat, Karaden. Pentru prima oară te văd ca pe fiul Faraonului și nu ca pe băiatul cu care mă luam la întrecere în bazim.

El îi luă mîna ducînd-o la buze.

— Să nu spui niciodată, *asta, Mim. Pentru oricine altcineva trebuie să fiu Faraon!... doar pentru tine rămîn Karaden. M-am gîndit, zi și noapte, la tine, Mim, în tot acest an de învățătură istovitoare. Stăteam în consilii visînd să-ți cer sfatul... Am judecat și mi-am dat seama că bunătatea și înțelepciunea inimii tale ar chibzui mai bine decît mine... Mă întindeam în pat, seara, dorind să te strîng în brațe. Avem același suflet, Mim-Aret-Ra, rosti el. Sînt sigur că zeii nu vor să rămînem despărțiți...*

Zilele care urmaseră fuseseră o dezlănțuire de emoții neașteptate. În fiecare dimineață, el o chema; în ciuda murmurelor și a privirilor dezaprobatoare ale bătrînilor, nimeni nu îndrăznea să comenteze autoritatea lui Karaden. Sau poate, pur și simplu, înțelegeau mai bine că cei doi tineri se aflau, implacabil, în mijlocul unei furtuni care creștea amenințător.

Mim simțea o profundă singurătate în Karaden, ce o impresiona adînc.

— Îl iubești pe tatăl tău? îl întrebă ea într-o zi, în timp ce se plimbau printre arborii de acacia.

— E bun și înțelept, răspunse el șovăind. E stăpîn pe atîtea lucruri pe care le doresc, Mim, încît uneori tind să

ating limita invidiei. Îl admir și vreau să învăț de la el, totuși...

Tăcu o clipă, apoi continuă:

— Cînd eram mai mic, îmi doream să mă eliberez de obligația de conducător. L-am văzut pe fiul unui meșteșugar, cu mingea în mînă, rîzînd cu tatăl său... Am auzit pescarul vorbind cu tatăl lui despre lucruri lipsite de importanță... și i-am invidiat. O dată, cînd eram mic, am fost rănit într-un joc și am dat fuga la Faraon, căutînd alinare. M-a salutat cu răceală, spunîndu-mi că regii nu trebuie să apară slabi în ochii supușilor... că noi trebuie să le dăm un exemplu de curaj, fiindcă sîntem semințele zeilor.

Zîmbi ușor, dar ea îi văzu ochii umezi.

— În ziua aia nu m-am simțit deloc ca un zeu, dragă Mim. M-am simțit ca un băiețel rănit la picior, care avea nevoie de mîngîiere. Acum, cînd am devenit bărbat, am înțeles că vulnerabilitatea nu este o stare prea ușoară pentru regi. Prea des, le este ultima...

Rîse scurt.

— Așa că am realizat valoarea lecției pe care mi-a dat-o... totuși, uneori mi-aș dori să-mi fie prieten.

Mim îi luă cu sfială mîna într-a ei.

— Fiul Faraonului are foarte multă putere și atîtea comori, dar prea puțină bucurie pentru el însuși, dragul meu. Aș vrea să pot înclina balanța în favoarea ta.

Atunci el se ridicase și o culcase pe iarbă, alături de el, iar ea se abandonase pămîntului cald și trupului său tînăr și viril. Buzele lui lacome i le căutau pe ale ei, explorîndu-i adîncurile într-un fel la care nici nu visase. Se simțea plutind pe valuri, dusă de un curent atît de puternic, încît se scurseră cîteva minute pînă să-și dea seama cît de departe de țărm și de siguranță o purtaseră.

Mim se desprinse din strînsoare, gîfîind cînd realiză că păcătuise. *Promisă stăpînei Isis, problema iubirii unui bărbat nu fusese niciodată discutată cu ea. Înțelesese foarte bine că trebuia să rămînă pură, pentru a sluji Esența Stăpînei. Știa, de asemenea, că, dacă în viitor i se va cere să aducă pe lume un copil, bărbatul va fi ales de Maica Sfîntă; el avea să fie un simplu donator de sămînță cu care să zămislească oul.*

— Karaden, iubitule, șopti ea, eliberînd cuvintele de îndată ce îi veniseră în mine. Cum se poate una ca asta? Am fost promisă Zeiței.

— Și alții au mai fost eliberați de promisiuni, rosti el, cuprinzînd-o din nou. Atingerea cărnii o umplea de dorință, nerăbdare și hotărîre. Și ăsta era doar începutul.

Karaden venise în vara aceea pentru ultimele pregătiri dinaintea încercării morții și a renașterii, care urma să aibă loc în decurs de un an. Timp de trei zile avea să stea întins în Sarcofagul de piatră, în vreme ce Ka-ul său călătorea, mai întîi peste Styx, apoi spre Templul de Cristal al Înțelepților din Sfera Interioară și, în sfîrșit, în lungul și în latul Egiptului. Dacă supraviețuia încercărilor ce-l pîndeau la fiecare colț, avea să devină Faraon.

În fiecare dimineață lucra cu preoții și preotesele templului, pregătindu-se; dar după-amiaza tîrziu venea la bazinul în formă de lotus și trimitea după Mim. Meri-Neyt își prevenise pupila asupra teribilelor primejdii ale ispitei, dar nu putea să-i interzică să urmeze chemarea viitorului Faraon. Și într-adevăr, Meri-Neyt era mult prea înțeleaptă ca să creadă că poate împiedica fata să-și urmeze destinul.

Karaden stătea lungit pe spate, lîngă oglinda nemișcată a apei, iar Mim, alături, încerca să-și întipărească în minte fiecare detaliu al chipului și trupului lui.

— Nu te-ai întrebat niciodată de ce existăm noi pe acest pămînt? întrebă el deodată, de parcă ar fi fost cea mai importantă dintre întrebări.

— Ca să-i slujim pe zei, răspunse ea.

— Dar de ce, Mim? De ce vor ei să-i slujim? Și de ce au făcut jocul vieții atît de nedrept? Cei buni mor tineri, cei săraci îndură boli incurabile, cei vicleni cîștigă adesea, în timp ce oamenii curați la suflet sînt lăsați să sufere.

— La sfîrșit totul va fi drept, prințul meu, răspunse ea, mirată de o asemenea întrebare. Săraci într-o viață, bogați în alta... rege și sclav, și, între timp, totul. Cînd vom fi trăit destul ca să descoperim calea spre zei, vom vedea că totul a fost drept.

Karaden se sprijini într-un cot și își ridică sprîncenele, concentrîndu-se.

— Dar de ce, dragă Mim, ne cer o asemenea călătorie grea? În primul rînd de ce să ne despartă de ei, de ce să ne arunce din Paradis, să ne lase să rătăcim, viață după viață, luptîndu-ne să descoperim ce am știut la început? Nu te-ai gîndit că ar putea fi un joc sadic, că le place să ne privească cum ne chinuim?

— Privești într-o vîltoare întunecată, Karaden. Există lucruri pe care nu putem și nu trebuie să le știm.

— Dar eu doresc să știu, Mim! Voi deveni Faraon și preot/hierophant, iar dacă este posibil, voi afla.

— Înfrunți zeii cînd vorbești așa, Karaden, glăsui ea cu greutate.

— Nu, răspunse el grav. Mai degrabă îi provoc să-mi răspundă. Este o întrebare cinstită.

— Poate fiindcă ești rege.

— Nu! interveni el repede. Fiindcă sînt om.

Karaden vorbi despre ce înseamnă să fii rege, iar Mim despre profeții, împărtășindu-și cele mai ascunse temeri... dar, de cîte ori se despărțeau seara, Mim se grăbea spre chilia ei, transpusă și înspăimîntată. Îngenunchea în fața Zeiței, mărturisindu-și îndoiala și confuzia. Ce să fac? O, Mărită Regină a Paradisului, *o implora ea.* N-am vrut să se întîmple asta! *Se ruga pentru călăuzire, dar Zeița nu-i răspundea.*

Zilele și nopțile deveniseră tortură și exaltare, găsea înțelesuri noi în fiecare respirație. Mim se ruga Zeiței ca s-o înțeleagă și s-o călăuzească; la rîndul lui, Karaden, era Zeu, și ea nu se simțea potrivită pentru nici unul dintre ei. Propria ei minte o trăda, fiindcă nu putea să se gîndească la nimic în afară de el. O trăda sufletul, fiindcă privea totul nu ca pe un păcat, ci ca pe forma cea mai dulce a energiei Zeiței, care-și găsise făgașul.

Oare tu nu l-ai iubit pe Osiris mai mult decît orice în Univers? *întreba în rugăciunile ei.* Prin puterea dragostei pentru el n-ai mișcat Cerul și Pămîntul din loc? *Dar în lăuntrul ei, Zeița rămînea tăcută.*

Pe măsură ce zilele treceau, Mim și Karaden se scufun-

dau în splendoarea dragostei lor, ce devenea din ce în ce mai puternică. Şi alte preotese fuseseră dezlegate de legămîntul fecioriei... şi alţi faraoni îşi aleseseră singuri regina, în locul alianţelor plănuite de curte.

În nevinovăţia ei, Mim credea că dragostea lor era inevitabilă ca răsăritul soarelui, sau fazele lunii. Ei erau prieteni de suflet, iar în spirala dansului vieţii, îşi cunoşteau unul altuia paşii.

Karaden îi spunea că ea era regina lui şi era atît de convins că se vor căsători, încît aproape îl credea. El era întruchiparea pămîntească a unui Zeu, îi reaminti el; se putea opune unei Zeiţe, fără urmări prea grave.

— Îi voi cere tatălui meu, spuse el, iar el va vorbi cu Marea Preoteasă. Au mai existat preoţi şi preotese pe tronul lui Khemu şi înainte... Preoteasa va înţelege că o poţi sluji pe Zeiţă şi poporul meu cel mai bine dacă eşti regina mea.

Şi ea sperase din toată inima că Zeiţa o va elibera.

Dar cererea lui Karaden a fost refuzată.

Karaden trimise după Mim, iar ea îl găsi păşind agitat ca o sălbăticiune în cuşcă. Furia îi radia din pumnii stînşi, de parca ar fi ţinut cîte un trăsnet în el. Nu-l mai văzuse niciodată furios.

— Faraonul a grăit! rosti *Karaden cu ironie în glas.*

Nu-l auzise niciodată vorbind altfel decît plin de respect la adresa tatălui său, iar intensitatea furiei lui o tulbura.

— Nu avem voie să ne mai vedem vreodată! Voi înfrunta Abisul, imediat, *mi s-a spus – dacă supravieţuiesc, pregătirea mea se va considera încheiată şi nu mă voi mai întoarce niciodată aici, cu excepţia cîtorva rare ocazii, în interesul statului.*

Mim rămase stană de piatră, toată speranţa risipindu-i-se dintr-o răsuflare. Toată viaţa i se întindea în faţă ca nisipul deşertului, pustie şi infinită; dacă inimile se frîng, atunci a ei se frînsese într-o clipă. Durerea îi va rămîne, chiar şi după cinci mii de ani, măsuraţi în scurgerea nisipului din clepsidră.

Karaden se apropie și, apucînd-o de braț, îi forță ochii înlăcrimați să-i privească pe-ai lui.

— Toată noaptea nu m-am gîndit la altceva, iubito, rosti el repede. Mai putem să învingem, dar drumul care ne așteaptă e plin de primejdii. Vreau să-mi asculți planul.

Mim încuviință din cap, prea uluită ca să se mai gîndească la îndrăzneala lui. Numai un rege putea cuteza să înfrunte un Faraon și o Zeiță.

— Dacă nu ești virgină, nu te mai pot folosi în planul lor.

Ea își ridică privirea, lovită în adîncul sufletului – voia să spună oare că trebuiau să fure ce era al Zeiței?

— Dar am fost promisă!

— Dar nu de tine, *iubito! zise el în grabă. Nu înțelegi? Părinții te-au promis fără consimțămîntul tău. Ai dreptul să te opui.*

El se îndreptă, păstrîndu-și privirea fixată în ochii ei. Așa cum și eu am dreptul să refuz soția aleasă de tatăl meu.

Karaden se apropie și o cuprinse pe Mim într-o îmbrățișare înflăcărată. O sărută cu toată ardoarea iubirii lor interzise. Iar ea se simți cuprinsă de o dorință neimaginată vreodată. Îl dorea. *Dorința creștea în ea, datorită spaimei disperate că-l va pierde. Mîinile lui îi dezmierdau sînii, obrajii, sufletul. Era nebună de dragoste și în acel moment l-ar fi lăsat să maergă mai departe... dar el se trase înapoi, roșu la față, încercînd să-și recapete stăpînirea de sine.*

— Nu aici, zise el. La noapte, în spatele templului, prin labirint. O să-l trimit pe slujitorul meu, Zeb, după tine. O să te conducă la mine. Apoi vom aduce ofranda dragostei celor doi Zei ai noștri, cerîndu-le binecuvîntarea.

— Dar Zeița o să se supere...

Karaden se dădu un pas înapoi, iar puterea originii lui divine se oglindea în întreaga sa înfățișare.

— Eu sînt plămădit din sămînța Faraonului, rosti el. Și eu mă trag din zei, iar Ra este mai presus decît Zeița. El va învinge.

— Dar eu sînt muritoare, *Karaden! îl imploră Mim,*

îngrozită de propunerea lui. Ce se va alege de mine, dacă zeii se vor înfrunta pentru sufletele noastre?

El nu răspunse, fiindcă dragostea și încrederea îl împiedicau să judece limpede. Dar, Mim, într-o clipă de luciditate, văzu adevărul: Cînd zeii se înfruntă pentru muritori, numai zeii înving.

Cînd îl părăsi, Mim se simți cuprinsă de nebunie. Îi spuse lui Meri-Neyt că era bolnavă și că voia să rămînă singură, iar Meri, știind prea bine cauza bolii, o implorase să aibă grijă. Dar Mim se lăsase orbită de dragoste.

În vecinătatea templului se afla un labirint de catacombe. În vechime, pe acest loc fuseseră construite și alte temple, pentru că Saqqara era un loc sfînt și plin de energia Maicii Pămînt. Vechile ruine o fascinaseră, pe fată, dintotdeauna; acolo, în cavernele acelea ciudate, se simțea mai puternică *decît oriunde. Probabil, era energia Maicii Pămînt ce pulsa din fiecare piatră străveche, din fiecare fir de nisip, probabil era tăcerea desăvîrșită care o făcea să se simtă pătrunzînd în lăcașul zeilor.*

Mim se grăbea către acel loc de alinare; tristețea, teama și confuzia erau mai ușor de suportat acolo. Rătăci, în neștire... prin coridoarele pline de amintirea preoteselor demult dispărute, purtînd conversații disperate, în gînd, neștiind încotro se îndreaptă.

Poate că o mînă nevăzută îi îndrumase pașii, fiindcă după mult timp se trezi într-un loc necunoscut. Se afla într-o camera rotundă uriașă, clădită din bazalt și piatră de rîu; douăsprezece arcade, înălțate de natură sau de mîna omenească, formau un sanctuar.

Uimită, Mim se îndreptă spre cea mai apropiată arcadă; din interiorul ei se răspîndea o văpaie incandescentă. Era ireală... cu totul diferită de lumina de deasupra, așa cum muzica sferelor e diferită de cea a unui harpist pămînean.

Era atrasă iremediabil către văpaie.

Acolo, pe un altar de cristal atît de mare cum nu mai văzuse pînă atunci, se găsea Talismanul Zeiței Isis. Dar nu semăna cu ceea ce văzuse în casa tatălui ei.

Energia Zeiței pulsa acum înlăuntrul lui strălucitoare, de o măreție care-ți tăia respirația, plină de putere și mai presus de capacitatea de contemplare a muritorilor... îi

dăduse viață însăși Maica Supremă. Tînăra preoteasă se simți pătrunsă de smerenie, fiindcă în secunda aceea înțelese că pășise din greșeală în cel mai Sfînt dintre Sanctuare. Această încăpere era Pîntecul ei.

Era un semn. Cu siguranță că Zeița însăși îi îndrumase pașii către comoară, pentru ca ea și Karaden să-și poată lămuri cumplita dilemă. Mim-Atet-Ra îngenunche și mulțumi Zeiței că-i ascultase rugăciunile. Totul îi părea atît de limpede... Apoi, mai tîrziu, se întrebase dacă nu cumva înnebunise din dragoste. Atinse Talismanul magic.

În aceeași clipă, puterea Zeiței se scurse prin ea, ca un fluid luminos! În acea sclipire de supremă putere, ea înțelese *ce înseamnă să fii preoteasă. Energia Zeiței o străbătu, electrificînd fiecare celulă cu lumina ei strălucitoare. Își simți bazinul desfăcîndu-se spre infinit, pentru a* deveni *esența feminității. Depășind limitele infinitului,* văzu *matricea eternă – tiparul umanității. Componentele vieții feminine și masculine apărură în toată vulnerabilitatea lor. Își dădu seama că, deși bărbații sînt convinși că puterea lor stă în pelvis, de fapt acolo le stă doar slăbiciunea, fiindcă îi împinge la păcat și pierdere de vreme. Dar pentru femeie, acolo sălășluia Centrul Divin – originea unei puteri care poate menține lumea în viață, fiindcă femeile sînt escnța dătătore de viață.*

Se simțea în transă... Amețită de o putere cu care nu fusese obișnuită.

Mim făcu un gest disperat. Un gest care și mai tîrziu avea să-i pară de neconceput.

Luă Talismanul din altar. În jurul ei nu era nimeni; deci nu-i vor observa lipsa cîteva ore. Zeița o trimisese aici, ca să o ajute? Îl va duce la Karaden. Se vor ruga împreună Mamei Supreme, care, văzîndu-le puritatea dragostei, le va asculta ruga.

Mim se întoarse în camera ei să se odihnească cele cîteva ore rămase pînă la întîlnirea cu Karaden, ținînd Talismanul în tunică, lipit de inimă. Se cufundă în somn.

Și iată ce visă:

O văzu pe Zeița Isis venind. Înconjurată de un nimb de lumină, cum pămîntenii nu mai văzuseră... Călărea cornul

Lunii, iar cele mai mari stele de pe firmament îi împodobeau coroana. Era neclintită și mîndră, cum numai Nemuritorii pot fi, iar glasul ei era mai puternic decît toate trîmbițele pămîntului.

— Preoteasă, fiica mea, ridică-te și ascultă-mă! ordonă ea, iar Mim își simți ființa astrală ridicîndu-se și desprinzîndu-se de trup, rămînînd legată de el numai prin coarda eterică de argint ce hrănește Ka-ul.

Rămase în picioare, așa cum stăteau preotesele, cu palmele ridicate, și se înclină, înspăimîntată și vulnerabilă, de parcă Tehuti i-ar fi cîntărit zilele ce le mai avea de trăit. Toată furia dispăruse, risipită de privirea Eternă, fiindcă era întruchiparea Adevărului. Sufletul ei tremura înaintea Maicii, căci i se luase o perdea de pe ochi și acum își dădea seama cît de groaznic păcătuise.

— Păcatul sufletului e același cu păcatul faptei, *tună Zeița. Ai acceptat să-i dai lui Karaden ce îmi făgăduiseși mie. Nu accept să fiu batjocorită.*

Mim ar fi înfruntat judecata omenească, fiindcă argumentele existau în ființa ei, dar nu pe Ea, pentru că argumentele nu însemnau Adevărul.

— Mi-ai furat Talismanul pentru binele tău...

Pe viața mea, Supremă Zeiță, nu m-am gîndit nici o clipă la asta, *ar fi vrut să țipe, apoi să cadă în genunchi și să implore iertare, dar era preoteasă și, dacă făcea asta, ar fi dezonorat-o pe Maica Divină.*

Zeița vedea tot chinul din inima fetei și își mai domoli puțin furia.

— Îți dau o ultimă șansă să-ți răscumperi greșeala, zise ea, fiindcă vina cea mai mare o poartă cel care te-a făcut să păcătuiești. În ciuda păcatului tău, Mim-Atet-Ra, ai o inimă curată și bună, iar Tehuti cîntărește păcatele celor cu inimă bună altfel decît pe ale celor cu sînge rece. La fel fac și eu. Aici trebuie să ținem seama că e ceva greșit în modul în care sînt concepuți muritorii. Cînd i-am creat, le-am dat libertatea voinței. Greșeala a fost a Noastră.

Zicînd asta, își ridică palma, iar cerurile apărură ca din spatele unui văl, dînd la iveală stele, planete, galaxii și tot ceea ce le înconjura.

— Ai două căi pentru viitor...

Ecoul vorbelor ei stăruia încă pe coridoarele timpului, în momentul cînd dispăru de lîngă Mim. Apoi lumea se desfăcu în fața preotesei zdrobite de amărăciune.

Îl văzu pe Karaden. Era un faraon vestit, onorabil, iubit de oamenii celor două regate, fiindcă le adusese numai bine. Îi urmări viața, de la tinerețe pînă la maturitate și bătrînețe... văzu războiul împotriva etiopienilor și cum evită o foamete devastatoare printr-un comerț înțelept și deschizînd grînarele faraonului pentru oamenii săraci. Avea să împărățească în pace, fiind binecuvîntat cu cinci fii și fiice, pe care îi iubea, și cu un regat liniștit și înfloritor.

Lîngă el, tot timpul, stătea regina – o femeie bună și iubitoare, care-i adusese ordine în casă și bucurie în inima. Mim se gîndi că inima ei se va frînge văzînd altă femeie pe locul la care îndrăznise să viseze.

— A doua cale..., *vorbi Zeița, cu un glas care ar fi putut preface munții în praf.*

Din nou vălul cerului se dădu la o parte, ca să dezvăluie întîlnirea cu Karaden.

Uluită și fascinată, Mim se văzu înlănțuită în îmbrățișarea lui. Privi cum făceau dragoste așa cum numai cei născuți unul pentru altul puteau face, simțindu-și esența fiecăruia în trup și suflet. Ea, care nu știa nimic din cum să iubească un bărbat, știa totul. El, care știa totul, învăța mai mult din încrederea ei. Privea, abia îndrăznind să respire, cum șuvoiul vital al fiecăruia părăsea trupul, scurgîndu-se în celălalt, contopindu-se într-unul singur. Îi simțea palmele și gura în locurile ei tainice, simțea umezeala dorinței și tumultul năvalnic care te împinge dincolo de limita suportabilului, către culmile plăcerii. Iar în fiecare amănunt unic și pasionat, ea trăia dragostea pentru Karaden.

Înainte de ivirea zorilor, el o părăsi, lăsîndu-i încă sărutările fierbinți pe trup și sămînța lui clocotind în pîntecul ei. În tumultul viziunii ei, Mim își dădu seama că el fusese chemat să înfrunte Abisul.

Karaden era cel mai talentat dintre toți inițiații, spuneau ei. Dar el intrase în Încercare, amețit de dragoste și slăbit de extaz.

Mim îl privi cum moare.

Cu inima sfîşiată de o durere inimaginabilă, văzu cum noul Faraon ia locul lui Karaden pe Tronul în formă de Lotus. Era un bărbat mai slab, impulsiv şi cu moralitate îndoielnică. Îl urmări conducînd Khemu spre distrugere, foamete, război. O groaznică decădere începea să cuprindă regatul.

Mim mai văzu că ea şi Karaden zămisliseră o fiică. Işi văzu copilul strălucit crescînd într-o lume plină de primejdii şi îşi dădu seama că dăduse naştere unui prunc hărăzit unui destin special.

Fugi cu copilul în deşert ca să scape de urgia dezlănţuită în Khemu-Amenti. Trăiau pe ruinele lumii care fusese a ei, şi îşi pregătea fiica pentru Calea Zeiţei.

Oamenii cereau, disperaţi, ajutorul zeilor, fiindcă preoţii răi puseseră stăpînire pe temple, iar Puterile Întunericului acoperiseră Lumina. Înainte ca viziunea să dispară, Mim îşi văzu fiica mergînd la Templul Zeiţei Sekhmet pentru a înfrunta preoţii de acolo, în numele Maicii... dar nu reuşi să vadă dacă învinsese sau dăduse greş.

Viziunea se risipi, iar Mim se trezi privind ţintă în Abisul Eternităţii, în vreme ce Zeiţa se materializa în faţa ochilor ei orbiţi de lacrimi.

— Alege! *ordonase ea, de neînduplecat ca naşterea şi moartea.*

Iar Mim făcu întocmai.

O, Karaden, iubitul meu veşnic! M-ai aşteptat la întîlnire? Ai plîns de disperare, m-ai considerat crudă sau capabilă să te părăsesc? Zeii nu pot fi batjocoriţi de muritori, prieten drag al sufletului meu. Noi am fost chemaţi să-i slujim sau să suferim. Iar alegerea a fost a lor.

Cîteodată, în tristeţea mea, m-am gîndit – iar Isis să mă ierte dacă am judecat greşit – că zeii sînt mai nedrepţi decît oamenii.

Maggie simţi cum revine la realitate, dar vorbele lui Mim îi stăruiau încă în gînd. Limpezi ca adevărul. *Îşi amintea fiecare cuvînt.*

Se ridică, ameţită şi dezorientată, chinuindu-se să se ridice. Se apropie de fereastră şi privi ţintă, fără să vadă, la

noaptea care învăluia New York-ul, noapte care-i părea atît de străină. Imaginile din Egipt trăiau în fiecare celulă a trupului ei, la fel de limpezi de parcă le-ar fi văzut ieri. Inimile tînjeau după o dragoste neîmplinită de cinci mii de ani... *Știu ce însemnăm unul pentru celălalt.*

Trebuia să existe un final pentru povestea lor, știa sigur. Dar acolo și atunci... sau aici.

Și *acum.*

Cu gesturi nesigure, Maggie formă numărul lui Peter, spunîndu-i să vină; exista ceva ce trebuia să afle.

Capitolul 57

Maggie şedea întinsă pe canapeaua din biroul lui Strater, sperînd să treacă cu bine prin ceea ce urma să se întîmple. Acum nu mai avea de ales, trebuia să afle sfîrşitul. Peter rămăsese în picioare, cu chipul chinuit de îngrijorare, lîngă rafturile cu cărţi ce îmbrăcau peretele din spatele biroului lui Strater. Era şi povestea lui.

Heinrich Strater trase draperiile, declanşă banda şi se aşeză pe canapea, alături de Maggie, oftînd ca un om care are de îndeplinit o sarcină grea. Ea îi povestise viziunea din seara precedentă, iar el se îngrijorase de starea psihică ce i-o produsese. Astăzi va încerca o întoarcere în timp pînă la finalul acelei fantezii, care să-i permită acestei femei să-şi regăsească liniştea.

Luă mîna lui Maggie, strîngînd-o cu putere, şi o conduse din nou în starea hipnotică.

— Draga mea Maggie, rosti el blînd, cînd fu sigur că era sub hipnoză. Sîntem pe cale să ne întoarcem în timp, ca să găsim răspunsurile ascunse acolo. O să te rog să te întorci pînă în vremea Preotesei Mim, după confruntarea cu Zeiţa Isis. Cînd vei ajunge la momentul acela, în siguranţă, vei ridica mîna dreaptă. Ai înţeles?

Capul lui Maggie se mişcă, în transă, înainte şi-napoi. Părea foarte liniştită. Un minut sau două mai tîrziu, mîna se ridică.

— Foarte bine, Maggie. Mulţumesc. Acum aş vrea să ne povesteşti tot ce consideri demn de dezvăluit în această experienţă antică. Înţelegi?

— Am plătit un tribut prea scump pentru aceste amintiri, rosti răspicat Maggie/Mim. Am tot dreptul să le dezvălui. Nici măcar Zeiţa nu mi-l poate lua.

Peter şi Strater se priviră o clipă, iar psihiatrul duse degetul la buze, îndemnîndu-l pe Peter la tăcere. *Mim* era aceea care se afla acum cu ei... ea începu să vorbească.

— Am fost trezită de Meri-Neyt, mult înainte de răsăritul soarelui. Părea foarte gravă şi am fost sigură că

ştia ce se întîmplase, dar eu eram prea tristă şi vlăguită ca să-mi mai pese.

— M-a îmbrăcat, în tăcere, cu veşmîntul de ceremonie, mi-a încins coapsele cu centura de aur şi m-a condus în sanctuarul Marii Preotese. „Vei fi pusă la încercare astăzi, Mim-Atet-Ra“, rosti Marea Preoteasă fără urmă de emoţie. Dar pe chipul lui Meri-Neyt am văzut o expresie plină de compătimire. În clipa aceea mi-am dat seama că profesoara mea era convinsă că voi muri în timpul Încercării. Am înţeles că cele două femei se certaseră (Cine se putea certa cu Marea Preoteasă, m-am întrebat? Ar îndrăzni cineva?), dar că zarurile fuseseră aruncate, iar eu, deşi nepregătită, voi trebui să înfrunt marele obstacol în ziua aceea. Şi eu credeam că voi pieri, dar nu-mi păsa.

Meri-Neyt se apropiase ca să mă pregătească, aşa cum permitea ritualul. „Acestea sînt regulile Încercării“, începu ea pe ton ceremonios, iar eu mi-am dat seama că lăsasem inocenţa de-o parte şi trebuia să fiu judecată pentru bine şi pentru rău. Nu mai eram nici copil, nici învăţăcel, ci un războinic pe cîmpul de luptă al zeilor. „Priveşte-ţi ispitele cu suspiciune. Multe sînt greutăţile pregătite pentru inima şi spiritul tău, m-a prevenit ea. *Nu te încrede decît în inima ta*“. „Dă sfaturi înţelepte oricui are nevoie de ele, dar nu-ţi irosi puterile cu cei care nu vor să le urmeze“. „Chiar şi în cele mai grele momente, puritatea şi adevărul sînt cele mai puternice arme. Oţeleşte-te în armura lor." „Încercarea e un microcosmos. Te afli încarnată în trup pentru a construi sufletul. Viaţa e doar o iniţiere pentru drumul înapoi acasă“. „Ţine minte regulile: Să ştii. Să vrei. Să cutezi. Să păstrezi tăcerea. Dacă omiţi vreuna, dai greş cu totul“.

Apoi mi-a zîmbit, şi i-am citit pe chip toată dragostea şi bunele intenţii.

„Aştept să te întîmpin victorioasă!“ mi-a mai spus cu glas puternic. Cred c-am observat şi o străfulgerare sfidătoare în privirea ei, dar poate m-am înşelat. Apoi m-a bătut puternic între omoplaţi – Ritualul de Legătură, care semnifica trecerea puterii de la profesor la elev şi legătura noastră veşnică, fiindcă eu îi duceam mai departe învăţătura. Mi-a legat şorţul Marilor Taine; apoi ochii şi

am fost condusă într-o încăpere subterană, unde urma să înceapă testul. N-am voie să dezvălui specificul Încercării. Dar anumite revelaţii se pot destăinui, spre binele omenirii, aşa că:

Am văzut *Tărîmul Torturilor* – era o lume îngrozitoare, scufundată într-o beznă nesfîrşită, unde cei care-i brutalizaseră pe alţii îndurau supliciul propriei cruzimi: am traversat locul unde *Vorbitorii Diavolului* sufereau ravagiile limbii lor otrăvite; am văzut false preotese şi profeţi, condamnaţi să-şi trăiască veşnic propriile minciuni; am cutreierat tărîmul unde zăceau cei bogaţi, care-şi hrăniseră egoismul cu averile lor. Acolo îndurau foamea şi setea şi se acopereau cu zdrenţele celor pe care i-ar fi putut salva prin acte de binefacere; apoi am văzut *Tărîmul Întunericului Veşnic*, unde cei ce-au făcut rău viaţă după viaţă îndurau amărăciunea propriului venin, alături de alţii de teapa lor şi în haosul pe care îl oferiseră celorlalţi; apoi i-am întîlnit pe Prea Înalţi, care păzesc pămîntul şi pe copiii lui, ajutîndu-i pe cei buni. Era tărîmul unde toate rugăciunile sînt ascultate; am călătorit către *Tărîmul Amintirilor*, unde stă scrisă toată istoria omenirii şi am citit spirala care întruchipează urcuşul omului de la începuturi pînă la Regatul Tatălui/Maicii; am ascultat Muzica Sferelor şi am privit *Tărîmul Înţelepciunii*, unde sîntem judecaţi cu toţii, nu după cît ştim, ci după cît de generos ne împărtăşim ştiinţa; am fost apoi purtată spre *Cele Şapte Mari Încercări*, unde am fost silită să-mi înfrunt cele mai adînci şi mai întunecate temeri. M-am afundat în nisipurile mişcătoare din *Mlaştina Visurilor Pierdute*... Am alergat peste *Cîmpia Arcaşilor*, unde fiecare săgeată este o adevărată teroare... Am înotat în *Rîul de Sînge*, în care se varsă sîngele celor care ar fi murit dacă eu nu le-aş fi dat o mînă de ajutor în timpul încarnărilor mele... Am supravieţuit *Cîmpiei de Foc*, în care ard mîndria, plăcerile trupeşti, gelozia şi furia... Am înfruntat *Cuibul de Vipere*, unde tentaculele înşelăciunii îţi încolăcesc picioarele, iar veninul invidiei sau pizmei îţi otrăvesc fiecare celulă.

Doctorul Strater îşi ridică privirea spre Peter, care părea puţin agitat; chipul i se crispase, probabil de îngrijo-

rare pentru Maggie? Poate mai mult decît asta... Psihiatrul își concentră, din nou, atenția asupra pacientei.

— Apoi am crezut că totul se terminase, continuă Mim, fiindcă am văzut venind spre mine o siluetă binevoitoare, care ducea o Cobră uriașă, semnul neprețuitului Kundalini și cel de-al Treilea Ochi deschis al iluminării. Așa că m-am apropiat ușurată și liniștită. Dar, deodată, șarpele hidos a țîșnit spre mine să muște, iar ființa aceea l-a *împins* spre trupul meu epuizat și nepregătit. Totuși, din reflex, am doborît reptila dintr-o lovitură. Mi-am concentrat *Razele Ochilor*, puterea magică a minții, care, focalizată de lentilele ochilor, poate aprinde lumea. Mi-am adunat ultimele puteri, îndreptînd Raza către șarpe. Dar în clipa în care eram gată să-l ucid cu acea forță, mi-am dat seama că nu trebuie să fac asta. *Pentru că o victorie mult mai mare era să-l înving cu dragostea mea.* M-am străduit din răsputeri să-mi înfrîng spaima și repulsia, înlocuindu-le cu o dragoste de neimaginat pentru un rival atît de frumos, deși mortal. Am hipnotizat șarpele cu Razele Ochilor, apoi l-am țintuit cu raza dragostei din inima mea. Dacă îl făceam să simtă cît sîntem de aproape, nu-mi mai putea face nici un rău. M-am retras, profitînd de confuzia lui și am chemat în ajutor Voința și puterea de a înfăptui miracole.

Peter se ridicase din scaunul pe care șezuse pînă atunci; părea agitat de parcă o furtună creștea în el. Strater se încruntă. În nici un caz Maggie nu trebuia întreruptă acum. Revenirea bruscă i-ar fi făcut mult rău. Așa că îi făcu semn lui Peter să rămînă locului.

— Vipera își retrăsese trupul, continuă Mim surescitată și am văzut-o domolindu-și atacurile. Ochii săi alunecoși îi căutau pe-ai mei... Am privit-o cu dragoste și prietenie. Apoi, pur și simplu, a dispărut – dar o dată cu ea și ultimele mele rezerve de energie. Dacă mi se mai cerea ceva, eram convinsă că voi fi înfrîntă. Pe neașteptate, în fața mea au apărut două uși, iar o voce a trîmbițat: *În spatele uneia, Victoria... în spatele celeilalte, Anihilarea!* Un test atît de simplu, după toate cîte am îndurat? M-am apropiat, și cu intuiția mea am „pipăit“ porțile – în spatele uneia am simțit siguranță, în spatele celeilalte, dezolare.

Apoi, a apărut cea mai stranie viziune... cu o limpezime neînchipuită am văzut-o pe Meri-Neyt arătîndu-mi disperată cealaltă alternativă! Ea îmi fusese călăuză şi sfătuitor timp de o viaţă, aşa că m-am oprit imediat şi am mai încercat o dată cu simţurile mele lăuntrice. Dar, din nou, am simţit *Viaţa* în spatele porţii din stînga şi *Moartea* îndărătul celei din dreapta. Am rămas o vreme paralizată de perplexitate. Meri nu m-ar fi sfătuit niciodată greşit... totuşi simţeam cu fiecare părticică a trupului că alegerea la care mă îndemna ea nu era cea bună. Disperată, am încercat să-mi amintesc sfatul ei – şi atunci, mi-a răsărit în minte *Ai încredere...*

Maggie nu mai termină frază, fiindcă interveni Peter.

— *Nu te încrede decît în inima ta*, tună el, în timp ce se grăbea să ajungă lîngă Maggie.

— Ce faci? ţipă Strater alarmat.

Dar Peter îmbrăţişă trupul inert al lui Maggie, fără să-l bage în seamă.

— Gol şi singur, iubita mea, trebuie să alegi! şopti Peter surescitat. Restul e doar o iluzie. Acesta e testul la care am dat greş, Mim. Acesta a fost testul Abisului. Tu *nu trebuie* să greşeşti!

Maggie continuă să vorbească cu vocea lui Mim, de parcă nu-l auzise pe Peter, sau nu dorea să-l audă.

— Am deschis uşa din stînga, urma ea, ca înainte. Din spatele portalului m-a întîmpinat un cor îngeresc... şi în clipa acea am fost sigură că testul final era acesta: în momentul Adevărului, *gol şi singur trebuie să alegi*. Restul e doar o iluzie.

Peter îşi sprijini fruntea pe pieptul ei, iar obrajii îi erau umezi de lacrimi. Lui Strater i se părea a fi în aceeaşi stare de transă ca şi ea: observă că Maggie/Mim cuprinsese umerii bărbatului, cu un gest protector, continuîndu-şi povestea:

— Pe neaşteptate, mă aflam din nou în faţa Marii Preotese, înveşmîntată în rochia ei aurie de ceremonie şi, pe cînd o priveam ca vrăjită, ea a dispărut, în locul ei apărînd însăşi Zeiţa, iar gloria ei era mai uriaşă decît lumea întreagă. „Ai înfruntat Abisul, Mim-Atet-Ra, fiică a lui Isis. Ai păcătuit şi ai ispăşit. Ai fost greu încercată, dar

ai învins. Aşa încît vei fi pedepsită, dar şi recompensată. *Străjer al Talismanului Zeiţei Isis, ridică-te!* Copilul pe care i l-ai fi născut lui Karaden îţi va fi înapoiat, cîndva, în viitor. Ea va fi Mesagerul meu, păstrătoarea Talismanului meu, pentru Eternitate. Iar tu vei fi Protectorul ei. Cînd omenirea va decădea atît de rău, încît îşi va primejdui existenţa, atunci vă voi trimite pe amîndouă. Trebuie să aperi Mesagerul şi Talismanul cu preţul vieţii. Omenirea este plină de cusururi, deşi adesea îmi place, pentru că e capabilă să se autodepăşească, în feluri care n-au fost pevăzute Creaţiei. Totuşi, îi mai dau o ultimă şansă de a se ridica, deşi toţi ceilalţi Zei şi-au întors feţele de la ea. Dar, bagă de seamă!, Protectorule! Mai există un Talisman. Sekhmet a invocat Puterile Răului ca să contracareze darul oferit de mine omenirii. Ea a strîns într-un onix uriaş toate forţele distrugătoare din univers. Astfel fiecare poate alege. Pentru că oamenii vor trebui să aleagă între darurile noastre. Un singur lucru pot face ca să-ţi oţelesc braţul: Piatra lui Sekhmet nu se poate materializa *decît dacă Mesagerul lui Isis se află deja pe lume.* De aceea, cînd Mesagerul se va Încarna şi va Materializa Talismanul, jocul va începe. Va triumfa Binele sau Răul. Iar omul, singur, îşi va alege destinul. Fiindcă darul pe care ţi l-am dat este pe atît de crud pe cît este de măreţ, Mim-Atet-Ra, îţi dau voie să sorbi dintr-un elixir care să-ţi ogoiască suferinţa". Pe neaşteptate în mîna mea a apărut un pocal de aur, iar eu l-am atins cu buzele, dar ceva anume mi-a împietrit mîna. „Ce băutură e asta?" am întrebat înfiorată de spaimă.„ Apa Uitării... ca să nu-ţi mai aminteşti păcatul". *„Nici pe Karaden,* mi-am zis. *Nici copilul nostru".* I-am întins înapoi pocalul, pentru că e mai bine să-ţi aminteşti dragostea, în ciuda suferinţei. Încăpăţînare sau curaj, spune-i cum vrei... dar nu regret alegerea făcută. Şi-aşa mi-am scris suferinţa, demult, cu propria mînă. Am trăit mulţi ani după ziua aceea, dar mie mi s-au părut şi mai lungi. Pînă să păşesc dincolo de porţile vieţii pămînteşti, am devenit Mare Preoteasă a Zeiţei Isis în Saqqara. Am vindecat mulţi oameni şi am alinat şi mai mulţi în existenţa mea, am slujit-o pe Maica Supremă cu credinţă. Aşa cum am făcut, într-un fel sau altul, în toate vieţile care-au urmat. Odată terminată

călătoria sufletului meu, am văzut Tainele Maicii pierind. Am privit dezechilibrul omenirii – Principiul Feminin slăbind, iar cel Masculin căpătînd putere, aducînd cu sine excesele bărbăteşti. Oare cînd va înţelege omenirea, aşa cum am înţeles eu în ziua revelaţiei, că numai cînd femeia şi bărbatul vor ajunge la un echilibru al respectului, viaţa va prospera cu-adevărat? Excesul de orice fel aduce strîmbătate şi dezonoare. Ne aflăm acum la Marea Răscruce. Mesagerul şi Protectorul au fost trimişi pentru înfruntarea finală, iar piesele sînt aşezate deja pe tablă. *O, Isis, Ra, apără-ne şi întăreşte-ne slăbiciunea! Sîntem prea muritori pentru încercarea asta.*

Doctorul Heinrich Strater văzu faţa descompusă a lui Peter Messenguer privind-o pe Maggie. Ea deschise pleoapele, privind în adîncul ochilor lui şi rosti cu glasul lui Mim.

— *Karaden, iubite suflet geamăn, de ce n-am fost doi simpli pescari, ca să ne putem trăi dragostea, lăsîndu-ne sămînţa în urmă. În schimb, sîntem siliţi să fim doi jucători în jocul cel mai mortal dintre toate, iar soarta Universului atîrnă acum de dorinţele noastre. Zeiţă, ajută-mă, pe mine, cea mai nevrednică dintre fii Tăi! Nu mă lăsa să mă poticnesc pînă ce preţul nu va fi fost plătit.*

Strater, înmărmurit de evenimentele ultimelor minute, o luă de mînă pe Maggie.

— Dragă Mim, rosti el, realizînd cu o strîngere de inimă cît de reală devenise Mim pînă şi pentru el. Îţi mulţumim că ne-ai împărtăşit fantastica ta poveste... şi îţi dorim tot binele din lume în călătoria ce te aşteaptă. Ne vom ruga pentru tine.

Aruncă o privire spre Peter, care încerca să se adune. Părea că îmbătrînise cu zece ani în ultima oră.

— Te rugăm, adu-o înapoi pe Maggie... e timpul să se întoarcă acasă, la noi. Vrei să ridici mîna dreaptă cînd Maggie s-a întors?

Mîna începu să se ridice încet.

— Mulţumesc, zise el, apoi se opri o clipă. E timpul să te urci din nou în barca de pe rîul timpului. Te rog, spune-i cîrmaciului să nu se oprească sub nici o formă, pînă cînd nu ajungi, în siguranţă, în cabinetul meu, în 1993.

Cîteva minute mai tîrziu, Maggie, Peter şi doctorul Strater stăteau privind fix unul la altul. Într-un tîrziu, psihiatrul rupse tăcerea:

— Ca să fiu sincer, eu n-am înţeles experimentul pe care tocmai l-am terminat. Dar se pare că aici o să am mult de lucru...

Maggie vorbi cu hotărîre.

— Mulţumesc, doctore Strater. Apreciez tot ceea ce aţi făcut pentru mine. Dar cred că am aflat ceea ce căutam. Mă tem că deznodămîntul poveştii nu ţine de domeniul psihiatriei.

Peter o privea pe Maggie atent, cum se aşeza la măsuţă; părea răvăşită de amintirile descătuşate. Mistuită de o văpaie lăuntrică.

El fusese cel care insistase să intre în cafenea, cînd se întorceau de la cabinetul lui Strater, fiindcă îşi dădea seama că, în clipa în care va intra în casă, Maggie avea să fie învăluită de dureroasa absenţă a lui Cody ca de o mantie de gheaţă şi era prea slăbită pentru asta.

Comandă cidru fiert pentru amîndoi şi rămase privind în cană, amestecînd absent beţişorul de scorţişoară, împresurat de aburul ceştii. Maggie părea vlăguită şi lipsită de apărare.

— Erai *acolo* cu mine, Peter, vorbi ea într-un tîrziu.

— Da, încuviinţă el. Am văzut limpede pericolul, în labirint. Era testul pe care nu-l trecusem – trebuia să te salvez măcar pe tine.

Ea înclină capul, semn că înţelegea.

— E adevărat, nu-i aşa, Maggie? întrebă cu glasul vibrînd de emoţie. Astăzi am înţeles, pentru prima dată, realitatea.

— Da, e *adevărat*, Peter. Tocmai asta e problema, replică agitată, aproape să verse ceaşca de cidru. Iisuse! Îi *simt* tinereţea, vigoarea, dorinţa. Tu *eşti* Karaden. Ellie *este* Meri-Neyt. Dar ce *înseamnă* toate astea, Peter?

Părea răvăşită.

— Şi, pentru numele lui Dumnezeu, încotro duc? Povestea asta are un sfîrşit îngrozitor... îl simt venind şi mă înspăimîntă de moarte.

— Ştiu, dragă Maggie, o linişti el. Ştiu că te înspăimîntă. Şi pe mine la fel.

După ce terminară cidrul, Peter o conduse acasă, iar apăsarea iminentei sentinţe făcea ca orice conversaţie să pară lipsită de sens. Ea nu-l invită să intre.

Maggei urcă scările către camera ei; se simţea complet istovită, ca şi cînd ar fi putut dormi o mie de ani.

Trecînd prin dreptul dormitorului lui Cody, simţi un imbold teribil să-şi caute alinarea acolo. Maggie se aşeză cu grijă pe marginea patului, temîndu-se ca nu cumva să gonească amintirea imaginilor tăinuite de acel sanctuar. Ale unei fetiţe care era frumoasă şi fermecătoare, cum numai prinţesele din povestirile antice pot fi. Cu părul auriu şi ochi de un cenuşiu misterios ca oceanul înaintea unei furtuni de vară. Auzi din nou, în încremenirea camerei goale, clinchetul argintiu al rîsului ei, care ascundea atîta înţelepciune străveche, şi-i văzu din nou chipul timid ca al Sfinxului. Ca un nor auriu în văzduh, sau ca un pescăruş avîntat pe un val periculos, ea nu părea să aparţină în întregime acestei lumi. *„Cum de nu mi-am dat seama că nu erai de aici?* şopti ea în tăcerea neclintită. *Ceva atît de minunat nu avea cum să fie de aici*".

Maggie se abandonă valului de durere care-o cuprinse, ridicîndu-se şi scufundîndu-se o dată cu el. Se întinse pe perna acoperită cu volane care mirosea încă a pudră pentru copii şi plînse pînă adormi.

Visul o cuprinse, împingînd-o să-i urmeze calea. Se simţi absorbită într-un vîrtej cosmic şi aruncată în afara timpului şi spaţiului... străbătînd văzduhul, printre planete şi stele, în vid.

„*O, Doamne, mă iau din nou*", gîndi îngrozită, pe măsură ce imaginile începură să se deruleze, caleidoscopic, în faţa ochilor ei istoviţi. Se văzu pe ea şi pe Cody, metamorfozate într-o duzină de încarnări, într-o mulţime de ipostaze, uneori bărbaţi, alteori femei. Vieţi după vieţi se succedară prin faţa ochilor ei, ca imaginile într-o lunetă veşnică... Preotese druide înclinîndu-se stejarului sacru... credincioşi, dar necăjiţi, bărbat şi femeie într-un sat de pescari galezi... două călugăriţe într-o mînăstire, pe vremea

Inchiziției spaniole... mamă și copil, pionieri la începuturile Americii... camarazi de arme, luptînd spate în spate pe diferite cîmpuri de bătaie. O sumedenie de vieți apărînd și dispărînd, pînă cînd, în sfîrșit, Maggie văzu adevărata esență a lui Cody – Vindecătoarea-Hopi de rang înalt, Maggie fiind Bunicul care-i descifrase tainele medicinii.

Visul dispăru brusc, iar Maggie se trezi, leoarcă de sudoare, cu toate imaginile vii în minte, vibrînd, radiind informații. *Matricea.* În sfîrșit vedea matricea.

Legătura dintre cele două suflete este întotdeauna absolută... întotdeauna unul e prezent la moartea celuilalt.

Partea a V-a

ALIAŢII

„Vai de acela ce se află singur atunci cînd se prăbuşeşte, căci nu are pe nimeni alături să-l ajute să se ridice."

Ecleziast

Capitolul 58

Două zile mai tîrziu, Peter şi Maggie se aflau în Barul de pe Strada Broome, în faţa unor farfurii cu hamburgeri neatinşi.

— Cred că va trebui să discutăm despre asta, Peter, rupse ea tăcerea, într-un tîrziu. De la ultima regresie, mi-e teamă să stau lîngă tine... şi tu simţi, fără îndoială, la fel.

Ezită o clipă.

— Nu ştiu ce-ar trebui să fac.

Peter dădu de-o parte ceaşca de cafea, cu care se jucase pînă atunci, şi îi privi faţa; a lui era descompusă de oboseală.

— Îmi cer scuze, Maggie. Nu ţi-am prea fost de folos în ultimele zile. M-am străduit să-mi recapăt echilibrul. Cine sîntem noi, unul pentru celălalt? M-am tot întrebat. Cine am fost eu?

Părea la fel de tulburat ca şi ea.

— Ştii că am mers la Strater, rosti Maggie, cu o undă de amărăciune în glas, sperînd că, dacă voi cunoaşte povestea lui Mim, lucrurile se vor lămuri. Dar asta n-a făcut decît să le înrăutăţească. Cum vom mai putea şti vreodată ce se întîmplă cu adevărat, Peter? Mă trezesc luptîndu-mă cu sentimenele legate de tine, care *par* să fie dragoste. Dar dacă e numai Mim care-l iubeşte pe Karaden, şi nu eu? Sau dacă Mim şi Karaden sînt doar nişte fantome ale imaginaţiei mele, iar eu încep să-mi pierd minţile? N-am *vrut* niciodată să simt toate astea pentru tine, Peter. Uite-te la mine! Nici măcar nu pot să *pronunţ* cuvîntul *dragoste* cînd e vorba de tine. Dar, la naiba, simt pentru tine *ceva* neobişnuit şi tu simţi la fel.

Vocea ei tremura.

— Voi fi foarte sinceră cu tine, Peter, pentru că nu văd altă cale. De cîte ori sîntem împreună, mă trezesc dorind să te *ating*... să te îmbrăţişez, să mă îmbrăţişezi... şi să spun lucruri pe care n-am nici un drept să le spun... şi totul mi se pare inevitabil. Acum ştiu că totul e legat de *celelalte* vieţi.

Maggie își ridică brațele, într-o încercare zadarnică de a explica.

Privirea lui Peter, o prinse pe-a ei, susținînd-o o vreme; tandrețea îi încălzi trăsăturile dure ale chipului, îndulcindu-i-le.

— Maggie, Maggie, tu nu vezi... rosti el, întinzîndu-se peste masă ca să-i cuprindă mîinile într-ale sale. Te iubesc *cu adevărat*! *Acum* și poate și atunci... cine știe de cînd? Și cred că și tu mă iubești. Asta e partea *pură*. Neîntinată. Nimic rușinos. Ceea ce vom decide să facem cu dragostea noastră... Asta, mă tem, este cu totul altceva. Dar pentru asta – pentru acest moment din veșnicie – cred că trebuie să fim atenți ca dragostea noastră să nu ne tulbure în nici un fel. Dacă ne putem întări înfruntînd ceea ce simțim unul pentru altul, atunci e bine. Dacă nu...

Plecă ochii, ocolind privirea aflată de cealaltă parte a mesei.

— Deocamdată nu te poți gîndi decît la Cody. Nimic altceva nu e important. Ne-au mai rămas două săptămîni ca s-o salvăm, așa că fiecare minut contează. N-ai voie să-ți risipești atenția și mintea, gîndindu-te dacă ne iubim sau nu. Pur și simplu ne iubim. Poate trebuie s-o iei așa cum este. Pînă pe 30 aprilie, salvarea lui Cody e pe primul plan. După aceea...

Oftă semnificativ.

Ceea ce nu spuse era faptul că nu se aștepta să supraviețuiască zilei de 30 aprilie. Ea nu trebuia, deocamdată, să știe; nici măcar nu știa de unde provenea o asemenea siguranță, dar exista în el o convingere de neclintit că timpul se va opri pentru Peter Messenguer pe 30 aprilie.

Peter o conduse pînă acasă, lăsînd-o în grijă Mariei, fiind recunoscător menajerei că deschisese ușa. Și că nu trebuise să mai rămînă singur cu Maggie.

Se întoarse către apartamentul în care locuia, apoi se răzgîndi, îndreptîndu-se spre Strada 13. Se hotărîse să-și petreacă noaptea în sanatoriul bolnavilor de SIDA, punîndu-și sentimentele în slujba unei îndeletniciri nobile. La urma urmei, în felul ăsta, dacă tot nu putea închide ochii în noaptea aceea, măcar să beneficieze de insomnia lui un biet suflet chinuit.

Capitolul 59

— Ştii, Amanda, rosti Maggie, a doua zi dimineaţă la magazin, aruncînd, absentă, hîrtiile în sertarul biroului, prea nervoasă ca să le dea atenţie. De cînd cu regresia hipnotică, mă trezesc analizînd fiecare eveniment al vieţii mele prin prisma existenţei străvechi, ca un Inspector Clouseau cosmic. Mă simt... de parcă aş trăi în două perioade diferite.

Amanda ridică privirea, încruntată.

— Aşa se întîmplă cu toţi cei care încep tratament psihiatric. Îţi aminteşti? Cum începem să ne verificăm motivaţiile cu aceeaşi frecvenţă cu care ne uităm la ceas? Întrebarea „De ce fac asta?" trebuia să fie cheia fiecărei acţiuni a vieţii noastre. Dacă mergi pe stradă şi-ţi cade o cărămidă-n cap, înseamnă că te-ai aflat sub ea dintr-un anumit motiv. Dacă te îmbolnăveşti, înseamnă că vrei să scapi de ceva. Iar dacă mori, probabil aveai o problemă mai veche şi n-ai reuşit să-i faci faţă.

Izbucni în rîs de propriile nerozii.

— Ţin mine, rosti Maggie scuturînd capul.

Amanda ar fi făcut-o să rîdă şi la picioarele eşafodului, îşi zise ea cu un zîmbet trist.

— Îmi dau seama cît de încurcată trebuie să fi fost Doamna cu Coasa. Înainte de Freud, te trecea pe listă după un program: bunicii tăi muriseră la 86 de ani, deci şi tu erai planificat să-ţi închei socotelile cam tot pe-acolo. Dacă ţara intra în război, numai bine îi uşura efortul de colectare. Foamete? Ciumă? Cu atît mai bine. Apoi, dintr-o dată, se vede nevoită să studieze motivaţiile fiecărui individ, ca să descopere gunoiul străvechi pe care-l poartă şi care i le-ar putea servi pe tavă.

Amanda rîse din tot sufletul.

— Eu voiam să-ţi subliniez, draga mea, că indiferent de regresie, tu trebuie să te trezeşti mîine în zori şi să mergi mai departe. Aşa încît, cui îi pasă ce s-a întîmplat acum cinci mii de ani, sau ce motivaţii au fost – contează

doar ce face Maggie astăzi. De fapt, asta te-nnebunește. Nu găsești calea de-a o ajuta pe Cody, astăzi.

Maggie se ridică atingînd veioza de pe birou.

— Ai perfectă dreptate, Amanda. Pasivitatea asta mă ucide. Ea e acolo, eu aici, iar toate chinurile și agitația mea, regresia hipnotică, la dracu', n-au schimbat absolut nimic. Și colac peste pupăză, mă întreb acum și dacă nu cumva m-am îndrăgostit de Peter și habar n-am cum am putea drege lucrurile în secolul nostru, dacă n-am reușit cu trei mii de ani înainte de Hristos.

Înainte de-a închide ușa magazinului, Amanda privi îngrijorată în urma lui Maggie. Cu o lună înainte, dacă ar fi auzit pe cineva vorbind de vieți anterioare, l-ar fi crezut într-o ureche, dar acum nu-i mai păsa din ce milenii venea ajutorul pentru Maggie. Atîta timp cît venea.

Maggie cobora pe Madison Avenue, absentă, întrebîndu-se dacă era bine să-i povestească lui Devlin despre cele aflate sub hipnoză. În timpul ședinței totul părea absolut real, dar acum începea să i se pară absurd. O fantezie a unui creier suprasoliciat. Dar nu era cinstit să nu-i spună și, în plus, îi era datoare cu un telefon. Nu voia să-l folosească ca pe-o unealtă împotriva sentimentelor pentru Peter, dar era, în foarte mare măsură, adevărat. La naiba! Cine mai știa care era adevărul!

— Dev, rosti Maggie șovăind cînd el intră în casă, răspunzînd chemării telefonice. Simt nevoia să-ți povestesc prin ce-am trecut în ultimele zile, dar toate mi se par simple nerozii. Mă tem că o să mă bagi în cămașă de forță.

El se arătă doar ușor surprins de rugămintea precipitată de a o vizita atît de tîrziu. Maggie dispăruse în zilele ce urmaseră vizitei în Greenwich și nu-i răspunsese la telefon. Avea de gînd ca astăzi s-o caute, oricum, dar ea i-o luase înainte în ultimul moment.

Devlin ședea tăcut în salon, ascultînd povestea lui Mim în Egipt. Nu întreba nimic, dar era clar că ascultă cu toată atenția, privea în jos cu o expresie concentrată, iar Maggie nu-i putea vedea chipul. Înainte ca Maggie să termine,

Devlin își scosese sacoul, își slăbise nodul de la cravată și-și turnase un pahar de whisky.

— Am încercat să-mi dau seama dacă *erai* și tu în poveste, Dev, rosti ea grav, și dacă da, *cine*.

— Tot ce contează e cine sînt *acum*, Maggie, răspunse el categoric.

În cuvintele lui vibra o undă de emoție.

— Îmi dau seama ce traumatizantă a fost pentru tine o asemenea experiență, dar ca să fiu sincer, cred că totul nu face nici cît o ceapă degerată. În primul rînd, n-ai cum să verifici că este adevărat. În al doilea rînd, chiar dacă este, n-o aduce înapoi pe Cody. Și, în al treilea și cel mai important, dacă Malachy Devlin n-a avut, pînă acum, un rol important în toată afacerea, se pare că situația s-a schimbat radical.

— Dev, fii serios! zise ea dezamăgită de răspuns.

Nu știa cum se așteptase ca el să reacționeze, dar sigur nu în felul ăsta.

— Dar *sînt* foarte serios, Maggie O'Connor. Noi avem de-a face aici cu răufăcători reali, în carne și oase, așa încît, cui dracu' îi mai pasă ce s-a întîmplat acum cinci mii de ani? *Diavolul însuși e suficient*, Maggie. Ca să-ți aduc înapoi copilul, am nevoie de probe solide, care să-l lege pe Vannier de crime și droguri, în 1993.

Se opri ca să-și adune gîndurile.

— Reporterul, specialist în Maa Kheru... *asta* e realitatea. Legăturile descoperite de FBI între Vannier, Sayles și droguri... *asta* e realitatea. Artistul care tatuează... *asta* e realitatea. Astea sînt lucruri care o pot aduce înapoi pe Cody, Maggie. Nu viețile trecute sau urletele la lună.

— Dar tu *știi* că realitatea înseamnă mai mult decît ceea ce vedem, Dev, protestă ea uluită de furia lui. Știi bine că toate astea pot fi adevărate!

— Nu dau doi bani pe adevărul lor, Maggie! Nu contează dacă e adevărat sau nu, sau doar pe jumătate adevărat. Ceea ce contează este să găsesc ceva suficient de solid, ca să-i înhaț pe Eric Vannier și gașca lui împuțită. Nu-mi permit să mă pierd în lucruri fără importanță. Trebuie să rămîn bine înfipt în prezent, fiindcă am destulă

bătaie de cap cu rahatul din secolul ăsta, ca să mă mai intereseze rahatul din alt secol.

— Malachy Devlin! rosti ea, descoperind, într-o clipă, întregul adevăr, ești, pur și simplu, furios pentru că nu apari în povestea mea. Dumnezeule, ești gelos!

— Bineînțeles că sînt! explodă el. Nu vreau să știu că ai de-a face cu altcineva în afară de mine, nici aici, nici în alt mileniu, Maggie.

Trase adînc aer în piept, și-l lăsă apoi să iasă cu zgomot.

— Uite ce e. Trebuie să plec, zise el agitat. Mă comport ca un idiot și mai bine dispar înainte să mă fac de tot rîsul...

Starea de spirit a lui Dev se putea schimba de la o clipă la alta.

— Ți-am adus ceva, spuse morocănos, scotocind în buzunar. Scoase un volum mic, legat în piele, cu o panglică între file, ca semn de carte.

Intrigată, Maggie luă cadoul din mîinile lui. Dar nu reuși să-și ducă gestul la bun sfîrșit, fiindcă Devlin o îmbrățișă, pe neașteptate, iar cartea rămasă presată între cele două trupuri. Una din mîinile lui era în părul ei, cealaltă îi cuprinsese talia... iar el o săruta cu toată dragostea mistuitoare și dorința care îl înnebuneau. Se simți sălbăticia și disperarea în sărutul lui. *„N-ar trebui oare ca toți să fim iubiți cu atîta pasiune?“* se gîndi ea amețită, molipsită de frenezia lui. Și îl săruta și ea pentru că i se părea firesc s-o facă. Și pentru că *voia* cu adevărat s-o facă. Simțea dragostea și puterea lui străbătînd-o cu un curent, dîndu-i energie și vitalitate. *Pune totul în slujba dragostei*, spune vechiul poem. *Ascultă-ți inima. Prieteni, rude, zile, rang, glorie, viitor, prietenie – nu refuza nimic!* O, sfinte Iisuse, ce bine era să *simți* și să nu mai *gîndești*! Dacă ar fi putut, pur și simplu, să dea și să primească, fără să fie nevoită să cîntărească urmările.

Devlin o eliberă brusc și rămaseră privind țintă unul la celălalt, neștiind ce să facă sau să spună în continuare.

Devlin își luă haina, fără să scoată o vorbă, și, după ce o îmbrăcă se îndreptă spre ușă. Cînd ajunse, zise fără să privească înapoi.

— Te pot iubi *acum*, Maggie, rosti cu glasul plin de pasiune. Restul ducă-se dracului!

Cînd uşa se închise în urma lui, Maggie simţi inima bătîndu-i nebuneşte, dînd la iveală întreaga derută care-o stăpînea. Văzu cartea căzută la picioarele ei şi o ridică. Căzuse deschizîndu-se la semn.

„*Din bezna ce mă înconjoară*
Neagră precum hăul dintre poli
Mulţumescu-ţi ţie Doamne, oricare ai fi,
Că m-ai dăruit c-un suflet nedomolit."

De unde Dumnezeu ştiuse să-l aleagă pe Henley? O, Doamne, cum de ştia atîtea lucruri? Amintirile o copleşiră, eliberate de micuţa carte de versuri. În copilărie, nu se ducea niciodată la culcare fără să înveţe pe de rost o poezie. Tatăl ei îi insuflase acest dar.

„*Îţi rămîne pe vecie, Margaret,* spunea el. *Ceea ce înveţi pe dinafară rămîne al tău, pentru totdeauna. Cîte comori sînt veşnice în viaţă? Mai există altceva care să nu-ţi fie luat?*"

Era cuprinsă de oceanul amintirilor... tatăl ei avea atîta veneraţie pentru poezie, încît nu recita versuri decît celor care o iubeau. Nu se folosea de repertoriul său, cum făceau alţii, pentru a epata auditoriul cu soliditatea educaţiei lui clasice. Pentru el reprezenta o plăcere tainică, prea sfîntă pentru a fi întinată de nerozi.

Sub lovitura sorţii, murmură ea cuvintele poeziei, recunoscătoare pentru alinarea care i-o aduceau, iubindu-l pe Dev pentru că intuise că avea nevoie de ea... *N-am clipit, nici nu m-am plîns. Acum cînd norocul m-a părăsit. Capul mi-e însîngerat, dar nu se pleacă.*

Poemul îi amintea că nu e singură – *asta* voia el să-i transmită. Soarta nu o alesese pentru a o pedepsi. „*De ce tocmai eu, Doamne? întreabă Iov într-o veche snoavă. Nu ştiu, Iov, zice Dumnezeu. Pur şi simplu ceva din tine mă scoate din sărite.*"

Maggie rîse încet, în ciuda lacrimilor de pe obraji; el reuşise din nou; o făcuse să simtă că trăieşte şi că mai are o rază de speranţă. Pentru prima oară se hotărî să nu mai încerce să descopere ce loc ocupa Devlin Malachy în ecuaţia complicată a vieţii ei.

Ajunsă în dormitor, aşeză micul volum de poezii pe noptieră, lîngă fotografia lui Jack. Era absurd, fireşte, dar nu putea opri gîndul că, dacă ar fi trăit Jack, el ar fi ajutat-o să descifreze rolul acestor doi bărbaţi care intraseră în viaţa ei. El nu-i fusese doar soţ, ci şi cel mai bun prieten... Se întrebă dacă Peter sau Dev ar fi fost în stare să joace acest rol, cel mai important dintre toate.

Capitolul 60

Ghania apucă mîna copilului într-a ei, strîngînd-o cu putere, tăindu-i orice posibilitate de fugă. Cody strînse pleoapele ca să nu vadă imaginea din fața ei...

Iedul era priponit de un țăruș, într-un mic intrînd din peretele pivniței. Șarpele uriaș îi dădea tîrcoale, privind, pîndind, aproape leneș, iar limba lui despicată apărea și dispărea, așteptînd. Lovi, cu o mișcare fulgerătoare, aproape nevăzută; apoi redeveni languros, încolăcindu-și trupul sinuos în jurul iedului, care tremura lipsit de apărare... strîngîndu-și inelele, pînă ce lupta pentru supraviețuire dispăru, rămînînd în urmă doar spaimă.

Cody privi mută de groază fălcile imense ale pitonului deschizîndu-se, atît de mult cît să cuprindă animalul încă viu. Înghițea iedul *cu totul* – Cody îi putea vedea conturul corpului, capul, umerii, chiar și copitele profilîndu-se sub pielea șarpelui, în timp ce era împins, implacabil, către stomacul reptilei.

— *Gîndește-te*, mititico, rosti Ghania cu glas blînd și dulce. *Gîndește-te* cît de întuneric trebuie să fie pentru ied în burta șarpelui. El țipă acolo, știi, dar nu-l poate auzi nimeni. La asta să te gîndești data viitoare cînd n-o s-o asculți pe Ghania.

Cody goni cuvintele înspăimîntătoare, pe Ghania și șarpele... departe, departe, acolo unde nu-i mai puteau face nici un rău. Își întoarse fața la perete și căută înlăuntrul ei alinarea Luminii.

— *Mim! Mim! Mim!*

Țipetele lui Cody își tăiau drum în vis spre sufletul lui Mim.

— *Nu-i lăsa să-mi facă rău. Mim! Ajută-mă...*

— *Sînt aici puiule! urlă ea răspunsul, cu brațele și palmele albite de apăsare pe un perete de geam invizibil, care le despărțea. Alte brațe și palme o trăgeau înapoi în*

întuneric. Coşmar. Cădea. Ţipa. Ajută-mă Mim! Ecouri. Ecouri. Întuneric.

În jurul ei se ridicau valuri de apă neagră... unde e Cody? Îi auzea ţipetele, dar de unde veneau? Se tîra ceva pe picioarele ei, în abisul negru ca smoala. Sinuos. Un şarpe... Oribil, scîrbos, şarpele ucigaş, sub apa care-l acoperea. Se afla acolo ca s-o omoare pe Cody. Disperată, Maggie înota, împotrivindu-se apei vîscoase, întunecoase şi acaparatoare.

— Mamă, ajută-mă! auzi ea limpede şi ştiu, chiar şi în vis, că era propria-i voce. Mama ei nu-o lăsase niciodată să-i spună Mămico, sau Mami, pentru că i se părea prea lipsit de eleganţă. *Dar Mamă sună atît de distant şi rece!* O simplă denumire, nu o chemare de dragoste. Ajută-mă, mamă, ajută-mă!

Din volbura apelor răsări o scară, iar mama lui Maggie stătea calmă în capătul ei.

— Nu ţipa, nu e elegant, îşi dojeni fiica.

O ţinea pe Cody de mînă.

— *Cody moare*, îşi zise Maggie îngrozită. *Mama a venit s-o ia.* Gîndul o făcu să-şi recapete puterile neobişnuite de-a lupta împotriva apelor vîscoase, dar durerea din braţe era de nesuporat şi simţi cum se scufundă în adîncurile stăpînite de şarpele ucigaş. Văzu mîna mamei coborînd sub apă ca să atingă creatura încolăcită, care îşi pregătea trupul pentru atac. Reptila se cutremură scurt, apoi se întoarse liniştită în fundul mării.

Visul se schimbă pe neaşteptate, iar Maggie se simţi din nou pe pămînt. Simţi lumea închizîndu-se, sufocant, în jurul ei. Un soare ucigător, desupra deşertului. Era neputincioasă şi epuizată. Un sentiment de absolută zădărnicie părea să-i alunge întreaga forţă din trup. *Nu mai pot lupta împotriva întunericului.*

— Ce să fac? ţipă ea în fierbinţeala vîntului de deşert care bîntuia întinderea din faţa ei.

— Vei lupta împotriva Sorţii, a Diavolului, a lumii întregi, a lui Dumnezeu şi-a tuturor, dacă va trebui! răspunse un glas.

Era al ei?

—Asta înseamnă adevărata demnitate, Maggie! Nu poţi controla faptele lor. Numai acţiunile tale.

De unde venea glasul?

— Am fost trimiși să jucăm un joc nu prea cinstit, Margaret, glăsui o voce de femeie fără trup, de undeva. Se întîmplă lucruri groaznice. Mor oameni. Suferă. Se nasc schilozi, orbi sau surzi. Curaj. Margaret. *Asta-i situația.*

Nu-și dădea seama cine era femeia. Mama ei? Ellie? Să fi fost glasul lui Dumnezeu?

Maggie se trezi, dar visul stăruia viu înlăuntrul ei. Rămase nemișcată. Exista mult adevăr în vis la care trebuia să se gîndească repede, pînă nu apuca să dispară. *Șarpele*! Asta era. În fiecare coșmar exista un șarpe. Trebuia să însemne ceva. Dar ce? O, Doamne, învață-mă ce ar trebui să știu!

— Visele astea mă înspăimîntă de moarte, Ellie, conchise Maggie cu amărăciune după ce i-l povestise pe ultimul.

— Știi ce spunea Jung despre vise, Maggie? răspunse Ellie. Spunea. „Visul este o portiță ascunsă în sanctuarul cel mai profund al sufletului..." Visele astea sînt niște piese importante ale jocului. Chiar dacă ți-e greu să te obișnuiești cu ele, sufletul îți transmite niște lucruri asupra cărora trebuie să meditezi.

— Nu știu Ellie, rosti ea deznădăjduită. Simt că înnebunesc... chiar și rugăciunile mele sînt, acum, ale unui nebun. Te rog, Doamne, nu face asta, repet la nesfîrșit. E doar o fetiță și n-a greșit cu nimic. Eu sînt cea pe care o urmărești. Dacă o salvezi, îți dau tot ce vrei. Mă auzi? Orice! Fac orice. Sînt orice. Numai spune-mi prețul.

Ellie își privi prietena cu sinceră compasiune.

— Un învățător de-al meu... rosti ea, un bărbat din cale-afară de înțelept... mi-a spus odată: „Uneori Zeii rîd de noi. Ellie. E un tribut pentru curajul nostru". L-am considerat nebun și i-am spus-o. „Nu cred că le e milă de noi, mi-a răspuns. Ne cred foarte curajoși. Probabil ne onorează pentru asta". Dar eram prea tînără ca să înțeleg.

— Nici eu nu înțeleg, zise Maggie cu amărăciune.

— O să înțelegi, Mags, rosti Ellie cu glasul plin de o profundă tandrețe. Sînt convinsă.

Capitolul 61

Rabinul Itzhak Levi avea optzeci şi trei de ani. Părul i se rărise albindu-i cu aproape un sfert de secol în urmă, la fel şi barba fragilă ca o creangă plină de promoroacă, dar sprîncenele albe şi stufoase compensau orice altă pierdere a părului.

Dar ceea ce-l uimise pe Raphael Abraham erau ochii, care acaparau atenţia oricui. Era obişnuit să cîntărească oamenii după privire, dar asemenea ochi nu mai întîlnise niciodată.

Era oare cu putinţă ca nişte ochi să fie în acelaşi timp blajini şi periculoşi? Oare aşa arătau şi ochii lui Moise cînd coborîse din vîrful muntelui? Abraham simţea nevoia să-şi ia privirea de la ei, ca atunci cînd priveşti la miezul de plutoniu al unei centrale atomo-electrice fără ochelari de protecţie... de parcă, dacă nu-şi retrăgea privirea, ar fi orbit pe loc.

Rabinul zîmbi uşor, iar bunătatea acoperi, pe dată, orice altceva, dar Raphael Abraham văzuse restul şi nu avea să-l uite.

— Îţi transmit salutări, Rabi, zise el scoţînd plicul ce conţinea scrisoarea primului ministru, precum şi una de la rabinul Lutz, din Tel Aviv.

Bătrînul le luă politicos şi-l îndemnă pe Abraham să ia loc. Nu le deschise şi nici nu păru curios în legătură cu conţinutul lor.

— Ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai spune ce te aduce la mine, cu recomandarea unor bărbaţi atît de importanţi, rosti bătrînul cu un zîmbet care lăsa să se întrevadă cît de nesemnificativă era puterea trecătoare.

Rămase tăcut, în aşteptare, în vreme ce Abraham îi depăna povestea Talismanului. Ceva din tăcerea rabinului îl făcu pe Abraham să-şi înmoaie neîncrederea în privinţa ridicolei poveşti; ceva lăuntric îl îndemna să aibă grijă... în prezenţa unui asemenea om, nimic nu este ceea ce pare.

— Aşadar, rosti rabinul Levi, cînd Abraham sfîrşi de

istorisit. Nu mi se spune prea des o asemenea poveste. Își coborî pleoapele – gest pentru care Abraham îi fu profund recunoscător – părînd că se sfătuiește cu sine însuși o clipă. Apoi zîmbi.

— Și ce anume dorește de la mine primul ministru? întrebă el politicos.

— Dorește să afle dacă un asemenea lucru este cu putință, Rabi, răspunse Abraham incomodat de franchețea bătrînului.

Îl descumpănea.

— Este posibil ca un obiect, sau două, să dețină o asemenea putere? *Dacă vrei să afli adevărul despre război, întreabă un general*, îi spusese primul ministru.

Dacă vrei să afli adevărul despre magie, întreabă un mistic. Era gata să-i repete întreagă istorie rabinului, dar se răzgîndi.

— Întrebarea pe care mi-o pui este foarte grea, replică bătrînul. Un răspuns simplu ar fi da. Platoșa lui Solomon deține o asemenea putere. Arca lui Noe... unul sau două obiecte în întreaga isorie. Răspunsul potrivit ar fi „puțin probabil". Nu imposibil, reține... foarte puțin probabil.

— Și dacă aceste talismane întruchipează, cu *adevărat*, o asemenea forță magică, le-ai putea stăpîni?

Rabinul își țuguie buzele, meditativ, și se încruntă.

— Poate, zise el. Poate nu. Probabil există niște taine, domnule maior, despre care nu se poate vorbi deschis. Ar trebui să văd copilul. Mi-ar fi de mare ajutor să cunosc și femeia. Și să studiez scrierile străvechi în legătură cu subiectul. Să înțeleg că-mi puneți la dispoziție un asemenea material?

— Îți vom aduce tot ce-ți trebuie.

Ochii rabinului zîmbeau, deși buzele-i rămăseseră nemișcate. *Prostule*, descifră Abraham în privirile lui. *Ceea ce-mi trebuie mie este peste puterile voastre și ale oricărui guvern din lume.*

— Pot să te-ntreb unde se află acum copilul? se interesă bătrînul rabin.

— Este cu mama lui, toxicomană și cu tatăl vitreg, în Greenwich. Bănuim că el conduce o sectă, denumită Maa Kheru.

Rabinul îl fulgeră cu privirea.

— Ar fi bine pentru tine să te abţii de la a rosti asemenea cuvinte cu voce tare, maior Abraham. Acestea sînt Cuvinte ale Puterii... ele deschid porţi care e mai bine să rămînă închise.

Tăcu o clipă, ca un profesor care, după ce a admonestat un elev, de obicei eminent, îl lasă să reflecteze asupra greşelii lui.

— Acest tată vitreg... continuă el, din cîte înţeleg, este adept al Şcolii Magice a Întunericului?

Abraham încuviinţă din cap.

— Bănuiesc atunci că n-o va elibera de bună voie.

— Dacă am ordin să recuperez copilul, Rabi, nimic nu mă va opri s-o fac.

Ochii rabinului Levi zîmbiră din nou.

— Să fii atît de sigur, maiorule, minunată mulţumire trebuie să-ţi aducă.

Abraham se indispuse, privind la bătrînul profesor. De ce avea bătrînul ăsta puterea să-l facă să se simtă ca un băieţel idiot?

— Îţi dau cuvîntul meu, Rabi, că nu-mi voi îngădui o prea mare încredere în mine, care să-mi întunece prudenţa. Am vrut să spun doar că oamenii mei sînt dintre cei buni – am trecut prin multe situaţii grele.

— Dar din Lumea Cealaltă, băiete... ce-aţi văzut?

Continuă fără să aştepte răspunsul:

— Mi-e îngăduit să ştiu ce anume are de gînd să facă statul Israel cu acest copil şi cu talismanele ei, după ce tu şi minunata ta echipă le veţi salva cu atîta curaj?

— Vor fi aduse la Tel Aviv.

— A, înţeleg. Înţeleg. Iartă-mă, dar aş zice că Tel Aviv-ul nu este locul care să exceleze în gînduri pline de limpezime. Şi, iartă-mă din nou dacă mă îndoiesc, dar cine anume din Tel Aviv este atît de sfînt, încît să ştie ce trebuie să facă cu acest copil şi cu talismanele lui magice?

Chicoti scurt şi se ridică de pe scaun; doar o uşoară nesiguranţă a mersului îi trăda vîrsta înaintată. Abraham observă că discuţia luase sfîrşit.

— Rabi, rosti el pe un ton complet diferit de cel profesional. Cînd am intrat aici eram sigur de un singur lucru –

că povestea e ridicolă. Acum... te întreb, ce s-ar întîmpla cu omenirea dacă povestea asta ar fi adevărată?

— Aha, deci cauți alt lucru de care să fii sigur? Așadar, ce s-ar întîmpla? Doar ce vrea Dumnezeu, fiule, glăsui rabinul Itzhak Levi, clipind șiret. Și de asta poți fi *sigur*.

Întorcîndu-se de la locuința rabinului, Abraham conducea cu un aer gînditor și grav. Cercetă, din reflex, dacă nu e urmărit și, mulțumit că era cu desăvîrșire singur, își permise luxul unul monolog lăuntric. *„Doar cînd vorbești cu tine însuți, poți fi sigur de compania în care te afli"*, i-ar fi spus bunica lui. Amintirea ei îl făcu să zîmbească, întrebîndu-se ce-ar fi zis bunica lui despre rabin.

Și, pentru că venise vorba, ce credea el despre Rabi? *„Dacă n-aș fi un agnostic convins, aș zice că m-am aflat în preajma unui om sfînt,* își răspunse. *Și inteligent. Și pe care nu trebuie să-l înfrunți. Și care va face ce va crede de cuviință. Și cu asta, gata."* Sublinie gîndul cu un gest hotărît, de finalitate, claxonîndu-l pe șoferul care parca greșit în fața lui. „Pentru un asemenea om, maior Abraham, îi spusese primul ministru, cu o săptămînă înainte, la Tel Aviv, *Mossadul, guvernul Israelului, primul ministru, președintele Statelui Unite... toate astea sînt lipsite de importanță. Cînd discuți direct cu Dumnezeu, ce nevoie mai ai de niște bieți oameni de rînd?"*

Abraham izbucnise în rîs. Primul ministreu era un om bun. Înțelept, viclean. De admirat, din toate punctele de vedere. *„Pare să semene cu bătrînul meu unchi Șlomo, cabalistul*, replicase Abraham, *pe care, trebuie să mărturisesc, îl consideram cam ramolit"*. Primul ministru îl privise gînditor și glăsuise: *„Cineva foarte înțelept a spus odată «Tinerii îi consideră pe bătrîni, proști, dar bătrînii știu că tinerii sînt proști»"*.

Abraham reveni la treburile lui. Pusese bunica și copilul sub supraveghere intermitentă, iar o echipă de experți egiptologi din Israel încerca să descifreze data cînd Vannier avea să facă ceea ce plănuia în legătură cu talismanele. Copilul era, probabil, în siguranță pînă atunci; așadar, cu cît afla mai repede data, cu atît mai bine. Mare

păcat că egiptenii îl aveau se pare pe specialistul numărul unu în echipa lor. Abdul Hazred. Învăţatul avea şi o origine aleasă, coborînd se pare dintr-o familie străveche de hoţi foarte educaţi.

Abraham parcă maşina, privi în stînga, în dreapta, din nou în spate, şi apoi închise şi încuie portiera. Brigada lui avea o tehnică de supraveghere care folosea, prin rotaţie, trei maşini, ceea ce făcea ca detectarea să devină aproape imposibilă. Asta presupunînd că adversarii erau la fel de inteligenţi. O diversiune extrem de interesantă, ca un joc de-a şoarecele şi pisica, dar cu un scop mult mai imporant decît al copiilor.

Să fi fost Hazred la fel de josnic ca Vannier? se întrebă Abraham, continuîndu-şi dialogul cu sine, în timp ce se îndrepta spre clădirea unde avea loc întîlnirea operativă. Era ca şi cum te-ai întreba dacă Menahem Begin a fost evreu.

Capitolul 63

Devlin se sprijini de spătarul scaunului, privind ţintă la foaia de hîrtie din mîna lui, pe care era adresa doamnei Fellowes, din New Jersey. Asta da surpriză. Un ţinut grozav. Ţinutul lui Jackie O.* Ciudat loc pentru văduva unui reporter. Bineînţeles, o fi avut banii ei...

Îşi privi ceasul. Cu puţin noroc putea ajunge la şase şi jumătate. Împinse teancul de hîrtii ce nu se sfîrşea niciodată în alt colţ al biroului, îndreptîndu-se spre garaj.

Casa era mare şi îngrijită, construită de curînd ca să sugereze vechimea. Pe stradă erau parcate două maşini; înainte de-a suna, Devlin notă amîndouă numerele de înmatriculare.

— Doamna Fellowes? o întrebă el pe bruneta înaltă, îmbrăcată în rochie de mătase, care-i deschise uşa.

— Da?

Îşi scoase legitimaţia.

— Locotenent Devlin, de la NYPD**, se recomandă el. Dacă nu vă deranjez aş dori să vă pun cîteva întrebări în legătură cu fostul dumneavoastă soţ.

Ea se încruntă.

— Sinceră să fiu, mă deranjează. Dar, după cîte vedeţi, sînt îmbrăcată pentru o petrecere.

— Nu durează mai mult de zece minute, doamnă Fellowes, o rugă el, cu cel mai cuceritor zîmbet irlandez. Nici un minut în plus, vă dau cuvîntul. Mi-aţi fi de mare ajutor. Mă aflu într-un adevărat impas.

Un pic de farmec izbutea să clintească şi cel mai recalcitrant munte.

— Nici un minut în plus, rosti şi ea, deschizînd uşa atît cît era necesar ca el să poată intra.

---

* Jackie Onasis (n. tr.)

**New York Police Department = Departamentul Poliţiei din New York (n.tr.)

Interiorul era la fel de impresionant ca și fațada. Obiecte de artă de bun gust, mobilă bună, covoarele la fel. O grămadă de bani și nimic vechi. Nimic din atmosfera celor care au fost bogați dintotdeauna.

— Ia loc, domnule detectiv, rosti ea cu vocea glacială. Spune-mi ce pot face pentru dumneata.

— E vorba despre accidentul soțului dumneavoastră, doamnă Fellowes. Nu-mi place să redeschid răni vechi, dar n-ați putea să-mi spuneți cîteva lucruri despre asta?

— De fapt, nu sînt prea multe de spus. Un accident de mașină pe Autostrada Jersey – poliția spune că a avut un atac de cord sau o comoție cerebrală. A părăsit șoseaua și s-a lovit de o stîncă, cu o viteză de o sută treizeci și șase de kilometri pe oră. Mașina a explodat, iar el a murit. Sfîrșitul poveștii.

„Încearcă să-ți arăți durerea, doamnă Fellowes", își zise el. Nici lacrimi, nici măcar un simulacru de lacrimi.

— Înțeleg. Și la vremea aia nu s-a bănuit c-ar fi fost ceva necurat la mijloc? Soțul dumneavoastră avea dușmani care să vrea să-l înlăture?

— Necurat? răspunse ea neîncrezătoare. De unde v-a venit ideea asta? Jim n-avea dușmani. A fost un accident. Pur și simplu.

— Nici un dușman, doamnă Fellowes? În meseria lui nu vi se pare cam ciudat?

Venise rîndul lui Devlin să fie neîncrezător.

— Anumite rapoarte ale unor buni investigatori tind să stîrnească necazuri... era pe urmele unui soi de sectă, nu? Maa Kheru sau cam așa ceva.

Doamna Fellowes izbucni în rîs; dar era total lipsit de sinceritate.

— Rahatul ăla? Scuză-mă, detective, dar soțul meu și-a pierdut timpul cu porcăria aia, care s-a dovedit pură fantezie.

Se ridică și strînse mai tare cordonul rochiei.

— Regret, detective, dar sînt deja în întîrziere.

Devlin sări în picioare imediat, abordînd un zîmbet plin de recunoștință prefăcută.

— Mi-ați fost de mare ajutor, doamnă Fellowes. Și îmi cer scuze pentru vizita inoportună. O singura întrebare și

apoi vă las în pace. Cred că e puțin cam impertinentă, dar slujba mea nu-mi permite să umblu cu politețuri de salon.

— Și care-ar fi aceea, detective, întrebă ea, iar ochii ei albaștri nervoși îl priviră vag amuzați.

— Casa asta... mobila... Nu sînt specialist, dar par scumpe. Soțul dumneavoasră a avut o asigurare mare? Din cîte știu eu, reporterii nu prea obișnuiesc așa ceva.

Doamna Fellowes zîmbi larg, părînd să aibă mai mulți dinți decît au, în mod normal, oamenii.

— A avut asigurare, detective, iar eu sînt specialistă în bursa de acțiuni. O specialistă desăvîrșită.

Devlin acceptă, cu o înclinare a capului. Nu era o mincinoasă prea bună, ci doar șmecheră.

— Apropo, doar ca să nu-mi mai pierd timpul căutînd, soțul dumneavoastră mai are și alte rude? întrebă el pe cînd îl conducea spre ușă.

— Nu, răspunse ea amabilă. Nici una.

— A lăsat cumva vreun document legat de afacerea Maa Kheru?

— Nici de data asta n-ai noroc, detective, rosti ea cu glas dulce. Mă tem că au ars o dată cu el.

Devlin porni motorul și telefonă la secție, rugîndu-i să verifice numerele de înmatriculare. Apoi îl ceru pe Garibaldi.

— Vreau să-mi găsești o rudă, Gino, zise el cînd detectivul răspunse.

— Una de-a mea nu e bună? replică Gino, rîzînd scurt.

Devlin chicoti, Garibaldi îl amuza întotdeauna. Era omul potrivit pentru zilele proaste.

— Reporterul, pe nume James Fellowes, a murit pe 9 ianuarie, 1987, într-un accident de mașină, pe Autostrada Jersey. A lucrat pentru „Times“, „Newsweek“, și alte publicații bune... Am nevoie de o rudă în viață – nu de văduva îndoliată. O.K.?

— 'Nțeles. Vii încoace?

— Mda. Cam peste două ore. Și Gino... Nici un cuvînt, da?

— S-a făcut, locotenente. Mormînt. Pe curînd.

Doamna Fellowes era un exemplar interesant al menajeriei din ce în ce mai mari, gîndi Devlin în vreme ce con-

ducea maşina. Ce anume avea de ascuns? Nu părea zdrobită de durere şi nici speriată. Poate şi ea făcuse parte dintre băieţii răi. Începea să vadă că erau destui prin împrejurimi.

Telefonul ţîrîi scurt.

— Devlin, zise el ducînd receptorul la ureche.

— Eşti dispus să crezi o călugăriţă? Glasul lui Garibaldi suna amuzat, ca întotdeauna.

— În momentul de faţă, l-aş crede şi pe Papa.

— Fellowes avea o soră, Janice. Acum Sora Cecilia Concepta de la Capela Albastră, din Parsippany. Un fel de ordin contemplativ al carmelitelor... ştii, cele care au perioade de tăcere, ceea ce am considerat întotdeauna un lucru bun la o femeie.

Devlin zîmbi.

— Ai adresa? Că tot sînt în Jersey.

— Da, sigur. 1803 Troy Hills Avenue, Parsippany, 201-838-6023. Numele Maicii Superioare este Immaculata Stevens.

— Cum dracu' ai aflat aşa repede?

— Manieră superioară de lucru şi cumnatul meu care are o nepoată în parohia vecină.

Devlin rînji.

— Trebuia să-mi închipui că e norocul prostului.

— Immaculata Stevens ar zice mai degrabă că e lucrarea Domnului, spuse Garibaldi spăşit. Auzi, locotenente, ce zici de o treabă interesantă? Bătrîna Janice, care de altfel are treizeci şi doi de ani, a intrat la mănăstire după numai două spătămîni de la dispariţia în flăcări a fratelui său.

— Mersi, Gino. Asta zic şi eu ajutor.

Devlin puse receptorul la loc, zîmbind. Lucrarea Domnului era un gest binevenit.

Capela Albastră se afla într-un colţişor liniştit, într-o mică localitate din New Jersey, departe de zgomotosul Manhattan. Chiar *părea* foarte izolată, gîndi Devlin cînd parcă în faţa ei. Porţi de fier închideau intrarea, iar arhitectura austeră nu părea deloc potrivită pentru petreceri în aer liber. Încercă să-şi amintească ceva legat de carmelite. Ştia

că făceau legămînt de sărăcie, de tăcere, de castitate și supunere. Se întrebase întotdeauna ce putea s-o îndemne pe-o tînără să se alăture unei lumi atît de severe. Își dădu seama că nu se gîndise niciodată să întrebe pentru ce se rugau ele cu atîta devotament. Poate avea s-o întrebe pe Immaculata Stevens.

Devlin sună și așteptă. Se deschise un vizor mic, de unde îl cercetau doi ochi curioși. El își arătă legitimația și întrebă de Sora Cecilia Concepta. Ochii îl priviră uimiți, apoi vizorul se închise cu un zgomot categoric, ca o ușă de celulă.

Apoi apărură alți ochi – mai bătrîni și mai înțelepți.

— Sînt Maica Superioară a acestei mînăstiri, rosti vocea blîndă de călugăriță, de care își amintea din copilărie – genul care băga frica lui Dumnezeu în ministranți, dacă întîrziau să aducă Cutia Milei.

— Sîntem un ordin sihastru și e foarte tîrziu.

Devlin avea din nou nouă ani.

— Vorbiți? zise el uluit.

— Cîtă perspicacitate, detective, replică vocea cu răceală. Și constat că ți-o pui în valoare în meseria potrivită. Acum, fii bun și spune-mi, pe scurt, ce te interesează.

Unele lucruri nu se schimbă niciodată, gîndi el. Era una dintre cele inteligente.

— Cercetez o posibilă crimă, maică, și un abuz asupra unui copil, în care ar putea fi amestecat satanismul. Există aici o soră, pe nume Janice Fellowes, care ne-ar putea ajuta. Îmi cer scuze pentru deranj la o oră atît de tîrzie, dar cazul este foarte urgent. Și îți dau cuvîntul, maică, sînt de partea lui Dumnezeu în treaba asta.

— Așa a fost și Lucifer, o vreme, detective, zise ea fără să cedeze teren.

Dar se auzi zgomotul zăvorului și ușa se întredeschise.

— Maică Immaculata, rosti el către silueta aristocratică din fața ei.

Înaltă, mîndră, inexpresivă. Dacă nu reușeai s-o convingi, nu treceai de ea nici cu linia ofensivă de la Notre Dame.

— Sînt locotenentul Malachy Devlin. N-aș fi venit dacă problema n-ar fi fost urgentă.

Încuviinţă tăcută, cu o înclinare a capului, şi îl conduse de-a lungul unui coridor întunecat, în tăcerea mînăstirii.

— Spune-mi întîi ce ai de vorbit cu Sora Concepta, locotenente, glăsui ea cînd se aflau deja în ceea ce părea a fi biroul ei. Apoi voi hotărî dacă este destul de grav ca să-i tulburăm pacea spirituală şi tăcerea.

El făcu întocmai, iar ea îl ascultă.

— Tulburătoare poveste, rosti ea grav, cînd bărbatul termină. Mă voi ruga pentru bunică şi copil. Mai mult de atît, nu pot promite. Echilibrul sufletesc al Sorei Concepta se află în mîinile mele şi mă tem, ţinînd seama de cele auzite, că nu mă poţi convinge cu toate argumentele din lume că e spre binele ei să se implice în ceva atît de cutremurător.

Devlin privi direct în oţelul neclintit al ochilor ei.

— Atunci n-o face pentru nimic pe lumea asta, zise el. Fă-o pentru că aşa e drept.

Ea îl privi o clipă, apoi rîse.

— Să cred că ai o educaţie iezuită, locotenente? Ignatius ar fi mîndru de tine.

Se ridică, el simţi că se află în prezenţa unei personalităţi, aşa că făcu la fel.

— O voi dezlega pe Soră de jurămîntul tăcerii, pentru a-ţi vorbi... dar numai dacă va fi şi dorinţa ei. Cred că ar fi nebună s-o facă.

Se întoarse să plece.

— După cum spunea Francis din Assisi, şopti el siluetei care se îndepărta, „fiecare dintre noi trebuie să fie uneori nebun în faţa lui Dumnezeu, maică."

Nu-i putea vedea chipul, dar îi simţi zîmbetul.

Devlin rămase privind prin fereastra abaţiei strada întunecată şi liniştită. Greu de crezut că diavolul putea atinge un oraşel paşnic şi amorţit ca ăsta. Oftă. Fusese prea mult timp poliţist ca să mai creadă că exista ceva cu desăvîrşire sacru.

Nu peste mult timp, Maica Immaculata se întoarse, iar în urma ei păşea, tăcută, o tînără micuţă şi delicată, înveşmîntată în rasa călugărească. Părea foarte blîndă şi speriată ca un faun şi se vedea limpede că plînsese.

Cînd începu să vorbească, glasul îi era şovăielnic.

Devlin se întrebă dacă se dezobişnuise, sau din pricina emoţiei care o copleşise.

— Mi-am iubit foarte mult fratele, detective, începu ea, iar tulburarea i se citea în fiecare cuvînt. A fost un om minunat. Un reporter minunat. Punea atîta suflet...

Vocea i se pierdu şi privi în poală, la mîinile care se frămîntau, apoi spre Maica Superioară, aşteptînd încurajare.

— Eram o familie foarte credincioasă. Jimmy primea întotdeauna sfînta împărtăşanie. Era o fiinţă bună... foarte morală, cinstită şi dreaptă. Toate calităţile...

Glasul i se frînse şi respiră adînc.

— Deşi, adesea, meseria lui îl aducea în cercuri ciudate şi periculoase. Eram îngrijorată de multe ori din cauza asta. Cu zece ani în urmă, Jimmy a scris pentru „Newsweek" un articol despre o crimă satanică... ceva anume îl chinuia, încît nu reuşea să şi-o scoată din cap. Îl obseda. Întîi n-a vrut să-mi povestească nimic, apoi, încetul cu încetul, a început să mai scape cîte ceva. Mi-a spus că era pe urmele unui grup de oameni foarte puternici, care-şi vindeau sufletul Satanei în schimbul puterii nemăsurate, bogăţiei şi gloriei. Nici lui nu-i venea a crede numele pe care le descoperea... importanţa lor îl descumpănea. Nu-mi amintesc decît cîteva, dar erau nişte oameni teribil de importanţi, locotenente. Pur şi simplu, părea cu neputinţă, dar Jimmy susţinea că are dovezi solide care implicau indivizi ca senatorul James Trant, Judas Saint, vedeta rock, generalul John Pinkham, gazda emisiunilor TV, Nicholas Sayles...

Privi spre Devlin disperată.

— Lista era un teribil *Who's Who* de personalităţi feminine şi masculine – dacă aşa stăteau lucrurile, implicaţiile pentru societate erau incalculabil de primejdioase. Cred că fratele meu începuse să se simtă ca ducînd o cruciadă sfîntă pentru demascarea acestui groaznic pericol – dar oamenii din presă au rămas surzi la avertismentele lui.

Tînăra călugăriţă se opri o clipă ca să-şi adune puterile, iar stareţa îi întinse un pahar cu apă, pe care îl bău cu graţie, recunoscătoare. Devlin era hotărît să nu o întrerupă, ci s-o lase să-şi spună povestea cum credea de cuviinţă. Putea umple golurile mai tîrziu. Janice Fellowes părea să aibă o minte foarte bine organizată.

— Acum patru ani, începu ea din nou, Jimmy a venit la mine într-o noapte. Era groaznic de agitat, mai tulburat decît îl văzusem vreodată. Fratele meu fusese în Vietnam, detective... scrisese despre atrocităţi şi crime... fratele meu nu se speria cu una cu două. Dar în noaptea aia, Jimmy era într-un hal fără de hal. Mi-a spus că avea impresia că soţia lui, Terry, îi citise însemnările şi, într-un fel sau altul, îl dăduse pe mîna sataniştilor. Dacă aşa stăteau lucrurile, spunea el, dacă erau într-adevăr pe urmele lui, avea prea multe dovezi ca să-l mai lase în viaţă.

Îşi muşcă buzele, străduindu-se din răsputeri să-şi păstreze controlul, înainte de-a continua.

— Mi-a întins o cheie şi un tichet de la un seif aflat la Banca Chase Manhattan, pe strada 43 şi m-a rugat ca niciodată, sub nici un motiv, să nu le înstrăinez sau să spun cuiva că le am. „Ne-au înconjurat, Jan“, zicea el cu glas plin de disperare. „Sînt peste tot, iubito. Nu ştii în cine să mai ai încredere, încotro s-o apuci. Trebuie să-mi păstrezi cheia pînă mă hotărăsc ce am de făcut – eşti singura în care mai pot avea încredere!“ Spunea că a doua zi dimineaţă avea o întîlnire cu o oficialitate importantă, la Quantico. Omul era un vechi camarad din Vietnam, care-i promisese sprijinul.

Tînăra călugăriţă privea ţintă spre Devlin. Lacrimile îi împăinjeneau ochii şi îi brăzdau obrajii palizi.

— Fratele meu n-a mai ajuns niciodată în Quantico, locotenente. Maşina i-a scăpat de sub control, la o curbă, iar el a fost prins înăuntru şi a ars de viu.

Se opri din nou, ca să-şi recapete controlul.

— A doua zi după înmormîntare, am luat cheia şi am petrecut opt ore în camera secretă a seifului de la Banca Chase Manhattan, citind rezultatele cercetărilor lui. Am fost mai şocată decît îţi poţi imagina. *O, Doamne*, ce n-aş da să nu le fi văzut! Ce n-aş da ca dragul meu Jimmy să nu fi auzit niciodată de Maa Kheru! Am încuiat la loc. Hîrtiile sînt încă acolo. În ziua următoare, m-am înfăţişat Maicii Superioare, cerînd să fiu admisă în ordinul carmelitelor. Am fost acceptată ca novice şi de-atunci n-am mai părăsit mînăstirea.

Tînăra fată îşi ridică ochii spre femeia mai vîrstnică,

schimbînd o privire plină de înțelesuri; primise binecuvîntarea ei.

— Pînă nu citești însemnările lui Jimmy, locotenente Devlin, n-ai să înțelegi de ce mă aflu aici. Nu există nici o cale obișnuită să-i învingi. Sînt prea puternici, prea influenți, prea diabolici. Numai aici, cu Dumnezeu, pot aduce mica mea contribuție la lupta împotriva lor. O să-ți dau cheia, fiindcă Maica Superioară zice că așa e bine. Dumnezeu să aibă milă de tine, locotenente... și de mine fiindcă te pun într-o asemenea primejdie.

— Dacă i se întîmplă vreun rău Sorei, detective Devlin, glăsui Maica Superioară autoritar, te fac direct răspunzător. Străvechea autoritate de conducător în numele Domnului, gîndi Devlin cu un zîmbet lăuntric.

— Cu dumneata de partea ei, Maică, sînt convins că e cel puțin la fel de în siguranță ca la Banca Chase, rosti el cu convingere.

Sora Concepta se retrase, iar Maica Immaculata se ridică de pe scaun ca să-l conducă pe Devlin. În timp ce deschidea ușa masivă spre a-l lăsa să iasă, glăsui:

— Ai ideea ce facem noi aici, detective?

— Știu doar că vă rugați în tăcere, înaintea sfintei cuminecături.

— Din clipa în care poarta asta de fier, bogat împodobită, se închide în urma noastră, detective, spuse ea cu adîncă gravitate, separîndu-ne de casă, familie, prieteni și de lume – noi, cele care intrăm în Ordinul Carmelitelor, ne punem în slujba unui singur lucru: luptăm, de partea lui Dumnezeu, pentru sufletele hărțuite de Satana și de hoardele lui. Douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămînă, trei sute șaizeci și cinci de zile pe an, păzim neobosite sfînta cuminecătură. În schimburi de cîte opt ore ne rugăm pentru cei chinuiți de Diavol. Ai să vezi, detective, că puțini preoți practică exorcismul fără să ceară ajutorul nostru sau al altora ca noi.

Zîmbi, cu acel zîmbet rece dar sincer al stăpînului care se străduiește să comunice cu un subiect recalcitrant, la un nivel cît de cît, omenesc.

— Nu din mîndrie îți spun toate astea, detective

Devlin, ci fiindcă vreau să știi că nu poți lupta împotriva unui asemenea adversar, fără sprijinul nostru.

Gestul femeii îl impresionă. Privi forța de neclintit zugrăvită pe chipul ei.

— *„Infernul de s-ar prăvăli peste mine, Maică"*... glăsui el cu un zîmbet șiret. Voi lupta, întotdeauna alături de voi.

Ea primi complimentul cu o mișcare abia schițată a buzelor, care putea trăda chiar bucurie.

Apoi rămase singur pe trepte, privind în întunericul din New Jersey, cu capul plin de subiecte de meditație.

Devlin ajunse în fața clădirii în care locuia, îngîndurat și neliniștit. La bancă nu putea intra pînă în zori, dar *simțea* apropierea unor vești proaste și , pe măsură ce veștile se înrăutățeau, devenea mai îngrijorat de soarta lui Maggie.

Cercetă automat cutia poștală înainte de-a descuia ușa antreului. Note de plată. Tot felul de reclame. Un gunoi bine asortat. Ce crimă oribilă să nimicești copacii pentru asemenea rahat. La sfîrșitul teancului, era un plic fără timbru, scris de mîna unei femei.

Devlin privi caligrafia după metoda Palmer și zîmbi. Școala catolică... fără îndoială. Expeditor: Doamna Margaret Cavan O'Connor. Maggie. Nerăbdător, deschise plicul în hol. În interior se aflau două foi scrise de mînă. Înghesui în grabă restul corespondenței în sacoșa de cumpărături și se grăbi să intre în apartament. Aruncă sacoșa pe masă, aprinse lumina și se concentră asupra scrisorii din mîna lui. I-o adusese chiar ea. Nici un bilețel. Doar o hîrtie cu linii galbene, care glăsuia:

Lucruri pe care aș dori ca bărbații să le știe despre femei:

• Femeile trebuiesc ascultate.

• Ele nu încurajează violatorii.

• Ele au nevoie de romantism și tandrețe, așa cum bărbații au nevoie de poziție socială.

• Ele își ascultă instinctele și implicit inima, dar sînt, totuși, foarte raționale.

• Ele au nevoie să li se țină minte ziua de naștere sau

alte aniversări, cu acelaşi entuziasm ca datele istorice, jocurile de hochei sau campionatele mondiale.

• Clitorisul lor trebuie dezmierdat, nu maltratat.

• Nu se dau în vînt să spele aragazul şi baia.

• Ele înţeleg copiii din instinct, fiindcă aceştia cresc la adăpostul inimii lor.

• Cînd plîng, n-o fac din slăbiciune, ci pentru că sentimentele lor sînt foarte sensibile.

• Chiar dacă sînt puternice, le place să se simtă protejate.

• Uneori vor să facă dragoste cum vor ele, nu cum vrea bărbatul.

• Sînt într-adevăr fiinţe pasionate de sex, dar nu decăzute.

• Soţii necredincioşi sînt o jignire adusă sufletului lor.

• Ele au nevoie de flori proaspete, nu de fotbalul de duminică.

• Nu vor să fie strigate „fete“ la patruzeci şi cinci de ani şi în nici un caz „puicuţe“.

• Ciclul nu le înnebuneşte, nu le murdăreşte şi nici nu le expune la atacul unor animale sălbatice.

• Vor să ştie că bărbaţii lor doresc să facă dragoste cu ele, *înainte* de-a se fi urcat în pat fără sterilet.

• Ele suferă la venirea şi la plecarea copiilor.

• Să faci dragoste la treizeci de secunde după ce o femeie s-a fardat, s-a coafat şi s-a îmbrăcat să iasă în oraş nu este nici spontan, nici distractiv.

• Femeile citesc romane gotice fiindcă mai visează încă la cineva care să le iubească mai presus ca viaţa.

• Anumite lucruri nu trebuie să le fie ascunse.

Se aşeză la masă, recitind lista, şi întrebîndu-se de ce îl întrista atît de tare.

Devlin se întîlni cu Sora Cecilia Concepta, în faţa Băncii Chase Manhattan, a doua zi dimineaţă, la ora opt, cînd începea programul. După ce îl conduse în camera secretă, deschizîndu-i seiful, ea plecă înapoi la mînăstire cu maşina poliţiei, iar el se aşeză, cu o ceaşcă de cafea şi însemnările voluminoase ale lui Jim Fellowes în faţă. În cei cincisprezece ani cît lucrase în Departamentul poliţiei

din New York, Malachy Devlin crezuse că văzuse tot ce se putea vedea. Dar se înşelase.

— Iisuse Hristoase! şopti el trei ore mai tîrziu, punînd de-o parte ultima pagină mototolită. *Maica mă-si*! Devlin înghesui hîrtiile înapoi în cutie, de parcă ar fi fost contaminate, şi rămase multă vreme privind ţintă peretele cenuşiu, auster, din faţa lui. Apoi, scoţîndu-şi batista, îşi şterse ochii, îşi suflă nasul, înainte de a înapoia cutia spre a fi pusă în seif.

Se băgase în ceva al dracului de complicat. Care bătea foarte sus. Şi foarte, foarte, urît.

Capitolul 64

Cody stătea întinsă pe pat, foarte tristă și foarte, foarte înfometată. Mai întîi, Ghania îi spusese că nu va primi nici micul dejun nici prînzul, dar pînă la urmă nu-i dăduse nici cina.

Acum stomacul o durea foarte rău. O durere arzătoare, greu de ignorat. Se străduia să nu se gîndească, dar era foarte greu, fiindcă probabil nu avea să primească nici mîine micul dejun. Și asta numai pentru că nu voise să bea porcăria aia îngrozitoare. *Nu putea s-o bea.* Chiar să fi vrut, ceva ciudat i se întîmpla de cîte ori simțea paharul lipit de buze.

Cody merse la baie și bău un pahar cu apă, dar nu-i ajută prea mult, așa încît își scoase din nou ursul și începu să-și revadă comorile. Avea acum șase, dar nasturele rămînea favoritul ei.

Se întinse pe pat, cu ursul lîngă ea, și băgă nasturele în gură. Era rece și bun. Îi aducea aminte de înghețată. *Asta își dorea mai mult ca orice.* Înghețata cu vanilie și cranț pe care i-o dădea mereu Mim, la Haagen-Dazs, pe Strada 8. Asta i-ar potoli arsura din stomac.

Cody supse nasturele multă vreme, înainte să cadă într-un somn adînc și agitat.

Maggie se răsuci în pat și privi ceasul așezat pe masă. Clipi, trei și patruzeci și opt dimineața. O trezise *foamea*, dar de ce Dumnezeu să-i fie foame în toiul nopții?

Oricare ar fi fost motivul, golul din stomac o îndemnă să se scoale și o porni spre bucătărie.

Pe jumătate adormită, deschise frigiderul și scoase o cutie, goală pe trei sferturi, de la Haagen-Dazs. Abia cînd aproape dăduse gata ce mai rămăsese din înghețata de vanilie cu cranț și migdale, își dădu seama că mîncase cu lingurița lui Cody.

Capitolul 65

Ellie îi deschise uşa lui Devlin şi zîmbi văzînd îngrijorarea de pe chipul lui. Fără îndoială, credea că-l cheamă fiindcă se întîmplase ceva cu Maggie.

— Mă bucur că ai venit, Dev, rosti ea conducîndu-l în sufragerie, unde Peter şedea deja pe canapea.

Preotul se ridică iute şi-i întinse mîna noului venit, dar era limpede că antipatia dintre ei făcea ca orice gest de politeţe să pară forţat.

— V-am rugat să veniţi aici pentru un motiv cu totul special, începu Ellie. Vreau să vă explic felul în care trebuie să-o ajutaţi pe Maggie, dar întîi trebuie să clarific atmosfera.

Respiră adînc şi se aşeză.

— Voi intra direct în subiect... N-avem timp de prostii şi nu văd la ce ne-ar folosi nişte situaţii echivoce. Îl ţintui cu privirea pe Peter, apoi pe Devlin.

— Ştiu că amîndoi o iubiţi pe Maggie, rosti ea. Cît de mult sau în ce fel, nu e treaba mea. Mai ştiu că amîndoi vreţi din tot sufletul s-o ajutaţi. Am anumite informaţii despre ceea ce se va petrece de-acum şi pînă pe 30, iar asta va face ca antagonismul dintre voi să devină teribil de primejdios.

Amîndoi începură cîte-o întrebare, dar ea ridică mîna, oprindu-i cu un gest categoric.

— Nu. *Nu!* Nu ştiu deznodămîntul, mi-au fost dezvăluite doar cîteva scene ale dramei, dar de un lucru sînt sigură. Fiecare dintre voi aveţi de jucat un rol crucial pentru ca totul să se termine cu bine. Aşadar, nu vă puteţi permite să lăsaţi ca duşmănia dintre voi să vă întunece judecata şi echilibrul sufletesc. Multe războaie au fost pierdute din pricina geloziei. Amîndoi sînteţi bărbaţi puternici şi îndrăzneţi şi fiecare dintre voi e, într-un fel, apărătorul ei. Dacă v-aţi fi întîlnit în alte împrejurări, v-aţi fi recunoscut reciproc valoarea şi aţi fi devenit chiar prieteni...

Zîmbi sincer.

— Ştiu că tu, Dev, mă crezi cam nebună.

Îşi întoarse zîmbetul către preot.

— Iar tu, Peter, mă consideri uşor suspectă fiindcă văd Zeii în altă lumină decît tine. Dar sînt convinsă că, dacă spunem lucrurilor pe nume, amîndoi mă plăceţi din instinct şi intuiţi, probabil, integritatea prieteniei ce i-o port lui Maggie. Ceea ce vă rog este să vă acordaţi aceeaşi încredere pe care mi-o acordaţi mie – şi pentru acelaşi motiv.

O amuză să vadă expresia spăşită de pe chipurile celor doi bărbaţi. *În fiecare bărbat se ascunde un băieţel*, ar fi spus bunica ei rusoaică, cu îngăduinţă. Ellie se scuză, invocînd pretextul că trebuia să verifice ceva în bucătărie. Ceea ce aveau de lămurit trebuia făcut între patru ochi.

Devlin se ridică, iar încordarea i se citea în fiecare fibră.

— Uite ce e, Peter, rosti el, evitînd dinadins apelativul onorific, Părinte, pentru a nu stabili de la început o anume poziţie. Sînt îndrăgostit de ea. N-am de unde să ştiu dacă mă iubeşte şi ea, sau dacă o va face vreodată. Dar o iubesc şi o să fac pe dracu-n patru ca s-o salvez pe Cody.

Se opri, apoi continuă:

— Nu ştiu ce e între voi... şi nici nu vreau să ştiu. Fiindă nu cred că ar duce la ceva. Şi sînt sigur ca naiba că nici n-ar trebui. După cîte văd, tu nu-i poţi oferi decît o nesfîrşită tîmpenie de cercetare sufletescă ce o scoate din minţi, iar pe tine te ajută să-ţi mai uşurezi conştiinţa încărcată. Ea merită ceva mai bun. Ştiu că eşti inteligent şi te respect pentru asta. Sînt dispus să cred chiar că eşti bine intenţionat în legătură cu Maggie şi Cody. Problema e că tu eşti preot, nu bărbat.

Peter se încruntă auzind jignirea, dar nu răspunse.

— Şi chiar dacă o cîştigi, se grăbi să continue Dev, n-ai să ştii ce să faci cu ea. Iar eu aş şti, fiindcă sînt uns cu toate alifiile în materie de femei. Şi fiindcă sînt destul de bătrîn ca să ştiu ce contează în viaţă şi cum să am grijă de asta – pentru că am văzut cu cîtă mojicie se poartă bărbaţii cu femeile pe care pretind că le iubesc. Iisuse, am făcut şi eu greşeala asta. Ştiu cît de uşor le poţi pierde, gîndindu-te că vei găsi imediat alta pe stradă. Dar o alta ca

Maggie nu mai găseşti pe stradă. Şi dacă mă are pe mine, o să am grijă de ea al naibii de bine.

Privi ţintă în ochii lui Peter.

— Poţi să pretinzi acelaşi lucru? întrebă el, cu toată ostilitatea emoţiei clocotindu-i în glas. Pentru că, dacă poţi, se schimbă treaba.

Ellie rămăsese stană de piatră, în pragul uşii, cu un ceainic în mînă.

Peter se ridică, prea agitat ca să poată rămîne pe canapea, sau poate era un gest inconştient de superioritate. Îl domina cu silueta lui, deşi Devlin nu era un bărbat scund. Privirea lui o remarcă pe Ellie, iar ea citi întreaga furtună sufletească ce-l chinuia.

— Intră Ellie, o invită el cu glas şovăielnic. Nu există nici un motiv să mă ascund de tine.

Ea încuviinţă din cap, intrînd, şi se aşeză afară din bătaia puştii.

— Ca *bărbat*, Devlin, nimic nu mi-ar plăcea mai mult pe lume decît să-ţi mut fălcile, rosti Peter pe un ton care nu lăsa nici urmă de îndoială asupra sincerităţii vorbelor. Din moment ce ai ales această întrecere neloială, hai să analizăm puţin cît ai fi de potrivit pentru ea. Din cîte mi-a povestit Maggie, trecutul tău casnic şi de familist e departe de-a fi exemplar, iar profesiunea ta i-ar aduce lui Maggie cel puţin la fel de multă suferinţă ca şi a mea.

Se opri din mers ca să-l privească în faţă pe Devlin.

— Nu eşti de părere că a trăit destule pierderi şi violenţe pentru ca în nopţile de aşteptare, cînd n-ar şti dacă ai murit sau mai trăieşti, să-şi piardă minţile – ca să folosesc terminologia specifică ţie – în aceeaşi măsură ca în cazul comuniunii sufleteşti cu mine? Nu te-ai gîndit că ea nu se consideră atît de norocoasă în legătură cu noi, aşa cum ne place să credem în aroganţa noastră? Ca răspuns la întrebarea ta nerostită: Da, o iubesc. Mai mult decît aş fi crezut că e posibil. Ai perfectă dreptate cînd spui că nu am experienţa ta în materie de femei – dar nu sînt deloc sigur că asta constituie o piedică. Poate că dragostea oferită de mine ar fi mai puţin murdară decît a ta. Şi mai puţin egoistă. Dar ai avut dreptate, cel puţin în parte, Devlin, fiindcă în afară de dragoste, nu am ce să-i ofer. N-am nici „căţel

sau purcel", cum ar spune mama mea irlandeză. Nici casă, nici bani, nici perspective luminoase. Titlurile academice m-ar ajuta să-mi cîştig pîinea într-un colegiu obscur sau într-o universitate care ar accepta traiectoria mea ciudată – aş putea probabil să mai cîştig ceva scriind – dar asta-i tot. Mi-am trăit perioada de glorie, şi nu mai aştept nimic în plus. Te-aş înfrunta pentru ea? Este se pare întrebarea pe care mi-o pui de fapt. Tu ai aruncat mănuşa şi ai tot dreptul să afli răspunsul, aşa că iată-l pe cel mai bun pe care ţi-l pot da.

Glasul îi scăzuse şi vorbea aproape respectuos.

— Pentru Maggie te-aş înfrunta pe tine, întreaga lume şi cea viitoare... dacă aş fi convins că, la sfîrşitul acestei lupte, victoria mea îi va fi de folos. Dar vezi tu, nu cred că-i aşa. Dacă ar fi să mă iau după ceea ce simt, după plăcerile mele egoiste, după speranţele mele, ţi-aş arăta eu luptă pe care nici nu ţi-ai închipuit-o vreodată. Dar nu asta contează deocamdată. *Maggie* contează, şi Cody. Viitorul lui Maggie, inima lui Maggie, poate chiar sufletul ei. Faptul că o iubesc îmi dă oare dreptul să o pun în primejdie pentru a-mi satisface capriciile? Nu cred. M-ai acuzat de incertitudine. Ei bine, cel puţin aici ai dreptate – sînt chinuit de ele. Dar un lucru îţi pot spune cu siguranţă: voi face tot ce-mi stă în putere s-o ajut pe Maggie să salveze copilul.

Păstră o scurtă tăcere semnificativă.

— Chiar dacă asta presupune o alianţă cu tine.

Devlin părea stupefiat de francheţea şi dragostea care răzbăteau din monologul lui Peter.

— Măi să fie al dracu', rosti el ridicîndu-se, cu o grimasă împietrită pe chip.

Îşi trecu degetele prin păr, nervos, şi în sfîrşit privi în ochii lui Peter.

— Cred că-mi retrag cuvintele în legătură cu bărbăţia ta, Peter, zise el pe un ton vinovat. Ce-ai zice de un armistiţiu pînă se va termina totul? Doar aşa nu mai m-aş simţi un idiot. Cred că în cazul ăsta, alegerea va fi a lui Maggie, nicidecum a noastră... şi asta doar dacă o ajutăm să supravieţuiască datei de 30 aprilie.

Peter încuviinţă din cap.

— De acord, zise el, acceptînd mîna întinsă de Devlin şi murmurînd „*Cras amet qui nunquam amavit*".

Capul lui Devlin tresări recunoscînd citatul şi zîmbi şiret.

— „*Quique amavis, cras amet*", răspunse el.

Peter părea realmente surprins.

— Se pare că admirăm aceiaşi poeţi, comentă el amuzat.

— Latina mea nu se ridică la nivelul vostru, interveni Ellie, conducînd-i spre ieşire. Ce-aţi spus?

— E un schimb de replici din *Pervigilium Veneris*, îi explică Peter. Eu am citat. „Fie ca cel care n-a iubit niciodată să iubească mîine", iar Devlin mi-a răspuns. „Şi fie ca să iubească şi mîine cel care-a iubit".

Ellie închise uşa în urma lor, rezemîndu-se de ea şi chicotind mulţumită. Îi venea greu să spună care dintre aceşti doi bărbaţi îi plăcea mai mult.

Capitolul 66

Părintele James Uxor privea desfăşurarea schimbului de idei dintre Maggie şi Peter. Avea o fluenţă extraordinară; un fel de energie reciprocă ce-i anima pe amîndoi. El se întorcea în ziua aceea la Rhinebeck şi venise să-şi ia rămas bun de la Maggie, surprinzîndu-l cît de mult îl afecta despărţirea, ca şi cum s-ar fi despărţit de un bun prieten, pe care era posibil să nu-l mai vadă niciodată.

Cît timp stătuse la New York, se ataşase de ea mai mult decît avusese de gînd. Nu era nici urmă de viclenie în Maggie, ci o mare bunătate, care îl impresiona. Fiind cel mai vîrstnic din cei patrusprezece fraţi, născut într-una din cele mai sărace ţări din lume, el respecta tăria de caracter, mai ales la o femeie. Îşi amintea cu intensitate viscerală curajul şi bunătatea mamei sale, care trebuia să îndure în fiecare an sărăcia şi povara înfiorătoare a unei noi sarcini. În ciuda tuturor sacrificiilor, le dăduse viaţă, îi iubise, îi crescuse... veghease la căpătîiul lor cînd fuseseră bolnavi, îi îngropase pe cei patru pe care nu reuşise să-i salveze; îi învăţase toată dragostea pentru Dumnezeu şi un sistem strict de valori, care i se părea încă a fi acelaşi pe care Atotputernicul îl propovăduise umanităţii.

James urmărea coversaţia cu atenţie, gîndindu-se că nu-l mai văzuse niciodată pe Peter atît de uman. Maggie dăduse la iveală în el o dimensiune care nu existase înainte. Făcînd din el mai mult decît fusese vreodată. Şi, poate, mai puţin.

Metamorfoza se săvîrşise în cursul celor zece zile petrecute aici, în New York, cercetîndu-o pe Maggie, învăţînd-o, îndemnînd-o, punîndu-i întrebări; încercînd să descopere ce anume provocase acea alchimie a lui Peter.

Acum credea că înţelesese, în sfîrşit, transformarea – dar, la ce-i ajuta? Şi ce anume pretindea această nouă descoperire de la conştiinţa lui?

Privi camaraderia firească dintre femeie şi bărbat şi se

minună, cum o făcuse de atîtea ori, de căile ciudate prin care Dumnezeu își săvîrșea Marile Taine.

Simțea nevoia să meargă acasă și să se roage. Aici se ascundea un echilibru fragil, iar el nu se simțea în stare să-l păstreze. Dacă ar fi fost mai cuvios, mai înțelept și mai pătruns de har, poate s-ar fi priceput să îndeplinească mai bine ceea ce-i cerea Dumnezeu...

Întrebarea lui Maggie îl trezi din reverie, aducîndu-l în discuție.

— Iartă-mă, Maggie, zise el zîmbind stingherit. Mă tem că eram dus pe gînduri. Ce m-ai întrebat?

Ea surîse și repetă întrebarea. Era cu neputință să nu-l iubești pe James, îi spusese ea lui Peter; era printre cei pătrunși de Dumnezeu.

— Te-am întrebat cum de ești încredințat că merită să-ți riști propriul suflet pentru un suflet stăpînit de Diavol? rosti ea.

— O, Maggie... răspunse el, concentrîndu-și imediat atenția. Să încerc să-ți explic această problemă importantă.

Rămase pe gînduri înainte de-a continua.

— Sînt încredințat că există pe pămînt nenumărate – poate chiar milioane – de suflete stăpînite deja de Diavol, care au făcut acest legămînt de bună voie. Fie că și-au vîndut, propriu-zis, sufletele, fie că au alunecat pe panta asta din delăsare spirituală, acești oameni se bucură și profită din plin. Sînt mîndri că se numără printre soldații din armata Diavolului – și nici nu visează la exorcism. Dar *ceilalți*, Maggie – cei care ne imploră să-i ajutăm – o fac fiindcă se chinuiesc, într-adevăr, să se opună Răului și suferă! Pentru că își adună toate bietele puteri omenești împotriva Dușmanului Etern al omenirii care îi stăpînește. Ei îi cer lui Dumnezeu să nu-i părăsească, iar noi, preoții, avem marele privilegiu de a-i ajuta. Dacă *noi* nu le-am veni în ajutor, nu ei, ci noi am fi cei condamnați.

— Ești un om minunat, James, rosti Maggie mișcată de vehemența răspunsului său. Voi fi, în veci, recunoscătoare că te-am întîlnit.

Întinse mîna și i-o luă pe a lui.

— Dacă voi avea vreodată nevoie de exorcism, sper să te afli pe aproape.

Ochii lui se îmblînziră.

— Asta nu se va întîmplat, Maggie, zise el cu glas blajin. Duşmanul îi cunoaşte pe cei care luptă de partea îngerilor. Va încerca, poate, să te distrugă... dar ştie că nu te va putea corupe niciodată. „Cel ce sălăşluieşte în dragoste, ne spune Sfîntul Ioan, sălăşluieşte în Dumnezeu şi Dumnezeu în el".

Maggie simţi ceva în glasul lui – un fel de admiraţie tandră – care o surprinse.

— Îţi mulţumesc, James, rosti ea emoţionată de încrederea lui. Mă bucur să te ştiu de partea mea.

Cînd Maggie se ridică pe vîrfuri să-l sărute de bun rămas, privirea lui era atît de plină de tristeţe, încît ea se întrebă dacă nu cumva îl jignise fără să vrea.

Părintele James îşi puse veşmîntul purpuriu pe umeraş, aşezîndu-l cu grijă în dulapul în care păstra îmbrăcămintea pentru Slujbă. Avea mişcările studiate şi pline de veneraţie; graţia Sfintei Ofrande, pe care tocmai o săvîrşise, îi umplea încă inima.

Auzi un zgomot slab în spatele lui şi fu surprins să-l găsească pe Peter în pragul uşii.

— N-am vrut să te tulbur, James, rosti preotul mai vîrstnic, conştient de pietatea celui mai tînăr. Dar mi s-a spus că vrei să mă vezi.

James încuviinţă din cap, nu prea dispus să vorbească.

— Pot venit mai tîrziu... începu Peter.

— Nu, nu prietene, răspunse James cu un zîmbet încurajator. Trebuie să-ţi spun ceva, Peter – ceva care mă frămîntă.

Cei doi bărbaţi părăsiră sacristia, îndreptîndu-se, de-a lungul coridorului de marmură, spre bucătărie.

— Cînd mi-ai vorbit pentru prima oară de dilema ta, începu James, m-ai rugat să rămîn alături de tine în zbuciumul tău sufletesc. Iar eu am acceptat.

Peter încuviinţă.

— Acest legămînt mi-a impus o grea obligaţie de conştiinţă, Peter, fiindcă îmi cere sinceritate mai presus de regulile prieteniei. Îmi cere de fapt o sinceritate care

primejduieşte prietenia noastră, ceea ce ar însemna o pierdere teribilă pentru mine.

Atleticul etiopian se opri o clipă, chipul îi era schimonosit de încruntarea celui care este nevoit să dea glas unui adevăr nedorit. Înţelegîndu-l, Peter îi puse mîna pe braţ, încurajator:

— Să sperăm că prietenia noastră nu e atît de fragilă încît să poată fi distrusă de adevăr, rosti el cu inima strînsă.

— M-am rugat pentru harul de a fi oglinda ta în această frămîntare, prietene, zise James trist. Ceea ce-ţi voi spune, tu ştii deja, cu siguranţă... iar acum, obligaţia pe care mi-am asumat-o îmi cere să fiu cel care spune lucrurilor pe nume. Cînd v-am văzut împreună, ultima oară, pe tine şi pe Maggie, am ştiut că nu există altă cale decît să-ţi mărturisesc ce am pe suflet.

— M-am înşelat cumva crezînd că-ţi place, James? În ultimele zile chiar am simţit că vă simpatizaţi.

— Nu numai că-mi place, Peter, dar şi ţin la ea. Faptul că i-am văzut, limpede, virtutea mă îndeamnă să vorbesc.

— Şi ce anume simţi că trebuie să-mi spui, prietene?

James îl privea cu nemăsurată compasiune, dar vorbele îi erau reci.

— Vocaţia ta de preot este o creaţie monumentală a Domnului... iar tu, Peter, eşti un om de o extraordinară complexitate. Numai inteligenţa ta şi te situează în interiorul spiralei.... iar trăirile tale sufleteşti sînt cu mult superioare celorlalţi. Nu cred că Maggie este, într-adevăr, problema ta, ci mai degrabă un simptom al unei boli mult mai grave. Sînt încredinţat că te-ai abandonat în braţele acestei femei, fiindcă tu căutai braţele lui Hristos, pe care nu le-ai găsit.

Se opri, lăsînd vorbele să-şi facă efectul.

— Te-ai simţit înşelat de Biserică, prietene, şi de modul cum te-a pedepsit pentru operele tale – şi crezi că *tu* ai dat greş atunci cînd n-ai aflat un răspuns acceptabil la întrebările chinuitoare pe care le-ai aşezat în faţa Tronului lui Dumnezeu. Gravitatea acestor eşecuri ţi-a provocat criza şi ai găsit alinare în braţele acestei femei, care a devenit pentru tine adevărul absolut. Eu cred, Peter, că

te-ai refugiat în alinarea credinței absolute a lui Maggie. Nu e vorba de *femeie*, Peter... ci de faptul că îl înțelege pe Dumnezeu mai bine ca tine. Asta te-a fascinat! Peter stătea neclintit ca o stîncă, iar gravitatea vorbelor lui James îl pătrundea reverberînd ca o lovitură în gongul sufletului.

Glasul lui James deveni mai blînd.

— Ca *bărbat*, Peter, îți înțeleg singurătatea. Ca preot, îți înțeleg dezamăgirea față de Biserică și sentimentul de abandon. Ca prieten, îți înțeleg dragostea pentru o femeie demnă de ea. Dar ca duhovnic și ca oglindă a conștiinței tale, această înțelegere n-are nici o valoare.

Vocea lui James căpătă fermitate.

— Cînd ai ales preoția, Peter, erai deja bărbat – și ai făcut un jurămînt solemn de castitate eternă. Ai făcut un legămînt sacru cu Domnul, prietene. Acum ai putea spune: „Ah! dar în tinerețe nu mi-am dat seama cîtă suferință îmi va aduce acest jurămînt!" Și atunci eu te-aș întreba, știe oare bărbatul care jură credință femeii, la bine și la rău, cîtă amărăciune se ascunde în acest legămînt? Cu siguranță, nu. Din cauza uriașelor haruri cu care te-a binecuvîntat Tatăl și din extraordinara dragoste pentru El, tu te-ai considerat, întotdeauna, alesul lui Dumnezeu, Peter. La fel a făcut și Lucifer. Acum, tu încerci să renegociezi contractul – dar să nu crezi că asta nu va lăsa urme. Nu trebuie să te amăgești cu iluzia fatală că le poți păstra pe amîndouă, Peter. *Tu* nu poți. Poate alt bărbat ar fi putut, dar tu nu. Îl înfrunți pe Dumnezeu, dar nu ești de talia lui! Inteligent, bine intenționat, pios, plin de calități, așa cum puțini muritori pot fi – dar totuși nu ești egalul lui Dumnezeu.

— Diavolul în cel de-al Șaselea Cerc, Peter! Paradoxul cosmic: iubind-o pe Maggie, o distrugi pe ea și te distrugi și pe tine.

Peter stătea țeapăn ca un mort, cu bărbia în piept.

— Dumnezeu te pune la încercare, Peter, rosti James categoric. Trebuie să te dorească foarte mult. Nu încerca să-l tragi pe sfoară.

Peter mergea pe malul apei, căutînd alinare în cenușiul rîului. Era pierdut în vîrtejul unei emoții explozive. Cu doar cîteva zile înainte, reușise să depășească conflictul cu

Devlin, cercetîndu-şi conştiinţa, repetînd încontinuu dialogul, căutînd aspecte necunoscute. Dar la sfîrşit, se liniştise fiindcă antagonismul lor fusese dat în vileag şi neutralizat... fiindcă Ellie era o femeie cu tact, care îi pusese faţă în faţă, dar în cea mai mare măsură, pentru că fusese corect. Nu triumfase nici unul, amîndoi îşi păstraseră demnitatea neatinsă.

Dar confruntarea cu James era cu totul altceva. Nu existau nici învingători, dar nici scor egal. Poate nici cuvîntul confruntare nu era cel mai potrivit, deşi răsunaseră trîmbiţele de luptă. Să fie oare James doar curierul trimis să anunţe apropiata bătălie... iar confruntarea să fie cu propriul suflet?

„*Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquisti me*? *Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit?*"

Peter luă o mînă de prundiş şi aruncă o piatră în apa murdară, cenuşiu-verzuie a rîului.

Se simţea răzvrătit. Doar pentru că James spusese ce spusese, nu însemna că ăsta era adevărul. Sau cel puţin nu singurul.

Şi dacă era timpul să plece? Dacă îndelunga caznă a lui Peter Messenguer de a rămîne în sînul Bisericii se terminase, în sfîrşit. Nu cu un răget, ci mai degrabă cu un scheunat. „*Noi nu primim înţelepciunea,* spunea Proust, *Trebuie să o descoperim noi înşine, după o călătorie pe care n-o poate face altcineva în locul nostru*". Şi dacă el trebuia să călătorească alături de Maggie? Sau dacă era blocat, asemenea bărbatului din parabola lui Kafka, de o uşă ce nu se putea deschide niciodată? Biserica era cea care-l bloca? Sau Maggie?

„*Et clamor ad meus te veniat! Şi lasă plînsul meu să ajungă la Tine*".

Peter aruncă şi ultima piatră, apoi îşi odihni coatele pe gardul de fier, îngîndurat.

„*Domine, non sum dignus... Doamne, nu sînt vrednic, dar e de-ajuns să rosteşti cuvîntul, şi sufletul meu se va vindeca*".

Maggie îl făcuse mai bun... ştia asta în adîncul sufletului său. Poate era un semn. Devenise mai puţin arogant, cu

mai puţină răceală iezuită, mai puţin sigur de toate... sau de nimic. Mai blînd, mai cinstit, mai uman.

Dacă ea reprezenta pentru el întruchiparea lui Hristos? Dacă era dragostea, iar dragostea era singurul lucru care conta?

Şi dacă totul nu era decît o încercare, iar ea păcatul fatal, deghizat în înger?

Dacă Diavolul cîştigase din nou, prinzîndu-l descoperit?

Părintele Minciunilor. Stăpînul Cosmic al Morţii.

Pîndind.

Aşteptînd.

Peter îşi scutură capul ca să-l limpezească. Maggie nu era unealta Răului. Era bună. Asta o ştia mai mult ca sigur. Dar ce ştia despre el?

„*Lasă-mi plînsul să ajungă la tine, o, Doamne,* se rugă el aproape fără să vrea. *Pentru că dacă tu, Doamne, vei pedepsi nesiguranţa noastră, cine va putea rezista?*"

Întoarse spatele rîului şi se îndreptă către bibliotecă, dar, odată ajuns în faţa uşii, nu intră. Trebuia să se întoarcă la New York ca să termine pregătirea lui Maggie pentru cea ce avea să urmeze. Orice altceva se putea amîna după data de 30 aprilie.

Capitolul 67

Devlin sfîrşi prezentarea faptelor şi fu uimit de expresia de pe chipul comandantului. Era chipul unui bătrîn poliţist irlandez, pe care, pe vremuri, îl întîlneai la tot pasul în Departamentul Poliţiei din New York, ceea ce nu se mai întîmpla în ziua de azi. Comandantul Francis O'Shaunessy lucra în poliţie de destulă vreme ca să cunoască toate secretele primăriei din perioada plecării lui La Guardia din funcţie.

În clipa aia, chipul său părea liniştit.

— Şi care este exact interesul tău în acest caz, locotenente? fu prima întrebare pe care i-o puse.

Lucrul acesta îl surprinse pe Devlin. În mod normal l-ar fi bombardat cu întrebări în timp ce povestea faptele, datorită extraordinarei intuiţii irlandeze şi a celor patruzeci de ani de experienţă în poliţie. Dar nu astăzi.

Lui Devlin îi trecu prin cap o clipă să-şi ascundă interesul personal, apoi se răzgîndi.

— Îmi place femeia, zise el. Cred că a nimerit în ceva foarte complicat şi murdar. Şi sînt convins că fetiţa se află în pericol.

O'Shaunessy se sprijini de spătar, iar pieptul puternic şi umerii de taur făcură ca gestul să pară extrem de categoric.

— Din cîte mi-ai povestit, nu văd nici un motiv care să necesite intervenţia noastră, rosti el, iar Devlin se încruntă. Fără concesii; fără supoziţii?

— Dar, domnule comandant, insistă el, dacă ne gîndim doar la afacerea Fellowes şi tot intră în jurisdicţia noastră. Apoi Clubul de pe Bleecker, spălarea banilor murdari...

Comandantul îl opri cu un gest scurt.

— Nefondate. Toate provin de la un martor mort. Dacă consideri că ai găsit ceva proaspăt, adresează-te brigăzii narcotice. Restul e un mare rahat. Înţelegi?

Devlin se ridică să plece. Ostilitatea din comportamentul comandantului era pe cît de limpede, pe atît de greu de înţeles.

— Domnule căpitan..., rosti Devlin din uşă. Ştii ceva ce eu nu ştiu în problema asta?

Exista posibilitatea să păşească pe o pistă de cercetare aflată sub altă jurisdicţie.

Privirea lui O'Shaunessy era neclintită şi impenetrabilă.

— Un singur lucru ştiu, locotenente: cînd e mai sănătos să renunţi la o cauză dinainte pierdută.

Devlin încuviinţă din cap şi dădu să iasă, dar comandantul vorbi din nou:

— Hîrtiile reporterului ăla... cum îl cheamă... Fellowes. Poţi să le laşi la mine, să mă uit peste ele.

Devlin se întoarse, căutînd instinctiv pe faţa lui ceva care să motiveze această cerere.

— Sînt încă în seif, domnule comandant, răspunse el evaziv.

— Atunci scoate-le de-acolo şi adu-le pe biroul meu, mai spuse comandantul, făcîndu-i semn cu mîna să plece. Devlin îşi notă în minte să le scoată de la bancă în aceeaşi seară. Treaba i se păru ciudată. Foarte ciudată.

Ce-a zis comandantul? întrebă Gino, ghicind răspunsul după încordarea maxilarului lui Devlin.

— Un *nu* foarte hotărît, replică Devlin, avînd proaspăt în minte tonul discuţiei.

— Mda, bănuiam eu. Nu e de competenţa noastră. Nici o dovadă concretă. Avem şi aşa destulă bătaie de cap. La, la, la... Cunosc stilul.

— Ştii, mi s-a părut ciudat nu ceea ce a spus, ci felul în care a spus-o.

— Nu înţeleg de ce faci mutra asta. Doar ne aşteptam.

— Nu ştiu, Gino. S-a comportat ciudat şi mi-a cerut hîrtiile lui Fellowes imediat după ce-mi spusese că totul e o prostie şi că n-ar trebui să mă bag.

Gino îl privi tăios.

— Hei, locotenente, ce vrei să insinuezi?

Devlin îşi scutură capul.

— Habar n-am. Dar o să iau hîrtiile de-acolo, chiar dacă mă conving că nu sînt paranoic.

Garibaldi încuviinţă. Avea prea multă experienţă ca să

nu-şi dea seama că orice se putea întîmpla cînd era în joc o grămadă de bani.

— Aşadar, ce vrei să fac?

— Cred că trebuie să scuturăm niţel sita, să vedem ce cade. Eu îl iau pe Sayles, tu ocupă-te de Vannier, fiindcă Eric îmi poartă deja sîmbetele. Dă-i de înţeles că ştim mai multe decît ştim.

Garibaldi încuviinţă, subliniindu-şi gestul cu o grimasă a gurii.

— De fapt, noi ştim multe, numai că, deocamdată, nu avem dovezi. Cît de multe din cărţile tale vrei să-i arăt individului?

— Tu mă întrebi, care eşti cel mai mare jucător de pocher din departament? răspunse Devlin rîzînd scurt. Nu-i arăta nimic şi umflă potul, ca de obicei.

Inveteratul jucător se încruntă.

— Nu-mi plac tipii care chinuie copii şi femei, locotenente, zise el. Toţi sînt o apă şi-un pămînt.

Devlin încuviinţă, Garibaldi era un om bun şi un prieten bun.

— Gino, mai spuse el înainte de-a se închide uşa. Fii cu ochii-n patru. Chestia asta nu-mi miroase deloc a bine.

Gino se încruntă.

— Ce? Ţi se pare ceva neobişnuit? zise el cu prefăcută mirare. S-au dus zilele bune de altădată, locotenente.

Închizînd uşa în urma lui, Devlin îşi luă jacheta din cuier, îndreptîndu-se către Banca Chase Manhattan.

Capitolul 68

Abdul Hazred aştepta în biblioteca reşedinţei Vannier sosirea celorlalţi oaspeţi. Cum erau mai puţin de două săptămîni pînă la Materializare, era foarte important ca fiecare participant să-şi cunoască rolul, dar, cu o asemenea adunare de personalităţi puternice, seara se anunţa foarte dificilă.

În acea încăpere urmau să se strîngă treisprezece dintre cei mai puternici magicieni ai planetei; reprezentanţi ai tuturor marilor sisteme magice care puteau comanda adevărata putere. Cele două surori Bantu din Santeria, Palo Monte şi Palo Mayombe, reprezentanţi ai magiei negre haitiene Voodoo, Candomblé, Obeah, două culte satanice majore, elita intelectuală din Coroana lui Choronzon, Gnosis de Xantha şi un cult straniu, Mitraic, nu prea cunoscut în afara cercului lor.

El împreună cu Sayles şi Vannier aveau să reprezinte Tainele Egiptene, iar Ghania... *oh, Ghania*, îşi zise el îngîndurat. Ce se putea spune despre puterea ei magică, malgaşă, născută în ultima perioadă a decadenţei lemuriene, înainte de a fi înghiţiţi de valurile Pacificului, pentru vecie? Doar că era cea mai malefică dintre toţi.

Toţi cei chemaţi la întrunire înfruntaseră Abisul; toţi îşi închinaseră vieţile unui singur ideal – acumularea puterii oculte asupra lumii materiale. Unii îşi dobîndiseră puterile în culturi şamanice primitive, alţii printr-o educaţie atît de riguroasă şi avansată, încît idealul ei nu putea fi priceput de minţile mai puţin dotate. Iar singura lor legăură era supunerea în faţa Stăpînului Demonic, în schimbul satisfacerii dorinţelor. Unele proveneau din tradiţii de familie, altele din lăcomie personală, iar altele din înfumurare intelectuală. Dar cu siguranţă, nici unul nu ajunsese la acest eveniment în cursul unei singure vieţi.

Povestea lui se deosebea de-a tuturor, gîndi Hazred cu luciditate privind cum maşinile musafirilor începeau să umple aleea circulară din faţa ferestrei bibliotecii. El nu se

afla aici din devotament pentru Diavol, ci din dragoste pentru o Zeiţă şi legenda ei. Din nevoia disperată de a avea talismanele care-i chinuiseră visele încă din copilărie, cînd aflase de existenţa lor. Pentru el, Răul era o componentă esenţială a ecuaţiei – dar asta nu era întreaga ecuaţie – fiindcă, nu-i aşa, un magician nu se putea considera maestru, dacă nu stăpînea atît Forţele Răului cît şi Forţele Binelui.

Devenise al treisprezecelea, din clipa în care, intrînd în Muzeul din Cairo şi rătăcind fără ţintă prin coridoarele întortocheate şi reci, auzise chemarea statuii lui Sekhmet. *Vino! Preotule...* ordonase vocea şi atunci simţise prinzînd viaţă o energie de mult îngropată. Rămăsese transfigurat în faţa statuii de granit negru, pătruns în fiecare părticică de magnitudinea acestei chemări. Dacă ai fost odată preotul unei Zeiţe, vei rămîne pe veci preotul ei. Fusese chemat, iar el răspunsese.

Stînd în faţa statuii, Hazred îi văzuse ochii deschizîndu-se şi o aură de flăcări îi cuprinsese pe amîndoi. Imediat informaţiile începuseră să-l străbată ca un şuvoi – sau poate doar se reconstituiau înlăuntrul său, din cunoştinţe îngropate, cunoscute odată, dar abandonate demult.

Creaturi scheletice în flăcări şi legiuni materializate care slujeau Zeiţa apăreau în viziunile lui. Ele îl duseseră în faţa unui altar, în timpul unei ceremonii, unde slujitorii Zeiţei păzeau tainele lui Sekhmet. Zidurile muzeului dispăruseră, în timp ce viziune după viziune apărea în faţa spiritului lui Abdul Hazred, insinuîndu-se în fiinţa lui, pînă la nivelul fiecărei celule, pînă devenise din nou Marele Preot al lui Sekhmet, urmaşul unei dinastii de mult apuse.

„*Te voi învăţa*, răsunase glasul Zeiţei. *Mesagerul va apărea în timpul vieţii tale. Piatra destinului va fi la dispoziţia omenirii. Treaba trebuie dusă la bun sfîrşit. Eu îţi voi arăta calea...*“

Hazred se văzu smuls, brutal, din reverie, de intrarea celorlalţi oaspeţi.

— Numărul Trei, răsună o voce în direcţia lui. În sfîrşit, ne-am adunat.

Un bărbat înalt și distins, cu accent de Oxford, făcu în aer un semn misterios de salut și zîmbi.

— Bine-ai venit, Numărul Unsprezece, răspunse Hazred cu aceeași prefăcută plăcere. Așteptam de mult această repetiție generală.

O femeie asiatică, minionă, care răspîndea o putere malefică, în ciuda dimensiunilor ei reduse, auzi schimbul de replici.

— *Eoni*, mai bine zis, rosti ea cu un zîmbet cuceritor, care, în ciuda frumuseții ei, îi amintea lui Hazred de rînjetul rechinului la ora mesei.

— Numărul Cinci, o salută el, ești frumoasă, ca de obicei. Ai grijă, s-ar putea ca Zeița să devină invidioasă.

Femeia surîse, încîntată de compliment, în vreme ce un bărbat uriaș, cu trăsături negroide, se strecură în cameră, acoperit cu o mantie și avînd pe cap un turban.

— Numărul Șase, discret ca întotdeauna, exclamă femeia rîzînd. Întorcîndu-se să-l salute pe noul venit, observă intrînd mai mulți invitați. Un alb voinic, cu barba neagră, o femeie zveltă, înveșmîntată în negru din cap pînă-n picioare, un alt bărbat, mărunțel, cu alură de profesor îmbrăcat în costumul de tweed șifonat specific școlilor.

Eric și Nicky își făcură apariția împreună, prinși încă într-o discuție aprinsă. La vederea musafirilor, se despărțiră, îndreptîndu-se fiecare în altă direcție, împărțind corul de saluturi în două.

Ghania intră imediat după ei, îmbrăcată total deosebit decît de obicei, cu *djellabah* și turban dintr-o mătase argintie extraordinară, care strălucea aproape incandescent, de parcă țesătura ar fi avut, ea însăși, viață.

— Că tot venise vorba de apariții discrete, chicoti Numărul Cinci, făcînd semn către vrăjitoare cu o grimasă admirativă. Nu-i rău pentru o fată de vîrsta ei.

Ghania se întoarse în direcția femeii exact în clipa în care rostise cuvintele, deși nici o ureche omenească obișnuită nu le-ar fi auzit. Numărul Cinci înclină capul spre Ghania, recunoscîndu-și spusele, iar Ghania o răsplăti cu zîmbetul ei mortal.

— Să luăm loc, dragi colegi, începu Eric din spatele unui birou masiv, sculptat în stil iacobin, ce domina

încăperea, din partea opusă nenumăratelor scaune şi canapele. Ne-am adunat în seara asta pentru ultima oară înaintea Marii Sărbători. Orice întrebări sau probleme trebuie rezolvate acum, pentru a nu exista disensiuni care să îngreuneze energiiile în timpul Materializării.

Un cor de murmure discordante îi salută deschiderea.

— Vă rog, *vă rog*, dragi adepţi, calmă Eric furtuna cu un gest regesc. Cu toţii vreţi să aflaţi ce loc veţi ocupa în Ceremonie. Vă înţeleg curiozitatea. Numărul Doi şi Numărul Trei?

Îşi întoarse privirea spre Sayles şi Hazred.

— Vă rog să desemnaţi rolul fiecărui participant. Cei doi bărbaţi făcură un pas înainte.

— Deci, să spune lucrurilor pe nume, începu Nicky intrînd direct în subiect, oricare dintre cei aflaţi în încăpere poate duce la bun sfîrşit orice ritual şi cu toţii îşi doresc cele mai bune roluri, aşa că sarcina mea este extrem de dificilă. Dar cineva tot trebuie să hotărască cine şi ce face. Aşa că eu am ţinut seama de aptitudinile fiecăruia, cît mi-a stat în putinţă – restul va trebui să se supună. Nu-i nevoie să vă mai spun că Eric Vannier va fi Marele Preot. Doctorul Abdul Hazred, care are rangul de Ipsissimus, împreună cu mine, ca Magister Templi, vom ajuta la altar. Kazak Ra va stabili Apărarea Astrală. Frăţia lui de Arme Mitraică îl face cel mai potrivit.

Invocaţia elementelor va fi făcută de Varielli le Res, fiindcă Elementele sînt precum apa şi aerul pentru Palo Mayombe.

— Proclamarea ritualului îi revine divei noastre Tania Feodorovna, singura dintre noi care-l poate lua pe do de sus. Conjuraţia Preliminară a Zeităţilor va fi condusă de Ris Reginald, avînd în vedere că stăpîneşte cel mai bine protocolul celest. Morrigan va fi Administratorul Jurămintelor. Madame Chan va sluji Poarta de Nord. Profesorul Theopolis, Poarta de sud. Giles Moreau, Poarta de Est. Ghania, Poarta de Vest.Părintele Ducheane va împărţi Cuminecătura.

Vannier făcu un pas înainte.

— Ghania va îndeplini, fireşte, un rol dublu: întrucît ea

e responsabilă de Trezirea Mesagerului, tot ea îl va conduce în Călătoria Astrală.

Își drese vocea.

— Mai trebuie clarificată o problemă. Noi căutăm să Materializăm Talismanul Zeiței Isis și Piatra lui Sekhmet, cu ajutorul Tainelor Străvechi ale patriei mele, așa că nu este nevoie să vă mai spun că Ritualul Suprem și Materializarea vor fi îndeplinite conform formulelor egiptene elaborate în Templul lui Isis, acum cîteva milenii. Totuși, avînd în vedere personalitățile remarcabile pe care Stăpînul le-a adunat pentru a-i desăvîrși opera, vom saluta toate culturile Răului reprezentate aici prin: Cheile Enochiene, Tunelele lui Set, Formula Tebană, Cea de-a doua Formulă, Clavis Rei, Primae, precum și Conjurația Orante.

Un murmur de încîntare izbucni din piepturile asistenței, iar Kazak Ra făcu un pas înainte.

— Un gest cît se poate de generos, rosti el aprobator. Vorbesc în numele celor care veniseră să se certe cu tine pentru controlul unilateral al ritualului, dar poate a fost o concluzie pripită. Îți apreciez clarviziunea.

— Așa e, așa e, se auziră cîteva voci.

— Important este scopul, interveni Madame Chan cu vocea glacială. Dacă *eu*, am acceptat să fiu ușierul Porții de Nord, pentru a asigura paza marilor comori, cine, din cei prezenți, are îndrăzneala să revendice altceva? Cu toți am semnat un pact... vom obține ce dorim, cînd vom fi în posesia Talismanului și a Pietrei. Sîntem neofiți, ca să ne certăm pe fleacuri?

Hazred zîmbi în sinea lui la acest atac verbal; îi observa pe Eric și Nicky schimbînd priviri. Toți cei aflați în cameră aveau planuri ascunse... și i-ar fi ucis pe ceilalți fără urmă de remușcare, dacă asta ar fi servit scopurilor lor. Dar, pe moment, îi lega un interes comun. După aceea...

În timp ce Madame Chan vorbea, femeia înaltă, cu alură cadaverică, pe nume Morrigan începu să se zvîrcolească ca un vierme. Imediat, doi bărbați se repeziră să-i susțină trupul deșirat. O mai văzuseră în transă, acesta era prețul prevestirilor ei.

— Atenție la sacrificiul oferit! exclamă ea cu un glas impersonal, ca scîrțîitul unei bucăți de cretă pe tablă. Atenție la întîlnirea dintre Est și Vest. Unde se întîlnesc Trecutul și Prezentul, Viitorul își scrie propria poveste.

Tresări brusc și ar fi căzut dacă nu o susțineau cei doi bărbați.

— Ce înseamnă asta? tună Theopolis.

— Că străjerii celor Patru Porți vor avea de făcut mai mult decît ne așteptam, interveni imediat Sayles. Poarta de Est și cea de Vest trebuie păzite strașnic. Trecutul și Prezentul se întîlnesc în Talisman și Piatră... cine le deține asigură viitorul. Oracolul prezice că eforturile noastre vor fi încununate de succes.

Ghania zîmbi. Nu era nimic adevărat, dar Nicholas salvase de minune situația.

O tăcere ciudată se așternu cîtă vreme participanții se îndreptară spre capelă, pentru o ultimă repetiție.

Ghania închise ușa în urma ultimului adept, cu un zîmbet înghețat pe buze. Așteptă plecarea celei din urmă mașini și se îndreptă spre bibliotecă.

Își puse în gînd să-i viziteze, la noapte, pe plan astral, pe toți cei prezenți, acum cînd impresiile erau încă proaspete în mintea lor. Cei mai mulți vor încerca să se pună la adăpost înainte de-a adormi, dar ea le amestecase în vin destulă euphrasie, ca să le poată pătrunde scuturile psihice.

Se întoarse în bibliotecă, unde Hazred mai rămăsese cu Nicholas și Eric; ca cel de-al treilea preot al triumviratului care avea să desăvîrșească Materializarea, se bucura de privilegii deosebite. Nu-l agrea pe egiptean și nici n-avea încredere în el, își zise oftînd. Fără îndoială, la fel se întîmpla și cu ceilalți adepți, deși pe unii îi cunoștea destul de bine, pentru a le înțelege motivațiile lăuntrice. Dar cu Hazred era altceva. Încercase de multe ori să-i pătrundă platoșa interioară, dar fie că era cel mai bun magician, fie că era, cu-adevărat, așa cum pretindea, protejat de Zeiță, nu izbutise. Și apoi, chiar încrederea ei în Zeița lui rămînea o problemă discutabilă.

Sekhmet era manifestarea malefică a energiei Zeiței și

nu o adevărată Zeiţă a Răului. Dacă ar fi fost vorba de Astaroth sau Lilith, ar fi avut încredere, dar pe Sekhmet nu te puteai bizui nici faţă de Rău, nici faţă de Bine. Era al naibii de imprevizibilă. Unii spuneau chiar că întruchipa faţa malefică a monedei lui Isis.

Pătrunse în cameră, iar Hazred se ridică s-o salute; nici unul din ceilalţi nu-i urmă exemplu.

— Ghania, o întîmpină el. Cum merge pregătirea copilului?

Ea ceru, din privire, încuviinţarea lui Eric, şi el îi făcu semn, aşa că vorbi:

— Am folosit vechile metode. Se împotriveşte Trezirii. Dar săptămîna asta o s-o împing în pragul nebuniei... Protectorii ei nu-mi vor permite s-o distrug, aşa că vor fi siliţi să se manifeste. Cheia succesului meu este timpul. Nu trebuie trezită cu mai mult de patruzeci şi opt de ore înaintea Materializării. Dacă o Trezesc prea devreme, va avea răgazul să-şi cunoască puterile şi nu vom mai reuşi s-o controlăm. Dacă întîrzii, nu va fi în stare să-şi ducă la bun sfîrşit călătoria astrală şi să se întoarcă. Şi aşa va trebui drogată sau hipnotizată pînă în momentul Materializării.

Hazred înţelegea prea bine riscurile.

— Te felicit, Ghania. Numai tu puteai săvîrşi o asemenea muncă delicată cu speranţe de reuşită, rosti el, cu aprecierea regelui faţă de un servitor capabil.

Puternica femeie prinse nuanţa. Îşi înclină capul, încetişor în direcţia lui, semn că aprecia cele spuse.

— Îmi slujesc Stăpînul, replică cu o voce îngheţată.

Se întrebă dacă el putea susţine acelaşi lucru.

Capitolul 69

Raphael Abraham cercetă cu privirea anticamera biroului rabinului Levi, întrebîndu-se de ce Dumnezeu se afla acolo. Plasase deja oamenii echipei de supraveghere. Trimisese rapoartele la Tel Aviv în sistemul dublu codificat al Mossad-ului, în care fiecărui sunet îi corespundea un număr, și fiecărui număr o literă sau un număr echivalent. Aranjase cu un angajat de la Shicklut să pregătească echipamentul de ascultare, pentru cînd va sosi momentul. Și activase rețeaua Sayonim de evrei loiali din zonă, care stăteau la dispoziția Israelului. Prevăzuse absolut totul.

În afară de această vizită.

Era un capriciu. Zîmbi în sinea lui la gîndul că nimeni, nicăieri și niciodată nu asociase un asemenea cuvînt cu Raphael Abraham.

Așadar, de ce se afla acolo?

Rabinul mărunțel, cu privire pătrunzătoare, care părea să fie paznicul comorilor, îl pofti pe Abraham să intre, iar el țîșni imediat în picioare, răspunzînd invitației ca un băiețel chemat la director, pentru o vină necunoscută.

— Rabi, rosti el respectuos după ce intră. Mulțumesc că m-ai primit.

Bătrînul nu răspunse, ci înclină numai capul, iar el se simți obligat să explice pentru ce venise, așa încît începu să gesticuleze ținînd în mînă hîrtiile.

— Am strîns cît de multe informații am reușit, în legătură cu legenda Talismanului, Rabi, zise el, și material biografic despre cei implicați, mai cu seamă despre femeie și nepoata ei.

Rabinul înclină din nou capul, dar nu vorbi.

— Dacă mai ai nevoie, sînt gata să-ți aduc tot ce dorești.

— N-am nevoie nici măcar de ceea ce ții în mînă, remarcă rabinul cu titlul informativ. Am văzut deja femeia și copilul.

Abraham se încruntă.

— Iartă-mă, Rabi, spuse, dar e imposibil... i-am pus sub observaţie şi nu au primit o asemenea vizită.

— Poate că observaţia ta nu răzbate atît de departe ca a mea, rosti el cu o uşoară îngăduinţă în faţa ignoranţei. Ştiu despre ele exact cît îmi trebuie. Cînd vor veni, voi afla mai multe.

Abraham părea uluit.

— Vrei să spui că trebuie să le aduc la tine? Ordinele mele nu sînt prea limpezi în această privinţă.

— Ordinele tale n-au nici o legătură cu răspunsul la această întrebare, răspunse bătrînul simplu. Dacă va fi nevoie de mine, ne vom reuni. Nici eu, nici tu, nici cel care-ţi ordonă, indiferent cine-ar fi, nu sîntem amestecaţi în hotărîrea asta.

Pe chipul lui Abraham se aşternu o grimasă de nehotărîre; nu ştia prea bine ce trebuia să întrebe sau să spună.

— Rabi, zise el în sfîrşit. Cînd vin aici, mă simt ca un băieţandru. Nesigur. Înţeleg pe deplin lumea în care trăiesc. O lume aspră, plină de realităţi care e mai bine să rămînă nediscutate. Am crezut că e singura. Din cîte-mi spui, se pare că sarcina mea e mult mai grea... mi se cere mai mult decît fac în mod obişnuit, iar eu nu sînt pregătit...

Nu-şi duse gîndul pînă la capăt, neştiind cum să-i explice.

De astă dată ochii rabinului sclipiră; încurajat, Abraham continuă:

— Încep să cred că se prea poate să fiu dezavantajat datorită unei ignoranţe de care nu eram conştient... Dacă aşa stau lucrurile, probabil nu-mi pot îndeplini misiunea aşa cum ar trebui.

— Aşa deci, rosti rabinul. E suficient ca nisipul să se clatine puţin sub tălpile tale şi totul se prăbuşeşte.

Tăcu o clipă, cercetînd bărbatul din faţa lui.

— Ce ştii despre Cabală? întrebă el. Unchiul tău nu te-a învăţat nimic?

Ochii lui Abraham deveniră, brusc, atenţi.

— Unchiul meu? Ce ştii despre unchiul meu? întrebă el suspicios.

Răbinul clătină încetişor din cap înainte şi-napoi şi

ridică din umeri. „Ştiu ceea ce trebuie să ştiu“, glăsuia gestul lui.

— Unchiul meu a fost un învăţat, rosti Abraham alegîndu-şi cu atenţie vorbele. I-am respectat învăţătura, dar nu l-am înţeles.

Sprîncenele stufoase ale rabinului se ridicară dojenitor.

— Poate, de fapt, *nu* i-ai respectat învăţătura. Probabil îl considerai *trăznit*, fiindcă ştia lucruri nevăzute pentru tine şi încerca să te înveţe lucruri imposibil de cercetat cu metode obişnuite.

Abraham îşi dădu seama că fusese prins din nou... ce rost avea să-l mintă pe omul ăsta, a cărui putere de observaţie răzbătea mai departe decît a lui.

— Îmi pare rău, şopti el.

— Bravo, spuse rabinul. Acum putem începe. Problema talismanelor... presupune Taine pe care nu ţi le-ai imaginat, la care nici n-ai visat. Cabala nu e ceva despre care poţi veni şi spune „Povesteşte-mi despre asta“... şi gata, ai aflat. Universul pe care-l cunoşti este o chestiune complexă şi e doar unul dintre patru asemenea universuri. Sînt prea multe de învăţat într-o zi, într-un an sau într-o viaţă. Deci, du-te acasă. Citeşte o carte... poate două. Gerşom Şolem despre Cabala ar fi un început bun. Apoi vei şti cît de multe nu ştii. Atunci nu vei mai trage concluzii. Nu te vei mai simţi responsabil de nimic. Ăsta va fi un început.

— Acum te distrezi pe seama mea, rosti Abraham uluit de-a binelea.

— Puţin. Poate. Lui Dumnezeu îi place să ne vadă rîzînd.

— Nu vreau decît să-mi îndeplinesc misiunea primită, Rabi. Nici mai mult nici mai puţin.

— Şi ce anume crezi că înseamnă această misiune?

— Să obţin talismanele pentru Israel – dacă ele există, ceea ce mi se pare imposibil.

Mai existau şi alte ordine, pe care nu le putea dezvălui.

— Vrei, deci, ca eu să-ţi spun dacă imposibilul este posibil. Răspunsul este da. Dar misiunea ta s-ar putea să fie complet diferită de cum ţi-ai imaginat-o. Fii foarte atent.

— Rabi, izbucni Abraham exasperat. De ce am venit la tine?

— Ești un băiat bun, Rafi, spuse rabinul pe neașteptate.

Abraham își ridică privirea uluit de familiaritatea cu care i se adresa.

— Dar tu crezi că răspunsurile la întrebările tale vor veni din lumea care te-nconjoară. Dar nu-i așa. Acolo vei găsi doar iluzii, fiindcă logica pe care-o prețuiești atît de mult este o limitare ce ți-o impui singur.

Raphael Abraham țîșni în picioare, pătruns de greutatea revelației.

— Dumnezeule! rosti șocat.

Avea unsprezece ani cînd unchiul Șlomo îi spusese aceleași cuvinte. Băieții de la școală rîseseră de bătrînul rabin jerpelit, care era un cabalist, deci nebun. Iar Rafi se întorsese acasă furios, acoperit de rușine și-i aruncase vorbe grele, răutăcioase, unchiului său. Lucruri pentru care tatăl său l-ar fi bătut, dacă le-ar fi aflat. Dar nu le aflase nimeni... doar unchiul Șlomo. Iar el se mulțumise să zîmbească trist, jignit de răutatea copilului său preferat, dar prea bun ca să-i întoarcă jignirea. Cît de des regretase Abraham acele vorbe, neștiind cum să aline acea rană și încercînd doar, pervers, să demonstreze că el are dreptate și că bătrînul greșește? Ce întorsătură ar fi luat viața lui, dacă ziua aceea, cu repercusiunile ei, n-ar fi existat?

— Ce vrei de la mine? șopti el șocat și neobișnuit de înspăimîntat.

— Eu nu vreau nimic, răspunse bătrînul încetișor. Dar Dumnezeu...

Ridică din umeri.

— El s-ar putea să vrea mai mult. O să-ți dea de știre. O să ne dea de știre, la amîndoi.

Bărbatul care-l conduse pe Raphael Abraham spre ieșire își ferise privirea, ca să nu vadă lacrimile din ochii unui om care nu avea nici o legătură cu plînsul.

— Maa Kheru a plănuit ceremonia Materializării pentru noaptea de 30 aprilie, îi spuse Hazred colonelului Hamid, în biroul celui din urmă. Am nevoie de sprijin militar în

două puncte. Îi întinse colonelului o hîrtie pe care notase doúă adrese.

— Deja s-a amestecat și Mossadul, răspunse colonelul. O să ne facă greutăți.

— Nu mă interesează, zise Hazred. Îndată ce talismanele vor căpăta formă materială, va trebui să fiți în stare să le protejați împotriva oricui, dacă doriți ca Egiptul să-și reia locul cuvenit de mare putere, în lume. De aceea ne-am implicat.

— Mulțumesc, dar n-am nevoie de ajutorul dumitale, doctore, ca să pricep scopul ordinelor pe care le-am primit, răspunse Hamid scurt. Am prevăzut amestecul Mossadului.

Aruncă o privire pe hîrtie. De ce ai nevoie de oameni în două locuri?

— Este o operațiune extrem de delicată, vorbi Hazred. Îmi trebuie un adăpost sigur, o casă complet echipată, unde sa mă ascund după ce intru în posesia talismanelor.

Hazred observă după cum pufnise din nas cît preț punea colonelul Hamid pe probabilitatea talismanelor magice. N-avea importanță. Dacă planul lui mergea așa cum prevăzuse, în curînd va conta prea puțin ce credeau slujitorii civili sau guvernele, sau chiar Maa Kheru, despre această problemă.

Capitolul 70

— Locotenent Devlin, aţi spus?

Chipul atrăgător al lui Nicholas Sayles căpătă imediat expresia corectă de ospitalitate surprinsă, în timp ce-şi saluta musafirul neaşteptat.

— Vă pot ajuta cu ceva? Se sprijini de spătarul scaunului de la biroul său, o piesă făcută de comandă, afişînd o mină amabilă, dar nerăbdătoare. Ca toate personalităţile publice, îşi confecţionase de multă vreme maniera de tratare a musafirilor inoportuni, rece dar politicoasă.

— Ca să fiu sincer, domnule Sayles, vă cer un lucru foarte simplu, dar mă tem că n-o să fiţi de acord.

Sayles ridică o sprînceană, mirată.

— Departamentul de poliţie a aflat că sînteţi membru al unei organizaţii numită Maa Kheru. E adevărat?

Faţa lui Sayles se transformă într-o grimasă arogantă.

— Sînt membru al Clubului Universitar, Clubului Metropolitan şi al Clubului new-yorkez al Artiştilor, locotenente. Nu al unei organizaţii de care nici n-am auzit.

— Dar de heroină aţi auzit, domnule Sayles? insistă Devlin. Se pare că organizaţia de care n-aţi auzit niciodată îşi sprijină multe activităţi pe un trafic înfloritor cu heroină.

Sprîncenele întunecate ale lui Sayles se uniră.

— N-ai nimerit omul potrivit, locotenente. Pentru asemenea declaraţii neoficiale s-ar putea să-ţi frîngi gîtul. Calomnia e o acuzaţie gravă, la fel şi arestarea fără probe. Dacă mai ai ceva de spus, adresează-te avocatului meu. El discută cu cei de teapa ta.

Devlin se apropie şi rosti cu voce extrem de calmă.

— Cei de teapa mea îi pot trimite pe cei de teapa ta în Attica. Mă întreb cum vor reacţiona loialul dumneavoastră auditoriu TV sau băncile care-ţi finanţează emisiunile TV cînd vor afla că-ţi petreci nopţile îmbrăcat în cearşafuri şi mîncînd cadavre de copii, domnule Sayles. Sau poate le-ar plăcea să audă despre vînzările de arme din Libia, sau de

reţeaua de heroină din Triunghiul de Aur, sau de studioul acela drăguţ de filme porno, fondat împreună cu Eric Vannier. Chiar dacă nu reuşim să dovedim tot, cîte ceva din rahatul ăsta tot îţi va murdări pantofii înainte ca avocatul tău să-i poată curăţa.

— Ieşi afară, rosti Sayles cu vocea joasă şi perfect controlată. N-ai dovezi nici pentru o amendă de parcare neregulamentară.

— Ştim cum funcţionează reţeaua ta. Avem destule dovezi ca să te priponim într-un loc unde n-o să mai ai, multă vreme, probleme cu parcarea. Poate tu şi Eric Vannier sînteţi cei care ar trebui să-şi păzească fundul.

Devlin mai aşteptă să vadă efectul vorbelor, apoi se răsuci pe călcîie. Venise să constate cît de stăpîn pe sine era acest mogul mass-media, într-o confruntare, iar acum ştia. Nicholas Sayles era obişnuit cu puterea şi protecţia pe care i-o ofereau; nu-l intimidau ameninţările, dar îl înfuriau. Asta era tot, deocamdată.

După plecarea lui Devlin, Sayles strînse şi desfăcu pumnii, de cîteva ori, pentru a-şi recăpăta stăpînirea de sine. Sosise timpul să-l înveţe pe detectivul ăsta ce-nseamnă puterea şi pe băgăcioasa aia de Maggie O'Connor ce înseamnă frica.

Sayles nu aşteptă să fie anunţat. Se năpusti pe lîngă servitoarea care-i deschisese uşa casei Vannier, fără să se oprească măcar să-şi scoată haina. Îl surprinse pe Eric şezînd la masă, tocmai cînd ducea ceaşca de cafea la gură.

— Trebuie să stăm de vorbă, zise el nerăbdător. Acum!

Eric nu catadicsi să-şi ascundă iritarea că fusese deranjat.

— Stai jos, Nicky. Şi scoate-ţi haina.

Sayles aruncă haina în mîinile care aşteptau, fără să arunce nici o privire servitoarei.

— Azi dimineaţă m-am trezit cu un poliţai în birou, rosti el tăios. Un ticălos nenorocit şi obraznic pe deasupra. Era foarte mîndru de ceea ce ştia.

Eric continua să mănînce, liniştit.

— Şi ce ştia?

— Despre Maa Kheru... despre legăturile noastre. Trafic de droguri şi afaceri cu arme. Zicea că au probe şi mar-

tori. Porcul ordinar a fost foarte atent să nu sară calul, oficial. Fără acuzații, doar o grămadă de aluzii... nu-mi place însă să se pomeneacă numele meu alături de droguri și arme.

— Deci n-a zis nimic concret, vorbi Eric tamponîndu-și buzele cu un șervețel identic cu fața de masă. Eu sînt obișnuit să tratez cu cei din guvern, Nicky; ăștia din poliția locală sînt niște gunoaie.

— M-a întrebat dacă fac parte din Maa Kheru, Eric. Nimeni, înafară de Fellowes n-a mai făcut, *vreodată*, legătura între mine și grup. Nici măcar ziarele de scandal. N-am nevoie de așa ceva, Eric. Nici acum. Nici *altă dată*.

Eric îi văzu mușchii încordați ai maxilarului; el disprețuia oamenii slabi. Ar fi fost dezagreabil dacă Nicky se dovedea a fi unul dintre ei.

— Ce anume dorești să fac eu în această mică neplăcere, Nicky? Peste o săptămînă vom intra în posesia talismanelor și n-o să ne mai pese de nici un polițist și nici de metodele lui neroade.

— Exact. Materializarea este motivul pentru care nu vreau să se amestece nici un idiot și să tulbure apele, Eric, insistă Sayles. Pun pariu pe oricît că asta-i mîna tîrfei de O'Connor. Ți-am zis eu că Trimișii n-o vor neutraliza pe vaca aia – doar e într-un rahat de misiune! Vreau s-o scoatem din joc și vreau să o fac prin metodele *mele*.

Ochii lui Eric se îngustară. Era limpede că Nicky dorea mai mult decît lăsa să se vadă. Văzuse prea des sclipirea aceea din ochii lui ca să se îndoiască de puterea răutății sale.

— Ce vrei *de fapt*, Nicky? Să-ți atîrni urechile polițistului la cingătoare? Nu-i mare lucru. Avem o groază de prieteni la centru. Și urechile lui Maggie, ca să-ți completezi colecția?

— Nu ceva atît de monden, Eric. Vreau un ritual de sacrificare. Care s-o scoată din minți pe Maggie O'Connor.

— Și anume?

— Jenna.

Ochii lui Sayles îi întîlniră pe-ai lui Eric.

— Acum a devenit o povară inutilă, Eric. Și ne face

prea multe probleme. Vreau s-o folosesc ca să îmbunez Puterile... şi pentru distracţia mea. Şi pe urmă aş vrea să fiu sigur că maică-sa ştie exact ce s-a întîmplat cu tîrfa de fiică-sa şi că o să păţească la fel, dacă-şi mai bagă nasu'unde nu-i fierbe oala.

Eric simţi cum îi clocoteşte sîngele; furia provocată de obrăznicia lui Nicky era un fleac în comparaţie cu ciuda că fusese tras pe sfoară. Sayles o dorise pe Jenna din clipa în care o văzuse goală. Şi Ghania! Era limpede că vrăjitoarea îl ajutase să-i întindă cursa. „Lasă-mă să-i pregătesc o moarte, de care maică-sa să-şi amintească pe vecie", îi spusese ea în grădină. Furia ce clocotea sub aparenţa calmă a lui Eric nu putea fi ghicită decît de cineva care-l cunoştea foarte bine. Nicky o vedea limpede şi zîmbi în sinea lui.

— Cînd vrei să fac acest ritual? întrebă Eric, nefiind în stare să găsească un motiv care să contrazică valabilitatea cererii.

Femeile erau folosite de toţi Adepţii – numai poziţia lui de conducător şi puterile unice ale copilului o apăraseră pînă acum pe Jenna.

— Mîine noapte ar fi foarte bine, răspunse Nicky mărinimos. Astfel vei avea timp să-ţi iei rămas bun de la soţia ta.

Rosti cuvintele dispreţuitor.

Eric îşi privi interlocutorul în adîncul ochilor, cu o expresie îngheţată.

— N-am ce să-i spun. Fata nu înseamnă nimic pentru mine.

— Atunci, eşti invitatul meu, zise Nicky mărinimos. Sacrific-o tu.

— Mulţumesc, Nicky, rosti el netulburat. Mă pregătesc deja psihic pentru Marele Festival – dar o să mă mai gîndesc.

După ce Sayles îşi luă haina şi plecă, Eric rămase turbat de furie. Nu simţea pentru Jenna mai mult decît dorinţă fizică, dar avea un simţ de proprietate foarte accentuat, iar gîndul că trebuia s-o împartă cu cineva îl înnebunea. I-ar fi conferit lui Nicky o aură de prea mare putere în ochii celorlalţi treisprezece Adepţi. Trebuia să facă în aşa fel încît să pară că el hotărîse sacrificiul, spre binele tuturor.

Partea a VI-a

CREUZETUL

„Numesc evlavie nu o stare, ci procedura morală ce ne conduce la ea.“

Jean Genet,
citat de Sartre.

Capitolul 71

Focul din cămin se stinsese şi nici unul din ocupanţii bibliotecii lui Maggie nu se ocupase de el în ultima jumătate de oră.

Maggie şedea în spatele biroului; epuizarea i se citea în linia căzută a umerilor, iar părul scăpase din strînsoarea clamei. Ea şi Peter munceau de foarte multe ore. Sau zile... săptămîni... *ani!* I se părea că nici nu-şi mai amintea cînd începuseră. Peter se plimba şi-o mitralia cu întrebările. Ea răspundea. Uneori îmbina amănunte ezoterice aflate de la Ellie cu teologia lui Peter. Alteori se pierdea în problema dacă efortul uriaş avea vreun sens. Iar Peter, de cînd se întorsese de la Rhinebeck, se comportase atît de ciudat.

Sîrguincios şi distant.

Cu o iritare crescîndă, ea îl privea plimbîndu-se încoace şi-ncolo, prin faţa focului, iar picioarele lui lungi băteau o candenţă pe care n-o mai putea suporta din cauza zvîcniturilor din propriile tîmple.

Peter îi puse o întrebare, dar mintea ei deveni deodată goală. Sau mai degrabă era prea plină de răspunsuri, că nici unul nu reuşea să iasă la suprafaţă. Circuite supraîncărcate. Extenuare cronică. Prea multă încordare... prea multe informaţii... prea puţin somn... prea cumplită teamă de eşec.

— Nu *ştiu*! ţipă ea, aruncînd hîrtiile pe care le răsfoia şi ridicîndu-se de la birou, agitată.

— Ba *ştii*!

Auzi scrîşnetul dinţilor lui în semn de răspuns. Şi el se afla într-o tensiunea groaznică... *Biserica, opţiunile, Maggie.* Peter repetă întrebarea.

— Peter, ţi-am spus că *nu* ştiu.

Vocea ei se ridicase ameninţător.

— Nu-mi amintesc nici cum mă cheamă! Nu pricepi. Nu sînt în stare să fac faţă! E prea mult – prea lipsit de speranţă. A mai rămas atît de puţin timp, iar eu încă nu

ştiu cum s-o salvez pe Cody – iar tu nu faci altceva decît să stai aici, aruncîndu-mi nişte întrebări ciudate, la care n-am răspuns!

Văzu expresia şocată a ochilor lui şi deodată, toată, toată nebunia dispăru... rămânînd doar frustrare şi teamă.

— O, Peter, şopti ea, dîndu-şi seama că întrecuse limita. O să dau greş... şi *nu pot* da greş. E complet singură în mîinile acelor monştri, iar eu nu ştiu cum s-o salvez şi în curînd va fi *prea tîrziu*.

Furia lui Maggie se transformă în suferinţă; odată risipită mînia, îşi lăsă bărbia în piept şi începu să suspine, în tăcere. Era plînsul cel mai plin de singurătate pe care-l văzuse vreodată Peter; de parcă în lume rămăsese atît de puţină speranţă, încît pînă şi sunetele deveniseră inutile.

Pe neaşteptate, îşi ridică privirea spre el, implorîndu-l să-i înţeleagă cumplita durere, iar fiecare celulă a trupului lui dorea să facă ceva *s-o ajute*... Peter rămase locului transfigurat, pătruns de suferinţa ei, copleşit de proporţiile disperării ei. Ea naufragiase într-un ocean al necunoscutului, iar el era singura salvare. Măcar de-ar reuşi s-o menţină la suprafaţă mai multă vreme...

Aproape fără să-şi dea seama, Peter traversă camera şi o îmbrăţişă pe Maggie. Nu era doar un gest omenesc să consolezi pe cineva în suferinţă? Nu era doar...

— Nu, Peter! exclamă ea, şocată de reacţia lui, vinovată că o provcase.

Dar îi simţea hotărîrea; simţea lanţurile rupte de nerăbdarea lui. Ştia că nu trebuia să-i răspundă, deşi *dorea* s-o facă...

— Te rog, Peter. Nu face asta! îngăimă ea, străduindu-se să se desprindă din îmbrăţişare.

Dar cum putea respinge această dăruire de sine? îşi zise ea agitată. Îl iubea prea mult ca să spună nu...

Peter trecuse dincolo de limită... acolo unde se temea, dar tînjea să se afle. Acolo unde nimic, în afară de dorinţă, nu mai conta. Barierele ridicate cu atîta grijă... tabuurile Bisericii... destinul unei vieţi... războiul dus pentru integritatea sufletului. Ce importanţă mai aveau toate astea în faţa unei asemenea nevoi omeneşti?

„*Am vrut să fiu o parte din Dumnezeu*, gîndi el înne-

bunit. *L-am căutat în sanctuarul său, m-am transformat într-unul de-ai Lui... dar nu sînt Dumnezeu! Sînt un simplu om".*

Simţi limpede nehotărîrea lui Maggie, dar şi încrederea şi dragostea care îi lega, ca un şuvoi de ioni – negativul atras de pozitiv – cu eterna fatalitate care cerea împlinire.

„Cum poate fi profană o asemenea frumuseţe? Cum poate fi o asemenea comuniune altfel decît sacră?"

Maggie se simţea atrasă împotriva voinţei ei. *„Nu sînt îndrăgostită de tine, Peter"*, ar fi vrut să ţipe, dar dacă era aşa, cum ar fi ştiut el atîtea lucruri despre ea? Cum s-o atingă, cum s-o sărute? Cum să înţeleagă altfel legătura tacită, veche ca şi Dumnezeu?

El o ridică, iar ea ştia că nu trebuia să-l urmeze... nu trebuia să-l lase să trezească în ea lucruri care nu-i aparţineau. *Sau îi aparţineau?* Dintotdeauna... Ceva o îndemna şi pe ea, distrugîndu-i împotrivirea...

Peter o strîngea în braţe, pierdut în noutatea fiinţei ei. Avea şi oase pe lîngă carne? Era moale şi puternică, fragilă şi misterioasă. Pielea ei era o minune mătăsoasă, pe care n-o cunoscuse pînă atunci. Cînd îi descoperise sînii goi? Unde dispăruseră hainele ei... dar ale lui?

O, Maggie, Maggie a mea... cum aş fi putut să nu ştiu? Tu erai fantoma nopţilor mele de nesomn... coama argintie a Unicornului zărită o clipă, cît o bătaie de inimă, în desişul pădurii... tu erai visul".

Confuzia îl copleşea, laolaltă cu certitudinea. Sînt *bărbat.* Dumnezeu să mă ierte. Asta sînt!

— Peter, *te rog!* nu se cuvine, şopti ea vorbele, temîndu-se să nu-l rănească.

Fără să ştie ce anume l-ar răni mai mult – să se abandoneze dragostei lui, sau să o respingă. Fiindcă nu mai erau despărţiţi; poate nu fuseseră niciodată. Poate ea nu fusese întreagă fără el, iar integritatea ei de pînă acum se dovedea o simplă iluzie. Acum, pentru Maggie nu mai existau certitudini – dorinţele cărnii deveneau din ce în ce mai puternice, ţipătul nerăbdător al trupului care cere alt trup. Sau al sufletului care cere alt suflet? Această clipă de extaz le era destinată, sau era alegerea lui? *Karaden şi*

Mim, împliniţi în sfîrşit, după o veşnicie de aşteptare? Darul unei Zeiţe făcut acelora cărora le-a adus suferinţa?

Ochii lui Maggie era plini de lacrimi, fiindcă acum nu mai avea cale de întoarcere, era prinsă în mareea cosmică, prea departe de ţărm. Contenise să se mai zbată, fiindcă el nu mai era Peter, nici ea nu mai era Maggie şi toată nevoia dragostei eterne era, deodată, înlăuntrul ei. Aşa că întinse mîna spre el...

Peter, deopotrivă, îşi simţi mintea alunecînd, pierzîndu-se în strălucire, ca o stea într-o nova... Braţe şi picioare necunoscute se încolăceau în jurul său... forţa cărnii care-şi cunoştea destinaţia cosmică şi o extraordinară căldură ce tînjea spre contopire. Peste o clipă, ea va fi a lui, întrutotul, pierdută într-o dragoste interzisă... interzisă... *interzisă*... De ce, o, sfinte Hristoase, de ce să-mi fie interzisă o asemenea minune?

Pentru că trebuie.

Pentru că această intensitate ar depăşi totul. Fiindcă odată gustat, mărul nu-ţi adunce împlinire, ci condamnare.

Cu un geamăt de furie, de parcă inima i-ar fi fost smulsă din trup, Peter se smulse de lîngă Maggie. Se forţă să-şi îndepărteze carnea, ochii şi inima... gîfîind, pe jumătate nebun de dorinţă şi visuri neîmplinite, îşi dezlipi trupul de trupul ei arzător şi se prăbuşi lîngă ea, pe podea, ca un leu uriaş, rănit.

Şocată, Maggie rămase împietrită, fiindu-i frică să respire. Era înspăimîntată de moarte. Îl privea pe Peter cum se luptă să redobîndească stăpînirea de sine... controlul asupra momentului... asupra vieţii neîmplinite. *„Ce-am făcut? Sfinte Dumnezeuleu, ce-am făcut?"*

Nici un sunet nu tulbura liniştea. Doar susurul şi trosnetul ultimului lemn mistuit de flăcări.

— Te iubesc, Maggie, murmură Peter... vocea îi era chinuită, neobişnuită. Te rog, *te rog* să crezi că te iubesc...

Ea simţi înfrîngerea din glasul lui. O viaţă întreagă risipită într-o clipă.

— Iartă-mă că te-am adus aici, Maggie, şopti. Dorinţa mea, nu a ta, ne-a adus aici.

Ea încercă să protesteze, dar expresia chipului său o opri.

— Dacă facem asta, continua el repede, simţind nevoia să se explice, dacă îmi calc jurămintele... săvîrşesc păcatul care mă aruncă în puterea lor şi nu voi fi în stare să te mai apăr.

Se întoarse s-o privească, dezbrăcată şi neajutorată în lumina ultimelor pîlpîiri ale focului... Era atîta tristeţe în privirea lui, încît ea simţi nevoia să-l atingă, să-l consoleze, dar nu îndrăzni.

— În clipa asta, iubita mea Maggie, rosti Peter cu un glas care nu lăsa nici un dubiu, pentru această faptă... cred că mi-aş fi vîndut mîntuirea.

Se opri, iar inima îi bătea cu putere.

— Dar n-o pot vinde pe-a ta.

Ea-şi coborî pleoapele cu o teribilă înţelegere. Lacrimile rupseră zăgazurile şi coborau nestînjenite de-a lungul obrajilor, picurînd pe covorul de sub ea. *„Ce-am făcut?“* Inima bătea sacadat, în ritmul cuvintelor. *„Ce-am făcut?“*

Maggie îl auzi cum îşi adună lucrurile şi iese pe uşa din faţă.

— Şi eu te iubesc, Peter, şopti în tăcerea ce-o învăluia.

Dar ştia, la fel de bine ca şi el, că iubirea lor era veche, foarte veche... şi că acum nu era loc pentru ea.

Peter rămase în capătul scărilor casei ei, luptîndu-se crîncen cu disperarea violentă din inima lui.

Cît de nebun fusese crezînd că ştie ce-i viaţa. Ce vanitate să pretindă că-l cunoaşte pe Dumnezeu şi-i poate îndruma pe alţii în această cunoaştere. Cum poate cineva să-l cunoască pe Dumnezeu, fără să fi cunoscut dragostea altei fiinţe omeneşti?

„Eşti la fel de subtil şi viclean ca şi Satana, Doamne! îşi zise el hulind. Îţi călăuzeşti preoţii... îi laşi să se creadă superiori omenirii, cînd, de fapt, e invers. Nu-i de mirare că ne ţii departe de fructul Pomului Cunoaşterii... Care dintre noi ar avea tăria să mai meargă înainte? Cîtă îngîmfare să credem că, în ignoranţa noastră, noi sîntem cei aleşi."

Trase adînc aerul rece în plămînii răzvrătiţi şi începu să coboare treptele de piatră. "La fel s-a simţit oare şi Lucifer? se întrebă cu inima zdrobită. Încercînd să fie

asemenea lui Dumnezeu şi eşuînd lamentabil. Şi el, oare, a învăţat ce-i umilinţa?"

„*Nu te voi regreta niciodată, Maggie*", rosti el sfidător, cu glas tate, îndată ce ajunse la colţul străzii pustii. Dar înainte ca ecoul cuvintelor să se risipească, el ştia deja celălalt adevăr. „*Voi regreta – în fiecare clipă a vieţii mele – ceea ce ar fi putut să fie*".

Maggie stătea pe pat, în poziţie fetală, respirînd anevoie; nu-şi dădea seama cum putuse să ajungă acolo. Se simţea dezorientată, confuză şi îngrozitor de singură.

„*Dragostea nu moare niciodată*", tuna o voce teribilă, înlăuntrul ei. Dragostea niciodată, niciodată nu moare, iar tu, cel îndoliat, eşti condamnat să trăieşti eterna ei agonie. Prometeu pe stîncă... sfîşiat de vulturi şi apoi refăcut pentru a suferi a doua zi. *Singur. Singur.* Singur...

Maggie se scufundă în somn... „trezindu-se" în vis:

Bărbatul era înalt şi frumos; se mişca cu agilitate, în ciuda staturii impunătoare şi osoase, ca un om împăcat cu lumea. Femeia de lîngă el era brunetă şi zveltă; rîdea în timp ce se plimbau şi-l privea pe bărbatul de lîngă ea cu multă dragoste.

Mîinile lor erau unite, cu acea graţie a celor care ştiu că nu trebuie să-şi ascundă dragostea. Inelele de nuntă le străluceau pe mîini, iar bucuria li se citea pe chip.

Se aşezară pe covorul moale de iarbă şi flori de vară, rîzînd în razele strălucitoare ale soarelui; văzduhul vibra de prospeţime, iar cîntecul minunat al păsărilor ce-l brăzdau binecuvînta vraja ce-i învăluia.

Rîsul încetă, iar bărbatul mîngîie cu degetele buzele femeii. Ea surîse pătrunsă de fiorul atingerii şi se apropie, coborînd pleoapele ca să simtă mîngîierea dragostei. Mîinile lui îi dezmierdară gîtul şi umerii, apoi alunecară sub pînza moale şi subţire a rochiei. Ea gemu uşor, apoi îşi scoase, peste cap, veşmîntul, lăsîndu-l să cadă nepăsătoare în spatele ei, dezvăluindu-şi goliciunea razelor calde ale soarelui.

Bărbatul se dezbracă cu o grabă stăpînită; femeia se lungi pe spate, pierdută în frumuseţea ameţitoare a voluptăţii aşteptării. Maggie, care visa, se simţi una şi

aceeaşi cu femeia din vis, trăind cu fiecare celulă, aşteptînd cu fiecare nerv, într-un fel de simbioză cosmică.

Simţi umbra bărbatului aplecîndu-se peste chipul femeii, răcorindu-l.

— Eşti atît de frumoasă, şopti el, iar vorbele o umpleau de fericire, fiindcă el era tot ce iubea mai mult pe lume.

Fără un cuvînt, femeia zăcea întinsă pe burtă pe iarba caldă, slăbită şi plină de dorinţă şi îşi întoarse chipul spre el, urmărindu-l cum o mîngîie pe umeri, pe spate, pe coapse şi în cele mai tainice locuri. Îi desfăcu apoi picioarele cu infinită tandreţe, penetrînd-o brusc, neaşteptat, fără alt gest.

Ea gemu, dar simţea tăria lui umplînd-o de plăcere şi eliberînd-o. El nu se mişca de loc, aşa cum s-ar fi aşteptat ea, iar el, simţindu-i surpriza, îi şopti la ureche:

— Stai nemişcată...

Maggie fu cuprinsă de o fericire nespusă şi se simţi întruchiparea femeii posedată în iarbă. *Să fii iubită.* Să te abandonezi. Simţi cum se topeşte într-o voluptate a sufletului şi trupului. De unde ştiuse el cum anume îl dorea?

Bărbatul începu să se mişte cu multă grijă. Îi săruta părul şi urechile, gîtul, mişcîndu-se înlăuntrul ei, blînd şi fără stîngăcii. Nu se grăbea, ştiind exact ce doreau amîndoi.

O îmbrăţişă, potrivindu-şi palmele sub ea şi mişcîndu-le în ritmul coapselor lui. Acum era altfel; ea se simţi înnebunită, posedată, înţeleasă, descoperită. Dorea ca această incredibilă senzaţie să nu se termine niciodată, mişcarea lui să nu înceteze şi nici acea împlinire să nu dispară.

— Nu acum, suspină ea prăbuşită în voluptate, dar mişcările se acceleraseră şi ea nu mai reuşi să oprească dezlănţuirea furtunoasă de plăcere, care o învălui pînă la sfîrşit.

Dar nu se sfîrşise... îl simţea mai puternic decît oricînd, împingînd, atingînd-o, cercetînd-o.

— De data asta o s-o facem amîndoi, şopti el, iar ea ştiu sigur că aşa va fi.

În ce timp erau? Chiar şi în vis, Maggie ştia că cei doi

îndrăgostiţi erau ea şi Peter, împreună, aşa cum le era scris. Undeva. *Undeva în timp.* Întrepătrunderea transcendentală între suflet şi inimă. Toate vorbele spuse, toate dorinţele împlinite, răspunsuri la toate întrebările, toate neîmplinirile celor o mie de vieţi satisfăcute din belşug...

Maggie se trezi.

Îi era groază să înfrunte dimineaţa, dar acum era trează, împlinită şi refăcută. Se întinse înapoi în pat, refuzînd să se desprindă din frumuseţea visului. Reluă în gînd visul, iarăşi şi iarăşi şi iarăşi. Şi în vremea asta, realiză întregul său înţeles. Asta era tot ce avea să fie între ei... gustul dulce-amar al despărţirii.

Peter Messenguer stătea întins în patul său împrumutat, tulburat şi uluit. Fiindcă avusese acelaşi vis.

Capitolul 72

— Nu cred că a fost doar un vis, Mags, rostie Ellie autoritar. Aţi fost fie pe plan astral, unde trupurile s-au eliberat de constrîngerile acestei reîncarnări... fie aţi coborît în timp, către o altă realitate, unde vi s-a îngăduit să vă iubiţi. Cred că a fost un dar, fiindcă aţi făcut alegerea potrivită.

Maggie clătină din cap, neştiind dacă nu cumva profanase visul povestindu-l prietenei ei.

— În momentul acela nu mi s-a părut o alegere fericită. Aseară, după ce-a plecat Peter, m-a copleşit o tristeţe îngrozitoare.

Ellie îi zîmbi prietenei ei; Maggie arăta de parcă fusese bătută. Într-un fel, chiar aşa era.

— „Rămîi preot pentru vecie, după spusele Ordinului Melchizedek", cită ea pe neaşteptate. Aşa se spune la hirotonisire, Mags. Pentru asta nu există cale de întoarcere – chiar şi cei care încalcă regula o ştiu în adîncul sufletului. Tocmai de aceea maeştrii Magiei Negre sînt mereu în căutare de preoţi care îşi încalcă legămîntul... îi consideră cea mai mare izbîndă. De fapt, ei nici nu pot practica un adevărat Ritual de Magie neagră fără unul dintre ei. Pentru a realiza cea mai puternică invocaţie, Magicianul trebuie să fie preot răspopit, fiindcă numai aşa va fi în legătură cu Universul nevăzut. Şi Maa Kheru are probabil unul, altfel ritualul pe care-l pregătesc nu va avea succes.

— Maggie, draga mea prietenă, trebuie să ştii că Peter a făcut, aseară, singura alegerea posibilă – şi pentru Dumnezeu, nu i-o lua în nume de rău. După o viaţă întreagă de celibat, a te opri într-un asemenea moment te costă ceva, dacă nu te superi. Asta o să valoreze mult în faţa Forţelor.

— Nu ştiu ce să spun, Ellie. Sînt îngrozitor de tulburată de cele întîmplate. Acum îmi dau seama că nu sînt *îndrăgostită* de Peter, cel puţin nu în viaţa asta. Totuşi, *îl iubesc*... Şi în ciuda celor întîmplate aseară, cred că,

într-adevăr, menirea lui este să fie preot. A fost preot atunci şi preot *acum* – am impresia că ăsta este, într-un fel, destinul sufletului său. Dar mă tem că relaţia noastră l-a tulburat, *i-a făcut rău* şi nu ştiu cum să-l repar.

Maggie părea copleşită de durere; Ellie încercă altă tactică.

— Ascultă Mags, eşti iubită de o fiinţă extraordinară, care riscă tot ce are mai sfînt pe lume ca să te salveze. Asta înseamnă de o mie de ori mai mult decît obţin alţi oameni într-o viaţă. Cred că e un lucru *bun* că v-aţi atins într-un fel atît de intim... un lucru bun că ai *văzut* în el ceea ce-ai văzut. Noaptea trecută a rezolvat unele lucruri pentru tine... le-a adus la o concluzie reală şi plină de iubire. Nu ţi s-a părut că Peter înseamnă trecutul, Mags? Că trebuie să *renunţi* la trecut ca să dai voie viitorului să se petreacă?

Maggie o privea ţintă pe Ellie, înţelegînd deodată.

Ellie o cercetă cu un ochi critic şi oftă.

— Nu spun că ţi-ar fi mai uşor, draga mea prietenă. Ci doar că ţi se întinde o mînă de ajutor. Şi oricum, cine naiba a spus că viaţa e uşoară? Ce-ai zice să-ţi iei o pauză astăzi? Ai nevoie de o evadare fizică, fără solicitarea creierului. Aşadar, de ce nu-i faci o vizită Domnului Wong ca să te pui, din nou, pe picioare. Arăţi destul de plouată.

Maggie oftă zgomotos ridicîndu-se să plece, dar Ellie se opri.

— M-am hotărît să fiu alături de tine în luptă, Mags, zise ea cu desăvîrşită seriozitate. Se pare că e şi lupta mea, aşa că poţi conta pe mine. Probabil că aici, pe pămînt, am minţile cam împrăştiate, dar acolo, în Astral, fii sigură că totul e în ordine. Deci mai bine du-te şi dă cu picioarele şi cu pumnii în sacul de box sau ce altceva mai faci cu micuţul şi isteţul tău chinez şi după aia vino să ne punem la punct o strategie. Împuţiţii ăştia n-au cum să aibă toate atuurile, altfel n-ar fi o luptă dreaptă.... iar Universul adoră lupta dreaptă, Mags, mai ales cînd pare lipsită de orice speranţă. Adu-ţi aminte că David a fost cel care s-a întors la cină, nu Goliat.

Consolată de dragostea prietenei sale, Maggie îi urmă

sfatul, îndreptîndu-se către reşedinţa domnului Wong, să-şi recapete echilibrul.

Cody stătea îngrozită în vîrful patului ei, lacrimile îi şiroiau pe obraji şi îşi muşcase buzele pînă la sînge. Era mai chinuită ca niciodată; de cîte ori refuza să bea *cocteilul*, Ghania o trimitea la culcare nemîncată. Dar asta nu era, nici pe departe, cel mai rău lucru.

Ghania îi promisese că, dacă nu-l va bea nici de data asta, o va lăsa singură cu şarpele.

„*Oh, Mim! De ce nu te-ai mai întors să mă iei?* strigă fetiţa cu furie, înlăuntrul ei. *De ce nu m-ai salvat?*" Strîngea în braţe cu putere micul ursuleţ. Cîteodată era foarte supărată pe Mim, fiindcă nu-i mai păsa de ea. Cîteodată aproape o ura. Dar după aia...

Nu avea ce să strîngă la piept, doar comorile lui Mim.

Una după alta, Cody le scoase la iveală din ascunzătoare. Nasturele auriu, firul de aţă, scoica, poza din cartea de poveşti în care o doamnă semăna cu Mim, floarea uscată care mirosea ca parfumul lui Mim...

Poate că şarpele o va mînca în noaptea asta. Se va trezi singură înlăuntrul lui, urlînd să iasă... aproape că simţea întunecimea încolăcită şi umedă care-i chinuia visele. Copilul încercă să gonească frica; îşi va lua toate comorile cu ea. Cody îşi lipi nasturele auriu de obraz şi căută scoica.

Ceva o făcu să-şi ridice privirea – din prag o privea Ghania.

Şi zîmbea.

— Ai secrete faţă de mine? întrebă vrăjitoarea, apropiindu-se de pat. Instinctiv, Cody se trase înapoi, ghemuindu-se într-un colţ. Încercă să-şi ascundă comorile sub ea, dar Ghania se năpusti asupra ei, agilă ca o cobră, smulgînd preţioasele talismane din mînuţele ei. Degetele lui Cody se încleştară disperate pe nasturele auriu, dar Ghania le desprinse unul cîte unul, pînă cînd copilul ţipă de durere, iar nasturele căzu în palma lacomă a Ghaniei.

— Nu! urlă Cody, încercînd să-l apuce din nou. Nu. *Nu! Dă-mi-l!* E al meu!

Fără să-i pese de urmări, se năpusti asupra Ghaniei

zgîriind-o, lovind-o cu palmele şi pumnii; întreaga teroare a vieţii ei, întreaga spaimă, întreaga ură strînsă în timpul chinurilor nesfîrşite, răbufniseră. Ghania o ţinea la distanţă, ca pe o pisică sălbatică.

— *Nu* sînt ale tale, şuieră ea, ţinînd copilul fără apărare. Acum sînt ale mele! Cum eşti şi tu.

Doica o trînti pe pat ca pe un sac cu rufe murdare. Apoi zdrobi scoica fragilă cu călcîiul şi sfîşie poza în bucăţi. Cu o răsucire violentă, rupse gîtul ursuleţului. Strecură preţiosul nasture în săculeţul pe care îl purta agăţat de gît, iar Cody ştiu că n-avea să-l mai vadă niciodată.

După plecarea Ghaniei, Cody rămase pe pat, cu chipul împietrit. Nici măcar nu plîngea.

Nu-i mai rămăsese nimic.

Nu mai avea ce să iubească.

Nu mai avea pentru ce să spere.

Nu mai avea nici un colţişor secret în care să se ascundă de Ghania.

Iar Mim nu se va mai întoarce niciodată.

Capitolul 73

Raphael Abraham îndepărtă amintirile neplăcute care-l urmăriseră tot drumul de întoarcere acasă și intră în locuința pe care o ocupa în momentul acela. Se gîndise la unchiul său Șlomo, de cînd se hotărîse să studieze Cabala. Înlăuntrul său trebuiau să se găsească o mulțime de cunoștințe, din copilăria sa ortodoxă, dar fuseseră de mult îngropate, din proprie voință. Acum trebuiau scoase la suprafață și adăugate celor existente, pentru a-și achita noile obligații cerute de profesia sa – profesie pe care și-o alesese, în parte, fiindcă era atît de departe de nonsensurile religioase ale copilăriei. Ironia îi smulse un zîmbet.

Instinctiv, Abraham verifică sistemele de securitate pe care le fixase dimineață, înainte de plecare. Mulțumit că totul era în regulă, aprinse lumina, își dezbrăcă haina și încuie ușa în urma lui.

Teancul de cărți solicitate, primite cu o seară înainte, era așezat alături, pe o măsuță de cafea, împreună cu o agendă cu spirală, două stilouri și două carioca colorate. Le privi și oftă. Avea atîtea amintiri incomode de pus în ordine, atîtea informații, or asta nu era lucru ușor. Amintirile duceau cu ele o încărcătură emoțională, iar emoțiile puteau avea urmări fatale în meseria lui, așa că le admitea cu greu în lumea lui.

Abraham slăbi nodul cravatei, își suflecă mînecile și își prepară o ceașcă de cafea turcească tare. Nu se obișnuise cu gustul cafelei slabe și apoase, preferată de americani, de aceea acasă își permitea acest mic lux. Trăind atîta vreme despărțit de familie, devenise ca o femeie cu tabieturi. Era un bucătar acceptabil, deși în seara asta nu simțea nevoia să mănînce; și datorită ordinii pe care și-o impusese gîndului și trupului, nu exista nici urmă de dezordine în locuințele pe care le ocupase.

Abraham se îndreptă spre sufragerie, dar trecînd pe lîngă frigider se opri... Mai bine să-și ia un sandviș decît să se întrerupă mai tîrziu. O să aibă nevoie de hrană pînă

în zori, dacă urma să citească tot ce-şi pusese în gînd. Să învețe despre Cabală pînă la ivirea zorilor suna ca şi cînd ai încerca să înveți greacă veche într-o pauză de cafea, dar nu avea încotro.

Cabala. De la rădăcina ebraică „KBL (Kibel)“, „a primi“... Îşi amintea vorbele unchiului Şlomo, care spunea cu multă evlavie că toate doctrinele secrete erau transmise pe cale orală, dar nici una nu era mai secretă decît Cabala. Aşadar, tot ce va găsi în cărți va fi incomplet, un alfabet cu jumătate din litere lipsă, dar poate era suficient pentru a învia amintirile copilăriei, care să umple golurile.

Ştia că pentru cei din afară, Cabala era, în mod politicos, descrisă ca un sistem filozofic şi teozofic, creat inițial cu scopul de a răspunde întrebărilor oamenilor legate de Dumnezeu şi de Univers. Li se spunea, deopotrivă, că la baza ei se afla corespondența numerică între existența umană şi legea universală. Dar această definiție era ca şi cînd ai spune că fisiunea nucleară aprinde becuri – era, într-un fel, adevărată, dar nu mergea pînă la capăt.

Abraham se aşeză la masă, turnîndu-şi prima ceaşcă de cafea din acea seară şi se apucă să învețe ceea ce unchiul Şlomo ştia că nu învățase.

Fără să ştie prea bine ce caută, deschise primul volum. Rabinul îl sfătuise să citească Şolem, aşa încît de aici trebuia să înceapă.

„*Kabbalah* este termenul tradițional si cel mai des folosit pentru a denumi învățăturile ezoteri ɜ ale iudaismului şi misticismului evreiesc, mai ales for nele de manifestare din Evul Mediu, începînd cu secolul ɹ XII-lea.

Fără îndoială că unele cercuri cabalistice (inclusiv cele din Ierusalim, pînă în vremurile noastre) au păstrat ambele elemente (mistice şi oculte) în doctrina lor secretă, care poate fi dobîndită prin intermediul revelației sau prin ritualuri de inițiere“.

Mistic şi ocult... acestea fuseseră vorbele care-l îngroziseră în copilărie. Chiar şi acum, se înfiora citindu-le.

Dacă îşi aducea bine aminte, Cabala vorbea despre un cod complex de litere, avînd la baza alfabetului ebraic, ale cărui douăzeci şi două de *sunete* constituiau, se pare,

temelia tuturor lucrurilor. Dumnezeu folosise, într-un anume fel, aceste sunete, pentru a crea, iar cei care-i împărtăşeau taina se puteau servi de ele ca să influenţeze lucrurile.

„Alegorii şi metafore, Rafi!“ îşi aminti el cuvintele unchiului Şlomo. „Trebuie să cercetăm înţelesurile ascunse în Tora, bazate pe acest cod. *Berashith Bera Elohim, Ath, Ha Shamaim Va Ha-Aretz:* «La început, Dumnezeu a creat cerul şi pămîntul». Priveşte codul literelor, Rafi, ca să pricepi *adevăratul* înţeles. Interpretează! Caută înlăuntrul tău...“

Aşadar, Tora spunea un lucru, care, de fapt, înseamnă altceva. Al naibii! O bolboroseală complicată, din cîte îşi amintea. Nici mai mult nici mai puţin. Bietul Şlomo. O viaţă întreagă pierdută în interpretarea unui rahat sacru.

Îi atrase atenţia un capitol intitulat *Numele Secrete ale lui Dumnezeu.* Erau foarte importante... îşi amintea cu cîtă evlavie vorbea unchiul său despre această taină. „Numele lui Dumnezeu, spunea el, deţin *puterea* lui Dumnezeu, fiindcă vibraţia lor este vibraţia Sa Divină“. Multe erau cunoscute tuturor – Iehova, Elohim, Gebor, Iehova Tzabaoth, Adonai ha–Aretz, dar altele erau rezervate doar celor aleşi... Acestea erau Numele Secrete care deţineau puteri magice, suficient de puternice pentru a anihila Universul. Puţini oameni, de-a lungul istoriei, avuseseră privilegiul să le cunoască. Cine poate afla o asemenea taină, se întrebă Abraham, şi prin ce mijloace? Răsfoi paginile, căutînd ceea ce trebuia să-şi amintească:

„După spusele lui Eleazar din Worms, cabalist faimos din secolul al XIII-lea, Numele se transmite numai celor special aleşi, lipsiţi de patimă, supuşi şi cu frica lui Dumnezeu, care duc la bun sfîrşit poruncile Creatorului lor“.

Asta subţiază foarte mult lista, îşi zise el cu un zîmbet.

„Însuşi Numele este investit cu puterea de a împlini dorinţele celui care-l rosteşte. Această taină se transmite oral, de la Maestru la elev, şi astăzi există doar cîţiva cabalişti în lume care au dobîndit cunoaşterea Numelui“.

Nume. *Nume.* Mai există ceva privitor la nume într-una din celelalte cărţi de magie egipteană... în colţul din dreap-

ta-jos al paginii... Abraham reuşea să-şi amintească ce anume şi unde văzuse, indiferent cîte materiale ar fi consultat. Era o calitate extrem de folositoare în meseria lui. Ah. Iat-o!

„Egiptenii susţineau că *numele* zeilor – şi în mod sigur Ra şi Isis – erau chiar mai puternice decît zeii înşişi."

Interesant. Cabaliştii nu erau, deci, singurii magicieni care credeau că numele zeităţilor deţineau putere.

Demoni, îi răsări, brusc, în minte. Sekhmet era un fel de divinitate demonică, iar în cultul satanic erau implicaţi şi demoni. Era indicat să afle ce spunea Cabala în legătură cu ei.

Trecu în revistă cuprinsurile cărţilor şi se încruntă; în fiecare erau o mulţime de pagini despre demoni. Şi deopotrivă de multe date referitoare la reîncarnare sau transmigrarea sufletelor, ambele noţiuni fiind atît de ieşite din comun, încît îi fu imposibil să înţeleagă cum de învăţaţii le acordaseră atît de mult spaţiu. Abraham îşi scutură, din nou, capul şi citi cîteva definiţii:

Transmigrarea. În Bahir se spune că transmigrarea poate continua timp de o mie de generaţii... virtuoşii transmigrează veşnic, pentru binele Universului...

Ibbur. Pătrunderea altui suflet într-un individ, nu în timpul sarcinii, nici la naştere, ci în timpul vieţii sale. În general, un asemenea suflet adiţional rămîne în individ un timp limitat, în scopul înfăptuirii unor anumite obiective sau porunci.

Dibbuk (Dybbuk). Un spirit rău sau un suflet blestemat ce pătrunde într-un individ viu, îmbolnăvindu-i sufletul şi mintea; vorbeşte prin gura acestuia, reprezentînd o personalitate aparte şi absolut străină.

Abraham se ridică în picioare, destinzîndu-şi muşchii, rotindu-şi capul pentru a-şi îndepărta amorţeala provocată de orele de lectură. Îşi prepară încă o ceaşcă de cafea, apucă ultima carte de pe masă şi se îndreptă către scaunul lui preferat.

O deschise la capitolul *Ritualuri Magice* şi constată cu surprindere că începea cu o rugăciune. Vorbele unchiului său îi reveniră în minte.

„E mai bine să nu-i ceri favoruri deosebite lui

Dumnezeu, Rafi îi spusese odată bătrînul, apoi adăugase făcîndu-i cu ochiul, dar dacă nu poţi rezista tentaţiei, poţi spune astfel: «Aş fi foarte fericit şi recunoscător dacă m-ai lumina şi m-ai călăuzi cum să dobîndesc ceea ce-mi doresc, fără să încalc Legea Sfîntă». Fireşte, întîi trebuie să te supui Voinţei Lui, Rafi... şi asta, dragă băiete, mă tem că ţie nu prea-ţi vine la îndemînă".

Fără să vrea, Abraham zîmbi, amintindu-şi vorbele lui. Apoi, întorcîndu-şi privirea la pagina cărţii, îi atrase atenţia un citat din Abulafia, despre practica magiei:

„Ca urmare a activităţii de concentrare asupra literelor, mintea ta se va lega de ele. Părul capului se va înfiora şi va începe să tremure... Sîngele va vibra din cauza modificărilor sale vii...Vei trăi experienţa extazului şi vibraţiei, extrazul sufletului şi tremurul trupului".

Ridicolul ideii îl ului din cale-afară. Bietul bătrîn, Şlomo, îşi irosise viaţa întreagă, aşteptînd un extaz apocrif, care era doar o glumă proastă. Puse cartea de-o parte... nimic folositor în tot acest nonsens. Nume secrete ale lui Dumnezeu, coduri cu litere secrete, formule magice, copii magici. *Gunoi.* Pur şi simplu. În lumea lui de realităţi aspre nu era loc pentru un asemenea gunoi. Era un om de acţiune, nu unul de spirit.

După ce spălă cele cîteva vase pe care le folosise, Abraham stinse luminile şi merse la culcare.

Capitolul 74

— Ai vrut să mă vezi, Nicky? întrebă Jenna la fel de languros cum i se adresa de obicei.

Ştia de la început că o doreşte şi îi făcea plăcere să şi-l închipuie pe împuţitul ăsta arogant tînjind după ce nu putea obţine. Îi plăcea ideea că, fiind soţia lui Eric, era singura femeie din sectă inaccesibilă celorlalţi.

Nicky închise uşa cu voită încetineală şi rămase locului privind-o. Jenna purta o rochie de culoarea mărului verde, care lăsa puţine taine nedezvăluite; sub căutătura lui insistentă, ea se simţi, deodată, goală şi vulnerabilă.

— Îţi place să mă provoci, nu-i aşa Jenna? rosti el cu voce tăioasă, care-o făcu să înceteze periatul părului şi să-i acorde mai multă atenţie. Se întoarse de la măsuţa de toaletă, privindu-l curioasă.

— Nu ştiu ce vrei să spui, Nicky, replică cu glas şovăielnic. Niciodată n-am vrut să-ţi pricinuiesc vreun rău. Ascultă... în seara asta vin o mulţime de oameni pentru un ritual nou, pregătit de Eric, iar eu trebuie să-mi termin toaleta, aşa că ai face bine să pleci înainte de sosirea lui.

Nicky se apropie un pas de femeia aşezată în faţa oglinzii şi îşi dezbrăcă sacoul, abandonîndu-l în tăcere pe un fotoliu, în spatele lui. Jenna îi urmărea privirile fascinată ca o mangustă de apropierea cobrei. El începu să slăbească nodul cravatei şi cureaua; era ceva ameninţător în gesturile lui. Instinctul de autoapărare se trezi în ea. Trăise pe stradă; simţea apropierea primejdiei. Jenna surîse cît de dezarmant îi permitea frica ce creştea înlăuntrul ei şi se îndepărtă de Nicky cu un aer pe care îl nădăjduia nonşalant. Măcar de-ar reuşi să ajungă în budoarul din spatele ei, acolo uşa avea un zăvor solid...

— Tocmai mă gîndeam să iau o doză, Nicky, zise ea nepăsătoare ridicîndu-se şi pornind spre uşă. Nu vrei să luăm împreună? Am păstrat ceva în budoar.

Picioarele lungi ale lui Sayles traversară camera din doi paşi; strînsoarea degetelor lui pe încheietura mîinii era

uluitoare. Jenna își auzi oasele strivite unul de altul cu un zgomot surd.

— Da, vreau să fim împreună, rosti el cu glas scăzut și insinuant. Și am impresia că o știi de mult – și te-ai distrat grozav pe socoteala mea, gîndindu-te la asta, nu-i așa?

Țipătul ascuțit al Jennei nu făcu decît să sporească strînsoarea.

— Te rog! gemu ea în vreme ce el îi răsucea brațul la spate, silind-o să îngenuncheze. Mă doare. Ai înnebunit, Nicky. Eric o să te omoare.

— Eric nu dă doi bani pe tine, tîrfă, șuieră el, domolindu-i cu o mînă zbaterea zadarnică și cu cealaltă sfîșiindu-i rochia.

— Ghania mi-a zis că-ți place să stai goală, gîfîi el anevoie, atingîndu-i carnea.

Fața îi deveni stacojie de dorință, iar Jenna începu să țipe – ascuțit, asurzitor, zgomot ce ar fi trebuit să alerteze servitorii. Dar hohotele de rîs ale lui Nicky fură singurul răspuns la țipetele ei disperate.

Trebuia să se salveze. Gîndul o fulgeră, concentrîndu-i întreaga atenție. Nicky slăbi încleștarea suficient ca să-și dezbrace hainele, iar Jenna reușind să scape, țîșni în picioare, privind în stînga și-n dreapta ca o vulpe în capcană. De ce nu venea nimeni? Servitorii ar fi trebuit s-o audă! Se năpusti spre ușa budoarului, dar Nicky o trase înapoi, izbind-o groaznic de podea. Simți o așchie sfîșiindu-i pielea.

Cu forța pe care numai adevărata spaimă o poate da, Jenna își eliberă din nou brațul din strînsoarea lui, zgîriindu-i ochii cu unghiile ei de mandarin. Și trase un șut sub abdomen, dar Nicky îl pară cu ușurință și o doborî cu o lovitură în cap, care-o ameți. Imediat se afla deasupra ei, iar Jenna se împotrivea bărbăției lui care încerca s-o pătrundă și forței intenției lui malifice care o copleșea. Și țipă din nou, atît de tare încît putea scula și morții.

Jenna îl simți pe Nicky pătrunzînd cu forța în trupul ei, dureros, cu putere, cînd, deodată, văzu ușa dormitorului deschizîndu-se. *Mulțumescu-ți Doamne!* Cineva venise s-o salveze!

— Ghania, urlă ea îngrozită. Ajută-mă! Cheamă-l pe Eric. *Ajută-mă!*

Vorbele Jennei erau întrerupte de gemetele smulse de forța bărbatului care-o apăsa ritmic, zdrobind-o...

Acum, în spatele Ghaniei, apăruseră și alți oameni. Oaspeții de la cină, în smochinguri și rochii de seară pătrundeau în încăpere pe lîngă vrăjitoare, rîzînd și flecărind, arătînd spre capul care se tăvălea pe podea. *Eric a avut întotdeauna cele mai grozave atracții la petreceri,* se putea citi pe chipurile lor. Jenna întoarse capul și începu să suspine încet, deznădăjduită, în vreme ce Nicky o poseda pînă la extaz, eliberîndu-se cu întreaga lui brutalitate.

Mult mai tîrziu, oaspeții ieșiră, iar Nicky se ridică de pe victima sa și intră în baie. Jenna rămase zăcînd rănită și sîngerînd pe covor, prea îngrozită și umilită ca să se mai poată mișca. Ghania cercetă dezastrul cu un ochi critic; nu era prea mult sînge. Dar greu îl scoteai dintr-un covor bun. Plescăi nemulțumită, apropiindu-se de femeia care suspina, impasibilă în fața suferinței ei.

— De ce? Ghania, *de ce?* gemu Jenna simțind mîinile negre și puternice ridicînd-o de pe podea.

— Pentru că te-a vrut, răspunse femeia simplu. Acum nu mai prezinți importanță și ne ești mai folositoare moartă.

Jenna ridică brusc capul.

— Moartă! Cum adică moartă?

Auzind neașteptata amenințare, încercă să se elibereze din noua cursă, dar din nou, ca și în cazul lui Nicky, nu putea învinge strînsoarea de oțel a Ghaniei.

— Vei fi sacrificată la slujba din seara asta, rosti doica de parcă ar fi vorbit despre inevitabilitatea ploii. Eu te voi pregăti.

Impactul trădării o împietri pe Jenna.

— Dar sînt soția lui Eric... tună ea. E o nebunie. N-ar permite niciodată așa ceva.

— Proasto, îi aruncă Ghania cu indulgență. Te-a cumpărat. El a vrut *copilul.* Numai copilul... pe care ni l-ai pus la dispoziție cu atîta dărnicie. Și o hienă ar fi fost o mamă mai bună, în comparație cu tine.

Jenna simți ridicîndu-i-se un nod în gît și realitatea strecurîndu-se în ea la fel de vicleană ca greața drogului.

— A vrut-o pe Cody? De-asta s-a însurat cu mine?

— S-a însurat cu tine fiindcă numai așa putea adopta copilul, rînji Ghania satisfăcută. Iar dacă n-ar fi vrut un asemenea trup, fii sigură că ai fi dispărut de mult. Și să nu pretinzi că n-ai știut că fetița va fi sacrificată, pentru că nu te cred.

Ochii doicii sclipiră diabolic.

— Sacrificată? Ce tot *spui?* tremură glasul înspăimîntat al Jennei Nu! Jur că n-am știut. Eric mi-a spus că e un copil deosebit, dar n-a pomenit nimic despre sacrificare...

— Ipocrito! Nu face pe inocenta cu mine. Te-ai vîndut pe tine și pe fiica ta – nu există păcat mai mare! Nici măcar nu te-ai ostenit să întrebi ce-o să se întîmple cu ea. Dar o să-ți povestesc totul, în amănunt, ca să duci cu tine întreaga povară a vinei, în chinurile veșnice.

— Știi cu cîtă grijă te-am urmărit de cînd Prințul a aflat că născusei Copilul Stelelor? Ți-am alimentat pofta de droguri, ispitindu-te prin slăbiciunile tale, în folosul nostru. Ai idee cît de ușor e să manipulezi un drogat? Cum fiecare doză îți deschide sufletul, treptat, către adîncurile astrale, unde slujitorii noștri așteaptă neclintiți? Cum fiecare doză îți croiește drum către demoni, care străjuiesc porțile umanității așteptînd intrarea. Tu și generația ta, care slujiți demonii, ați invitat Prințul Imperiului în interiorul Citadelei... ați deschis porțile legiunilor lui!

Glasul Ghaniei se ridică triumfător.

— Dar tu ești prea proastă și egoistă ca să-ți dai seama ce-ai făcut.

Clătină dezgustată capul uriaș.

— Mărturisesc că a fost o lovitură pentru noi aflînd că ai lăsat copilul mamei tale. Firește, asta n-a fost întîmplător – cealaltă parte are și ea puterea de-a dirija evenimentele... Oh, am deliberat foarte mult ce să facem în privința micii tale aventuri de autonomie. Dar la sfîrșit, ne-am dat seama că nu era nevoie să obținem copilul decît cu cîteva săptămîni înaintea Ceremoniei. Suficient timp ca să-i Trezim Puterile, fără să trebuiască să le ținem piept prea mult.

— Puteri? Ce *Puteri?* Despre ce vorbești? tună Jenna

prin ceaţa amintirilor pe care monologul Ghaniei i le trezise...

Eric nu o iubise niciodată. Doar o folosise. O folosiseră cu *toţii*. Chiar şi drogurile fuseseră numai un mijloc de-a o controla.

— Prostuţo, zise Ghania dispreţuitoare. Ai dat naştere singurei speranţe a omenirii şi nici măcar nu i-ai recunoscut valoarea. O, fii sigură că vei suferi pentru păcatele tale. Totuşi, Prinţul s-ar putea să-ţi aline, într-un fel, agonia, fiindcă ne-ai uşurat atît de mult sarcina. Fiica ta este mesagerul Zeiţei Isis! Copilul care deţine cheia Materializării marilor Talismane ale Binelui şi Răului, păstrate pe Planurile Interioare vreme de cinci mii de ani! Noi le-am căutat pe culoarele timpului, iar acum, în decurs de-o săptămînă, Cody va aduce pentru Maa Kheru mijloacele prin care să controleze fiecare oroare de pe această planetă. Şi toate astea, din pricină că tu ai fost destul de încrezută ca să te osteneşti să te întrebi cum un bărbat ca Eric Vannier ar fi putut alege un gunoi ca tine.

— Ce se va întîmpla cu Cody? şopti Jenna ameţită. „*Mesagerul Zeiţei Isis?* Talismanele Binelui şi Răului? Despre ce tîmpenii vorbea bătrîna vrăjitoare?“

— Sufletul ei va fi pe vecie prizonierul demonilor... iar trupul ei va deveni templul nemuritor al flăcării Zeiţei Sekhmet.

Jenna abia mai reuşi să se împotrivească bărbaţilor care aşteptau ordinele Ghaniei; îi era greaţă şi se simţea epuizată, atît de slăbită şi copleşită, încît abia reuşea să respire. Sufletul lui Cody va fi condamnat din cauza ei... propria sa viaţă avea să fie sacrificată! Remuşcările se treziseră în ea ca un fior, îndepărtînd totul în cale. De ce nu se gîndise la asta? De ce nu lăsase copilul mamei ei? Efectul drogurilor dispărea; realitatea se străduia să iasă la suprafaţă, răzbătînd în vîrtejuri nemiloase în trupul şi mintea ei. A fost tentată chiar să implore ajutorul lui Dumnezeu, dar o dată ce fusese rebotezată şi supusă altei zeităţi, ştia în inima ei că totul era cu desăvîrşire pierdut.

Ghania privea femeia dusă la sacrificiu. Nu-i părea rău decît de trupul ei irosit.

*

Efectul ultimei doze se risipise cu cîteva ore înainte. Jenna era deja în criză. Inima îi bătea nebunește, vomita, iar carnea îi părea devorată de o sumedenie de insecte. Ghearele de oțel ale groazei îi împiedicau respirația – dar asta din cauza teribilei realități și nu a lipsei de drog.

La început fusese prea năucită de atacul lui Nicky și de trădarea lui Eric ca să se poată împotrivi. Tot trupul o durea din cauza violului; simțea răni și zgîrieturi peste tot – de parcă nu îi violase doar părțile sexuale.

Eric *niciodată* n-o iubise, *niciodată* nu avusese nevoie de ea, nu dorise niciodată să-și împartă lumea cu ea. O folosise – trupul, mintea, chiar și copilul. *O, Iisuse!* Nenorocitul o făcuse să-și vîndă copilul! Jenna nu-și dădea seama dacă lipsa drogului sau această revelație oribilă era principala cauză a dezgustului.

La început, totul fusese atît de minunat... o dorise un bărbat frumos, bogat și puternic. Dintre toate celelalte, o alesese pe ea ca să-i fie soție. Cînd, într-un tîrziu, el îi împărtășise taina succesului său – întreaga lume magică Maa Kheru – o parte din ea se înfiorase la vederea ceremoniilor, a lucrurilor interzise și la gîndul inexorabilei puteri de a fi atît de mult în afara legii. Îi plăcuse costumația și rolul de preoteasă... N-ar fi vrut, firește, să ucidă, dar pînă și această convingere fusese anihilată de drog. Eric știa mai bine decît orice farmacist cum să aducă pe oricine pe drumul impus de el. Cum să te înalțe sau să te coboare, încet și ușor. Cum să-ți dea senzația că ești regina lumii, inteligentă și atotputernică, deasupra tuturor acelor legi idioate, la care sînt supuși oamenii de rînd. Eric știa cum să te facă să arzi de dorință sexuală, în așa fel încît nimic altceva să nu mai conteze – să fii gata să ucizi pentru asta, sau să-ți vinzi sufletul pentru a-ți satisface dorința disperată a cărnii. Și apoi nu mai exista conștiință și nici nu era nevoie de așa ceva... În imperiul Maa Kheru *„Fă tot ce este în afara legii“* era singura regulă.

Imaginea lui Cody căpăta din ce în ce mai mult contur în mintea Jennei, pe măsură ce efectul drogurilor se risipea. Cîndva, o iubise pe Cody... o iubise cu adevărat.

Chiar şi faptul că o lăsase la Maggie fusese un gest de iubire. Aşa cum trecuse pe metadonă în timpul sarcinii. *Iisuse!* Reuşise să reziste tot timpul sarcinii. Reuşise să nu-şi înţepe *niciodată* braţul. De cîte ori fusese pe punctul de-a se întoarce acasă? Dar apoi se născuse copilul şi îi trebuiau multe. Iar dacă nu i le dădeai, plîngea. Şi era tare greu să ai grijă de ea. Şi pentru asta avea nevoie de bani, de răbdare, şi situaţia apărea, din nou, fără ieşire. Aşa că o abandonase pe Cody mamei ei. Şi mama ei era o problemă, dar destul de suportabilă... *asta*, cel puţin, fusese un lucru făcut cu cap. Apoi se întorsese pe stradă... şi făcuse rost de slujba la club... după care apăruse Eric şi totul părea să ia o întorsătură bună...

„De unde să ştiu că totul era o mascaradă împuţită? De unde să ştiu că nu pe mine mă voia?"

Jenna se împotrivea sălbatic legăturilor care-i imobilizau mîinile şi picioarele; furia şi spaima îi dădeau putere. Dar legăturile erau descurajant de strînse, iar încheieturile îi sîngerau deja. Ce dracu' aveau de gînd să-i facă în noaptea asta? Văzuse oameni sacrificaţi. Asistase la convulsiile agoniei lor. N-ar fi crezut niciodată că ar fi în stare să-i facă ei un lucru atît de brutal!

Ghania stătea în prag, înveşmîntată pentru ritual; un *djellabah* negru ca cerneala, presărat cu sigilii aurii şi argintii îi îmbrăca trupul, iar capul îi era acoperit cu un turban de lamé. Simboluri obscure erau scrise cu pigment roşu şi galben pe chipul şi braţele ei.

Doica făcu semn către patru bărbaţi voinici să o urmeze în încăpere; şi ei purtau costume de ceremonie. Jenna observă că nu erau servitori, ci membrii în Maa Kheru.

— John! şopti Jenna repede tînărului agent de bursă din Wall Street, care-i făcuse de multe ori avansuri în trecut. Ajută-mă! Nu-i lăsa să-mi facă rău, re rog, *John!*

Ea văzu o undă de îndoială în ochii lui, înainte de a-i evita privirea.

— Nu te lăsa înduplecat, John Menton! tună Ghania. Şi tu, la rîndul tău, vei fi judecat pentru cum îţi faci datoria. Şi tu eşti legat prin jurămînt. Dacă cedezi, vei pierde tot ce-ai dobîndit pînă acum.

Menton apucă brațul Jennei cu înnoită putere. Era în joc ceva foarte important – mult prea important ca să riște pentru o fată care nici nu se uitase la el.

Eric Vannier, cel care intră în capela satanică, era cu totul altă persoană decît elegantul bancher internațional de peste zi. Purta veșminte egiptene, lucrate migălos, acoperite cu broderii și pietre prețioase, și înainta cu o ținută regală, ca și cînd importanța misiunii lui îi aducea puterea fiecărei celule.

Ghania îl urma la cîțiva pași în spate, mișcîndu-se cu tot fastul unei preotese Obeah. În mîini ținea un glob mare din cristal de cuarț fumuriu, de Madagascar. Fusese transmis de la o Mare Preoteasă la următoarea, de pe vremea Regatului Mu și se însuflețea de spiritul demonilor celui care-l stăpînea.

Eric se apropie de gardienii care o țineau pe Jenna, care se zbătea sălbatic, făcîndu-le semn să înceapă ceremonia. Cu gesturi brutale, o tîrîră în mijlocul camerei și apoi pe treptele de marmură ale altarului. Eric se încruntă văzînd în ce hal arăta; răvășită de lipsa drogului și bîntuită de o spaimă într-atît de primară și palpabilă, încît încăperea părea plină de intensitatea ei. Chiar și trupul ei, de obicei perfect, era marcat de zgîrieturi și vînătăi, urme ale supliciului îndelungat. Cînd trecu pe lîngă Eric, Jenna țipă implorîndu-l, să-și amintească ce însemnaseră unul pentru celălalt, implorîndu-i mila. El îi consideră lașitatea de-a dreptul dezgustătoare.

Ol sonuf vaoresaji, gohu IAD Balata, elanusaha, caelazod, intona adunarea. „*Te stăpînesc, grăi Zeița Dreptății, cu puterea Extremei Furii...*"

Incantația era enochiană; Jenna recunoscu limbajul magic, prin ceața groazei care o stăpînea. Se împotrivea schingiuitorilor cu fiecare fărîmă de putere a trupului, dar ei o tîrau inexorabil spre destinația finală.

Alte siluete costumate priveau zbaterile ei sălbatice cu supremă satisfacție; frecvența energiei era teribil de intensă în cursul unui ritual de sacrificare împotriva voinței celui sacrificat. Toți participanții erau întrutotul conștienți de

modificarea vibrațiilor din încăpere, în vreme ce spaima Jennei energiza camera.

Micama! goho Pe-IADD! zodir com-selahe azodien biabe os-lon dohe. „Iată! spuse Zeul!! Sînt o coroană care ține în palmele ei douăsprezece regate. Șase sînt ale vieții, celelalte sînt seceri la fel de ascuțite ca și coarnele morții".

— Va arăta minunat pe altar, Numărul Patru, rosti o voce cultivată, puțin voalată de cagula ce-i acoperea fața.

— Am fost sincer surprins de această adunare, Numărul Șapte, răspunse un bărbat cu accent parizian. Deși sînt încîntat de ocazia unui asemenea minunat meniu, înainte de Marele Sabat, sper că această convocare precipitată nu înseamnă că s-a petrecut ceva neplăcut.

Silueta masivă, ascunsă în manta, ridică din umeri.

— Cred că era inevitabil ca Eric să se descotorosească de mireasa lui, nu-i așa? Niciodată nu te poți încrede în mame, cînd e vorba de copii lor. Și-ar putea pierde cumpătul într-un moment nepotrivit.

Li se alătură o altă siluetă acoperită cu mantie. După aspect părea a ascunde o femeie.

— N-a fost niciodată perechea potrivită pentru un Înalt Preot, rosti silueta cu autoritate.

— Dar pariez că era perechea cea mai potrivită în pat, chicoti Numărul Șapte, spre amuzamentul general.

Femeia era pe punctul de-a răspunde, dar sunetul clopoțeilor tibetani chemă vocile din încăpere la tăcere și ascultarea ordinelor. Clopotele serveau pentru modificarea vibrațiilor camerei și anunțarea ceremoniei.

Jenna zăcea întinsă pe altarul de marmură, înlănțuită de încheieturile mîinilor și de glezne; capul îi atîrna de pe altar, spre sud, făcîndu-i respirația aproape imposibilă. Picioarele îi erau încătușate către nord. Suspina, prea vlăguită ca să mai poată respira, contorsionîndu-și convulsiv trupul gol împotriva inevitabilului. Întreaga dimensiune a pericolului îi înghețase, într-un tîrziu, rugămințile cerșind milă – nu se afla în compania potrivită pentru compasiune. Sunetul incantațiilor creștea și se domolea asemenea valurilor în jurul ei, ca o mare interioară, în vreme ce mintea ei parcurgea spaimă după spaimă, căutînd să se scufunde în uitare.

Emicaoli beranusaji perejela napeta ialapore, das barinu. „Un paznic puternic al Focului, cu o sabie aprinsă cu două tăişuri."

Viaţa Jannei i se derulă în mintea îngheţată, poposind pervers la fiecare răspîntie în care alesese calea greşită. Gîndul la Cody o sfîşia... şi-ar fi salvat copilul din această oroare, dacă ar fi putut. Dorea să se căiască, dorea să poată săvîrşi un cît de mic gest de îndreptare, pe care să-l ducă cu ea în eternitate. *Voia să împiedice triumful lui Eric.*

Pumnalul Marelui Preot sclipi ireal deasupra ei în lumina lumînărilor din capela întunecată. El ridică mînerul încrustat cu pietre preţioase descriind semne ciudate în aer, deasupra trupului pregătit pentru jertfă. Jenna se ruga în gînd ca el să nu-i pregătească Moartea celor Două Sute de Tăieturi, cea mai îndelungată şi mai îngrozitoare dintre toate. Se strădui să nu-şi închipuie cum ar fi să fie jupuită de vie.

Braţele lui Eric se ridicară pentru a aduce salutul străvechi Puterilor Răului – el invocă Prinţul Întunericului şi Zeiţa Sekhmet pe numele lor tainice şi puternice, cerîndu-le apoi sacrificiul slujitoarei care dăduse naştere Mesagerului.

Adepţii încetară incantaţiile şi mişcările rituale oferindu-i două boluri Ghaniei, care murmură ceva deasupra lor, înainte de a le înmîna lui Eric. Bolurile erau pline cu sînge şi excremente în care ortii furate fuseseră aruncate în bătaie de joc; el scrise cu amestecul îngrozitor semne rituale pe trupul scuturat de spasme violente al Jennei.

Întreaga asistenţă, acoperită de mantii, era acum atentă. Rosteau încet incantaţii, iar sunetele se amestecau cu suspinele patetice ale Jennei.

Eric ridică încă o dată pumnalul sacru deasupra trupului fetei, intonînd cuvintele străvechi prin care evoca barcagiul din Hades, care urma să ducă sufletul jertfei către Lumea Întunericului. Dintr-un tabernaclu al altarului scoase un pergament – era pactul cu diavolul semnat de Jenna cu propriul sînge, la căsătoria lor. Citi cuvintele cu glas puternic, dar ea era departe de-a le înţelege.

Eric o privi pe Jenna fără pic de interes, fără să pară, măcar, că o recunoaşte. Fata fusese un simplu recipient, ales să dea viaţă Mesagerului Zeiţei Isis. Se purtase bine cu ea cînd fusese nevoie, şi crud cînd sosise vremea. Acum smiorcăiala ei începuse să-i tulbure concentrarea – contrasta cu vorbele minunate ale ritualului care însoţeau sacrificiul.

Jenna n-ar fi vrut să-l implore, dar poate că o parte din el îşi va aminti ce însemnaseră unul pentru celălalt... poate licărul unei amintiri îl va face să aibă milă. Îi rosti numele cu un ţipăt strident, ceea ce însemna un afront de neiertat...

Cînd pumnalul îi atinse limba, ţipătul i se transformă în gîlgîit. *„Mă înec!"* gîndi nebuneşte. Asta i se păru deodată mult mai important decît frica sau durerea.

Apoi Jenna nu mai gîndi deloc. Suferi numai pînă îşi dădu sufletul. Ultimul lucru pe care-l văzu, fu chipul zîmbitor al Ghaniei.

Cu ultima ei suflare lucidă, Jenna O'Connor Vannier jură răzbunare.

Capitolul 75

Coşmaruri pline de sînge şi suferinţă bîntuiră somnul lui Maggie din clipa în care pusese capul pe pernă. Atît de mult se răsucise în pat, încît aşternutul se strînsese într-o grămadă dezordonată în jurul său; ceasul arăta ora trei dimineaţa cînd o trezi sunetul telefonului.

— Sînteţi doamna Margaret O'Connor? întrebă o voce impersonală, venită din întuneric.

Străduindu-se să-şi limpezească mintea ameţită de somn, dibui comutatorul. Vocea se recomandă ca fiind ofiţer de poliţie din Nyack.

— S-a petrecut un accident de maşină, lîngă Bear Mountain, rosti bărbatul. Regret că trebuie să vă comunic asta, doamnă O' Connor, dar fiica dumneavoastră a pierdut controlul maşinii şi a plonjat dincolo de parapet. Mă tem că trupul este de nerecunoscut, din cauza arsurilor, dar în cădere i-a zburat poşeta. Am găsit o carte de vizită de la Anticariat – astfel am reuşit să vă găsim atît de repede.

— O, Doamne, gemu Maggie, chinuindu-se să-şi păstreze cumpătul. În maşină se afla cumva şi un copil?

— Nu. Nici un copil. Era singură. Noi încă cercetăm cum s-a întîmplat, doamnă. Trebuie să verificăm fişa stomatologică a fiicei dumneavoastră, ca să fim siguri, bineînţeles... corpul a fost nu numai ars, ci şi foarte distrus de explozie. Îmi puteţi da numele stomatologului ei? ...

Omul ăsta punea întrebări de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat, gîndi Maggie, de parcă ea ar fi fost în stare să-i răspundă. Dar asta era o adevărată nebunie. Nu-şi dădea seama că nu mai rămăseseră răspunsuri înlăuntrul ei? Poate nici în lume...

Rămase multă vreme cu receptorul ostil în mînă, pînă reuşi să-şi mai vină în fire ca să-l aşeze în furcă. Maggie şedea pe marginea patului, paralizată, cu mîna pe receptor, privind în gol şi încercînd să-şi amintească cum să respire.

Jenna plecase. Pentru totdeauna. N-avea cum să se mai facă bine. Nici să se întoarcă acasă. Nici să mai fie

mămica lui Cody sau copilul lui Maggie. Nici o speranţă să recîştige timpul pierdut, dragostea pierdută sau speranţa pierdută. Eric o omorîse, acesta era purul adevăr, indiferent cum le părea celor de la poliţie. Nenorocitul lipsit de inimă care fusese soţul Jennei ucisese copilul lui Maggie.

Iar acum Cody era cu desăvîrşire singură în mîinile asasinului mamei ei. Un ţipăt, tăinuit în vreunul din cotloanele primitive ascunse în spatele straturilor civilizate care ridicaseră fiinţa umană deasupra celorlalte animale, rupse zăgazurile, eliberîndu-se. Un rezervor de durere secret îşi deschise porţile, iar Maggie îşi ascultă, îngrozită, propriul glas ţipînd.

La auzul zgomotului, Maria Aparecida sosi într-un suflet din dormitorul ei. Femeia durdulie şi mămoasă alergă la Maggie şi, fără să ştie ce tragedie se petrecuse, sau ce-ar trebui să facă în legătură cu asta, o îmbrăţişă pur şi simplu pînă cînd ea reuşi să-şi oprească ţipetele şi spasmele.

— Plîngi, plîngi fiica mea, o îndemnă ca pe un copil. Dă drumul tuturor lacrimilor pe care le-ai înăbuşit... Maria înţelege durerea inimii tale... Maria înţelege.

Maggie îşi ridică pleoapele umflate şi privi lumina zorilor. Pentru o singură clipă binecuvîntată, crezu că totul fusese un vis oribil, dar chipul Mariei Aparecida, care o privea îngrijorat de la marginea patului, o aduse la realitate.

— Iartă-mă, dona Maggie. Nu te-aş fi trezit în ruptul capului... ai dormit vreo oră, două, Dumnezeu să te ajute. Bărbatul mi-a zis să-ţi dau asta imediat. Spunea că e-n legătură cu Jenna.

Îşi coborî glasul, făcînd semnul crucii în timp ce rostea numele dispărutei.

Maggie încuviinţă dînd din cap, nedumerită. Asta nu avea mai mult sens decît toate cele întîmplate. Cum ar fi putut acel bărbat să ştie despre Jenna. Tîmplele îi zvîcneau cînd se ridică. Nu reuşea să-şi amintească cum adormise. Doar plînsul. Doar ţipetele. Asta îşi amintea. Şi telefonul.

Se ridică în capul oaselor, tremurînd, şi îşi băgă

picioarele în papucii așezați lîngă pat. Simți în gură un gust ca de sînge și durere în tot trupul.

Maggie desfăcu ambalajul din hîrtie maronie. Conținea o casetă video, fără nici o altă explicație. O privi, nedumerită, pe Maria, apoi se îndreptă către comoda din fața patului ei și porni televizorul ca să vadă ce-ar putea fi. Așezîndu-se pe marginea patului, îi făcu semn Mariei să șadă pe scăunelul de toaletă, de unde putea vedea caseta împreună cu ea.

Caseta conținea o înregistrare făcută de un amator; inițial imaginea era întunecată, iar acțiunea abia se distingea. Pe ecranul negru începură să se distingă mici luminițe, apoi se auzi sunet slab – incantație ușoară, care-o făcu pe Maggie să se apropie.

Deodată, imaginea căpătă o limpezime dureroasă, de parcă cineva aprinsese o lumină orbitoare, iar Maggie recunoscu chipul sfîșiat de groază al fiicei ei, atîrnînd pe marginea unui altar, cu părul ei superb îngreunat de sudoare asemenea coamei unui ponei după o cursă îndelungată. Eric Vannier, într-un costum bizar, se îndeletnicea cu ceva... pe care încă nu-l vedea... *O, Sfinte Iisuse!* Îi despica trupul cu un pumnal cu mînerul bătut în pietre prețioase! Ca un măcelar care taie o bucată de vacă, impasibil, băgîndu-și mîinile în rănile deschise ale copilului ei muribund! Maggie fixa ecranul, complet împietrită de șoc.

Era cumva vocea Mariei Aparecida printre cei care incantau? Nu, nu! Probabil că era o greșeală.

„*Sfîntă Maria, cea plină de Grație... se ruga ea! Sfînta Maria, Născătoare de Dumnezeu, milostivește-te de noi. Acum și în vecii vecilor...*"

Maria Aparecida rostea rugăciunile uluită de șocul celor văzute. Fă să dispară imaginea carnagiului... „*Acum și în veci...*" Fă să dispară imaginea carnagiului... „*Dumnezeu e cu tine.*" Paralizată, fixa cu privirea ecranul, acum întunecat, fără să-l vadă. Vedea, în schimb, o fetiță micuță și veselă, pe nume Jenna, în ziua botezului, pură, minunată, aproape de Dumnezeu. Și o tînără mamă care-o purta cu mîndrie în brațe, lîngă biserică, plină de dragoste și speranță, binecuvîntată cu ignoranță în privința dezastrului pe care aveau să-l aducă anii.

Maggie reuşi cu greu să ajungă în baie, înainte să vomite. Trîntită pe pardoseala de gresie albă, cu mîinile încleştate pe closet, dădu frîu liber durerii şi lacrimilor. Nu există nimic pe faţa pămîntului în stare să şteargă amintirea celor văzute. „*Sfinte Iisuse, fie-ţi milă de ea*, repetă la nesfîrşit în minte, pentru ca alt gînd să nu-i ia locul. *Sfinte Iisuse, fie-ţi milă de ea.*"

Sfinte Iisuse, fie-ţi milă de mine.

Înnebunită de durere, Maggie îşi tîra paşii urcînd scările Secţiei Şase. Se adresă incoerent sergentului de seviciu, dar, într-un tîrziu, reuşi să ajungă la Devlin. Neputînd să-şi stăpînească suspinele, bolborosi, poticninduse, istoria casetei din mîna ei. Devlin îl chemă pe Garibaldi, care dădu caseta poliţistului care se ocupă cu sistemul video, plasat într-unul din colţurile camerei de interogatoriu. Acesta dispăru cu caseta, de-a lungul culoarului, în vreme ce Gino şi Devlin se străduiau s-o liniştească pe Maggie îndeajuns ca să poată povesti ce se întîmplase.

— Lasă-ne şi pe noi să vedem caseta, Maggie, rosti Gino, privindu-l semnificativ pe Devlin. Tu aşteaptă-ne aici, în biroul locotenetului, pînă vom vedea dacă ne ajută în vreun fel. Ţi-a pricinuit destul rău faptul că ai văzut-o.

Devlin o cuprinse în braţe pe femeia care suspina şi-şi odihnise capul epuizat pe pieptul lui. Maggie era îngrijorător de absentă, de parcă întreaga vitalitate i se risipise. O aşeză pe scaun în biroul său, cît de încet putu, şi îl urmă pe Garibaldi de-a lungul coridorului spre camera de interogatoriu.

Cei doi bărbaţi se aşezară îngînduraţi, fără o vorbă; declanşară aparatul şi aşteptară. Ecranul rămase plin de purici. Schimbară priviri uluite, iar Garibaldi derulă de mai multe ori caseta. Banda era complet goală.

— Nu e posibil să fie atît de copleşită încît să-şi fi imaginat totul, locotenente? întrebă Garibaldi, sincer îngrijorat.

— Nici vorbă. Nimeni nu inventează o asemenea poveste. Doar o cunoşti, Gino. Arată de parcă a călcat-o trenul.

Rămase o clipă tăcut, cu chipul ei cutremurat de suspine încă proaspăt în minte.

— Trimite blestemata asta de casetă băieților de la laborator, rosti el tăios, și vezi dacă pot să descopere cum au reușit nenorociții ăia să șteargă înregistrarea. Și spune-le că nu sînt dispus să înghit povești cu Magia Neagră.

Gino încuviință din cap și ieși luînd caseta. Devlin trase adînc aer în piept și se întrebă ce putea face spre a o convinge pe Maggie că nu era pe punctul de a-și pierde mințile.

Cînd Devlin se întoarse, Maggie ședea pe scaun, lîngă biroul lui. Era aplecată înainte, ca o păpușă de cîrpă, cu genunchii ridicați la piept, într-un gest de apărare, cu brațele în jurul lor, odihnindu-și capul sfîrșit pe ei. Devlin mai văzuse această postură instinctivă de apărare. Izbiți de soartă în plexul solar, oamenii se încovoaie, refugiindu-se înlăuntrul lor. Uneori nu se mai întorc.

Tînjea să se apropie de ea, s-o atingă, s-o consoleze, dar știa că aceasta era o durere disperată și tainică, în care nu trebuia să se amestece.

— Vino cu mine, Maggie, zise el blînd. O să te scot de-aici.

Ea îl urmă ca un pilot automat tot drumul către mașina lui, dar odată ajunsă, ezită să urce.

— Simt nevoia să merg pe jos, rosti ea răsucindu-se, așa încît el fu nevoit s-o urmeze.

— Cu mulți ani în urmă, glăsui ea mecanic fără să-l privească, cînd eu și Jack ne-am căsătorit am locuit un an în Sud, ca el să-și poată lua diploma la Washington și Lee. Aveam o menajeră, care venea o dată pe săptămînă – neagră, săracă – dar de-o uluitoare frumusețe. Mi-o amintesc înaltă și zveltă ca un flaut, dar cu sîni bogați și mîndrii, ca o prințesă a junglei...

Devlin se întrebă unde Dumnezeu avea de gînd să ajungă Maggie cu acest gînd; ce legătură avea cu moartea Jennei? Cine putea s-o condamne că bătea cîmpii cînd trecuse prin atîtea orori? El o luă de braț, iar ea nu se-mpotrivi nici nu-i răspunse, ci continuă pe același ton straniu și monoton.

— Eram însărcinată cu Jenna, urmă ea oftînd,

răspunzînd întrebării lui nerostite, şi eram foarte mîndră, ca orice viitoare mamă. Simţeam pentru prima oară viaţa mişcînd în mine şi eram îmbătată de splendoarea realizării mele. Maggie rîse scurt, la gîndul inocenţei sale de-atunci, iar Devlin, văzînd-o pe punctul de-a izbucni în lacrimi, ascultă cu atenţie.

— Agenţii obişnuiau să aducă transporturi de negri săraci din zonele rurale, pe care-i angajau în oraş, să muncească cu ziua. Munceau din zori pînă-n seară pentru trei dolari pe zi. Maggie oftă din nou. Îmi plăcea, cu adevărat, această femeie, îi admiram curajul...

Era limpede că amintirea o îndurera, iar Devlin îi strînse mai tare braţul, dar ea nu observă. Lacrimile îi brăzdau obrajii şi ea le ignoră.

— Avea cinci copii, iar în viaţa ei nu exista nici o clipă lipsită de trudă. Gătit, dereticat, spălat, supunerea în faţa leneşului ei de soţ... avea obiceiul să se îmbete şi s-o bată fără milă. Apoi rămăsese din nou însărcinată, aşa încît vorbeam amîndouă despre copii şi aproape că legasem o prietenie... Într-o zi a lipsit de la lucru şi, fireşte, neavînd telefon, am aflat abia după o săptămînă că născuse copilul, care murise a doua zi. Trei dolari pe zi nu sînt de prea mare ajutor în asistenţa prenatală, cînd mai ai deja cinci copii de hrănit. Oricum... cu ignoranţa celor douăzeci şi unu de ani, i-am spus „Cred că tot răul e spre bine, nu-i aşa Emmy? O gură în plus era ultimul lucru care-ţi trebuia". Maggie trase aer în piept, ca pentru a se curăţa, apoi îl privi pentru prima oară pe Devlin, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Nu mi-a adresat nici o vorbă, Dev...

Vocea i se sparse de amărăciunea amintirii.

— Dar i-am citit totul în ochi. Furia la imensa mea prostie, care mă făcuse să cred c-ar putea fi mai bine să pierzi un copil. Resemnarea în faţa nedreptăţii destinului care-mi oferise mie un soţ bun, bani şi un viitor copil sănătos. Şi, un fel de milă ciudată în privinţa mea. De parcă voia să spună: „Ştiu că n-ai vrut să fii atît de idioată, eşti doar prostuţă, iar viaţa nu te-a rănit încă. Într-o zi se va întîmpla şi atunci vei descoperi ce eu ştiu". De atunci n-am mai vorbit cu-adevărat. M-a scos din viaţa ei, ceea ce meritam din plin.

Maggie se opri, ştergîndu-şi ochii cu un gest precipitat, apoi urmă.

— Azi dimineaţă Maria i-a spus vecinei mele despre moartea Jennei, iar femeia mi-a zis „O, Maggie, mi-a părut atît de rău cînd am aflat de moartea fiicei tale... dar cred că, într-un fel, te-a eliberat". Respiră adînc şi convulsiv. Am simţit în mine *aceleaşi* trăiri, Dev, cele văzute pe chipul lui Emmy. Nu e eliberare! E cea mai monumentală pierdere din lume. Şi e veşnică.

Mărturisirea umpluse paharul suferinţei, iar Maggie începu să suspine încetişor, cutremurîndu-se, de parcă inima i s-ar fi frînt.

Lui Devlin îi veni în minte, fără voia lui, versul unui preot grec, atît de limpede, încît nu-şi putu reţine vorbele, aşa că le rosti cu blîndeţe:

— „În somnul nostru, suferinţa ce nu se poate uita cade picătură cu picătură, pe inimă, pînă cînd, în disperarea noastră, fără să vrem, soseşte înţelepciunea prin măreţia lui Dumnezeu..."

Oprind-o pe femeia îndurerată, o îmbrăţişă nepăsător la privirile curioase ale trecătorilor.

— O, Maggie, Maggie, Maggie a mea, suspină el în părul femeiii, îmbrăţişînd-o şi mîngîind-o ca pe un copil, legănînd-o ca pe un copil pierdut. Te iubesc atît de mult.

După un timp o conduse acasă. Fără ţintă, de parcă întreaga viaţă i s-ar fi risipit, ea se încovoie, pur şi simplu, pe canapeaua din salon şi adormi cu capul în poala lui.

Malachy Devlin rămase alături de Maggie care dormea; nu se mişca de frică să n-o trezească. Somnul era singura relaxare pe care o putea găsi acum. Mai avea atîtea de înfruntat... trupul... înmormîntarea... golul din suflet lăsat de dispariţia Jennei. Îşi amintea totul, coşmarul morţii şi ritualurile lui macabre.

„*Totul putea dispărea din nou.* Gîndul îi tulbură mintea. *Am găsit femeia vieţii mele, iar nenorociţii ăştia vor să mi-o ia. M-au învins deja cu Jenna. Nu trebuie să-i las să facă rău copilului, altfel nu va mai rămîne nimic din inima lui Maggie. Greşeala mea m-a costat pierderea lui Daniel*

şi Jan, gîndi el cu o sinceritate ucigătoare. *Dar nu şi de data asta. De data asta le voi ocroti.*"

Trei ore mai tîrziu, întors la secţie, Garibaldi îi înapoia caseta video lui Devlin, cu o grimasă întipărită pe chip.

— Băieţii de la tehnic susţin că n-a fost folosită niciodată, locotenente.

Devlin îl privi tăios.

— Imposibil, rosti el.

— Cred că nu ne rămîne decît ipoteza halucinaţiei datorate stresului, sau o minciună sfruntată, şopti Garibaldi.

Devlin clătină încet din cap.

— Nu e nebună şi nici nu minte. Alta este explicaţia.

Amîndoi bărbaţii fixau caseta; brusc, privirile li se întîlniră, realizînd adevărul.

— E altă casetă! rostiră aproape la unison

— Verifică dacă Jackson a lăsat-o din mînă pe drumul dintre birou şi studioul de transmisie, ordonă Devlin.

Garibaldi se duse şi se întoarse în cîteva minute.

— Spune că a lăsat-o deasupra aparatului, fiind chemat la telefon, cînd noi încă stăteam de vorbă cu Maggie. Era destul timp pentru cineva să înlocuiască caseta. Dar, locotenente, asta presupune că avem unul de-al lor în echipa noastră. Nu prea pare de crezut, nu?

— Poate nu chiar unul de-al lor, Gino. Ci doar cineva pe care-l plătesc temporar. Nu e imposibil.

— Mda... aşadar, am face bine să ne păzim fundul pe viitor, locotenente, Crezi că ar trebui să-i raportăm comandantului?

Privirile celor doi bărbaţi se întîlniră din nou, oglindindu-le deopotrivă îngrijorarea. Acum, nici măcar comandantul nu era scutit de bănuieli.

Medicul legist îşi ridică puţin ochelarii pe nasul mare şi îşi desprinse privirea de la munca de cercetare a cauzei morţii Jennei Vannier. Trupul era carbonizat şi grotesc. Multe părţi lipseau.

Căută privirea lui Devlin deasupra cadavrului.

— Locotenente, aici avem de-a face cu ceva foarte ciu-

dat... ceva care, poate, va trebui păstrat sub pălărie pînă ce vom şti mai mult.

Devlin ridică întrebător o sprînceană. Autopsiile nu erau domeniul lui favorit şi cu atît mai puţin de această dată.

— Femeia asta n-a murit în accident de maşină, zise categoric legistul. A fost ucisă prin tortură. Limba şi mai multe organe vitale lipsesc. Şi dacă s-au transformat în fum, pot să pun pariu că asta nu s-a petrecut într-un accident de maşină.

— Ai mai văzut ceva asemănător? întrebă Devlin, străduindu-se să nu privească rămăşiţele carbonizate de pe masă.

Tînăra plină de viaţă din fotografia aflată pe biroul lui Maggie îi revenea obsesiv în minte.

— Cazul acela, în Texas, acum cîţiva ani... toate acele victime ale sacrificiilor satanice pe care le-au găsit într-un atelier vechi de la graniţă... toţi aveau inimile scoase, de vii, zise legistul îngîndurat. Probabil că limba e un obicei nou. Se poate că au vrut doar s-o ameţească în timp ce-o măcelăreau.

Devlin încuviinţă din cap, căutînd o cale de-a ţine cele mai rele constatări departe de ziarişti. Orice bănuială de asasinat ritual ar fi dezvăluit cele mai tainice cotloane ale vieţii lui Maggie O'Connor.

— O cunoşti? întrebă medicul legist, observînd expresia hăituită din ochii lui Devlin.

— Nu, n-am văzut-o niciodată. Dar mama ei mi-e prietenă bună.

— Hmmm. Şi mai rău, aş zice. Cel puţin copilul nu mai suferă acum.

Devlin încuviinţă pentru a doua oară. Nu era nimic de spus.

— Cînd va sosi mama să ridice rămăşiţele, voi încerca să nu-i dau toate amănuntele dureroase.

Devlin îl privi tăios.

— Ştie deja toate amănuntele. Cineva i-a trimis o înregistrare video.

Medicul legist îl privi ţintă un moment, analizînd informaţia, apoi îşi scoase ochelarii cu un gest elocvent,

masîndu-şi rădăcina nasului ca pentru a îndepărta urmele unei migrene înainte de-a vorbi.

— Frumoasă lume aveam aici, locotenente, ce spui? Crezi că Dumnezeu e mort sau nu dă nici o ceapă degerată pe treaba asta?

— *„Homo homini lupus"*, murmură Devlin.

Medicul legist îl privi curios, surprins de latina lui.

— Oamenii se pot sfîşia ca lupii, locotenente, rosti medicul autoritar, dar Dumnezeu ar trebui să ştie mai bine.

Capitolul 76

Alături de mormîntul săpat cu două zile înainte, Maggie simţea inexorabila forţă a morţii Jennei străbătînd-o cu groaznică intensitate. Trecuse prin pregătirile şi ceremonia funerară cuprinsă de letargie; Amanda şi Ellie făcuseră totul, conducînd-o ca pe o somnambulă.

Ţinuse la distanţă amintirea casetei, străduindu-se să-şi păstreze minţile, ca să poată face tot ce trebuia. Lupta pentru Cody continua. Cody era vie. Cody *avea nevoie* de ea. Dar zăgazurile nu mai rezistau. Oroarea se strecura în ea. În visele ei, în conştiinţa ei trează, inevitabilă şi de nestăvilit. O prezenţă vie scurgînd sînge prin crăpături, pe sub pragurile minţii şi inimii ei. Aşa încît Maggie se trezise în zori ştiind că trebuia să dea ochii cu ea, dacă nu voia să înnebunească.

„Încercaţi să supravieţuiţi frigului, floricelelor, gîndi ea privind narcisele ofilite pe pămîntul de la picioarele ei. *La fel voi încerca şi eu.“* Tăcută şi îndurerată, se întrebă cum de această tragedie le cuprinsese vieţile.

„Nimeni, în afară de tine, nu ştie cum am fost noi două, în vremurile bune, Jenna... Şopti acest gînd fiicei ei, oriunde se afla ea. *Ei ştiu doar sfîrşitul dragostei... dar tu şi eu am trăit începutul.“*

Maggie lăsă fiorul rece ca gheaţa al durerii să o cuprindă, urcînd înlăuntrul ei ca un val.

Cum de s-a ajuns la o asemenea nenorocire, cînd a existat atîta dragoste? Te-am îndrumat prea puţin sau te-am iubit prea mult? Te-am lăsat prea mult de capul tău în timpul agoniei tatălui? N-am vrut, iubito. Te-aş fi hrănit cu sîngele inimii mele, dacă asta te-ar fi salvat. Aşa cum aş face şi cu Cody. Înţelegi că tot ce fac pentru ea, fac şi pentru tine?

„Nu mă resemnez în faţa morţii tale, Jenna, şopti ea. *Doar că nu ştiu cum să-mi iau rămas bun.“*

Deodată, lui Maggie îi trecu prin minte că fata asasinată care se odihnea la picioarele ei, sub pămînt, nu era

Jenna. Jenna murise cu mult, mult timp înainte, cînd se înțepase în mînă cu primul ac otrăvit. „*Un spin otrăvit îți va înțepa degetul la șaisprezece ani, i se ursise la botez Frumoasei din Pădurea Adormită. Și așa fusese.*“

Își făcu semnul crucii și se întoarse să plece. Lăsînd în urmă cimitirul mut, se întrebă cît va mai dura pînă ce va odihni și ea lîngă fiica ei, pe acel delușor liniștit. Iar cînd se va întîmpla, Cody le va împărtăși odihna veșnică?

Capitolul 77

Ghania dezmierdă trupul şarpelui ei favorit cu afecţiune îngăduitoare.

— O, Malikali, drăguţule, suspină seducător, de ce te-oi fi ales eu în locul unui scorpion sau al unei pisici, aşa cum obişnuiam?

Chicoti uşor amuzată de propria întrebare.

— Oricare dintre ei ar fi fost atît de simplu de îngrijit, în vreme ce tu ai devenit greoi şi lung, o adevărată corvoadă să te ridic. Mîngîie capul alunecos, luîndu-i cîteva clipe să-i întîlnească privirea placidă de reptilă.

Crescuse şarpele de cînd ieşise din ou, îl hrănise cu carne crudă, antrenîndu-l meticuloasă pentru îndeletnicirile obişnuite unei vrăjitoare. Fuseseră atît de multe animale de-a lungul timpului. Acesta, spre deosebire de celelalte, avea darul de-a înspăimînta prin simpla lui înfăţişare.

Şerpii erau o anatemă pentru majoritatea fiinţelor umane; surprinzător cît de mulţi se simţeau ameninţaţi, dezlegîndu-şi limbile în prezenţa unuia ca Malikali.

Şarpele era o unealtă destul de bună în unele privinţe, gîndi ea, oftînd, dar, din păcate, nu excela în inteligenţă. Cel puţin, în cazul pisicilor şi cîinilor, aveai de-a face cu un intelect care reacţiona la fanteziile vrăjitoarei. La Malikali şi cei asemenea lui nu te puteai baza decît pe instinctul lor şi pe o oarecare tentă de loialitate. Şi, bineînţeles, şarpele era un canal nesperat de potrivit pentru puterile psihice ale stăpînei lui. Dacă Malikali era prezent în încăpere, era un amplificator excelent de energie, ceea ce făcea să-şi menţină mai uşor supravegherea asupra celor desemnaţi de Ghania.

Ghania oftă din nou, mîngîie şarpele cu un gest absent şi se ridică în picioare. Se hotărîse să folosească această creatură ca să trezească, pe de-antregul, talentele lui Cody. Dar procesul cerea multă grijă, pentru că fetiţa avea exact dimensiunile unei porţii de-a lui Malikali, a cărui supunere putea fi instabilă. Vrăjitoarea îşi scutură capul gonind

gîndul; întotdeauna aveai atîtea de ținut minte cu aceste ocazii de trezire a puterilor latente... și nici un premiu nu avea mai multă valoare decît cel care te aștepta acum la capătul curcubeului.

Ghania deschise cușca iepurilor și-i scoase pe cei doi mai mari; șarpelui îi folosea acest exercițiu. Aruncă cei doi iepuri agitați în adîncitura cimentată din care se hrănea șarpele și se răsuci să plece. Nu era nevoie să privească spectacolului. Malikali se va distra puțin schingiuindu-i pe cei doi, apoi, inevitabil urma să-i mănînce. După părerea unora, șarpele putea fi plictisitor, dar nu-i dădea prea mare bătaie de cap.

Pe drumul de întoarcere spre camera copiilor, Ghania punea la punct metodologia precisă pe care urma s-o folosească în privința copilului, acum cînd, în sfîrșit, sosise vremea. Fără îndoială, Cody luase legătura cu Protectorii. Episodul cu iepurii fusese un catalizator perfect, inima bună a copilului o făcea, în mod special, vulnerabilă în fața suferinței, forțînd-o pînă la limită... acolo unde se aflau Protectorii. Stabilise legătura foarte bine. Și comunicase, la fel de bine, cu animalele; multe dintre ele îi semnalaseră acest lucru, Ghaniei, prin telepatie. Incepuse chiar încercări de comunicare cu lumea minerală și vegetală, raportaseră Orishele – deși se pare că fata încă nu avea încredere în propriile forțe.

În sfîrșit, toate ingredientele se aflau în cazanul cosmic – mai era nevoie doar ca Ghania să producă vîrtejul perfect care să completeze formula alchimică ce urma să transforme copilul în Mesager.

Firește, trebuiau consultate Numele Infernului: Sabazios din Frigia, Astaroth Fenicianul, Cimeries, conducătorul întregii Africi, Nergal din Babilon, Abaddam al evreilor... Ghania le invoca numele cu evlavie, stînd în fața altarului ei și așteptînd răspunsul. Toți acei nerozi aroganți de Adepți care se adunaseră pentru repetiția generală își închipuiau că știau ce-nseamnă adevărata magie. Dar fiecare era limitat la propriul sistem, proprii demoni, în vreme ce Ghania nu era supusă unor asemenea constrîngeri. Ea aparținea Prințului Întunericului în toate manifestările sale; Babilon, Sumeria, Ninive, Tir, Grecia,

Roma, Egipt. Ghania bîntuise oriunde prosperase vreodată răul, fiindcă domeniul Stăpînului ei nu avea margini. Doar Eric, Nicky şi Hazred îi bănuiau adevărata putere, ceilalţi o dispreţuiau ca pe un servitor mult prea lăudat. Proştii.

Ghania îşi dezbrăcă veşmîntul şi rămase goală, numai cu o pînză peste şolduri, care-i ascunde puterea magică; acea zdreanţă îmbibată în sînge nu părăsiseră niciodată trupul ei, din ziua iniţierii. Ea era în stare să întunece mintea bărbaţilor, dacă era nevoie, ca să nu fie dezgustaţi de apariţia lui odioasă, dar n-ar fi acceptat în ruptul capului să-şi dezbrace Ju Ju-ul ei.

Ghania îşi ridică braţele într-un salut demonic, pătrunzînd în compania adevăraţilor Demoni. Avea de gînd să-i consulte cu privire la ultima tortură a Copilului Astral.

Capitolul 78

— Eşti asemenea unei leoaice în cuşcă, dona Maggie, remarcă Maria îngrijorată.

O privise pe Maggie alegînd mîncarea pe marginea farfuriei, renunţînd apoi la ea – imediat o văzu începînd o sumedenie de planuri, doar ca să le lase baltă cîteva clipe mai tîrziu. Acum se uita la ea cum se plimba de colo-colo.

— E vorba de Cody, Maria, îi răspunse Maggie surescitată. În seara asta am o presimţire teribilă. I se întîmplă ceva *îngrozitor*... ceva *fatal. Simt.* A mers din ce în ce mai rău toată seara.

Îşi scutură capul frustrată de neputinţă.

— Nu ştiu cum să-ţi explic.

— Dar detectivul, dona Maggie, îi veni Maria în întîmpinare; chiar nu poate îndemna poliţia să facă ceva pentru noi! E un om bun. Unde sînt promisiunile de-a salva micuţa? N-are de gînd să facă nimic?

Maggie ridică din umeri, elocvent.

— Şi preotul? Nu prea l-am văzut săptămîna asta. Să se fi dus în vizită la prietenul meu, Padre James?

Maggie ştia că James urcase în ochii ei datorită priceperii în ale bucătăriei şi admiraţiei pentru arta culinară a Mariei.

— Poate s-a dus, rosti Maggie impasibilă, iar Maria Aparecida îşi ridică sprîncenele sale magnifice, ţuguindu-şi buzele la auzul acestui răspuns nesatisfăcător.

— Sîntem teribil de vlăguite, zise ea închizîndu-se în purgatoriul prezent.

— De ce spui asta, Maria?

— Intenţiile noastre în legătură cu copilul sînt dintre cele mai bune, dona Maggie. Cînd Dumnezeu priveşte în inimă şi găseşte nevinovăţia, îşi trimite îngerii. Să ţii minte vorbele mele.

Maggie privi silueta masivă dispărînd şi îşi dori să poată fi la fel de sigură. Privi ceasul, arăta unsprezece şi şase minute, iar ziua era 28 aprilie. Aproape de Noaptea

Vrăjitoarelor. Începutul sau sfîrşitul. I se făcu deodată frică, într-un fel nou, lăuntric. Era o îmbibare spirituală, de parcă o forţă nepămînteană se scurgea prin colţuri, împrăştiind spaimă. *„Ce alt pericol poate fi mai întunecat decît cel din propria-ţi inimă?"*

Îşi simţea viaţa pustiindu-se... cei dragi dispăruţi iremediabil. Jenna plecată pe vecie. La fel şi Peter. Locul pe care îl ocupaseră în sufletul ei era gol; de o adîncime ameţitoare, întunecat, diform ca o foame teribilă ce nu poate fi potolită sau o sarcină vitală nedusă la bun sfîrşit. Cine era următorul? *Doamne, nu Cody!* Te rog, nu Cody.

Înciudată, Maggie trecu în bucătărie să-şi prepare un ceai, recunoscătoare pentru mica diversiune şi pentru sunetul produs de şuieratul ceainicului în liniştea casei. Maria era deja sus, şi chiar pendula din antreu părea mai tăcută ca de obicei.

De ce se simţea brusc atît de vinovată de singurătatea ei? De parcă ar fi picat la un test de aptitudini, iar asta nu era decît pedeapsa ce i se cuvenea. Poate, dacă ar fi fost o fiinţă mai bună. Poate, dacă ar fi înţeles-o mai bine pe Jenna. Poate, dacă Peter n-ar fi fost preot. Poate, dacă ar fi ştiut să răspundă cînd Dev rostise „Te iubesc". Poate, dacă n-ar fi fost răpită Cody. Poate, dacă... poate, dacă...

În noaptea asta trebuia să se gîndească; trebuia să-şi adune gîndurile pentru a fi în stare mîine să pună la punct un plan. Timpul trecea. De ce îi era atît de greu să-şi dea seama cum să facă ceea ce trebuia? De ce nu era mai mare, mai deşteaptă, mai capabilă să ducă lucrurile la bun sfîrşit.

Scîrţîitul ăsta s-a auzit din dormitorul de sus? Potoleşte-te. Acum te laşi înspăimîntată de singurătate. Cu inima îndoită, Maggie se furişă în vîrful picioarelor prin dormitoare, verificînd dulapurile ca să afle de unde venise zgomotul; negăsind nimic suspect, stinse luminile şi trase jaluzelele, simţind nevoia de ocrotire.

Încercă să treacă pe lîngă dormitorul lui Cody fără să intre, dar nu reuşi, aşa că pătrunse şovăind, şi rămase privind jucăriile copilului, care zăceau părăsite.

— Şi am ajuns aici rătăcind drumul... şopti ea în nemişcarea încăperii. Pe ce cale să mă întorc?

Fusese şi camera Jennei. O, Doamne, nu mă lăsa să mă gîndesc la asta! Maggie se apropie de bibliotecă şi, dintr-un imbold, scoase micul volum de poezii, legat în piele, care fusese al ei şi al Jennei înainte de-a fi al lui Cody; se deschise singur la o pagină des citită şi parcurse cuvintele atît de familiare.

„Doamne, binecuvîntează-ne familia adunată aici,
Dă-ne nouă pace, bună înţelegere şi linişte minţii
Dă-ne bunătate pentru prieteni,
Dă-ne putere pentru duşmani,
Ca să putem fi curajoşi în faţa primejdiei,
Neclintiţi sub capriciile sorţii,
Şi chiar la porţile morţii
Să rămînem loiali şi să ne iubim unii pe alţii."

La porţile morţii... repetă ea încet vorbele. Poate acolo duc, inevitabil, toate astea. Jack poate aşteaptă. La fel şi Jenna... Nu se îndură să părăsească încăperea, aşa că, oftînd, se întinse pe patul lui Cody şi, îmbrăţişînd ursuleţul favorit al copilului, se scufundă într-un somn agitat.

Camera în care Ghania o abandonase pe Cody nu avea ferestre şi era foarte, foarte friguroasă. Nici urmă de mobilă, doar cîteva cutii şi, pe pardoseală, o saltea veche mirosind a sudoare.

Cody se ghemui în colţul cel mai îndepărtat, punîndu-se la adăpostul zidurilor, lipindu-şi de ei trupul care-i tremura. Nu-şi dădea seama de ce-i făcea Ghania un lucru atît de îngrozitor – nu făcuse nimic împotriva regulilor. Dar brusc, fără s-o anunţe, Ghania o smulsese din patul ei cald şi o închisese în camera asta oribilă, la un loc cu şarpele. Apoi deschise cuşca lui Malikali şi-i lăsase singuri în bezna îngheţată.

O văzuse pe Ghania eliberîndu-l în cameră, înainte de-a stinge luminile. Cody se ghemuise, făcîndu-se cît putea de mică, ascultînd cu teribilă încordare... şarpele se afla undeva aproape; îi era teamă să deschidă ochii, de groază să nu-l vadă.

Ghania îi spusese că în noaptea asta urma să moară. Malikali se va încolăci în jurul ei, strîngînd şi strîngînd... apoi şarpele o va înghiţi, cum înghiţise iedul, iar ea va fi

prizonieră înlăuntrul lui, țipînd și țipînd acolo unde nimeni n-o putea auzi... Cody scînci în întuneric, abia auzit.

— *Mim... Te rog, Mim. Te rog nu-l lăsa să mă mănînce!*

Începu să plîngă încetișor, temîndu-se chiar să suspine de groază că șarpele ar putea veni.

Auzea mișcarea alunecoasă a trupului uriaș, înaintînd spre ea pe pardoseala de ciment. Acum venea. Se apropia tîrîndu-se. Cody se lipi mai tare de zidul care-o îngrădea, implorînd venirea lui Mim. De ce nu vii să mă salvezi? rostise de atîtea ori întrebarea asta, încît săpase o gaură în inima ei prin care totul se năruise.

— Mim! șopti cu sufletul la gură.

Apoi îl văzu limpede... ochii, aruncînd sclipiri galbene în întuneric și, în sfîrșit, toate zăgazurile se rupseră.

— Mim! urlă ea stăpînită de o spaimă absolută. Mim! Mim! Miiiiiii...

...iiiiiiim!

Țipătul disperat se înfipse ca un pumnal în conștiința lui Maggie, care visa. Alerga în direcția sunetului.

Cody îi striga numele. În continuu, iar ecoul reverbera acum, peste tot, în jurul ei.

Dar de unde venea?

Maggie cea din vis privi surescitată în stînga și-n dreapta. Încotro să apuce?

— *Mim! Ajută-mă!*

Într-acolo! Printre copacii negri ca smoala. Maggie începu să alerge în direcția sunetului.

— *Vin! țipă ea. Dar vîntul potrivinic îi întoarse vorbele în gît. Vin puiule. Unde ești?*

Coardele de viță încercau să-i împleticească pașii. Iar pămîntul îi aluneca sub picioare...

— *Miiiiiiiim...Ecoul țipătului prelung se stingea, Miiiiiii...*

Maggie țîșni în capul oaselor. Era leoarcă de sudoare și lacrimile îi șiroiau pe obraji.

Tremurînd, se ridică în picioare și aprinse lampa de pe noptieră. *Visul fusese real.* Lui Cody i se întîmpla un lucru îngrozitor. *Și i se întîmpla* acum.

Maggie se năpusti în camera ei, își îmbrăcă în grabă tricoul și pantalonii de trening și luă iute cheile de pe birou. Trebuia să se gîndească... să acționeze... să plănuiasăc totul. În noaptea asta.

Scoase un hanorac cu glugă din rucsacul din antreu și ieși pe ușă. Simțea nevoia să alerge. Să alerge la Cody. Nu. Asta era o nebunie. Singura cale de-a o salva era să gîndească totul temeinic.

Maggie începu să alerge. Alergarea era ceva real. O va ajuta să gîndească. Ocoli colțul întunecos din Saint Luke's Place, trasîndu-și în gînd o rută care să evite locurile primejdioase. Spre Strada 6 și pînă la Strada 8 – acolo erau felinare. Și lume. Indiferent de oră.

Aerul rece și umed îi umplu plămînii, infuzia de oxigen punîndu-i creierul în maxima alertă.

Sosise vremea să tragă linie. Toată abracadabra mistică din lume nu era în stare s-o salveze pe Cody, dacă cineva nu o scotea din casa aia blestemată. Toate investigațiile lui Dev fuseseră binevenite, atîta vreme cît se derulaseră; fără el n-ar fi avut nimic palpabil. Dar dacă departamentul nu voia sau nu putea să se implice, atunci Dev avea mîinile legate și sub nici un motiv nu se putea amăgi că poliția o s-o sprijine.

Și timpul se scurgea inexorabil.

Îi rămăsese o singură soluție – o desluși limpede exact cînd făcu dreapta la colțul Străzii Christopher. Trebuia s-o scoată, ea însăși, pe Cody din casa aia. O.K.! Și apoi ce se va întîmpla? Apoi va fugi ca dracu', dacă era nevoie. Undeva, oriunde Cody ar fi fost în siguranță. În cele din urmă, Eric se va vedea nevoit să renunțe. Data critică va trece și ce rost ar mai avea s-o caute, la infinit, pe Cody, mai ales fără să știe unde să caute?

„Dar ei te pot găsi pe plan astral", îi reaminti un glas lăuntric. Dacă sînt în stare să încarneze un Trimis, pot la fel de bine să te găsească oriunde te-ai ascunde!

Plămînii o ardeau. Simțea trupul încordîndu-se sub epuizarea alergării. Simțea nevoia să se solicite la maximum. Să atingă imposibilul. Trebuia să existe o ieșire din situația asta.

Maggie își împinse puterile la limită. *„Teama și dure-*

rea te pot secătui", spunea domnul Wong. Cuvintele bubuiau în capul ei în ritmul paşilor de pe caldarîm. „*Unele dureri sînt prea adînci pentru lacrimi"*. Chiar prea adînci ca să fie îndepărtate de un hohot de rîs. Ele se cuibăresc în ţesutul inimii, al creierului, al măruntaielor. Corodează spiritul şi se strecoară în crăpăturile conştiinţei.

Unele dureri te doboară. „*Eu nu pot permite să se întîmple aşa"*.

Îşi simţea inima, sufletul, mintea, la limita încordării. Trebuia s-o salveze. *Trebuia s-o salveze.* Trebuie să preia controlul. *Trebuia să preia controlul.* Cuvintele ţineau ritmul picioarelor înaripate. Felinarele păreau că dansează în faţa ei; la colţuri, luminiţe mici treceau pe lîngă ea ca nişte comete. Strada părea că-şi pierduse materialitatea sub paşii ei. M-am rătăcit... mai am atît de mult pînă mă regăsesc. Şi într-un cartier străin. Gîndurile îi erau dezlînate, mocirloase, şi totuşi aveau limpeziumea nistralului. De parcă ar fi putut vedea direct prin ea însăşi. Un geam de cristal. Un geamăt de cristal. Ajută-mă, Doamne. *Ajută-mă s-o salvez.*

Acum o simţea pe Mim înlăuntrul său. Şi conştiinţa creştea. Amintirea puterii. Ceva începuse să se trezească. Se rugă lui Dumnezeu să fie destul.

Fiecare trăieşte şi moare singur, răsări pe neaşteptate în gîndul ei. Dar între timp, suferinţele îţi sînt pricinuite de alţii. De cei nebuni, de cei necăjiţi, de cei bolnavi, de cei nevoiaşi. Cu toţii te secătuiesc. Băutori de sînge. Vampiri ai psihicului. Vampiri ai dragostei.

Dar aşa e rînduiala. Fiindcă doar dragostea există. Doar dragostea contează. Doar dragostea ajunge la Dumnezeu.

„*Cody este Mesagerul, iar eu sînt Protectorul.*

Eu sînt *singura care-o poate salva acum.*"

Spaima care pusese stăpînire pe Cody o îndemna să se întoarcă înlăuntrul ei, departe de pericolul ce-o fixa în bezna malefică. Mai adînc, mai adînc, prăbuşindu-se înăuntru, în gol... îşi trase şi mintea după ea, plutind acum în siguranţă. Era locul *fragmentării?* Era locul în care se refugiau copii obişnuiţi, care fuseseră împinşi dincolo de limita suportabilului de către durerea lor. Locul unde îţi abandonai centrul tău de siguranţă în favoarea

autoprotecţiei „altora“. Locul Sybilei. Unde personalităţile se multiplică pentru a-şi salva gazda disperată.

Dar Cody nu era un copil obişnuit.

Şi nu se mai afla singură în întuneric. Uriaşe aripi aurii agitau aerul în jurul său, mîngîind obrajii copilului şi acoperindu-i silueta plăpîndă. Aripile răspîndeau căldură, linişte şi lumină, o protecţie ocrotitoare. Uluită şi încurcată, Cody îşi ridică privirea. Creaturi uriaşe, plăsmuite dintr-o lumină mai strălucitoare ca soarele, se mişcau prin încăpere, răspîndind strălucirea mult în afara ei. În comparaţie cu o asemenea prezenţă, şarpele părea, deodată, mic şi lipsit de importanţă. Ea ştia că sosiseră din Tărîmul Luminii ca s-o salveze.

Uluită, îşi simţi trupul schimbîndu-se şi energizîndu-se; se gîndi că, poate, murise. Dacă ar fi fost suficient de matură ca să priceapă biologia moleculară, ar fi simţit schimbarea de frecvenţă pe măsură ce fiecare atom al corpului se transforma. Din trupul ei firav începu să radieze o lumină ce canaliza acum energia unui izvor ceresc. Şi începu să crească...

Cody simţi că nu mai era copil. Raze de lumină ţîşneau din ochii şi palmele Protectorilor – Cody o recunoscu ca pe o versiune mult mai puternică a energiei care-i însufleţea mîinile cînd îi vindeca pe cei în suferinţă. Recunoscătoare, se lăsă scăldată de incandescenţa ce-o răspîndeau. Fiecare gînd căpătase putere. O ridicare a mîinii ei putea oferi protecţie. O ştia. La fel cum ştia şi alte lucruri inimaginabile... vieţi strînse în spirale de ADN... molecule încărcate de amintire... slăbiciunea omenirii şi trecutul ei scris în fiecare celulă.

Şi dragoste! Mai presus de oricine şi orice, din fiecare por al său se revărsa dragostea adevărată. Dragostea chiar şi pentru schingiuitori... nu pentru răutatea lor, ci pentru trăsăturile lor umane fragile care le poruncesc cu mult înainte să aleagă răul. Dragostea pentru întreaga omenire. Dragostea pentru Zeu/Zeiţă. Dragostea chiar şi pentru şarpele mortal care se gîrbovea în faţa siluetei ei strălucitoare.

Întorcîndu-şi privirea spre uriaşa bestie tîrîtoare, Cody nu-i mai văzu pornirea ucigaşă, ci frumuseţea şi puterea

interioară a speciei lui. Nu era vina pitonului că fusese folosit spre a tortura, de vreme ce îl împinsese magia Ghaniei.

Îşi aminti o încercare dintr-un templu, cu multă, multă vreme în urmă...

Acum, şarpele uriaş se retrăgea în faţa şuvoiului de nemărginită dragoste ce izvora din ochii lui Cody.

În multe culturi, şerpii erau consideraţi sacri de Zeiţă, în altele striviţi de picioarele ei... despre toate astea vorbea privirea lui Cody, iar cînd pitonul se tîrî din nou spre ea, o făcu pentru a i se supune.

Prin geamul–oglindă cu o singură faţă, Ghania privea copilul şi şarpele cu extremă concentrare. Componentele optice speciale încorporate în oglindă îi dădeau limpezime, în ciuda întunericului din încăpere. Era o variantă a tehnicii folosite în dispozitivele de urmărire nocturnă ale armatei – Eric şi Nicky avuseseră întotdeauna acces la cele mai perfecţionate echipamente ale guvernului, mai ales dacă puteau fi folosite în vreme de război.

— Şi-a căpătat puterile! izbucni triumfătoare. Nicholas Sayles stătea lîngă ea, în micuţa încăpere, urmărind drama consumată alături. Spaima a fost întotdeauna calea cea mai rapidă.

— Zece ani de studiu sau două săptămîni de tortură, nu-i aşa Ghania? răspunse el. Îi plăcea suferinţa altora, dar ura şarpele. Avusese şi el de-a face odată cu preferatul Ghaniei, iar amintirea stăruia. Întotdeauna ai fost expeditivă. Cît de primejdioasă va fi acum, după ce i-au fost Trezite puterile?

— În încarnarea asta e doar un copil, Nicholas. Şi-i va lua ceva timp pînă să înveţe cum să le folosească... deocamdată nu are după ce să se ghideze. În fiecare zi, treptat, îşi va mai aminti cîte ceva, dar nu-i mai rămîne decît o zi. Înainte de ora sacrificiului, va deveni adevăratul Mesager. Dacă ar fi fost mai matură, era altă poveste, aşa însă...

— Ai de gînd s-o laşi singură toată noaptea cu preferatul tău? întrebă el fascinat, ca întotdeauna, de personalitatea diabolică a vrăjitoarei.

Ghania scoase un hohot de rîs gros, gîjîit.

— Fii sigur, Nicholas, că singura ființă primejduită din acea cameră este pitonul meu. Se îndreptă spre ușa care despărțea cele două încăperi. Acum trebuie să merg la ea... zise scurt, îndepărtîndu-l, iar Nicholas Sayles înghiți jignirea; era o adevărată maestră în ceea ce făcea.

Intrînd în cameră, văzu copilul stînd tăcut în mijlocul ei. Chipul fetiței de trei ani era liniștit ca al unui călugăr budist sau cel puțin trăda aceeași hotărîre neclintită. Acum era cu totul altă persoană și privea implacabil către temnicerul ei.

Ghania îi analiza fiecare trăsătură. Copilul avea personalitate și putere, neclintire regală și tărie de caracter... Trezirea fusese minunat executată, conform planului. Era îmbucurător să vezi că vechea metodă funcționase atît de bine, dar pînă la Materializare mai rămînea totuși o zi.

Ghania observă că Malikali se întorsese, din proprie inițiativă, în cușcă. Îi zîmbi lui Cody și simți că înlăuntrul ei viețuia acum un alt spirit. Un spirit străvechi, înțelept și neclintit, pregătit în decursul a mii de vieți pentru o singură misiune.

Privi fascinată spre copil, citindu-i gîndurile la fel de limpede de parcă ar fi fost spuse. "*Nu mă subestima, vrăjitoareo,* glăsuiau ele clar. *Faptul că mă aflu în corpul unui copil, nu înseamnă că sînt un novice. Chiar și Hristos a fost călăuzit de mama lui să facă primii pași și să-și rostească numele. Și eu am fost călăuzită de mama mea. Chiar dacă mă aflu în mîinile tale, să nu crezi că mă stăpînești. Jocul încă nu s-a sfîrșit.*"

Mulțumesc Întunericului că trupul este încă plăpînd, iar anii pe pămînt atît de puțini... chiar și așa va trebui drogată pînă la ceremonie. Nu avea rost să riște.

Ghania înfipse acul adînc în brațul copilului, apăsînd apoi pistonul siringii.

Maggie dădu colțul Străzii Cornelia și văzu blocul lui Devlin, la jumătatea cvartalului. Urcă într-un suflet scările vechi de calcar, două cîte două, deschise ușa holului și sună insistent. Din interiorul antic răzbătu glasul adormit al bărbatului.

— Cine e?

— Eu sînt, Dev, izbucni ea gîfîind. Deschide-mi. Trebuie să te văd.

Se auzi un bîzîit și imediat Dev răsări lîngă ea, purtînd un șort îmbrăcat în grabă, fără cămașă, cu o expresie buimacă și îngrijorată. Părul nepieptănat îi cădea pe frunte, întinerindu-l.

— Vreau s-o scot de acolo, Dev, începu Maggie fără altă introducere, în vreme ce el o invita să intre. Trebuie să găsesc o cale s-o răpesc înainte de ritual. În noaptea asta i s-a întîmplat ceva. Nu știu exact ce, dar ceva *îngrozitor*. Am alergat... punînd lucrurile cap la cap...

Devlin se holba la ea, încă buimac de somn. Ridică mîna să oprească potopul de vorbe.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Maggie, zise el, îmi dai voie să intru în atmosferă? E ora două noaptea.

— Nu-mi pasă *cît* e ceasul, Devlin! izbucni agitată. În noaptea asta *i-au făcut rău*. Nu mă-ntreba de unde știu. *Știu*. Nenorociții ăia *i-au făcut rău*. Și mă duc direct acolo ca s-o iau.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Maggie, repetă Devlin furios. Ai înnebunit? Vrei să te ucidă sau să te aresteze? Dacă n-aș fi fost cu tine ultima oară, acum erai pe lumea cealaltă. Îmi dai voie să descurc eu lucrurile. Tu nu ești pregătită pentru asta.

— *Nu. Nu-ți* dau voie să descurci tu lucrurile! răbufni ea. Nu pricepi? Nu-mi permit să aștept ca *altcineva* să descurce lucrurile. Cody e nepoata mea și trebuie să am conștiința împăcată că am făcut tot ce este omenește posibil ca s-o salvez.

— Așadar, ai de gînd să-ți lași egoismul tău împuțit să vă distrugă și pe ea și pe tine?

Maggie făcu ochii mari.

— Nenorocitule! tună ea. Aici nu-i vorba de egoism! Nu din *egoism* îmi primejduiesc viața – din dragoste! Nu pricepi că e o parte din inima mea? Am învățat tot ce mi-au băgat pe gît Ellie și Peter, sperînd ,deși fără speranță, că undeva există formula magică ce va risipi acest împuțit de coșmar. Dar nu există. Apoi, am așteptat ca metodele tale minunate s-o salveze, dar acum știm amîndoi că n-a mers! Nu înțelegi că dacă cineva, *undeva*, ar fi fost capabil

s-o salveze, aş fi fericită! Ştiu mai bine ca oricine că sînt total nepotrivită pentru sarcina asta... în afară de dragoste n-am altă armă. Dar asta am din plin, Devlin. O iubesc cu adevărat. Suficient ca să-i înfrunt pe nebunii ăia – destul ca să mor, dacă va fi nevoie. Şi asta nu e egoism. Pe toţi dracii, nu sînt nebună! Dacă ar fi existat cineva pe faţa pămîntului în care să am încredere c-o poate scoate din casa aia blestemată, i-aş fi dat mînă liberă fără să clipesc. Dar nu există. Cody are numai trei ani, Dev! Şi e singură într-o casă plină cu monştrii care ucid copii. Şi eu i-am promis că mă voi întoarce. Aşa încît, cu ajutorul lui Dumnezeu, mă voi întoarce. Chiar dacă n-o s-o fac decît ca să fiu sigură că nu moare singură, gîndindu-se că nimeni n-a iubit-o destul ca să încerce s-o salveze... *Mă voi întoarce!*

Expresia de încruntare severă care se aşternu pe chipul lui o înfurie. De ce ţinea morţiş să se facă înţeleasă de el?

— La naiba! zise frustată pînă peste poate. Nici măcar nu ştiu ce caut aici...

Dădu să plece, dar Devlin o apucă de braţ, trăgînd-o spre el. Ea încercă să se împotrivească, dar gura lui o acoperise deja pe-a ei, în timp ce cu o mînă îi răvăşea părul, iar cu cealaltă o strîngea atît de puternic, încît abia mai putea respira.

Maggie se zbătu să se elibereze, dar forţa lui reuşi s-o supună.

— Vino cu mine! şopti el atît de aproape, încît îi simţea respiraţia.

Un ordin, o rugăminte? Unde? Unde să mergem?

— Dă-mi drumul! izbucni ea, îndepărtîndu-i mîna. Dar mîinile lui erau peste tot, iar toate emoţiile înăbuşite în ea ieşiră la suprafaţă. Dorinţa şi aşteptarea. Să iubeşti. Să fii iubit. Să te oferi întrutotul cuiva care ştie să-ţi aprecieze darul. Maggie îl cuprinse cu braţele, îngropînd trecutul în sărutările lui.

Apoi se aflau în patul lui; n-avea idee cum ajunseseră acolo. Apoi în locul hainelor răsări carnea şi brusc realiză adevărul. Că îl *iubea* pe acest bărbat. Că *îl dorea* de multă vreme. Voia să-i simtă atingerea şi dragostea. Voia să-i răsplătească dragostea din adîncul trupului şi sufletului ei.

— Vino cu mine! repetă el agitat, iar de data asta cuvintele căpătaseră toate înțelesurile din lume.

Răcoarea aerului îi înfioră pielea, întărindu-i sfîrcurile; sau era așteptarea? Simți scîrțîitul arcurilor cînd el o acoperi cu trupul său, îl văzu zîmbind pe cînd îi atingea sînii cu pasiune, cu blîndețe, cu nerăbdare, pentru prima dată. Și celelalte locuri. Îi simțea fierbințeala coapselor care-o apăsau, dînd forță coapselor ei. Simțea apăsarea bărbăției lui, care trebuia atinsă, iubită și dezmierdată, la fel cum dezmierdau mîinile și gura lui.

El se aplecase asupra ei, sărutîndu-i buzele, gîtul, bărbia, urechea. Și vorbea cu o voce făcută doar pentru dragoste, cuvinte blînde, cuvinte de încurajare. Simte... dorește... vino... atît de bine. Minunat.

Apoi el se afla pe pat, ridicînd coapsele ei supuse și așezîndu-le deasupra lui. Un trup arzînd de dorință, cu simțurile concentrate într-un singur punct. O flacără unică, mistuitoare.

— Nu! se trezi ea strigînd, fără să știe de ce se temea. Dev, nu.

— Da! rosti el deodată, pătrunzînd în ea cu toată puterea trupului său.

Ea țipă, uluită de sălbăticia gestului. Primitiv, necontrolat. Dincolo de rațiune.

— Da! repetă el, ținînd-o strîns de coapse.

Zvîcni înc-o dată și înc-o dată, ca un armăsar. Iar ea se simți pierdută, valuri nesfîrșite de plăcere se revărsau peste ei. Pierdută în adîncul acestui ocean. Simțea, auzea, privea prin vălul unei plăceri copleșitoare.

— Nu... se trezi gemînd din nou printre valurile de plăcere, o negare a trecutului șters pentru totdeauna din acest act de iubire.

— Maggie, strigă el de undeva de foarte departe, iar ea se simți ridicată din nou, iar întreaga tărie a corpului lui își croi drum în corpul ei. O mișcare zdrobitoare, imposibilă. Explozie de stele. Nebunie. Viață...

Îmbrățișînd, strigînd, rîzînd în fața perfecțiunii iubirii.

Maggie stătea lîngă el pe pat, pe jumătate acoperită de trupul lui, cu toți nervii, mușchii, fibrele și oasele extenuate de dragoste. Toată graba se dizolvase într-o relaxare

languroasă. Ce se întîmplase între ei puţin mai devreme, se întrebă? Extaz, destindere, rupere de trecut, un triumf al vieţii într-o lume duşmănoasă. Şi, vai, atît de multe altele...

El se întoarse s-o îmbrăţişeze din nou. S-o mîngîie, s-o dezmierde, s-o despovăreze, s-o înalţe, altfel decît o făcuse înainte. Mai blînd, întîmpinîndu-şi unul altuia dorinţele cu tandreţe şi fără grabă.

Apoi rămaseră nemişcaţi, surîzători, epuizaţi, satisfăcuţi.

— Asta e doar începutul, Maggie, zise el apropiindu-o de trupul său, cu un gest posesiv. Îţi pregătesc o surpriză pentru cînd vei împlini o sută de ani.

— Mmmm? murmură nedumerită, impresionată de intenţia lui de-aşi uni viitorul de al ei.

— Las la urmă ce e mai bun, zise el somnoros. Eu o numesc Plăcerea din Ziua Judecăţii de Apoi.

— Asta-i bine, răspunse ea amuzată. O să am la ce mă gîndi.

Ce minunat e să rîzi alături de omul iubit, se gîndi ea brusc, amintindu-şi că rîsul murea ultimul. Cu Jack nu mai făcuse dragoste, mult timp, din cauza bolii. Dar din cînd în cînd ceva nostim le stîrnea rîsul. Şi atunci îi copleşea iubirea. O străbătea în valuri, vindecînd-o. Amintirea vremurilor bune cînd existase bucurie. Şi speranţă. Şi destul rîs cît să poată umple galaxiile.

— Te iubesc, Maggie, rosti Dev, simţind tăcerea bruscă ce-o învăluise.

— Şi eu te iubesc, răspunse ea, sincer... întrebîndu-se dacă vor avea timp pentru dragostea lor, recunoscătoare pentru clipa prezentă.

Dormiră amîndoi o oră sau două înainte ca razele soarelui ce răsărea să pătrundă prin fereastra fără draperii şi să-i trezească.

— Aş vrea ca azi să stai liniştită, Maggie, zise Dev, ieşind de sub duş, dezbrăcat şi ud.

Ea rămase uluită, cu ciorapii ridicaţi pînă la jumătatea piciorului.

— Ţi-am mai spus, Dev, răspunse hotărîtă, că trebuie s-o iau pe Cody azi.

El o privi şocat, de parcă primise o lovitură.

— Ce dracu' tot spui? întrebă nedumerit. Credeam că am lămurit lucrurile aseară.

Fu rîndul lui Maggie să fie şocată.

— Credeai că am *lămurit totul?* repetă neîncrezătoare. Cum, Dev? Culcîndu-mă cu tine? Făcînd dragoste? O, asta-i într-adevăr *extraordinar*. Femeiuşca asta şi-a pierdut cumpătul, aşa că mai bine s-o calmez prin vechea metodă!

Brusc înfuriată şi groaznic de tristă, îşi trase puloverul pe cap şi se răsuci spre ieşire.

— Faptul că te iubesc, Dev..., sau că *m-am culcat cu tine*, nu schimbă cu nimic lucrurile. Rămîn tot eu... şi tot trebuie s-o scot pe Cody din casa aia.

Fără să aştepte răspuns, ieşi trîntind uşa în urma ei. Devlin rămase în picioare, cu un prosop înfăşurat în jurul coapselor şi pumnii încelştaţi de frustare şi furie neputincioasă. Era îngrozitor de proastă, dar şi îngrozitor de curajoasă! Dar şi el fusese idiot crezînd că sexul îi va distrage atenţia. „*Ce tîmpit sînt*!“ gîndi el dezgustat, aruncînd prosopul pe podea şi îmbrăcînd şortul. Trecu în bucătărie, îşi turnă o ceaşcă de cafea, luă o înghiţitură şi aruncă restul în chiuvetă. Dacă departamentul nu-l va sprijini, pur şi simplu va trebui s-o facă pe cont propriu.

Plecînd de la Delvin, Maggie îşi trecu în revistă situaţia; regreta felul în care se despărţiseră, dar nu mai putea schimba lucrurile. Se simţea slăbită pe toate planurile. De tristeţe, de teamă, chiar şi de dragoste. De prea multe emoţii pe care abia le putea categorisi, nicidecum controla. Şi era vlăguită; nici pe departe pregătită pentru lupta ce-o aştepta. Trebuia să ceară ajutor.

Se opri la colţul străzii, străduindu-se să inspire destul oxigen ca să se refacă, dar respiraţia îi era greoaie; nu reuşea să-şi împingă respiraţia pînă la *dan tien,* aşa cum o povăţuise domnul Wong să facă în clipele de maximă încordare. Iar privirea îi era uşor înceţoşată. Semn că-şi tulburase meridianul hepatic prin izbucnirea de furie.

Sifu ar şti ce avea de făcut, îşi zise grăbindu-se către locuinţa lui. N-o putea lăsa să eşueze înainte de-a începe.

Domnul Wong o pofti în casă cu un zîmbet amabil;

expresia chipului său nu trăda cîtuşi de puţin faptul că-i observase starea deplorabilă încă din momentul în care intrase pe uşă. Vocea, faţa, limbajul corpului, culoarea pielii – fiecare trăsătură a fiinţei ei îi vorbea limpede despre starea în care se afla. El ştiuse de la început că va sosi şi această clipă.

Îi consultase horoscopul încă de cînd începuseră lecţiile, aşa că ştiuse din capul locului că urma să fie pusă la încercare în Marele Creuzet al Zeilor. Destinul o trimisese la el pentru învăţătură, aşa că el acceptase provocarea de-a o pregăti pentru o bătălie în care ea încă nu ştia că va lupta.

Armele ei de apărare erau minime, aşa cum se întîmpla cu toţi cei care nu se pregăteau din copilărie – cinci ani de pregătire cu el şi unul înainte nu erau suficienţi pentru a înţelege măcar complexitatea lucrurilor pe care le avea de învăţat. Dar nu Maestrul Wong ci Destinul alesese clipa confruntării, iar el acceptase şi această provocare fără să protesteze. Ea avea curaj şi răbdare. Spiritul ei era obişnuit, din vremuri străvechi, cu lupta; dacă mintea ei continua să nu-şi amintească, atunci trupul îşi va aminti, cînd va fi ameninţat cu dispariţia.

— Trebuie să fac faţă unei mari confruntări, Sifu, zise ea prea obosită pentru alte explicaţii şi mai ales ştiind că el nu le va cere. Am venit să-ţi cer sprijinul.

— E greu să călăreşti tigrul, nu-i aşa? replică el cu o uşoară inflexiune blîndă, pe care rareori o auzise în vocea lui.

Încuviinţă din cap. Era de aşteptat. Indică printr-un gest, micuţa canapea pe care îşi trata puţinii privilegiaţi care-i înţelegeau măiestria în medicina tradiţională chineză „*Cei care au putere să omoare trebuie să înveţe să vindece*, îi spuse demult maestrul lui. *E o chestiune de echilibru.*"

Îi atinse încheieturile mîinilor cu degetele, concentrîndu-se intens. Pulsaţiile de sub degetele lui experte îi spuneau o poveste complexă şi inteligentă.

— S-au închis multe canale, zise el simplu. Trebuie elaborată o strategie pentru a reface atît spiritul, cît şi trupul.

— Trebuie să înţeleg ce voi face, Sifu, replică ea.

— Frica ți-a istovit rinichii, spune el încet. Suferința ți-a atacat plămînii. Furia ți-a golit canalul hepatic. Vezicula biliară și intestinul subțire au fost copleșite de prea multe probleme, nici una cu răspuns clar. Rinichii sînt sursa de energie, Maggie. Ei trebuie să alimenteze totul. Au fost distruși de prea multe solicitări. Spiritul a dispărut, fiindcă trupul n-a reușit să-l mai țină. Trebuie să înduplecăm energiile fizice, mentale și emoționale să se înapoieze în corp, cu mare grijă. Abia după aceea putem îndupleca și spiritul să se întoarcă.

În timp ce introducea acele, el îi comunică denumirile centrilor.

— *Taichong, Marele Centru de Tensiune... Hegu, Valea Împreunării.*

Denumirile erau atît de poetice, mai degrabă filozofice decît medicale.

— *Shen Men, Poarta Spiritului, Bai Hui, Cele o sută de Convergențe, Shen Ting, Curtea Spiritului...* Dacă trupul e prea slăbit, Maggie, explică el răbdător, spiritul nu mai poate rămîne în el. Corpul și Spiritul sînt forțe magnetice capabile să-și atragă polul opus – numai cînd corpul e în stare să-l susțină, Spiritul se poate întoarce.

El se retrase un pas pentru a contempla schimbările survenite în starea lui Maggie. Ea știa că bătrînul putea observa tipurile energetice, nesesizate de ea, ca orice Maestru Kung Fu.

— E nevoie de mai multă energie Yang, Maggie, rosti el îngîndurat. Pentru a face față luptei, Yang-ul trebuie să fie foarte puternic. Forța ta vitală trebuie îmbunătățită cu o anumită energie agresivă, pentru a putea supraviețui uriașelor greutăți. Există o metodă străveche care poate conferi pentru o vreme o asemenea forță agresivă. Se numește Fa Gong. Și nu se face cu ace.

Se opri, neștiind cum să se facă înțeles.

— Pentru asta, trebuie să extind energia sufletului meu în Univers, pentru a smulge *natura* energiei agresive de care ai nevoie zise el, de parcă vorbea despre o îndeletnicire obișnuită. Apoi trebuie să transmit această forță agresivă direct în corpul tău. Voi face asta așezîndu-mi palmele deasupra Mării Qi Superioare și Inferioare. Tu cunoști

foarte bine aceşti centri de la antrenamentele de arte marţiale.

Nu aşteptă încuviinţarea ei, îi oferise un cadou rar, ştiind că nu-i va fi refuzat.

Maggie îl văzu pe bărbatul măruntel şi puternic lungindu-se pe pămînt, pentru a-şi conecta trupul în întregime la pămînt. Îşi ridică mîinile pentru a recepta energia din Univers, ca o antenă orientată către o sursă invizibilă de energie. Pe măsură ce mîinile lui se apropiau de abdomenul ei, Maggie simţea forţa magnetică străbătînd-o, pulsînd, energizîndu-i, oţelindu-i trupul, spiritul, voinţa.

Maggie observă zîmbetul Maestrului, mulţumit de munca lui.

Cîteva minute mai tîrziu, se ridică de pe canapea uluită de noua ei vigoare.

— Cum pot să-ţi mulţumesc, Sifu? întrebă ea. N-am cuvinte să-mi exprim recunoştinţa.

— Aminteşte-ţi tot ce te-am învăţat, Maggie. Nu pleci neînarmată în această luptă. Sun Tzu a spus: „Dacă-ţi cunoşti duşmanul şi te cunoşti pe tine, nu-i nevoie să te mai temi de rezultatul a o sută de bătălii! Dacă te cunoşti pe tine, dar nu-ţi cunoşti duşmanul, pentru fiecare victorie obişnuită vei suferi o înfrîngere. Dar dacă nu-ţi cunoşti nici duşmanul şi nu te cunoşti nici pe tine, vei fi înfrînt în fiecare bătălie!“ Ai spiritul unui luptător, Maggie. Pînă la urmă, lucrul ăsta e mult mai important decît celelalte calităţi pe care le ai. „În luptă spune Sun Tzu, un spirit curajos înseamnă totul. Valoarea unei întregi armate depinde de un singur om: atît de mare este influenţa spiritului!“

— Eu mi-am făcut treaba... tu fă-ţi-o pe-a ta. Finalul depinde de zei... Orice s-ar întîmpla, este voia lor.

Îl privi pe bătrînul cumsecade care îi schimbase viaţa în atîtea privinţe, întrebînd-se dacă-l va mai vedea vreodată.

— Îţi mulţumesc pentru că-mi eşti prieten, Sifu, zise ea emoţionată.

Ar fi vrut să-l îmbrăţişeze, dar îşi zise că gestul l-ar putea jigni; puţini îndrăzneau chiar să-i strîngă mîna.

— Şi prietenia depinde de zei, murmură el.

Apoi, într-o pornire neaşteptată, el îşi desfăcu braţele şi ea rămase o vreme în îmbrăţişarea lui, simţindu-i puterea şi înţelepciunea şi se întrebă dacă nu cumva îi citise gîndurile.

Capitolul 79

— Am făcut rost de un martor, locotenente.

Remarca lui Gino îi sparse timpanele.

— Un martor cu frica lui Dumnezeu.

— Martorul cui?

— Al stimatului Eric Vannier, acel domn foarte elegant şi cu sînge albastru, oficiind un ritual de sacrificare în care o tînără doamnă a fost ciopîrţită în bucăţi.

Devlin puse de-o parte hîrtiile pe care le avea în mînă şi îl privi cu atenţie.

— Cum dracu' ai pus mîna pe el?

Garibaldi se aşeză pe marginea biroului lui Devlin, sprijinindu-se cu un picior pe podea, şi zise:

— M-am dus la Greenwich să-l văd pe Vannier şi, în vreme ce-l interogam pe Înălţimea Sa, deşi aş fi vorbit mai cu folos, de altfel, cu pereţii, unul din paznici mi s-a părut cunoscut. Aşa încît, după ce secătura aia îngîmfată m-a scos din minţi, m-am gîndit că poate aş putea identifica tipul. Şi bineînţeles s-a dovedit a fi fost un musafir constant al instituţiilor de reeducare. Aşa că am săpat puţin mai adînc şi am aflat că dacă tipul mai calcă o singură dată strîmb, intră la răcoare pentru totdeauna... aşa c-am stat la o mică discuţie cu el despre posibilitatea de a-l încolţi pe şeful lui, pe care s-a dovedit că nici el nu prea-l înghite...

Gino rînji satisfăcut.

— Fantastic, remarcă Devlin sincer. Planetele trebuie să fi fost astăzi în conjuncţie favorabilă, Gino. Jake, Michelangelo al tatuajelor, a telefonat să-mi comunice că l-au convocat pentru cîteva opere de artă... mai exact şapte. Şi i-a auzit pomenind de o mare ceremonie plănuită pentru 30 aprilie, aşa încît se pare că Ellie a avut dreptate.

— Ca să nu mai vorbim că are cei mai apetisanţi sîni din cîţi mi-a fost dat să văd.

— I-ai şi observat?

— Pînă şi Stevie Wonder i-ar fi observat.

Devlin rînji.

— Lucrurile încep să iasă la iveală, Gino. Poate reuşim să le punem la punct, pînă la urmă.

— Nu strică să-ncercăm, locotenente.

— Vreau să tratez problema drogurilor cu sprijinul unui amic de la brigada narcotice şi poate reuşim să le facem un foc de artificii pe cinste, la petrecere. Apoi cred c-ar trebui să dau o raită pe la crescătoria de copii de la ferma din Nyack. După aia, eu zic că a venit vremea să-i prezentăm, din nou, problema comandantului.

— De acord, replică Gino îndreptîndu-se deja spre uşă. Am o sursă care susţine că-mi poate da cîteva nume de indivizi sus-puşi care frecventează Inelul lui Jupiter. Să vedem dacă iese ceva din chestia asta.

— Am făcut rost de legătura pe care o doreşti în cazul O'Connor, domnule comandant, zise Devlin, cînd O'Shaunessy punea receptorul în furcă, întorcîndu-şi faţa cu maxilare puternice în direcţia lui. Şi o sumedenie de alte lucruri care încep să lege firele cazului...

— Parcă te rugasem să-mi aduci materialul reporterului ăluia, locotenente, îl întrerupse O'Shaunessay nu prea amabil.

— Nu mai am acces la acel dosar, rosti Devlin scurt. A fost scos din seif de către familie.

Nu-i plăcea să-l mintă pe comandant, dar substituirea videocasetei îl făcea mai precaut decît de obicei.

— Deci care-i legătura cu jurisdicţia noastră? întrebă O'Shaunessay , ţintuindu-l cu o privire tăioasă, în timp ce Devlin relata faptele.

— Se pare că ţi-ai cam pierdut direcţia în cazul ăsta, locotenente, zise el, inexplicabil, cînd Devlin sfîrşise. N-aş vrea să cred că sentimentele personale ţi-au întunecat judecata.

Se opri lăsînd ideea să-şi facă efectul.

— Fata a fost ucisă lîngă Bear Mountain, deci nu în jurisdicţia noastră. Copilul locuieşte în Connecticut, unde nu e jurisdicţia noastră. Singurele documente care par cît de cît revelatoare se pare că nu eşti în stare să le aduci.

Se sprijini de spătarul scaunului, umflîndu-şi pieptul dispreţuitor, ca un porumbel zbîrlit.

— Această problemă nu mai prezintă interes pentru noi, locotenente. Am fost suficient de clar?

— Foarte clar, domnule, rosti Devlin uluit. Era limpede că discuţia se încheiase. Se ridică, îndreptîndu-se spre uşă. Înainte de-a ieşi, comandantul mai spuse:

— Eşti un bun poliţist, Devlin. Din cauza asta, o să citesc documentele alea cînd o să mi le-aduci. Ceea ce sper că nu se va întîmpla mai tîrziu de astă-seară. Şi ia-o ca un ordin. Ai înţeles?

Devlin confirmă cu o mişcare din cap şi ieşi.

Îi era recunoscător Maicii Superioare, care, răspunzînd rugăminţii sale urgente, ascunsese raportul lui Fellowes undeva, foarte departe de Banca Chase din Manhattan.

— Chiar crezi că comandantul poate fi unul de-ai lor? întrebă Gino, după ce ascultă povestea întîlnirii dintre Devlin şi O'Shaunessay .

Se aflau pe stradă, departe de secţie.

Devlin negă din cap cu hotărîre.

— Pare prea de tot, Gino... dar, totuşi, ceva destul de ciudat există. Poate se fac presiuni politice, de undeva de sus. Poate cineva l-a sfătuit să se ţină departe de treaba asta.

— Atunci de ce vrea dosarul?

— Poate nu el, ci altcineva.

— Cît de sigură e ascunzătoarea?

— Asta depinde de cît de mult vor să-l aibă.

Devlin îşi imagină pe altcineva, în afară de diavolul însuşi, rupînd tăcerea Immaculatei Stevens şi aproape zîmbi.

— M-am hotărît să le stric Sabatul, Gino. Maggie e convinsă că vor ucide copilul, iar eu nu pot lăsa lucrurile în voia lor fără să încerc măcar să intervin. Dacă mă duc eu, poate ea va rămîne acasă.

Gino înţelese şi confirmă din cap.

— Ce-ai zice de o mînă de ajutor, locotenente?

— Asta-i problema mea, Gino. O singură carieră în joc e suficient.

— Las-o baltă, locotenente, zise Gino. Nu te poţi duce acolo fără ajutor, aşa că nu te mai osteni să te cerţi cu mine; mai bine spune-mi în ce constă acest Sabat. Trebuie să ne-aducem aripile de liliac şi ochii de şopîrle?

— După spusele lui Ellie, e o adevărată fiestă. Carnaval, poate o orgie. Apoi, pe la miezul nopţii,

Materializarea. Mai exact, la unsprezece şi patruzeci şi trei... au nevoie de un fel de conjuncţie astrologică, ca să-şi poată face jongleria.

— N-am fost în viaţa mea la o orgie, rosti Garibaldi rînjind. Ar merita deranjul, dacă vreuna din vrăjitoarele alea ar arăta cît de cît onorabil.

— De cînd e obligatoriu să arate onorabil? replică Devlin pufnind. Ajunseră la maşina lui Gino; el răsuci cheia în broască.

— Te las undeva, locotenente? întrebă în timp ce intra.

— Vreau să trec pe la Maggie, să dreg nişte oale sparte. Lasă-mă la colţul Străzii Saint Luke.

— S-a făcut.

Semnalul de avertizare al robotului telefonic licărea la biroul lui Maggie. Telefonase Amanda. Părea ceva urgent. Maggie formă numărul, cu gesturi mecanice.

— Cred că am aflat ceva ce-ar trebui să ştii, draga mea, zise Amanda. Va fi mare tămbălău pe 30 aprilie, la reşedinţa Vannier. Un bal mascat, cu musafiri aleşi pe sprînceană, o adevărată gaşcă de hoţi de cai, pentru celebrarea sărbătorii de Armindeni. Tata obişnuia să spună „măsoară de două ori înainte de a tăia o dată“, aşa că eu am notat şase nume din grupul celor care mi-ai spus că ar putea participa la hora asta de aristocraţi. Treaba e ultrasecretă, fiindcă nu vor să dea buzna reporterii, aşa că societatea selectă vorbeşte *sotto voce* despre asta; dar cu multă invidie. E o reuniune la vîrf, dragă... numai elita.

Binecuvîntate fie relaţiile Amandei, gîndi Maggie, punînd receptorul în furcă. Poate faptul că va fi bal mascat reprezenta ceva pentru Ellie. Mai era un mesaj de la Devlin. Suna simplu. „Te rog, ai grijă de tine, Maggie. N-aş vrea să fiu nevoit să trăiesc fără tine“.

— Bal mascat, hmmm? mustăci Ellie auzind de la Maggie descoperirile Amandei. Bineînţeles! E pe rol un *Mare Sabat*. Fiecare dintre ei va alege probabil un nume al Diavolului, întruchipînd personalitatea unui anume practicant de Magie Neagră din decursul istoriei. Aşa se procedează în Europa, Mags. Pun pariu pe orice că ăsta e planul.

— Vor purta măşti? întrebă Maggie agitată. Dacă-i aşa, îmi va fi mai uşor să intru neobservată.

Elie se încruntă.

— Poate da, poate nu. Cel mai bine ar fi să-ţi găseşti un costum legat de tema lor, dar care să-ţi ofere moblitate maximă. Cu siguranţă fără rochii lungi sau fuste strîmte.

— N-a existat şi vreo vrăjitoare pisică pe undeva de-a lungul istoriei? întrebă Maggie plină de speranţă.

— Nu chiar... dar au existat o sumedenie de pisici. Ai putea să te dai drept Zeiţa Bast. Avea trup de pisică şi cap de leoaică. Ţe-ai face un costum strîns pe corp şi ţi-ai machia faţa ca personajele din *Pisicile.* Ai fi foarte greu de observat.

— Dar Bast a fost suficient de diabolică să aibă acces?

— Nu în mod deosebit, dar este citată în litaniile multor incantaţii de Magie Albă sau Neagră, deci poate participa la Sabat. Nu uita că zeii şi zeiţele pot face tot ce le trece prin cap, fie că sînt bune sau rele... aşa că n-aş crede să-i pese cuiva ce curriculum vitae are Bast. Mai ales la un Mare Sabat, unde se petrec de obicei o grămadă de alte lucruri – băutură, droguri, relaţii sexuale de toate felurile posibile – arhisuficient ca să le ocupe timpul. Şi fiindcă veni vorba, cu cît porţi mai puţine haine, cu atît le va plăcea mai mult.

— Eu voi merge ca Tanith. Zeiţa Lunii a cartaginezilor, adăugă Ellie. În felul ăsta n-o să fie nevoie să port mare lucru şi poate corpul le va distrage atenţia de la chipurile noastre.

— Stai aşa, Ellie, o întrerupse Maggie cu hotărîre. Nu accept să vii cu mine. E lupta *mea.*

— E şi a mea, Mags. Ai fost trimisă la mine cu un scop, aşa că sîntem amîndouă amestecate. Şi s-ar putea să răspund la interpelări în locul tău – eu cunosc limbajul, tu nu. În plus, nimeni n-ar trebui să meargă singur în Infern.

Ce idiot răspîndise ideea că femeile sînt scorpii unele cu altele? se întrebă Maggie în drum spre casă. Adevărul era că prietenele erau cele care te ajutau în probleme de viaţă. Critici cinstiţi care-ţi spuneau în faţă defectele, erau alături de tine la necaz şi găseau întotdeauna soluţii la problemele tale.

Spera din tot sufletul ca Ellie să nu plătească cu viaţa această prietenie.

Capitolul 80

Harry Fisk privea în stînga, în dreapta și în urmă în timp ce vorbea. Chiar și atunci cînd n-o făcea, se putea observa limpede încordarea trăgătorului de elită cu care cerceta drumul în fața lui. Optase pentru acest loc, în afara orașului, dar era în joc de prea multă vreme ca să nu știe că nici un loc nu era sigur, cînd erai un om marcat. Astăzi nu se simțea făcînd parte din categoria asta, dar obiceiul prudenței nu era printre cele care se exersau doar o parte din timp.

Devlin pășea alături de el, cu mîinile în buzunare. Harry nu l-ar fi chemat la o plimbare prin pădure, la șase dimineața, dacă n-ar fi avut probleme extrem de grave de discutat.

— Uite care-i treaba, începu Fisk fără amabilitățile obișnuite. Amîndoi băieții tăi sînt protejați de toate serviciile secrete de pe pămînt. Ei fac favoruri mari tuturor barosanilor și sînt atît de adînc băgați în fundul ălora de la Washington, încît îți trebuie un microscop ca să-i găsești.

— Adică, vrei să-mi spui că nu-i pasă nimănui că mănîncă copii la cină, fără să mai discutăm de restul porcăriilor pe care le fac?

— Vreau să spun că nimănui nu-i pasă că la un picnic la Casa Albă se servesc copii la antreu atîta vreme cît sînt discreți și nimeni nu știe ce se petrece. Și cît Vannier și Sayles fac rost de orice pentru a satisface cele mai extravagante gusturi. La dracu', toată lumea are cîte un secret – ce contează puțină Magie Neagră între prieteni?

Devlin se opri din mers.

— Să mă ia dracu', dar nu cred că *cineva* în țara asta poate avea o asemenea putere, Harry.

— Trezește-te, Malachy! rosti Fisk dezgustat. Știi, Kennedy nu s-a sinucis. Și din cîte-mi aduc aminte, n-a plătit nimeni pentru asta.

Devlin trase adînc aer în piept, încercînd să-şi înăbuşe furia.

— Dar traficul de droguri? Ce-ai zice de o descindere a Serviciului Narcotice, în ziua Sabatului?

— Şi ce crezi că o să găsească? O adunătură de bogătaşi despuiaţi, fumînd sau prizînd. Foarte ruşinos, n-am ce zice. În mai puţin de zece minute, vor telefona o sumedenie de tipi importanţi şi, dintr-o dată, povestea nu mai ajunge în ziare, „în interesul securităţii naţionale", iar şefului poliţiei locale i se transmite că „există alte probleme mult mai importante ca asta". Şi poate celui care face valuri i se va atrage atenţia că poate fi considerat trădător de ţară dacă suflă vreo vorbă. Ca toţi acei medici de la Spitalul Dallas Memorial, care au fost atît de îngroziţi de FBI, încît tremură de frică şi după treizeci de ani.

Cu un şut bine plasat, Harry înlătură o piatră din drum.

— Cu ce bani crezi că funcţionează băncile în ziua de azi, Malachy? *Banii obţinuţi din traficul de droguri* menţin băncile pe linia de plutire; elimină-i şi jumătate din băncile americane vor da faliment. *Ţin-te bine!* În fiecare vineri, valize pline cu bani ajung la senatori, judecători, şefi de poliţie din întreaga ţară, tocmai pentru ca lucrul ăsta să nu se întîmple.

Devlin simţea nevoia să-şi verse nervii.

— Ce dracu' vrei să zici, Harry? Că ar trebui să ne liniştim şi să ne facem că plouă pentru că tu nu poţi înfrunta primăria? Şi poate ar fi mai nimerit să nu-i mai urmărim pe băieţii răi, fiindcă sînt mai numeroşi decît noi? Ce-ar trebui să facă tipii ca tine şi ca mine, Harry? Să stea cu degetele în fund?

— Nu, cu degetele pe frîu, Malachy. Strîngem frîul atît cît se poate. Curăţim micile porcării, ca să putem dormi liniştiţi gîndindu-ne că am făcut puţină ordine într-o lume murdară. Şi, după părerea mea, e destul. Dacă m-aş lăsa ucis, încercînd să fac imposibilul, atunci tot răul pe care l-aş fi putut strivi ar triumfa. Ştii la fel de bine ca şi mine care-i regula, Malachy. Faci ce se poate şi cînd se poate – şi nu te avînţi cu capul înainte dacă rişti să-ţi pui pielea pe băţ, pentru că atunci nu mai foloseşti nimănui. Nu poţi

să-i dobori pe oamenii ăştia, Devlin, zise Harry categoric, nu în viaţa asta. Numele lor e Legiune, puştiule, aşa cum spune şi Biblia. Aşa că nu-ţi rămîne decît să ţii balanţa ceva mai dreaptă şi să încerci să supravieţuieşti pentru a lupta a doua zi.

— Ştii ceva, Harry, ăsta-i un fel de-a te îmbăta cu apă rece. Unde duc toate astea?

— Astea-s regulile jocului, Malachy.

— Mda. E-n ordine dacă-ţi plac regulile, Harry, dar nu-i în ordine dacă-ţi pasă vreun pic.

— Ştii, mă tot gîndesc la profesorul meu de etică din facultate, care spunea „Eu respect o regulă simplă: Superman ar fi făcut-o? Pentru că tot ceea ce reprezintă el înseamnă o lume mai bună". Nu era prea departe de adevăr, Harry.

Harry Fisk pufni într-un rîs sarcastic.

— Eşti un nebun împuţit, Devlin, ştiai? Dacă ai de gînd s-o faci pe Superman, ascunde-te în gaură de şarpe, fiindcă în lumea noastră eroii sînt împuşcaţi primii.

Devlin rămase locului, privindu-şi prietenul.

— Există o piesă care se numeşte *Toţi fiii mei*, Harry, rosti el cu extremă gravitate. Şi în ea, tatăl făcea o sumedenie de lucruri rele, iar copilul lui îşi pierde respectul pentru el, aşa că tatăl îi spune băiatului: „Fiule, nu sînt mai rău decît ceilalţi", iar copilul îl priveşte şi-i spune: „Ştiu, tată, dar eu credeam că eşti mai bun". Îmi amintesc cum erai înainte să devii cinic, Harry. Şi te întreb pentru ultima dată... vrei să-mi spui că nu poţi să faci nici un lucru, cît de mic, pentru mine?

Harry Fisk îl privi pe Delvin vreme îndelungată, înainte de-a vorbi din nou.

— E un tip pe nume Rafi Abraham, zise el într-un tîrziu, cu glasul încărcat de-o emoţie care nu existase înainte. Sînt convins că el conduce echipa Mossadului în povestea asta. Mi-e obligat şi, după standardele profesiei mele, e un tip cumsecade. Încerc să mă asigur că băieţii lui n-or să te scoată din circulaţie, cînd o să-şi facă treaba.

Privi din nou în urmă, cercetînd drumul.

— Echipa egipteană e condusă de un colonel Hamid. Un porc împuţit, care nu mă are la inimă nici cît îl am eu

pe el, dar care nu e nici pe departe la fel de inteligent ca Abraham, aşa încît pariez toţii banii pe Rafi că-l va neutraliza pe Hamid.

Se opi, apoi adăugă:

— Asta-i tot ce am, deocamdată, dar îmi ţin urechea lipită de pămînt. Ca Jimmy Olson. O.K.?

— Îţi sînt îndatorat Harry, spuse Devlin fără să zîmbească.

— La dracu', cred şi eu că-mi eşti. Iar mort n-ai cum să te revanşezi, aşa că ce-ai zice să-ţi păzeşti fundul de irlandez idealist, puştiule?

Cei doi bărbaţi se despărţiră, întorcîndu-se în oraş pe drumuri diferite.

Capitolul 81

Maria Aparecida bătu sfioasă în ușa bibliotecii unde Maggie încerca să mediteze.

— Dona Maggie, spuse ea, preotul. Zice că trebuie să vă vadă.

Maggie ridică privirea, uluită; nu-l mai văzuse pe Peter, nici nu mai vorbise cu el din noaptea aceea, de la care trecuse o săptămînă.

— A scăpat vaca în mlaștină, rosti Maria sonor, dar un om bun rămîne un om bun.

A scăpat vaca în mlaștină. Vechiul proverb brazilian pentru „acum totul s-a sfîrșit". Maggie zîmbi. Întotdeauna Maria știa tot ce se întîmpla în casă, chiar și cînd nu se afla acolo, printr-un fel de osmoză a servitorilor.

— Te rog invită-l în casă, Maria, spuse ea, întrebîndu-se cum Dumnezeu să se descurce cu jena pe care-o simțeau unul față de celălalt.

Auzii pașii, atît de familiari, urcînd scările și își dori să se afle în orice altă cameră, numai acolo nu.

Peter stătea în cadrul ușii, ca și cînd n-ar fi vrut să treacă pragul. Avea chipul răvășit, cu cearcăne întunecate, iar umerii îi căzuseră.

— N-am îndrăznit să te sun, Peter, spuse ea privindu-l în ochi. Pentru că n-am știut ce să spun.

— Dragă Maggie, începu el...

Simțea dragostea și teribila încordare din glasul lui.

— Te rog nu spune nimic înainte să mă asculți. Am atîtea să-ți spun și nici cea mai vagă idee dacă voi avea curajul să-ți mărturisesc măcar jumătate din ele.

Respiră adînc și intră în cameră. Maggie îl observă privind către scaunul lui preferat și luînd hotărîrea să nu se așeze. Se părea că va rămîne în picioare.

— Nu pot decît să mă rog, Maggie, ca atunci cînd totul se va sfîrși, să înțelegi ce-am vrut *cu adevărat* să spun – cuvintele mele sînt complet nepotrivite, așa că va trebui să mă asculți cu inima.

Ea confirmă din cap, aşteptînd.

— Cînd ne-am întîlnit, mă aflam deja în criză – o criză pe care n-am avut niciodată curajul să ţi-o descriu... sau poate n-am ştiut cum. Acum îmi dau seama că trebuie să mă fac înţeles... altfel nu vei şti niciodată ce e în sufletul meu.

Trase aer adînc în piept şi continuă:

— Modelul fundamental al oricărui preot este Hristos, Maggie... ăsta este nivelul imposibil pe care se străduieşte să-l atingă. Şi vede în Biserică cea mai înaltă expresie a prezenţei lui Hristos pe pămînt. Biserica este cea care îl însoţeşte în preoţia lui... Biserica îi dă cunoştinţele pe care le foloseşte şi harul care-l învăluie, spre a-l sprijini. Am fost învăţaţi că Biserica este Maica, Maggie, eternul feminin călăuzitor, care ajută sau pedepseşte dacă e nevoie... dar de-a cărei dragoste este întotdeauna sigur.

Peter se mişca de colo-colo, fără să-şi găsească liniştea, tulburat de amintire.

— Cînd am intrat în criză, iar conştiinţa m-a mînat pe căi lăturalnice... am avut îndoieli în privinţa puterii ei călăuzitoare. „Chiar şi cînd greşesc au dreptate“, ne învăţau la seminar... Biserica poate greşi o perioadă, în următoarea poate avea dreptate, aşa că, cel mai bine ar fi să te afli acolo aşteptînd şi perioada ce va urma, pentru că asta e cea mai mare dovadă de credinţă. Dar eu îmi pierdusem cu desăvîrşire capul, şi nu mai eram în stare de acest act de credinţă. Urmez calea lui Hristos, ascultîndu-mi propria conştiinţă, sau devin mai degrabă înfumurat şi recalcitrant, sfidîndu-mi superiorii? Capitulam sau sfidam scriind Lungul Drum de la Calvar? Mă aflam oare pe acel faimos drum către Iad, pavat cu bune intenţii? Sau îmi croiam drum spre Paradis, luptînd împotriva dezamăgirilor? Înnebuneam. Şi eram cu desăvîrşire singur.

Se opri vizibil tulburat, ca pentru a da mai multă greutate vorbelor sale.

Iar tu ai venit exact cînd mă simţeam bîntuit de acea înspăimîntătoare singurătate.

— Sper, Peter, că nu insinuezi că am fost pentru tine un simplu refugiu într-o furtună ecleziastică, rosti pe un ton îngheţat. E crud şi îngrozitor.

Uluit, Peter rămase locului.

— Sfinte Dumnezeule, nu! izbucni el. Vreau să spun că ai fost trimisă din Rai, Maggie. Nu înţelegi – tot timpul am crezut că eu eram salvatorul tău, cînd de fapt tu mă salvai pe *mine*! Credinţa ta e desăvîrşită. Nu izvorăşte din teologie sau dialectică sau două mii de ani de putere spirituală romană. Izvorăşte din dragoste pentru Dumnezeu! Esenţa feminină, Maggie, determinantă în toate religiile, este esenţa tăriei feminine. Maggie... asta mi-ai dezvăluit tu! În ciuda capacităţii intelectuale – partida de şah dintre Bine şi Rău, continua căutare hamletiană a sufletului meu, care mă prinsese într-un angrenaj periculos, era zadarnică. Eram condamnat la moarte, fiind prizonierul unui paradox. Dar tu nu erai prizonieră. O, Maggie, Maggie a mea, nu înţelegi? Tu de fapt îmi spuneai „La naiba, termină cu vorbăria şi fă *ceva*! Lasă baltă paradoxul şi salvează acest copil. Asta nu-i o polemică, ci o bătălie pe viaţă şi pe moarte pentru a o salva pe Cody. Mişcă-te! Asta e adevărata dovadă a credinţei". M-ai trezit, făcîndu-mă să înţeleg.

— Nu eşti o fiinţă simplă Maggie, dar credinţa ta este „Dacă pot trăi în pace, mi-ai spus într-o mie de feluri diferite, şi pot face numai bine celor din jurul meu, atunci sînt de partea lui Dumnezeu. Încerc să fiu o fiinţă decentă, să fac lumea mai bună prin toate faptele mele. Încerc să nu fac rău nimănui şi să-l iubesc întotdeauna pe Dumnezeu. E tot ce pot face şi îmi asum întreaga răspundere. Dar nu-mi pot permite să mă rătăcesc în hăţişul teologiei. Nu pot lăsa Biserica să gîndească în locul meu, pentru că nu asta e dorinţa lui Dumnezeu. Nu-mi pasă dacă ăsta e orgoliu intelectual, sau dacă sfidez o înţelepciune veche de două mii de ani. Sînt în stare să disting Binele de Rău şi consider că fac *bine* salvînd acest copil, chiar cu preţul vieţii". Asta mi-ai spus în vorbe şi fapte.

El o privi în ochi, iar ea îi văzu limpede cele mai adînci cotloane ale sufletului.

— M-ai readus la viaţă, după *regulile vieţii*, Maggie. Nu după ale *mele*. Şi, deodată mi-am amintit... Hristos propovăduia *umanitatea*, nu numai divinitatea – îmbinîndu-le fără s-o compromită pe nici una. Asta este una

dintre cele mai mari taine ale credinței... și asta am văzut în tine.

— Nu ai fost numai Protectoarea lui Cody, ci și a *transformării* mele. Martor plin de compasiune și catalizator. *Kairos!* Maggie. Un anumit moment în care înțelesurile îți vin de undeva din *viitor*. Cînd trebuie să te hotărăști dacă ești în stare să-ți asumi riscul necunoscutului... al provocării neprevăzute. Fără tine, Maggie, n-aș fi putut răspunde *da* acestui *kairos*. N-aș fi putut spune: „*Acum* a sosit vremea mea, Doamne." În viața lui Hristos au existat femei care au ajutat voința divină atunci cînd bărbații renunțaseră, fie din disperare, fie din lașitate. Nu știu de ce ne este atît de greu să ne aducem aminte că femeile au calități cu totul diferite și uneori cu mult mai mari decît ale noastre.

Maggie îl privea, înțelegînd deodată atît de multe lucruri.

— Tu ești îndrăgostită de Dumnezeu, a cărui chemare ai urmat-o, Peter, rosti ea blînd. Dacă, într-adevăr, te-am ajutat să-ți regăsești drumul spre el, aș fi mai fericită decît îți închipui.

— Cum aș putea să nu te iubesc, Maggie? rosti Peter cu atîta sinceritate, încît lui Maggie îi dădură lacrimile. Mi-ai redat menirea de preot... și pe mine însumi.

Îl văzu chinuindu-se sub greutatea emoțiilor. Peter își plecă bărbia în piept și rosti, oftînd dureros:

— Și, în schimb, eu ți-am cerut ceea ce nu erai pregătită să oferi.

Ea încercă să protesteze, dar el o opri cu un gest plin de tristețe.

— Acum știu, Maggie, că nu ești *îndrăgostită* de mine... nu în viața *asta*. Nici eu de tine. Dar mai știu totuși că ne *iubim*, într-un anume fel. E limpede că facem parte din zestrea spirituală a celuilalt. Și există multe legături inexplicabile din trecut ce par să ne unească, să ne provoace confuzie... Un lucru însă sigur nu e confuz. Sînt *prietenul* tău, Maggie. Și tu prietena mea. Așa că te rog să mă lași să te ajut acum. Și eu sînt chemat la această luptă, așa cum sînteți tu și Cody – și simt nevoia să lupt alături de voi.

Peter inspiră adînc și dureros, apoi rosti cu extraordinară gravitate:

— Cît privește cealaltă viață a noastră, Maggie... cine știe cum va reuși Dumnezeu să ne întoarcă acasă? Știu doar că sper din toată inima ca *undeva*, de-a lungul timpului să fi fost liberi să ne iubim.

Se opri în fața scaunului pe care ședea Maggie. Ea îl privi în adîncul ochilor.

Cine ești tu pentru mine? întrebau ei. *Ce lecții există, pe care numai tu le puteai da? Lui Dumnezeu trebuia să fii pregătit să-i oferi totul fără să aștepți ceva în schimb."* Cineva spuse asta... cineva care știa.

Maggie privea acum lucrurile foarte detașat, de parcă întreaga lume se rezumase, deodată, la Cody și la noaptea următoare – restul pierzîndu-și conturul spre margini, ca o fotografie veche. Își zise că asta însemna că urma să moară.

— Cred că am fost prinși într-o taină mult mai mare decît noi înșine, Peter, răspunse ea alegîndu-și cu grijă cuvintele. Poate e un orgoliu prostesc din partea noastră să pretindem că am înțeles ce se așteaptă de la noi și de ce.

— Mi-ești prietenul cel mai drag, Peter, și se pare că ai fost întotdeauna. Orice ne-ar rezerva această confruntare, voi fi recunoscătoare că te-am avut alături.

Citind în ochii lui doar bunătate și generozitate, Maggie se bucură că îl iubise, indiferent cît timp și indiferent de motive, care erau mai presus de înțelegerea ei. Nu le rămăsese decît să împace lucrurile.

— Vreau să-ți cer o favoare, rosti ea cu glas scăzut și calm.

— Orice depinde de mine, răspunse el.

Ea zîmbi și se întinse atingîndu-i mîna, cu un gest plin de dragoste.

— Vrei să mă spovedești, Părinte? întrebă ea blînd.

Uluit de o asemenea cerere, Peter rămase neclintit o vreme, apoi îngenunche lîngă scaunul ei. Ascultîndu-i zbuciumul inimii în ajunul posibilei morți, el nu reușea să găsească răspuns la întrebarea care dintre ei trebuia să capete iertare păcatelor și de la cine.

*

Peter deschise cartea la Epistola lui Pavel către efesieni, Capitolul 6, versetele 12-13. Unele cuvinte îi reveneau în minte, încă de cînd plecase de la Maggie și simțea nevoia să și le amintească și pe celelalte:

„Că nu avem a lupta împotriva sîngelui și a trupului, ci împotriva domniilor, împotriva stăpînirii, împotriva stăpînitorilor întunericului *veacului* acestuia, împotriva duhurilor răului sus-puse. Pentru aceea luați cu voi întreaga armură a lui Dumnezeu ca să puteți învinge ziua cea rea, și după ce veți fi sfîrșit toate, să rămîneți."

Știa că sosise clipa; clipa cînd trebuia să stea împotrivă. Era cea mai bună cale, singura cale.

Vorbele lui Ellie îi stăruiau undeva în minte. „Dacă s-a promis un sacrificiu unei divinități, îi amintise ea atunci el trebuie făcut. Asta e legea Universului, mult mai veche decît creștinismul".

Părintele Peter puse azima sfințită în cutia pe care-o purta la împărtășanie. Dacă există o substanță pe fața pămîntului capabilă să înfrunte cel mai puternic Rău, aceasta era Sfînta Împărtășanie. „Cu ea poți intra fără teamă și în Infern", spunea profesorul lui preferat de teologie, în anii studenției. Peter zîmbi, gîndindu-se la el... ce-ar fi zis aflînd că vorbele lui urmau să fie supuse acestei încercări?

De cînd plecase de la Maggie, Peter postise și se simțea puțin amețit – sau poate orele pe care le petrecuse în genunchi erau de vină. Sau amploarea a ceea ce avea de gînd să facă.

Se strădui să-și limpezească gîndurile, reluînd evenimentele care-l așteptau și trecînd în revistă armele cu care trebuia să lupte.

Peter scotoci în buzunar după micul volum, cu coperte de piele, din *Ritualul Roman al Exorcizării*. Îl știa, aproape în întregime, pe dinafară, dar cartea îl liniștea.

Peter sărută evlavios eșarfa purpurie, pe care-o purta la slujbă și o puse în buzunar, alături de sticluțele cu Apă Sfințită și Ulei Sfințit. Așezase acolo deja Sfîntul Mir folosit la botez; în cazul în care îndrăzneau să ne boteze

copilul în numele Satanei, va trebui să-i redea credința în Cristos.

Se închină, îngenunchind în fața crucifixului modest primit de la mama sa la hirotonisire.

Fără îndoială că în seara aceea, la ceremonia din Noaptea Vrăjitoarelor, va avea loc un sacrificiu. Dar Peter nu avea de gînd să le lase pe Cody sau pe Maggie să fie jertfite.

Îngenunchind în fața altarului din biserica pustie, Maggie se rugă din tot sufletul pentru a căpăta curaj. Se simțea nefiresc de liniștită, pentru prima oară de cînd începuse toată nebunia asta. Teama profundă îți răscolește adîncurile sufletului și astfel afli, odată pentru totdeauna, cine ești cu adevărat... asta făcuse și ea, acum. Se întrebă dacă asta simțiseră și primii creștini, îndreptîndu-se spre groapa cu lei.

Trăise o viață întreagă în trei luni. *„Nu mai sînt Maggie cea dinainte. Cine sînt?"*

Privea țintă statuia Maicii Sfinte, încercînd s-o cunoască cum fusese ea, de fapt... Regina Universului, ca și Isis, și nu păpușica virgină a copilăriei ei din școala catolică, fără sînge, fără sex și de un alb imaculat ca laptele, în puritatea ei. Ci *adevărata* Maria, așa cum probabil fusese. Puternică, plină de viață, *hotărîtă.* Curajoasă, dincolo de limitele omenești. Capabilă să nască într-o iesle... să crească un fiu care urma să schimbe lumea mai mult decît armatele oricărui rege... și să rămînă la picioarele crucii, privindu-și copilul în agonia morții. Mai puternică și neînfricată decît alaiul de prieteni care L-au părăsit, la sfîrșit.

Era și ea Isis? se întrebă privind statuia încoronată de stele. Maica Eternă, Regina Paradisului. Purtau oare nume diferite și veșminte din epoci diferite, dar întruchipau feminitatea universală?

„Dacă exiști, Maică Sfîntă, undeva în Univers... te rog, ascultă-mi ruga!"

Se bucura că sosise vremea să acționeze. Se bucura că putea, în sfîrșit, să riposteze. Poate că, de fapt, nu făcea

nimic neobişnuit... poate că de la începuturile timpului femeile salvau copii în pericol.

Maggie se ridică, îşi făcu cruce, apoi ieşi din biserică.

*

Raphael Abraham ridică receptorul telefonului cu număr particular; de la celălalt capăt al firului răsună vocea rabinului.

— Vino să mă iei, *acum*, Rafi, rosti răspicat bătrînul. A sosit vremea să ne facem datoria.

— Ce datorie, Rabi?

— Nu pune întrebări prosteşti, băiete, răspunse rabinul. Fă cum îţi spun.

Tonul telefonului puse capăt convorbirii.

Abraham înjură încet în barbă. O a doua schimbare în plan, într-o singură noapte, era cam prea mult.

Abraham verifică Vulturul Deşertului, pe care-l purta sub braţ, şi se îndreptă hotărît spre uşă.

Capitolul 82

Devlin controlă pistolul Glack, calibru 9 mm, pe care-l luase în locul 38-ului, și își umplu buzunarul cu încărcătoare. Nu aștepta nici un ajutor de la poliție și nu-și făcea iluzii în privința intențiilor ucigașe ale lui Eric, așa că surplusul de gloanțe pentru Glack era mai important decît revolverul. Cine putea ști ce fel de mercenari îl slujeau pe Vannier. El și Garibaldi erau singura escortă pe care se putea baza Maggie.

În clipa-n care dădu să iasă, auzi soneria. Uluit, Devlin se uită pe vizor și văzu în fața ușii doi polițiști îmbrăcați în uniformă. Nash și Schmidt, de la secție; nu-i cunoștea bine pe nici unul, dar îi știa pe amîndoi din vedere.

— Un mesaj de la Garibaldi, locotenente, anunță Nash. Zice că e ceva urgent.

Devlin răsuci cheia, iar ușa se deschise brusc, izbindu-l; amîndoi dădură buzna, cu armele în mîini.

— Ia-i pistolul! ordonă Nash, iar Schmidt îi smulse Glack-ul din toc. Altceva mai ai, locotenente? întrebă el pipăindu-l pe Devlin în căutarea celorlalte arme.

— Ce dracu' se-ntîmplă? izbucni Devlin.

— Comandantul nu vrea să dai de bucluc diseară, locotenente. Zice că te-ai băgat într-o încurcătură pentru o gagică și n-ar vrea să-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala.

— Nenorocitul! rosti Devlin dezgustat de el însuși fiindcă nu fusese mai atent, după comportamentul ciudat al comandantului.

— Ai de gînd să mă omori, Nash, întrebă Devlin, sau crezi, poate, că mîine o să șterg totul cu buretele și ai să uiți, pur și simplu, cele întîmplate?

Nash rînji.

— Nu mai contează ce se va întîmpla după seara asta, locotenente. Comandantul zice că mîine dimineață totul va fi de domeniul trecutului. Chiar dacă-ți dezlegi limba, cine-o să te bage-n seamă? Sîntem doi contra unu.

— N-o să vă uit și voi știți asta, răspunse Devlin privind ceasul de pe peretele din fața lui.

— Ei da, atunci cine poate să jure că n-o să ai un accident mortal în timpul serviciului?

Schmidt îl împinse brutal pe Devlin, trîntindu-l pe un scaun de bucătărie și încătușîndu-i brațele la spate. Furios la gîndul propriei nerozii și întrebîndu-se dacă și Gino se bucurase de același tratament, Devlin privea scurgerea minutelor cu neliniște crescîndă.

Puțin înainte de ora zece, se auziră zgomote grăbite pe scări; cele două uniforme țîșniră în sus și Nash îi făcu semn lui Schmidt să verifice.

Schmidt mormăi aprobator, scoase pistolul și, după ce descuie ușa, se furișă tiptil pe culoar, iar Nash încuie ușa în urma lui.

Minutele se scurgeau fără să se mai audă vreun sunet. Și fără nici un semn de la Schmidt.

Douăsprezece minute după ceas. Apoi cincisprezece. Devlin îl privea pe Nash cum devine din ce în ce mai agitat. Într-un tîrziu, prea îngrijorat ca să mai poată rămîne locului, Nash deschise puțin ușa, strigîndu-și colegul.

Deodată, patru bărbați vînjoși, înarmați, se năpustiră asupra lui. Trupul lui Nash se prăbuși făcînd un zgomot de oase zdrobite, iar Devlin știu, încă dinainte de-a atinge podeaua, că omul era mort.

Cu o mișcare bruscă, își răsturnă scaunul lovindu-se tare de podea; cătușele nu-i dădeau voie să se apere, dar instinctiv voia să se retragă din calea agresorilor.

Un bărbat corpolent, îmbrăcat în negru din cap pînă-n picioare, intră în cameră în urma grupului de comando, închizînd ușa fără zgomot.

Rămase în picioare cercetînd cu privirea încăperea, iar Devlin observă că bărbatul era, fără îndoială, conducătorul grupului și un profesionist.

— Sîntem de aceeași parte a baricadei, locotenente Devlin, rosti el cu un accent puternic israelian. Mă numesc Abraham. Dacă vrei, poți veni cu noi, oricum mergem la aceeași petrecere.

Făcu semn către unul din oamenii lui să-i descuie cătușele și Devlin se ridică în picioare, frecționîndu-și încheieturile ca să-și pună sîngele în mișcare.

— Un tip pe nume Fisk ți-a pus o vorbă bună, zise Abraham scurt. În meseria mea, ne respectăm reciproc. Nu

vrem să facem rău femeii şi copilului, iar femeia are încredere în tine. Asta ne poate fi de folos.

Ca pentru a-şi dovedi bunele intenţii, Abraham îi dădu înapoi pistolul.

— S-ar putea să ai nevoie de el, spuse.

Devlin îl verifică din nou, apoi îl puse înapoi în toc; încărcătorul era neatins.

— Avem aici un cadavru şi, presupun, încă unul pe coridor.

— Asata-i treabă de menajeră, răspunse Abraham autoritar. Sîntem într-o confruntare pe viaţă şi pe moarte, detective. Propun să trecem la treabă.

O dubă parcată în apropierea clădirii îi înghiţi pe israelieni şi pe Devlin, îndreptîndu-se spre şoseaua interstatală 95.

— Dacă-ţi faci griji pentru prietenul tău, Garibaldi, rosti Abraham scurt, e în mîinile noastre. Va fi în siguranţă în noaptea asta.

O maşină şi mai multe dube care nu semănau între ele luaseră startul în cursa de pe autostrada New England, îndreptîndu-se spre Greenwich. Rabinul se afla deja într-una din ele. Cînd se urcase în maşină, Devlin făcuse cunoştinţă cu el, întrebîndu-se care era rolul lui în acest joc.

Neprevăzutul tulburase ordinea atît de caracteristică lui Abraham, aducîndu-i doi civili în grup. Detectivul reuşea, probabil, să se ferească din bătaia puştii. Dar rabinul.... cine putea şti ce va face Rabi?

— Trebuie să discutăm puţin despre ce va urma, şopti bătrînul în ebraică, de parcă i-ar fi citit gîndurile lui Abraham.

— Din moment ce *tu* m-ai chemat *pe mine*, să-nţeleg că ştii ceva ce eu nu ştiu? întrebă Abraham cu o urmă de sarcasm în glas.

— Se pare că sufletul copilului este ţinut ostatec de anumite spirite malefice, răspunse rabinul netulburat de ostilitatea lui. Trebuie să-i consideri deocamdată ca fiind *dybbuks*. Eu trebuie s-o eliberez prin mijloace pe care tu nu le înţelegi. Se vor strînge şi alţi aliaţi ai copilului. Nu voi acţiona singur.

Abraham îi acceptă hotărîrea; n-avea nici un rost să se certe cu omul ăsta, dacă nu era neapărată nevoie.

— Şi talismanele?

— Spune-mi, întrebă rabinul, ţintuindu-l cu privirea pe Abraham în întunericul din interiorul maşinii, chiar crezi că omenirea, din cîte ştii tu, este destul de evoluată ca să manevreze o asemenea putere ca aceea pe care, se presupune, o deţin aceste Talismane?

Abraham îi evită ochii atît de tulburători şi privi o clipă în jos, cercetîndu-şi mîinile.

— Nu-i treaba mea să fac speculaţii legate de asemenea întrebări, Rabi. Eu sînt soldat. Execut ordinele.

— Oh! exclamă rabinul. Ăsta-i răspunsul pe care mi-l dai? La fel ca un bun german? Te-am întrebat ceva!

Abraham îşi drese vocea, dar totuşi glasul îi rămase răguşit. Aruncă o privire spre Devlin, dar acesta părea că nu pricepe nimic din discuţia lor.

— Oamenii sînt proşti, zise. Nimeni nu poate deţine o asemenea putere fără să se lase corupt de ea.

— Aşa vasăzică, spuse rabinul. Ţi s-a ordonat să-mi ceri să distrug Piatra lui Sekhmet şi să duc Talismanul Zeiţei Isis în Israel.

Abraham încercă să-l întrebe de unde ştia acest lucru, dar Rabi îl opri cu un gest scurt.

— Acum ascultă de ce *n-o să se întîmple aşa.* Trebuie să pornim de la premisa că Dumnezeu a acceptat existenţa Răului pentru a permite omului să aleagă drumul pe care va merge sufletul său. Fără Rău, cum şi-ar putea exprima omul liber alegerea? Fără această luptă cu Răul, cum s-ar putea măsura înaintarea lui pe drumul spre Dumnezeu? Universul acesta şi altele pe care nu le cunoşti sînt ţinute într-un anume echilibru, creat de Dumnezeu. Nu trebuie să ne amăgim că putem proceda mai bine decît El. Noi nu putem îndepărta din aceste lumi ceea ce El a pus cu mîna lui.

Tonul bătrînului era fără echivoc.

— Dacă n-ai distruge Talismanul Răului, Rabi, rosti el bătînd în retragere, le-aş lua pe amîndouă cu mine în Israel. Astfel se va menţine echilibrul.

— Ah, spuse rabinul. Să presupunem că accept sugestia. Dacă aceste talismane există într-adevăr, ele aparţin

probabil Mesagerului Zeiței Isis. Ești dispus să i le furi, doar ca să-ți îndeplinești ordinele? Sau poate ai de gînd să le omori, pe fetiță și pe bunică, doar ca să pui mîna pe ele. Ori, mai de grabă, să le iei prizoniere ca să fii sigur că poți controla puterile jucăriilor magice. Și odată obținute aceste comori, le vei da în grija unei personalități guvernamentale, așteptînd ca guvernul să-și adjudece folosirea lor? Vreau să știu, Rafi, dacă înțelegi consecințele acestui act. Va rămîne acel guvern la putere pentru totdeauna? Israelul își va distruge oare vecinii arabi, doar pentru că se va afla în posesia acestor arme? Și dacă așa se va întîmpla, ce va distruge mai departe? Tu, Raphael Abraham ai avea încredere că ei vor face o alegere înțeleaptă, deîndată ce puterea care s-a aflat în mîna lui Dumnezeu va trece, deodată în mîinile Knessetului? Și, dacă Israelul nu va mai fi nevoit să se teamă pentru existența lui, ia spune-mi: Crezi că își va păstra același caracter puternic, curajos și dîrz sau, nu cumva, va slăbi, deteriorîndu-se?

Profund tulburat, Abraham răspunse:

— Sînt întrebări la care nu știu răspunsul, Rabi

— Nu știi răspunsul?

Rabinul răspîndea o extraordinară forță cînd glăsui.

— Cunoști pe *cineva* care știe răspunsul?

— Nu știu ce să răspund la asemenea întrebări profunde, Rabi, rosti Abraham, agățîndu-se cu dinții de singura sa certitudine. Dar mi s-a dat o sarcină. Dacă-mi stă în putere s-o duc la bun sfîrșit, o voi face. Ăsta sînt. Asta este *ceea ce* sînt.

— Ești sigur, Rafi? adăugă bătrînul, fixîndu-l cu o privire în care se putea citi o undă de compătimire. Omul este ceea ce este... *nu ceea ce a fost.*

Apoi își concentrează atenția asupra șoselei din fața lor.

— Trebuie să ne grăbim, rosti pe un ton de comandă. Timpul devine o problemă în cazul nostru.

Spunînd asta închise ochii și rămase scufundat în gînduri sau rugăciune tot restul drumului.

Capitolul 83

Acoperămîntul de cap de leoaică pe care Maggie îl cumpărase de la magazinul Brooke se dovedi mult mai comod decît se așteptase. Vînzătorul îl dăduse și un prospect în care era explicat cum să-și construiască un machiaj cu trăsături de leu, fără să fie nevoie de mască. Costumul propriu-zis era format dintr-o salopetă mulată, neagră, iar pe deasupra, o vestă din blană tărcată; niște pantofi negri, cu gheare desenate, completau ansamblul. Nu aveau toc, ceea ce permitea mobilitate și confort.

Costumul exotic al lui Ellie se compunea dintr-o perucă gen Cleopatra, cu părul negru și drept, mult fard în prelungirea ochilor, pentru camuflaj, restul trupului ei rămînînd în mare parte, gol. Maggie își admiră prietena, fiind sigură că nici unul dintre participanții la Sabat nu se va osteni să-i arunce măcar o privire chipului ei.

Cele două femei ajunseră în Greenwich și parcară mașina acasă la prietenii Amandei, familia Randolph, care lipseau de acasă. Un îngrijitor le conduse la debarcader, unde bărcile cu vîsle și șalupele se îngrămădeau ca peștii pilot în jurul iahtului uriaș ancorat acolo.

— Îți imaginezi cam ce-i va spune tipul soției lui, diseară, despre cele două nebune din șalupă, chicoti Ellie în timp ce se așeza în barcă.

Ellie vîslea, iar Maggie îi descria parterul reședinței lui Vannier.

— Vreau să-ți spun o poveste, Mags, zise Ellie, înainte să ajungem la mal.

Maggie o privi curioasă.

— Cele mai importante divinități masculine ale Panteonului Oriental – Brahma, Shiva, Vishnu și ceilalți – și-au părăsit, într-o zi, satul ca să-și îndeplinească menirea în munți, lăsîndu-le singure pe Kali, Shakti, Lakshmi și celelalte divinități feminine să se ocupe de așezare și de copii. Văzîndu-i despărțiți, demonul și-a zis că sosise

marea lui șansă. Va cuceri divinitățile feminine, iar bărbații vor fi atît de uluiți, încît îi va învinge și pe ei. Așadar, și-a chemat diavolii din Abis ca să cucerească femeile, pe care, credea el, va fi un fleac să le înfrîngă. Bătălia a durat ziua întreagă, iar femeile au luptat cu atîta dîrzenie să-și apere căminul și familia – uneori chiar și cu copiii în brațe – încît au reușit să-i țină departe pînă la căderea serii, cînd, într-un ultim moment eroic, Durga, Zeița Războiului, s-a întors din călătorie, călare pe tigrul său alb. Cu ajutorul experienței ei de luptătoare, demonii au fost puși pe fugă și aruncați înapoi în Abis.

La puțin timp după asta, Zeii au ajuns acasă și au văzut satul distrus și pe femei bandajînd răni și alinînd spaima copiilor. „Ce s-a întîmplat azi aici?" a întrebat Stăpînul Brahma, iar Maica Kali a făcut un pas înainte și a spus: „Nimic căruia noi, femeile, să nu-i putem ține piept, dragul meu."

Maggie izbucni în rîs.

— Grozavă poveste!

Ellie clătină din cap.

— Nu-i o simplă poveste, Mags. Ci o alegorie metafizică. Se spune că bărbații trebuie să apeleze la ritualuri pentru a înfrînge diavolul, femeile însă sînt înzestrate de Zeiță cu o asemenea putere, încît îl pot înfrunta față-n față. Cine știe, poate vei avea nevoie să-ți amintești asta.

Lumina care scălda malul din fața lor începu să crească, devenind din ce în ce mai limpede.

— Locul e pregătit de sărbătoare ca Versailles-ul pe vremea lui Ludovic al XIV-lea, observă Maggie, privind peste umărul lui Ellie spre casa de pe plajă.

— Deci unde debarcăm? întrebă Ellie, răsucindu-și gîtul ca să poată privi în spate.

— Oriunde în afară de ponton, cred. Văd o fîșie de plajă, spre capătul împădurit al insulei. Nu pare decorat sau pregătit de sărbătoare. Aș zice să încercăm acolo.

Ellie părea extraordinar de calmă și stăpînă pe sine, observă Maggie privind țărmul de care se apropiau. În noaptea aceea prietena ei răspîndea o energie oțelită, de luptător; puternică, concentrată și deosebit de spiritualizată. La fel ca domnul Wong înainte de luptă.

În timp ce se apropiau de ţărm, Maggie îşi controlă mintea şi trupul. Îşi făcuse un testament nou, îşi pusese pe cît posibil afacerile în ordine; nu-i rămăseseră prea multe lucruri nefăcute, iar asta îi dădea un oarecare sentiment de eliberare.

Mica lor barcă scrîşni, oprindu-se în bancul de nisip al ţărmului; Maggie şi Ellie o împinseră pe plajă, cît mai înspre liziera pădurii. Apoi se îmbrăţişară din nou, ca să le poarte noroc, după care urcară taluzul, croindu-şi drum prin pîlcul de copaci ce înconjura uriaşa proprietate.

Reşedinţa Vannier era ca un roi în plină activitate; ghirlande de lumini se întindeau de la un copac la altul şi de-a lungul balustradei sculptate. Sute de lumînări licăreau în briza ce adia dinspre Long Island Sound, şi o sumedenie de aranjamente florale transformaseră grădina primăvăratecă într-o splendoare desprinsă parcă dintr-un secol trecut.

O mulţime de femei şi bărbaţi în costume fastuoase se plimbau încolo şi-ncoace, intrînd şi ieşind din casă, după bunul plac al fiecăruia. Păreau să fie mai mult de o sută de oaspeţi şi o droaie de servitori în livrea, care mişunau peste tot, ca furnicile în slujba unei regine pretenţioase.

Maggie o localiză pe Ghania la extremitatea sudică a terasei, prinsă într-o discuţie cu un bărbat în costum de cardinal.

— Priveşte Mags, şopti Ellie de la adăpostul perdelei de copaci ce mărginea grădina. Ăla e Papa Honorius, Anti-Cristul! Şi dincolo – tipul rotofei cu bărbuţă – e doctorul John Dee, alchimistul personal al Reginei Elisabeta I. Ar fi bine să mai stăm un timp împreună, pînă identific cîteva costume pentru cazul în care vreunul din musafiri ar vrea să se joace de-a „Cine ştie cîştigă" cu tine, după ce ne despărţim.

— Cine ştie cîştigă! Ţin să te asigur, Ellie, că n-am de gînd să mă lansez în conversaţie cu vreunul din escrocii ăştia costumaţi.

— Ascultă, Maggie, o parte din amuzamentul costumării în personaje malefice celebre este tocmai de-a fi identificat de către ceilalţi musafiri. E un joc pe care ei îl practică. Fiecare şi-a ales să reprezinte o creatură diabolică

pe care o admiră, așa încît se simt flatați cînd altcineva le ghicește identitatea.

— Phui! exclamă Maggie elocvent, iar Ellie zîmbi.

— Personajul ăla cu alură distinsă și pelerină... aș zice că e Cagliostro. Bineînțeles, ar putea fi și Alester Crowley, costumat în hainele lui Cagliostro. Nu. Rămîn la prima impresie. Iar femeia aceea în straie de călugăriță ar putea reprezenta o groază de personaje... o soră a Ordinului Loudun, de exemplu, doar dacă nu e prea plebeian pentru o asemenea adunare.

Rămase o clipă pe gînduri.

— Gata, am prins-o! Este Stareța Mînăstirii Inocenților, de lîngă Paris, unde, din cîte se spune, au fost sacrificați cinci sute de copii. Nu reușesc să-mi amintesc cum o cheamă.

Privi spre dreapta, spre intrare.

— Femeia aia cu perucă Maria Antoaneta e simplu de ghicit, Megs. E Madame D'Urfé, vrăjitoarea, prietena lui Ludovic al XV-lea.

Mulți dintre oaspeți purtau măști, dar alții erau ușor de recunoscut în ciuda costumelor.

— Dumnezeule, Ellie, exclamă Maggie privind grupul care intrase în raza lor vizuală. Bărbatul ăsta care poartă semnul lui Iuda pe Sceptrul Apostolului, nu este doctorul James Ambrose, faimosul specialist în chirurgie plastică?

Cele două femei recunoscură imediat o binecunoscută reporteră de televiziune, doi senatori, vreo șase vedete de cinema și mai mulți industriași decît puteau să numere.

— Dacă toți acești barosani sînt în slujba Satanei, Ellie, șopti Maggie, chiar dacă nu e nimic real în magia lor, și s-au dedicat Diavolului numai în mintea lor bolnavă – aici tot s-a adunat o incredibilă forță distrugătoare.

— Genul de indivizi care te fac să-ți revizuiești poziția față de pedeapsa capitală, nu-i așa? pufni Ellie. Dar nu te amăgi, Mags. E magie adevărată din plin în jurul nostru. Antena mea a detectat cîmpul de forță produs de energiile lor combinate.

„În cazul în care Cody este Mesagerul Zeiței Isis, gîndi Maggie, *atunci înainte de ivirea zorilor, cea mai puternică*

energie a Universului va ajunge în mîinile unor oameni îngrozitori, iar Cody ar putea fi pierdută pentru totdeauna."

Cele două femei își făcură apariția în grădină și răsuflară ușurate văzînd că treceau neobservate printre musafirii mascați. Bărbatul înalt, cu pelerină, pe care-l observaseră mai devreme, începu o conversație cu Ellie, dîndu-i lui Maggie prilejul să dispară.

Cu sufletul la gură, Maggie-Pisica-Zeiței-Bast se străduia să meargă normal, printre grupurile de musafiri și servitori adunați pe terasa uriașă, și să intre în casă. Trecu din cameră în cameră, surîzînd politicos celor care-i zîmbeau.

Chiar în clipa în care Maggie credea că a reușit să ajungă la scările ce duceau spre etajele superioare, femeia cu perucă impunătoare, de curtean francez din secolul al XVIII-lea, o prinse de braț.

— Draga mea, dădu ea drumul unui potop de vorbe, ce idee caraghioasă să fii încă o pisică pe gazonul casei lui Sekhmet. Pisicile sînt foarte atașate de teritoriul lor. Nu ți-e teamă că nu va fi dispusă să-și împartă culcușul cu tine?

În ciuda groazei care-i sugruma gîtul, Maggie reuși să-și regăsească glasul.

— Ia te uită, rosti ea cu ceea ce spera a fi un surîs relaxat, D'Urfé! Madame D'Urfé, nu-i așa?

Femeia măruntică și durdulie radia de plăcere că fusese recunoscută, iar Maggie reuși să scape.

Inima îi bătea nebunește, încît trebui să rămînă locului o clipă ca să-și recapete cumpătul. *„Liniștește-te Maggie. Trebuie să te liniștești."* Repetă cuvintele la nesfîrșit, în vreme ce se îndrepta spre scări, nădăjduind că vor fi mai puțin aglomerate.

— Ce căutați aici? îi strigă un chelner exact cînd se afla la jumătatea drumului spre etajul al doilea; bărbatul stătea în capul scărilor privind-o încruntat.

— Sștt! răspunse ea conspirativ, ducîndu-și degetele la buze, sus e un motan care mă așteaptă.

Reuși cu greu să-i facă cu ochiul, complice, cînd trecu pe lîngă el, fără să mai întîmpine altă opreliște.

*

Peter Messenguer dădu ocol reşedinţei Vannier, înainte de-a se întoarce la locul unde se hotărîse să-şi lase maşina, aflat la mai puţin de un kilometru distanţă.

Parcă şi rămase în faţa volanului o vreme, ca să se reculeagă. Apoi ieşi din maşină, întinzîndu-şi mîinile şi picioarele sale lungi.

Îşi scoase jacheta, aranjîndu-şi rasa dominicană, cu glugă, împrumutată de la un prieten – dacă l-ar fi întrebat cineva, s-ar fi dat drept Inchizitor. Peter îşi încheie sandalele, îşi încinse cordonul, apoi îşi umplu buzunarele cu obiectele pe care le adusese cu el. *Apă Sfinţită, Mir, Sfînta Împărtăşanie...* atinse *Ritualul Roman* din buzunarul pantalonilor pe care îi purta pe dedesubt, făcu o ultimă trecere în revistă a armelor sale, trase adînc aer în piept şi se îndreptă către reşedinţa Vannier. Era bucuros că planul conceput împreună cu Maggie şi Ellie îi despărţise, fiindcă dacă femeile ar fi fost descoperite, mai exista o echipă de rezervă. Era bucuros, în egală măsură, că îi permitea cîteva clipe de singurătate. În seara asta simţea nevoia să rămînă singur cu Dumnezeu.

Aripa care adăpostea camera copiilor era cu desăvîrşire pustie, aşa încît Maggie se văzu silită să verifice sistematic încăperile. „*Cincizeci de camere*, spusese Jenna. Simţi o strîngere de inimă la gîndul că va trebui să le cerceteze pe toate. *Nu te gîndi acum la Jenna. O să înnebuneşti dacă te gîndeşti la Jenna în locul ăsta îngrozitor.*"

Nici urmă de Cody la al doilea şi la al treilea etaj; tulburarea lui Maggie creştea cu fiecare dormitor scotocit în zadar. Cel puţin, la etajul ăsta erau doar cîţiva petrecăreţi care îi îngreunau căutarea. Tocmai voia să încerce uşa unui mic alcov, cînd auzi zgomotul unor paşi greoi, în spatele ei. Maggie se strecură, hoţeşte, în primul dormitor, lăsînd uşa întredeschisă. O văzu pe Ghania ieşind din alcov, cu zîmbetul pe buze. Temîndu-se să respire, rămase complet nemişcată în timp ce doica se îndrepta de-a lungul culoarului, în direcţia scărilor principale, coborînd la etajul de dedesubt.

Cu inima bătîndu-i nebuneşte, Maggie ieşi din cameră

şi răsuci încet clanţa uşii alcovului. Înăuntru găsi o scară care urca şi fu surprinsă să vadă un cer plin de stele deasupra capului ei, acolo unde trebuia să se afle tavanul.

Un observator! Bineînţeles. Ascunzătoare ideală pentru Cody într-o asemenea noapte de confluenţă a stelelor. „*O, te rog, Sfinte Dumnezeule*“, şopti ea punînd piciorul pe prima treaptă şi încercînd-o dacă scîrţîie, „*fă să o găsesc aici! Şi nu lăsa ca o întreagă adunătură s-o păzească.*“

Maggie urcă scările cu sufletul la gură; cînd ajunse în capătul scărilor, inspiră adînc şi privi cercetător în jur. Cody stătea întinsă pe o canapea capitonată cu piele, nemişcată ca Frumoasa Adormită pe catafalc. Era îmbrăcată cu ceva care seamăna cu o rochie de mireasă în miniatură. Rochia orbitor de albă se prelungea pe podea cu o trenă de dantelă, învăluind copilul într-o splendoare ireală. Părul ei blond argintiu era aranjat în jurul chipului ei de înger şi o coroniţă de flori albe îi încorona fruntea. Părea depusă pe un catafalc.

Văzînd-o, ochii lui Maggie se umplură de lacrimi; Cody părea atît de fragilă, aproape străvezie. Străduindu-se să-şi domolească bătăile inimii, cercetă cu privirea femeia care stătea într-un fotoliu lîngă micuţa captivă citind cu atenţie o carte. Mulţumi lui Dumnezeu că stătea cu faţa spre canapea, nu spre scări.

Cu paşi moi şi agili de pisică, Maggie înaintă puţin cîte puţin spre paznicul copilului. O singură lovitură cu muchia palmei în ceafă şi femeia zăcea fără cunoştinţă înainte de-a realiza ce anume o lovise; Maggie o legă, puse un căluş şi se întoarse către copilul de pe canapea. Cody nici nu se clintise.

Magge ridică în braţele copilului adorat, îmbrăţişîndu-l, sărutîndu-i faţă, vorbindu-i în şoaptă, dar nu primi nici un răspun. Furioasă, smulse rochia de mireasă de pe trupul înţepenit al fetiţei. „*A cui mireasă?*“ se întrebă ea, bucuroasă că nu ştia răspunsul. Era limpede că nu putea s-o ducă în rochia aia lungă, dar acum n-avea cu ce s-o îmbrace. Îşi dezbrăcă vesta de blană care făcea parte din costumul ei, înfăşurînd în ea trupul care părea îngrozitor de lipsit de viaţă.

Străduindu-se să-şi păstreze calmul, cercetă ferestrele

observatorului căutînd o cale de salvare; coborîrea ar fi fost periculoasă și, în plus, trebuia să care greutatea lui Cody. Rămase locului descurajată... era de neconceput să ajungă așa aproape și să nu aibă nici o ieșire. Trebuia să coboare pînă la etajul al doilea și să se ascundă pînă cînd va izbuti să se furișeze pe scara de serviciu. Sau poate acoperișul era mai puțin abrupt în altă parte și reușea să scape în felul ăsta. De un lucru era însă sigură, că nu putea rămîne pe loc.

Maggie încerca să găsească un fel cît mai comod de-a duce copilul adormit, dar era aproape imposibil; Cody cîntărea cam 14 kg. Descurcîndu-se pe cît posibil cu povara ei, Maggie coborî, cu grijă, scările observatorului.

Din ce în ce mai neliniștită, se furișă spre scările principale. Reuși să ajungă la al doilea etaj fără să fie văzută, acolo intră într-un dormitor pustiu și așeză copilul pe canapea, recunoscătoare pentru răgazul de-o clipă. Greutatea copilului era o problemă serioasă.

Maggie aruncă o privire îngrijorată pe fereastră și constată că panta acoperișului era imposibil de abruptă. „*La naiba!*" Nu exista altă ieșire în afară de-a se strecura printre invitați sau printre cei din bucătărie, ambele fără speranță de reușită.

Maggie mîngîie fața copilului adormit, așezîndu-i cu un gest tandru o șuviță rebelă de păr auriu. Fruntea îi transpirase sub coronița de flori, iar pielea era umedă. „*Blestemați fie veșnic acești nenorociți pentru ce i-au făcut!*" Pe neașteptate, Maggie își dădu seama că era la fel de furioasă pe cît era de înspăimîntată. Poate că ăsta era un lucru bun.

Îi sărută obrazul palid și ridică, din nou, copilul în brațe... „*Voi face tot ce mi stă în putință pentru tine, iubito,* șopti hotărîtă. *Dumnezeu să ne ajute.*" Capul lui Cody se sprijinea pe umărul ei, iar mîinile îi atîrnau pe lîngă ea. Maggie ieși pe culoar, îndreptîndu-se către scară.

Dacă reușea să iasă din casa asta oribilă și să treacă de grădină, pînă la barcă nu-i mai rămîneau decît vreo sută de metri.

*

Ghania stătea de vorbă, pe plajă, cu senatorul Edmonds cînd brusc își săltă capul, începînd să adulmece aerul ca un cîine de vînătoare care a prins o urmă.

Mesagerul fusese mișcat din loc!

Pe toți dracii! cineva încerca să scoată copilul din casă.

Strigă paznicilor s-o urmeze și alergă într-un suflet în direcția casei puternic luminate.

Maggie privi în josul scărilor de serviciu și văzu o mulțime de servitori în capătul lor; printre ei observă o cameristă a familiei Vannier care o văzuse de două ori și o putea recunoaște. Se furișă înapoi, ținîndu-și răsuflarea, căutînd o cale de scăpare. Fiecare minut petrecut în acea casă le apropia de ora unsprezece și patruzeci și trei de minute.

Maggie se retrase spre scara principală privind în jos, tulburată; din fericire, toată lumea părea să se fi adunat în grădină sau pe plajă, încăperea de jos rămînînd cu desăvîrșire pustie. Strîngînd-o la piept pe Cody, începu să coboare, exact în clipa în care Ghania însoțită de doi bărbați intra în foaierul uriaș, din aripa opusă a casei.

Neavînd încotro, Maggie, ajunsă în capătul scării, se năpusti disperată prin ușile deschise, ocrotind-o pe Cody cu propriul trup în timp ce traversa, în fugă, pajiștea.

Ghania urla, oamenii alergau în toate direcțiile. Un bărbat se repezi la Maggie, iar ea reuși să-i trimită o lovitură cu piciorul în coaste, doborîndu-l, dar în spatele lui se ivi un altul. Nu putea să lupte cu Cody în brațe și nu-și permitea riscul s-o așeze jos. Cineva o lovi din spate, iar ea ripostă cu o lovitură mortală, din întoarcere, care probabil îi frînsese gîtul. Realiză că făcea totul cu un calm deosebit și cu mișcări încete. Nu mai exista nici trecut nici viitor... nimic, doar clipa prezentă, lupta și copilul.

Maggie auzi un zgomot de oase rupte, dar nu-și dădu seama ale cui fuseseră. Cody era întinsă la picioarele ei, dar nu-și amintea s-o fi pus acolo. Se aplecă deasupra ei, dar rămase în picioare, întruchipare a tuturor femeilor de pretutindeni ce luptaseră cîndva să-și apere copiii. Pretutindeni în jurul ei oamenii țipau, se mișcau brațe și

picioare, sîngele țîșnea, iar ea era un soldat, decis să moară în picioare...

Și apoi apăru Peter. *„Slavă Domnului!"* Îmbrăcat într-o rasă dominicană, căuta ceva în buzunar.

— Înapoi! țipă el, scoțînd azima din cutia ei de argint și ținînd-o pavăză. Anafura e sfințită!

Un geamăt îngrozitor străbătu mulțimea; perdeaua însîngerată din privirea lui Maggie, se risipi, iar ea reveni în prezent, gîfîind, ștergîndu-și sîngele și sudoarea și ocrotind-o încă pe Cody cu trupul ei. Atunci o observă pe Ghania la marginea mulțimii ce-o înconjura, cu o expresie îngîndurată pe chipul dezgustător și chiar cu o urmă de admirație.

Orice mișcare părea să fi dispărut ca prin farmec; nimeni nu se apropia de ei. Cu un ultim rest de putere, Maggie o ridică în brațe pe Cody; alături de Peter, începu să se retragă încetul cu încetul, cu spatele, în direcția apei, în vreme ce mulțimea privitorilor se despărțea în două, la fel ca Marea Roșie. Totul era prea frumos; prea *imposibil*... *„Unde era Ellie?"* Aproape reușiseră să iasă din încercuire, cînd un bărbat voinic, îmbrăcat într-un costum de cardinal din epoca Renașterii, ieși din mulțime, repezindu-se spre Peter. Spre stupefacția lui Maggie, el smulse Anafura din mîna încleștată a preotului.

— Preot pentru vecie... șuieră el triumfător, doborîndu-l pe Peter la pămînt dintr-o lovitură.

Vorbea cu un puternic accent franțuzesc. Albă sau neagră, Părinte Messenguer, azima nu poate ține un preot la distanță – iar eu sînt, în mod sigur, preot. Știai prea bine că trebuia să existe unul în asistență, la ceremonia din noaptea asta, nu? Dă-mi voie să mă prezint. Sînt Părintele Dominic Duchesne, în prezent renegat de standardele acestei arhidioceze, dar cu legămînt în fața juraților sînt și voi rămîne întotdeauna preot.

Peter se clătina încă, iar bărbatul îl trase cu violență de haină,smucindu-l către el:

— Dă-mi voie să mă descotorosesc de micul și neplăcutul tău arsenal, Părinte... care-i incomodează foarte mult pe oaspeții noștri.

Doi paznici voinici îi prinseră lui Peter mîinile la spate,

iar „Cardinalul“ îi scoase din buzunarele rasei Mirul, Apa Sfîntă și Uleiul Sfînt.

Maggie o strîngea încă la piept pe Cody într-o ultimă și disperată îmbrățișase; era cu desăvîrșire epuizată și, în sfîrșit, învinsă. Ghania se apropie, smulgîndu-i copilul din brațe cu un rînjet animalic, ca al unei hiene la vederea prăzii.

Maggie își feri privirea. Abia dacă observă că brațele îi erau legate la spate și, împreună cu Peter, erau luați de mai mulți paznici. N-avea habar încotro îi duceau și, de fapt, nici nu-i mai păsa.

După ce se despărțise de Maggie, Ellie urmărise din ce în ce mai îngrijorată pregătirea orgiei. Amenajaseră o arenă circulară, imensă, de aproape douăzeci de metri, în spatele grădinii. Douăsprezece lumînări negre, uriașe, făcute din carton și pucioasă, străjuiau arena din loc în loc, iar duhoarea lor o ameți pe Ellie. În interiorul cercului erau așezate mese lungi, încărcate cu toate felurile de mîncăruri și băuturi, într-o abundență grotescă. Mijlocul fiecărei mese era dominat de cîte o sculptură în gheață – pe prima trona un falus uriaș, pe următoarea, un țap cu o erecție fabuloasă și tot așa. În jurul ei se ridica un frig intens, ca aburii dintr-o mlaștină; preoții Satanei chemaseră, fără îndoială, tot soiul de entități demonice ca să-i ajute la orgia care urma.

Era convinsă că totul avea să se desfășoare în totală contradicție cu ritualul Slujbei Creștine. Ei vor benchetui, nu vor posti; vor mînca și bea pînă la saturație. Banchetul urma să fie presărat cu excese sexuale fără discernămînt, împerechindu-se cîte doi, trei sau patru, ca animalele, pe iarbă, sub privirile celorlalți participanți.

Un bărbat impunător, înveșmîntat într-o mantie papală, tivită cu hermină, se apropie de ea atingîndu-i, ca din întîmplare sînul cu dosul palmei. Trupul ei rămase împietrit din pricina îndrăznelii și a puterii diabolice pe care o simțea sălășluind în el. Asemenea avnsuri erau ceva obișnuit înaintea unei astfel de orgii. Ea îi răspunse cu un zîmbet glacial.

— Ştii cine sînt eu? întrebă el, cu aroganţa privilegiatului în voce.

— Astă-seară, papa Honorius, Anti-Cristul, îi răspunse ea pe un ton asemănător. Altfel, eşti senatorul James Edmonds.

Apoi îl linguşi suficient pentru a-l încuraja.

— Şi peste cîteva clipe, presupun că vei deveni un simplu prieten al lui Eros.

Zîmbi apoi dezarmant.

— Nu te-am mai văzut pînă acum, rosti el. Te-aş fi remarcat. Înţeleg că o reprezinţi pe Tanith. Eşti la fel de pricepută ca ea în arta iubirii?

— Altfel de ce i-aş fi ales înfăţişarea pentru plăcerile acestei seri? întrebă Ellie seducător. Nici Honorius nu era novice în materie, din cîte-mi aduc aminte. Poate ne-am putea împărtăşi cunoştinţele...

Surîse enigmatic şi se depărtă înainte ca el să poată face mai mult decît să aprobe din cap.

— Pînă atunci... mai strigă ea, retrăgîndu-se în grabă în direcţia de unde venea zarva, către capătul îndepărtat al casei.

Ajunse acolo la timp cît să urmărească sfîrşitul luptei lui Maggie şi sosirea lui Peter.

Ellie privi spectacolul neputincioasă în faţa acestor obstacole uriaşe. Mai bine să se îndrepte spre barcă şi să caute ajutoare. Cu siguranţă, Dev putea face *ceva* dacă avea un martor ocular care să declare că Maggie şi Peter erau ţinuţi captivi împotriva voinţei lor. Altfel, mai rămînea poliţia locală.

Ellie îi trecu în revistă pe ceilalţi oaspeţi. Majoritatea sporovăiau încă pe marginea evenimentului, alţii se răspîndiseră deja în jurul meselor încărcate. Mulţi se împerecheau pe iarbă, în timp ce ea se îndrepta spre pîlcul de copaci de la marginea domeniului.

Barca era la locul ei; Ellie scoase un oftat de uşurare după ce ajunse la ea fără să fie văzută. Se opinti reuşind s-o lanseze pe apă, apoi sări în ea, apucînd vîslele; era un vîslaş puternic, aşa că nu-i fu prea greu să părăsească malul, îndreptîndu-se către linia curentului.

Primul val veni de nicăieri, săltînd brusc, în aer prora

micii ambarcaţiuni, lăsînd-o imediat să cadă la loc. Zguduită de acest asalt neaşteptat, Ellie prinse cîrma întorcînd barca exact la timp, pentru a nu fi izbită dintr-o parte de următorul val.

„*La dracu'!*" De unde veneau valurile astea? Cînd se furişase de pe plajă, marea era netedă şi calmă; acum vîntul stîrnise o frenezie de valuri, iar faţa lunii pline care le luminase drumul la venire era acoperită de un nor uriaş şi întunecat. Ghania! Ghania probabil dezlănţuise stihiile mării; Ellie zări o nimfă a apelor în apa rece ca ghiaţa, chiar în momentul în care un nou val izbi barca, smulgîndu-i vîslele din mînă. Înainte să se poată redresa, barca se ridică iarăşi, lovind apa în cădere şi răsturnîndu-se.

Izbitura o aruncă pe Ellie din mica ambarcaţiune; reuşi să se menţină la suprafaţă cît să mai inspire o gură de aer, înainte de-a fi trasă în adîncul clocotitor, negru ca smoala.

Luptîndu-se cu valurile reci ca gheaţa, chinuindu-se să găsească direcţia ţărmului, ea îşi chemă în ajutor aliaţii de pe Planurile Interioare, înainte de a se scufunda pentru ultima oară.

Capitolul 84

— Sfîntă Născătoare de Dumnezeu! exclamă Maggie fără să vrea. Sîntem în secolul al XV-lea.

Ochii lui Peter urmăreau scena ce se derula în fața lor, în penumbra becului, și simți o spaimă viscerală, știind ce înseamnă asta. Murmură mai mult pentru sine.

— Sîntem în burta monstrului.

Mîini puternice îi tîrau pe scările încăperii de piatră.

În fundația de piatră a clădirii uriașe, fuseseră săpate trei camere largi. Prima, în care se aflau ei, era un laborator de alchimist, unde se zăreau o nicovală și un cuptor, a cărui fierbințeală contrasta cu răceala și umezeala granitului străvechi. Rafturi pline cu reactivi, vase de laborator uriașe, tuburi, becuri Bunsen și spirale din sîrmă de aramă se distingeau limpede în lumina torțelor purtate de temnicerii lor.

Răsucind un comutator, Eric scăldă camera secolului al XV-lea în lumina secolului XX.

— Nu trebuie să rămîneți cu impresia, dragi prieteni, că timpul a trecut degeaba pe lîngă noi, rosti el amabil. Folosim mijloacele moderne, cînd ele au rost, și metode străvechi, cînd ele sînt de preferat. Ceea ce se întîmplă mai des, într-adevăr, cînd e vorba de ritualuri magice. Mă tem că aceste vremuri pragmatice nu sînt tocmai potrivite pentru un ritual superior.

Îi iscodi cu un ochi critic pe Maggie și pe Peter; amîndoi fiind împinși, nu cu prea multă blîndețe, de mai mulți oameni.

— Dar nu e nevoie de violență, domnilor, zise el autoritar. Oaspeții noștri n-au unde fugi și le-a rămas al naibii de puțin timp la dispoziție, așa că îndrăznesc să spun că îi putem trata cu ceva mai multă politețe, cel puțin deocamdată. Hai să mergem la strana mare, draga mea, o îndemnă el pe Maggie, apucînd-o de braț. Ca anticar, sînt convins că te interesează să-mi admiri *Grimorium Verum*, Maggie.

— Facem cumva turul istoric al casei, Eric? mîrîi Maggie, trăgîndu-şi cu greu cotul din încleştarea mîinii lui.

— Mîndră pînă în ultima clipă, Maggie, nu? Trebuie să recunosc că te admir. Păcat că fiica ta n-a avut aceeaşi atitudine. A mers la moarte ca un copil smiorcăit. Cerşind milă, vărsînd rîuri de lacrimi – dar, fără îndoială, tu ştii toate astea. Cred că tu o să te comporţi mai bine.

— Vei arde în focul Infernului pentru crimele tale, porc vicios ce eşti, zise Părintele Peter.

— Cîtă perspicacitate, răspunse Eric nepăsător. Evident, Infernul este ultima mea ţintă. Cît despre a arde în flăcări... asta e chiar o exagerare de-a amicilor tăi, veche de secole, Peter. Presupun că, pur şi simplu, o să mă bucur de compania alor mei...

— Mai rău nici că se poate, rosti Maggie răspicat.

— Cîtă isteţime, Maggie. Ce păcat că înţelepciunea asta a ta se va sfîrşi aşa curînd. Dar să ne întoarcem la cartea asta minunată, din faţa noastră.

Copertele de piele încrustate cu pietre preţioase sclipeau cu patina celor patru sute de ani, iar pergamentul filelor nu răspîndea umezeala jilavă a cărţilor vechi, ci parfumul unei rarităţi. Manuscrisul părea că emană o aură fosforescentă în lumina difuză. Dar era, întrucîtva, o emanaţie respingătoare... care o dusese pe Maggie cu gîndul la mirosul mlaştinii.

— Acest *Grimorium Verum* datează din secolul al XVI-lea, o primă ediţie, fireşte. Mă tem că următoarele au fost stricate cu tot felul de inexactităţi. De pildă, aceasta recomanda ca lama pumnalului magic în flăcări să fie stinsă cu sînge de cîrtiţă şi zeamă de pătrunjel sălbatic. Ediţiile de mai tîrziu acceptau sînge de coţofană şi zeama unei buruieni numită *foirole*, dar eu consider că este ceva inferior.

Ochii lui Maggie prinseră privirea lui Peter, citind în ei acea revelaţie disperată – erau la mila unui dement.

Eric abordă zîmbetul său superior, de gheaţă, conducîndu-i în camera următoare.

— Daţi-mi voie să vă anunţ că vă aflaţi în salonul adevărului, zise el politicos, în timp ce descoperirea destinaţiei camerei îşi făcea efectul asupra oaspeţilor; instru-

mentele diabolice de tortură arătau bine şi păreau folosite de curînd, în ciuda vechimii lor evidente. Peste tot erau urme de sînge uscat.

— Sîntem în lăcaşul lui Torquemada, îi şopti Maggie lui Peter.

La dreapta ei se aliniau butoaie cu smoală – ea îşi aminti că se foloseau pentru a arde tălpile victimelor supuse interogatoriului.

— Cunoaşteţi amîndoi jucăria mea preferată? întrebă Eric, pipăind ciudata maşinărie construită din frînghii şi roţi dinţate care se înălţa către tavanul boltit al camerei ca o fortăreaţă.

— Strappado, răspunse Peter în şoaptă, iar Maggie îi sesiză ura din glas.

Eric părea amuzat, văzîndu-l cum se cutremură.

— Într-adevăr, strappado. Cred că ar fi cazul să-i explicăm doamnei calităţile, cu adevărat deosebite, ale maşinăriei, fiindcă pare nefamiliarizată cu anumite nuanţe.

— În perioada Inchiziţiei, replică Peter pe un ton care-i trăda încordarea, strappado era instrumentul de tortură preferat al călăilor lui Torquemada. Cînd vreo nefericită era bănuită că a făcut pact cu Diavolul, era legată de acest angrenaj grotesc. I se legau braţele la spate, înlănţuindu-i-se încheieturile mîinilor de scripeţi – apoi era ridicată în tavan şi lăsată să atîrne cu greutăţi agăţate de picioare, în vreme ce gravitaţia îi disloca încheieturile una cîte una.

— Eşti extrem de bine documentat, Peter, îl aplaudă Eric, dar totuşi incomplet. Partea frumoasă nu consta în faptul că rămînea agăţată, ci în faptul că scripeţii erau ridicaţi din ce în ce mai sus... Ridică scripeţii în tavan, silindu-i pe toţi să-şi înalţe privirea. Şi apoi, slăbite... *pur şi simplu.*

Greutăţile căzură în clipa în care Eric slăbi strînsoarea, apoi plesniră aerul cu un zgomot surd, cînd el le opri, brusc, căderea. Fireşte că şi victima cădea o dată cu ele. Această extraordinară durere era îndoită de fiecare dată cînd victima cădea şi era oprită brusc. Încheieturi dislocate, oase frînte... umerii cedau întotdeauna primii, apoi coatele şi genunchii. Uneori, întregul bazin pelvian se disloca fan-

tastic. La început, ţipetele erau asurzitoare, sfredelind creierul ca fierul înroşit, cu fiecare nouă ridicare. Dar spre sfîrşitul după-amiezei sau seara mai răzbăteau doar gemetele înfundate ale agoniei... deja distracţia se apropia de sfîrşit. Nicky era cel mai bun la treaba asta. Întotdeauna reuşea să-i menţină în viaţă, ţipînd, mai mult ca oricare altul.

Peter aruncă o privire fulgerătoare spre Maggie, prevenind-o să nu-l provoace pe Eric.

— Nicky?, întrebă ea uluită, dar asta se petrecea acum cinci sute de ani. Vrei să spui că Nicholas Sayles se afla acolo?

Eric se uită la Maggie cu o expresie îndurerată pe chip, de parcă l-ar fi dezamăgit punîndu-i o asemenea întrebare prostească.

— Cu toţii ne *aflam acolo*, zise. Peter îşi aminteşte, nu-i aşa, Părinte? Voi, preoţii, eraţi maeştri ai torturii. Dominicanii rămîn, fără discuţie, cei mai buni. Cine îndeplinea, de fapt, lucrarea Diavolului pe vremea aia, Peter? Cîţi inocenţi au ucis amicii tăi, în numele blîndului vostru Hristos?

— Au fost vremuri dure, răspunse Peter, Biserica trebuie să răspundă pentru multe greşeli în faţa Tronului lui Dumnezeu.

— Nu te amăgi, Peter. Acei preoţi n-au văzut niciodată Tronul lui Dumnezeu – Stăpînii Întunericului îi pîndeau la ieşirea din Încăperile Astrale, ca să-i ducă în Infern. Ştiai că în Iad există un loc special rezervat pentru preoţii păcătoşi, Peter? Sînt sortiţi să-şi asculte unul altuia predicile, pentru eternitate.

Eric rîse de propria glumă.

— De ce ne ţii acest discurs savant, Eric? întrebă Peter nerăbdător. Sînt convins că nu ai timp să-ţi încerci vreuna din jucăriile tale preferate pe noi, înainte de ceasul Materializării.

— Adevărat, însă şi fantezia îşi are savoarea ei, nu crezi?

O arcadă vastă din piatră deschidea calea spre ultima din camerele uriaşe. Cu mult mai mare decît celelalte, încăperea era fără îndoială Capela Satanică.

Pătrunzînd în interior, Maggie îl auzi pe Peter respirînd greu. Şi ea simţise acelaşi lucru. Un şuvoi îngheţat de energie negativă, atît de limpede şi pur diabolică încît era imposibil de respirat.

Pe podeaua altarului era pictat un cerc uriaş, înscris în jurul unei pentagrame inversate, de proporţii gigantice.

— Iată Marele Cerc, exclamă Eric plin de mîndrie. Observi fîşiile de piele din cele patru puncte cardinale, Peter? Sînt jupuite de pe trupurile celor sacrificaţi. Cea dinspre sud, Maggie, este a răposatei tale fiice. Cuiele provin, fireşte, din sicriul unui paricid.

Maggie se simţi brusc gîtuită de viziunea Jennei, readusă în imagine de cuvintele lui Eric; se trase înapoi, şocată şi năucită, dar fu împinsă imediat, cu brutalitate, de nişte mîini puternice.

— Curaj, Maggie!

Era vocea lui Peter, care răzbătea din vălul întunecat ce-o acoperise; se strădui să-şi regăsească drumul în direcţia sunetului şi să-i zîmbească recunoscătoare, dar buzele ei nu reuşiră să schiţeze decît un rînjet.

În mijlocul celui de-al doilea cerc se afla altarul. Marmura sculptată minuţios era acoperită cu catifea roşie şi satin negru, încrustate cu pietre preţioase. Sculpturile imortalizau orgii, crime, perversiuni sexuale, iar tapiseriile agăţate pe pereţi aveau teme asemănătoare. Scene aparţinînd lui Hieronymus Bosch, înfăţişînd orgii, torturi şi o mulţime de atrocităţi, completau decorul şi serveau la acoperirea zidurilor de piatră ale cavernei.

— Legaţi-o de stîlpul din stînga al altarului, ordonă Eric acoliţilor săi.

Întreg farmecul prefăcut îi dispăruse brusc.

— Pe preot răstigniţi-l pe cruce, zise cu o mişcare categorică a capului spre crucea răsturnată de deasupra altarului. Asta o să-ţi placă, Peter... ca să-ţi respecţi tradiţia. Vei fi mai tradiţionalist în moarte, decît ai fost vreodată în viaţă.

— Nu! răcni Maggie. Lupta asta este *a mea*, Eric, nu a lui Peter. Cu el n-ai nimic de împărţit.

— N-am nimic de împărţit? rosti el neîncrezător. Eşti nebună? El e inamicul meu... Adversarul meu. Chiar crezi

că *tu* l-ai adus aici, Maggie? Nu te amăgi! El a fost chemat în ajutor de un Dușman străvechi, care va jubila privindu-l, în sfîrșit, cum moare!

— Ce-o să-i faci lui Cody?, întrebă Maggie răspicat.

— O mulțime de lucruri, răspunse Eric nepăsător. Pînă la urmă, ea este oaspetele de onoare. După terminarea orgiei, se va celebra o Slujbă de Magie Neagră. În sfîrșit, Talismanul Zeiței Isis și Piatra lui Sekhmet se vor Materializa. Îndată ce se vor afla în stăpînirea mea, voi distruge Talismanul Zeiței Isis odată pentru totdeauna și, bineînțeles, din acel moment, nu va mai fi nevoie de Cody ca să-l protejeze. Ka-ul copilului va rămîne pe vecie prizonierul gărzilor Satanei, iar Sekhmet va căpăta astfel un înveliș omenesc. Cody deține puteri uriașe, așa că va fi nevoie de ajutorul multor entități dezagreabile ca s-o neutralizeze. Mi s-a spus că două dintre Prințesele Coroanei din Infern și-au oferit serviciile, dar Sekhmet are propriul său plan în privința asta. Va face trupul copilului nemuritor, firește, așa că vei avea, cu siguranță, o consolare...

Cu un efort supraomenesc, Maggie își eliberă brațul și trimise un upercut, cu dreapta, în falca lui Eric. Șocul și durerea îl aruncară la pămînt.

— Maggie, nu! urlă Peter, uluit ca și ceilalți

— Oh, pentru asta vei plăti cu vîrf și îndoit! izbucni Eric, ridicîndu-se cu ajutorul celorlalți.

Cu o mînă își frecționa maxilarul ca să îndepărteze durerea; apoi, mîna lui se încleștă pe gîtul femeii, strîngînd pînă cînd văzu ochii ieșindu-i din orbite și nevoia de aer doborînd-o în genunchi. Atunci îi dădu drumul, iar Maggie ar fi căzut, dacă paznicii nu i-ar fi sprijinit trupul scuturat de convulsii.

— Nu vreau să crăpi înainte de a asista la chinurile copilului, șuieră el.

După ce făcu semn temnicerilor să continue, se răsuci pe călcîie și ieși din cameră.

— *Augustin,* Maggie! îi strigă Peter în timp ce erau tîrîți în direcții diferite. Cînd cotropiră orașul!

Vorbele lui grăbite erau menite s-o întărească.

În ciuda durerii din gît și a amețelii pricinuite de lipsa

de aer, ea încercă să se concentreze. Ce voia să zică? Ce spusese Augustin?

Deodată, știu. Cînd preoții săi îi ceruseră încuviințarea să părăsească orașul aflat în calea armatei vandale cotropitoare, înainte de a fi distruși cu toții, el le trimisese tuturor același mesaj: *„Dacă ne abandonăm posturile... atunci cine va mai rămîne să reziste?"*

Cu ochii încețoșați de lacrimi, se lăsă tîrîtă lîngă stîlp și legată. Nu erau primii care pătimeau pentru o cauză dreaptă... alții fuseseră curajoși în fața morții și a caznelor. Nu era mai presus de puterea spiritului omenesc.

Maggie închise ochii și începu să se roage.

Capitolul 85

Puţin înainte de ora unsprezece, gărzile se puseră în mişcare printre corpurile întinse pe iarbă, îndemnîndu-le să sfîrşească desfătarea, fiindcă se apropia începutul ceremoniei. Ghiftuiţi de mîncăruri, băutură şi sex de cele mai inimaginabile feluri, oaspeţii îşi abandonaseră costumele şi se acopereau cu mantiile aduse de servitori.

Întreaga frivolitate se risipise: părea că toţi credincioşii priveau ritualul ce urma cu adîncă seriozitate. Se adunau în ordine, aşteptînd să fie aliniaţi pentru procesiune.

În interiorul casei, cei treisprezece adepţi se strînseseră deja în bibliotecă. Pentru ei, seara însemnase pregătire, nu desfrîu. Nici unul nu mîncase, fiindcă postul era esenţial pentru controlul energiilor. Nici nu participaseră la plăcerile cărnii, pentru că ar fi risipit energia atît de preţioasă bunei desfăşurări a ceremoniei. Activitatea sexuală a participanţilor fusese mai mult decît binefăcătoare, crescînd enorm intensitatea cîmpului energetic din preajma casei, iar incantaţiile adunării urmau să îmbogăţească gama vibraţiilor în timpul desfăşurării ritualului.

Maggie zăcea prizonieră şi neajutorată în stînga altarului satanic. Peter atîrna deasupra lui pe crucea răsturnată. Nu scosese o vorbă de aproape jumătate de oră, iar Maggie nu ştia sigur dacă mai era conştient. Chipul lui căpătase o culoare stacojie, de parcă stătea să plesnească şi de mult timp nu mai schiţase nici un gest.

Uriaşa încăpere era împietrită de un aer îngheţat, iar Maggie îşi simţea picioarele amorţite tremurînd. Cu o spaimă crescîndă, urmări procesiunea tăcută de siluete acoperite cu mantii intrînd în capelă şi ocupîndu-şi locurile în strană.

În urma procesiunii mergea un car ritual. Maggie îşi forţă legăturile ca să poată privi şi i se tăie respiraţia văzînd-o pe Cody.

Copilul zăcea într-o transă profundă sau sub efectul drogurilor pe o tăblie acoperită cu ornamente florale.

Înveşmîntată într-o rochie egipteană de voal, purta pe frunte o ghirlandă de flori. Era palidă şi nemişcată de parcă ar fi fost moartă. Maggie îi strigă numele, dar nu căpătă nici un răspuns în afara unei lovituri puternice peste faţă, din partea unuia dintre paznici. Cu inima zdrobită, Maggie reveni la loc, îngrozită că trebuia să asiste la ce avea să urmeze.

Pe uşa aflată în spatele altarului intra acum un nou şir de siluete acoperite de mantii. Erau treisprezece cu toţii, îmbrăcaţi în felurite costume de ceremonie, unele orbitor împodobite, altele uluitor de simple. În coada procesiunii, Maggie îl zări pe Eric, alături de alţi trei preoţi asistenţi, înveşmîntaţi în haine de ceremonie egiptene, ce străluceau de podoabe. Eric, Nicholas Sayles... îi contabiliză în gînd pe măsură ce urcau treptele altarului. Preotul care-l anihilase pe Peter şi... „O, *Doamne*“, îngăimă ea destul de tare, în timp ce Abdul Hazred trecea prin faţa ei. Nu era de mirare că nu-i plăcuse niciodată acest linguşitor împuţit.

Simţea cum atmosfera camerei începea să se schimbe, de parcă o anume încărcătură electrică punea în vibraţie fiecare moleculă din cameră, într-un ritm din ce în ce mai alert.

Maggie ar fi vrut să-şi întoarcă privirea cînd Eric şi ceilalţi preoţi începură celebrarea Slujbei de Magie Neagră, dar nu îndrăzni. „*Tatăl nostru care eşti în ceruri,* şopti ea, *sfinţească-se numele Tău...*“ Cel puţin aşa putea, în mintea ei, îndepărta blasfemia. „*Şi iartă-ne nouă greşelile noastre precum şi noi iertăm greşiţilor noştri...*“ Repetă rugăciunea încontinuu, ca un scut împotriva răului, pînă cînd auzi zgomotele paşilor participanţilor care se întorceau în strană şi văzu că farsa împărtăşaniei începuse. „*Şi nu ne duce pre noi în ispită...*“ Ascultă dangătul clopotelor, iar adunarea se ridică în picioare. „*Şi ne izbăveşte de cel viclean...*“

Maggie îl urmărea terorizată pe Eric, cum descria semne ciudate în aer, deasupra trupului lui Cody, cu ceva ce părea a fi un fel de baghetă.

— Te chem pe tine, Satan, rosti el, cu toate numele pe care le-ai purtat; binecuvîntate fie eforturile noastre în numele Întunericului.

Urmă apoi o litanie a numelor satanice, multe dintre ele necunoscute lui Maggie.

— Tu care stăpîneşti răul şi războiul, ura şi disperarea, pregăteşte-ţi legiunile ca să încununeze cu victorie lucrarea noastră din această noapte.

Eric îşi ridică braţele, salutînd Puterea nevăzută şi izbucni cu voce tunătoare.

— Eu, Eric Vannier, Maestrul Maeştrilor, teurgistul teurgiştilor, servitor al Vechilor Zei, Înalt Preot al lui Sekhmet, al două sute douăzeci şi optulea descendent în linie directă al primului Înalt Preot al Maicii Infernului, prin aceasta îmi asum răspunderea de a desface Legămîntul de Mărita Zeiţă Însăşi. Astăzi, Mesagerul Zeiţei Isis îi va materializa Talismanul. O, Mărită Maică a Întunericului şi a Decadenţei, îţi depun la picioare Mesagerul rivalei tale, trezit pentru a-şi îndeplini misiunea.

Urmă apoi o tiradă de limbi străvechi... egipteană, ebraică, greacă, enochiană şi altele pe care nu reuşi să le recunoască. În vreme ce Eric intona cuvintele puterii, Maggie observă că tabloul începea să se schimbe – să fi pus un halucinogen în fumul de tămîie?... *Ceva* îi tulbura mintea...se luptă să-şi controleze simţurile...

Din trupul adormit al lui Cody văzu ieşind o formă care căpăta contur. Era tînăra preoteasă pe care Maggie o cunoştea atît de dureros din vis, fiica lui Mim şi Karaden. În jurul gîtului îi strălucea un talisman de aur, sclipind ca soarele. Cutremurată ca de izbitura unui val, Maggie se simţi învăluită de forţa Amuletei pe care o profanase demult. Se strădui din toate puterile să-şi păstreze identitatea, dar bilocaţia o sorbea în încleştarea sa.

Silueta eterică a Mesagerului Zeiţei Isis stătea într-o aşteptare mută deasupra corpului adormit al lui Cody, iar Eric zîmbea cu profundă mîndrie.

Ridicîndu-şi din nou braţele, ceru binecuvîntarea Zeiţei Sekhmet. Adresîndu-i-se cu o nesfîrşită litanie a numelor puterii ei, la început în engleză, apoi în limba ei maternă, această nouă invocaţie îşi dovedi efectul.

În vreme ce Maggie privea stupefiată, refuzînd să creadă ce vedea, o siluetă eterică se desprinse din trupul

Ghaniei. De data asta era un luptător, negru şi înfiorător. La gîtul lui, Piatra Zeiţei Sekhmet strălucea cu sclipirea unui foc interior, asemenea unui opal negru. Se părea că şi Sekhmet îşi alesese reprezentantul.

Un murmur de admiraţie se ridică din mijlocul credincioşilor la vederea celor două Entităţi atît de perfecte, încît păreau aproape materiale.

Eric îşi îndreptă atenţia către adunare, cu un zîmbet de uriaşă satisfacţie pe chipul lui frumos; îi reuşise o lucrare magică deosebit de dificilă, atingînd aproape perfecţiunea.

— Mărită Maică a Răului, rosti el, copiii tăi credincioşi te cheamă să le porunceşti înlănţuirea evenimentelor acestei nopţi cu totul speciale. Talismanul Zeiţei Isis şi Piatra Zeiţei Sekhmet se află întruchipate eteric; acum trebuie să materializăm Talismanul Zeiţei Isis prin marea formulă magică, scrisă în vremuri străvechi. Eu care stăpînesc îngeri şi demoni, te chem să ne vii în ajutor în desăvîrşirea acestei Mari Creaţii!

Făcu apoi un semn celorlalţi doisprezece Adepţi să încercuiască talismanele şi pe purtătorii lor, iar magii cu chipuri grave începură să-şi ocupe locurile în jurul catafalcului copilului.

Atunci se dezlănţui infernul.

O trepidaţie uriaşă zgudui culoarul şi forţă uşile arcadelor. În mijlocul incantaţiilor răsunară împuşcături, amplificate de ţipete. Zgomotele inconfundabile ale luptei fură urmate de pocnetul lemnului, iar uşa capelei sări din balamale, zdrobindu-se de pardoseală.

Pe uşa deschisă a capelei se năpusti o echipă de comando, înveşmîntată în negru, la vederea căreia întreaga adunare încremeni, dar Eric îşi recăpătă, primul, stăpînirea pe sine. Făcu un scurt gest magic cu mîna şi începu să rostească vorbele unei invocaţii de protecţie a lui Satan însuşi.

— Linişte! răcni Hazred, scoţînd un pistol automat de sub sutană. Încă o silabă şi te trimit la întîlnire cu ceilalţi două sute douăzeci şi şapte dinaintea ta!

Eric înghiţi restul cuvîntului.

Întorcîndu-se spre copil, Hazred începu să descrie, grăbit, semne magice deasupra trupului său, murmurînd

ceva ce Maggie nu reuşea să audă. Apariţiile dispărură ca ceaţa la răsăritul soarelui, iar ea se întrebă dacă ele existaseră cu adevărat sau fuseseră numai rodul unor halucinaţii colective.

— Fiţi cu ochii pe ăsta! şuieră Hazred către soldaţii care erau, fără îndoială, sub comanda lui. Supravegheaţi-i pe cei doisprezece... dacă suflă o vorbă sau mişcă un deget, lichidaţi-i. Viaţa şi mintea voastră sînt în mîinile lor.

Dar, pe neaşteptate, luptătorii Mohabaratului avură de înfruntat mai mult decît pe Adepţii din faţa altarului. Alte focuri de armă izbucniră în spatele lor, iar privirile tuturor se îndreptară spre uşa capelei.

Oamenii lui Abraham se năpustiră în încăperea largă, trăgînd în toate direcţiile. Un glonţ zbură pistolul din mîna lui Hazred, iar Eric, profitînd de ocazie, o înşfăcă pe Cody. Folosind-o ca pavază, începu să se strecoare în bătaia puştilor. Balamucul general îi apăra fuga. Într-un fel sau altul, şi Ghania reuşise să scape din capelă.

Cîteva clipe mai tîrziu, Devlin răsări lîngă Maggie şi-i tăie legăturile care-o ţineau prizonieră. Se îmbrăţişară o clipă cu pasiune, dar timpul îi presa.

— Du-te la Peter, îl imploră ea pe Devlin care se străduia s-o ducă într-un loc sigur, dar oamenii lui Abraham îl eliberau deja pe preot.

— Eric a luat-o pe Cody! răsună ţipătul lui Maggie în mijlocul vacarmului general. Pardoseala era presărată cu trupuri, iar soldaţii înarmaţi cu puşti, mitraliere Uzi mişunau la tot pasul.

Abraham răcnea ordine în ebraică oamenilor săi, în clipa în care ei ajunseră la uşa capelei, urmaţi îndeaproape de Peter; totul se petrecea atît de repede, încît era greu să înţelegi fiecare mişcare.

Auzindu-i chemarea, Maggie se întoarse către bătrînul rabin. Îl vedea pentru prima oară.

— Doamnă O'Connor – dumneata şi preotul veniţi cu mine. Ştiu unde-au dus copilul!

— Du-te, o îndemnă Devlin din spate. Te acopăr. Israelienii sînt de partea noastră!

O rafală de focuri o împinse înainte.

În multe părți ale casei se auzeau împușcături – cine putea ști cîți soldați și cîte gărzi erau? Sataniștii aveau poate propria armată. Maggie o luă la fugă, urmîndu-l pe rabin de-a lungul culoarului, uluită de cît de repede se mișca bătrînul.

— El cine e? îi strigă Maggie, peste umăr, lui Peter, care părea să-și fi recăpătat echilibrul și acum alerga în urma ei.

— Dumnezeu știe! răspunse el, dar pare să cunoască drumul.

Destul de aproape, în spatele lor, răsunau țipete și împușcături, dar ei alergau în urma rabinului, coborînd o scară de piatră ce ducea într-un subsol cavernos; zidurile erau tăiate în stîncă, iar umezeala lor făcea aerul încăperii jilav.

Maggie auzi o nouă rafală și vocea lui Devlin, împreună cu glasul răsunător al unui israelian care dădea instrucțiuni. Bătrînul se sprijini, vlăguit, de perete, încercînd să-și potolească răsuflarea, iar Maggie zăvorî ușa în urma lor, îngrijorată că Dev rămăsese de partea cealaltă.

Rabinul glăsui către Peter:

— Mai avem puțin timp la dispoziție, Părinte. Prea puțin pentru amabilități. Sînt rabinul Itzhak Levi și am fost chemat aici, ca și tine.

Peter îl privi în ochi și văzu limpede că bărbatul era cu un picior în lumea asta și cu celălalt în următoarea, ceea ce avea prea puțină legătură cu vîrsta înaintată. Auzise de extraordinara lui înțelepciune, dar acum îi vorbea ceva mult mai profund din ființa lui – o anumită camaraderie de suflet. Rabinul atinsese și el extazul mistic al Domnului și tînjise după el suficient de mult spre a păși pe terenuri nesigure, unde nu existau nici semne călăuzitoare, nici garanție.

Rabinul înclină capul; nu-și dezlipise nici o clipă privirea din ochii lui Peter, iar preotul știu că fusese cîntărit, ca Nabucodonosor.

— Cred că sufletul copilului a fost vrăjit cu energii demonice, chemate de oamenii Diavolului, zise Peter. Am văzut cu ochii mei Talismanul și Piatra în formă eterică,

aproape de materializare, aşa că nu pot ignora potenţiala lor existenţă. Dacă ceremonia nu era întreruptă, sînt sigur că aceste obiecte ar fi fost acum materializate.

Pe chipul rabinului se citea o deplină înţelegere.

— Cum am spus, sufletul copilului este în primejdie. Am văzut Diavolul. Te întreb acum ce propui să facem?

— Trebui să-l izgonim, Rabi, răspunse Peter cu hotărîre. Cody este condamnată fără să fi păcătuit cu ceva. Sînt convins că singura cale este exorcizarea.

— Metodele noastre sînt complet diferite, spuse rabinul îngîndurat. Nu va fi uşor. Nu cunosc nici o ocazie în care să se fi făcut mulţumitor pentru ambele părţi.

Maggie era turbată de furie.

— Am impresia că n-o să mai fie nevoie să-i aştreptaţi pe cei din urma noastră să vă omoare! O s-o fac chiar eu, dacă nu sfîrşiţi cu vorbăria şi nu treceţi la treabă!

Pe neaşteptate, rabinul zîmbi şi, răsucindu-se pe călcîie, se afundă în cordidorul întunecat.

— Ce-i ceri lui Dumnezeu prin acest copil, doamnă O'Connor?, întrebă el peste umăr.

— Să fie salvată, dacă asta e dorinţa lui Dumnezeu, răspunse Maggie grăbindu-se să ţină pasul cu el. S-o ocrotească de rău şi Diavol.

— Şi pentru tine?

— Să am curajul să suport hotărîrile Domnului.

Întorcîndu-şi capul în direcţia ei, bătrînul o sfredeli cu privirea pînă în adîncul sufletului; Maggie nu se îndoi nici o clipă că el putea citi limpede ce stătea scris acolo.

— Ai încredere în noi că putem îndeplini sarcina sugerată de prietenul tău, preotul?

Maggie confirmă din cap.

— Pentru că sîntem înţelepţi?

— Nu, rosti ea cu convingere. Fiindcă cred că sînteţi oameni buni.

— Ştii, bineînţeles, că credinţa mea este cu totul diferită de-a voastră. Dacă voi participa la ceea ce a propus Părintele Peter, o voi face pe căile deschise de tainele Iudaismului. Te deranjează?

— Nu.

— De ce nu?

— Adevărul e unul singur, Rabi, răspunse ea fără ezitare. Cărarea pe care o alegi ca să ajungi la el este, cu siguranță, fără importanță pentru Dumnezeu.

Bătrînul confirmă din cap și un zîmbet slab îi lumină chipul.

— Deci, zise el, să pornim.

Își îndreptă atenția spre un portal din piatră boltit, ce se putea vedea acum direct în fața lor. Apoi începu să înainteze ca Iosua pe cîmpiile Ierihonului.

Arcada ce se deschidea în fața lor era sculptată cu gorgone hidoase. Rabinul rămase locului în fața ei, iar Maggie observă că întunericul de sub boltă era total deosebit de tot ce văzuse pînă acum. Vîscos și negru ca smoala, de parcă priveai infernul.

— E o uriașă poartă ascunsă, îi spuse rabinul lui Peter. Se simte emanația Diavolului.

Imediat fură învăluiți de un aer rece și plin de mirosul de putreziciune al infernului, încît cu greu puteai respira.

— Deschide-ne ușa! tună rabinul, uluind-o pe Maggie cu puterea glasului său.

Se auzi un zgomot, ca o descărcare de energie statică, iar aerul din preajma lor tremură. Peste cîteva clipe le apăru în față interiorul unei încăperi luminată de lumînări; în cameră era întinsă Cody și alături, în picioare, stătea Eric.

— Bine ați venit la Poarta Diavolului, îi întîmpină el cu răceală. Cu prețul sufletelor voastre puteți intra pe Poarta spre Infern.

Peter și rabinul schimbară o scurtă privire, apoi pătrunseră în cameră, în vreme ce Maggie păși înăuntru gîndindu-se că nimic, dar absolut nimic în afară de dragostea pentru Cody n-ar fi făcut-o să intre într-un asemenea loc îngrozitor.

Ridicînd mîna stîngă, Eric intonă cîteva cuvinte, necunoscute ei, iar Maggie simți arcada închizîndu-se la loc, în urma lor.

Capitolul 86

După ce izbuti, cu mare greutate, să se strecoare în camera ei, Ghania se simţea epuizată. Închise uşa cu zgomot şi se sprijini de ea, să-şi tragă sufletul. „*Blestemat fie Hazred*“, pentru trădarea lui! Se chinui să deschidă dulapul şi răsuflă uşurată văzîndu-şi instrumentele neatinse. Mulţumi în gînd Infernului că fusese Mare Preoteasă în Slujba Stăpînului Răului de prea multă vreme ca să mizeze totul pe o singură carte.

Eric dăduse greş, dar asta nu însemna că totul era pierdut. N-avea timp de irosit cu regrete zadarnice.

Ghania înşfăcă, grăbită, din raft uneltele rituale şi le depuse pe altar. Şi ea stăpînea, la rîndul ei, ştiinţa străveche de-a lua prizonier Ka-ul copilului şi de a pune mîna pe talismane.

— Ah, micuţa Mesageră a Zeiţei Isis, murmură ea pregătindu-şi obiectele, vrea să-şi ocolească destinul, dar Ghania e bătrînă şi înţeleaptă şi se gîndeşte la tot. Unghiile ei, părul, sîngele, sudoarea... le am pe toate... Şi-o s-o am şi pe ea, îndată ce-mi sfîrşesc treaba!

Ghania se scufundă în tăcerea rituală, învîrtindu-se de trei ori în cerc, în sensul invers acelor de ceasornic. Apoi turnă amestecul de sînge, îmbibînd cu el păpuşa ce-o întruchipa pe Cody, murmurînd incantaţii magice, După care luă de pe altar un ac lung. În clipa în care se pregătea să străpungă inima păpuşii, o lovitură din spate o făcu să scape pocalul din mînă.

Udă leoarcă, murdară de noroi din cap pînă-n picioare şi aproape goală, Ellie stătea în faţa preotesei, ţinînd în mînă un pumnal malaiez, plin de sînge, pe care-l culesese în drum, iar în cealaltă o toporişcă.

— Ai încercat să mă îneci, vrăjitoareo! glăsui cu voce joasă şi rece ca moartea. Credeai că eşti singura care îi cunoaşte pe Zeii Mărilor?

Ghania înşfăcă propriul pumnal şi, dezbrăcîndu-şi

djellabah-ul, îl dădu de-o parte, cu piciorul, din drum. Cele două femei se aflau față-n față. Deși Ghania era mai voinică și mai corpolentă, după ce privi în ochii lui Ellie, își dădu seama că avea în față o egală.

— Luptăm pînă la *moarte*! scuipă ea provocator.

— O să-ți implori zeii să scapi numai cu atît, vrăjitoareo! șuieră Ellie cu chipul grav și neclintit.

Își dădură tîrcoale, cîntărindu-și puterile și armele otrăvite, însetate de sînge. Ghania lovi prima, iar pumnalul sclipi aproape atingînd abdomenul lui Ellie. Ellie făcu un salt spre stînga și lovi capul uriaș al Ghaniei cu piciorul, ca o balerină; își petrecuse o viață întreagă într-o arenă de luptă din Creta, iar instinctul de apărare în fața morții încă dăinuia. Corpul greoi al Ghaniei zvîcni înapoi, cu un geamăt, dar femeia continua să se miște.

Fiecare căuta să prindă privirea celeilalte, pentru a-i slăbi puterile prin magie, dar amîndouă cunoșteau pericolul și se fereau. Cînd simți pumnalul zgîriindu-i coapsa, Ellie scrîșni din dinți; evită lama în ultima secundă și împlîntă cuțitul malaiez în brațul Ghaniei.

Se învîrteau una în jurul celeilalte ca două tigroaice; lama cu două tăișuri a securii spintecă aerul în fața pieptului Ghaniei și ar fi despicat-o dacă își atingea ținta. Dîndu-și capul pe spate, Ghania izbucni în rîs, dar Ellie îi răspunse cu un strigăt de luptă al triburilor Cherokee, care înghețase sîngele în vinele dușmanilor, din vremuri străvechi. Strigătul de luptă blocă, o clipă, cîmpul energetic al Ghaniei; Magia Indienilor din America îi era cu desăvîrșire străină. Dar izbuti să-și revină și toporișca lui Ellie zbură trimisă de-o lovitură necruțătoare, cu piciorul, în încheietura mîinii.

Parînd loviturile, atacînd, ferindu-se, cele două femei se luptau ca amazoanele, și fiindcă puterile le erau egale, doar epuizarea sau destinul puteau înclina balanța în favoarea uneia sau alteia.

Ghania rostea acum incantații magice, iar Ellie se chinuia să-i descifreze vorbele. „*Doamne Sfinte!*“ chema ea elementele naturii, deschizînd poarta psihicului ca să îngăduie intrarea celor din lumea spectrală. Iisuse! orice

putea intra prin poarta astrală...Ellie începu să-şi scotocească mintea în căutarea unei formule care să o ţină departe de asemenea entităţi astrale, dar simţi deja ceva materializîndu-se în faţa ei, în timp ce lupta. Îşi făcu apariţia silueta unei femei, palidă ca moartea, cu ochii aprinşi de dorinţa de sînge, încît era imposibil să-i priveşti. Ellie se retrase îngrozită. Era mult prea ostenită pentru a putea lupta simultan pe ambele planuri.

Dar silueta nu o urmărea pe ea. Se năpusti asupra trupului uriaş al Ghaniei cu o ferocitate care o aruncă pe Ellie în celălalt colţ al camerei.

Iisuse Hristoase, era Jenna!

Entitatea o înconjură cu un braţ, sugrumînd vrăjitoarea cu puterea propriei magii întoarsă împotriva ei însăşi.

Rănită şi epuizată, Ellie se sprijini de dulap, urmărind-o fascinată pe Ghania care se chinuia să scape din strînsoarea lanţului eteric.

Bătrîna vrăjitoare încercă să-şi blesteme schingiuitoarea, rostind formule magice într-o mulţime de limbi, dar toate erau respinse înainte de-a le putea rosti pînă la capăt de atacurile sălbatice ale entităţii Jennei. Asaltul era atît de fioros, încît Ellie simţi nevoia să-şi întoarcă privirea, îngrozită, dar atenţia îi fu atrasă de securea ce zăcea pe podea şi se întoarse, instinctiv, s-o apuce, chiar în clipa în care Ghania se năpustea din nou asupra ei.

— Asta-i pentru *Cody!* urlă Jenna, lovind vrăjitoarea în fiecare centru vital.

— Asta-i pentru *mine*!

Entitatea o apucă de gît pe la spate, ca un cleşte de oţel, împingînd-o în direcţia lui Ellie.

Atunci Ellie ridică securea deasupra capului şi, dintr-o singură lovitură, despică craniul vrăjitoarei din creştet pînă-n gît. Corpul Ghaniei se prăvăli, smulgînd în cădere securea din mîinile însîngerate şi zvîrcolindu-se pe podea.

— *Asta* a fost pentru Dumnezeu, rosti Ellie scurt, în direcţia trupului uriaş ce zăcea la picioarele ei.

Ridicîndu-şi privirea, observă entitatea eterică risipindu-

se. Expresia zugrăvită pe chipul ei era cea mai victorioasă şi cea mai îndurerată pe care o văzuse în viaţa ei.

Ellie îngenunche şi începu să se roage.

Devlin se ghemui în stînga lui Abraham în singurul adăpost existent în acea parte a coridorului lung de piatră. Lupta pe care o lăsase în urmă fusese sîngeroasă şi aprigă. Israelienii erau profesionişti. Se auzeau încă împuşcături din multe părţi ale casei; trupele lui Vannier folosiseră nu numai gărzi înarmate, ci şi capcane pentru asemenea ocazii.

Oamenii lui Abraham înfruntaseră atît trupele Mohabaratului, cît şi gărzile casei, care păreau mai mult mercenari decît gărzi de corp, nu numai în privinţa pregătirii, ci şi a armamentului. Nici nu era de mirare, fireşte, ţinînd seama de reţelele lui internaţionale în materie de droguri şi de armament, că avea acces la cei mai buni soldaţi care erau de vînzare.

Devlin îl observă pe trăgătorul de elită exact în clipa-n care Abraham era pe punctul de-a pătrunde în coridor. Nu era uşor de localizat în semiîntunericul care îi înconjura – individul era ascuns mai bine decît ei – dar detectivul îl doborî din prima lovitură.

Abraham îl bătu pe umăr în semn de mulţumire şi se furişă în coridorul acum pustiu. Pînă cînd ajunseră la uşa zăvorîtă, focurile de armă ce răsunau în urma lor amuţiră.

— Ne ocupăm de casă? zise Dev scurt.

Abraham confirmă din cap.

— Trebuie să găsim copilul şi să-l scoatem de-aici înainte ca hărmălaia să aducă poliţia.

— Avem de scotocit douăzeci de acri, plus plaja, rosti Devlin. O să ne ia ceva timp.

Abraham mormăi un răspuns şi încercă să forţeze uşa. Văzînd că nu se clinteşte, distruse închizătoarea cu pistolul automat. Cîteva clipe mai tîrziu, se aflau de partea cealaltă, privind în bezna arcadei din faţa lor. În întuneric se distingeau cu greu siluetele celor din interior. Rafi şi Devlin avură un scurt schimb de priviri, iar Devlin păşi spre arcada care-l separa de Maggie şi Cody.

Dar nu reuşi să treacă dincolo.

Surprins de bariera care-l respinsese, se aruncă cu toată puterea împotriva ei. Doar o uşoară vibraţie electrică trăda existenţa barajului energetic.

Uluit, Abraham se năpusti cu toată forţa staturii sale impunătoare, dar în zadar. Devlin urlă la Maggie, dar era limpede că nici sunetul nu putea pătrunde.

Devlin şi Abraham priveau încurcaţi unul la altul. Cum intraseră ceilalţi? Ce fel de forţă îi oprea?

Abraham începu să cerceteze marginile arcadei, în căutarea sursei care producea barajul.

— Oamenii mei trebuie să sosească din clipă-n clipă, zise el. Vom pătrunde cînd ne sosesc întăriri.

Maggie se văzu nevoită să lupte din toate puterile pentru a-şi păstra cumpătul în interiorul camerei îngheţate. Prezenţa Răului era atît de palpabilă în acest loc, atît de densă, încît îi capta întreaga forţă vitală, vlăguind-o, golind-o de energie, asemenea unei găuri negre în spaţiu, care înghite totul în calea ei. Îşi reglă respiraţia, rugîndu-se pentru ocrotire, dar se pare că aici chiar şi rugăciunile erau trimise înapoi, înlăuntrul ei, incapabile să-şi găsească calea.

Se îndreptă spre Cody, care zăcea palidă ca un crin, pe uriaşul altar de piatră din mijlocul camerei. Piatra părea veche de milenii şi răspîndea temperatura unei banchize arctice.

Întinse mîna să atingă copilul, iar pleoapele lui Cody tresăriră, deschizîndu-se. Maggie se dădu înapoi, şocată; cea care o privea cu ochii aceia străini nu era Cody.

Şi Peter văzu limpede Prezenţa. Făcu semnul Crucii şi deschise *Ritualul Roman al Exorcizării*, care, nu-i fusese confiscat de duşmani, fiindcă fusese ascuns în buzunarul indispensabililor şi nu în rasa dominicană, din mila lui Dumnezeu alături de celelalte obiecte sfinte. *„O, Doamne, se rugă el, nu lăsa slăbiciunile să închine balanţa împotriva noastră."*

Instinctiv, Maggie se trase înapoi la vederea privirii diabolice din ochii copilului şi renunţă să o mai atingă. Se

răsuci uluită, privind întrebător spre Peter, dar rabinul vorbi primul.

— Ei se află aici, zise el. Demonii. Sînt mulţi, dar unul singur îi stăpîneşte.

Peter privi în direcţia bătrînului, care stătea cu pleoapele coborîte. Cu siguranţă, asta nu-l împiedica să vadă.

— Nenorocitule! Ce i-ai făcut lui Cody? tună Maggie.

— Dragă Maggie, răspunse Eric, n-am făcut decît să-i surghiunim sufletul într-un loc unde va fi ţinut prizonier pentru eternitate.

— Acum Cody nu mai este decît un sălaş pentru demoni. Dacă ne-am fi dus la bun sfîrşit ritualul, însăşi Sekhmet s-ar fi întrupat în ea, oferindu-i nemurirea. Dar din moment ce am fost atît de brutal întrerupţi, n-am avut încotro şi a trebuit s-o aduc aici. Acum, bineînţeles, am de gînd să materializez Talismanele, iar pe voi să vă ucid.

Peter nu ştia de ce se simţea dintr-o dată plin de curaj; poate din cauza simţămîntului că ajunsese la confruntarea finală. Apropiindu-se de Eric, vorbi:

— Ora propice Materializării a trecut, Vannier, rosti el ferm. Cît despre dorinţa ta de-a ne ucide... n-ai arme şi oricum sîntem mai mulţi ca tine.

— În cazul ăsta pur şi simplu îi voi cere Prinţului să vă ucidă, răspunse Eric sfidător.

— Şi de ce-ar face-o? Sînt convins că Prinţul tău dispreţuieşte învinşii, cel puţin la fel de mult ca prinţii pămînteni.

— Dar aici nu-i vorba de nici o înfrîngere. Poate doar o mică schimbare de plan.

Eric se întoarse cu spatele dispreţuitor, dar aerul din preajma sa începu să trosnească rău-prevestitor.

— *Muritor învins!*

Vorbele tunătoare soseau dintr-o sursă neprevăzută.

— Ţi-ai ales singur destinul.

Pereţii începură să trepideze în ritmul şi intensitatea sunetului. Deodată, Eric duse mîna la gît, încercînd parcă să scape de încleştarea unei mîini nevăzute care-l sugruma.

Cei trei îl priveau cum se zbate, chinuindu-se să respire, ca un spînzurat la capătul funiei.

— *Totul se plătește!* răsună din nou vocea făcînd să vibreze dureros fiecare terminație nervoasă.

Trupul lui Eric era atacat de creaturi nevăzute, dar a căror forță era inimaginabilă. Corpul lui puternic era azvîrlit de ici-colo prin cameră, ca un sac de fasole în mîinile unor copii demenți. Păru că atîrnă de picioare deasupra lor, o vreme, ca agățat de un cîrlig imaginar, apoi se izbi de ziduri și tavane, cu o violență care făcea să-i pîrîie oasele.

Apoi răsunară hohote de rîs, pe măsură ce demonii îl sfîșiau bucată cu bucată. Urletele lui Eric acopereau aproape zgomotele surde ale cărnii sfîrtecate, în timp ce brațe și picioare zburau desprinse de torsul încă viu. Peste tot zăceau împrăștiate carne și oase, strivite și amestecate, mirosind a ars și răsunau răcnetele unei bestii ce nu părăsise Infernul, ci trăise în mlaștina de sînge de la picioarele stăpînului Infernului.

Înnebunită de spectacolul grotesc, Maggie încerca să-și întoarcă privirea, dar rabinul rosti cu fermitate:

— Nu-i cu nimic mai rău decît ceea ce-a făcut el altora, doamnă O'Connor. E drept.

Zgomotele dezastrului se stinseră. Peter, Maggie și rabinul rămaseră împietriți și nesiguri în mijlocul carnagiului.

— Peter, Peter, *Peter!* răsună, pe neașteptate, o voce bărbătească, atrăgîndu-le atenția din nou spre altar. Vocea părea să iasă din Cody, dar buzele copilului nu se clintiseră. Sînt *atît* de bucuros că ai răspuns chemării mele! De data asta am folosit o metodă foarte inteligentă, nu crezi?

Peter se încruntă. Cunoștea vocea; ultima dată o auzise într-un sat indian, la nouăsprezece mii de kilometri depărtare de Greenwich.

Împietri, împotrivindu-se astfel neașteptatului fior de teamă care-l cuprinse; uitase, pentru o clipă, de existența copilului de pe altar. Trase adînc aer în piept și-și concentră atenția asupra *Ritualului Roman* din mîinile sale; plin

de smerenie, începu să citească textul Ritualului Exorcizării ce data din secolul al III-lea sau al IV-lea.

— *„Iartă-ne, Doamne, păcatele noastre și ale strămoșilor noștri...“*

Simți forța ritualului cum începe să-l străbată, împrospătîndu-i puterile; sentimentul propriei ființe se risipi, rămînînd în loc numai cuvintele pline de forță.

— *„... și nu ne duce pre noi în ispită și ne izbăvește de cel rău... Salvează acest copil, robul tău, fiindcă tu ești nădejdea lui, Doamne.“*

— Du-te-n mă-ta, laș împuțit!

Copilul era cel care răcnea vorbele, dar vocea nu era a lui. Corpul ăsta ni s-a dat nouă liber și gol, pe vecie... Va veni curînd și rîndul tău.

Peter se simți învăluit de Prezență, ca de un mîl rece ca gheața, care căuta calea de-a pătrunde înlăuntrul lui. *„Sînt singur!“* Gîndul îi răsări pe neașteptate, în minte și, o dată cu el, spaima irațională. Simțea de parcă o mînă nevăzută i-ar fi încleștat coardele vocale, iar forța atacului, neașteptat, îl împietri. De obicei, acest asediu începea încet, pregătindu-și terenul, dar puterea demonică era, de astă dată, formidabilă.

— Singur, Singur. *Singur!* îl batjocorea Prezența, de undeva dinlăuntrul său. Întotdeauna vei fi singur.

— *Nu* ești singur, răsună vocea rabinului, tunătoare ca o trompetă.

Plină de forță. Perfect controlată. Trezindu-l pe Peter la realitate.

— Du-te dracului, porc de preot ce ești, răsună din nou glasul ucigător din spatele altarului. Scrîșnetul lui dădea fiori celor aflați în cameră. Apoi, un hohot de rîs dement răbufni din gura copilului, făcînd să explodeze aerul din jurul lor. Maggie urmărea spectacolul împietrită; era de neconceput ca *obiectul* de pe altar să fie Cody. Coborîndu-și bărbia în piept, încercă să se roage.

Peter privi spre rabin și observă că fața lui rămăsese neclintită. Părea că n-are de gînd deocamdată să intre-n vorbă cu entitatea. Peter avea impresia că bătrînul controla

confruntarea de pe un anumit plan interior, cu extraordinară clarviziune.

— „*Spirit necurat!* continuă Peter să intoneze ritualul. *Oricine-ai fi tu și legiunile tale care posedați acest rob al lui Dumnezeu...*"

— Tu *mă cunoști*, Peter Messenguer, răcni din nou glasul plin de satisfacție. Mi-am petrecut toată viața alături de tine. Sînt Prințul Orgoliului! Perechea ta astrală, Cel care te-a împins pe cărarea atît de departe, iar tu nici n-ai bănuit măcar. Ți-am dat inteligența... am făcut în așa fel încît orgoliul să-ți întunece mintea, transformîndu-ți credința în rațiune. Eforturile tale idioate de-al cunoaște pe Dumnezeu! Marele Peter, Peter Trădătorul. Peter crede că poate să se culce cu tîrfa, iar Dumnezeu n-o să observe.

— *Concentrează-te!* Sălbăticia urletului rabinului îl trezi pe Peter din șoc.

— Și tu, bătrîn ipocrit, urlă demonul, îndreptîndu-și atenția spre rabin. Crezi că o să *te* las să scapi neatins?

Rabinul simți cum pămîntul începe să-i fugă de sub picioare, și o duhoare groaznică îl învălui. Acest miros nu va putea fi uitat vreodată. Trupuri arse, crematorii. „*Deborah!*"

Mirosul se risipise, dar gheara de oțel care-i strîngea inima rămase.

— Ai răbdare, mititelule, rosti demonul prin gura lui Cody. Cu tine mă distrez puțin mai tîrziu.

Bătrînul simți cum i se zbîrlește părul pe ceafă; stomacul i se strînse. Ce nebunie să mă mai tem de ceva la vîrsta mea, se dojeni în sinea lui – dar duhoarea Auschwitzului îi stăruia în nări, iar amintirea lui Deborah îi seca puterile. Se strădui să-și concentreze din nou atenția către sunetul vocii preotului și să-și trimită spiritul în eter, în căutarea Infernului.

Peter se chinuia să rostească, răspicat, cuvintele rituale. „*Ai grijă*, Peter, se dojeni în sinea lui. *Nu-ți pierde firea.*"

— Într-adevăr, *Lungul drum al calvarului,* îi șuieră diavolului înainte să-și ducă gîndul pînă la capăt. Idiot orgolios! Nu te-ai gîndit niciodată că drumul a fost *atît de lung* fiindcă te îndreptai în direcție greșită?

În cameră răsună un hohot de rîs dement, reverberînd în valuri năucitoare care le sfîşiau nervii, lăsîndu-i însîngeraţi. Maggie îi căută privirea lui Peter; văzu limpede întreaga suferinţă oglindită în ea.

— Cu cîtă bunăvoinţă mi-ai permis să te călăuzesc în focul Ghenei! O uşoară cotitură ici, iar intelectul tău superior a ajuns direct la concluzia eronată! Ţi-ai zis în sinea ta că nu marile hotărîri te trădează, Peter, ci micile expediente, compromisurile mărunte sînt cele care deschid calea Duşmanului.

„*Poate fi adevărat?* Gîndul şi inima lui Peter alunecau inevitabil către Abis. *Tată Atotputernic, dacă e adevărat?*" Confuzia îi sporea neputinţa, pierzîndu-şi pe moment şirul pe pagina cărţii.

— *Minte! tună* rabinul. El n-a jurat credinţă Adevărului!

Capul micuţ al copilului se întoarse în direcţia rabinului, cu un surîs grotesc şi lasciv pe buze.

— Was Du erlebst, kann Keine Macht der Welt Dir rauben, rosti vocea într-o germană fără cusur. „*Nimic pe faţa pămîntului nu-ţi poate şterge experienţa trăită.*" Toate privirile erau întoarse în direcţia bătrînului.

— Era atît de blîndă şi pură, nu-i aşa, *Liebchen?* şopti demonul, cu o puternică nuanţă de intimitate în glas. Părul ei, pielea, felul în care obişnuia să-ţi rostească numele în pat, noaptea. Şi lor le-a plăcut blîndeţea şi frumuseţea ei. Ştiai că i-au batjocorit buzele, Itzhak? I-au spus că dacă nu le soarbe fiecare picătură de sămînţă, te vor schingiui pînă la moarte. Biata inocentă, îngrozită, credea că te salvează pe tine. Cînd de fapt a salvat o făcătură smintită care se credea sfîntă, dar acceptă ca nevasta să-i fie schingiuită în locul lui. A murit în *chinuri cumplite,* Itzhak... bineînţeles, la sfîrşit înnebunise de-a binelea. Ştiai că a asistat la uciderea copiilor?

Furia devasta chipul bătrînului, lacrimile-i brăzdau nestingherite obrajii, dar îşi păstră cumpătul.

„*Deborah... Deborah. Păstrează legătura inimilor noastre... dragostea e mai presus de moarte.*" Aşteptase o viaţă s-o regăsească. Numai moartea îi va putea aduce pacea.

Cu un efort supraomenesc, bătrînul izbuti să revină în prezent, în timp ce cuvintele Torei îi răsunau arzător în urechi... *„Dumnezeu, Stăpînul tău, te pune, la încercare ca să-i dovedești dragostea cu tot sufletul și toată inima ta."*

Peter vedea limpede ravagiile făcute de veninul demonic în inima bătrînului; turbat de furie, se întoarse în direcția Diavolului.

— Te exorcizez pe tine, *Cel Mai Necurat dintre Spirite,* tună el, *Toate Spiritele! În Numele...*

— Vorbiți-mi, domnilor! șuieră vocea, descumpănindu-l pe Peter. Vorbiți-mi! Nu ajută la nimic! Vă ascundeți în dosul unor pagini scrise. V-am provocat la o înfruntare pe viață și pe moarte, nu la un joc de șah. Ori vă luptați cu mine, ori omor copilul înainte să apucați măcar să terminați de citit cartea aia idioată!

Ca pentru a-și întări spusele, trupul de pe altar începu să se tumefieze, mîinile și picioarele umflîndu-se ca niște baloane. Maggie asista stupefiată la oroarea ce se petrecea sub ochii ei, neștiind ce să facă. Chipul lui Cody era contorsionat de durere și un geamăt de suferință îi ieși de pe buze.

— Îți cer să părăsești acest copil, fără să-i faci vreun rău! comandă rabinul. N-ai nici o putere asupra lui.

— Nici o putere!

Urletul demonului zgudui zidurile în jurul lor.

— *Eu am distrus Templul.*

Ecoul hohotelor de rîs revenea, lovindu-se din perete în perete, de parcă toate ospiciile lumii îi adunaseră aici pe cei mai periculoși nebuni.

— Voi folosi Cuvintele Puterii ca să gonească... începu rabinul.

— Cuvintele Puterii! îl întrerupse demonul, victorios. Tu vorbești de Cuvintele Puterii. *Lașule.* Fricosule. Ticălosule. Mișelule. Trădătorule. Ei îți cereau doar un *Nume.* Ai uitat, *Liebchen*? Ascultă... Să-ți aduc aminte...

Rabinul se trase înapoi năucit, de parcă primise o puternică lovitură în piept; înainte de a-și putea regăsi echilibrul, se simți aruncat înapoi în timp... *În jurul lui era numai moarte și oameni morți. Îl duseseră la marginea*

unei gropi comune. Obligîndu-l să privească oamenii săpîndu-și ultima umilință. Să privească bietele creaturi scheletice, aproape la fel de subțiri ca lopețile pe care le țineau în mîini, în timp ce erau loviți sau împușcați din spate de soldații care rîdeau în hohote. Obligîndu-l să asculte suspinele ce implorau milă ale celor care, încă în agonie, simțeau pămîntul prăvălindu-se peste ei.

„Tu poți să-i salvezi, îi spuseseră. Spune-ne numele." Dar buzele lui rămăseseră pecetluite, iar oamenii muriseră, chiar dacă suferința lor se cuibărise în sufletul lui pentru totdeauna.

Apoi îi arătaseră femeile și copii din spital; chinurile, cangrena, moartea. „Tu poți să-i salvezi, îi spuseseră. Spune-ne numele!" Dar el rămăsese stană de piatră, chiar dacă inima îi era zdrobită și-i sîngerea în piept.

Apoi i-o arătaseră pe iubita lui Deborah, cea cu privirea și sufletul neîntinate. Mama copiilor lui, perechea sufletului său. Singura dragoste adevărată care putea exista vreodată.

Se afla în cameră, dezbrăcată, încercînd zadarnic să-și acopere cu mîinile sînii supți din cauza slăbiciunii. Nu implorase milă, acolo unde nu putea fi vorba de milă, dar lacrimile îi izvorau din frumoșii ei ochi disperați, sclipind în lumina sărăcăcioasă răspîndită din tavan. Iar ei îl împinseră în cameră ca s-o privească. El știa că în clipa aceea sufletul ei murise. Privind-o în ochi, văzuse întreaga oroare și umilință care erau mai groaznice decît moartea. „Poți s-o salvezi!, îi spuseseră. Spune-ne numele!"

— Rabi. Rabi! țipa Peter zgîlțîindu-l pe rabin. Ascultă-mă! Diavolul îți face toate astea. *Trebuie* să mă asculți!

— Nu puteam să le spun, șopti bătrînul, prizonier al propriei neputințe.

Peter știa prea bine că demonul făcea toate astea, inoculîndu-ți cea mai teribilă spaimă, exploatînd-o, lăsîndu-te fără apărare, pustiit, zdrobit. Iar Rabinul era bătrîn... avea nevoie de o extraordinară putere spirituală ca să reziste unui asemenea asalt. Voiau Numele Tainic al Domnului, murmură el. Nici chiar cu prețul vieții ei nu-l putea dezvălui...

— Nu. Nu! Fireşte că nu, îl îmbărbătă Peter pe bătrînul îngrozit şi învins de teamă. Ei erau Oamenii Minciunii, Rabi! Nu şi-ar fi respectat legămîntul. Ai făcut ceea ce trebuia să faci.

Peter se întoarse să înfrunte diavolul, înnebunit de furie la vederea acestui rău ce pîrjolea totul în cale. Trebuia oprit înainte de-a distruge omenirea.

— De fapt, *mie* mi-ai aruncat mănuşa, diavole! răcni, încercînd să rămînă cît mai stăpîn pe sine. Hai să vedem de ce?

Era periculos să se abată de la regulile rituale. *„Să nu-l provoci niciodată, fiule!“* Era singura limită ce nu trebuia trecută. Dar simţea nevoia să-l provoace în cîmp deschis.

Cody îşi întoarse ochii orbi în direcţia lui Peter, iar pe buze îi înflori un rînjet hidos.

— Egocentrist pînă în ceasul al doisprezecelea, rîse demonul cu vădită satisfacţie. Sigur, ca întotdeauna, că *tu* eşti centrul atenţiei. Dar nu-i nimic, dragul meu Peter. O să ne distrăm pe cinste. Tu ai conştiinţa mai încărcată decît bătrînul.

Peter se chinui să-şi întoarcă privirea la paginile cărţii. *„N-am voie să mă las momit de creatura asta, altfel sîntem pierduţi.“* Începu să citească din nou.

— *„Îţi comandă Cel care te-a aruncat din Înaltul Cerului în Fundul Iadului. Îţi comandă cel care stăpîneşte marea, vîntul şi stelele. Ascultă, deci, şi te cutremură, Satana! Duşmanul Credinţei. Duşmanul seminţiei umane!“*

— O, seminţia umană! şuieră vocea. Seminţie de rahat! *Seminţie de mortăciuni!* Nu-ţi dai seama, idiotule, că partida e deja *pierdută*! Avem toate atuurile de partea noastră, Peter Trişorule! Chiar crezi că seminţia umană vrea ca Dumnezeu să triumfe, preot nerod ce eşti? Nu te-ai gîndit niciodată că omenirea s-ar putea *să nu fie de partea ta?* Cască ochii în jurul tău! Iubiţii tăi oameni violează, torturează, înşeală şi ucid. Din lăcomie şi zgîrcenie, chiar şi pentru aşa-zisele lor idealuri sacre. Oamenii declară războaie ca să se distrugă între ei! Pun în pericol însăşi existenţa planetei, acum cînd tehnica o permite. Iubita ta seminţie umană desfiinţează încetul cu încetul ozonul, pînă

ce toate ființele vor muri răpuse de cancer. Va distruge pădurile și fluviile pînă cînd nu vor supraviețui în ele decît mutanți. Și să nu uităm răutatea omului față de semenii lui, Peter, preacucernice nebun!

Peter simțea cum i se risipesc gîndurile, cum alunecă... Se luptă să-și păstreze cumpătul, cînd îi răsună în urechi vocea rabinului, rostind o rugăciune:

— Hofked alav rasha v'Satan al y'min...

Peter se chinuia cu disperare să se concentreze asupra cuvintelor ebraice, în timp ce rabinul rosti din nou versetul, de data asta de la coadă la cap. Existau formule cabalistice, își aminti Peter, care puteau trezi puteri angelice...

Se concentră din nou asupra rîndurilor cărții, recunoscător rabinului pentru puterea pe care i-o insuflase și, neclintit, reluă:

— *„Doamne, Tu care ai creat și ocrotit Seminția Umană, îndreaptă-Ți privirea către robul tău..."*

— Halal creator și ocrotitor al seminției umane! rosti demonul batjocoritor. Peter, preotul corupt, încercînd reabilitarea... Dar nu voi folosi asta împotriva ta. În schimb, îți ofer o șansă să *învingi*. Firește, va trebui să-mi accepți provocarea.

Vocea căpătă accente ademenitoare.

— Vă pot oferi tot ce vă dorește inima..., se însinuă ea. Fiecare om își are prețul său. Gîndiți-vă numai la oferta mea...

Din nou, fantasmele începură să-i învăluie. De data asta erau fantasmele celor mai tainice dorințe și vise... și, vai, cît le era de greu să le gonească, fiindcă fiecăruia i se arăta ceea ce-și dorea mai mult decît viața. Singura și cea mai disperată dorință a inimii și a sufletului... Și, de fapt, ce mai însemnau aceste talismane prostești, în comparație cu asemenea dorințe mistuitoare? Și de ce trebuia ca o asemenea sarcină să apese pe umerii unor muritori...

Ellie dădu ultimul colț al labirintului din subsol și ajunse la scări în același timp cu doi dintre oamenii lui Abraham. Vrînd să treacă în fugă pe lîngă ei, unul dintre ei o apucă de braț. Toporișca însîngerată din mîna ei

despică aerul atît de rapid, încît bărbatul căzu înainte ca tovarăşul său să-l poată salva.

— *Lăsaţi-o*! răsună ecoul vocii lui Abraham din întunecimea coridorului. Lăsaţi femeia să treacă!

Cît ai clipi din ochi, Ellie coborîse scările şi privea, ca şi ei, către arcada din faţa lor, cu chipul încruntat de concentrare.

Luptătoare, observă Abraham. O cunoştea din datele cuprinse în dosar, dar nu-i ştia această nouă înfăţişare. Femeia nu se mulţumeşte cu jumătăţi de măsură, observă în sinea lui. Mai mult ca sigur îl ucisese pe omul lui şi nici urmă de regrete femeieşti pe buzele ei, doar concentrare asupra obiectivului.

— Sînt înăuntru, Ellie, rosti Dev grăbit. Nu reuşim să pătrundem.

Încuviinţînd cu o înclinare a capului, Ellie se apropie să atingă cu mîna barajul de energie, apoi se trase un pas înapoi ca să cerceteze însemnele săpate pe arcadă. Erau cifre, sigilii şi o scriere ciudată, ce trebuia descifrată.

— I se spune *Poarta Diavolului*, vorbi ea într-un tîrziu „Cine pătrunde dincolo de ea, pătrunde în Infern", glăsuieşte inscripţia. Cuvintele „Maa Kheru" dechid Porţile Infernului... iar asta trebuie să fie una dintre ele. E vorba probabil de un vîrtej energetic de un anume fel, care permite entităţilor demonice să treacă dintr-o lume în alta.

— Ascultă-mă, Ellie, interveni Devlin. Dacă mă bagi înăuntru, o să zic că e Clubul Mediteranean al Demonilor.

Ellie clătină din cap.

— Eric a închis sanctuarul cu sprijinul unor forţe foarte puternice, Dev. Nu pot să-l deschid de una singură. Va trebui să cer ajutorul strămoşilor mei, pe Plan Angelic. Dar să vedem ce pot face.

Se întoarse spre Abraham.

— Să înţeleg că soldaţii sînt ai tăi?

El confirmă dînd din cap.

— Ţine-i departe de mine şi de asemenea pe orcine ar încerca să mă tulbure cît sînt în transă. Sistemul meu nervos va fi vulnerabil la zgomot şi lovituri.

Apoi se răsuci spre Devlin.

— Ne aflăm adînc în inima pămîntului – voi cere spiritelor strămoşilor mei Cherokee s-o cheme pe Maica Pămîntului în ajutorul nostru. Magia Indiană are rădăcini mai pure decît magia lui Eric – pentru Cherokee nu există Magie Neagră. Întreaga magie, ca şi întreaga viaţă, aparţine Marelui Spirit. Asta s-ar putea să ne ofere un punct de pornire.

Spunînd asta, Ellie se întoarse în faţa la arcada porţii, îşi ridică braţele într-un salut şamanic, în direcţia Puterilor Celor Patru Vînturi, cerînd permisiunea să intre în Lumea Umbrelor. Trecură cîteva minute pînă cînd femeia îşi începu incantaţia, la început un murmur stins, a cărui rezonanţă creştea, umplînd încăperea, ca vuietul unei cascade într-un canion îngust.

Aerul vibra în jurul lor cu frecvenţă crescîndă, făcîndu-i pe cei doi bărbaţi să se înfioare. Întunericul arcadei începu să tremure, ca o perdea fluorescentă în bătaia vîntului.

— În momentul în care tremurul încetează, intraţi! le ordonă Ellie cu voce răguşită. Era limpede că-şi adunase toate puterile ca să învingă forţele ce ocroteau sanctuarul.

— Nu pot distruge bariera, dar încerc s-o slăbesc suficient ca să putem pătrunde.

Amîndoi bărbaţii încercau să-şi domolească nerăbdarea, aşteptînd momentul în care puteau acţiona...

Maggie se smulse din starea de acceptare a tentaţiei demonice, şocată de propria slăbiciune. Îi căută privirea lui Peter şi descifră în ea aceeaşi spaimă care pulsa în pieptul ei. Se întrebă ce-şi dorea el.

Îl văzu redobîndindu-şi stăpînirea de sine, concentrîndu-se disperat pentru a relua confruntarea. Dar şi Prezenţa îl observase.

— Aşadar, preacucernicul nostru tînjeşte după luptă, nu-i aşa? îl ispiti el. Asta înseamnă că ţi-ai dat în sfîrşit seama că exorcismul nu e punctul tău forte, cuviosule Peter?

— Înseamnă că-ţi accept provocarea, răspunse Peter hotărît. Spune-o!

„Nu discuta niciodată cu demonul, fiule. Doar orgoliul te poate face să crezi că vei învinge."

— Minunat, croncăni vocea demonului. Păcătosul în haine de preot iese de sub ocrotirea cărțuliei lui, nu-i așa? Ei bine, provocarea mea este cît se poate de simplă. Nu trebuie decît să-mi dovedești că Binele e mai puternic decît Răul. Firește, nu vei reuși niciodată, pentru că lumea ta este, și va fi mereu, un adevărat creuzet al Răului. Ia seama!

Gîndurile tuturor fură cuprinse, pe neașteptate, de imagini perverse; împotriva voinței lor, văzură Holocaustul... Întinderile Morții...curtea lui Caligula. Copii schingiuiți, femei bătrîne ucise în paturile lor. Sondele Kuweitului cuprinse de flăcări, trupuri cadaverice în spatele gardurilor de sîrmă ghimpată. Călăi rînjind deasupra corpurilor mutilate ale victimelor lor. Confruntări armate încrîncenate, trupuri mutilate și sirene sfîșiind aerul... o suferință supraomenească creștea în fiecare dintre ei, terorizîndu-i, zdrobindu-le fiecare simț. Ferocitatea omului față de om, prea înspăimîntătoare pentru a fi îndurată de suflet.

Maggie gemu fără să vrea, dar Peter și rabinul își păstrau cumpătul, iar viziunile se risipiră la fel de repede cum apăruseră.

Cu un efort supraomenesc, Peter își reveni, îndreptîndu-și statura uriașă.

— Dar noi nu sîntem *numai atît!* răcni înflăcărat. Sîntem mult *mai mult!* Noi oamenii sîntem capabili să ne iubim dezinteresat, fără să ne gîndim la noi înșine. Fără dorință de glorie. Fără lăcomie. Fără egoism. Numai dragoste. Mame care își sacrifică un rinichi ca să salveze un copil muribund... tați care coboră în mine de cărbuni, știind că-și vor scuipa plămînii, ca să le ofere copiilor o viață mai bună. Familii creștine au salvat copii evrei din ghearele naziștilor cu prețul vieții. Oameni care s-au lăsat torturați ca să-și ocrotească tovarășii de arme. Ei n-au făcut toate astea pentru profit sau glorie... au făcut-o din *bunătate.* Pe pămînt se petrec în fiecare oră un milion de

acte de eroism, anonim și dezinteresat, care compensează orice oroare invocată de tine.

— Nu-i de-ajuns! șuieră demonul. În cel mai bun caz e un punct pozitiv.

Deodată, Peter știu ce fusese chemat să facă. Întreaga lui viață, fiecare clipă de căutare a lui Dumnezeu îl pregătise pentru acest moment. *„Cînd a fost promis un sacrificiu, atunci el trebuie făcut."*

— Știu cum te pot învinge, diavole! rosti el cu glas răspicat și răsunător. Îți voi da viața mea în schimbul vieții copilului.

Maggie scăpă un geamăt, iar rabinul se apropie de Peter. Demonul izbucni în rîs, iar aerul se cutremură ca o bucată de jeleu.

— N-am nevoie de *tine,* biet om trufaș și *neînsemnat,* tună el. Eu vreu totul. Copilul. Talismanele. Toată puterea din lume! Ce însemni *tu* în comparație cu asta? Un preot ratat cu pretenții intelectuale? Ai ratat pînă și încercarea de-a deveni eretic! Nu pe *tine* te vreau... tu ești un *nimic.* Pricepi? Nimic. Nimic. *Nimic!*

Disprețul din glasul demonului zdrobi și ultima redută din sufletul lui Peter. Vorbele reverberau undeva, foarte adînc, pustiindu-l, lăsîndu-l neputincios. Se oferise pentru sacrificiul suprem, fiind sigur ca va fi *destul!* Respingerea îi șocă, uluindu-l. Parcă își vedea sufletul, cu păcatele lui expuse ca niște răni deschise. O *folosise* pe Maggie ca să-și împlinească propria personalitate... urîse slăbiciunile superiorilor săi, dar nu și pe ale lui... îl căutase pe Dumnezeu în minte, cînd, de fapt, numai inima era adevărată cale...

Întregul sens al vieții lui dispăruse într-o clipă... tot ce fusese, ce nu reușise vreodată să fie, răbufnea acum în creierul său o furtună stelară. *„Eli! Eli! Lama sabachthani! Doamne! Doamne! De ce m-ai părăsit?"*

Dezamăgit sufletește... fără refugiu; *fără un loc unde să se ascundă...*

Zidul de energie trosni în spatele lor. Ellie țipă un „Ho!" triumfător și căzu în genunchi înaintea portalului ce se deschidea, în vreme ce Devlin se năpusti, pătrunzînd prin

arcadă, în direcţia lui Maggie. Dar Rafi, oricît se strădui, nu reuşi să treacă de barieră...

— Tu n-ai voie să intri! urlă Ellie. Numai cei care cred...

Apoi îl urmă pe Dev, iar Rafi uluit de propria neputinţă, rămase în umbra arcadei străvechi, privind înăuntru. Cel puţin vedea limpede ce se petrecea în cameră.

Interiorul arăta ca o măcelărie, presărat cu ceea ce mai rămăsese din ultima înfruntare dintre Eric şi demoni. Iar corpul copilului, acum umflat şi grotesc, părea că pluteşte deasupra altarului de piatră.

Chipul contorsionat al lui Cody se întoarse să întîmpine intrarea noilor veniţi, iar ochii ei diabolici îl ţintuiră pe Devlin.

— Ajută-mă, tăticule! ţipă ea cu glasul unui băieţel muribund. Mă *doare*, tăticule!

Devlin rămase locului lovit de moarte. Copilul de pe altar nu mai era Cody. Faţa slăbită a lui *Daniel* era întoarsă spre el, cu sîngele şiroindu-i din nas şi din gură şi cu o gaură însîngerată în locul unde-ar fi trebuit să se afle pieptul. Copilul deschise gura să vorbească din nou, dar *ochii* lui erau cei care le sfîşiau inimile celor aflaţi în cameră. Plini de o spaimă fără speranţă şi implorînd zadarnic.

— *Ajută-mă, tăticule,* îl implorau ei. *Nu mă lăsa să mor!*

— Nu! răcni Devlin, sălbatic. Nu!

O luă la fugă în direcţia copilului, dar o undă de şoc puternică îl izbi ca o rafală de gloanţe. Şi deodată suferinţa agoniei îi cuprinse trupul. Durere. Spaimă. Viaţa i se scurge prin gaura căscată în propriul său piept, simţind cum piere. Cum dispare. Murea împreună cu fiul lui.

Devlin se lupta cu suferinţa din toate puterile. Se chinuia fără pic de milă să-şi smulgă iluzia din creier. *„Ăsta nu era Daniel!* Copilul ăsta chinuit e *Cody,* doar Cody." Iar el o va salva, indiferent de preţul pe care trebuie să-l plătească. De data asta nu va da greş.

Cu un strigăt supraomenesc, se luptă să înainteze și se repezi să apuce trupul ce zăcea pe altar.

Un zgomot asurzitor cutremură spațiul. Devlin fu cuprins de o furtună electrică, care-l lovi cu descărcări orbitoare, contorsionîndu-l și izbindu-l cu forța sa explozivă, de parcă atinsese o rețea de înaltă tensiune. Puterea ei îi ridică trupul, izbindu-l de pămînt cu uu pîrîit îngrozitor, pentru ca apoi, cîteva clipe mai tîrziu, să-l arunce ca pe-o cîrpă la picioarele lui Maggie. Ea îi văzu rănile, simți mirosul de carne arsă; simți că suferise împreună cu el, așa cum acum îi simțea moartea chinuită. Îngenunche lîngă trupul lui, dar nu-l mai putea ajuta.

Obiectul de pe altar rîdea, cu hohotele de satisfacție ale diavolului însuși. Nu mai era nepoata ei, era un Dușman, iar Cody se afla cu desăvîrșire în mîinile lui. Ca și ei. Deodată, Maggie se simți cuprinsă de-o furie uriașă, cum nu se mai simțise vreodată. Nu mai era vorba numai de Cody. Era vorba acum de toate suferințele omenirii provocate de forțele Răului.

Sări în picioare, urlînd către Prezența ascunsă:

— Lașule! Te folosești de un copil ca să-ți faci treburile tale murdare. Nu te ascunde în spatele unei fetițe de trei ani. Vino și luptă cu *oameni maturi*!

Vocea ei răsună mîndră și disprețuitoare.

— Nu-l provoca, Maggie, izbucni Peter. E imposibil să învingi.

— Ia te uită, mama unei toxicomane are îndrăzneala să lupte pentru un copil, nu-i așa? scuipă vocea cu ironie. Unde te aflai cînd fiica ta se înțepa în braț? *Mamă*? De ce n-ai salvat-o? Ai fi reușit, dacă-ți dădeai interesul.

— Nu-l asculta! tună rabinul. E Prințul Minciunii. Te lovește ca să-ți slăbească puterile!

Spunînd asta se apropie de copilul aflat pe altar, mișcîndu-și buzele într-o incantație.

— Nu te lăsa prinsă în cursă, Maggie! o imploră Peter. Nu-i vorbi direct.

— Așa, protejează-ți iubita, scîrțîi din nou glasul diavolului.

Trupul lui Cody se umplu de pete mari, roșii și vinete,

de parcă ar fi fost bătut cu sălbăticie. Capul umflat se întoarse spre Maggie, iar sufletul care-şi bătea joc de ea prin ochii săi nu era al lui Cody.

— Chiar crezi că te poţi lupta cu mine, deşteapto?, şuieră el printre buzele însîngerate ale copilului. *Mamă ratată*. Mamă a unui copil blestemat! Cu cîtă hotărîre prostească vrei să lupţi pentru una, cînd pe cealaltă ne-ai dat-o cu atîta bunăvoinţă, să ne distrăm! Ascultă-ţi prietenii. Nu poţi lupta cu mine!

Dar ceva se petrecea cu Maggie, iar spaima îi dispăruse cu desăvîrşire.

— O, ba pot! răcni ea. Laş nenorocit ce eşti – femeile te-au înfruntat de la începutul vremurilor.

— *Abisul, Mim!* urlă Ellie, izbind-o cu putere pe Maggie între umeri. Lecţia Abisului! Şi totul îi reveni în minte. *„În clipa adevărului, încrede-te numai în inima ta. Restul este doar iluzie."*

Şi deodată ştiu. Ea avea *într-adevăr* puterea! Puterea tuturor faptelor bune făcute de la începutul timpului. Al fiecărui act dezinteresat de iubire şi eroism, din întreaga şi lunga istorie a omenirii. A tuturor femeilor care au luptat pentru copii, împotriva tuturor.

— Poţi să mă *ucizi*, diavole, urlă ea în direcţia *obiectului* de pe altar, dar nu mă poţi *înfrînge*, fiindcă *eu am propriul meu suflet. Asta e puterea mea*, şi ea vine de la Dumnezeu! Aşa că ia-ţi înapoi ameninţările şi tentaţiile... le resping aşa cum te resping şi pe tine. Poţi să iei şi aceste talismane, împreună cu toate comorile şi puterile pe care le au – din partea noastră, n-ai decît să ţi le iei cu tine în Infern. Omenirea n-are nevoie de ele şi nici nu le vrea. Vom merge mai departe ca şi pînă acum, cu imperfecţiunile, fiindcă tocmai aceste imperfecţiuni ne conferă măreţie. Luptăm împotriva necazurilor care ar trebui să ne doboare şi *învingem. Mă auzi? Învingem!* În loc să blestemăm întunericul, aprindem o lumînare... apoi mai aprindem încă o mie, sau un milion, pînă cînd cei ca tine vor fi orbiţi de strălucirea lor. Dacă am fi fost perfecţi, n-ar fi existat eroism în bunătatea noastră. Dar aşa, ajungem la Dumnezeu cu mîinile noastre neîndemînatice,

dar ajungem! Noi putem să *iubim*, tu *nu poţi*... şi pentru că noi putem iubi, tu nu poţi învinge *niciodată*. Fiindcă vor exista *de-a pururi* bunătate, milă şi eroism, atîta timp cît omenirea imperfectă e capabilă de iubire. Iar dragostea face parte din noi la fel ca sîngele sau oasele. Ea e singura noastră *perfecţiune*. Şi poate că într-o zi nu vom mai fi imprefecţi, pentru că ne vom fi meritat perfecţiunea, în ciuda ta. Iar cînd va sosi ziua aceea, tu şi întregul tău regat diavolesc veţi dispărea. Aşa că nu-mi vorbi mie despre putere! *Laşule*! Puterea ta e efemeră, a noastră este eternă, pentru că vine de la Dumnezeu.

Demonul şuieră furios.

— N-ai nici o armă ca s-o foloseşti împotriva mea!

— Nu ştii prea multe lucruri despre *bunici!* ripostă Maggie. Dar oare cum ai putea? *Noi ne aflăm de partea cealaltă!*

Îşi simţea propria putere, *ştiind* în sfîrşit de unde venea.

— Îţi cunosc călcîiul lui Ahile, diavole! răcni ea. Nu mă poţi *lua* fără voia mea. Poţi doar să mă *ispiteşti*. Iar eu nu sînt *de vînzare*. *Te resping* cu toată forţa sufletului meu nemuritor. Nu mă poţi avea nici pe mine, nici pe Cody. *Nu ea te-a ales*. Nici eu. *Şi n-o s-o facem niciodată*.

Un zgomot asurzitor cutremură încăperea înainte ca Maggie să sfîrşească şi o furtună cuprinse aerul, de parcă fuseseră înghiţiţi de o tornadă şi aruncaţi în văzduh.

Atunci se petrecură atîtea lucruri deodată, încît, mai tîrziu, ea nu avea să-şi amintească ordinea lor. Văzu Prezenţa pîlpîind în Cody, ca un bec ars..., apoi raze nepămîntene ce luminau întunericul primordial.

O parte din Cody se ridică de pe altar, alăturîndu-se lui Maggie, dar silueta eterică nu era cea a unui copil. Tînăra preoteasă ridică mîinile în semn de salut ceremonial şi glăsui cu o blîndeţe inimaginabilă.

— Mărită Călăuză. Maica îţi trimite salutări.

Maggie atinse cu mîna acea apariţie strălucitoare.

— Mărite Mesager, răspunse ea cu o voce sigură. Îţi mulţumesc că mi-ai arătat calea.

Ellie zîmbi la adăpostul întunericului; aşteptase atîta vreme această clipă, dar nu-şi pierduse credinţa.

Mesagerul Zeiţei Isis îngenuche lîngă trupul lui Devlin şi-i atinse chipul desfigurat cu amuleta strălucitoare, iar Maggie ştiu în adîncul sufletului că îi redase viaţa. Apoi silueta celestă se ridică din nou în picioare, îi zîmbi lui Maggie pentru ultima dată înainte de-a se risipi în neant, lăsînd în urmă doar silueta plăpîndă a copilului.

Cody se ridică privind în jur.

— Te-ai întors să mă iei, Mim? şopti ea încetişor, bucuroasă. Ştiam că o să vii.

— Da, iubito, murmură Maggie, luînd copilul în braţe. M-am întors să te iau.

— Te iubesc, Mim, glăsui fetiţa zîmbind. Vreau să merg acasă.

Raphael Abraham stătea uluit, de cealaltă parte a intrării, deşi bariera dispăruse. Ce văzuse? Ce auzise? Ce fel de luptă se dăduse aici? Profund tulburat, îl aşteptă pe rabin să iasă din cameră.

— Ce s-a întîmplat aici, Rabi? întrebă el cu glas nehotărît. *Trebuie* să ştiu. Trebuie să-mi spui.

— Tocmai am văzut de ce Dumnezeu a făcut din femeie inima credinţei noastre, răspunse rabinul cu un surîs abia schiţat.

— Dar Lumina, Glasurile... n-am văzut în viaţa mea ceva asemănator.

— Atunci ar trebui să înalţi o rugă de mulţumire pentru marele dar care ţi s-a făcut.

— Dar *talismanele*, Rabi. Ce se întîmplă cu talismanele?

— Dacă ţi-aş fi spus că n-am reuşit să salvăm nici copilul, nici talismanele, ce-ai fi spus?

— Aş fi zis ce contează viaţa unui singur copil, cînd în joc este binele multor altora? Am făcut o alegere prostească.

— Şi dacă ţi-aş spune că talismanele au fost trimise înapoi în Eternitate, prin forţa femeii, fiindcă omenirea încă nu a ajuns la tăria de caracter necesară celui care deţine asemenea arme puternice?

Abraham zîmbi sarcastic:

— Şi asta mi s-ar părea o alegere prostească.

Rabinul zîmbi.

— Aşa vasăzică, spuse. Acum ai aflat tu singur de ce nu poţi avea încredere în omenire că va alege cu destulă înţelepciune, dacă ar deţine asemenea arme.

— Şi alegerile care s-au făcut aici, Rabi? întrebă Abraham. Cînd va trebui să răspund în faţa primului ministru, în legătură cu misiunea mea, ce anume aşteptaţi de la mine să-i spun?

Chipul rabinului era neclintit, dar ochii plini de veselie.

— Poţi să-i spui că există puteri mai presus de el care au fost slujite astăzi.

Abraham îl lăsă pe bătrînul rabin să se întoarcă la oamenii lui; era uluit, confuz, nesigur. Trebuia să se hotărască ce să le spună... ce să spună superiorilor săi. Ce să-şi spună *lui însuşi.*

Clătină din cap, sperînd să-şi limpezească gîndurile şi părăsi reşedinţa Vannier, să privească marea. Răcoarea nopţii îl împrospătă. Privi luna şi stelele cît gămălia acului, care străluceau în văzduh şi, pentru prima oară de cînd nu mai era copil, îl imploră pe Dumnezeul unchiului Şlomo să-i asculte rugăciunile.

Capitolul 87

În zilele următoare, Maggie pluti într-o atmosferă ireală. Lumea obişnuită, micile evenimente zilnice îi păreau aproape străine în lumina experienţelor ciudate ale ultimelor trei luni.

Devlin suferise arsurile şi leziunile interne asociate de obicei electrocutării, spusese medicul, şi îl ţinuseră la terapie intensivă timp de patruzeci şi opt de ore, înainte de-a putea începe un tratament de vindecare. Gino o asigurase că locotenentul ar fi fost o belea prea mare pentru Rai, ca să şi-l dorească acolo. Şi mai spusese că Cei care Ţipau fuseseră eliberaţi şi spitalizaţi; că Ghania murise, iar cadavrele găsite la reşedinţa Vannier fuseseră puse de mass media pe seama unei organizaţii politice teroriste din Libia. Ea cunoştea deja de la Ellie adevărul în legătură cu moartea Ghaniei.

Reuşiră cu greu să-l ţină pe Dev în spital aproape două săptămîni, iar Maggie petrecu multă vreme lîngă patul lui, încercînd să-şi dea seama ce simţea pentru el şi să repare urmările evenimentelor pe care le înduraseră. Era un pacient imposibil; imediat ce-şi revenise suficient ca să se poată plînge, o făcea în termeni foarte omeneşti şi plini de viaţă.

În fiecare dimineaţă, Maggie mergea la slujbă la biserica Sfîntul Iosif, ca să se roage atît pentru Peter, cît şi pentru Dev. După terminarea supliciului, Peter îi destăinuise lucruri extraordinare; vorbele lui îi reveneau obsedant în minte.

— Vălul a fost sfîşiat, Maggie, îi spusese el, iar transformarea i se citea în ochi, în timp ce aşteptau veşti despre Devlin pe culoarul spitalului. În întregime. Mîndria, darurile intelectuale, orgoliul, paradoxul... toate s-au risipit şi am putut să-mi văd sufletul dezvelit. Cînd demonul mi-a respins sacrificiul, am fost jignit de moarte. Pentru prima

dată în viaţa mea, am fost un *nimic*. M-a obligat să văd adevărul – că Dumnezeu nu mă iubeşte *pentru* calităţile mele, ci în *ciuda* lor! Că întreaga viaţă L-am căutat cu mintea, cînd de fapt El poate fi atins doar prin dragoste! Am înţeles, în sfîrşit, unde încercam să merg, cînd am dat acel colţ şi m-am rătăcit. În miezul acelui întuneric orb, Maggie, am găsit drumul spre casă.

Iar ea înclinase numai capul, prea copleşită de cele întîmplate ca să poată răspunde.

— În teologie există un termen folosit atunci cînd se vorbeşte despre împărăţia lui Dumnezeu, Maggie, continuase el, cu glasul plin de emoţia gîndurilor pe care dorea să le exprime. *Prolepsis*. Este o previziune... un precursor al viitorului final. Cred că Cody este un prolepsis al viitorului omenirii. Dumnezeu ne-a promis că timpul acela va veni atunci cînd bărbaţii şi femeile vor trăi mai presus de anomalii, de conflicte şi catastrofe – cînd vom trăi numai în harul lui Dumnezeu. Cred că ea ne-a fost trimisă ca să ne reamintească toate astea. *Fie binecuvîntată!*, Maggie. Binecuvîntat fie copilul şi tot ce înseamnă el pentru omenire.

Peter spuse că avea foarte multe de făcut şi puteri înnoite ca să le ducă la bun sfîrşit.

Întorcîndu-se către casă de la biserică, în 15 mai, Maggie îşi dădu seama că, doar cu două săptămîni înainte, vieţile lor păreau să se apropie de sfîrşit, şi, într-un fel, parcă trecuse o veşnicie. Simţi brusc o pornire copleşitoare să-i adune pe toţi cei care o sprijiniseră atît de mult – să le mulţumească din adîncul inimii şi să sărbătorească triumful vieţii.

Maria Aparecida juca tabinet cu Cody pe pardoseala din bucătărie, în timp ce aştepta cu o precizie de chirurg ca friptura să se rumenească în cuptor. Şi Maria se schimbase în urma celor întîmplate; de cînd Cody era din nou acasă, Maggie nu o mai auzise plîngîndu-se de absolut nimic.

— Dumnezeu alege oile de capre, dona Maggie, rostise ea în clipa în care Maggie îi pusese copilul în braţele

obosite de aşteptare. Un Bun Păstor îşi părăseşte întotdeauna turma ca să plece în căutarea mielului rătăcit.

Acum, aşezată pe canapeaua din sufragerie alături de Devlin, Maggie simţea cum inima i se umple de bucurie la auzul hohotelor de rîs ce răzbăteau din bucătărie.

Devlin părea slăbit, îşi zise în sinea ei privindu-l, şi se mişca cu precauţie, dar era bine dispus, deşi cam îngîndurat.

— Trebuie să-ţi spun o mulţime de lucruri, Maggie, începu el luîndu-i mîna într-a sa. Şi aş vrea să ţi le spun înainte de sosirea celorlalţi.

Se opri şi era limpede că-şi sorta gîndurile şi emoţiile.

— Te iubesc, Maggie O'Connor. Mai mult decît aş fi crezut vreodată că voi iubi pe cineva... şi aş vrea să-mi dai o şansă să descopăr dacă putem împărţi împreună viitorul. Îmi închipui că nu-ţi pot cere să trăieşti viaţa unei soţii de poliţist – cred că spaima care-o implică ţi-ar mutila sufletul – dar m-am gîndit că trebuie să găsesc ceva de făcut cu diploma aia în drept, în afară de-a sta pe peretele apartamentului meu. Asta nu înseamnă că mă şi văd pe Wall Street sau altceva de genul ăsta, dar poate o să găsesc o cale să folsesc ceea ce ştiu, ca să fac ceva bun în lume. Dacă am învăţat ceva din toată povestea asta a fost că, dacă cineva poate să facă un bine, atunci lucrul cel mai nimerit este să-l facă. Trase adînc aer în piept şi o privi în ochi. Acordă-mi o şansă să nu vă pierd pe tine şi pe Cordy, Maggie. Te iubesc mai mult decît crezi.

Maggie îi mîngîie buzele cu degetele, vrînd parcă să oprească aceste vorbe care-i cereau o hotărîre.

— Şi eu te iubesc, Dev, rosti ea rar, cu prudenţă. Dar sînt prea dezorientată acum ca să-ţi promit mai mult. Cred că-mi mai trebui puţin timp ca să înţeleg ce mi s-a întîmplat. De unde vin... *unde merg.* Nimic nu mai este aşa cum credeam...

Îşi muşcă buza de jos, un gest de adolescentă. Cum ar fi putu oare să exprime toate direcţiile în care viaţa o silise să se dezvolte exponenţial. Nici măcar nu mai era sigură că ştia ce anume devenise.

— Dragostea mi-a dat lovituri destul de dureroase în ultima perioadă, Dev. Dacă-mi laşi puţin timp ca să-mi adun inima sfîşiată înainte de-a cere ceva, îţi promit să iau în serios dragostea pe care mi-o oferi.

Devlin îi îndepărtă de pe obraz o şuviţă rebelă de păr negru.

— Ai să vezi, Maggie, rosti el răsuflînd uşurat că nu-l refuzase. Într-una din zilele astea, lumina va cădea asupra mea într-un anume fel, iar tu nu vei mai fi în stare să-mi rezişti...

Amîndoi izbucniră în rîs, părînd să se simtă bine.

— Dev, zise ea dusă pe gînduri, ce crezi că ni s-a întîmplat de fapt în acea noapte incredibilă? Cît de mult din ce-am crezut că vedem a fost adevărat? Retrăiesc mereu cele petrecute; o clipă sînt sigură de un lucru, pentru ca imediat raţiunea să mă contrazică.

El ridică din umeri.

— Nu ştiu, Maggie. Paza de coastă susţine că marea n-a fost agitată în afară de exact cele cîteva minute în care s-a scufundat barca lui Ellie. Ai *văzut* acele entităţi ieşind din trupul lui Cody şi al Ghaniei. Ai văzut Talismanul şi Piatra, în stare materială. Eu l-am văzut pe Daniel în interiorul arcadei aceleia infernale... drace, ba chiar am murit o dată cu el... şi iată că în seara asta mă aflu totuşi aici. Cine poate explica toate astea?

Maggie încuviinţă cu o înclinare a capului.

— Ellie jură că Jenna a ajutat-o să-i vină de hac bestiei de Ghania şi eu *vreau* să cred asta pentru că, într-un fel, o reabilitează...

Lăsă gîndul să se risipească, confuză şi nesigură.

— Dar ce înseamnă toate astea pentru mine şi Cody, dacă sînt adevărate... ce înseamnă pentru restul vieţii noastre şi pentru restul omenirii?

— Nu căuta să afli mai mult decît se cuvine, replică Devlin încet.

În lumea lui, a şti era prea des sinonim cu speranţa.

— Sfîntul Augustin a spus asta în legătură cu strădania omului de-a înţelege noţiunea de Bine şi de Rău, Maggie. Era un tip isteţ.

— Dar *tu* crezi că am avut sprijin supranatural ca s-o salvăm pe Cody, Dev? insistă ea. Vreau să aud părerea ta, nu a Sfîntului Augustin. Cred că e foarte important să ştiu sigur ce crezi despre toate astea. Au încercat Sekhmet şi

acei sataniști cu adevărat să fure Ka-ul lui Cody? Sau a fost numai o halucinație în grup, provocată de locul acela sinistru și de emoțiile teribile care ne stăpîneau? A fost într-adevăr o bătălie dusă în alte dimensiuni pentru sufletul lui Cody, sau doar rodul imaginației lui Peter și a rabinului și al credinței mele copleșitoare în Dumnezeu? Este într-adevăr *posibil* să fi fost legați cu toții printr-o dragoste veche de milenii... sau pur și simplu am simțit nevoia să credem asta, ca să putem da piept cu ceea ce se întîmpla? Simt că trebuie să aflu atît de multe lucruri...

Își clătină capul uluită încă de tot ce trăise.

Devlin rîse brusc.

— Mi-ar plăcea să-ți pot spune că numai o bună acțiune polițienească a salvat-o pe Cody, zise el, dar asta ți-ar solicita imaginația mai mult decît toate celelalte întîmplări la un loc.

Maggie izbucni în rîs; se părea că neîncrederea îi mai dispăruse, iar ăsta era lucrul cel mai important pentru ea. Poate împreună reușeau să rezolve toate semnele de întrebare.

— Eu cred că cea mai mare întrebare este ce se va petrece acum, zise ea revenind puțin în realitate. Crezi că membrii sectei Maa Kheru vor fi dați în judecată? Pentru uciderea Jennei sau răpire, ori pentru vreun alt motiv?

Devlin clătină din cap, avînd prea multă experiență ca să mai fie optimist.

— Mie mi se pare că jocurile au fost deja făcute, Maggie. Prea multe nume importante... prea mulți bani... prea mulți oameni care se numesc William Kunstler și F. Lee Bailey în bătaia puștii. În plus, Eric, Nicky și Ghania sînt morți, așa că pe cine să învinuiești pentru oamenii schingiuiți, pentru Jenna sau pentru tot ce s-a mai petrecut în casa aia infernală? Mă tem că va trebui să ne mulțumim cu faptul că Dumnezeu pare să-și fi făcut singur dreptate, în loc să o aștepte pe-a noastră.

Se opri să-și adune gîndurile.

— Cel puțin nenorociții n-au obținut Talismanul și Piatra. Îți închipui ce-ar fi putut face acei blestemați cu asemenea arme în mîini? Oricum, după tot ce i s-a

întîmplat lui Eric, se pare că Satana l-a renegat pentru eşecul lui... Şi trebuie să recunoşti că a fost o lovitură excelentă ca însuşi diavolul să-l termine pe împuţitul ăla.

Maggie încuviinţă din cap.

— Ştii, Ellie mi-a zis o chestie bizară... ea ne-ar fi putut spune mai devreme că Hazred era în echipa adversă, dacă i-aş fi pomenit numele. Se pare că Adbul Hazred e numele unui paznic de la poarta Infernului – dar eu i-am spus în permanenţă „egipteanul"...

Devlin izbucni în rîs.

— Nu ţi se pare că am fost manipulaţi de-o mînă nevăzută? rosti el şi se rezemă de spătar, oftînd. Mama s-ar da în vînt să mă vadă cum mă învîrt în lumea fantomelor şi a spiritelor.

El surîse amintirii, apoi privi spre Maggie şi zise:

— Mă tot gîndesc cît sînt de bucuros că totul s-a sfîrşit şi că voi sînteţi în siguranţă.

— Iar eu tot îmi doresc să existe o justiţie mai eficace, Dev, replică Maggie tristă. La Sabat au participat o mulţime de oameni importanţi, care sînt încă liberi să-şi facă treburile lor murdare. Dacă nimeni nu va fi pedepsit, iar lumea nu va afla ce ni s-a întîmplat cu adevărat, atunci Camus a avut probabil dreptate atunci cînd a spus că „Domnia Bestiei a început".

— Poate. Sau poate doar ni s-a amintit că aici, pe pămînt, lucrarea lui Dumnezeu trebuie să fie negreşit lucrarea noastră.

Maggie zîmbi.

— Gîndeşte-te, cred că am avut o şansă să-l sprijinim, măcar puţin, ca şi pe prietena Lui, Isis. Nu-i aşa Dev? Şi indiferent prin ce-am trecut noi, Cody se află acum în siguranţă. Psihiatrul care-a consultat-o consideră că este uimitor de sănătoasă, avînd în vedere chinurile la care au supus-o. Şi acum e liberă să fie din nou o fetiţă obişnuită. Nu va trebui să se mai teamă de demoni, sau să salveze lumea, ori să facă altceva în afară de-a ne iubi şi de-a fi iubită. Şi nu va trebui să mai audă vreodată cuvîntul „Talisman"! De-acum încolo, ea va avea pur şi simplu o copilărie obişnuită, ca oricare alt copil de trei ani din America.

Auzind soneria, Maggie se grăbi să le întîmpine pe

Amanda şi pe Ellie, care ajunseseră în acelaşi timp. Peter şi Gino trebuiau să sosească din clipă-n clipă. Cu toţii rîdeau, se îmbrăţişau, copleşind-o pe Cody, pînă cînd sosi timpul să meargă la culcare, iar Maggie luă în braţe copilul pe care-l iubea atît de mult, ducîndu-l în dormitorul de la etaj.

Cody îi zîmbi lui Maggie de sub pătura în carouri roz cu alb. Era atît de bine acasă. Atît de bine să se simtă iubită.

Mim îi trimise o ultimă sărutare din prag şi închise uşa dormitorului în urma ei. Cody ascultă zgomotul atît de familiar al paşilor ei coborînd scara. Ştia că toţi cei pe care-i iubea veniseră în seara asta pentru o petrecere cu totul specială. De jos se auzea muzica lentă ce se revărsa din casetofon şi era sigură că a doua zi Maria Aparecida îi va păstra cele mai bune prăjituri pentru prînz.

Cody aşteptă pînă ce fu sigură că Maggie coborîse scara, apoi sări din pat, apropiindu-se de fereastră. Era o noapte frumoasă şi senină; stelele străluceau ca nişte licurici şi o briză blîndă înfiora perdelele de organdi, acolo unde Mim lăsase fereastra întredeschisă, ca să intre aer curat.

Copilul rămase multă vreme privind luna în creştere, părînd pierdut în reverie. Avea o mulţime de lucruri la care să se gînedsacă.

Într-un tîrziu, întinse mîna în aerul nopţii, iar o rază de lună îi coborî în palma deschisă. Şopti cîteva cuvinte într-o limbă străveche; în vorbele ei nu mai exista nici urmă de stîlceală copilărească, ci mai degrabă autoritatea celui care-şi cunoaşte misiunea.

Talismanul Zeiţei Isis se contură material în palma ei mică, iar flăcările aurului şi al pietrelor preţioase răspîndeau o strălucire nepămînteană.

Cody zîmbi. Era un zîmbet dulce de adîncă mulţumire, cu mii de ani mai vechi decît trupul ei plăpînd.

— Aceşti muritori au un mare potenţial, Maică, murmură ea cu mîndrie. Ai făcut bine că ai avut încredere în ei.

Apoi, cu un gest numai de ea ştiut, Mesagera Zeiţei Isis trimise Talismanul undeva în Univers, unde se afla în siguranţă.

Vremea Alegerii va sosi din nou într-o bună zi.

Iar ea va fi pregătită.

NOTA AUTOAREI

Misticismul trăiește în genele celților, cum ar fi spus Malachy Devlin. Întrucît familia mea e irlandeză, nestatornică, cultivată și cu puteri paranormale, documentarea pentru romanul *Binecuvîntat fie copilul* a devenit pentru mine, pe rînd, o afacere amuzantă, o provocare spirituală, o odisee intelectuală și un curs de misticism aplicat. Am dobîndit pe această cale o mulțime de cunoștințe ezoterice, din care doar o părticică au putut fi cuprinse în povestirea mea, căci altfel ne-am fi întins mai mult decît poate încăpea pe un raft cu cărți în biblioteca Universității Harvard. Așadar... în eventualitatea că vreunul din subiectele incitante pe care le-am abordat în treacăt în cartea de față v-ar ațîța curiozitatea într-atît încît să doriți să aprofundați, îmi face plăcere să vă pun la dispoziție bibliografia selectivă alăturată.

BIBLIOGRAFIE

EXORCISM

Hostage to the Devil, Malachi Martin, Reader's Digest Press
People of the Lie, M. Scott Peck, Simon & Schuster

REÎNCARNARE

The World Within, Gina Cerminara, Sloane
The Search for Omm Sety, Jonathan Cott, Doubleday
Many Lives, Many Masters, Barry Weiss, MD, Simon & Schuster

CABALĂ

Kabbalah, Gershom Scholem, Meridian
On the Mystical Shape of the Godhead, Gershom Scholem, Schocken
A Kabbalah for the Modern World, Migene Gonzales-Wippler, Llewellyn
Kabbalah for the Layman, volumele I,II,III, Phillip S. Berg
The Mystical Kabbalah, Dion Fortune, Ben Publishing Research Center for the Kabbalah

MISTICISM CREŞTIN

The Phenomenon of Man, Pierre Teilhard de Chardin, Harper
The Seven Storey Mountain, Thomas Merton, Harcourt Brace Jovanovich

METAFIZICĂ, FIZICĂ ŞI UNIVERSUL NEVĂZUT

The Secret Teachings of the Ages, Manly P.Hall, Philosophic Research Society
The Tao of Physics, Fritjof Capra, Bantam
The Dancing Wu Li Masters, Fritjof Capra, Bantam
Uncommon Wisdom, Fritjof Capra, Bantam
Quantum Reality, Nick Herbert, Anchor

MAGIE

The Training and Work of an Initiate, Dion Fortune, Weiser
The Cosmic Doctrine, Dion Fortune, Helios
Enochian Physics, Gerald J.Schueler, Llewellyn

TĂMĂDUIRE

Qantum Healing, Deepak Chopra, MD, Bantam
Unconditional Life, Deepak Chopra, MD, Bantam
Hands of Light, Barbara Brennan, Bantam
Vibrational Medicine, Richard Gerber, MD, Bear&Co.
The Body Electric, Robert O.Becker, MD, Morrow

MAGIE EGIPTEANĂ ANTICĂ

Egyptian Magic, E.A.Wallace Budge, Dover
Egyptian Magic, Florence Farr, Aquarian
Egypt - The Syrius Connection, Hope Murray, Element
The Secret Teachings of the Temple of Isis, Ishbel, Llewellyn
Initiation in the Great Pyramid, Earlyne Chaney, Astara

MEDICINĂ CHINEZĂ

The Web That Has No Weaver, Ted J.Kaptchuck, OMD, Congdon and Weed
Acupuncture for Everyone, Dr. Ruth Level, Penguin
The Energy Within, Richard Chin, MD, OMD, Paragon
The Foundations of Chinese Medicine, Giovani Maciocia, Churchill Livingstone

ÎNȚELEPCIUNE INDIANĂ

Black Elk, The Sacred Ways of a Lakota, Wallace Black Elk, Harper and Row
Lame Deer, Seeker of Visions, John Lame Deer and Richard Erdoes, Washington Square
Fools Crow, Thomas E.Mails, University of Nebraska

Buffalo Woman Comes Singing, Brooke Medicine Eagle, Ballantine
The Wisdomkeepers, Steve Wall, Beyond Words

EXPERIENȚE PERSONALE PE CALEA ILUMINĂRII

Medicine Woman, Lynn V.Andrews
The Way of the Peaceful Warrior, Hillman, HJ Kramer
Ecstasy Is a New Frequency, Chris Griscom, Bear & Co.
Dancing in the Light, Shirley Maclaine, Bantam
Hidden Journey, Andrew Harvey, Holt
Journey to Ladakh, Andrew Harvey, Houghton Mifflin

STATUTUL DE BUNIC-PĂRINTE: ASPECTE JURIDICE

Grandparents as Parents, Sylvie de Toledo, 2801 Atlantic Avenue, Long Beach, CA 90801
Grandparents Raising Children, Barbara Kirkland, P.O.Box Cloyeville, TX 76034
Second Time Around Parents, Michele Daily, Family and Community Service of Delaware County, 100 W Front Street, Media, PA 19063

Universul liniştit în [illegible] trăieşte [illegible] O'Connor, proprietara [illegible] antichităţi din Manhattan, este [illegible]. Întregul sistem de valori în care [illegible] la încercare pînă dincolo de [illegible]. Vechi amintiri apar la suprafaţa [illegible] contracurenţilor printre care [illegible] navigheze, dacă vrea ca dragostea şi [illegible] să învingă Răul pe cale s-o înghită pe Cody.. Dacă vrea ca ea însăşi să supravieţuiască [illegible] diabolic şi să salveze copilul magic, care s-ar putea să fie ultima speranţă a omenirii în războiul dintre Bine şi Rău.

RAO